

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka  
(2)\Robert\_Ludlum-Bourneova\_totožnost.pdb

PDB Name: Robert\_Ludlum-Bourneova\_totožno  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 16.8.1973  
Modification Date: 16.8.1973  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Bourneova totožnost

Robert Ludlum

PŘEDMLUVA

The New York Times  
pátek, dne 11. července 1975  
TITULNÍ STRANA

Diplomat údajně ve spojení s teroristou na útěku, známým pod jménem Carlos

PAŘÍŽ, 10. července - Francie dnes vypověděla tři vysoké kubánské diplomaty v souvislosti s celosvětovým pátráním po muži jménem Carlos, který je považován za klíčovou osobnost v síti mezinárodních teroristů.

Podezřelý, jehož pravé jméno je pravděpodobně Iljič Ramirez Sanchez, je hledán pro možnou účast v případu zabití dvou francouzských pracovníků kontrarozvědky a jednoho libanonského informátora. K neštěstí došlo dne 27. června v Paříži v soukromém bytě v Latinské čtvrti.

Tyto tři vraždy přivedly místní i britskou policii na slibnou stopu vedoucí k rozsáhlejší síti mezinárodních teroristů. Po vraždě bylo po Carlosovi zahájeno pátrání a v této souvislosti francouzští a britští policisté objevili veliké skryše zbraní. Tato skutečnost uvedla Carlose do spojitosti s teroristickými akcemi v západním Německu a vzbudila podezření, že je zde jistá souvislost s mnoha dalšími teroristickými akcemi připravovanými po celé Evropě.

ÚDAJNĚ ZAHLEDNUT V LONDÝNĚ

Doposud bylo hlášeno, že Carlos byl údajně spatřen v Londýně a hlavním městě Libanonu, Bejrútu...

Associated Press  
pondělí, dne 7. července 1975  
agenturní zpráva  
ZÁTAH NA ATENTÁTNÍKA

LONDÝN (AP) - Zbraně i ženy, granáty i módní obleky, tlusté svazky peněz, letenky do romantických míst a luxusní apartmány v půltuctvích světových metropolí. To vše patří k obrazu atentátníka moderní doby, na něhož se nyní rozpoutala mezinárodní honička.

Honička začala v Paříži ve chvíli, když po zazvonění jakýsi muž otevřel domovní dveře a zastřelil dva agenty francouzské zpravodajské služby a jednoho libanonského informátora. Výsledkem pátrání jsou zatím čtyři zadržené ženy ve dvou hlavních městech, kterým bylo sděleno obvinění ze spolčení za účelem páchání trestné činnosti. Vrah unikl - francouzská policie se domnívá, že nelze vyloučit jeho útěk do Libanonu

Na základě popisu několika osob, které byly s hledaným v nedávných dnech v Londýně ve styku a poskytly informace tisku, jde o dobře vypadajícího, zdvořilého, vzdělaného, vždy kvalitně oblečeného, bohatého muže.

Jeho společníky jsou však muži a ženy, které lze považovat za nejnebezpečnější osoby současnosti. Vrah je údajně ve spojení jak s japonskou Rudou armádou, tak Organizací ozbrojeného boje Arabů, západoněmeckým gangem Baader-Meinhofové, Osvobozeneckou frontou Quebecu, tureckou Lidovou svobodnou frontou, separatisty z Francie, Španělska a také prozatímním křídlem Irské republikánské armády.

Kamkoliv tento atentátník v minulosti zavítal - do Paříže, Haagu, západního Berlína - všude vybuchovaly bomby, ozývala se střelba a docházelo k únosům.

Ke zlomu v pátrání došlo během jeho pobytu v Paříži, kdy se při výslechu podařilo zlomit jednoho libanonského teroristu, jenž dne 27. července zavedl členy francouzské zpravodajské služby až ke dveřím vraha. Zločinci se však podařilo všechny tři osoby zastřelit a uprchnout. Policie nalezla na místě teroristovy zbraně a zápisník s "likvidačním

seznamem", na němž se nacházejí jména řady prominentních osobností.

Včerejší vydání londýnského deníku Observer uvedlo, že probíhá pátrání po synovi jednoho venezuelského komunistického právníka. Ten má být vyslechnut v souvislosti s trojnásobnou vraždou. Scotland Yard k tomu poznamenává: "Tuto zprávu nepopíráme," avšak policisté současně dodávají, že na tuto osobu zatím nebyl vydán zatykač a pátrání je vedeno pouze za účelem výslechu.

Observer dotyčného muže identifikoval jako Iljiče Ramireze Sancheze z Caracasu. Podle této informace jde o jméno uvedené v jednom ze čtyř pasů nalezených při prohlídce pařížského bytu, v němž došlo k vraždám.

Novinové zprávy se zmiňují, že Iljič byl pojmenován podle Vladimíra Iljiče Lenina, zakladatele Sovětského svazu. V Moskvě se mu rovněž dostalo vzdělání, takže hovoří plynule rusky.

Mluvčí Venezuelské komunistické strany v Caracasu oznámil, že Iljič je synem sedmdesátiletého marxistického právníka, který žije asi 750 kilometrů od Caracasu, ale "ani otec, ani syn nepatří mezi členy naší strany".

Mluvčí novinářům popřel, že by mu bylo známo, kde se Iljič v současné době nachází.

## KNIHA PRVNÍ

### 1

Vlečná rybářská loď se přídí nořila do hněvivého vlnění temného rozbouřeného moře jako zvíře zoufale se snažící vyprostit z neprostupné bažiny. Vlny se šplhaly do obří výše, aby pak s brutální silou udeřily do lodního trupu. Proti nočnímu nebi se pravidelně zvedal oblak bílé tříště, jež hnána větrem zaplavovala palubu jako vodopád. Ze všech stran se ozývaly bolestivé zvuky, vyvolávané třením dřevěných součástí o sebe a chvěním lan napjatých až k prasknutí. To obrovské zvíře umíralo.

Hluk moře, větru i mučivé sténání lodi náhle přehlušily dva výbuchy. Ozvaly se z matně osvětlené kabiny, která se zmítala stejně divoce jako celý lodní trup. Ze dveří vyrazila postava muže. Jednou rukou se pevně chytil zábradlí a druhou si přitiskl k žaludku.

Vzápětí vyběhl další muž. Ten se však choval daleko obezřetněji. Vzepřel se ve dveřích kabiny, zamířil revolverem a vystřelil. A pak znovu. Muž u zábradlí se oběma rukama chytil za hlavu a po čtvrté kulce se už jeho tělo prudce zaklonilo dozadu. V té chvíli se přídí lodi zaryla do údolí mezi dvěma obrovskými vlnami a zraněného doslova vyzdvihla z paluby. Tělo s rukama stále u obličej se zkroutilo doleva. Vtom se loď opět vzeplala vzhůru, až se celá její přídí i střední část trupu vynořily z vody. Tento jankovitý pohyb odmrštil postavu ve dveřích zpět do kabiny. Ozval se pátý výstřel. Zraněný muž zakvílel, jeho ruce se vymrštily do prostoru v náhlé horečné snaze něčeho se chytit. Oči měl však osleplé krví a nekonečnou sprškou mořské tříště. Ruce mávly do prázdna, žádnou oporu nenašly. Nohy se mu podlomily a tělo prudce předklonilo. Loď znenadání ostře odpadla do závětrí a muž s rozraženou lebkou přepadl přes zábradlí do zuřivé temnoty pod lodí.

Pocítil, jak ho obklopuje a pohlcuje studená voda, vtahuje ho do hloubky a krouží s ním dokola, aby ho následně vyplivla na hladinu. Stačil se pouze jedinkrát nadechnout a pak znovu zmizel v hloubce. Náhle si uvědomil jakési horko, podivné vlhké teplo na spánku. Žhnulo skrz ledovou vodu, která se ho stále snažila pohltit. Připadalo mu, jako by cítil žár ohně tam, kde žádný být nemohl. Registroval však i ledové chvění v žaludku, nohách i prsou. Okolní studená mořská voda je paradoxně zahřívala. Zaznamenával všechny tyto pocity a uvědomoval si narůstající paniku. Tělo se kroutilo a obracelo, ruce i nohy se ze všech sil bránily náporu vody vířící kolem něho. Pocíťoval a vnímal paniku i svůj boj - a přesto jakýmsi podivným způsobem zůstával klidný. Byl to klid pozorovatele, nezúčastněného svědka, jenž se nachází mimo vlastní dění, a i když ho vnímá, osobně se ho nijak nedotýká.

Pak se náhle dostavil zcela jiný pocit paniky, který jej zaplavil a pronikal přes vědomí horka a zimy i nezúčastněného poznání. Nemůže se přece poddat nečinnosti! Ještě ne! Každou chvíli se přece něco mělo stát. Nevěděl dost přesně, co to bude, ale určitě k tomu dojde. Musí k tomu dojít!

Divoce kopal nohama, drápal se skrz neprostupnou záplavu vody nad sebou, v prsou ho pálił oheň. Konečně se mu podařilo proniknout nad hladinu. Ze všech sil tloukl kolem sebe, aby se udržel na vrcholu vln. Nepřestávej se drát nahoru! Drž se nahoře! A konečně se dočkal. Ozvala se mohutná exploze. Bezpečně ji zaslechl i přes nárazy vln a skučení větru. To, co viděl a slyšel, pro něj v tu chvíli představovalo jakousi bránu míru. Obloha se rozzářila jako hořící diadém a středem ohnivého chocholu prolétávaly předměty různých velikostí i tvarů a následně mizely v okolní tmě. Zvítězil. Ať už to dopadne jakkoliv, zvítězil.

Náhle začal znovu padat ke dnu, střemhlav do té temné hlubiny. Cítil, jak rameny a hlavou rozráží proud vody, jež mu zchlazuje dobřela rozzhavené spánky, rozechřívá ledově rezavé sevření žaludku a nohou a...

Hrudníku. Nyní měl pocit, jako by mu v prsou něco vybuchlo. Náhle a nesnesitelně ho zasáhla drtící síla. Opakovalo se to znovu! Nech mě být. Dopřej mi klidu.

A znovu!

A opět se škrábal vzhůru, kopal nohama..., až na cosi narazil. Byl to hrubý předmět pokrytý olejem, pohupoval se v rytmu vlnění moře. Nevěděl, co to je, ale měl tu věc na dosah. Vztáhl ruku a pevně se předmětu chytil.

Drž se ho! Odveze tě do klidu. Do ticha a tmy... a do míru.

Mlhavou oblohou na východě pronikaly paprsky ranního slunce a jako třpytivé stříbro rozzářily klidnou hladinu Středozemního moře. Kapitán malého rybářského člunu, s očima stále ještě podlitými únavou a rukama spálenými od práce s lanem, seděl na zádovkém pažení a kouřil Gauloisku. Z hloubi srdce pociťoval upřímný vděk za pohled na klidnou hladinu. Obrátil oči k otevřené kajutě kormidelníka, kde jeho mladší bratr právě zvyšoval otáčky motoru, aby se loď pohnula poněkud rychleji. O několik stop dále jediný další člen posádky na palubě prohlížel síť. Oba muži se zrovna něčemu smáli, a to bylo dobře; minulé noci toho ke smíchu moc nezažili. Odkud přišla ta bouře? Předpověď počasí z Marseilles nic podobného nehlásila. Kdyby ano, zůstali by samozřejmě pod ochranou břehu v zátvě. Kapitán chtěl být sice za úsvitu v rybářské oblasti asi osmdesát kilometrů jižně od La Seyne-sur-Mer, ale ne za cenu všech možných drahých oprav. A která oprava dneska není drahá?

A už vůbec ne za cenu vlastního života. A minulé noci nastaly chvíle, kdy šlo o život.

"Jsi unavený, co, bratře?" křičel na něj s úsměvem jeho sourozenec. "Jdi si teď lehnout. Nech to na mně."

"Dobře," odpověděl kapitán, odhodil cigaretu přes zábradlí a lehl si na hromadu sítí. "Trocha spánku neuškodí."

Bylo příjemné mít u kormidla vlastního bratra. Loď by měl pokaždé řídit někdo z rodiny. Takový kormidelník má totiž vždy ostřejší zrak než někdo cizí. To platilo i o bratrovi, který hovořil uhlazeným jazykem vzdělance, tolik kontrastujícím s jeho vlastní obhroublou řečí. Ten blázen jeden! Stráví rok na univerzitě a pak se rozhodne založit compagnie.

Společnost s jediným starým člunem, který má to nejlepší již dávno za sebou. Blázen. Jakkap mu minulou noc pomohly všechny ty jeho knížky? Když se jeho compagnie málem převrhla?

Kapitán zavřel oči, ruce ponořil do vody, jež šplouchala ve vědru. Mořská sůl by mu na popáleniny z lan neudělala moc dobře. Spálil si ruce, když v noci přivazoval různé věci, které za bouře odmítaly zůstat na svém místě.

"Podívej! Táhle!"

Byl to hlas jeho bratra; vypadalo to, že díky ostrému zraku příbuzného přijde asi o spánek. "Co to je?" zavolal.

"Před přídí vlevo! Ve vodě je člověk! Něčeho se drží! Nějaké trosky nebo prkna."

Kapitán se chopil kormidla a zatočil loď napravo od postavy ve vodě. Ztlumil přitom motor, aby zmenšil příďovou vlnu. Neznámý muž totiž vypadal, jako by ho sebemenší zahoupání mohlo smést z té plovoucí dřevěné trosky, které se přidržoval. Ruce měl bílé jako drápy zaťaté do okrajů prkna, avšak zbytek těla byl bezvládný - jako tělo utopencovo, jehož duch již opustil tento svět.

"Udělejte z provazu smyčku!" vykřikl kapitán na bratra a druhého člena posádky. "Hod'te ji do vody a navlečte mu ji na nohy. Opatrně! Teď mu provaz posuň k pasu. Opatrně zatáhni."

"On se nechce pustit toho prkna!"

"Natáhni se k němu! Uvolni mu prsty! Možná že má smrtelnou křeč."

"Ne, je živý... ale myslím, že má namále. Pohybuje rty, ale není nic slyšet. Teď pohnul očima, ale pochybuju, že nás vidí."

"Ruce jsou uvolněné!"

"Zvedněte ho. Chyťte ho za ramena a vytáhněte na palubu. Opatrně, tak!"

"Bože můj, podívej na jeho hlavu!" vykřikl námořník. "Má tam díru."

"Určitě v bouři narazil hlavou do nějakého prkna," poznamenal bratr.

"Ne," odporoval kapitán s pohledem upřeným na poraněnou lebku. "Je to čistá rána jako po břitvě. To je od kulky; někdo ho postřelil."

"Tím si nemůžeš být jistý."

"A dostal víc než jednu," dodal kapitán při pohledu na tělo neznámého muže. "Směr do Ile de Port Noir; to je nejbližší ostrov. Na nábreží tam sídlí doktor."

"Ten Angličan?"

"Provozuje praxi."

"Pokud je náhodou schopný," poznamenal kapitánův bratr. "Když mu to dovolí množství vína, které vypije. Má větší úspěchy u zvířat pacientů než se samotnými nemocnými."

"To nevadí. Než tam dojedem, bude už z tohohle chlapa stejně jenom mrtvola. Kdyby náhodou přežil, naučtuju mu za naftu i za ztracený úlovek. Podej mi tu krabici, zavážem mu hlavu, ať už mu to pomůže, nebo ne."

"Podívejte!" vykřikl námořník. "Podívejte se na jeho oči!"

"Co má být?" zeptal se bratr.

"Před chvílkou byly šedé - jako ocelové lano. A teď jsou modré!"

"To je tím, že slunce teď svítí jasněji," zamručel kapitán a pokrčil rameny. "Nebo máš sám něco s očima. Je to ale jedno, v hrobě stejně žádné barvy nejsou."

Občasné zapískání z rybářského člunu se mísilo s nepřetržitým vřeštěním racků a dohromady tvořilo obvyklou zvukovou kulisu nábreží. Bylo pozdní odpoledne a na západní obloze plála ohnivá sluneční koule. Vzduch byl stále ještě příliš vlhký a horký. Nad molem se směrem k přístavu táhla dlážděná ulice s několika zanedbanými bílými domky, mezi nimiž bylo vidět přerostlou travu, vyrážející z vysušené země a písku. Z původních průčelních verand zbylo jen záplatované mřížoví a drolicí se omítka, zpevněná narychlo přitlučenými latěmi. Tato obydlí pamatovala lepší časy už před pár desetiletími, kdy se jejich obyvatelé mylně domnívali, že se Ile de Port Noir může stát dalším turistickým vyhledávaným střediskem Středomoří. K tomu ale nikdy nedošlo.

Od každého domku vedla k ulici pěšinka. Cestička od poslední chaty v řadě byla viditelně ušlapaná více než ty ostatní. Domek patřil Angličanovi, který před osmi lety přijel do Port Noir za okolností, jež nikdo nechápal, ale ani se o ně nezajímal. Šlo totiž o lékaře a nábřeží doktora potřebovalo. Háčky, jehly a nože byly nástroji obživy stejně jako častými původci zranění. Jestliže se někdy podařilo doktora sehnat a měl svůj dobrý den, pak jeho šití nebylo až tak špatné. Když ale pach vína a whisky převážil, bral na sebe každý pacient pořádné riziko.

Tím hůř! Bylo to ale pořád lepší než nic.

Toho dne však ještě nikdo jeho pěšinou neprošel. Byla neděle a podle obecně známých pravidel trávil doktor sobotní večery opileckým hýřením ve vesnici, až nakonec skončil u nějaké děvky, jež se zrovna nacházela po ruce. Vesničanům samozřejmě neuniklo, že se doktorův pravidelný rituál o posledních několika sobotách poněkud narušil. Ve vesnici se neobjevil. Tak moc se však zase nezměnilo, protože lahve skotské byly do doktorova domu zasílány zcela pravidelně. Prostě jenom zůstal doma. Tak tomu bylo od toho podvečera, kdy rybářský člun z La Ciotat přivezl neznámého muže, který byl víc mrtvý než živý.

Dr. Geoffrey Washburn se s trhnutím probudil. Brada mu klesla ke klíční kosti a nepříjemný odér z úst mu narážel do nosních dírek. Zamrkal, trochu se vzpamatoval a upřeně hleděl k otevřeným dveřím do ložnice. Probudil ho snad z dřímoty nějaký další pacientův nesouvislý monolog? Ne, bylo naprosté ticho. Dokonce i rackové venku byli jako by milosrdně zticha; typický sváteční den na Ile de Port Noir. Do přístavu nepřiplouvaly žádné bárky, takže nepřivážely úlovky, jimiž by racky dráždily.

Washburn se podíval na prázdnou sklenici a poloprázdnou láhev whisky na stolku vedle křesla. Šlo o změnu k lepšímu. Každou jinou neděli by bylo oboje touto dobou už prázdné a on by zaháněl bolest hlavy z minulé noci novou dávkou skotské. Sám pro sebe se teď usmál při vzpomínce na sestru v Coventry. Její pravidelné měsíční zásilky kapesného mu umožňovaly stálý přísun skotské. Hodné děvče. To tedy Bess je, i když Bůh sám ví, že by mohla posílat daleko víc než dosud. Ale on byl vděčný i za to málo. Až s tím sestru jednoho dne skončí a peníze přestanou přicházet, zbude mu pro zapomnění jen to nejlevnější víno. Jen to mu pak pomůže zbavit se bolesti. Když nebude opatrný, tak natrvalo.

Pomalu, i když nerad, si začal na tuto myšlenku přivykat. Pak se však něco stalo. Před třemi týdny a pěti dny přinesli nějakí rybáři - ani se mu nepředstavili - do jeho domu polomrtvého cizince, kterého vytáhli z moře. Jedinou příčinou jejich návštěvy byl soucit, rozhodně tedy ne nějaká zodpovědnost. Bylo to pochopitelné; muž byl totiž postřelený. Rybáři však neznali skutečnost, že muž měl v těle víc než jen ty kulky. Stejně tak v mozku.

Doktor zvedl z křesla svou vychrtlou postavu a nejspíše přešel k oknu obrácenému k přístavu. Stáhl žaluzie a pevně zavřel oči před sluncem. Pak nžoural mezi listami a sledoval, co se děje na ulici pod oknem, aby zjistil příčinu drnčení. Rámus dělala bryčka tažená koněm. Rodina rybáře na nedělním výletě. Kde jinde by člověk, ksakru, mohl vidět takový obrázek? A pak si vzpomněl na kočáry plné turistů s čistě vypulirovanými valachy proplétajícími se v letních měsících Regent Parkem v Londýně. Nahlas se tomu přirovnání zasmál. Jeho smích ale trval jen krátce. Před třemi týdny se totiž stalo cosi nepředstavitelného. Už se v duchu vzdal veškeré naděje, že kdy Anglii znovu uvidí. Nyní se to však mohlo změnit. Tento cizinec představoval šanci.

Pokud nebyla jeho přepověď chybná, může k tomu dojít kterýkoliv den, každou hodinou či minutou. Rány na nohou, u žaludku a na hrudníku byly hluboké a vážné. Docela dobře mohly být smrtelné, nebýt skutečnosti, že kulky zůstaly v těle, kde své okolí popálily, a také proto, že rány byly po několik dnů trvale vymývány mořskou vodou. Nyní se již daly vyjmout bez většího nebezpečí, jelikož sousední tkáň byla živá, měkká, desinfikovaná a tím vlastně vhodně připravená k operačnímu zákroku. Skutečný problém představovala jen rána na hlavě. Ta nejenže pronikla kůží, ale zdálo se, že zasáhla i fibrózní oblasti thalamu a hypokampu. Kdyby se byla kulka odchýlila třeba jen o milimetr, znamenalo by to okamžitou zástavu životních funkcí. Takto je však neohrožovala, a proto Washburn dospěl k příslušnému rozhodnutí. Na celých šestatřicet hodin přestal s alkoholem a po celou tu dobu jedl tolik uhlohydrátů a pil tolik vody, kolik jen bylo v jeho lidských silách. Pak se pustil do nejdělitelnějšího chirurgického výkonu od doby, kdy ho vyhodili z londýnské nemocnice Macleans. S agonizující pomalostí odplavoval jemným kartáčkem a vodou milimetr po milimetru tkáň z fibrózní oblasti, postupně ránu čistil a uzavíral, aby nakonec zarovnal a sešil kožní okraje nad defektem v lebce. Celou dobu si byl plně vědom, že sebemenší chyba, které by se štětečkem, jehlou či svorkami dopustil, neodvratně způsobí pacientovu smrt.

Smrt tohoto nechtěného pacienta si nepřál z několika důvodů. A jeden z nich byl velmi pádný.

Když konečně svou práci dokončil a životní funkce nemocného zůstávaly i nadále stabilní, vrátil se dr. Geoffrey Washburn ke svému věrnému chemickému a psychologickému průvodci. Ke své lahvince. Pořádně se opil a udržoval se v tomto stavu, aniž by si však dovolil sklouznout až za hranici vědomí. Neustále perfektně věděl, kde je a co dělá. To byla ta jednoznačná a významná změna k lepšímu.

V současné době se totiž cizincovy oči mohly kdykoliv, každým dnem a možná i každou hodinou náhle zaostřit k vědomí a z jeho rtů mohla splynout nesrozumitelná slova.

Možná že by k tomu mohlo dojít dokonce už v příští chvíli...

Nejdříve zazněla slova. Náhle se vznášela vzduchem, jenž svěže voněl chladnou ranní mořskou brízou.

"Kdo je to tam? Kdo je tady v místnosti?"

Washburn se na lůžku posadil, tiše sesunul nohy na podlahu a pomalu se zvedl. Bylo důležité, aby se neozvalo ani nejmenší vrznutí, žádný náhlý zvuk nebo fyzický pohyb, který by mohl pacienta po-děsit a uvrhnout ho do psychologického stresu. Následujících několik minut bude stejně choulostivých, jako byl samotný operační zákrok. Avšak lékař, jímž Washburn v podstatě stále ještě zůstal, byl na tyto okamžiky připraven.

"Přítel," pronesl jemně.

"Přítel?"

"Mluvíte anglicky. Myslel jsem si to. Tipoval jsem vás na Američana nebo Kanadčana. Ty vaše zubní plomby nevypadají na anglickou nebo francouzskou práci. Jak se cítíte?"

"Těžko říct."

"Bude to chvíli trvat. Chtěl byste se vyprázdnit?"

"Cože?"

"Vysrat se, starouši. K tomu máte tu mísu vedle sebe. Tu bílou, vlevo od vás. Samozřejmě, jestli to stihneme včas."

"Omlouvám se."

"Nemusíte. Je to naprosto normální. Jsem doktor, váš lékař. Jmenuju se Geoffrey Washburn. Jak se jmenujete vy?"

"Cože?"

"Ptal jsem se na vaše jméno."

Cizinec pohnul hlavou a strnulým pohledem zíral do bílé zdi, na kterou dopadaly paprsky ranního slunce. Pak se obrátil zpět, modré oči upřené na doktora. "Já nevím."

"Ach, bože můj."

"Už jsem vám to řekl stokrát. Bude to nějaký čas trvat. Čím víc se s tím budete prát, čím víc se tím budete trápit, tím to bude horší."

"Vy jste opilý."

"Samozřejmě, jako obvykle. Na tom nezáleží. Můžu vám ale poskytnout záchytné body, když budete poslouchat."

"Já vás poslouchám."

"Ne, to není pravda, odvrátil jste se ode mě. Ležte si celý schoulený v nějakém svém úkrytu či co a ještě jste nad sebou zaklapl víko. Poslouchejte mě znova."

"Slyším vás."

"Když jste byl v komatu - dlouhotrvajícím komatu - mluvil jste třemi jazyky. Anglicky, francouzsky a ještě nějakým zatraceně huhňavým nářečím, které znělo trochu orientálně. To znamená, že jste polyglot; domov můžete mít hned v několika částech světa. Podívejte se na to ze zeměpisného hlediska. Která ta řeč je pro vás nejpohodlnější?"

"Jasně angličtina."

"Na tom jsme se shodli. Která řeč je nejméně přirozená?"

"To nevím."

"Máte kulaté, ne šikmé oči. Řekl bych, že očividně nejste z Orientu."

"Zřejmě."

"Proč teda potom tím jazykem mluvíte? No tak, snažte se teď myslet v asociacích. Napsal jsem tady několik slov, dávejte pozor. Vyslovím je foneticky. Ma-kva. Tam-kwan. Ki-sah. Řekněte první věc, která vás napadne."

"Nenapadá mě nic."

"Dobře."

"Co k čertu chcete?"

"Něco. Cokoliv."

"Jste opilý."

"Na tom jsme se už shodli. Pořádně opilý. Ale taky jsem vám zachránil váš mizerný život. Opilý, nebo střízlivý, ale jsem doktor. A kdysi jsem byl zatraceně dobrý chirurg."

"Co se vám stalo?"

"Pacient vyšetřuje lékaře?"

"Proč ne?"

Washburn se odmlčel a zadíval se oknem ven na nábřeží. "Byl jsem opilý," řekl po chvíli. "Obvinili mě, že jsem zabil dva pacienty na operačním stole, protože jsem byl opilý. Kdyby se jednalo jenom o jeden případ, mohl jsem se z toho dostat. Ale ne u dvou lidí. Příliš brzo v tom rozpoznali pravidlo. Bůh jim žehnej. Chlapovi jako já nikdy nedávejte do ruky nůž a nezakrývejte to úctyhodností."

"Bylo to nutné?"

"Co jako mělo být nutné?"

"Láhev."

"Jo, sakra," odpověděl potichu Washburn a odvrátil se od okna. "Bylo a pořád je. A pacient nemá lékaře co soudit."

"Promiňte."

"Taky máte pitomý zvyk pořád se omlouvat. Je to jenom takové otřelé ujišťování. Vůbec to není přirozené. Ani trochu si nemyslím, že byste byl typ takového slušňáka, co se kdekomu omlouvá."

"Pak tedy víte něco, co já sám nevím."

"O vás ano. A je toho hodně. A strašně málo z toho dává nějaký smysl."

Muž se předklonil v křesle. Rozepnutá košile mu odhalila napjatý trup a obnažila obvazy na hrudníku a břiše. Složil ruce před sebou. Na štíhlých svalnatých předloktích se mu rýsovaly vystouplé žíly. "Ještě něco jiného, než o čem jsme mluvili?"

"Ano."

"Věci, které jsem povídal, když jsem byl v bezvědomí?"

"Ne, ve skutečnosti ne. O většině toho vašeho plácání jsme diskutovali. O jazycích, vaší znalosti zeměpisu - městech, o kterých jsem já sotvakdy slyšel - o vaší posedlosti vyhnout se jakýmkoliv jménům, slovům, která chcete říct, ale vždycky se zarazíte. Docela přesně to vypovídá o vašem způsobu řešení konfliktů - útok, stažení se, úkryt, útěk - a to všechno v dost divokém tempu, řekl bych. Často jsem vám musel dokonce přivazovat ruce, abyste si znovu neotevřel rány. Ale o tom všem jsme už hovořili. Jsou tu však i některé další věci."

"Co tím myslíte? O co jde? Proč jste mi to neřekl?"

"Protože jde o fyzické věci. Váš vzhled. Nebyl jsem si jistý, jestli jste na tohle povídám připravený. Ani teď si nejsem jistý."

Muž se opřel do křesla, tmavé obočí pod tmavou kšticí vlasů popuzeně nakrčené. "Tak, tohle tedy bude mínění lékaře. Asi o ně nijak zvlášť nestojím. Jsem připravený. O čem chcete mluvit?"

"Můžeme třeba začít vašim docela obstojným zjevem. Především obličejem."

"Co je s ním?"

"Vaše tvář je jiná, než s jakou jste se narodil."

"Co tím chcete říct?"

"Když se podíváte silnou lupou, najdou se po operaci vždycky nějaké stopy. Máte změněný obličej, starouši."

"Změněný?"

"Máte výraznou bradu; troufám si tvrdit, že jste v ní měl důlek. Ten je teď pryč. Na levé lící kosti - mimochodem jsou také výrazné, možná slovanského původu - máte nepatrné jizvy po operaci. Soudil bych, že vám odtud odstranili mateřské znamínko. Váš nos je anglického typu, kdysi byl ale výraznější, než je teď. Nepatrně ho ztenčili. Někdo vaše původní velmi ostré rysy změkčil a celkový zjev trochu zastřel. Rozumíte, o čem mluvím?"

"Ne."

"Jste docela přitažlivý muž, ale vaše tvář je distingovaná spíše společenskou kategorií, do které se řadí, nežli obličejem samým."

"Kategorií?"

"Ano. Jste prototypem anglosaského bělocha, jakého lidé běžně vidají na lepších kriketových hřištích či tenisových kurtech. Nebo v Mirabel baru. Ty tváře se od sebe skoro nedají odlišit, že? Správné rysy, rovné zuby, uši těsně u hlavy - prostě nic nevyváženého, všechno na svém místě, jenom snad trochu měkké."

"Měkké?"

"No, možná lépe řečeno 'rozmazlené'. Rozhodně ale sebejisté, dokonce až arogantní, zvyklé mít všechno podle svých představ."

"Pořád ještě nechápu, co chcete říct."

"Zkuste teda porozumět tomuhle. Změníte-li barvu vlasů, proměníte tím celý obličej. Ano, jsou tu jisté známky po změně barvy, lomivosti vlasů a přelivu. Nasaďte si brýle, nechte si narůst knír a je z vás úplně někdo jiný. Počítám, že vám je něco kolem pětaticeti, čtyřiceti roků, ale klidně byste mohl být o deset let starší nebo o pět mladší." Washburn se odmlčel a nepřestával pozorovat mužovy reakce, jako by se rozhodoval, zda má pokračovat. "A když mluvím o brýlích, pamatujete se na ta cvičení, na ty testy, které jsme dělali minulý týden?"

"Samozřejmě."

"Váš zrak je naprosto normální. Žádné brýle nepotřebujete."

"To jsem ani nepředpokládal."

"Proč máte tedy na sítnici a víčkách stopy po dlouhodobém používání kontaktních čoček?"

"To nevím. Nedává to žádný smysl."

"Můžu vám nabídnout možné vysvětlení?"

"Rád ho uslyším."

"Možná, že tak rád nebudete." Lékař se vrátil k oknu a opět nepřítomně pohlédl ven. "Určité druhy čoček jsou vyrobeny tak, aby měnily barvu očí. A některé oči jsou schopny přizpůsobit se těmto zařízením snadněji než jiné. Obvykle jsou to oči s modrým nebo šedivým zbarvením. Ty vaše jsou něco mezi. Lískově šedé v jednom světle a modré v jiném. Příroda vás v tomhle ohledu dost obdařila; žádná změna barvy nebyla ani nutná, ani potřebná."

"Potřebná k čemu?"

"Ke změně vašeho vzhledu. A řekl bych, že k velmi kvalitní změně. Víza, pasy, řidičské průkazy - to všechno by bylo možné měnit podle libosti. Vlasy: hnědé, světlé, tizíán. Ale oči - ty se falšovat nedají - zelené, šedé, modré? To poskytuje dalekosáhlé možnosti, nemyslíte? A to vše v rámci definované kategorie, uvnitř které se rozdíl obličeje svým opakováním v podstatě stírají."

Muž obtížně vstal z křesla. Pomohl si rukama a zadržel dech. "Taky je možné, že jenom tápete. Můžete být úplně vedle."

"Jsou tu všechny ty stopy, známky. To jsou důkazy."

"Vy je ale jenom interpretujete podle svého, a to ještě s pořádnou dávkou cynismu. Co jestli jsem měl nehodu, po níž mě dávali dohromady? To by vysvětlovalo jizvy."

"Ale ne ten druh operace, jakou jste absolvoval. Obarvení vlasů, odstranění dolíčku v bradě a mateřského znamínka na tváři nebývá součástí léčebných zákroků po úrazech."

"Vy to přece s jistotou nevíte!" vyrazil neznámý muž hněvivě. "Existují různé nehody a taky různé operační zákroky. Vy jste u toho nebyl, nemůžete si být jistý."

"Správně. Jen se na mě vztekejte. Neděláte to zdaleka dost často. A zatímco se budete rozčilovat, přemýšlejte. Kdo jste byl? Kdo jste teď?"

"Obchodní cestující... úředník mezinárodní společnosti specializované na Dálný východ. To by mohlo sedět. Nebo učitel... jazyků. Někde na univerzitě. To je další možnost."

"Prima. Tak si některou vyberte. Teď!"

"Já... já nemůžu." Oči muže vypovídaly, že je na pokraji sil.

"Protože ani jedné z těch možností sám nevěříte."

Muž zavrtěl hlavou. "Ne. Vy ano?"

"Ne," odpověděl Washburn. "A to ze zvláštního důvodu. Ta povolání jsou poměrně usedlá a vy máte tělo muže

vystavovaného fyzické zátěži. Ne, nemám na mysli trénovaného atleta nebo něco takového; nejste, jak se říká, 'sporták'. Ale máte pevné svaly, paže a ruce jsou přivyklé námaze a jsou dost silné. Za jiných okolností bych vás považoval za dělníka, který se živí nošením těžkých předmětů, nebo za rybáře, který celý den vytahuje síť. Avšak váš okruh vědomostí, troufám si říci intelekt, tohle všechno vylučuje."

"Proč mám ten pocit, že někam směřujete? Někam úplně jinam?"

"Protože už několik týdnů spolu pracujeme, úzce a pod značným tlakem. Odpovídáte určitému modelu."

"Jsem tedy v pořádku?"

"Ano. Musel jsem se přesvědčit, jak budete reagovat na všechno, co jsem vám právě řekl. O předchozích operacích, vlasech, kontaktních čočkách."

"Prošel jsem?"

"S neuvěřitelným klidem. Je čas. Už nemá cenu to odkládat. Upřímně řečeno, nemám na to trpělivost. Pojdte se mnou."

Washburn zamířil přes obývací pokoj dozadu ke dveřím, jež vedly do ošetrovny. Uvnitř této místnosti zašel do rohu, odkud vytáhl starobylou promítačku se zrezivělým a popraskaným krytem na silné okrouhlé čočce.

"Tohle jsem si přivezl z Marseilles," vysvětloval, když přístroj pokládal na malý stolek a zapojoval do zásuvky. "Není to asi nejlepší vybavení, ale postačí. Stáhněte závěsy, prosím vás."

Muž beze jména i bez paměti přešel k oknu a stáhl žaluzie. Místnost potměněla. Washburn zapnul přístroj a na bílé stěně se objevil světlý čtverec. Pak za čočku promítačky zasunul malý kousek celulóidu.

Čtverec na zdi se náhle zaplnil zvětšenými písmeny.

GEMEINSCHAFT BANK

BAHNHOFSTRASSE, ZURICH

NULA - SEDMÁNÁCT - DVANÁCT - NULA -

ČTRNÁCT -

DVACET ŠEST - NULA

"Co to je?" zeptal se bezejmenný muž.

"Podívejte se na to. Prostudujte si to. Přemýšlejte!"

"To je nějaký bankovní účet."

"Přesně. Tištěná hlavička a adresa patří bance, rukou psaná čísla jsou tu místo jména, ale jelikož jsou psaná rukou, představují současně i podpis majitele účtu. To je obvyklý postup."

"Kde jste k tomu přišel?"

"U vás. Jde o velmi malý negativ, asi z šestácticetimilimetrového filmu. Ten kousek byl implantován - chirurgicky zasazen - pod kůži vašeho pravého boku. Čísla jsou psaná vaší rukou; představují váš podpis. S ním můžete otevřít trezor v Curychu."

2

Společně vybrali jméno Jean-Pierre. Takové nikoho neděsilo ani neuráželo. Pro Port Noir to bylo běžné jméno jako kterékoliv jiné.

Pak přišly z Marseilles knihy. Celkem šest, různě velké a tlusté, čtyři v angličtině, dvě ve francouzštině. Byly to učebnice medicíny, celé nebo jejich části, a vždycky se týkaly poranění hlavy a poruch paměti. Obsahovaly různé řezy mozku a stovky neznámých slov, jež bylo třeba pochopit a jinž bylo třeba pokusit se porozumět. Lobus occipitalis a temporalis, cortex, spojovací vlákna corpus callosum, limbický systém - a zvláště hippocampus a corpora mamillaria, jež jsou spolu sformixem nenahraditelné pro proces paměti a vzpomínání. Dojde-li k jejich poškození, následuje amnézie. Amnézie.

"Neplatí tu žádná pravidla," pronesl tmavovlasý muž a protřel si oči, unavené z nedostatečného světla, jež na knihy vrhala stolní lampa. "Je to jako geometrická skládáčka; může se projevit v jakékoliv kombinaci. Fyzická, nebo psychická - případně od obojího trochu. Může být trvalá či přechodná, úplná nebo částečná. Prostě se to vůbec nedá předvídat!"

"To je pravda," souhlasil Washburn. Usazen v křesle na druhé straně pokoje usrkával whisky. "Myslím ale, že se blížíme k tomu, co se stalo. Co si aspoň myslím, že se stalo."

"A to je?" otázal se muž s obavami v hlase.

"Právě jste to řekl: 'Od obojího trochu'. Ačkoliv slovo 'trochu' by se mělo nahradit výrazem 'hodně'. Hodně velké otřesy."

"Jaké hodně velké otřesy?"

"Fyzické a taky psychické. Samozřejmě v určitém vzájemném vztahu propletené dohromady - dva prameny zážitků neboli stimulů, jež se dohromady zauzlily."

"Kolik podrobností mi k tomu můžete říct?"

"Méně než si myslíte, to ale není podstatné." Lékař vzal do ruky poznámkový blok s četnými stranami záznamů. "Tohle je vaše anamnéza - nový životopis ode dne, kdy vás ke mně přinesli. Dovolte, abych to shrnul. Vaše fyzické rány svědčí o tom, že situace, ve které jste se nalézal, byla plná psychologických otřesů. Ty nakonec vedly k následnému stresu, který byl navíc umocněn přinejmenším devíti hodinami pobytu ve vodě. To vše duševní poškození jen posílilo. Tma, divoké pohyby, plíce jen s obtížemi lapající po vzduchu - to všechno k hysterii dále přispívalo. Všechno, co jí

předcházelo a vyvolávalo, bylo tedy nutno vymazat z vědomí, abyste byl schopen se vyrovnat se situací a přežít. Sledujete mě?"

"Myslím, že ano. Hlava se začala sama bránit."

"Hlava ne. Rozum. Musíte to rozlišovat, protože to je dost důležité. Vraťme se k hlavě, ale pojmenujme to přesně. Rozum."

"Dobře. Rozum, ne hlava..., což je vlastně mozek."

"To je ono." Washburn prstem zaťukal do stránek poznámkového bloku. "Tady je několik stovek pozorování. Spousta z nich jsou běžné lékařské údaje, jako je dávkování, čas, reakce, takové věci - ale většina se týká vás osobně. Slova, která jste vyslovil, na něž jste reagoval, fráze, jež jste používal - pokud jsem je stihl zapsat - a to jak vědomě, tak i při mluvení ze spaní nebo v komatu. Dokonce i způsob vaší chůze, způsob mluvy, jak se celý napnete, když se něčím vyplašíte, nebo když vás něco zaujme. Vypadáte jako soubor nejrůznějších protikladů; pod kůží máte skryto násilí, sice stále pod kontrolou, avšak velice aktivní. Dále je tu i rys jakési trudnomyslnosti, která vám nejspíš působí bolest. Přesto ale jen zřídka dáváte průchod zlosti, kterou ve vás ta bolest jistě vyvolává."

"Teď ji například vyvoláváte vy," přerušil ho cizinec. "Těmi slovy a frázemi jsme se probírali znova a znova už mockrát..."

"A budeme v tom pokračovat," přerušil ho Washburn, "dokud bude znát nějaký pokrok."

"Nevšiml jsem si, že bychom nějakého pokroku dosáhli."

"Ne, pokud jde o totožnost nebo povolání. Ale na druhé straně nacházíme to, co je pro vás nejpohodlnější, s čím se nejlépe vyrovnáváte. Je to trochu děsivé."

"V jakém smyslu?"

"Ukážu vám to na příkladu." Lékař odložil psací desku a vstal z křesla. Přešel k jednoduché skříni u protější stěny, otevřel zásuvku a vytáhl z ní velký samopal. Muž bez paměti ve svém křesle ztuhl. Washburn zaregistroval jeho reakci. "Tohle jsem dosud nikdy nepoužil, možná bych to ani neuměl, ale žiju přece jenom na nábreží." Usmál se a pak náhle, bez varování, hodil zbraň druhému muži. Ten zbraň bezpečně chytil, rychle a sebevědomě. "Rozeberte ji. Myslím, že se tomu tak říká."

"Cože?"

"Rozeberte ji. Teď."

Muž pohlédl na zbraň. A pak se jeho prsty začaly v tichosti rychle a zkušeně pohybovat po zbrani. Netrvalo ani třicet vteřin a samopal měl úplně rozložený. Pak vzhlédl k doktorovi.

"Už vidíte, co mám na mysli?" zeptal se Washburn. "Mezi vaše schopnosti rozhodně patří mimořádně dobrá znalost střelných zbraní."

"Armáda?" zeptal se muž rozčileným hlasem, ve kterém bylo nyní cítit pochopení.

"Značně nepravděpodobné," odpověděl doktor. "Když jste se poprvé probрал z bezvědomí, zmínil jsem se o vašem chrupu. Ujišťuji vás, že opravy nebyly prováděny v armádě. A samozřejmě také operační zákroky nějakou spojitost s vojenskou službou prakticky vylučují, řekl bych."

"Takže co?"

"Nechme to pro tuhle chvíli být a vraťme se k tomu, co se stalo. Zabýváme se vaší myslí, vzpomínáte? Psychologickým stresem, hysterií. Ne fyzickým orgánem, mozkem, ale psychickým tlakem. Říkám to jasně?"

"Pokračujte."

"Jak šok ustupuje, zmenšuje se i duševní tlak, a to až do doby, kdy přestane existovat jakákoliv odůvodněná potřeba ochrany mysli. Až k tomu dojde, pak se vám vrátí vaše původní schopnosti i vlohy. Vybaví se vám určité modely chování. Možná že se objeví zcela přirozeně a vaše zevní reakce budou bezděčné. Ale určitě tu je nějaká mezera a všechno v těchhle mých záznamech napovídá, že ten defekt bude trvalého rázu" Washburn se odmlčel a vrátil se do křesla a ke své sklenici. Sedl si, napil se a únavou zavřel oči.

"Pokračujte," zašeptal muž.

Lékař znovu otevřel oči a pohlédl na pacienta. "Vrátíme se k hlavě, kterou jsme si označili jako mozek. Fyzický mozek, s jeho miliony a miliony buněk a spojeními mezi nimi. Četl jste ty knihy; fornix a limbický systém, vlákna hypokampu a thalamus, corpus callosum a zejména lobotomický typ chirurgických zákroků. Seběmenší zásah může vyvolat dalekosáhlé změny. To se stalo právě vám. Poškození bylo fyzického rázu. Takže i když se ty bloky znovu seřadí, fyzická struktura nebude stejná, jako byla dříve." Washburn se znovu odmlčel.

"No a?" povzbuzoval ho muž.

"Uvolnění psychických tlaků vám umožní - umožňuje - znovu získat původní schopnosti a vlohy. Ale nevěřím, že byste byl kdy schopen je přiřadit k čemukoliv ve své minulosti."

"Proč? Proč ne?"

"Kvůli fyzickým drahám, jež umožňují vedení a přenos těchto vzpomínek. Ty se změnily do té míry, že už nefungují jako dříve. Z tohoto pohledu jako by byly totálně zničeny."

Muž zůstal sedět bez hnutí. "Odpověď je v Curychu," pronesl po chvíli.

"Ještě ne. Ještě nejste připravený. Nejste na to ani dost silný."

"Ale budu."

"Ano, budete."

Plynuly týdny, slovní cvičení pokračovala, počet stránek záznamů narůstal a neznámému muži se pomalu vracela síla. Stalo se to jednou dopoledne v devatenáctém týdnu. Den byl jasný, bezmračný, Středozemní moře klidné a třpytivé. Muž právě skončil svůj obvyklý hodinový běh podél mořského pobřeží a po kopcích v okolí; nyní dokázal uběhnout

už více než dvacet kilometrů, každý den rychleji, denně s kratšími přestávkami k odpočinku. Nyní seděl v křesle u okna ložnice, ztěžka oddychoval. Tričko měl promáčené potem. Do domku se vrátil zadními dveřmi a do ložnice prošel temnou halou kolem obývacího pokoje. Bylo to tak zkrátka jednodušší. Obývací pokoj sloužil Washburnovi jako čekárna, kde často několik pacientů s ranami a šrámy čekávalo na ošetření. Posedávali v křeslech, vypadali vystrašení a v obavách se dohadovali, v jakém stavu toho rána le docteur asi je. Ve skutečnosti to v poslední době nebývalo tak špatné. Geoffrey Washburn sice stále pil jako divoký kozák, ale v posledních dnech se dokázal alespoň udržet v sedle. Jako by kdesi v koutku svého destruktivního fatalismu našel zbytek naděje. To muž bez paměti chápal; naděje se upínala k bance na curyšské Bahnhofstrasse. Jak to, že si tak snadno vzpomněl na jméno té ulice?

Dveře ložnice se otevřely. Doktor vrazil do místností. Šklebil se, na sobě měl bílý plášť potřísněný krví nějakého pacienta.

"Dokázal jsem to!" pronesl. V těch slovech bylo rozhodně víc triumfu než smyslu. "Měl bych si otevřít vlastní zprostředkovatelskou službu a žít jenom z provizi. Bylo by to klidnější."

"O čem mluvíte?"

"Jak jsme se shodli. Právě to potřebujete. Vy prostě musíte začít fungovat i navenek, takže právě přede dvěma minutami monsieur Jean-Pierre Bezejmenný dostal výnosné zaměstnání. Přinejmenším na týden."

"Jak jste to dokázal? Já myslel, že tady žádná volná místa nejsou."

"No, Claude Lamouche měl infekci v noze, která potřebovala rozříznout. Vysvětlil jsem mu, že mám strašný, ale obrovský nedostatek anestetik pro místní umrtvení. Takže jsme začali vyjednávat a předmětem výměnného obchodu jste se stal vy."

"Zaměstnání na jeden týden?"

"Jestli budete co k čemu, možná si vás nechá déle." Washburn se odmlčel. "I když na tom až tak moc nezáleží, že?"

"Myslím, že na tom nezáleží vůbec. Před takovým měsícem ano, ale teď už ne. Už jsem vám to povídal. Jsem připravený odjet. Počítám, že na tom máte zájem i vy. Mám přece schůzku v Curychu."

"A já bych byl moc rád, abyste na té schůzce vystupoval co nejlépe. Moje zájmy jsou ryze sobecké, a nedovolují proto žádnou úlevu."

"Já jsem připraven."

"Navenek ano. Ale věřte mi, že je pro vás životně důležité, abyste strávil nějaký delší čas na moři a část z toho i v noci. Nikoliv v nějakých pohodlných podmínkách jako obyčejný cestující, ale ve skutečně tvrdém prostředí. Čím to bude tvrdší, tím lépe pro vás."

"Další test?"

"Ano. Takový, jaký si jen tady, v primitivních podmínkách doktora Meningera z Port Noir, dokážu vymyslet. Kdybych byl schopný pro vás vyčarovat bouři a menší ztroskotání, udělal bych to. Na druhou stranu, Lamouche sám připomíná bouři; je to dost nesnášenlivý člověk. Až mu sleze otok z nohy, začne na vás mít vztek. A ostatní chlapi - někoho přece nahrazujete - budou na vás určitě naštvaní."

"To vám pěkně děkuju."

"Není zač. Takhle zkombinujeme dva stresy. Přinejmenším jedna až dvě noci na moři - v případě, že Lamouche dodrží svůj časový plán - což bude představovat právě to nepřátelské prostředí, kterému jste byl vystavený. A současně se na vás bude soustřeďovat vztek a různá podezření chlapů kolem vás - a to bude samo o sobě symbolem počínající stresové situace."

"Ještě jednou děkuju. A co když se rozhodnou hodit mě přes palubu? Předpokládám, že tohle je váš závěrečný test, ale k čemu vám bude jeho výsledek dobrý, jestli se utopím?"

"Ale k ničemu takovému samozřejmě nedojde," utěšoval ho Washburn s úšklebkem na tváři.

"Jsem moc rád, že jste si tak jistý. Přál bych si mít také takovou jistotu."

"Můžete ji mít. Chrání vás moje osobnost. Možná že nejsem Christian Barnard ani Michael De Bakey, ale na druhé straně jsem to jediné, co tu místní lidé mají. Potřebují mě, takže nebudou riskovat, že by mě ztratili."

"Vy ale odsud chcete odjet. Já pro vás představuju něco jako propustku."

"Avšak poněkud nevyzpytatelným způsobem, můj drahý paciente. Teď ale pojďme. Lamouche vás chce v docích, abyste se seznámil s vybavením. Vyrážíte zítra ve čtyři ráno. Jenom uvažte, jak přínosný týden na moři to bude. Berte to jako zábavnou plavbu."

Taková zábavná vyjížďka se ještě nikdy nekonala. Kapitán špinavé, olejem prosáklé rybářské lodi byl sprostým ztvárněním odvaru kapitána Bligha a posádka sestávala z kvarteta ztracenců, kteří byli bezpochyby jedinými muži v Port Noir ochotnými plavit se s Claudem Lamouchem. Obvyklý pátý člen posádky byl bratrem hlavního síťáře, což byla skutečnost, kterou Jean-Pierre pocítil již několik minut po vyplutí z přístavu.

"Kradeš jídlo ze stolu mého bratra!" šeptal hněvivě síťář mezi rychlým popotahováním z cigarety nehybně trčící z koutku úst. "Ze žaludků jeho dětí!"

"Je to jenom na týden," protestoval Jean-Pierre. Bylo by snazší - daleko snazší - nezaměstnanému bratrovi nabídnout finanční náhradu z Washburnova pravidelného měsíčního příjmu, avšak doktor i jeho pacient se dohodli, že na takový kompromis nepřistoupí.

"Doufám, že jsi alespoň dobrý u síti!"

Nebyl.

Mnohokrát během následujících dvaasedmdesáti hodin napadlo muže zvaného Jean-Pierre, že finanční usmíření by bylo bývalo více než vhodné. Obtěžování nepřestávalo ani na chvíli, dokonce ani v noci - a zejména ne v noci. Vypadalo to, jako by se na něj neustále upíraly oči, které číhaly, až na tenké zavšivené matraci na palubě dospěje na

pokraj spánku.

"Ty tam! Převezmi hlídku! Kamarádovi je špatně. Nastoupíš za něho."

"Vstávej! Philippe píše svoje paměti. Nesmíme ho vyrušovat."

"Zvedej se! Dneska odpoledne jsi roztrhl síť. Nebudem platit za tvoji hloupost. Všichni jsme se na tom shodli. Koukej ji hned spravit!"

Sítě.

Jestliže na každý bok bylo normálně k jejich obsluze potřeba dvou mužů, jeho ruce musely zastat práci čtyř paží. Když pracoval vedle někoho, každou chvíli pocítil náhlé trhnutí nebo naopak povolení, aby vždy plná váha sítě zůstávala na něm. Navíc do něho souseď co chvíli strčil ramenem, až pokaždé narazil do pažení a málem spadl přes palubu.

A pak tu byl Lamouche. Pokulhávající maniak, který každý kilometr vody měřil množstvím ryb, o něž přišel. Jeho hlas připomínal skřipavý megafon postižený elektrostatickými poruchami. Nikoho neoslovil bez toho, že by před jeho jménem neuvedl nějaký sprostý výraz. Byl to zvyk, jenž Jean-Pierra popouzel a doháněl ke stále větší zuřivosti. Lamouche se však Washburnova pacienta ani nedotkl; pouze svým způsobem posílal doktorovi poselství: Tohle už mi nikdy nedělejte. Ne, když jde o mou loď a moje ryby.

Podle Lamouchova plánu se měli vrátit do Port Noir třetího dne při západu slunce, vyložit ryby, posádka se mohla do čtyř hodin příštího rána prospat, zasouložit si, nebo se opít, či v nejlepším případě stihnout to všechno.

Vrchní síťář se svým zástupcem ukládal a rovnal síť uprostřed lodi. Nevítaný člen posádky, jehož pokřtili Jean-Pierre Pijavice, drhl palubu kartáčem na holi. Zbývající dva členové posádky lili z věder před rýžák mořskou vodu, již častěji než palubu zasahovali Pijavici.

Najednou se obsah vědra ocitl příliš vysoko a na chvíli Washburnova pacienta oslepil. Ztratil rovnováhu a těžký kartáč se štětinami ostrými jako ocelové dráty mu vylétl z ruky a zapíchl se do stehna klečícího vrchního síťáře.

"Kurva!"

"Mrzí mě to," pronesl viník nenucené a vytíral si vodu z očí.

"Čert tě vem!" zahulákal síťář.

"Omluvil jsem se," odpověděl muž zvaný Jean-Pierre. "Povězte svým přátelům, ať lejou vodu na palubu, a ne na mě."

"Moji přátelé mě neotravují svou blbostí!"

"Zapřičinili ale tu mou blbost."

Síťář popadl násadu rýžáku, stoupl si a napřáhl jej jako bajonet. "Tak ty si chceš hrát, Pijavice?"

"Nechte toho, dejte to sem."

"S radostí, Pijavice. Na!" Rybář vyrazil kartáčem kupředu a štětinami tvrdě přejel po pacientově hrudníku a břichu, až roztrhl látku košile.

Muž si nebyl jistý, jestli to byl důsledek doteku jizev po starých ranách, nebo pocit křivdy a hněvu ze tří dnů plných trýznění. Věděl pouze jedno, že na tento útok musí zareagovat. A ta reakce byla i pro něho znepokojivější, než cokoli, co si vůbec dokázal představit.

Uchopil násadu do pravé ruky a tvrdě ji vrazil směrem do síťářova břicha. V momentě nárazu však dál tlačil, přitom vysoko vykopl levou nohu a zasáhl jí síťáře do krku.

"Tao!" Hrdelní zamumlání se mu vydralo ze rtů zcela samovolně; vůbec nevěděl, co to znamená.

Ještě než mohl svému výbuchu plně porozumět, udělal rychlou obrátku a kmitem pravé nohy jako beranidlem zasáhl síťáře do levé ledviny.

"Če-sahl" zamumlal.

Rybář uskočil, ale pak s bolestí a vztekem vyrazil kupředu, ruce jako spáry napřažené před sebou.

Pacient se přikřčil, vystřelil pravou rukou a uchopil síťářovo levé předloktí, škulb s ním směrem dolů a pak se narovnal. Přitom zatlačil protivníkovu paži úplně vzhůru a pak s ní zakroutil a znovu škulb. V momentě, kdy ji konečně pustil, kopl rybáře patou do kříže. Francouz se rozplácl na hromadu sítí a hlavou tvrdě narazil do pažení lodi.

"Mí-sah!" I význam tohoto tichého výkřiku mu zůstával stále neznámý.

Jeden člen posádky ho zezadu uchopil za krk. Pacient svou levou pěstí udeřil útočnicka za sebou do pánve, pak se předklonil a pravou rukou chytil loket svírající hrdlo. Rychle se naklonil doleva. Útočnickovy nohy se zakymácely ve vzduchu a ve chvíli již celé tělo letělo na palubu. Hlavou i krkem se zapíchlo mezi kola navijáku.

V tom okamžiku už na něho skočili i dva zbývající muži. Bušili do něj pěstmi a koleny, zatímco kapitán rybářské lodi pouze znovu a znovu vykřikoval svá varování.

"Doktor! Pamatujte na doktora! Nechte ho být!"

Jeho slova byla stejně nesprávná jako kapitánův odhad situace. Pacient prudkým pohybem uchopil zápěstí jednoho z mužů, trhl za ně a zkroutil. Muž v agonii zavyl. Zápěstí měl zlomené.

Washburnův neznámý pevně propletl prsty obou rukou k sobě, pažemi se jako perlíkem rozmáchl vzhůru a námořníka se zlomeným zápěstím zasáhl doprostřed krku. Muž se v přemetu rozplácl na palubě.

"Kwa-sah!" ozvalo se tiše v pacientových uších.

Čtvrtý muž couvl a jen zíral na maniaka, jenž na něj klidně hleděl.

Bylo po všem. Tři z Lamoucheových mužů byli v bezvědomí, tvrdě potrestáni za to, co udělali. Zdálo se velmi nepravděpodobné, že ve čtyři hodiny ráno bude kdokoli z nich schopen v přístavu vystoupit sám z lodi.

Lamoucheho slova vyjadřovala stejným dílem údiv i opovržení. "Nevím, odkud jste přišel, ale z téhle lodi zmizíte."

Muž bez paměti si uvědomil nechtěnou ironii kapitánových slov. Ani já vlastně nevím, odkud jsem přišel.

"Teď už tady nemůžete zůstat," pronesl Geoffrey Washburn poté, co vešel do ztemnělé ložnice. "Byl jsem upřímně přesvědčený, že dokážu zabránit jakémukoli vážnějšímu útoku proti vám, ale po tom, co jste předvedl, vás už chránit

nemůžu."

"Oni mě přece vyprovokovali."

"Až tak moc? Zlomené zápěstí a rány vyžadující sešití na obličejí a krku a taky na lebce. Vážný otřes mozku a kdovíjaké poranění ledviny? A to už nemluvím o kopnutí do rozkroku, po kterém má ten chlap pořádně otekla varlata. Tomuhle se, myslím, říká nepřiměřená obrana."

"Ta obrana mohla být přiměřená, ale zato by ze mě byla mrtvola, kdyby to probíhalo jinak." Pacient se odmlčel, ale ještě než ho doktor mohl přerušit, pokračoval. "Myslím, že bychom si měli popovídat. Něco se stalo, vrátilo se mi několik slov. Měli bychom si promluvit."

"To bychom sice měli, ale nemůžeme. Není na to čas. Musíte okamžitě odjet. Už jsem to zařídil."

"Teď hned?"

"Ano. Řekl jsem jim, že jste odešel do vesnice, zřejmě abyste se opil. Jejich rodiny po vás ale jdou. Každý alespoň trochu schopný bratr, bratranec či švagr. Mají s sebou nože, háky a možná i nějaký revolver. Když vás nenajdou, vrátí se sem. A nepřestanou, dokud vás neobjeví."

"Kvůli rvačce, kterou jsem já nezačal?"

"Protože jste zranil tři muže, kteří přijdou minimálně o jednoměsíční mzdu. A ještě kvůli něčemu, co je možná daleko důležitější."

"Co to má být?"

"Ponížení. Někdo, kdo nepochází z ostrova, dokázal, že má ne na jednoho, ale hned na tři uznávané rybáře z Port Noir."

"Uznávané?"

"Aspoň fyzicky. Lamoucheho posádka má pověst nejdrsnějších chlapů z celého pobřeží."

"To je absurdní."

"Pro ně ani ne. Tady jde o jejich čest... Teď si pospěšte a sbalte si věci. V přístavu je loď z Marseilles a její kapitán souhlasí, že vás schová a vysadí až půl míle severně od La Ciotatu."

Muž bez paměti zadržel dech. "Takže nadešel čas," pronesl potichu.

"Nadešel čas," souhlasil Washburn. "Myslím, že vím, jak vám je. Prožíváte pocit bezmocnosti, bloudění bez cíle, dokonce i bez kompasu, který by vám ukázal směr. Tím kompasem jsem byl já, ale už vedle vás nebudu. S tím nemůžu nic udělat. Ale věřte mi, když vám říkám, že nejste bezmocný. Vy tu svou cestu najdete."

"Do Curychu," opáčil pacient.

"Do Curychu," souhlasil doktor. "Tu máte, sbalil jsem vám několik věcí do tohoto nepromokavého plátna. Uvažte si to kolem pasu."

"Co to je?"

"Všechny peníze, co mám, asi dva tisíce franků. Není to moc, ale do začátku vám to pomůže. A taky můj pas, třeba vám bude k něčemu dobrý. Oba jsme asi tak stejného věku a pas je už starý osm let; lidé se mění. Nenechte si ho nijak zvlášť podrobně prohlížet. Je to ale zcela oficiální doklad."

"Co budete dělat vy?"

"Když o vás nikdy neuslyším, nebudu ho potřebovat."

"Jste slušný člověk."

"Já si to o vás myslím taky... Pokud jsem měl možnost vás poznat. Ale přece jenom jsem vás neznal dřív. Takže za toho neznámého muže ve vás ručit nemůžu. Přál bych si, aby to bylo možné, ale prostě to nejde."

Muž se opřel o zábradlí a pozoroval, jak se světla Ile de Port Noir ztrácejí v dálce. Rybářská loď mířila do tmy, stejně jako se do ní téměř před pěti měsíci ponořil on sám.

Stejně jako se nyní vrhal do další temnoty.

3

Na pobřeží Francie nebyla vidět žádná světla. Skalnaté břehy zaléval jen slabý přísvit zapadajícího měsíce. Nalézali se ve vzdálenosti asi dvou set metrů od břehu. Rybářská loď se jemně pohupovala v mírném bočním proudu, jenž přicházel od ostrova. Kapitán ukázal rukou přes bok lodi.

"Mezi těma dvěma velkejma skalama je úzký kousek pláže. Není to nic moc, ale když budete plavat směrem doprava, tak se na ni dostanete. Můžu nechat loď připlout ještě nějakých deset nebo patnáct metrů, ale víc už ne. Máte na to asi dvě minuty."

"Udělal jste pro mě víc, než jsem čekal. Moc vám děkuju."

"Děkovat nemusíte. Jenom splácím vlastní dluhy."

"A já jsem jedna ta splátka?"

"To bych řekl. Doktor v Port Noir tehdy po tom blázinci před pěti měsíci sešíval tři muže z mé posádky. Vy jste nebyl jediný, koho tehdy přivezli na břeh, víte o tom?"

"Mluvíte o té bouři? Copak vy mě znáte?"

"Pamatuju si, jak jste tehdy ležel bílý jako křída, ale neznám vás a ani vás znát nechci. Neměl jsem tenkrát žádné peníze, ani žádný úlovek, ale doktor povídal, že mu můžu zaplatit, až se situace zlepší. Takže vy jste moje platba doktorovi."

Muž vycítil, odkud by se mu mohlo dostat pomoci, a obrátil se na kapitána. "Potřebuji doklady. Chtěl bych pozměnit pas."

"Proč mně to říkáte?" zeptal se ho kapitán. "Já jenom slíbil, že vás doručím na místo severně od La Ciotatu. To je

všechno, k čemu jsem se zavázal."

"Určitě byste to neudělal, kdybyste nebyl schopen zařídít i jiné věci."

"Rozhodně vás nevemu do Marseilles. Nebudu riskovat, že nás potká hlídkovej člun. Sâreté má svoje lidi po celým přístavu; jejich narkotický komanda jsou bandy maniaků. Buď jim zaplatíte, nebo strávíte dvacet let v cele."

"Což znamená, že nové doklady můžu sehnat v Marseilles. A vy mi můžete pomoci."

"To jsem neřek."

"Ale ano, řekl. Pořebuju něco a můžu to dostat na místě, na které mě odmítáte zavést - ale přitom tam by mi opravdu mohli pomoci. Tohle jste mi pověděl."

"Co jsem podle vás řekl?"

"Že jste ochoten setkat se v Marseilles se mnou - když se tam dostanu sám, bez vaší pomoci. Tak mi jen povězte kde."

Kapitán rybářské lodi se pozorně zahleděl do pacientova obličej. Rozhodnutí nebylo snadné, ale nakonec k němu dospěl. "V ulici Sarrasin, jižně od Starého přístavu, je kavárna Le Bouc de Mer. Budu tam dnes večer mezi devátou a jedenáctou. Na to ale potřebujete peníze, nějaký dokonce už předem."

"Kolik?"

"Dohodnete se s člověkem, se kterým vás seznámím."

"Musím mít aspoň nějakou představu."

"Cena je nižší, když už máte nějaký platný dokument, na kterým se dá pracovat. V opačném případě se musí nějaký ukrást."

"Jak jsem vám řekl, pas mám."

Kapitán pokrčil rameny. "Patnáct set, dva tisíce franků. Ztrácíme čas?"

Pacient pomyslel na balíčky v nepromokavém plámě, připevněné u pasu. Zdálo se, že v Marseilles jim pěkně pustí žilou, ale současně tam může získat nový pas, pas do Curychu. "To zvládnou," odpověděl s větším přesvědčením v hlase, než ve skutečnosti cítil. "Tak, dneska večer."

Kapitán se zadíval na matně osvětlené pobřeží. "Dál už nemůžu. Teď už je to jenom na vás. Pamatujte si, jestli se v Marseilles nepotkáme, nikdy jste mě neviděl a já nikdy neviděl vás. Taky nikdo z my posádky vás ani okem nezahlednul."

"Budu tam. Le Bouc de Mer, ulice Sarassin, jižně od Starého přístavu."

"Děj se vůle Boží," pronesl kapitán a dal signál kormidelníkovi. V útrokách lodi zaduněly motory. "Mimochodem, klienti v Le Bouc nejsou moc zvyklí na pařížské dialekt. Bejt váma, tak bych mluvil trochu drsnějc."

"Díky za radu," odpověděl pacient, přehodil nohy přes pažení a sklouzl do vody. Batoh držel nad hladinou a nohama plaval, aby se nepotopil. "Nashledanou večer," dodal poněkud hlasitěji při pohledu vzhůru k černému trupu rybářské lodi.

Na její palubě ale už nebylo nikoho vidět; kapitán poodstoupil od zábradlí. Jediný zvuk, který neznámý muž slyšel, bylo pleskavé narážení vody na dřevo a tlumené zrychlování hukotu motorů.

Teď už je to jenom m vás.

Zachvěl se a rychle se ve studené vodě obrátil. Zamířil šikmo k pobřeží. Znovu si připomněl, že se musí držet vpravo, směrem ke shluku skal po pravé ruce. Jestli kapitán věděl, o čem mluví, tak ho proud na zatím neviditelnou pláž donese. Předpoklad vyšel a proud to skutečně dokázal. Muž cítil, jak mu spodní voda tlačí bosé nohy do písku. Posledních třicet metrů bylo nejhorších. Ranec s osobními věcmi však zůstal relativně suchý, protože se plavci podařilo udržet jej z dosahu rozbouraných vln.

O několik minut později seděl na písčné duně porostlé travou mezi dlouhým rákosím vlnícím se v noční bríze. Na stále ještě tmavé obloze se začínaly objevovat první záblesky denního světla. Nejdéle do hodiny vyjde slunce a pak už se bude muset vydat na cestu.

Otevřel batoh a vytáhl pár bot, tlusté ponožky, kalhoty a hrubou džínovou košili. Kdysi zřejmě zvládl umění maximální úspory místa při balení zavazadel; batoh proto obsahoval více, než se navenek mohlo zdát. Kde se tohle naučil? Proč? Takové otázky se neustále vracely.

Vstal a sundal si šortky od Washburna. Rozprostřel je na trávě, aby vyschly. Nemohl si dovolit nechat něco na místě. Totéž provedl i s tílkem.

Jak tak úplně nahý stál na vrcholku duny, pocíťoval zvláštní směs rozjařenosti a svírání u žaludku. Uvědomil si, že ta bolest znamená strach. Stejně tak však rozuměl i onomu povznášejícímu pocitu.

V první zkoušce uspěl. Poslouchal vlastní instinkty - nebo spíše nutkání - a bezpečně věděl, co má říkat a jak má odpovídat. Ještě před hodinou neměl žádný bezprostřední cíl a věděl pouze to, že se chce dostat do Curychu. Nicméně mu bylo jasné, že musí nějak překročit hranice a bude nucen uklidnit pátravé oči úředníků. Ten osm let starý pas mu nepatřil tak zjevně, že by to uhodilo do očí i toho nejhloupějšího imigračního úředníka. I kdyby se mu nějak podařilo dostat se do Švýcarska, stejně by měl před sebou ještě cestu ze země. Každým překročením hranice se pravděpodobnost odhalení samozřejmě násobila. To nemohl dopustit. Určitě ne teď, dokud se o sobě nedozví více. Odpovědi na něho čekaly v Curychu. Tam se musel bezpečně dostat. To byl důvod, proč naléhal na kapitána rybářské lodi, aby mu pomohl v jeho záměru.

Nejsi bezmocný. Ty si poradíš.

Než dnešní den skončí, zkontaktuje se s člověkem, který mu pomůže pozměnit Washburnův pas tak, aby jej mohl bezpečně využívat při dalším cestování. To byl první krok, avšak než ho udělá, zůstává tu problém peněz. Dva tisíce franků, které dostal od doktora, rozhodně nebylo nic moc; dokonce nemusely stačit ani na zaplacení nového pasu. K čemu mu bude sebelepší cestovní dokument, když nebude mít prostředky na cestu? Peníze. Musí sehnat peníze. Je třeba se nad tím zamyslet.

Roztřepal oblečení, které vytáhl z rance, oblékl je na sebe, obul si boty. Pak si lehl na písek a zíral do nebe, které postupně, ale rychle světlalo. Rodil se nový den a s ním i jeho nová totožnost. Krácel úzkými dlážděnými uličkami městečka La Ciotat a co chvíli vcházel do obchůdků, nejčastěji jen aby si popovídal s prodáváči. Byl to najednou zvláštní pocit, stát se součástí lidského hemžení a nebýt jen neznámou lidskou troskou vytaženou z moře. Vzpomněl si na kapitánovu radu a svou francouzštinu záměrně zabarvil hrdelním hlasem, aby mohl být považován za bevýznamného cizince projíždějícího městem.

Peníze.

V La Ciotat byla oblast evidentně sloužící bohaté klientele. Obchody byly čistší, zboží dražší, ryby čerstvější a maso o poznání kvalitnější než na hlavní nákupní zóně. Dokonce i zelenina se leskla; spousta z ní byla exotického původu, importovaná ze severní Afriky nebo ze Středního Východu. Celá čtvrť nesla rysy Paříže nebo Nice a byla umístěna na okraji obvyklé pobřežní středostavovské společnosti. Muž náhle narazil na malou kavárnu s vchodem na konci dlážděné cestičky, jež byla od sousedních obchodů oddělená pečlivě udržovaným trávníkem.

Peníze.

Nedaleko kavárny bylo řeznictví. Vešel dovnitř, i když si uvědomoval, že majitelovo mínění o něm není zdaleka příznivé, ani jeho pohledy nejsou příliš přátelské. Řezník obsluhoval manželský pár středního věku. Podle řeči i chování patřili ke služebnictvu nějakého boháče. Chovali se pedantsky, odměřeně a měli značné nároky.

"Minulý týden to telecí za moc nestálo," pronesla žena. "Tentokrát se polepšete, nebo si budu muset objednávat maso z Marseilles."

"A onehdy večer," přidal se muž, "se markýz zmínil, že jehněčí kotlety byly příliš tenké. Ještě jednou opakuji, tři centimetry."

Obchodník si povzdechl a pokrčil rameny, mumlaje fráze omluv a ubezpečování. Žena se otočila ke svému průvodci a promluvila stejně rozkazovačně jako prve k řezníkovi.

"Počkej na balíčky a ulož je do auta. Jdu do potravin, stav se tam pro mě."

"Samozřejmě, drahá."

Nato žena odkráčela jako holub, který pátrá po zrnu, jež by se mohlo stát záminkou dalšího konfliktu. Jakmile vyšla z krámu, manžel se obrátil k obchodníkovi a začal se chovat náhle naprosto jinak. Arogance zmizela, objevilo se dokonce spiklenecké ušklibnutí.

"Prostě normální den, co, Marceli?" pronesl lehkým tónem a vytáhl z kapsy balíček cigaret.

"Zažil jsem už horší i lepší. Byly ty kotlety opravdu moc tenké?"

"Bože můj, vůbec ne. Jakkap to je dlouho, co byl opravdu schopen něco říct? Ale ona se cítí líp, když si stěžuju, chápeš?"

"Kdepak je teď markýz Dangheap?"

"Sedí tady kousek vedle opilý a čeká na tu štetku z Toulonu. Zastavím se pro něj později odpoledne, vyzvednu ho a propašuju do stájí, aby markýza nic nevěděla. Tou dobou už nebude schopný řídit. Užívá pokaždé místnost Jean-Pierra nad kuchyní."

"Slyšel jsem o tom."

Při zmínce o jménu Jean-Pierre se Washburnův pacient odvrátil od pultu, na němž byla vystavená drůbež. Byl to sice jen takový reflexní pohyb, ale řezníkovi se tím připomněl.

"Copak je? Co si přejete?"

Byl čas promluvit vybroušenou francouzštinou. "Byl jste mi doporučen jedním přítelem v Nice," odpověděl pacient přízvukem, který připomínal spíše Quai d'Orsay než Le Bouc de Mer.

"Skutečně?" Proávč si okamžitě poopravil své mínění. Mezi klientelou, zejména tou mladší, měl řadu zákazníků, kteří dávali přednost oblečení výrazně kontrastujícím s jejich společenským postavením. Obyčejná baskická košile byla dokonce v poslední době módou. "Vy jste tady nový, pane?"

"Musel jsem tady zastavit s lodí kvůli nějaké opravě, takže to dnes do Marseilles nestihneme."

"Můžu vám nějak pomoci?"

Pacient se zasmál. "Mně ne, možná vrchnímu kuchaři, to si netroufnu předvídat. Staví se tu později, ale skutečně na mě dost dá."

Řezník i jeho přítel se zasmáli. "To vám docela věřím, pane," poznamenal majitel obchodu.

"Budu potřebovat asi tucet mladých kačenek a řekněme osmnáct biftečků."

"Samozřejmě."

"Dobře. Pošlu našeho vrchního kuchaře přímo za vámi." Pacient se pak obrátil k muži středního věku. "Mimochodem, nemohl jsem se ubránit, abych neposlouchal, o čem mluvíte ...och, ne, nemějte obavy, prosím. Není váš markýz náhodou ten osel D'Ambois? Myslím, že mi někdo povídal, že tady žije."

"Ach, ne, pane," odpověděl sluha. "Žádného markýze D'Ambois neznám. Mluvil jsem o markýzi de Chamford. Jemný člověk, pane, ale má problémy. Nešťastné manželství, pane. Velmi nešťastné; to také není žádné tajemství."

"Chamford? Ano, myslím, že jsme se setkali. Trochu menší chlapík, že?"

"Ne, pane. Spíše dost vysoký. Zhruba vaší postavy, řekl bych."

"Skutečně?"

Pacient se coby poslíček od Roquevaira, který ještě příliš nezná cestu, rychle obeznámil s různými vchody i vnitřními schodišti jednopatrové kavárny. Byla tu dvě schodiště vedoucí do poschodí, jedno z kuchyně, druhé začínalo z malého foyeru těsně za předním vchodem; po něm chodívali stáli zákazníci nahoru na toalety. Na schodiště také vedla okna, a tak bylo zvenku vidět, kdo po schodech kráčí. Pacient si byl jistý, že když počká dostatečně dlouho, určitě na

nich zahlédne jistou dvojici. Půjdou bezpochyby každý zvlášť a nezamíří na toalety, nýbrž do ložnice nad kuchyní. Pacient přemítal, který z drahých automobilů zaparkovaných v tiché ulici patří markýzi de Chamford. Ať to však byl kterýkoliv, sluha středního věku z řeznictví se o něj nemusel starat, protože jeho zaměstnavatel jej určitě nebude potřebovat.

Peníze.

Žena přijela krátce před jednou hodinou. Byla to větrem ošlehaná blondýna s mohutnými ňadry, jež se nápadně vypínaly v modré hedvábné blůzce. Dlouhé opálené nohy si elegantně vykračovaly na úzkých podpatcích a pod těsnou bílou sukní se jasně rýsovala stehna i vlnící se boky. Chamford možná měl nějaké problémy, ale rozhodně mu nechyběl vkus.

O dvacet minut později už pacient zahlédl oknem bílou sukni na schodišti; děvče mířilo do prvního patra. Za necelou minutu po ní se za oknem objevila další postava. Bledý obličej, tmavé kalhoty a sportovní sako. Muž se rovněž opatrně a nejistě vydal směrem nahoru. Pozorovatel začal počítat minuty; upřímně doufal, že markýz de Chamford má hodinky. Pacient držel plátěný tlumok za popruhy co nejnenápadněji a po dlážděném chodníčku se vydal směrem ke vchodu do restaurace. Když vstoupil do foyer, zabočil doleva, vyhnul se postaršímu muži, plahočícímu se po schodech a vyběhl do prvního patra. Tam znovu zahrnul doleva a vydal se dlouhou chodbou k zadní části domu nad kuchyní. Přešel kolem toalet, až se přiblížil k zavřeným dveřím na konci malé haly. Tam zůstal bez hnutí stát zády přitisknutý ke zdi. Pootočil hlavu a počkal, až se onen starší muž dostane ke dveřím toalety a otevře je, zatímco druhou rukou si rozepínal kalhoty. Pacient instinktivně, bez sebemenšího zamyšlení, zdvihl měkký tlumok a přitiskl ho nataženými pažemi doprostřed dveřního panelu. Poté ukročil zpět a jediným rychlým pohybem vrazil do batochu levým ramenem. Ve chvíli, kdy rozrazil dveře, pravou rukou zachytil jejich okraj ještě dříve, než mohly narazit do zdi. Dole v restauraci nemohl nikdo tuto jeho tichou invazi ani zaslechnout.

"Proboha!" zaječela dívka. "Kdo to je?..."

"Ticho!"

Markýz de Chamford rychle sjel z nahého těla světlovlase ženy, sklouzl přes okraj postele a rozplácl se na zemi. Vypadal jako postava z nějaké komedie. Měl na sobě stále ještě naškrobenou košili, u krku uvázanou kravatu a na nohou černé hedvábné podkolenky. Jinak už na sobě neměl nic. Žena se bleskově zakryla prostěradlem ve snaze co nejvíce zamaskovat delikátnost situace.

Pacient na ně spustil: "Nekřičte. Nikomu z vás se nic nestane, když budete dělat přesně to, co vám řeknu."

"Najala vás moje žena!" vykřikl Chamford. Jeho slovům bylo sotva rozumět. Měl problémy i se zaostřením pohledu.

"Zaplatím vám víc než ona!"

"To pro začátek," odpověděl Washburnův pacient. "Svlékněte si tu košili a kravatu. Taky ponožky." Na markýzově zápěstí se zablýskl zlatý náramek. "A hodinky."

O několik minut později byla celá proměna skončena. Markýzovo oblečení sice nepadlo nijak dokonale, avšak kvalitu materiálu ani drahého krejčího nemohl nikdo zpochybnit. Hodinky byly navíc od Girarda Perregauxe a peněženka obsahovala více než třináct tisíc franků. Také klíčky od auta udělaly dojem; jejich hlavy z ryzího stříbra byly vytvarovány do monogramu.

"Proboha, dejte mi své oblečení!" žadonil markýz. I přes alkoholické opojení mu začala docházet nepříjemnost celé situace.

"Lituji, ale to nemohu udělat," odpověděl mu vetřelec a dál sbíral svoje oblečení, i šaty světlovlase ženy.

"Nemůžete přece vzít moje oblečení!" zaječela dáma.

"Varoval jsem vás, abyste se chovali tiše."

"Dobře, dobře," pokračovala už tlumenějším hlasem, "ale přece nemůžete..."

"Ale ano, můžu." Pacient se rozhlédl po místnosti. Na stolku u okna stál telefon. Přešel k němu a vytrhl kabel ze zásuvky. "Teď vás nebude nikdo rušit," dodal a zdvihl ze země svůj ranec.

"Musí vám být přece jasné, že nemůžete utéct!" vyštěkl na něj Chamford. "Tohle vám neprojde! Policie vás najde!"

"Policie?" obrátil se k němu vetřelec tázavě. "Vy si opravdu myslíte, že byste měl přivolat policii? To se pak bude muset sepsat oficiální záznam se vším všudy. Nejsem si moc jistý, že je to až tak dobrý nápad. Raději byste měli počkat, než odpoledne přijede ten váš chlápek. Slyšel jsem, jak říká, že vás propašuje do stájí bez vědomí markýzy. Když všechno pořádně uvážím, jsem na mou duši přesvědčený, že byste měl udělat přesně tohle. Vůbec nepochybuji, že dokážete si vymyslet trochu lepší historku o tom, co se vám tu doopravdy stalo. Já vás neshodím."

Nato neznámý zloděj vyšel z pokoje a zavřel za sebou zdemolované dveře.

Nejsi bezmocný. Ty si poradíš.

Doposud se mu dařilo a to ho trochu děsilo. Cože to Washburn říkal? Že se mu vrátí jeho schopnosti a nadání... ale nemyslím, že je budete kdy schopni spojit se svou minulostí. Minulost. Co to bylo za minulost, která mu poskytovala zkušenosti, jichž využil v posledních čtyřicetihodinách? Kde se naučil kopnutím nohy nebo pouhými spletenými prsty zohavit a zmrzačit člověka? Jak to, že ví, kam přesně má udeřit? Kdo ho naučil vžít se do způsobu myšlení zločince, jak se za každou cenu prosadit a vynutit si, co potřebuje? Jak to, že se už při pouhém náznaku dokázal vždy zkoncentrovat a důvěřoval ve správnost svých instinktů? Kde se naučil z pouhé nevinné konverzace, jakou třeba odposlechl v řeznictví, okamžitě postřehnout příležitost k vydírání? Ještě konkrétnější bylo samotné rozhodnutí spáchat zločin. Bože můj, jak k tomu všemu přišel?

Čím víc se s tím budete prát, čím víc se tím budete trápit, tím to bude horší.

Soustředoval se teď na silnici a na mahagonovou palubní desku jaguára, jenž patřil markýzi de Chamford. Uspořádání kontrolních světel na palubní desce bylo nezvyklé; k jeho minulosti používání drahých automobilů zřejmě nepatřilo. To něco napovídá, pomyslel si.

Za necelou hodinu přešel most přes široký kanál a pochopil, že je v Marseilles. Malé hranaté kamenné domky vystupující z vody jako kostky, úzké ulice a všude kolem jenom zdi - okraj starého přístavu. To všechno znal, a přitom vlastně neznal. Vysoko v dálce se na vzdáleném kopci jako silueta rýsovala katedrála se sochou Panny Marie umístěnou na vrcholku špičaté věže. Notre-Dame-de-la-Garde. To jméno se mu vybavilo; i chrám již viděl, a přece si na to nepamatoval.

Och, Bože! Přestaň!

Během několika minut se ocitl uprostřed živého městského centra. Jel po přelidněné Canebière plné drahých obchodů. Na obou stranách ulice se v rozlehlých tabulích kouřového skla i v oknech prostorných kaváren odrazily paprsky odpoledního slunce. Zahnul doleva směrem k přístavu. Cestou míjel skladiště, malé továrny i oplocené parcely, na nichž řady automobilů čekaly, než je odvezou na sever - do výkladních skříní Saint-Etienne, Lyonu či Paříže. A do jiných míst na jižním pobřeží Středozemního moře.

Instinkt. Poslouchej instinkt. Nic se nesmělo opomenout. Každý prostředek v sobě obsahoval možnost okamžitého využití. Svou hodnotu měl například kámen, jestliže jím bylo možno hodit, nebo auto, pokud o ně měl někdo zájem. Pacient si vybral pozemek, kde byla zaparkována auta, nová i starší, všechna ale drahá. Zastavil u obrubníku a vystoupil z vozu. Za plotem bylo vidět malou garáž připomínající jeskyni, v níž se pracovali málomluvní mechanici. Nenuceně prošel rozlehlým prostorem dílny, až objevil muže v tenkém proužkovaném obleku. Instinktivně k neznámému zamířil. Nebylo toho moc na dlouhé vysvětlování, netrvalo ani deset minut. Výsledkem byla dohoda, že jaguár s pečlivě vypilovaným číslem motoru zmizí někam do severní Afriky.

Stříbrné klíčky s monogramem byly vyměněny za šest tisíc franků. Představovaly sotva pětinu hodnoty Chamfordova vozu. Pak pacient doktora Washburna vyhledal taxík a požádal o dovoz do libovolné zastavárny, kde mu nebude nikdo klást zbytečné otázky. Pokyn byl jasný, byli přece v Marseilles. A tak byly za necelou půlhodinu zlaté hodinky Girard Perregaux nahrazeny chronometrem značky Seiko a osmi sty franky. Každé zboží má svou hodnotu odpovídající možnostem praktickému využití. Nové hodinky byly nárazuvzdorné.

Další zastávka se uskutečnila v nevelkém obchodním domě jihovýchodní čtvrti La Canebière. Z prodejních regálů a rámečků si pacient vybral šaty, zaplatil a přímo ze zkušební kabiny v nich odešel. Nepadnoucí sportovní sako a tmavé kalhoty tam nechal.

Z vystaveného zboží si ještě vybral měkký kožený kufr, do něhož uložil zbývající oblečení i batoh. Pak pacient pohlédl na své nové hodinky; bylo téměř pět hodin. Nejvyšší čas najít si nějaký pohodlný hotel. Nespal pořádně již několik dní a před schůzkou v ulici Sarassin si potřeboval odpočinout. V kavárně Le Bouc de Mer ho čekalo jednání, na jehož konci bude další, ještě důležitější schůzka v Curychu.

Teď ležel na posteli a zíral do stropu, zalitého světlem pouliční lucerny. Na hladkém bílém povrchu tančily nepravidelné záblesky světla. Na Marseilles se rychle snesla noc a s jejím příchodem se dostavil neurčitý pocit volnosti. Pacientovi připadala tma jako velká záclona, stínící nahé skutečnosti světa venku před ostrým denním světlem. Dozvídal se o sobě opět cosi nového - a sice to, že se lépe cítí v noci. Stejně jako polovyladovělé kočky i jemu se obživa sháněla snadněji za tmy. Přesto tu byl určitý rozpor, který dobře vnímal. Během několika měsíců na Ile de Port Noir doslova toužil po slunci, dychtil po něm a nemohl se ani teď dočkat rána, až temnota opět zmizí.

Něco se s ním dělo; měnil se.

Něco se změnilo. Cosi, co zpochybňovalo skutečnost, že ke shánění obživy je výhodnější noc. Ještě před dvanácti hodinami stál na palubě rybářské lodi uprostřed Středozemního moře, v mysli skrýval plán a u pasu dva tisíce franků. Dva tisíce franků, to je o něco méně než pět set amerických dolarů, alespoň podle dnešního kursu, vyvěšeného v hotelové hale. Byl teď vybaven několikaterým docela přijatelným oblečením. Ležel v posteli středně drahého hotelu s nějakými třídvaceti tisíci franky ve značkové peněženke Louise Vuittona. Původně patřila markýzi Chamfordovi. Třídvacet tisíc franků... skoro šest tisíc dolarů.

Odkud vlastně přišel, že je schopen takových věcí?

Nemysli na to!

Ulice Sarassin vypadala tak starobyle, že by na mapě jiného města mohla být považována za význačný orientační bod. Ta široká, cihlami dlážděná ulička spojovala ulice postavené o několik století později. Toto ale bylo Marseilles, kde prastaré objekty sousedily s jen o něco méně starými a všechny se nanejvýš nepřívětivě bránily všemu novému. Ulice Sarassin nebyla delší než nějakých sedmdesát metrů, jakoby nehybná v čase se rozkládala mezi kamennými zdmi nábrežních budov. Neměla veřejné osvětlení a temnota se stávala mnohdy ještě hlubší kvůli zadržovaným chuchvalcům mlhy valícím se z přístavu. Bylo to svým způsobem místo v ústraní, jež poskytovalo prostor pro krátká setkání mužů, kteří nestáli o to, aby svědkem jejich jednání byl kdokoliv cizí.

Jediné světlo i zvuk vycházely z Le Bouc de Mer. Kavárna se nacházela zhruba uprostřed široké ulice, v budově jakéhosi bývalého úřadu z devatenáctého století. Stěny řady pokojků uvnitř však vybourali, aby uvolnili místo prostornému baru a stolům. Zbývající pokoje sloužily soukromějším schůzkám. Představovaly jakousi nábrežní obdobu podobných privátních místností v restauracích na La Canebière. Vzhledem ke svému účelu byly vstupy do nich opatřeny pouze závěsy a nikoliv dveřmi.

Pacient procházel mezi obsazenými stoly, prodíral se oblaky kouře, s omluvami se protahoval kolem kolébajících se rybářů a opilých vojáků i červenolících prostitutek, hledajících postel pro odpočinek i výdělek pár franků. Nakoukl do několika pokojků. Vypadal jako člen posádky, který hledá své kumpány - až našel kapitána rybářské lodi. Seděl u stolu s jedním jemu neznámým mužem. Byl to hubený člověk s bledým obličejem a na nového příchozího pohlížel úzkýma očima zvědavé fretky.

"Posaďte se," pronesl zarputile kapitán. "Doufal jsem, že přijdete dřív."

"Řekl jste mezi devátou a jedenáctou. Je tři čtvrtě na jedenáct."

"Když takhle zdržujete, tak zaplatíte whisky."

"Rád. Objednejte si něco slušného, jestli to tu mají."

Štíhlý bledý muž se pousmál. Zdálo se, že všechno začíná dobře.

Začínalo. Pas, o který šlo, je samozřejmě ta nejobtížnější věc, pokud jde o pozměňování či falšování, ale s velikou péčí, prvotřídním vybavením a uměleckým mistrovstvím se to zvládne.

"Za kolik?"

"Zručnost - a vybavení - nejsou levné. Dva a půl tisíce franků."

"Kdy můžu ten pas dostat?"

"Práce, přímo umělecké mistrovství, to nějaký čas trvá. Tři nebo čtyři dny. A to ještě vystavíme toho umělce značnému časovému tlaku. Určitě mě kvůli tomu seřve."

"Přidám tisíc franků, když to bude do zítřka."

"Pas bude hotový v deset hodin dopoledne," souhlasil rychle bledý neznámý. "Snesu všechny jeho nadávky."

"Co ta tisícovka?" přerušil je zakaboněný kapitán. "Co jste přivezl z Port Noir? Diamanty?"

"Talent," odpověděl mu pacient. Myslel to vážně, i když tomu sám úplně nerozuměl.

"Potřebuju vaši fotku," upozorňoval zprostředkovatel.

"Stavil jsem se v jedné pasáži a nechal si udělat tuhle," odpověděl pacient a vytáhl z kapsy malý obrázek. "Jsem si jistý, že se vším tím drahým vybavením, o kterém mluvíte, to dokážete doladit."

"Máte pěkný oblek," poznamenal kapitán a předal fotografii bledému muži.

"Dobře ušitý," souhlasil pacient.

Pak si dohodli místo dopolední schůzky, zaplatili pití a kapitán prostředníkově pod stolem podstrčil pět set franků.

Jednání bylo u konce; pacient vyšel z místnosti a pustil se směrem k východu přeplněným, zakouřeným barem plným nevázaných návštěvníků.

Stalo se to tak rychle a neočekávaně, že na nějaké přemýšlení nezbylo ani trochu času. Dalo se jen reagovat.

Ke srážce došlo náhle, jakoby mimoděk, avšak oči, jež se na něj upíraly, rozhodně nepůsobily klidným dojmem. Zdálo se, že doslova žhnou, jsou nevěřicně rozšířené, téměř na pokraji hysterie.

"Ne! Ach, proboha, ne! Nemůžu..." Muž zmizel v davu. Pacient se natáhl dopředu a pevně sevřel mužovo rameno.

"Počkejte chvíli!"

Muž se prudce otočil a vrazil roztažený palec a prsty do pacientova zápěstí ve snaze uvolnit jeho stisk. "Ty! Ty jsi přece mrtvý! Nemohl jsi přece přežít!"

"Přežil jsem. Co všechno víš?"

Neznámý zkroutil obličej do zuřivé grimasy. Oči měl přimhouřené, ústy otevřenými dokořán zhluboka nasával vzduch a přitom odhaloval svůj žlutý chrup, jenž vypadal jako zuby zvířete. Náhle muž vytáhl nůž a do okolního lomozu se ozval zvuk cvaknutí čepele. Paže vystřelila kupředu - otevřený nůž jako pokračování ruky, jež ho svírala, jako blesk nasměrovaný doprostřed pacientova břicha. "Tak to s tebou skončím!" zasyčel neznámý muž.

Pacient švihl dolů pravým předloktím. Toto ocelové kyvadlo smetlo vše, co bylo v cestě. Otočil se jako na obrtlíku, vystřelil levou nohu a patou vrazil do útočnickovy pánve.

"Če-sach." Ozvěna v uších mu připadala až uhlušující.

Neznámý muž se zapotácel dozadu a narazil do tří opilců. Nůž mu přitom vypadl z dlaně na podlahu. Chlapi zbraň zahlédli a ozvaly se výkřiky. Okounějící návštěvníci baru se okamžitě srotili kolem bojujících mužů a pěstmi je oddělili od sebe.

"Vypadněte vodsud!"

"Jděte se hádat a prát někam jinam!"

"My tu nechcem žádný poldy, vy ožralové!"

Směsici zvuků kavárny Le Bouc de Mer přehlušilo hněvivé, hrubé marseilleské nářečí. Pacient zůstal sevřený mezi muži a mohl jen pozorovat, jak si jeho protivník a rádobý vrah s rukou na přirození razí davem cestu ven z místnosti. Těžké dveře se otevřely zhoupnutím, jak jimi muž vypálil směrem do tmy ulice Sarraasin.

Někdo, kdo považoval pacienta za mrtvého - a jeho smrt si přál -, teď věděl, že stále žije.

Turistická třída letadla caravella společnosti Air France do Curychu byla zcela zaplněná. Úzká sedadla byla kvůli turbulencím, jež právě pohazovaly letadlem, ještě méně pohodlná než obvykle. Kdesi plakalo v matčině náručí mimino, ostatní děti kňouraly a pokoušely se zakrýt výkřiky strachu. Rodiče se jim nejistými úsměvy snažili váhavě předat pocit jistoty, který sami necítili. Většina zbývajících pasažérů byla potichu, několik popíjelo whisky zjevně rychleji, než bývalo obvyklé. Dostí malá část cestujících se staženými hrdly smála ve falešně hrané statečnosti, která je ze strachu spíše usvědčovala. Důvody, proč absolvovali tento hrozný let, byly různé, ale nikdo se nedokázal zbavit neodbytných, až hrůzných myšlenek. Když se člověk nechá zavřít do kovového pouzdra deset kilometrů nad zemí, pak se pochopitelně cítí zranitelný. Je si totiž až bolestně vědom toho, že se v kterýkoliv okamžik může jediným dlouhým pádem zříti dolů na zem. Jaké podstatné otázky asi v takové chvíli proběhnou každému hlavou? Jak bude reagovat? Pacient to chtěl zjistit; bylo to pro něj důležité. Seděl u okénka a s očima upřenými na křídlo letadla pozoroval, jak se tato obrovská kovová plocha ohýbá a zachvívá pod silnými náporů větru. Větrné proudy se vzájemně srážely, narážely

na letadlo a vtloukaly do toho tenkého kovového pláště, vytvořeného rukou lidí, poslušnost i ponížení. Zároveň varovaly bezvýznamné pozemské pokusitele, že proti obrovským rozměrům přírody nemají šanci. Stačí pár gramů tlaku nad maximální zátěžovou hodnotu ohybové pevnosti a křídlo praskne. Tato končetina zajišťující let se pak od válcovitého trupu odtrhne jako cár ve větru; jediné povolení nýtů a může následovat exploze a po ní už jen ječivý pád k zemi.

Co by dělal? Na co by myslel? Vedle nekontrolovatelného strachu ze smrti a zapomnění - bylo by tu ještě něco jiného? Právě na to se musí soustředit; ono bylo to zrcadlení, které doktor Washburn v Port Noir neustále zdůrazňoval. Nyní si pacient vybavoval jeho slova.

Kdykoliv se ocitnete ve stresové situaci - a budete mít dost času-, pak se ze všech sil snažte do ní vžít. Úplně volně se s ní ztotožněte a nechte slova i představy, aby zaplnily vaši mysl. Mezi nimi totiž můžete najít potřebný klíč.

Pacient dále zíral z okénka, cíleně usiloval probudit své podvědomí tím, že se pohledem vpíjel do projevů násilí nespoutaných přírodních sil za okenním sklem, koncentroval do sebe pohyb a v tichosti se intenzivně snažil, aby jeho reakce vyústily v nějaká konkrétní slova či představy. Slova i představy se skutečně dostavily. Začaly se formulovat pomalu a postupně. Opět byla tma a ozýval se hluk silného větru. Neustále narůstal, až mu drásal uši, nepřestával, rostl, až se zdálo, že se mu rozskočí hlava. Hlava... Vitr mu bičoval levou stranu hlavy a obličej, vpaloval se do kůže, nutil ho zvednout levé rameno, aby se před ním ochránil... Levé rameno. Levou paži. Levou ruku měl zdviženou, prsty v rukavici se držel rovného okraje železa, pravou rukou se přidržoval... držáku. Přidržel se řemene a na něco čekal. Na signál... záblesk světla, nebo poklepání na rameno, nebo spíš na oboje. Někáký signál. Teď se objevil. Rychle se ponořil. Do temnoty, prázdnoty, s převrácením se, svíjejícím tělem, letícím někam noční oblohou. Letí... padákem! "Nejste nemocen?"

Zmatený sen se náhle přerušil; nervózní spolucestující na sedadle vedle se dotkl jeho levé paže - měl ji zvednutou, prsty roztaženy jakoby v protestu, ztuhlé v nehybné poloze. Napříč hrudníkem si k saku tiskl pravé předloktí; rukou se držel klopý tak pevně, že byla látka celá zmačkaná. A na čele se mu perlil pot; skutečně k tomu došlo. To 'cosi jiného' se krátce - i když bláznivě - zostřilo do jasného obrazu.

"Pardon," omluvil se a připažil. "Špatný sen," dodal nesmyslně.

Pacient se rozhlédl po kabině, ale žádné vysvětlení ho nenapadlo. Před chvílí ho zcela pohltily představy a zvuky, jež svými očima i ušima vnímal jako skutečné události. Byl vyvržen z letadla... v noci... a jako reálnou součást svého seskoku si uvědomoval jakési signály, kusy kovu a popruhy. Skočil padákem. Kde? Proč?

Přestaň se mučit!

Když už pro nic jiného, tak proto, aby odvedl své myšlenky od toho šíleného zážitku, sáhl do náprsní kapsy, vytáhl svůj změněný pas a začal si jej prohlížet. Jak se dalo očekávat, Washburnovo jméno bylo ponecháno; bylo konečně dost běžné a jeho majitel ho ujistil, že není na seznamu hledaných osob. Geoffrey R. však technicky velmi profesionálním způsobem změnil na George P. Také výměnu a úpravu fotografie provedli velmi dovedně, snímek nyní ani zdaleka nepřipomínal nějaký levný obrázek z automatu v pasáži.

Číslo pasu bylo samozřejmě zcela změněno, což zaručovalo, že na počítači pasové kontroly nespustí žádný poplach. Přinejmenším do doby, než se jím jeho majitel poprvé prokáže na hranici. Pak už záleželo na tom, jak se bude pacient chovat. Zaplatil značné peníze právě za tuto záruku stejně jako za umělecké zpracování pasu a technické vybavení. Takováto činnost zajišťuje vyžaduje známosti u Interpolu, stejně jako na imigračních úřadech. Celníci, počítačová experti a úředníci na všech evropských hranicích dostávali za tyto životně důležité informace pravidelné peníze; zřídka se dopustili chyby. Když k tomu však přece jen došlo, mohla následovat ztráta ruky nebo oka - taková jsou podnikatelé v oblasti falešných dokladů.

George P. Washburn. Popravdě řečeno, moc se mu to nelíbilo; majitel původního jména ho totiž příliš podrobně poučil o základech podvědomých spojení a asociací. George P. byl jenom nepatrně změněnou analogií jména Geoffrey R. A za ním se skrýval muž, který se téměř nesnesitelně užíral svým útekem - útekem od totožnosti. To byla ale poslední věc, po které pacient toužil. Přece se chce za každou cenu dozvědět, kdo je.

Nebo nechce?

Na tom nezáleží. Odpověď ho čeká v Curychu. V Curychu byl...

"Dámy a pánové. Zahajujeme přistání na letišti v Curychu."

Znal jméno hotelu: Carillon du Lac. Bezmyšlenkovitě ho vyslovil taxikáři. Slyšel někde to jméno? Nebo byl ten hotel uvedený v seznamu skládačky 'Vítejte v Curychu', kterou našel v kapse sedadla v letadle?

Ne. Jasně poznával hotelovou halu; těžké, tmavé, leštěné dřevo mu bylo povědomé... Stejně jako obrovská skla v oknech, jimiž bylo vidět na Curyšské jezero. Už tady určitě byl - někdy dříve; určitě kdysi stál na tomtéž místě u recepčního pultu s horní deskou z mramoru.

Definitivního potvrzení se mu dostalo od úředníka v recepci. Jeho slova zapůsobila jako exploze.

"Rád vás opět vidím, pane. Od vaší poslední návštěvy už uplynul dlouhý čas, že ano?"

Uplynul dlouhý čas? Jak dlouhý? Proč mě neoslovuje jménem? Proboha. Já vás neznám! Já neznám ani sebe! Pomozte mi! Prosím vás, pomozte mi!"

"Řekl bych, že to je tedy opravdu už nějaká doba," poznamenal. "Můžete mi udělat laskavost? Namohl jsem si ruku a těžko se mi píše. Mohl byste za mě vyplnit registrační kartičku a já bych se pak pokusil ji podepsat?" Pacient zatajil dech. Co když ho ten zdvořilý muž za pultem požádá, aby zopakoval své jméno nebo aby ho hláskoval?

"Samozřejmě." Úředník otočil kartičku k sobě a začal ji vyplňovat. "Nechtěl byste, aby se na vás podíval hotelový lékař?"

"Možná později. Teď ne." Recepční pokračoval v psaní, pak lístek vzal a podal jej pacientovi k podpisu.

Mr. J. Bourne. New York, N.Y., USA.

Zíral na ta slova jako ve snu. Napsanými písmeny se cítil přímo hypnotizován. Konečně znal jméno - část jména. Stejně jako stát a město pobytu.

J. Bourne. John? James? Joseph? Co jen to J znamená?

"Něco není v pořádku, Herr Bourne?" tázal se úzkostlivě úředník,

"Prosím? Ne, vůbec ne." Vzal do ruky pero a uvědomil si, že musí předstírat potíže. Čeká se od něho, že napíše své křestní jméno? Ne, podepíše se přesně tak, jako to napsal recepční.

Mr. J. Bourne.

Podepsal se tak přirozeně, jak byl schopen. Snažil se na to nemyslet a nechat volný průběh myšlenkám a představám, aby se mohly spontánně rozeběhnout. Nestalo se tak. Prostě psal cizí, neznámé jméno. Vůbec nic přitom necítil.

"Už jsem se začínal bát, mein Herr," přiznal se úředník. "Obával jsem se, že jsem si snad spletl jméno. Byl to dost rušný týden a dnešek nebyl o nic lepší. Ale i tak jsem si byl docela jistý."

Jenže co jestli opravdu udělal chybu? Mr. J. Bourne z New Yorku, Spojené státy americké, si ani takovou možnost nepřipouštěl. "Nikdy mě ani nenapadlo, abych o vaší paměti pochyboval... Herr Stossel," odpověděl pacient poté, co mrknul na úředníkovu jmenovku na levém okraji pultu. Ten muž byl zástupcem ředitele hotelu Carillon du Lac.

"Jste velmi laskav." Zástupce ředitele se předklonil. "Předpokládám, že budete vyžadovat pobyt u nás za stejných podmínek jako vždy?"

"Možná že se něco změní," opáčil J. Bourne. "Jak jste jim rozuměl dříve?"

"Kdykoliv bude někdo telefonovat nebo vyptávat se na vás u recepce našeho hotelu, máte být okamžitě informován. Jedinou výjimkou je vaše firma v New Yorku. Společnost Treadstone, sedmdesátá první, jestli se dobře pamatují."

Další jméno! Ta společnost se dá vystopovat transatlantickým telefonátem. Střípky začaly do sebe zapadat. Začínala se mu vracet radostná nálada.

"Takhle to bude v pořádku. Na vaše schopnosti rozhodně nezapomenu."

"To je Curych," odvětil zdvořilý chlapík pokrčením ramen. "Vždycky jste byl značně štedrý, Herr Bourne. Poslíček - sem, prosím!"

Zatímco pacient následoval nosiče k výtahu, vyjasnilo se mu několik věcí. Měl jméno a chápal, proč se tak rychle zástupci ředitele hotelu Carillon du Lac vybavilo. Měl svou zemi a město, kde bydlel, i firmu, jež ho zaměstnávala - nebo alespoň kdysi zaměstnávala. A kdykoliv zavítal do Curychu, vždy byly podniknuty kroky, jež ho měly ochránit před neočekávanými nebo nechtěnými návštěvami. Tomu nějak nerozuměl. Člověk se buď chrání velmi pečlivě, nebo se nechrání vůbec. Jaký to mělo význam, bylo-li maskování tak jednoduché, tak snadno proniknutelné? Opatření mu připadala podřadná, prakticky bezcenná, jako by si nějaké malé dítě hrálo na schovávanou. Kdepak jsem? Zkuste si mě najít. Ozvu se a sám vám napovím.

Rozhodně to nebylo profesionální, a jestli se o sobě za posledních osmačtyřicet hodin něco dozvěděl, pak právě skutečnost, že byl profesionálem. Neměl potuchy, v jakém oboru, avšak úroveň byla mimo jakoukoliv diskusi.

Hlas spojovatelky z New Yorku se občas na lince ztrácel. Její slova byla nicméně až nedůtklivě jasná. A rozhodná.

"Žádná taková společnost v seznamu neexistuje, pane. Zkontrolovala jsem nejnovější seznamy i soukromé telefony, ale žádná Společnost Treadstone - ani nic, co by připomínalo slovo Treadstone a následné číslo."

"Možná museli ten název zkrátit..."

"Žádná firma nebo společnost s tímto jménem neexistuje, pane. Opakuji, kdybyste znal nějaké křestní jméno nebo alespoň oblast, v níž ta firma působí, snad bych vám mohla pomoci."

"Nic takového bohužel nemám. Znáám jen to jméno, Treadstone, sedmdesátá první, New York City."

"Je to dost zvláštní název, pane. Kdyby bylo v seznamu, jsem si jistá, že by nebyl problém jej najít. Lituji."

"Mockrát vám děkuji za námahu," zakončil J. Bourne hovor a položil sluchátko. Pokračovat dál bylo zbytečné; šlo jistě o nějaký kód, heslo, kterým se volající mohl spojit s hotelovým hostem, jinak nedostižným. A tato slova mohl použít kdokoliv, bez ohledu na místo, odkud volal. Z toho vyplývá, že ani město New York nemusí mít žádný význam. Podle spojovatelky vzdálené osmtisíc kilometrů tomu tak skutečně bylo.

Muž bez totožnosti přešel k nočnímu stolku, kam předtím odložil peněženku Luise Vuittona a hodinky značky Seiko.

Peněženku zastrčil do kapsy a hodinky si navlékl na zápěstí. Pak pohlédl do zrcadla a potichu prohlásil.

"Jsi J. Bourne, občan Spojených států, obyvatel New Yorku. Je docela dobře možné, že čísla ,nula, sedm, sedmáct, dvanáct, nula, čtrnáct, šestadvacet, nula' jsou ta nejdůležitější čísla ve tvém životě."

Slunce jasně zářilo a jeho paprsky pronikaly korunami stromů na elegantní Bahnhofstrasse. Odrážely se od výkladních skříní a tam, kde se jim do cesty připletly velké budovy bank, vytvářely syté stíny. Byla to ulice, kde se snoubily solidnost s penězi, jistota s arogancí, rozhodnost s nádechem lehkomyšlnosti; a po ní kráčel pacient doktora Washburna.

Zatoulal se na Burkli Platz, náměstíčko, které hledělo na jezero s mnoha jeho přístavními moly na nábřeží, obklopeném zahradami, jež v teplém letním dnu vypadaly jako náruče květin v plném rozpuku. Bourne si v duchu tento obraz poměrně jasně vybavoval a začaly se mu vracet další představy. Nebyly však provázeny žádnými myšlenkami ani vzpomínkami.

Rychle se obrátil zpět na Bahnhofstrasse. Instinktivně cítil, že Gemeinschaft Bank je ta budova ze špinavě bílého kamene na druhé straně ulice. Schválně přešel kolem ní. Když se přiblížil k těžkým proskleným dveřím, opřel se o jejich střední část. Dveře se docela snadno otevřely a on stanul na hnědé mramorové podlaze. Určitě na tomto místě stál už někdy v minulosti. Ta představa však nebyla nikterak silná. Měl jakýsi nepříjemný pocit, že se měl bance tehdy raději vyhnout.

Ted' se jí vyhnout nechtěl.

"Bonjour, monsieur, Vous désirez...?" Muž před ním měl na sobě žaket. Rudý květ v knoflíkové dírci - boutoniére -

však jasně označoval jeho postavení. Skutečnost, že se zeptal francouzsky, se dala vysvětlit klientovým oblečením; dokonce i nižší finanční úředníci Curychu měli vyvinutý pozorovací smysl.

"Přišel jsem v ryze osobní a důvěrné záležitosti," odpověděl J. Bourne anglicky a znovu si s překvapením uvědomil, jak přirozeně do této řeči sklouzává. Mimoto měl pro tento jazyk další dva důvody: byl zvědavý, jak se bankéř zatváří, až zjistí, že se zmýlil, a dále se chtěl vyhnout třeba i malému nedorozumění ve věci, o které se bude v nejbližší hodině hovořit.

"Pardon, pane," omluvil se úředník. Zatímco si pečlivě prohlížel klientův svrchník, lehce vraštil obočí. "Račte použít výtah nalevo, druhé patro, prosím. Úředník v přijímací místnosti vám bude k dispozici."

Příslušný úředník byl muž středních let s krátce zastřiženými vlasy, v brýlích se želvovinovými obroučkami. Tvářil se upjatě a v očích měl nesmlouvavý, zvědavý výraz. "Přál jste si, prosím, u nás vyřešit nějakou osobní, důvěrnou záležitost, pane?" zeptal se nově přichozího téměř přesným zopakováním jeho slov.

"Ano, přál."

"Prosím o váš podpis," úředník mu podal arch dopisního papíru se dvěma prázdnými řádky uprostřed stránky.

Klient pochopil; nebylo třeba užívat žádného jména. Ručně napsaná čísla zastupují jméno... představují podpis majitele účtu. To je obvyklý postup. To mu řekl Washburn.

Když napsal příslušná čísla, snažil se pacient co nejvíce uvolnit ruku, aby čísla vypadala přirozeně. Podal dopisní papír zpět úředníkovi. Ten zápis prostudoval, vstal z křesla a pokynul k řadě úzkých dveří vyplněných matným sklem.

"Počkáte-li ve čtvrté místnosti, pane, ihned za vámi někdo přijde."

"Ve čtvrté místnosti?"

"V té čtvrté odleva. Dveře se za vámi automaticky zamknou."

"Je to nezbytné?"

Úředník se na něj polekaně podíval. "Je to přesně v souladu s vašimi instrukcemi, pane," protestoval zdvořile, i když pod rouškou uctivosti se ozýval tón zvědavosti. "Jde přece o účet se třemi nulami. U nás bývá zvykem, že majitel takového účtu se ohlásí předem telefonicky, aby mohlo být zajištěno privátní přijetí."

"Já vím," zalhal Washburnův pacient s nonšalancí, jakou ani zdaleka necítil. "Jde jenom o to, že spěchám."

"Sdělím to ověřovacímu oddělení, pane."

"Ověřovací oddělení?" Pan J. Bourne z New York City, USA si nemohl pomoci, ale znělo to varovně.

"Ověřování podpisu, pane." Muž si rukou upravil brýle, tím zamaskoval krok, jímž se přiblížil ke stolu. Druhou ruku měl jen několik centimetrů od tlačítka poplašného signálu. "Navrhoval bych, abyste počkal v místnosti číslo čtyři, pane." Jeho návrh nebyl ani tak žádostí, jako spíše příkazem, a z jeho pretoriánských očí prakticky vyzařoval rozkaz.

"Proč ne? Jenom jim povězte, aby si pospíšili, ano?" Pacient přešel ke čtvrtým dveřím, otevřel je a vešel dovnitř. Dveře se automaticky zavřely a ozvalo se cvaknutí zámku. J. Bourne chvíli hleděl na matnou skleněnou výplň dveří. Nebylo to obyčejné sklo, protože v něm byla patrná pavučina jemných drátků. Případné poškození skla by dozajista okamžitě spustilo poplach. Ocítl se vlastně v cele a nemohl než čekat na předvedení.

Malá místnost byla obložená dřevem a vkusně zařízená. Dvě kožená křesla vedle sebe proti miniaturním gaučům, vedle něho na obou stranách starožitné stolečky. Na opačném konci místnosti se nacházely další dveře, pozoruhodně kontrastující se zbytkem zařízení. Byly vyrobeny ze šedivé oceli. Na stolicích ležely čerstvé časopisy a noviny ve třech jazycích. Pacient se posadil a vybral si pařížské vydání Herald-Tribune. Vytištěná slova však viděl, aniž by je vnímal. Každou chvíli pro něj přijdou. Jeho myšlenky se plně soustředovaly na nadcházející akci. Bude muset manévrovat bez pomoci paměti, pouze jak mu poradí jeho instinkt.

Konečně se ocelové dveře otevřely a v nich se zjevil vysoký, štíhlý muž s ostrými rysy a přepečlivě učenými šedými vlasy. Měl patricijský obličej, v němž se zračila dychtivost posloužit osobě sobě rovné. Natáhl ruku k pozdravu. Jeho angličtina byla vytříbená a díky švýcarské intonaci medově sladká.

"Velice mě těší, že se s vámi setkávám. Promiňte prosím zdržení, bylo to vlastně docela legrační."

"Jak to?"

"Obávám se, že jste poněkud vystrašil našeho pana Königa. Nestává se často, aby zákazník s tak tučným kontem, označeným třemi nulami, přišel bez předchozího ohlášení. Pan König je dosti zvyklý na rutinu, víte? Jakákoliv nepravdivost mu doslova zkazí den. Mně naopak den příjemný. Jmenuji se Walther Apfel. Prosím, pojďte dál." Bankovní úředník pustil pacientovu ruku a pokynul směrem k ocelovým dveřím. Místnost za nimi pokračovala prostorem ve tvaru V; s tmavým obložením, těžkým, pohodlným nábytkem a širokým stolem, jenž stál před větším oknem obráceným na Bahnhofstrasse.

"Je mi líto, jestli jsem ho rozrušil," omlouval se J. Bourne. "Stalo se to proto, že prostě nemám moc času."

"Jistě, to říkal." Apfel obešel stůl a kývl směrem ke koženému křeslu před sebou. "Prosím, posaďte se. Jedna nebo dvě formality a můžeme začít hovořit o obchodu." Oba muži si sedli. Ve stejném okamžiku vzal bankovní úředník do ruky bílou psací podložku a naklonil se přes stůl, aby ji podal klientovi. Na podložce byl připevněn další arch dopisního papíru, na němž tentokrát nebyly dva prázdné řádky, ale bylo jich tam deset. Začínaly těsně pod oficiální hlavičkou a končily dva centimetry od spodního okraje stránky. "Váš podpis, prosím. Bude jich zapotřebí minimálně pět."

"Já vám nerozumím. Právě jsem se podepsal."

"A velmi úspěšně. Ověřovací oddělení to potvrdilo."

"Tak proč to mám tedy dělat znovu?"

"Podpis se dá nacvičit do té míry, že jeho jediný exemplář je akceptovatelný. Nicméně při několika opakovaných podpisech se v případě, že nejde o podpis autentický, vždycky objeví nějaké vady. Grafologický snímač je zaregistruje okamžitě. Ve vašem případě je to samozřejmě bezpředmětné." Apfel se usmál a na okraj psací desky položil pero. "Podle mne je to zbytečné, ale König na tom trvá."

"Je to opatrný muž," poznamenal pacient, vzal pero a dal se do psaní. Začal právě čtvrtou sestavu čísel, když ho bankéř zastavil.

"To bude stačit; dále by to už skutečně bylo pouhým plýtváním času." Natáhl ruku pro podložku. "Oddělení ověřování vás nepovažuje ani za částečně nejistého. Po dodání těchto vzorků vám už bude účet bez dalších problémů otevřen." Zastrčil list papíru do štěrbin v kovové krabici na stole a zmáčkl knoflík. Objevil se záblesk světla, jenž za okamžik pohasl. "Tohle přenáší podpisy přímo do snímače," pokračoval bankéř ve vysvětlování. "Ten je samozřejmě naprogramovaný. Opět je to, upřímně řečeno, trochu hloupé. Žádný podvodník, předem takto varován, by s poskytnutím dalších podpisů pochopitelně už nesouhlasil."

"Proč ne? Kdyby se mu podařilo dostat se až sem, proč by to nezkusil?"

"Do této kanceláře je pouze jeden vchod a samozřejmě tedy i jediný východ. Jistě jste v čekárně zaslechl klapnutí zámku."

"Ano, a také jsem si všiml kovové sítě ve skleněné výplni dveří," dodal pacient. "Pak mi tedy rozumíte. Usvědčený podvodník by se zde ocitl v pasti."

"Co kdybych měl zbraň?"

"Nemáte."

"Nikdo mne neprohledával."

"To udělal výtah. Ze čtyř různých úhlů. Kdybyste byl ozbrojen, pak by se kabina výtahu zastavila mezi přízemím a prvním patrem."

"Jste velmi obezřetní."

"Snažíme se být k službám."

Zazvonil telefon. Apfel ho zvedl. "Ano?... Přijďte sem." Bankéř pohlédl na svého klienta. "Výpisy vašeho účtu jsou tady."

"Bylo to rychlé."

"Herr König podepsal povolení k vydání před několika minutami, jenom ještě čekal na potvrzení ze snímače." Apfel otevřel zásuvku a vytáhl svazek klíčů. "Řekl bych, že je trochu zklaman. Byl si téměř jist, že je něco v nepořádku."

Nyní se ocelové dveře otevřely a do místnosti vešel úředník s černou kovovou krabicí, kterou položil na stůl vedle tácu, na němž stála láhev Perrieru a dvě sklenky.

"Jak se vám líbí v Curychu?" zeptal se bankéř se zjevnou snahou přerušit ticho.

"Velmi. Okna mého pokoje vedou na jezero. Je to krásný pohled, velice příjemný a klidný."

"To je skvělé," ozval se nadšeně Apfel a nalil klientovi do sklenice minerálku.

Herr König odešel, dveře se za ním zavřely a bankéř se vrátil k obchodnímu jednání.

"Vaše konto, pane," oznámil, když na kroužku klíčů vybral ten pravý. "Mám tu krabici odemknout, nebo byste to raději udělal sám?"

"Pokračujte, prosím. Otevřete ji."

Bankéř vzhlédl. "Říkal jsem, odemknout, nikoliv otevřít. Na to nemám právo a ani bych tu zodpovědnost na sebe nechtěl brát."

"Proč ne?"

"V případě, že by vaše totožnost byla uvedena na seznamu, nemám právo o tom vědět."

"Co kdybych chtěl provést nějakou transakci? Převést peníze, poslat je někomu?"

"To by se dalo snadno provést pomocí vašeho číselného podpisu na formuláři pro výběr peněz."

"A co třeba poslat nějakou částku do jiné banky - mimo Švýcarsko? Pro vlastní potřebu."

"Pak by bylo nezbytné jméno uvést. V tom případě by zjištění vaší totožnosti bylo mou povinností i právem."

"Otevřete to."

Bankovní úředník ho uposlechl. Pacient doktora Washburna zadržel dech a v okolí žaludku náhle pocítil ostrou bolest. Apfel z krabice vytáhl stoh výpisů spojených obrovskou kancelářskou sponkou. Zrakem bankéře okamžitě zabloudil k pravému sloupci čísel uvedených na prvních listech svazku. Výraz jeho obličeje se nezměnil, nebo téměř nezměnil. Jen nepatrně povytáhl dolní ret, takže se mu v koutku úst objevila vráska. Naklonil se kupředu a svazek listin předal jejich majiteli.

Pod hlavičkou Gemeinschaftu bylo na stroji anglicky, zjevně jazykem klienta, napsáno několik slov:

Konto: Nula, sedm, sedmáct, dvanáct, nula, čtrnáct, šestadvacet, nula

Jméno: vyhrazeno pouze pro příkazy soudu a vlastníka

Přístup: zapečetěno pod zvláštní zárukou

Současný zůstatek na účtu: 7 500 000 franků

Při pohledu na čísla pacient pomalu vydechl. Ač si myslel, že je připraven na cokoliv, toto nečekal. Bylo to naprosto stejně děsivé jako cokoliv, co se stalo za posledních pět měsíců. Podle přibližného přepočtu byla uvedená suma rovna pěti milionům amerických dolarů.

5 000 000 USD !

Jak? Proč?

S usilovnou snahou zastavit chvění rukou začal pacient listovat záznamy o jednotlivých vkladech. Bylo jich mnoho a pokaždé se jednalo o značné částky. Žádná suma nebyla nižší než 300 000 franků. Vklady se opakovaly v pěti až osmítýdenních intervalech po dobu posledních třidvaceti měsíců. Vyhledal první výpis, který byl zařazen až na dně hromady. Šlo o převod z banky v Singapuru a představoval nejvyšší úložku. Dva miliony sedm set tisíc malajských

dolarů, převedno na 5 175 000 švýcarských franků.

Pod výpisem ucítil obrys obálky, která byla podstatně menší než list s výpisem. Byla černě orámovaná a na přední straně bylo strojem napsáno:

Totožnost:

Přístup vlastníkem

Právní omezení:

Úředník oprávněný k přístupu, Společnost Treadstone, sedmdesátá první, příslušná osoba bude vybavena písemnými pokyny vlastníka Nutno ověřit totožnost

"Rád bych si tohle ověřil," pronesl klient.

"Je to vaše," odpověděl Apfel. "Mohu vás ujistit, že vše zůstalo nedotčeno."

Pacient obálku vytáhl z hromady papírů a obrátil ji. Okraje záklopky vzadu překrývaly pečeti, jež byly zcela neporušeny. Pacient roztrhl obálku, vytáhl z ní kartičku a četl:

Vlastník:

Jason Charles Bourne

Adresa:

neuvedena

Občanství:

USA

Jason Charles Bourne.

Jason.

J. znamená Jason. Jmenuje se Jason Bourne. Samotné Bourne nic neznamenal, J. Bourne stále nedávalo příliš smysl, ale kombinace Jason a Bourne dokázala sepnout skryté spínače. Mohl to akceptovat a také to udělal. Jmenuje se tedy Jason Charles Bourne a je Američanem. Přesto cítil v prsou vzrušený tlukot srdce, chvějivý zvuk v uších byl téměř ohlušující a bolest v žaludku ostřejší. Co to je? Proč má pocit, jako by se znovu nořil do temnoty, do černých hlubin?

"Něco není v pořádku?" otázal se Walther Apfel.

Něco není v pořádku, Herr Bourne?

"Ne, všechno je OK. Jmenuji se Bourne. Jason Bourne."

Křičel? Šeptal? To nevěděl.

"Je mi ctí, že vás poznávám, pane Bourne. Vaše totožnost však nicméně zůstane i nadále utajená. Máte na to slovo úředníka banky Gemeinschaft."

"Děkuji vám. A teď, obávám se, budu chtít predisponovat značné částky peněz, a budu tedy potřebovat vaši pomoc."

"Opět to bude pro mne pocta. Budu šťasten, když vám dokážu poskytnout jakoukoliv pomoc nebo radu."

Bourne sáhl po sklenici minerálky.

Ocelové dveře Apfelovy kanceláře se za Bournem zavřely. Během několika vteřin vkráčí do vkusně zařízeného předpokoj, pak do přijímací místnosti a ven k výtahům. V průběhu několika minut se ocitne na Bahnhofstrasse. Od nynějška má jméno, spoustu peněz a mimo určitého strachu a zmatenosti už téměř nic.

Dokázal to. Doktor Geoffrey Washburn dostal zaplacen daleko více, než si za záchranu jednoho života zasloužil. Suma 1 500 000 švýcarských franků odešla dálnoisem do banky v Marseilles, kde byla uložena na tajné konto. To zde bude k dispozici toliko doktorovi z Ile de Port Noir, aniž by se muselo vůbec použít nebo prozradit jeho jméno. Jediné, co musí Washburn udělat, je dojet do Marseilles, odříkat číslo konta a peníze jsou jeho. Bourne se musel sám pro sebe usmát, když si představoval Washburnův obličej, až zjistí, kolik peněz má na kontě. Výstřední doktor-alkoholik by byl bez sebe radostí i nad deseti či patnácti tisíci liber. Takhle najednou dostane víc než milion dolarů. Takové peníze mu mohou zajistit buď úplné vyléčení, nebo naopak dokonalou zkázu. Záleží jenom na něm, pouze na jeho rozhodnutí. Další bankovní převod ve výši 4 500 000 franků šel do banky na ulici Madeleine v Paříži, kde měly být peníze složeny na jméno J. Bourne. Finanční převod se uskuteční prostřednictvím banky Gemeinschaft, která dvakrát týdně odesílá zásilky do Paříže. Spolu s penězi tam přijde i podpisový vzor ve trojím vyhotovení. Herr König ujistil jak svého nadřízeného, tak i klienta, že doklady se dostanou do Paříže nejpozději do tří dnů.

Poslední transakce byla relativně menší. Do Apfelovy kanceláře přinesli sto tisíc franků ve velkých bankovkách a proti vyplněnému výběrovému formuláři podepsanému číselným kódem konta je majiteli vyplatili.

Zůstatek na kontě v bance Gemeinschaft činil 1 400 000 franků, což stále ještě představovalo nikoliv bezvýznamnou sumu.

Co je to za peníze?

Jak? Proč? Odkud?

Celá transakce trvala hodinu a dvacet minut a v jejím průběhu se objevilo jediné zadrnutí. Celkem typicky je způsobil König, na jehož tváři se zračila směs obřadnosti a určitého triumfu. Nejdříve Apfelovi zatelefonoval, a ten ho k sobě vpustil. König svému nadřízenému přinesl malou, černě lemovanou obálku.

"Je u toho doložka, unefiche," prohodil francouzsky.

Bankéř obálku otevřel, vytáhl z ní kartičku, pečlivě si prostudoval její obsah a pak oboje Königovi vrátil. "Obvyklý postup bude zachován," pronesl.

König odešel.

"Týká se mě to nějak?" zeptal se Bourne.

"Souvisí to pouze s vyzvednutím velkého objemu peněz. Pouhá místní formalita." Bankéř se uklidňujícím způsobem usmál.

Ozvalo se cvaknutí zámku. Bourne otevřel dveře s matným sklem a vešel do Königovy kanceláře. V místnosti byli již dva další muži, kteří seděli v protilehlých rozích přijímacího pokoje. Jelikož se nenacházeli v žádné ze zasklených kójí, Bourne usoudil, že ani jeden z nich nevlastní účet se třemi nulami. Napadlo ho, jestli se podepsali svými jmény, nebo uvedli také pouze sérii čísel. Touto myšlenkou se však přestal zabývat v okamžiku, kdy zmáčkl tlačítko výtahu.

Koutkem oka zaznamenal jakýsi pohyb; König pootočil hlavu a kývl na oba muže. Jakmile se dveře výtahu otevřely, oba muži vstali. Bourne se otočil. Muž napravo vytáhl z kapsy pláště malou vysílačku a rychle a krátce do ní promluvil. Muž nalevo měl pravou ruku schovanou v záhybech pláště do deště. Když ruku vytáhl, třímal v ní zbraň, automatickou pistoli ráže 38 milimetrů s perforovaným válcem nasazeným na hlavni. To byl tlumič.

Oba muži se přibližovali k Bourneovi, který ustupoval do prázdného výtahu.

Začal dokonalý bláznec.

5

Dveře výtahu se začaly zavírat. Muž s vysílačkou byl již uvnitř, druhý, se zbraní namířenou na Bourneovu hlavu, se zaklínal rameny mezi přibližující dveřní panely.

Jason se naklonil doprava - jako by se náhle něčeho polekal - a pak bleskově bez varování máchl levou nohou, rychle se otočil a patou prudce vrazil do útočnickovy ruky. Ústí hlavně vyletělo ke stropu, muž zavrával a ocitl se venku. Než se dveře výtahu zavřely, ozvaly se ještě dva tlumené výstřely. Kulky se zaryly do masivního dřevěného obložení stropu. Bourne dokončil otočku a ramenem prudce vrazil do břicha druhého násilníka. Jednou rukou riskl mužův hrudník a druhou mu znehybněl ruku s vysílačkou. Pak jím tvrdě mrštil o stěnu. Vysílačka upadla na podlahu výtahu. V tom okamžiku se z něho ozval hlas.

"Henri? Jak se daří? Jak to jde?"

V Jasonově mysli se zjevil další Francouz. Muž na pokraji hysterie, s nevěřicným výrazem v očích. Rádoby vrah, jenž před méně než čtyřicetými hodinami v panice utekl z Le Bouc de Mer do temnoty ulice Sarassin. Ten jistě neztrácel čas a poslal o Jasonovi zprávu do Curychu: člověk, o němž jsme věřili, že zemřel, je stále naživu. Až moc naživu. Zabijte ho!

Bourne teď popadl Francouze, kterého měl před sebou. Levou rukou mu sevřel hrdlo, pravou rukou se mu snažil utrhout levé ucho. "Kolik?" ptal se ho francouzsky. "Kolik jich čeká dole? Kde jsou?"

"Najdi si je, hajzle!"

Výtah byl asi na půl cesty k přízemní hale.

Jason sklonil mužův obličej k zemi, málem mu utrl ucho a hlavou mu prudce udeřil o stěnu. Francouz zaječel a sesul se k zemi. Bourne mu vrazil kolenem do prsou; přitom ucitil pouzdro se zbraní. Škubnutím mu rozevřel plášť a vytáhl revolver s krátkou hlavní. Na okamžik si pomyslel, že někdo výtah zastavil. König. Mohlo ho napadnout, že pokud jde o Herr Königa, nedá se počítat s žádným opomenutím. Vrazil protivníkovi revolver mezi zuby.

"Odpověz, nebo ti ustřelím hlavu!" Muž vydral hrdelní zakvílení; Jason mu tedy vytáhl zbraň z úst a přitlačil revolver na tvář.

"Dva. Jeden čeká u výtahu, druhý venku na chodníku u auta."

"U jakého auta?"

"U peugeotu."

"Barva?" Výtah zpomaloval před úplným zastavením.

"Hnědá."

"Ten muž v hale. Co má na sobě?"

"Já nevím..."

Jason ho udeřil revolverem muže do spánku. "Radši by sis měl vzpomenout!"

"Černý kabát!"

Výtah se zastavil. Bourne Francouzem trhl, až ho postavil. Dveře se otevřely. Zleva vykročil muž v tmavém plášti a v podivných brýlích se zlatými obroučkami. V očích se mu zrcadlilo poznání; Francouzi totiž po tváři stékal potůček krve. Muž zdvihl ruku ukrytou mimo dohled v prostorné kapse pláště; další pistole s tlumičem namířená na cíl z Marseilles. Jason vystrčil Francouze před sebou ven z výtahu. Zaznělo rychlé štěknutí tlumeného výstřelu. S rukama zdviženými v posledním hrdelním protestu Francouz začal křičet. Prohnul se v zádech a skácel se na mramorovou podlahu. Žena vedle muže ve zlatých brýlích zaječela. Připojilo se k ní hned několik mužů, kteří začali křičet Pomoc! Policie!

Bourne věděl, že revolver, který Francouzi sebral, nemůže teď použít. Neměl tlumič a hlukem výstřelu by na sebe upozornil. Zastrčil zbraň proto do kapsy kabátu, obešel ječící ženu a chytil za ramena uniformovanou obsluhu výtahu. Udiveným mužem smýkl a prudce ho odhodil do náruče zabijáka v tmavém kabátě.

Zatímco se Jason rozběhl ke skleněným dveřím u vchodu, narůstala v hale panika. Přijímací úředník s kytkou v klopě, který si před půl druhou hodinou popletl jeho národnost, křičel teď do sluchátka telefonu na zdi. Po jeho boku stál uniformovaný strážce a s tasenou zbraní blokoval východ. Oči pozorně sledující zmatek v hale se náhle přísály přímo

na něj. Vyvstal problém, jak se dostat ven. Bourne se očima vyhnul pohledu strážce a oslovil společníka u telefonu.

"Ten člověk se zlatými obroučkami!" vykřikl. "To je on! Viděl jsem ho!"

"Co? Kdo jste?"

"Jsem přítel Walthera Apfela! Poslouchejte mě! Ten muž, co má brýle se zlatými obroučkami, v tom tmavém přšiplášti. Tamhle!"

Mentalita byrokrata se za posledních tisíc let nezměnila. Při jménu nadřízeného začne správný úředník vždy okamžitě plnit rozkazy.

"Herr Apfel!" Příjímací úředník Gemeinschaftu se obrátil ke strážci. "Slyšel jste ho! Ten muž v brýlích. Se zlatými obroučkami!"

"Ano, pane!" Strážný se vrhl kupředu.

Jason proklouzl kolem úředníka a zamířil ke skleněným dveřím. Zatlačil do pravého křídla, až se otevřelo. Ohlédl se. Věděl, že bude muset znovu utíkat, ale netušil, zda ho muž na chodníku, postávající vedle hnědého peugeotu, nepozná a nepálí mu kulku do hlavy.

Strážný předběhl muže v černém plášti. Ten se pohyboval pomaleji, než všechny zmatené postavy kolem, a náhle mu na obličej chyběly brýle. Pak poněkud zrychlil krok a zamířil k východu směrem k Bourneovi.

Rostoucí zmatek se stal nejmocnější ochranou Jasona venku na chodníku. Zpráva o násilí uvnitř banky pronikla ven. Sirény vyly stále hlasitěji, jak se policejní vozy blížily po Bahnhofstrasse. Jason popošel několik metrů podél budovy doprava a náhle se rozběhl. Vklínil se mezi zvědavé davy, využil úkrytu ve vchodu do obchodu a očima neustále sledoval auta u chodníku. Konečně uviděl peugeot a muže stojícího vedle něj, ruku významně schovanou v kapse pláště. Ani ne za patnáct vteřin se k němu připojil chlap v černém plášti. Už si zase nasadil brýle se zlatými obroučkami a nžikal očima, jak se znovu rozkoukával. Oba muži se mezi sebou rychle radili a ostrým zrakem neustále kontrolovali ulici.

Bourne chápal jejich zmatek. Vyšel totiž z banky na ulici bez sebemenší paniky a nenuceně se vmísil do davu. Byl sice připraven k útěku, ale z obavy, že by byl dopaden dřív, než by se dostal do bezpečí, raději neběžel. Ze dveří sice nikdo kromě něho nevyšel, ale řidiči peugeotu tato skutečnost nedošla. Cíl, jenž byl v Marseilles identifikován a určen k likvidaci, tedy nepoznal.

Na scénu dorazilo první policejní auto. V tu chvíli si muž v brýlích svlékl černý plášť a hodil jej otevřeným okénkem do auta. Kývl na řidiče, ten se posadil za volant a nastartoval. Zabíjác si sejmul drahé brýle a udělal něco, co Jason očekával ze všeho nejméně. Přešel rychle ke vchodu do banky a připojil se k policistům, kteří se hnali dovnitř.

Bourne pozoroval, jak se peugeot odrazil od obrubníku a odjíždí pryč. Dav před obchodem se začal rozcházet, někteří směrem ke vchodu, kde jeden přes druhého natahoval krk a stoupal na špičky, aby zahlédl, co se děje uvnitř. Z banky vyšel policejní důstojník a zvědavce odehnal. Požadoval, aby se uvolnila ulička k okraji chodníku. Vykřikoval pokyny a tu se přikodrcala sanitka. Její klakson se mísil s jekotem sirény na střeše a varoval všechny v okolí, aby se klidili z cesty. Řidič sanitního vozu vklínil své velikánské vozidlo k chodníku do mezery vzniklé po peugeotu. Jason už dál nemusel pozorovat, co se děje. Potřeboval se dostat do Carillonu du Lac, posbírat věci a vypadnout z Curychu a ze Švýcarska. Musí jet do Paříže.

Proč do Paříže? Proč trval na tom, aby byl bankovní převod proveden právě do Paříže? Do chvíle, než se posadil v Apfelově kanceláři, ohromen velikostí sumy na svém účtě, ho to totiž vůbec nenapadlo. Množství peněz přesahovalo i jeho nejsmělejší představy, a tak reagoval bezmyšlenkovitě, instinktivně. A právě instinkt mu napověděl Paříž. Jako by Paříž byla něco životně důležitého. Proč?

Zase, nebyl na to čas... Zhlédl ještě posádku sanitky, jak dvěma banky vynáší nosítka. Na nich leželo jakési tělo.

Hlavu mělo zakrytou. To znamenalo smrt. Význam této scény Bourneovi ani v nejmenším neunikl. S výjimkou svých schopností se nemohl na nic spolehnout. Nebýt zkušeností, byl by on tím mrtvým mužem na nosítkách.

Na rohu ulice zahlédl prázdný taxík. Rozběhl se k němu. Musí z Curychu zmizet. Z Marseilles byl vyslán pokyn, ale muž, jenž měl být mrtvý, ještě stále žije. Jason Bourne je naživu. Zabijte ho. Zabijte Jasona Bournea!

Bože na nebesích, proč?

Doufal, že v recepci Carillonu du Lac uvidí zástupce ředitele, ale nestalo se tak. Pak si ale uvědomil, že stačí i krátký vzkaz tomu muži - jak se jenom jmenoval - Stossel? Ano, Stossel. Důvody pro náhlý odjezd nebylo třeba vysvětlovat a za těch pár hodin pobytu v hotelu i za laskavost Herr Stossela bude bohatě stačit pět set franků.

V pokoji naházal holicí potřeby do ještě nerozbaleného zavazadla, zkontroloval revolver, který předtím vzal Francouzi, zastrčil ho zpět do kapsy kabátu a posadil se ke stolu. Sepsal krátký vzkaz panu Stosselovi. Byly v něm věty, jež se mu samy vybavovaly - některé až příliš lehce.

...Snad se s Vámi v krátké době opět spojím ohledně zpráv, které, jak očekávám, na mou adresu přijdou. Věřím, že Vás nebude příliš obtěžovat, když na ně dáte pozor a přijmete je pro mne.

Jestli opravdu přijde nějaký vzkaz od oné záhadné Treadstone, sedmdesátá první, pak o tom chtěl vědět. Protože byl v Curychu, mohl se spolehnout, že se o nich opravdu dozví.

Mezi listy dopisního papíru vložil pětisetfrankovou bankovku a obálku zalepil. Pak vzal kufr, vyšel z pokoje a zamířil ke zdvižím. Výtahy zde byly čtyři. Zmáčkl jeden knoflík a při vzpomínce na banku se raději opatrně ohlédl. Nikoho neviděl.

Nad dveřmi třetího výtahu zazněl gong a rozsvítilo se červené světlo. Podařilo se mu tak zastavit výtah jedoucí dolů.

Prima. Potřeboval se dostat na letiště co nejrychleji. Musel z Curychu a ze Švýcarska vypadnout. Zpráva o jeho osobě už sem totiž zjevně došla.

Dveře výtahu se otevřely. Po každé straně stáli dva muži. Přerušili rozhovor, pokynutím hlavy pozdravili nově přichozího, všimli si zavazadla a uhnuli mu poněkud z cesty - a pak znovu pokračovali v hovoru. Dveře se zavřely.

Všichni tři měli tak kolem třiceti let a mluvili rychlou francouzštinou. Žena přitom střídavě pohlížela na oba své společníky, občas s úsměvem, chvílemi zamyšleně. Řešili nějaký nepříliš významný problém. Napůl vážné vyptávání bylo doprovázeno smíchem.

"Takže vy zítra po závěrečném projevu jedete domů?" zeptal se muž nalevo.

"Ještě nevím. Čekám na zprávu z Ottawy," odpověděla žena. "Mám nějaké příbuzné v Lyonu, docela ráda bych se s nimi viděla."

"Není možné," protestoval muž napravo, "aby řídicí výbor našel deset lidí, kteří by dokázali shrnout tuhle zatracenou konferenci do jednoho dne. Budeme tu ještě další týden."

"Brusel s tím nebude souhlasit," ušklíbl se první muž. "Hotel je moc drahý."

"V tom případě se přestěhujte do jiného," opáčil druhý s potůchým pohledem směrem k ženě. "Už nějaký čas čekáme, že něco takového uděláte, víte?"

"Jste blázen," prohlásila žena. "Myslím, že jste oba blázni."

"To se o vás říct nedá, Marie," vmísil se první muž. "Tedy, že byste byla blázen. Vaše včerejší přednáška byla brilantní."

"Vůbec ne," odpověděla. "Jenom obyčejná rutina a samá nuda."

"To tedy ne!" odporoval muž. "Bylo to skvělé; opravdu. Nerozuměl jsem totiž jedinému slovu. Ale zato mám jiné přednosti."

"Blázne..."

Výtah zpomaloval. První muž znovu promluvil. "Pojďme se posadit někam do zadní řady. Jdeme stejně pozdě a teď přednáší Bertinelli - to bude o ničem. Jeho teorie vynucených cyklických fluktuací vyšla z módy, už když Borgiové zchudli."

"Ještě dřív," poznamenala se smíchem hnědovláska. "Už v době, kdy Caesar vypsál daně." Na okamžik se odmlčela a pak dodala. "Jestli ne dokonce za punských válek."

"Takže si jdeme sednout do zadní řady," rozhodl druhý muž a nabídl ženě rámě. "Tam můžeme klidně spát. Bertinelli rád používá diaprojektor. Bude alespoň příjemná tma."

"Ne, běžte napřed, já přijdu za chvíli. Musím opravdu poslat pár telegramů a nevěřím spojovatelkám, že to nespletou."

Dveře výtahu se otevřely a trojice vyšla ven. Oba muži zamířili přes halu, žena se vydala k recepci. Bourne šel o krok za ní. Mimoděk si přitom všiml oznámení na stojanu, který stál několik metrů stranou.

#### VÍTÁME

#### ÚČASTNÍKY ŠESTÉ SVĚTOVÉ EKONOMICKÉ KONFERENCE

#### DNEŠNÍ PROGRAM:

13.00 hod.:

CTIHODNÝ JAMES FRAZER, ČLEN PARLAMENTU, SPOJENÉ KRÁLOVSTVÍ VELKÉ BRITÁNIE, SALONEK 12

18.00 hod.:

DR. EUGENIO BERTINELLI,

UNIVERZITA MILÁN, ITÁLIE,

SALONEK 7

21.00 hod.:

ZÁVĚREČNÁ VEČEŘE PŘEDSEDY

DIPLOMATICKÝ SALONEK

"Pokoj 507. Spojovatelka říkala, že je tu pro mne telegram."

Angličtina. Ta hnědovlasá žena u pultu vedle něho teď hovořila anglicky. Zmínila se přece, že "čeká zprávu z Ottawy". Kanadanka.

Úředník prošel přihrádky a vrátil se s telegramem. "Doktorka St. Jacquesová?" zeptal se s obálkou v ruce.

"Ano. Mnohokrát děkuji."

Bruneta se odvrátila a začala otevírat obálku. Úředník se otočil k Bourneovi. "Přejete si, pane?"

"Rád bych tu nechal vzkaz pro pana Stossela." Na pult položil obálku s hlavičkou hotelu Carillon du Lac.

"Herr Stossel se nevrátí před šestou hodinou ráno, pane. Odpoledne odchází ve čtyři. Mohl bych vám nějak pomoci já?"

"Ne, díky. Jenom, prosím vás, zajistěte, aby tohle dostal." Náhle si Jason uvědomil: Je přece v Curychu. "Není to nic urgentního," dodal, "ale budu potřebovat odpověď. Zastavím se ráno."

"Samozřejmě, pane."

Bourne vzal do ruky zavazadlo a zamířil hotelovou halou k východu. Před sebou měl řadu skleněných dveří. Všechny ústily do kruhové příjezdové cesty v těsném sousedství jezera. Ve světle balustrády před vchodem čekalo v řadě několik taxíků. Slunce už zašlo a v Curychu nastala noc. Přesto budou ještě dlouho přes půlnoc z tohoto města dále odlétat letadla do všech končin Evropy...

Jason se zastavil, zatajil dech a celým tělem mu projel pocit ochromení. Nemohl uvěřit tomu, co viděl za prosklenými dveřmi. Před první taxi se náhle zařadil hnědý peugeot. Rozletěla se dvířka a z vozu vystoupil muž - zabiják v černém

pláští, s jemnými zlatými obroučkami brýlí. Ve druhých dvířcích auta se objevila další osoba. Nebyl to však řidič z Bahnhofstrasse, který čekal na svůj blíže neurčený cíl. Tenhle člověk byl jiný zabiják, v jiném kabátě, s kapsami dostatečně velkými pro pořádnou ruční zbraň. Šlo o muže, kterého Bourne viděl sedět v přijímací kanceláři prvního patra banky. Ten, co z pozdru v podpaží vytáhl osmatřicítku. Pistoli s tlumičem, z níž pak vypálil dvě kulky mířené na lebku štvané zvěře ve výtahové kabině.

Jak ho jen mohli najít?... Pak se mu rozbřesklo a v tu chvíli se mu udělalo slabo. Bylo to tak nevinné, tak bezvýznamné! Líbí se vám pobyt v Curychu? zeptal se ho Walther Apfel, když čekal, až jeho nohsled opustí místnost a zůstanou opět sami.

"Velmi. Můj pokoj má okna na jezero. Je to krásný pohled, velice příjemný, klidný."

König! König slyšel jeho poznámku, že z hotelového pokoje vidí na jezero. Kolik hotelů má asi výhled na jezero? Zvláště takových hotelů, v nichž může bydlet člověk s tučným bankovním kontem. Dva? Tři?... Odkudsi z hlubin podvědomí se mu vybavila jména Carillon du Lac, Baur au Lac, Eden au Lac. Existují ještě nějaké další? Na žádná jiná jména si už nevzpomněl. Vyloučit jeden hotel po druhém bylo přece tak jednoduché! Jak snadno jim sám tuhle informaci prozradil. Jak byl hloupý!

Teď už neměl čas. Bylo příliš pozdě. Jestliže viděl skrz skleněnou přepážku ven, pak stejně mohl kdokoli vidět dovnitř. Tedy i zabijáci. A druhý muž ho skutečně zpozoroval. Přes kapotu peugeotu si se svým společníkem vyměnil několik slov. Brýle na očích, ruce hluboko v kapsách pláště pevně třímaly zakryvané zbraně. Oba se pak vydali ke dveřím u vchodu, před nimiž se na poslední chvíli rozdělili, a každý zaujal místo po jednom okraji prosklené stěny. Křídla byla pokrytá, past nastražená. Cesta ven tudy nevedla.

Cožpak si mysleli, že budou moci klidně vejít do přeplněné hotelové haly a jednoduše člověka jen tak zabít?

Samozřejmě že to půjde. Dav lidí i okolní hluk jim poskytnou dostatečné krytí. Dva tři nebo čtyři tlumené výstřely zblízka jsou stejně účinné jako přepad za denního světla uprostřed zalidněného náměstí; a následný chaos jim útěk ještě usnadní.

Nesmí si je připustit k tělu! Jason se stáhl zpět a v hlavě se mu rozběhly myšlenky. Jeho nitro překypovalo neskonalým vztekem. Jak se opovažují? Jak si můžou myslet, že se nerozběhne a nebude volat policii? Pak se mu v hlavě rozjasnilo a náhle znal odpověď. Byla stejně jednoduchá jako ta otázka. Zabijáci si byli jisti, že takový druh ochrany on prostě nebude moci hledat - nesmí zavolat policii. Jason Bourne se naopak bude muset vyhýbat všem úřadům. Proč? Pátrají snad po něm?

Ježíši Kriste, proč?

Dvoje protilehlé dveře se otevřely pod tlakem napřažených paží, zatímco dvě zbývající ruce zůstaly skryty a pevně svíraly kovový předmět v kapse. Bourne se otočil. Za sebou měl výtahy, dveře, chodby - střechu a sklepy. Musely existovat desítky cest, jak se z hotelu dostat.

Existovaly skutečně? Nevěděli právě davem se prodírající zabijáci něco, co on mohl jen tušit? Neměl Carillon du Lac náhodou nějaké dva tři vchody? Jen přesně omezený počet únikových cest, jež v této chvíli mohly být již snadno kryty a představovaly pouze další nastraženou past, která čeká na utíkající osamělou postavu?

Osamělá postava. Samotný muž představoval snadný cíl. Ale co kdyby nebyl sám? Co kdyby šel ještě s někým jiným? Další společník mohl představovat docela ucházející maskování - zejména uprostřed davu, a hlavně v noci. A právě teď je noc. Profesionální zabijáci se brání zabítí nevinného člověka nikoliv snad ze soucitu, ale z praktických důvodů. V takovém případě by totiž mohla v nastalém zmatku žádaná osoba uprchnout.

Bourne si uvědomoval váhu revolveru v kapse, nijak mu to však nepřidalo na klidu. Stejně jako předtím v bance by totiž zbraň - nebo dokonce pouhé její vytažení - přivolalo nechtěnou pozornost. Přesto byl ale rád, že zbraň má. Vyrázil zpět doprostřed haly, pak zahrnul doprava, kde postávalo více lidí. Typický večerní čas na mezinárodní konferenci, kdy se spřádají tisíce nezávazných plánů, kde mezi mužstvem a kurtizánami přelétají pohledy porozumění i nesouhlasu, kde se všude tvoří nejrůznější skupinky.

Za mramorovým pultem u stěny kontroloval úředník s tužkou, kterou držel jako štětec, žluté listy papírů. Telegramy. Před pultem stáli dva lidé, tlustý postarší pán a žena v tmavě červených šatech, jejichž sytá barva ladila s dlouhými tizíánovými vlasy... Hnědé vlasy. Šlo o ženu z výtahu, která žertovala o Caesarových daních a punských válkách, o doktorku, jež pak chvíli stála vedle něho u recepce a ptala se po telegramu.

Bourne se ohlédl. Vrahové dobře využívali davu, neustále se zdvořile omlouvali, ale cílevědomě a trvale postupovali kupředu. Jeden šel po pravé, druhý po levé straně a jejich cesty se sbíhaly jako dvě křídla při obchvarném manévru. Pokud ho drželi v dohledu, musel před nimi slepě utíkat bez přesného cíle, bez znalosti, zda jeho cesta každou chvíli neskončí ve slepé uličce, odkud už nebude úniku. A pak přijdou tlumená zakašlání a kapsy pláště zůstanou propálené střelným prachem...

Pokud ho udrží v dohledu?

Takže si jdeme sednout do poslední řady... Tam můžeme klidně spát. Rád používá diaprojektor. Aspoň bude příjemná tma.

Jason se znovu obrátil a pohlédl na hnědovlasou ženu. Dočetla telegram a poděkovala úředníkovi. Sundala si stínované brýle s rohovinovými obroučkami a zastrčila je do kabelky. Nebyla od Jasona dále než dva a půl metru.

Teď hovoří Bertinelli, myslím, že zase o ničem.

Na nic jiného než na instinktivní rozhodnutí nebyl teď čas. Bourne si přehodil kufr do levé ruky, rychle přistoupil k ženě u pultu a dotkl se jejího lokte. Jen zlehka, aby ji nevylekal.

"Paní doktorko?..."

"Prosím?"

"Jste přece doktorka...?" S výrazem zmateného člověka ji pustil.

"St. Jacquesová," dokončila větu. Slovo Saint pronesla s francouzskou výslovností. "Vy jste ten muž z výtahu."  
"Neuvědomil jsem si, že to jste vy," omlouval se. "Řekli mi, že budete vědět, kde přednáší Bertinelli."  
"Je to napsáno na tabuli. Salonek sedm."  
"Obávám se, že nevím, kde to je. Nemohla byste mě tam, prosím, dovést? Jdu pozdě a musím si z jeho přednášky udělat nějaké poznámky."  
"Z přednášky Bertinelliho? Proč? Vy jste z marxistických novin?"  
"Z neutrálního syndikátu," odpověděl Jason a sám se podívil, odkud zná ten výraz. "Zaskakuji za řadu lidí. Myslí si, že přednáška nestojí za jejich osobní přítomnost."  
"Možná že ne, ale poslechnout byste si ho měl. V tom, co říká, je několik krutých pravd."  
"Já prohrál, tak ho musím najít. Možná byste mi ho mohla ukázat."  
"Obávám se, že ne. Dovedu vás k salonku, ale pak si musím jít zatelefonovat." S cvaknutím zaklapla kabelku.  
"Prosím. Pospěšte si!"  
"Cože?" Pohlédla na něj tázvavě a nepříliš vřelě.  
"Promiňte, já opravdu spěchám." Pootočil se doprava; oba muži nebyli dál než sedm metrů.  
"Jste trochu hrubý," oznámila mu doktorka St. Jacquesová.  
"Prosím vás." Ovládl nutkání ji postrčit, aby konečně vyklouzl z uzavírajících se čelistí blížící se pasti.  
"Tudy." Vyrázila směrem k široké chodbě vzadu vlevo. V těchto zadních částech haly už davy prořídly a chyběli i prominentní hosté. Konečně dorazili k něčemu, co vypadalo jako tunel vyložený sametem tmavě červené barvy s párem dveří proti sobě. Světelné nápisy informovaly, že jde o vchody do konferenčního sálu číslo 1 a číslo 2. Na konci haly byly dvojité dveře, na nichž zlatá písmena označovala vchod do salonku 7.  
"Tady," oznámila Marie St. Jacquesová. "Až vejдете dovnitř, dejte pozor, asi tam bude tma. Bertinelli používá při přednáškách diaprojekci."  
"Jako v biografu," poznamenal Bourne a snažil se dohlédnout za skupiny lidí na vzdáleném konci chodby. Uviděl ho; muž se zlatými obroučkami se s omluvami právě protahoval kolem živé trojice v hale. Vcházel do chodby, jeho společník mu byl v patách.  
"...značný rozdíl. Sedí pod pódiem a káže." Doktorka St. Jacquesová něco dopověděla a chystala se k odchodu.  
"Co jste to říkala? Pódium?"  
"No, vyvýšená tribuna. Užívá se pro výstavy."  
"To se tam nějak musí dostat."  
"Co se tam musí dostat?"  
"Vystavované předměty. Existuje tam nějaký východ? Někaké dveře?"  
"Nemám ponětí. Teď už ale skutečně musím jít telefonovat. Ať se vám profesorova přednáška líbí." Odvrátila se. Jason upustil kufr na zem a uchopil ji za paži. Při tom dotyku na něj pohlédla. "Prosím, dejte tu ruku pryč."  
"Nechci vás vylekat, ale nemám na vybranou." Hovořil potichu, oči upíral přes její rameno. Zabíjáci trochu zpomalili. Byli si jisti svým úlovkem. "Musíte jít se mnou."  
"Nebudte směšný!"  
Sevřel ji paži jako ve svěráku a postrčil před sebe. Pak vytáhl z kapsy revolver, aby to muži, vzdálení nyní asi deset metrů, neviděli. "Tohle nechci použít. Také vás nechci zranit. Ale když budu muset, udělám obojí."  
"Můj Bože..."  
"Bud'te zticha. Dělejte prostě, co vám řeknu, a nic se vám nestane. Musím se dostat z tohoto hotelu a vy mi pomůžete. Jen co se dostanu ven, nechám vás jít. Ale do té doby ne. Pojdme, jde se dovnitř."  
"Nemůžete..."  
"Ale ano, můžu." Přitiskl jí hlavě k žaludku, do tmavého hedvábí, které se pod tlakem zbraně mačkalo. Žena strachem oněměla a přestala klást odpor. "Jdeme."  
Posunul se k ní z levé strany, stále jí svíral paži a revolver držel ve výši svých prsou, těsně u jejího těla. Upírala oči na zbraň, rty zůstaly pootevřené a dýchala nepravidelně. Bourne otevřel dveře a vstřčil ji před sebou dovnitř. Z chodby zaslechl jediné slovo.  
"Rychle!"  
Ocitli se ve tmě, avšak jen na okamžik. Místnost prořzl kužel světla. Rozzářil se nad řadami křesel a osvětlil hlavy posluchačů. Projekce na vzdáleném plátně na pódiu předváděla nějaký graf se sítí čar označených čísly. Na levé straně obrázku začínala tlustá černá čára, která v nepravidelných skocích pokračovala napravo. Sállem zněl hlas s výrazným přízvukem, navíc zesílený mikrofonom.  
"Povšimněte si, že během roku sedmdesát a sedmdesát jedna, kdy kapitáni průmyslu dobrovolně přijali - opakuji dobrovolně přijali - zvláštní omezení výroby, výsledné ekonomické poklesy byly daleko méně výrazné - diapositiv dvanáct, prosím - než tak zvaná paternalistická regulace trhu státními intervencemi. Další diapositiv, prosím."  
Místnost znovu potměla. Nastaly nějaké problémy s promítačkou; první paprsek světla zmizel a další se neobjevil.  
"Diapositiv dvanáct, prosím!"  
Jason tlačil ženu kupředu a postupoval s ní uličkou mezi postavami stojícími podél zadní stěny a poslední řadou křesel. Snažil se odhadnout velikost přednáškového sálu a pátral po nějakém červeném světle, jež by označovalo nouzový východ. Konečně jej uviděl! Matná načervenalá záře v dálce. Až na pódiu, za projekčním plátnem. Žádný jiný východ tu nebyl a kromě vchodu do salonku číslo sedm ani žádné jiné dveře. Musel se k tomu východu dostat. Musel se dostat na pódiu.  
"Marie - tudy!" Šepot se ozval odněkud zleva, z poslední řady křesel.  
"Ne, miláčku. Zůstaň se mnou." Druhé zašeptání vycházelo z úst muže, který stál přímo před Marií St. Jacquesovou.

Odlepil se od stěny a zastoupil jí cestu. "Rozdělili nás. Chybí tu nějaké židle."

Bourne jí pevně přitlačil revolver k hrudníku, aby se důrazně připomněl. Žena bez dechu zašeptala a Jason byl vděčný za tmu, díky níž jí nebylo vidět do tváře. "Prosím, nechte nás projít," žádala francouzsky. "Prosím."

"Co se děje? Souvisí to nějak s vašim telegramem, má drahá?"

"Jsem její starý přítel," zašeptal Bourne.

Nad stále hlasitějším reptáním obecnosti se ozval výkřik. "Mohli bychom vidět diapozitiv dvanácti Per favore!"

"Musíme najít někoho na konci řady," vysvětloval Jason a znovu se ohlédl. Pravá polovina dveří se otevřela a uprostřed obličeje ve stínu se na zlatých brýlích odrazilo matné světlo z chodby. Bourne mumlal omluvu a protlačil dívku kolem jejího nic nechápajícího přítele, jenž byl nakonec nucen ustoupit ke zdi.

"Lituji, ale spěcháme!"

"Jste velice hrubý!"

"Ano, já vím."

"Diapozitiv dvanáct! Má che infamia!"

Z projektoru vyrazil další kužel světla, celý se chvěl znervózněným promítačem. Na plátně se objevil nový graf právě ve chvíli, kdy Jason s brunetou dosáhl vzdálené stěny, odkud po celé délce sálu až k pódiu vedla úzká ulička. Vmáčkl ji tedy do rohu, přitlačil se na ni celým tělem i obličejem.

"Budu křičet," zašeptala.

"Budu střílet," odpověděl. Kradmo vykukoval podél postavy vmáčkнутé do rohu. Oba zabijáci už byli uvnitř, mhouřili oči a otáčeli hlavami jako vyplašení hlodavci, jak se snažili mezi obličejí posluchačů v sále najít svůj cíl.

Hlas přednášejícího zněl ostrými, stručnými tirádami jako naprasklý zvon. "Ecco! Pro všechny skeptiky, kterým dnes večer přednáším - a to je většina z vás - zde vidíte statistický důkaz. Svou podstatou je stejný jako stovky dalších analýz, které jsem provedl. Ponechte trh těm, kteří se na něm pohybují. Vždycky je samozřejmě možné nalézt menší excesy. Představuji však jen nevýznamnou cenu, zaplacenou za všeobecné blaho."

Ozval se ojedinělý potlesk menší části přítomných jako výraz souhlasu. Bertinelli se vrátil k normálnímu tónu, dál drmolil a dlouhým ukazovátkem píchal do plátna, aby zdůraznil evidentní výsledky - pro něj evidentní. Jason se znovu zaklonil a zaregistroval blýskání zlatých brýlí v odrazu světla z promítačky. Zabiják se právě rukou dotýkal ramene svého společníka, hlavou ukazoval doleva a přikazoval mu, aby zahájil z této strany prohlídku sálu. Sám se evidentně chystal pátrat zprava. Vykročil, a jak se bokem prodíral před řadou lidí stojících u stěny a prohlížel si zblízka jejich obličeje, zlaté obroučky se mu blýskaly ještě nápadněji. Za pár vteřin se dostane do rohu a bude u nich. Zbývalo jediné zastavit zabijáka výstřelem z revolveru. Jestli se ale pohne někdo z řady za ním, nebo jestli ta ženská zpanikaří a strčí do něho... nebo jestli svého pronásledovatele z tisíce a jednoho jiného důvodu netrefí, bude v pasti. I kdyby toho muže zasáhl, na opačné straně sálu čeká ještě jeden zabiják, zcela určitě dobrý střelec.

"Diapozitiv třináct, prosím."

To je ono. Ted'

Kužel světla zhasl. Ve tmě Bourne odtrhl ženu ode zdi, otočil ji, až mu stanula tvář v tvář. "Jestli jen špitnete, zabiju vás!"

"To vám věřím," zašeptala zděšeně. "Jste šílenec."

"Pojďme!" Postrčil ji úzkou uličkou, jež vedla k pódiu vzdálenému takových sedmnáct metrů. Světlo z promítačky se znovu objevilo; chytil dívku a strhnul ji dolů na kolena a složil se vedle ní. Řady sedících diváků je nyní kryly před zraky útočníků. Stiskl jí paži, což byl signál, aby pokračovala v pohybu kupředu, lezla... pomalu, pořád přikrčená, ale stále kupředu. Porozuměla a její třesoucí se postava se začala sunout po kolenou.

"Závěry této části jsou nevyvratitelné," téměř křičel přednášející. "Motivace výdělků je neoddelitelná od tlaku na produktivitu práce, avšak jejich antagonistické role se nikdy nemohou vyrovnat. To věděl již Sokrates, že nerovnost hodnot je trvalá. Zlato prostě není ani mosaz, ani železo; kdo z přítomných by to mohl popřít? Obrázek čtrnáct, prosím!" Znovu nastala tma. Ted'.

Zvedl rychle ženu a začal ji tlačit kupředu k pódiu. Ted' byli pouhý metr od jeho okraje.

"Cosa succede? Co se děje, prosím? Obrázek čtrnáct!"

Opět se to stalo! Promítačka se znovu zasekla a tma v sále trvala déle. A na pódiu, kousek nad nimi, zářilo červené světlo východu. Jason prudce uchopil dívku za ruku. "Vylezte na pódium a utíkejte k východu. Jsem hned za vámi. Jestli se zastavíte nebo vykřiknete, okamžitě střílím."

"Proboha, pusťte mě!"

"Ještě ne." Myslel to vážně. Někde existuje další východ z budovy, u něhož nějakí další muži čekají na svůj cíl z Marseilles. "Běžte! Ted'!"

Doktorka St. Jacquesová se vzpřímila a rozběhla se k pódiu. Bourne ji nadzvedl, postrčil přes vyvýšený okraj, sám se na něj vyšvihl a pomohl jí vstát.

Z promítačky vyšlehl proud oslňujícího světla. Ozářil plátno a osvětlil pódium. Mezi posluchači, kteří uviděli dvě cizí postavy, se rozléhaly výkřiky překvapení i posměchu a nad tím vším hřmál rozhořčený hlas Bertinelliho.

"To je nesnesitelné! Tady jsou snad komunisti!"

Ozvaly se další zvuky - celkem tři - náhlé, ostré a smrtící. Zvuk zbrani opatřených tlumičem. Z dřevěného obložení polokruhovitěho jeviště se odštípla velká tříška. Jason srazil mladou ženu k zemi a vyrazil směrem k úzkému prostoru na boku pódia. Ženu táhl za sebou.

"To je on! Tam nahore!"

"Rychle! Ten projektor!" Z uličky v sále se ozvalo zaječení, jak světlo projektoru šlehlo směrem doprava a zaplavilo polovinu pódia - ne však až ke kraji. Paprskům se zde do cesty pletly svislé kulisy, jež zakrývaly obě strany jeviště;

stín, světlo, stín. A na konci kulis, v zadní stěně jeviště, byl východ. Vysoké kovové dveře se zvláštní klikou. Ozval se cinkot rozbitého skla, jež se vysypalo z nouzového osvětlení nade dveřmi. Zásah jednoho ze střelců. Jasonovi to však nevadilo, protože lesklá mosazná klika už byla dobře patrná.

V přednáškovém sále vypukl obrovský zmatek. Bourne chytil ženu za halenku a smýkl s ní za kulisy ve směru nouzového východu. Na okamžik se zdálo, že se chce bránit; udeřil ji tedy přes tvář a táhl za sebou, dokud se neocitli těsně u kliky.

Kulky narážely do zdi napravo. Střelci běželi uličkou, aby mohli na svou oběť lépe zamířit. Za několik vteřin budou u nich a za stejnou dobu si kulky, třeba aspoň jedna, najdou cíl. Bourne dobře věděl, že jich mají ještě dost. Nevěděl, proč to ví, ale byl si tím naprosto jistý. Podle zvuku si dokázal představit zbraň, v duchu viděl i její zásobník se zbývajícími náboji.

Předloktím udeřil do kliky u dveří. Ty se otevřely dokořán. Jason v mžiku skočil do prostoru a vzpírající se St. Jacquesovou vtáhl za sebou.

"Nechte mě!" ječela. "Dál už nejdu! Jste blázen! To přece byly výstřely!"

Jason kopnutím dveře za sebou zavřel. "Vstaňte!"

"Ne!"

Hřbetem ruky ji udeřil přes obličej. "Lituju, ale půjdete se mnou. Vstaňte! Jakmile budeme venku, máte mé slovo, že vás nechám jít."

Kam ale teď? Nacházeli se v nějakém dalším tunelu, na zemi však nebyl žádný koberec a ve stěnách žádné leštěné dveře se světly. Vypadalo to tu jako nějaká opuštěná nákladní rampa. Na betonové podlaze u zdi stály dva nákladní vozíky z ocelových trubek. Jason měl pravdu; vystavované předměty se na jeviště salonku číslo sedm musely někudy dopravit. Nouzové dveře k jevišti byly dost velké na to, aby tudy prošly i rozměrné kusy.

Dveře! Musí je nějak zablokovat. Marie St. Jacquesová už byla na nohou. Jednou rukou ji přidržoval a druhou se chopil vozíku a přitahoval jej ke kovovým dveřím. Pomocí ramene a kolena se mu to podařilo. Pak si všiml, že kolečka vozíků mají brzdy. Nohou stlačil a zabrzdil nejprve přední, pak i zadní kola.

V momentě, kdy nohu natahoval ke konci vozíku, dívka se rychle otočila ve snaze vykroutit se ze sevření. Sklouzl rukou k jejímu zápěstí a zkroutil je. Zaječela, v očích slzy, rty rozechvěné. Přitáhl si ji k sobě a postrčil vlevo. Rozběhli se směrem, kde by snad mohla být, zadní část Carillonu du Lac a kde snad naleznou východ z budovy. Protože tam, jedině tam tu ženu ještě potřeboval; na několik prvních vteřin, aby se neobjevil jako osamocený muž na útěku, nýbrž aby vypadali jako dva nenápadní lidé.

Za nimi se ozývala série hlasitých úderů. Zabíjáci se pokoušeli otevřít nouzový východ. Zabržděný vozík však znamenal dost těžkou překážku.

Bourne táhl dívku po cementové podlaze. Bránila se, znovu začala kopat a každou chvíli se zkroutila na jednu nebo druhou stranu. Byla na pokraji hysterie. Neměl teď na vybranou - uchopil ji pevně za loket, palec přiložil do loketní jamky a vši silou stiskl. Zalapala po dechu; nenadálá a silná bolest ji zaskočila. Vzlykla, prudce hlesla, přestala se bránit a nechala se vést kupředu.

Doběhli k betonovému schodišti; čtyři schody s ocelovou hranou vedly dolů ke kovovým dveřím. Určitě to je nakládací rampa a za těmi dveřmi bude zadní parkoviště hotelu. Byli téměř u cíle. Teď šlo hlavně o dojem, jakým zapůsobí, až projde dveřmi.

"Poslouchejte," promluvil k dívce, jež byla hrůzou ztuhlá. "Chcete, abych vás pustil?"

"Ach, Bože, ano! Prosím vás!"

"Tak udělejte přesně to, co vám řeknu. Teď sejdem po schodech a těmito dveřmi vyjdeme ven jako dva naprosto normální lidi, kterým skončila směna. Zavěsíte se do mě a pomalu půjdeme. Budeme si spolu povídat, až budeme docházet k autům na vzdálené straně parkoviště. Oba se budeme smát - ne nahlas, prostě jen tak nenuceně - jako bychom si právě vzpomněli na něco veselého, co se dneska přihodilo. Pamatujete si to všechno?"

"Za posledních patnáct minut se mi nestalo vůbec nic směšného," odvětila sotva slyšitelně.

"Tak předstírejte, že se stalo. Možná že tam na mě čeká past. Pokud ano, nebudu brát žádné ohledy. Jasně?"

"Myslím, že mám zlomené zápěstí."

"Nemáte."

"Levou paži a rameno. Nemůžu s ničím ani pohnout, tak mi v tom cuká."

"Znáčknul jsem vám jenom nervové zakončení, během několika minut se to upraví. Budete v pořádku."

"Jste zvíře."

"Chci přežít," vysvětloval. "Tak jdeme. Pamatujte si, až otevřu dveře, tak se na mě s úsměvem podíváte, zakloníte hlavu a lehce se zasmějete."

"To bude to nejtěžší, co jsem kdy dokázala."

"Pořád je to snazší než umřít."

Zraněnou rukou se do Jasona zavěsila a takto sešli těch několik schodů k nákladním dveřím. Jason je otevřel a společně vyšli ven. Rukou se dotýkal revolveru v kapse pláště a očima přehlížel rampu. Nade dveřmi svítila v drátěném ochranném pletivu jediná žárovka. Její záře dopadala na další betonové schody po levé straně, které vedly na chodník. Společně se svou zajatkyňou se vydal tím směrem.

Žena se chovala přesně podle pokynů, ale celkový dojem, popravdě řečeno, byl poněkud strašidelný. Když scházeli ze schodů, obrátila se k němu a nejasné světlo odhalilo její vystrašené rysy. Plné rty měla pootevřené, takže odhalovaly bílé zuby ve falešném, nervózním úsměvu. Oči vypadaly jako dva temné kruhy, v nichž se odrážel primitivní strach.

Slzami potřísněnou pleť měla napjatou a bledou, zohyzděnou zarudlými skvrnami tam, kam před chvílí dopadla jeho ruka. Díval se do tváře jakoby vytesané z kamene, na masku orámovanou tiziánovými prameny vlasů, jež v kaskádách

splývaly až na ramena, rozechvívány večerním větrem. Svým pohybem tak tvořily jedinou živoucí část jinak nehybné masky.

Z hrdla se jí dral přidušený smích, žíly na dlouhém krku nápadně vystoupily. Nebyla daleko zhroucení, ale na to si Jason nedovolil ani pomyslet. Musel se soustředit na prostor kolem, na každíčký pohyb -jakkoliv nepatrný -, jenž by mohl ve stinných zákoutích parkoviště zaznamenat. Zřejmě byl tento prostor za hotelem využíván zaměstnanci Carillonu du Lac; půl sedmé a noční směna již byla na svém pracovišti. Nikde žádný pohyb, klidný tmavý prostor zaplňovaly řady automobilů, které jako obrovští brouci s mrtvými reflektory zíraly tiše do tmy.

Náhle zaslechl škrábavý zvuk kovu o kov. Zvuk vycházel zprava, od jednoho auta v nejbližší řadě. Která to je řada? Které auto? Mírně zaklonil hlavu, jako by reagoval na nějaký podařený vtip své spoléčnice, a očima přešel po oknech nejbližšího vozu. Nic.

Nebo přece jen? Něco, ale bylo to tak malé, že téměř nic neviděl... a taky matné. Nějaké drobné zelené kolečko, sotva patrné zelené světlo. Pohybovalo se... zároveň s nimi.

Zelené. Malé... světlo? Náhle se mu, z pozapomenuté minulosti, vynořila představa zaměřovacího kříže puškohledu. Právě hleděl přímo do zaměřovače. Zaměřovač! teleskop... infračervený teleskop pušky!

Jak jen ho mohli zabijáci poznat? Na to existovala řada odpovědí. V Gemeinschaftu používali ručních vysílaček, tady je mohli mít také. Měl na sobě plášť a jeho zajatkyňe hedvábné šaty - noc byla chladná. Žádná žena by takhle ven nevyšla.

Vyrazil doleva, skrčil se a vrazil ramenem do břicha Marie St. Jacquesové. Ta zavravorala dozadu ke schodům. Ve staccatovém rytmu se ozvala řada tlumených ran a všude kolem explodovaly kousky asfaltu a kamenů. Vrhł se vpravo na zem a v momentě, kdy dopadl na asfalt, se několikrát překulil. Současně z kapsy kabátu vytrhl revolver. Pak se znovu vymrštil, tentokrát přímo vpřed, levou rukou si přidržoval pravé zápěstí a mířil na okénko s puškou. Třikrát vystřelil.

Z tmavého vozu se ozval výkřik, který přešel do úpění, zájknutí a nakonec ticha. Bourne zůstal nehnutě ležet, čekal, naslouchal a pozoroval, připraven k dalšímu výstřelu. Ticho. Začal se zvedat..., ale nešlo to. Něco se přihodilo. Sotva se mohl se pohnout. Pak se celým hrudníkem začala šířit bolest, jež sílila natolik, že se musel předklonit. Opíral se oběma rukama, potírával hlavou ve snaze zaostřit pohled a vymanit se z agónie. Levé rameno, levá polovina hrudníku - těsně pod žebry, levé stehno - těsně nad kolenem - pod kyčelním kloubem; to všechno byla místa předchozích ran, odkud mu před měsícem odstraňovali tucty stehů. Intenzivním přepínáním svalů a šlach si ta neúplně zhojená, oslabená místa znovu poranil. Och, bože! Musí se přece postavit a dostat k autu toho zabijáka, vytáhnout ho ven a pak zmizet.

Násilím se přiměl zvednout hlavu. Obličej se mu zkroutil do bolestivé grimasy. Pohlédl na Marii St. Jacquesovou. Ta pomalu vstávala, nejprve na kolena, pak na nohy. Přidržovala se přitom hotelové zdi. Jakmile se postaví, uteče. Nemůže ji nechat odejít! Mohla by s křikem vtrhnout do hotelu. Pak by sem přišli lidi. Někteří, aby mu pomohli, jiní, aby ho zabili. Musí ji zastavit.

Nechal své tělo znovu klesnout na zem a začal se kutálet doleva, jako nějaký zdivočelý skřítek, až se dostal kousek od zdi hotelu a od své spoléčnice. Pozvedl zbraň a namířil jí na hlavu.

"Pomozte mi vstát," vyrazil ze sebe namáhavě, hlasem plným napětí.

"Cože?"

"Slyšíte mě. Pomozte mi vstát!"

"Říkal jste, že budu moci odejít! Dal jste mi své slovo!"

"Musím ho tedy vzít zpátky."

"Prosím vás, nedělejte to!"

"Revolverem mířím přímo na vaši hlavu, doktorko. Bud' půjdete sem a pomůžete mi vstát, nebo vám ustřelím hlavu."

Vytáhl mrtvého muže z auta a ženě poručil, aby si sedla za volant. Pak otevřel zadní dvířka a doplazil se na zadní sedadlo, kde se schoulil.

"Jedte," nařizoval. "Pojedete, kam vám řeknu."

6

Kdykoliv se ocitnete ve stresové situaci - a budete mít dost času - pak se ze všech sil snažte do ní vžít. Úplně volně se s ní ztotožněte a nechte slovy i představami zaplnit svou mysl. Nesnažte se ji jakýmkoliv způsobem usměrňovat. Buďte jako houba - soustřeďte se na všechno a na nic. Třeba se vám vybaví některé zvláštní věci, některé potlačené spoje se elektricky propojí a začnou znovu fungovat.

Když se Bourne usazoval v rohu zadního sedadla a snažil se alespoň trochu ovládnout, vytanula mu na mysl tato Washburnova slova. Masíroval si hrudník, jemně mnul zraněné svaly kolem starých ran. Bolest tam cítil stále, ale už zdaleka ne tak ostrou jako před chvílí.

"Nemůžete mi prostě jenom poručit, abych řídila!" vykřikla St. Jacquesová. "Nevím, kam jedu!"

"To já také ne," ujistil ji Jason. Napřed jí řekl, aby se držela na silnici podél břehu jezera. Byla tma a on musel získat čas k přemýšlení. Když už pro nic jiného, tak aby se z něho stala houba, schopná do sebe nasávat.

"Lidi mě budou hledat," protestovala.

"Mě hledají také."

"Unesl jste mě proti mé vůli. Udeřil jste mne. A to opakovaně." Teď již hovořila poněkud smířlivěji, s větš

sebeovládáním. "Jde tedy o únos a přepadení... to jsou všechno těžké zločiny. Jste z hotelu venku, a to jste přece potřeboval. Nechte mě jít a já nikomu nic nepovím. Slibuji."

"Chcete říct, že mi na to dáváte své slovo?"

"Ano!"

"Já vám taky dal slovo, a pak jsem ho vzal zpátky. Můžete to udělat stejně."

"Vy jste jiný. Já to neudělám. Mne se nikdo zabít nepokouší! Ach, Bože! Prosím vás!"

"Pokračujte v jízdě."

V jednom měl jasno. Na začátku jeho velkého útěku zabijáci viděli, jak upustil kufr a nechal jej ležet na zemi. Ten kufr jim jistě napoví, že se chystal opustit Curych a bezpochyby i Švýcarsko. Letiště i železniční stanice budou tedy jistě pod dohledem. A také auto, které sebral muži, jehož zabil - protože se předtím pokusil zabít jeho. To auto se určitě stane objektem usilovného pátrání.

Na letiště ani na nádraží nesmí. Musí se zbavit tohoto auta a opatřit si jiné. Přitom našťastí není bez prostředků. Má u sebe 100 000 švýcarských a přes 16 000 francouzských franků. Švýcarské peníze si uložil do pouzdra na pas a francouzské franky do peněženky, kterou ukradl markýzi de Chamford. Bylo to rozhodně víc než dost na to, aby se tajně dostal do Paříže.

Proč zrovna do Paříže? Zdálo se mu, jako by to město bylo nějakým magnetem, který ho bez bližšího vysvětlení prostě přitahuje.

Nejste bezmocný. Najdete si svou cestu... Následujte instinkt, v rozumných mezích samozřejmě.

Do Paříže.

"Byla jste v Curychu už někdy dříve?" zeptal se své rukojmí.

"Nikdy."

"Vy byste mi nelhala, že ne?"

"K tomu nemám přece důvod! Prosím vás, nechte mě zastavit. Nechte mě odejít!"

"Jak dlouho už jste tady?"

"Týden. Konference trvá už týden."

"Takže jste měla dost času podívat se kolem a město si prohlédnout."

"Za celou dobu jsem se sotva dostala z hotelu."

"Program, který jsem viděl vyvěšený v hotelu, ale nevypadal plný. Jenom dva přednášející za celý den."

"To byly vyžádané přednášky a těch nikdy není více než dvě za den. Většina naší práce spočívá v malých konferencích... v panelových diskusích. Deset patnáct lidí z různých zemí s různými zájmy."

"Vy jste z Kanady?"

"Pracuji pro Ministerstvo financí kanadské vlády, odbor státního důchodu."

"Ten titul 'doktorka' tedy s medicínou nemá nic společného."

"Doktorát mám za ekonomii. McGillova univerzita. Pembroke College, Oxford."

"Panečku."

Náhle, s ovládanou ostroostí, dodala: "Mí nadřízení očekávají, že s nimi budu ve spojení. Právě dneska večer. Jestli o mně neuslyší, vyděsí se. Začnou se vyptávat a zkontaktují curyšskou policii."

"Aha," odpověděl. "To je něco, na co je třeba myslet, že ano?" Bourne si náhle uvědomil, že i přes všechny šoky a násilí, jímž byla v poslední půlhodině vystavena, St. Jacquesová nikdy nepustila z ruky svou kabelku. Předklonil se a při opakování ostré bolesti se ušklíbl. "Dejte mi tu kabelku."

"Cože?" Jednou rukou rychle pustila volant a hrábla po kabelce v marné snaze ubránit si ji.

Jason pravou ruku natáhl přes opěradlo a taštičku uchopil. "Jenom klidně jeďte dál, paní doktorko," tišil ji, když si bral kabelku k sobě. Znovu se na sedadle opřel.

"Nemáte přece právo..." Odmlčela se, když si uvědomila nesmyslnost své poznámky.

"Já vím," ujistil ji. Rozsvítil stropní světlo, otevřel kabelku a začal si prohlížet její obsah, který vypovídal o majitelčině smyslu pro pořádek. Pas, peněženka na papírové peníze a na mince, klíče, řada poznámek a vzkazů v zadní přihrádce. Pátral po jednom speciálním vzkazu; měl by být ve žluté obálce, kterou žena dostala od úředníka na recepci hotelu Carillon du Lac. Našel, co hledal, otevřel obálku a vytáhl z ní složený list papíru. Byl to telegram z Ottawy.

DENNÍ HLÁŠENÍ PRVOTŘÍDNÍ. DOVOLENÁ SCHVÁLENA. ČEKÁM NA LETIŠTI STŘEDA 26. ZAVOLEJ NEBO NAPIŠ ČÍSLO LETU. V LYONU NEZAPOMEŇ NA BELLE MEUNIER. PRVOTŘÍDNÍ KUCHYNĚ. ZDRAVÍ PETR.

Jason vrátil telegram zpět do kabelky. Zahlédl ještě malou krabičku zápalek s leskle bílou přední stranou, na níž byl ozdobný nápis. Vytáhl zápalky, aby si jméno přečetl. Kronenhalle. Restaurace... restaurace. Così ho zarazilo. Nevěděl, co to je, ale něco tu bylo. Così v souvislosti s onou restaurací. Krabičku si nechal, zavřel kabelku, naklonil se a položil ji na přední sedadlo. "To je všechno, co jsem chtěl vidět," oznámil, když se usazoval zpátky ve svém rohu, a znovu si prohlížel krabičku zápalek. "Vzpomínám si, jak jste se zmiňovala, že čekáte nějakou 'zprávu z Ottawy'. Dostala jste ji, ale do šestadvacátého zbývá ještě více než týden."

"Prosím vás..."

Úpěnlivost prosby znamenala volání o pomoc. Jason porozuměl, ale nemohl si pomoci. Potřeboval tuto ženu ještě zhruba další hodinu. Potřeboval ji, jako chromý člověk potřebuje berlí, nebo ještě lépe, jako někdo, kdo nemůže řídit, potřebuje řidiče. Ale ne pro toto auto.

"Obrát'te to," nařídil. "Vezměte to zpátky do Carillonu."

"Do... hotelu?"

"Ano," ujistil ji s očima upřenýma na zápalky. Stále si krabičku obracel v ruce ve světle stropní lampičky. "Potřebujeme jiné auto."

"My? Ne, to přece nejde! Já nikam nepojedu..." Opět se zarazila, dříve než mohla toto prohlášení dokončit, než mohla vůbec domyslet. Napadlo ji cosi jiného. Neočekávaně ztichla. Otočila auto čelem vzad a zamířila zpátky po ztemnělé silnici podél jezera. Sešlápla plyn takovou silou, až auto poskočilo a kola se náhlým zvýšením otáček protočila. Okamžitě pedál opět uvolnila a ve snaze získat vládu nad sebou pevně uchopila volant.

Bourne vzhledl od krabičky zápalek a zahleděl se jí na zátylek, který kryly dlouhé tizíánové vlasy. Vytáhl z kapsy revolver a naklonil se kupředu, přímo za její záda. Zvedl zbraň, posunul ruku nad její rameno a přitiskl jí hlavě ke tváři.

"Abyste mi jasně rozuměla. Uděláte přesně to, co vám řeknu. Půjдете těsně po mém boku a nezapomeňte, že já budu mít tenhle revolver v kapse. Budu vám mříť na žaludek přesně tak, jako teď mříť na vaši hlavu. Jak jste viděla, jsem na útěku, jde mi o život a rozhodně nezaváhám, budu-li muset kohoutek zmáčknout. Chci, abyste mi dobře rozuměla."

"Rozumím vám." Odpověď jenom zašeptala. Dýchala otevřenými ústy. Byla dokonale vystrašená. Jason oddálil hlavě revolveru. Byl spokojen.

Spokojen a současně i znepokojen.

Nechte svou mysl volně toulat... Zápalky. Co to s nimi bylo? Vlastně ne zápalky, byla to restaurace - ale ne Kronenhalle, nějaká jiná. Na stropě měla trámy, rozžaté svíčky, černé... trojúhelníky venku. Bílý kámen a černé trojúhelníky. Tři...? Tři černé trojúhelníky venku.

Někdo tam byl - v restauraci se třemi trojúhelníky před vchodem. Tu představu viděl tak jasně, živě... a tak znepokojivě. O co šlo? Existuje vůbec takové místo? Můžou se vám vrátit různé specifické vzpomínky... určité potlačené spoje... začnou znovu fungovat. Děje se to právě teď? Bože můj, to je k nevydržení! Několik set metrů před sebou uviděl světla hotelu Carillon du Lac. Ještě si nestačil podrobně promyslet další postup, ale vycházel v podstatě ze dvou předpokladů. Byl přesvědčen, že zabijáci na místě nezůstali. Současně však nehodlal dobrovolně vlézt do pastí. Znal jen dva z útočníků, a kdyby v hotelu zůstal někdo jiný, nevěděl by oněm.

Hlavní parkoviště se nacházelo za obloukovou příjezdovou cestou nalevo od hotelu. "Zpomalte," poručil Jason. "Na první odbočce zahnete doleva."

"Ale to je výjezd," protestovala žena napjatým hlasem. "Jedeme v protisměru."

"Nikdo nevyjíždí. Jedte. Zajedte na parkoviště, kolem těch světel."

Scéna u zastřešeného hotelového vchodu byla dostatečným důvodem pro to, aby si jich nikdo nevšiml. U kruhového příjezdu stála seřazena čtyři policejní auta s blikajícími světly na střeše, jež jim dodávala auru důležitosti. Viděli uniformované policisty, po jejich boku hotelové úředníky ve smokingu a všude kolem postávaly vzrušené davy hotelových hostů. Policisté kladli otázky, na jiné odpovídali a kontrolovali jména těch, kteří odjížděli v automobilech. Marie St. Jacquesová přejela až za prostor parkoviště osvětlený reflektory, dostala se na volnou plochu napravo.

Vypnula motor a bez hnutí zůstala sedět, pohled upřený před sebe.

"Buďte velmi opatrná," upozornil ji Bourne a stočil boční okénko. "A pohybujte se pomalu. Otevřete dvířka, vystupte, pak si stoupněte u mých dvířek a pomozte mi. Pamatujte, že mám otevřené okno a v ruce držím zbraň. Budete ode mne maximálně metr, takže kdybych musel střílet, stoprocentně vás zasáhnou."

Chovala se přesně podle jeho pokynů jako nějaký vyděšený robot. Jason se opřel o rám dvířek a vysoukal se z auta na chodník. Přenesl váhu z jedné nohy na druhou; pohyblivost se mu pomalu vracela. Alespoň mohl chodit. Nešel ale nikterak dobře, výrazně kulhal.

"Co chcete dělat?" ptala se Jacquesová způsobem, jako by se obávala odpovědi.

"Počkáme. Dříve nebo později sem přijede nějaké další auto a zaparkuje. Bez ohledu na to, co se tady stalo, je přece doba večere. Hotel má určitě spoustu rezervací, probíhají tu různé večírky, řada z nich pracovních. Taková lidé své plány nemění."

"Až sem nějaké auto přijede, jak se ho chcete zmocnit?" Odmlčela se a pak si sama odpověděla. "Ach, Bože můj, vy toho řidiče zabijete."

Chytil ji pevně za ruku a přitáhl si k sobě její obličej, který byl bílý jako křída. Musel nad ní získat kontrolu, a to pomocí strachu, avšak ne tak, aby sklouzla do hysterie. "Když budu muset, tak to udělám, ale myslím, že to zapotřebí nebude. Auta sem přivážejí zřízenci. Ti obvykle nechávají klíčky na přístrojové desce nebo pod sedadlem. Tak je to prostě jednodušší."

Z odbočky u kruhového vjezdu směrem k nim blýskla světla reflektorů. Na parkoviště vjel malý sport'ák a před zastavením ještě zrychlil - typické řízení auta obsluhou. Blížilo se přímo k nim.

Bourne to nejprve vystrašilo, teprve pak si uvědomil, že je vedle nich prázdné parkovací místo. Ocitli se přímo v září světel. Kdokoliv je mohl vidět.

Rezervace v jídelně... Restaurace. Jason se rozhodl, že tohoto momentu využije.

Zřízenec vystoupil z auta a klíčky schoval pod sedadlo. Pak se vydal k zadní části vozu. Kývnutím je pozdravil, ale nenamáhal se skryt jistou zvědavostí. Bourne promluvil francouzsky.

"Hej, mladý muži! Třeba nám můžete pomoci."

"Pane?" Zřízenec se k nim přibližoval opatrně, váhavě, zřejmě si uvědomoval dnešní události v hotelu.

"Necítím se moc dobře. Myslím, že jsem vypil moc toho vašeho skvělého švýcarského vína."

"To se stává, pane." Mladík se s úlevou usmál.

"Moje žena si myslela, že by bylo dobré trochu se před cestou z města provětrat."

"Dobrý nápad, pane."

"Je uvnitř pořád ještě takový bláznec? Myslím, že žádný policista by nás nepustil, pokud ho nepřesvědčím a přímo mu nepozvracím uniformu."

"Blázinec, pane. Jsou všude... Máme nařízeno, abysme o tom vůbec nemluvili."

"Samozřejmě. Ale my máme problém. Dnes odpoledne do města přiletěl můj společník, se kterým jsme si dohodli setkání v nějaké restauraci. Jenže já zapomněl ve které. Byl jsem tam jednou, ale nepamatuji si ani, kde to bylo, ani jak se to tam jmenovalo. Jediné, co mi utkvělo v paměti, byly nějaké tři divné tvary před vchodem... myslím nějaký vzor. Něco jako trojúhelníky."

"To je restaurace Drei Alpenhäuser, pane. Tři chaty. V boční ulici, která ústí na Falkenstrasse."

"Ano, samozřejmě, to je ono! A odsud se tam dostaneme..." Bourneova slova se vytratila do ztracena - muž, který má v sobě tolik vína, se obtížně koncentruje.

"U výjezdu se prostě dejte doleva. Jeďte asi sto metrů po Uto Quai, dokud se nedostanete k velkému molu, a tam zahněte doprava. Odbočka vás dovede na Falkenstrasse. Jakmile projedete kolem Seefeldu, nemůžete ulici s tou restaurací minout. Na rohu je světelná reklama."

"Děkuji vám. Budete tady za pár hodin, až se vrátíme?"

"Jsem ve službě do dvou hodin do rána, pane."

"Dobře. Poohlédnu se po vás, abych vám svůj dík vyjádřil i trochu konkrétněji."

"Děkuji vám pane. Mám vám přivést vaše auto?"

"Už jste toho pro nás udělal dost, díky. Teď se potřebuji ještě trochu projít."

Zřízenec zasalutoval a vyrazil směrem k hlavnímu vchodu do hotelu. Jason kormidloval Marii St. Jacquesovou ke sportovnímu kupé a statečně vedle ní kulhal. "Pospěšte si. Klíčky jsou pod sedadlem."

"Když nás zastaví, co budete dělat? Zřízenec uvidí, jak auto odjíždí. Dojde mu, že ho někdo ukradl."

"O tom pochybuji. Ne, jestli vyrazíme teď hned, v momentě, kdy zmizí v tom davu lidí."

"A co když ano?"

"Pak jenom doufám, že umíte jezdit rychle," opáčil Bourne a tlačil ji k autu. "Nastupte." Zřízenec právě obešel roh budovy a náhle zrychlil. Jason vytáhl revolver a spěšně se belhal kolem kapoty na svou stranu. Jednou rukou se přidržoval auta, druhou mřít na přední sklo. Otevřel dvířka spolucestujícího a nasoukal se dovnitř.

"Sakra, povídal jsem klíčky!"

"Dobře... Nejsem schopná myslet."

"Tak se snažte!"

"Ach, Bože..." Sáhla pod sedadlo, rukou zašátrala po koberečku, až narazila na malé kožené pouzdro.

"Nastartujte, ale počkejte, dokud vám neřeknu, abyste vycouvala." Čekal, až na parkoviště dopadne zář reflektorů nějakého jiného auta od kruhového vjezdu; bude to znamenat, že zřízenec opět poklusem vyrazil, aby se ujal dalšího auta. Světla se ale neobjevovala; možná z nějakého jiného důvodu. Dva neznámí lidé na parkovišti.

"Jedem. Rychle. Chci odtud vypadnout."

Prudce zařadila zpátečku a za několik vteřin se již blížili k výjezdu na silnici kolem jezera.

"Zpomalte," poroučel. Zátáčkou před nimi svižně projížděl taxík.

Bourne zatajil dech a okénkem na opačné straně auta pohlédl ke vchodu do hotelu. Scéna pod baldachýnem před vchodem vysvětlovala jasně zřízenčův náhlý spěch. Mezi policisty a skupinou hostů vypukl spor. Vytvořila se fronta lidí, jejichž jména byla při odjezdu registrována. Vzniklé zdržení samozřejmě všechny nevinné hosty řádně rozeznilo.

"Jedem," velel Jason, jemuž opět hrudníkem projela bolest. "Je to v suchu."

Měl takový tupý pocit, tajemný a zlověstný. Ty tři trojúhelníky byly přesně takové, jak si je vybavoval: tlusté tmavé dřevo vztyčené na základně z bílého kamene. Tři stejné trojúhelníky jako abstraktní ztvárnění střeš horských chat někde ve švýcarských údolích, tak hluboko pod sněhem, že celé jejich přízemí je skryto. Nad třemi trojúhelníky bylo švabachem napsané jméno restaurace: TŘI CHATY. Pod základnou prostředního trojhranu byl vchod, dvojité dveře ve tvaru oblouku nad chrámovým vchodem, opatřené masivními železnými kruhy ve stylu typických alpských chat.

Po obou stranách úzké, cihlami dlážděné ulice stály zrestaurované budovy v prastarém curyšském a evropském stylu. Tahle ulice nebyla stavěna pro auta; na jejich místě si člověk snáze představoval zdobené kočáry tažené koňmi, s vozky sedícími na vysokých kozlicích v tlustých šálách a cylindrech, všude kolem plynové lampy. Byla to ulice plná obrazů i zvuků zapomenutých vzpomínek, napadlo muže, který neměl jedinou vzpomínku, na niž by mohl zapomenout. Přesto mu v hlavě cosi utkvělo, něco živého, až naléhavého. Tři tmavé trojúhelníky, tlusté stropní trámy a svit svíček. Pravda; byla to vzpomínka na Curych. Ale ze života někoho jiného.

"Jsme tady," pronesla žena.

"Já vím."

"Řekněte mi, co mám dělat!" vykřikla. "Už jsme tady."

"Dojeďte až na roh a zahněte doleva. Objedeme blok a pak se sem vrátíme."

"Proč?"

"To bych taky rád věděl."

"Cože?"

"Protože jsem to řekl." Někdo tam byl... v té restauraci. Proč se nedostavovaly další představy? Hlavně ta jedna představa. Tvář.

Projeli ulicí kolem restaurace ještě dvakrát. Za tu dobu viděli dovnitř vejít dva páry a pak čtveřici návštěvníků. Z restaurace naopak vyšel jeden osamělý muž a vydal se směrem k Falkenstrasse. Podle aut zaparkovaných u obručníku mohlo být uvnitř napůl obsazeno. Během následujících dvou hodin se však počet hostů jistě podstatně rozroste, jelikož většina obyvatel Curychu raději večeří kolem půl jedenácté než v osm hodin. Nebyl sebemenší důvod, proč dále vyčkávat, nic nového se už Bourneovi nevybavilo. Mohl pouze sedět, dívat se a doufat, že se něco objeví. Něco. Cosi se totiž přece jen vybavilo; krabička zápalek vyvolala určitou skutečnou představu. A v té skutečnosti byl kus pravdy,

kterou hodlal odhalit.

"Zajedte doprava a zastavte za posledním autem. Dojdeme zpátky pěšky."

St. Jacquesová tiše, bez komentáře či jediného protestu poslechla. Jason se na ni podezíravě podíval; její reakce byly nápadně povolné a nepodobné jejímu předchozímu chování. Pochopil. Bude jí muset ušetřit lekci. Bez ohledu na to, co se stane uvnitř Tří chat, rozhodně ji bude potřebovat pro konečnou fázi dobrodružství. Musí ho odvézt z Curychu. Auto se skřípěním pneumatik zastavilo o obrubník. Řidička vypla motor a vytahovala klíčky ze zapalování. Její pohyby byly velmi pomalé. Jason se přes ni natáhl a chytil ji za zápěstí. Ze stínu v koutě kabiny se na něj bez dechu ohlédl. Prsty sklouzly k její dlaní, ucítil kožené pouzdro na klíče od auta.

"Vezmu si je," oznámil.

"Samozřejmě," odpověděla, levou rukou držela nepřírozně podél boku a nehybně se dotýkala panelu dveří.

"Teď vystupte a zůstaňte stát vedle auta," pokračoval. "Nedělejte žádné hlouposti."

"Proč bych to dělala? Zastřelil byste mě."

"Správně." Sálh po klice dveří a poněkud předstíral, jak těžko jí lze pohnout. Ve chvíli, kdy byl k řidičce obrácený týlem, rychle kliku stiskl.

Náhle zaslechl zašustění látky a pocítil závan studeného vzduchu. Její dvířka se rozlétla a žena byla v okamžiku napůl venku z auta. Bourne byl ale připraven; musí ji dát za vyučenou. Rychle se na sedadle otočil, levá ruka se vymrštila jako vystřelená pružinou a prsty jako drápy pevně zachytily hedvábí na zádech mezi lopatkami. Silou ji strhl zpět na sedadlo a pak ji chytil za vlasy. Strhl hlavu k sobě, až se jí napnul krk. Jejich obličejy byly od sebe jen pár centimetrů. "Už to neudělám!" vykřikla a v očích se jí objevily slzy. "Přisahám vám, že už to neudělám!"

Natáhl se přes ni, zabouchl dveře a pak se na ni zblízka zadíval. Uvědomil si, že se vlastně snaží porozumět především sám sobě. Před třiceti minutami se mu v jiném autě udělalo téměř špatně od žaludku, když jí ke tváři přitiskl hlaveň zbraně a vyhrožoval jí zabitím, pokud ho neposlechne. Teď nic podobného necítil; svým chováním se dostala do úplně jiné pozice. Stal se z ní nepřítel, určitá hrozba. Teď ji mohl třeba zabít, kdyby to bylo potřeba, bez emocí či výčitek, prostě by to byla jen nutnost.

"Řekněte něco!" zašeptala. Tělo jí na okamžik zachvátila křeč, obrysy prsů vyklenující tmavé hedvábí stoupaly a klesaly ve vzrušených pohybech. Stiskla si zápěstí, aby se uklidnila. Zčásti se jí podařilo ovládnout se. Promluvila znovu, tentokrát se místo šepotu ozval monotónní hlas bez jakýchkoliv emocí. "Slíbila jsem vám, že už to nikdy neudělám, a tak to platí."

"Pokusíte se o to," odpověděl tiše. "Přijde chvíle, kdy si budete myslet, že vám to vyjde, a zkusíte to. Věřte mi, když vám říkám, že to nemáte dělat. Jestli to ale ještě zopakujete, zabiju vás. Nechci to udělat, nemám k tomu vůbec žádný důvod. Dokud se pro mne nestanete hrozbou. Ale kdybyste utekla dřív, než vás sám pustím, tak byste se takovým nebezpečím pro mě stala. A to nemohu dopustit."

Řekl takovou pravdu, jak ji sám chápal. Jednoduchost rozhodnutí mu připadala stejně udivující jako rozhodnutí samotné! Zabíjení je ryze praktická záležitost, nic víc.

"Slíboval jste, že mě necháte odejít," ozvala se. "Kdy?"

"Až budu v bezpečí," odpověděl. "Až nebude záležet na tom, co řeknete nebo uděláte."

"A kdy to bude?"

"Tak za hodinu. Jakmile budu venku z Curychu, na cestě někam jinam. Vy se nedovíte ani kam cestuji, ani jak."

"Proč bych vám měla věřit?"

"Je mi jedno, jestli mi věříte." Uvolnil sevření. "Dejte se dohromady. Otfete si oči a učešte se. Jdeme dovnitř."

"Co tam je?"

"Kéž bych to věděl," odpověděl popravdě, zatímco zadním okénkem auta pozoroval vchod do Tří chat.

"To jste říkal i předtím."

Pohlédl do velkých hnědých očí, které se pátravě vpíjely do jeho tváře. Měla v nich strach a zmatek. "Já vím. Pospěšte si."

Vysoký alpský strop křížovaly silné trámy, stoly i židle byly z masivního dřeva a stěny lemovaly hluboké boxy osvětlené svíčkami. Mezi návštěvníky procházel harmonikář. Z nástroje se linuly tlumené tóny bavorské hudby. Tu velkou místnost už někdy dříve viděl; trámy a svíčky se mu vtiskly do paměti stejně jako melodie. Byl tady ve svém minulém životě. Ocítil se teď v nevelkém foyer před vrchním číšníkem, který je v žaketu vítal.

"Máte u nás už rezervovaný stůl, mein Herr?"

"Rezervovaný stůl? Obávám se, že ne. Ale váš podnik mi byl vřele doporučen, tak doufám, že nás někam usadíte. Do nějakého boxu, jestli je to možné."

"Samozřejmě, pane. Ještě je brzy. Zatím nemáme plně obsazeno. Tudy prosím."

Zavedl je k boxu v nejbližším rohu. Uprostřed stolu stála blikající svíčka. Bourneova kulhavá chůze a skutečnost, že se přidržoval dámy, napovídala, že nejvhodnější bude místo co možná nejbližší. Jason pokývl směrem k St. Jacquesové, ta se posadila a on poté vklouzl do boxu proti ní.

"Posuňte se ke zdi," nařídil jí poté, co vrchní odkráčel.

"Pamatujte si, mám v kapse revolver a stačí, abych zvedl nohu, a jste v pasti."

"Řekla jsem vám, že už to nebudu zkoušet."

"Doufám. Objednejte pití, na jídlo není čas."

"Ani bych jíst nemohla." Opět si sevřela zápěstí; ruce se jí zjevně chvěly. "Ale proč nemáme čas? Na co čekáte?"

"Nevím."

"Proč pořád slyším 'Nevím', Kéž bych to věděl.' Proč jste sem šel?"

"Protože už jsem tady jednou byl."

"To není odpovědi"

"Nemám důvod odpovídat."

Přišel číšník. St. Jacquesová si objednala víno, Bourne, který potřeboval něco silnějšího, skotskou. Rozhlížel se po restauraci a soustředil se na všechno a současně na nic. Být jako houba. Ale nebylo tam nic. V hlavě se mu nezrodila žádná představa, myšlenkovou prázdnotu nic nenaplnilo. Nic.

Pak najednou zahlédl jednu tvář na opačné straně sálu. Velký obličej s velkou hlavou. Tlusté tělo se tisklo ke zdi boxu vedle zavřených dveří. Obézní muž zůstával ve stínu, jako by se před něčím schovával, jako by neosvětlená část měla tvořit jakýsi azyl. Oči upíral na Jasona. V pohledu měl jednak strach, jednak úžas. Bourne jeho tvář nepoznával, ale ta tvář poznala jeho. Neznámý zvedl ruku ke rtům a otřel si koutky úst. Pak uhnul pohledem a prohlížel si postupně ostatní návštěvníky. Teprve pak se vydal na zjevně bolestivou cestu přes celou místnost až k jejich boxu.

"Jde sem nějaký muž," zašeptal Jason nad plamenem svíčky. "Tlustý chlap a má strach. Mlčte. Bez ohledu na to, co řekne, vy držte pusy. Ani se na něj nedívejte; zvedněte si ruku a opřete si o ni hlavu. Dívejte se do zdi, ne na něho."

Žena se zamračila, ale udělala, co chtěl. Prsty se jí třáslly. Rty se zachvěly v otázce, ale žádná slova nevyšla. Jason odpovídal na nevyslovený dotaz.

"Je to pro vaše vlastní dobro," vysvětlil. "Nemá cenu, aby vás v budoucnu mohl identifikovat."

Tlustých zahrnul kolem rohu jejich boxu. Bourne sfoukl svíčku. Stál potměšle. Muž na něj chvíli shlížel, pak promluvil.

"To jste vy, dobrý Bože! Proč jste sem přišel? Co jsem vám udělal, že mi to takhle vracíte?"

"Rád jím, to přece víte."

"Cožpak jste bezcitný? Mám přece rodinu, ženu a děti. Dělal jsem jenom to, co mi nařídili. Tu obálku jsem vám dal, ani jsem se nepodíval dovnitř. Nic nevím!"

"Dostal jste ale zapláceno, ne?" zeptal se ho Jason instinktivně.

"Ano, ale nic jsem neřekl. Nikdy jsme se nepotkali, nikdy jsem vás nikomu nevyzradil. Nemluvil jsem s nikým!"

"Tak proč se potom bojíte? Jsem jenom zákazník, který si chce objednat večeři."

"Prosím vás, odejděte!"

"Teď už jsem se našel. Tak mi řekněte, proč bych měl odejít."

Tloustík opět zdvihl ruku a prstem si otřel pot kolem úst. Naklonil hlavu, pohlédl směrem ke vchodu a pak se znovu obrátil k Bourneovi. "Ostatní mohli promluvit, oni můžou vědět, kdo jste. Já si s policií zažil své. Půjdou přímo po mně."

St. Jacquesová se náhle přestala ovládat. Pohlédla na Jasona a ze rtů se jí vydralo: "Policie... byla to policie."

Bourne na ni pohlédl a pak se vrátil k nervóznímu tlustému muži. "Chcete říct, že policie by vaši ženu a děti ublížila?"

"Ne sama policie - to přece víte. Ale jejich zájem by ke mně přivedl ty druhé. Ke mně a k mé rodině. Kolikpak jich po vás jde, mein Herr? A copak vám chtějí? Na to nepotřebujete moji odpověď; nezastaví se před ničím - smrt ženy, děcka, to pro ně nic neznamená. Prosím vás. Na mou duši. Nic jsem jim neřekl. Běžte pryč."

"Přeháníte." Jason pozdvihl skleničku v gestu, kterým jakoby končil diskusi.

"Pro Boha živého, nedělejte to!" Muž se předklonil a chytil roh stolu. "Chcete důkaz, že jsem mlčel. Dám vám ho. V novinách Verbercherwelt uveřejnili výzvu, aby každý, kdo něco ví, zavolal na číslo curyšské policie. Všechno mělo být přísně důvěrné; v tom by Verbercherwelt nelhal. Byla vyslána pořádná odměna, do které přes Interpol finančně přispívali i policisté z jiných zemí. Za takovou spolupráci se mohlo pohlížet jinak i na různá minulé nedorozumění."

Spiklenec se narovnal a opět si otřel ústa. Jeho mohutné tělo se teď tyčilo nad stolem. "Člověk jako já by z laskavějšího přístupu policie mohl sakramentsky hodně vyzískat. Ale neudělal jsem nic. I přes záruku důvěrnosti informací jsem neudělal vůbec nic."

"A někdo jiný? Řekněte mi pravdu; poznám, jestli budete lhát."

"Vím jenom o Černakovi. On je jediný, se kým jsem mluvil a kdo přiznává, že vás viděl. Ale to víte; obálka přišla ke mně od něho. On nikdy nic neřekne."

"Kde je teď Černak?"

"Jako vždycky. Ve svém bytě na Löwenstrasse."

"Nikdy jsem tam nebyl. Jaké má číslo domu?"

"Nikdy jste tam..." Tloustík se odmlčel, stiskl rty a v očích se mu objevilo znepokojení. "To mě jen tak zkoušíte?"

"Odpovězte mi."

"Číslo 37. Víte to stejně dobře jako já."

"Zkoušel jsem vás. Kdo předal tu obálku Černakovi?"

Muž zkameněl. Měl pocit, že je zpochybňovaná jeho čest. "To přece nemůžu vědět. Nikdy bych se na to ani neptal."

"To jste nebyl ani zvědavý?"

"Samozřejmě že ne. Koza nikdy dobrovolně neleze do vlčího pelechu."

"Kozy se nemylí; mají velmi vyvinuté čichy."

"A jsou taky opatrné, mein Herr. Protože vlk je rychlejší a mnohem bojovnější. Skončilo by to jedinou štvanicí. Pro kozu tou poslední."

"Co bylo v té obálce?"

"Už jsem vám řekl, že jsem ji neotevřel."

"Ale víte, co v ní bylo."

"Předpokládám, že peníze."

"Vy předpokládáte?"

"Tak dobře. Peníze. Hodně peněz. Jestli něco nesouhlasilo, pak ne mojí vinou. A teď, moc vás prosím. Odejděte!"

"Poslední otázka."

"Cokoliv. Jen odsud odejděte!"

"K čemu ty peníze byly?"

Tlustý muž zíral na Bournea, hlasitě dýchal a na bradě se mu leskl pot. "Natahujete mě na skřípec, mein Herr, ale něco vám povím. Říkejte tomu kuráž bezvýznamné kozy, která přežila. Čtu denně noviny. Ve třech různých jazycích. Před šesti měsíci zavraždili jednoho muže. O jeho smrti se psalo ve všech novinách na prvních stránkách."

7

Objeli blok a ocitli se na Falkenstrasse, pak zabočili doprava po Limmat Quai směrem ke katedrále Grossmünster. Löwenstrasse měli přes řeku, na západní straně města. Nejrychleji se tam dalo dojet před Münsterský most, na Bahnhofstrasse a pak po Nuschelerstrasse. Podle informace od dvou lidí, kteří se právě chystali vstoupit do restaurace, se obě ulice křížily.

Marie St. Jacquesová mlčela a svírala volant stejně křečovitě jako při tom blázcovi v Carillonu. Držela si řemínky kabelky, jediné pouto s normálním světem. Bourne na ni pohlédl s porozuměním.

...jeden muž byl zavražděn, o jeho smrti se psalo na prvních stránkách všech novin.

Jason Bourne dostal zapláceno, aby zabil, a policie několika států zasílala přes Interpol peníze pro váhající informátory, jen aby posílila naději na jeho dopadení. Což znamenalo, že ten druhý muž byl zabit...

Kolikpak jich po vás jde, mein Herr? A copak vám chtějí udělat?... Nezastaví je nic - smrt ženy, děcka, to pro ně nic neznamená!

Ne policie. Ti další.

Proti nočnímu nebi se rýsovaly dvě zvonice kostela Grossmünster. Reflektory kolem kreslily tajuplné stíny. Jason se zadíval na starobyklou stavbu; jako mnoho jiných věcí ji znal, ale nevěděl o tom. Už ji v minulosti viděl, a přesto se na ni teď díval poprvé.

"Vím jenom o Černakovi... Ta obálka přišla ke mně od něho... Löwenstrasse. Číslo 37. Víte to stejně dobře jako já.

Opravdu to ví? Měl to vědět?

Přejeli teď most a vmísili se do provozu v novější části města. Ulice byly přeplněné, automobily a chodci soupeřili o přednost na každé křižovatce, kde se nevyzpytatelně a nekonečně pomalu střídala červená se zelenou. Bourne se nepokoušel soustředit na nic určitého... a přitom na všechno. Dozvěděl se hrubé obrysy pravdy. Byly to obrysy nějaké skládačky, jejíž každý nový střípek byl záhadnější než ten předchozí. Vůbec si nebyl jistý, zda je schopen - psychicky schopen - vstřebat do sebe ještě mnohem více.

"Halt! Stůjte, dámo! Máte vypnuté reflektory a blikáte k odbočení vlevo. Tam je ale jednosměrka!"

Jason zvedl zrak, v oblasti žaludku pocítil bolavou prázdnotu. Vedle nich zastavilo policejní auto a otevřeným oknem na ně křičel policista. Všechno bylo náhle úplně jasné... jasné a k vzteku. St. Jacquesová zahlédla v bočním zrcátku policejní auto. Vypnula reflektory a sklouzla rukou k páčce směrovky, kterou stiskla, jako by chtěla odbočit vlevo.

Směrem do jednosměrné ulice. Značka na křižovatce zřetelně přikazovala směr jízdy vpravo. Takové odbočení doleva, ještě navíc přímo před nosem policejního auta, by představovalo hned několik dopravních přestupků; k tomu ještě zhasnutá světla, možná dokonce i zamýšlená srážka. Mohla si být jistá, že je policie zastaví a ona může začít křičet.

Bourne klepnutím na vypínač rozsvítil reflektory, pak se přes dívku za volantem natáhl, jednou rukou vypnul blinkr a druhou ji uchopil za paži v místě, kde ji už jednou držel.

"Zabiju vás, doktorko," pronesl potichu a pak přes okno zakřičel na policistu. "Omlouváme se! Jsme trochu zmatení! Jsme jenom turisté! Chceme zahnout až za dalším blokem."

Policista byl od Marie St. Jacquesové sotva půl metru daleko. Upřeně na ni hleděl, zjevně zmaten tím, že řidička vůbec nereaguje.

Naskočila zelená. "Jeďte. Nedělejte žádné hlouposti," poručil Jason. Přes sklo zamával policistovi. "Ještě jednou se omlouvám!" vykřikl. Policista pokrčil rameny, obrátil se ke svému partnerovi a pokračovali v přerušném rozhovoru.

"Já jsem byla opravdu zmatená," ohrazovala se dívka rozechvěle slabým hlasem. "Je tu takový provoz... Ach, Bože, zlomil jste mi ruku!... Vy parchante!"

Bourne uvolnil stisk. Zneklidnil ho její hněv; dal by přednost strachu. "Nepředpokládáte, že vám věřím, že ne?"

"S tou rukou?"

"S tou vaší zmateností."

"Povídal jste, že brzy zahneme doleva; myslela jsem jenom na odbočování."

"Příště sledujte provoz." Odtáhl se od ní, ale nespustil z ní pohled.

"Jste zvíře," zašeptala, krátce zavřela oči, pak je zase plně strachu otevřela. Uvědomila si celou tu hrůzu.

Teď se ocitli širokém bulváru Löwenstrasse, kde se mezi moderní architektonické výtvořky ze skla a hladkého betonu vklíňovaly nízké budovy z cihel a dřevěných trámů. Typický charakter bytů z devatenáctého století zde soutěžil s účelovostí současné uniformity - a úspěšně. Jason sledoval čísla na domech, která od osmdesátky postupně klesala. V každém dalším bloku přibývalo nízkých domů na úkor mnohapatrových věžáků. Až se konečně o několik křižovek dál ulice zcela navrátila do minulých časů. Vozovku vroubila řada úpravných čtyřpatrových činžovních domů se střechami i okny orámovanými dřevem. Ke vchodům ve výklencích vedly kamenné schody se zábradlím, osvětlené světlem kočárových svítilen. Bourne začínal poznávat něco, co si vlastně nepamatoval. To ho však, na rozdíl od něčeho jiného, ani tolik nevzrušovalo. Řada domů vyvolávala další, velmi silnou představu, jiných řad činžáků, na pohled podobných, avšak jaksi zvláště odlišných. Poznamenaných zubem času, starších, ani zdaleka ne tak úpravných a čistých...

Popraskaná skla v oknech, polorozpadlé schody s rozbitým zábradlím, ze kterého zbyly jen zubaté kusy zrezivělého železa. Ještě o něco dále v jiné čtvrti... Curychu, ano bylo to v Curychu. V nevelké čtvrti, kterou málokdy navštívil někdo, kdo tam nebydlel, v zapadlé, ne zrovna příjemné čtvrti.

"Steppdeckssrasse," řekl si sám pro sebe. Usilovně se na tuto svou představu soustředil. V duchu viděl nějaké dveře, natřené zašlou červenou barvou jako šaty ženy, sedící vedle něho. "Penzion... v Steppdeckstrasse."

"Cože?" lekla se Marie St. Jacquesová. Vyděsila ji slova, která si mumlal; vztahovala je evidentně na sebe a bála se jich.

"To nic." Odrhl oči od jejích šatů a vyhlédl oknem. "Tamhle máme číslo 37," poznamenal a ukázal na pátý dům v řadě. "Zastavte."

Vystoupil jako první, nařídil jí, aby ho následovala. Zkusmo udělal pár kroků a vzal si od ní klíčky.

"Dokážete chodit," pravila žena. "Když dokážete chodit, můžete i řídit."

"Asi ano."

"Tak mě nechte odejít! Udělala jsem všechno, co jste si přál!"

"A ještě něco navíc," dodal.

"Nikomu nic neřeknu, cožpak to nemůžete pochopit? Jste ten poslední člověk, kterého bych chtěla znovu potkat... nebo s ním mít něco společného. Nechci svědčit, ani se zaplétat s policií, ani s nějakým prohlášením ani s čímkoliv jiným. Nechci mít vůbec nic společného s tím, v čem jste vy namočený! Jsem k smrti vystrašená... a to vás chrání, chápete? Nechte mě odejít, prosím vás."

"Nemůžu."

"Vy mi nevěříte."

"Na tom nezáleží. Potřebuju vás."

"Kvůli čemu?"

"Kvůli něčemu hrozně pitomému. Nemám totiž řidičský průkaz. Bez něho si nemůžu půjčit auto, a já ho potřebuju."

"Máte přece tohle auto."

"To vydrží tak maximálně hodinu. Každou chvíli totiž může kdosi vyjít z Carillonu du Lac a začít se po něm shánět."

Hned nato se popis ukradeného vozu odvysílá všem policejním hlídkám v Curychu."

Ustrašeně na něj pohlédla. "Nechci jít s vámi. Slyšela jsem toho muže v restauraci. Jestli se dozvím ještě něco víc, pak mě zabijete."

"Moc se nevyznám v tom, co říkal, a vy už vůbec ne. Jdem." Uchopil ji pod paži a druhou rukou se chytil zábradlí, aby vystoupal po schodech co nejméně bolestivě.

Pozorovala ho pohledem, v němž se snoubil strach se zmatkem.

Jméno M. Černak nesla druhá poštovní schránka. Pod ní byl zvonek. Jason ho nezmáchl, místo toho zazvonil na čtyři sousední tlačítka. Během několika vteřin se z malého reproduktoru ozvala směsice hlasů. Všichni se švýcarskou němčinou vyptávali na totožnost návštěvníka. Jeden se však neptal a zmáchl bzučák, který uvolnil zámek. Jason otevřel dveře a Marii St. Jacquesovou postrčil před sebou dovnitř.

Přitiskl ji ke stěně a čekal. Shora se ozvalo otevírání dveří a nějaké kroky směřující ke schodišti.

"Kdo je to?"

"Johann?"

"Kdepak jsi?"

Rozhostilo se ticho. Následovalo několik podrážděných slov. Znovu kroky, nakonec zaklapnutí dveří.

M. Černak bydlel ve druhém patře, byt 2 C. Bourne uchopil Marii za ruku a kulhavě se s ní vydal po schodech nahoru. Samozřejmě že měla předtím pravdu. Bylo by lepší, kdyby šel sám, ale nedalo se nic dělat; skutečně ji potřeboval.

Během svého pobytu v Port Noiru studoval automapy. Luzern byl od Curychu vzdálený necelou hodinu jízdy autem, Bern dvě a půl či tři hodiny. Mohl se tedy vydat kterýmkoliv směrem, po cestě ji pak na nějakém opuštěném místě vysadit a zmizet. Šlo jen o správné načasování; má dost prostředků na to, aby si zajistil další spojení. Potřebuje pouze vyvézt z Curychu a to ona může dokázat.

Ale ještě před odjezdem z města se musí něco dozvědět, potřebuje si promluvit s mužem, který se jmenuje...

M. Černak. Jméno byla napsáno na jmenovce vpravo od zvonku. Ustoupil poněkud stranou od dveří, ženu si přitáhl k sobě.

"Mluvíte německy?" zeptal se jí.

"Ne."

"Nelžete."

"Mluvím pravdu."

Bourne se zamyslel a pootočením hlavy přehlédl nevelkou chodbu. Pak se obrátil k ženě: "Zazvoňte. Když se otevrou dveře, zůstaňte stát na místě. Kdyby se někdo zevnitř ozval, řekněte, že nesete vzkaz - naléhavou zprávu - od přítele ze Tří chat."

"Co když ten někdo řekne, abych strčila zprávu pod dveře?"

Jason na ni pohlédl. "Velmi dobře."

"Prostě už nechci další násilí. Nechci už nic vědět, ani nic vidět. Chci..."

"Já vím," přerušil ji. "Chcete se vrátit k Caesarovým daním a punským válkám. Prostě stručně odpovíte, že vzkaz je ústní a že ho můžete doručit pouze muži, kterého vám popsali."

"A co když se zeptá, jak má ten člověk vypadat?" pokračovala Marie St. Jacquesová ledovým tónem. Logické uvažování na chvíli potlačilo strach.

"Myslí vám to dobře, paní doktorko," pronesl uznale.

"Jsem precizní. Navíc mám strach; to jsem vám už ale řekla. Co mám tedy dělat?"

"Řeknete mu, ať jde k čertu, že ten vzkaz doručí někdo jiný. Otočíte se a půjdete ke schodům."

Přistoupila ke dveřím a zmáčkla zvonek. Zevnitř se ozývaly podivné zvuky. Nějaké škrábám, které sílilo a nepřestávalo. Pak náhle utichlo a za těžkými dveřmi německy promluvil hluboký mužský hlas.

"Ja?"

"Omlouvám se, ale nemluví německy."

"Angličanka. Co je? Kdo jste?"

"Nesu naléhavou zprávu od přítele ze Tří chat."

"Strčte ji pod dveře."

"To nemůžu. Vzkaz není napsaný. Mám ho předat ústně muži, jehož popis mi dali."

"To není problém," odvětil hlas. Cvakl zámek a dveře se otevřely. Bourne se odlepil od stěny a dal nohu na práh.

"Blázne!" vykřikl muž. Seděl v invalidním vozíku a místo nohou měl dva pahýly. "Vypadněte! Vypadněte odsud!"

"Dost. Už mě to neustále 'vypadněte' nebaví," oznámil Jason. Vtáhl dívku dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Přesvědčit Marii St. Jacquesovou, aby zůstala v malé ložnici bez oken, zatímco muži budou spolu hovořit, nedalo velkou námahu. Nechala se zavřít docela ochotně. Beznohý Černak byl na pokraji zhroucení, zarostlou tvář měl křídově bílou, neupravené šedivé vlasy na krku i na čele rozčuchané.

"Co ode mě chcete!" ptal se nejistě. "Přisahal jste, že ta minulá transakce byla poslední! Už nejsem schopný něco dělat. Nemůžu přece tolik riskovat. Byli tady zástupci od vás. Bez ohledu na to, jak byli opatrní, byli tady! Kdyby někdo z nich nechal nějakou adresu na nesprávném místě, je ze mě mrtvola!"

"Za to riziko, které jste podstupoval, se vám vedlo docela dobře," pronesl Bourne, stojící přímo proti vozíku. V duchu přemítal, zda existuje nějaké slovo nebo heslo, které by uvolnilo tok informací. Náhle si vzpomněl na tu obálku. Jestli tady existovala nějaká nesrovnalost, pak to se mnou nemělo nic společného. Tlustý muž ve Třech chatách.

"Ani když to srovnám s mírou rizika." Černak zavrtěl nesouhlasně hlavou. Hrudník se mu těžce nadzvedával, pahýly nohou se obscénně pohybovaly dopředu a dozadu. "Než jste vstoupil do mého života, žil jsem spokojeně, mein Herr, protože jsem byl nedůležitý člověk. Vysloužilý voják, který to dotáhl do Curychu. Zmrzačený po explozi, bezcenný hadr, až na pár faktů, jež několik bývalých soudruhů chtělo udržet v tajnosti za každou cenu. Byli ochotni dokonce zaplatit nějaký ten frank. Vedl jsem slušnej život, nic moc, ale stačilo to. Pak jste mě našel vy..."

"Dojímavé," přerušil ho Jason. "Řekněme si něco o té obálce - co jste předal našemu společnému příteli z Tří chat. Od koho jste ji dostal?"

"Od jednoho posla. Jak jinak?"

"Odkud přišel?"

"Copak to já můžu vědět? Přišlo to v krabici, stejně jako ty ostatní zásilky. Rozbalil jsem balíček a obsah poslal dál. Vy jste to tak přece chtěl. Říkal jste, že už sem nebudete moct přijít."

"Ale vy jste tu obálku otevřel." Vyznělo to jako konstatování skutečnosti.

"Nikdy!"

"Co když vám teď povím, že tam nějaké peníze chyběly?"

"Pak tedy nebyly zaplacený; nemohly v té obálce být!" Beznohý muž zvýšil hlas. "Stejně vám nevěřím. Kdyby to byla pravda, nikdy byste tu práci nevzal. Tak, proč jste teď tady?"

Protože se potřebuju něco dozvědět. Protože pro to dělám všechno možné. Protože vidím a slyším věci, kterým nerozumím. Protože jsem zkušený, vynalézavý... živý nebožtík! Pomozte mi!

Bourne odstoupil od vozíku a bezmyšlenkovitě přešel ke knihovně, kde stálo několik fotografií, opřených o zadní stěnu. Vysvětlovaly historii tohoto muže. Zachytily skupinu německých vojáků, některé s ovčáckými psy. Pózovali pro fotografa před budovou kasáren, u plotu... a před železnými vraty. Nad nimi byl vidět kousek jména. DACH... Dachau.

S tím mužem za jeho zády nebylo něco v pořádku... Pohyboval se! Jason se otočil a uviděl Černaka. Měl jednu ruku ukrytou v plátěném pytlí pověšeném na opěradle vozíku. Oči mu jen plály a znetvořený obličej byl zkroucený. Ruka najednou udělala rychlý pohyb a Jason zahlédl revolver s krátkou hlavní. Ještě než mohl vytáhnout svou zbraň, Černak vypálil. Ozvalo se několik rychlých výstřelů za sebou. Jasonovo levé rameno zaplavila ledová bolest. Pak ucítil podobnou ránu do hlavy - ach, Bože! Prudce se vrhl doprava, pak se na koberci stočil a těžkou lampu hodil po nuzákovi na vozíku. Potom se odkoulel až na vozík. Přikrčil se a vši silou vrazil ramenem Černakovi do zad. Muž bez nohou spadl na zem. To však již Jason držel v ruce zbraň.

"Zaplatí mi za tvoje mrtvé tělo!" ječel mrzák a přitom se svíjel na koberci ve snaze zvednout své zkroucené tělo alespoň na chvíli, aby mohl znovu zamířit. "Mě do rakve nedostaneš! Tam uvidím tebe! Carlos mi zaplatí! Boha, to teda zaplatí!" Jason uskočil doleva a vystřelil. Černakova hlava sebou škubla dozadu a z hrdla vytryskla krev. Byl mrtev.

Za dveřmi ložnice se ozval pláč. Sítil, měnil se v hluboké a dlouhé kvílení, deroucí se hlasivkami ochromenými strachem a odporem. Ženský pláč... samozřejmě, žena! Jeho rukojmí, pojistka na cestu z Curychu. Ach, proboha, nemůže zaostřit zrak! Ve spánku ucítil ochromující bolest!

Zrak se mu vracel, bolest odmítal vnímat. Uviděl koupelnu, dveře dovnitř byly otevřené, uvnitř ručníky, výlevka a... skříňka se zrcadlem. Vběhl do koupelny a naklonil zrcadlo s takovou silou, že vyskočilo z pantů a roztříštilo se o zem. Příhrádka. Gáza, náplast... to bylo všechno, co dokázal vzít. Musí se odsud dostat... výstřely; výstřely musely přece vyvolat poplach. Musí ven, sebrat rukojmí a vypadnout! Ložnice. Kde je ta zatracená ložnice?

Pláč a kvílení... běž za tím zvukem! Doběhl ke dveřím a kopnutím je otevřel. Ta žena... jeho rukojmí - jak se sakra jmenuje - stála přitisknutá ke stěně, po tvářích jí tekly slzy, rty měla hrůzou pootevřené. Jason vtrhl dovnitř, chytil Marii za zápěstí a táhl ji ven.

"Můj Bože, vy jste ho zabil," křičela. "Zabil jste starého muže bez..."

"Sklapněte!" Dostřkal ji ke dveřím, otevřel a smýkl s ní do chodby. Před sebou u zábradlí v otevřených bytech viděl rozmazané postavy. Ti lidé začali okamžitě před ním utíkat a schovávat se. Uslyšel klapnutí dveří a křik. Levou rukou uchopil ženu za paži. V tom okamžiku ucítil ostrou bolest v rameni. Postrčil ženu směrem ke schodišti a přinutil ji, aby s ním běžela po schodech dolů. Musel se o ni silně opřít, protože v pravé ruce držel revolver.

Konečně doběhli do haly v přízemí a ke hlavním dveřím. "Otevřete!" Poslechla. Kolem poštovních schránek přešli ke vchodu do domu. Na malý okamžik ji pustil, otevřel dveře, opatrně pohlédl ven a zaposlouchal se, zda neuslyší zvuk policejních sirén. Nic takového se neozývalo. "Pojďme!" přikázal a táhl ji po kamenných schodech dolů na chodník. Sáhł do kapsy, bolestivě se ušklíbl a vytáhl klíčky od vozu. "Nastupte!"

V autě rozbil roličku gázy, zmuchlanou ji přitiskl ke spánku a ořel si pramínek krve. Kdesi v hloubi vědomí se objevil pocit úlevy. Bylo to jenom škrábnutí. V první chvíli se vyděsil, že má opět zranění na hlavě. Kulka však do lebky nepronikla. Nedojde tedy znovu k takové agónii, jakou prožíval v Port Noir.

"Sakra, nastartujte to auto! Ať už odsud vypadneme!"

"Kam jedem? Neřekl jste, kam mám jet." Žena již nekřičela, chovala se nyní klidně. Až absurdně klidně. Když se na něj podívala... dívala se na něho?

Měl pocit, že omdlí. Okolní svět viděl znovu rozmazaný. "Steppdeckstrasse..." Slyšel se, jak mluví nahlas, ale nebyl si vůbec jistý, zda je ten hlas jeho. Zato v duchu zřetelně viděl vchod do domu, omšelou tmavočervenou barvu, popraskané tabulky skla... zrezavělé železné zábradlí. "Steppdeckstrasse," opakoval.

Co se děje? Proč neběží motor? Proč auto nejede? Copak ho neslyšela?

Otevřel oči. Vklíně měl revolver, který si odložil, když si stlačoval ránu na spánku... ta ženská do něho vrazila, až revolver spadl na podlahu. Když se pro zbraň sehnul, opřela se o něj a přitlačila mu hlavu na přední sklo. Pak otevřela dvířka automobilu, vyskočila ven a rozběhla se. Utíkala! Jeho rukojmí a průvodkyně utíkala po Löwenstrasse!

Nemohl dál zůstat v autě; neodvážil se řídit. Auto znamenalo jakousi ocelovou past, která k němu navíc přitahovala pozornost. Revolver i lepicí pásku strčil do kapsy, levou rukou uchopil gázu, aby ji při první známce dalšího krvácení mohl přitisknout k ráně. Vystoupil z vozu a belhal se po chodníku, jak nejrychleji dokázal.

Někde musí být roh ulice, někde jistě čeká taxi. Steppdeckstrasse.

Marie St. Jacquesová běžela středem širokého opuštěného bulváru. Její postava se míhala mezi světly z pouličních svítilen. Neustále mávala na projíždějící auta. Ta ji však míjela, aniž by některé z nich třeba jen zpomalilo. Na jednom lépe osvětleném místě se proto zastavila a zdvihla ruce v němé prosbě o pomoc. Řidiči při pohledu na ni zrychlovali a nezúčastněně ji míjeli. Byl to přece Curych a Lowenstrasse v noci je příliš široká, až moc temná a navíc blízko opuštěného parku a řeky Sihl.

Jeden muž v automobilu ji však přece jen zaregistroval. Reflektory měl sice vypnuté, ale ženu viděl již zдалky. Špatnou němčinou promluvil ke svému spolujezdci.

"Mohla by to být ona. Černak bydlí kousek odsud."

"Zastav, ať přijde blíž. Měla by mít na sobě hedvábné... jo, je to ona!"

"Pojďme se ujistit, než rádiem zavoláme ostatní."

Oba muži vystoupili z auta. Spolujezdec obešel nenápadně vůz zezadu a připojil se k řidiči. Oba měli střízlivé oblečení seriálních obchodníků, příjemný zevnějšek, avšak tvářili se vážně a úředně. Zmatená žena se k nim přibližovala, rychle se proto přesunuli do středu ulice. Řidič ji oslovil německy.

"Co se děje, slečno?"

"Pomozte mi!" vykřikla. "Já... neumím německy. Nicht sprechen. Zavolejte policii! Polizei!"

Řidičův společník promluvil autoritativně a již svým hlasem uklidňoval. "My jsme policie," pronesl anglicky. "Curyšská Sicherheitspolizei. Nebyli jsme si úplně jisti, slečno, že to jste vy. Nejste ta dáma z Carillonu du Lac?"

"Ano, jsem!" vyhrkla. "Ten chlap mě nechtěl pustit! Bil mě, vyhrožoval revolverem! Bylo to hrozné!"

"Kde je teď?"

"Je zraněný. Postřelili ho. Já jsem mu utekla z auta... když jsem utekla, byl v autě!" Ukázala směrem na Löwenstrasse.

"Tamhle. Myslím, že asi tak uprostřed toho dalšího bloku. Je to šedivé auto kupé! Je ozbrojený!"

"My také, slečno," ujistil ji řidič. "Pojďte, nastupte si dozadu do auta. Jste v naprostém bezpečí. Budeme dávat pozor. Teď ale rychle."

Blížili se k šedému sportovnímu vozu. Jeli bez motoru, se zhasnutými světly. Uvnitř auta nebyl nikdo. Na chodníku a schodech k číslu 37 nicméně postávali lidé a vzrušeně mezi sebou debatovali. Spolujezdec se teď otočil dozadu a oslovil vystrašenou ženu. Tiskla se do rohu na zadním sedadle.

"To je místo, kde bydlí muž jménem Černak. Zmínil jeho jméno? Řekl vám, že ho půjde navštívit?"

"On tam skutečně šel. A mě přinutil, abych šla s ním! Zabil ho! Toho starého zmračeného člověka zabil!"

"Posla - rychle," řidičův společník zavolal do mikrofonu, který zvedl z palubní desky. "Jsme dvě ulice odsud." Auto vyrazilo kupředu, žena se stačila zachytit předního opěradla.

"Co to děláte? Zůstal tam zabítý člověk!"

"Musíme najít jeho vraha," opáčil řidič. "Říkala jste, že je zraněn, tak nemůže být ještě daleko. Máme civilní vozidlo a mohli bychom ho zahlédnout. Samozřejmě počkáme, než přijede vyšetřovací tým, ale naše pravomoce jsou zcela nezávislé." Auto zpomalilo a několik set metrů od čísla 37 přirazilo k obrubníku a zastavilo.

Zatímco řidič objasňoval jejich oficiální postavení, spolujezdec hovořil do mikrofonu. Z reproduktoru na palubní desce se ozvalo zapraskání statických výbojů a pak německá slova "Přijedeme během dvaceti minut. Čekat."

"Náš šéf tu bude za chvíli," oznámil společník. "Máme na něho počkat. Chce s vámi mluvit."

Marie St. Jacquesová se opřela do sedadla, zavřela oči a zhluboka vydechla. "Ach, Bože, teď bych se něčeho napila!"

Řidič se zasmál a kývl na kolegu. Ten otevřel palubní přihrádku, vytáhl půllitrovou láhev a usmál se na ženu. "Nejsme sice moc nóbl, slečno. Nemáme sklenice nebo hrníčky, ale zato máme brandy. Pro lékařské účely, samozřejmě. Myslím, že je teď vhodná příležitost. Prosím, nechte si chutnat."

Žena opětovně usměv a sáhla po láhvi. "Jste dva velmi milí muži. Ani si neumíte představit, jak jsem vám vděčná. Jestli někdy přijedete do Kanady, uvařím vám to nejlepší francouzské jídlo v celé provincii Ontario."

"Děkujeme, slečno" odpověděl řidič.

Bourne si prohlížel obvaz na rameni. Namáhavě pošilhával po svém marném obrazu v zaprášeném zrcadle a snažil se přizpůsobit oči tlumenému světlu ve špinavé místnosti. Ve věci té Steppdeckstrasse měl pravdu. Ukázalo se, že jeho vzpomínka na vybledlé červené dveře byla naprosto přesná, stejně tak dobře si pamatoval i popraskané okenní tabulky a zrezivělé zábradlí. Když si pronajímal místnost, nikdo se ho na nic neptal, přestože byl zraněn. Nicméně, když Bourne platil, správce si neodpustil poznámku: "Za trochu víc peněz se dá sehnat doktor, který umí držet jazyk za zuby."

"Dám vám vědět."

Rána nebyla zase až tak závažná. Okraje se daly stáhnout náplastí do doby, než najde doktora poněkud spolehlivějšího než byl ten, který provozoval podlounou praxi ve Steppdeckstrasse.

Jestliže stresová situace vyústí v nějaké zranění, mějte na paměti, že poškození může být stejně psychického jako fyzického rázu. Můžete mít skutečně vážný odpor vůči bolesti a tělesné újmě. Nevystavujte se riziku, ale budete-li mít čas, pak si popřejte dostatečně dlouhou dobu, abyste se mohl zadaptovat. Nepodléhejte panice...

On ale zpanikařil a určité části jeho těla jakoby zamrzly. Přestože rána na rameni i škrábnutí na hlavě byly skutečné a bolestivé, ani jedno zranění nebylo natolik vážné, aby ho úplně znehybnilo. Nemohl se sice pohybovat tak rychle, jak by si přál, ale pomalu to šlo. Dokázal vysílat i přijímat příkazy z mozku do svalů a končetin, mohl tedy fungovat.

Po odpočinku to půjde ještě lépe. Žádného průvodce teď neměl. Musí tedy vyrazit už před východem slunce a najít jinou cestu z Curychu. Správce budovy měl rád peníze. Takže toho ušmudlaného domácího v příměstí zhruba za hodinu vzbudí.

Složil se na prolezenou postel a opřel se o polštáře, oči upřel na holou žárovku pod stropem. Aby si odpočinul, snažil se nevnímat ta slova, která se mu stále vracela. Utočila na jeho uši jako dunění bubnů.

Byl zabít člověk...

Ale vy jste tu práci přijal...

Obrátil se obličejem ke zdi, zavřel oči a snažil se slova zapudit. Přicházela však jiná. Ta ho přinutila posadit se. Měl čelo zbrocené potem.

Zaplatí mi za tvoje mrtvé tělo!... Carlos mi zaplatí! Boha, to teda zaplatí!

Carlos.

Před šedým sport'ákem náhle zastavil veliký sedan a zaparkoval u chodníku. Před čtvrthodinou k domu s číslem 37 na Löwenstrasse přijelo policejní auto a po deseti minutách sanitka. Chodník byl v blízkosti schodiště lemován davem lidí, ale jejich vzrušení bylo nyní němé. Objevila se smrt. V noci v této tiché části Löwenstrasse zavraždili člověka. Úzkost dosahovala vrcholu; co se stalo v čísle 37, mohlo se stát i v domě s číslem 32 nebo 40 či 53. Svět se zbláznil a Curych s ním. "Přijel náš šéf, slečno. Můžeme vás k němu dovést, prosím?" Spolujezdec vystoupil z auta a otevřel Marii St. Jacquesové dvířka.

"Jistě." Na chodníku ucítila mužovu ruku na své paži. Jeho dotyk byl daleko jemnější nežli stisk onoho zvířete, co jí navíc strkal do tváře hlaveň revolveru. Při té vzpomínce se otrásla. Přiblížili se k zadní části sedanu. Vklouzla dovnitř. Posadila se na sedadlo a pohlédla na muže vedle sebe. Zalapala po dechu. Zůstala celá ochromená. Zatajil se jí dech, neboť zjev toho člověka vyvolal vzpomínku na nedávný hrůzný zážitek.

Světlo pouliční lampy se odráželo od brýlí s tenkým zlatým rámečkem.

"Vy!... Vy jste byl v hotelu! Byl jste jeden z nich!"

Muž unaveně přikývl. Viditelně byl vyčerpan. "To je pravda. Patříme ke speciální jednotce curyšské policie. A než budeme pokračovat, musím vás ujistit, že v průběhu celé té akce v Carillonu du Lac jste z naší strany nebyla ani na okamžik vystavena nějakému nebezpečí. Naši muži jsou vysoce kvalifikovaní ostřelovači; nebyl vypálen jediný výstřel, který by vás mohl zasáhnout. Nestřílelo se právě z toho důvodu, že jste v tu chvíli byla u toho muže příliš blízko."

Prvotní šok poněkud odezněl, sebevědomá autorita muže ji uklidňovala. "Děkuji vám za to."

"Není zač," zareagoval důstojník. "Jestli tomu dobře rozumím, naposledy jste toho muže viděla sedět na předním sedadle toho auta tamhle vzadu."

"Ano. Byl zraněn."

"Jak? Vážně?"

"Dost na to, aby mluvil z cesty. Držel si u hlavy nějaký obvaz a krev měl i na rameni - myslím jako na plášti. O koho se to vlastně jedná?"

"Jméno nic neznamená; má jich totiž několik. Ale sama jste viděla, je to zabiják. Brutální vrah a my ho musíme najít, než zabije znovu. Pátráme po něm už léta. Stejně tak policejní síly v mnoha dalších zemích. Teď máme příležitost, jakou jiní ještě neměli. Víme, že je v Curychu a že je zraněn. Určitě tu nezůstane, ale jak daleko se může dostat? Nezmínil se, jak se chce dostat ven z města?"

"Chtěl si vypůjčit auto. Asi na mé jméno. Nemá totiž řidičský průkaz."

"To vám lhal. Cestuje s celou sadou falešných dokladů. Vás měl jen jako nahraditelné rukojmí. Tak, teď od začátku."

Povězte mi všechno, co říkal. Kam jste šli, koho jste potkali, cokoliv vás napadne."

"Existuje jedna restaurace, Tři chaty, a tam jeden velký tlustý muž, který byl k smrti vydešený..." Marie St. Jacquesová

podrobně vylíčila vše, co si jen dokázala vybavit. Policejní důstojník ji čas od času přerušil, aby se jí zeptal na nějakou větu, reakci či zabíjácovo náhlé rozhodnutí. Co chvíli si sundal zlaté brýle a mimoděk si očistil skla, svíral přitom rámečky, jakoby tím stiskem kontroloval vlastní napětí. Výslech trval téměř pětadvacet minut. Pak se důstojník rozhodl. Promluvil k řidiči.

"Tři chaty. Rychle!" Otočil se k Marii St. Jacquesové. "Budeme toho muže konfrontovat s jeho vlastními slovy. Jeho blábolení bylo záměrné. Ví daleko více, než vám u stolu prozradil."

"Blábolení..." Jemně pronesla to slovo a vzpomněla si, že ho sama použila. "Steppdeck - Steppdeckstrasse. Popraskaná okna, nějaké místnosti."

"Cože?"

"Penzion na Steppdeckstrasse", to říkal. Všechno se událo velmi rychle, ale tohle skutečně řekl. A těsně předtím, než jsem vyskočila z auta, to opakoval. Steppdeckstrasse."

Nato se ozval řidič německy. "Tu ulici znám. Dřív tam bývala textilka."

"Nerozumím," ozvala se Marie St. Jacquesová.

"Jde o zchátralou čtvrt', která se moc neudrzuje," odpověděl důstojník. "Bývaly tam kdysi staré textilní prádelny. Ráj pro ty méně šťastné... i pro jiné lidi. Los!" nařídil.

Vyrazili.

8

Ozvalo se zapraskání. Přicházelo zvenku, odněkud mimo místnost. Lupavý zvuk, jenž zazněl jako poslední hlasitá předehra vyvrcholení. Pronikavý zvuk, i když vzdáleností ztrácel na intenzitě. Bourne otevřel oči.

Hluk přicházel ze schodiště ve špinavé hale přede dveřmi. Někdo šel po schodech a byl si vědom hluku, který vydávaly jeho těžké kroky na zborceném popraskaném dřevě. Náhle se zastavil. Normálního obyvatele penzionu na Steppdeckstrasse by takováto opatrnost ani nenapadla.

Ticho.

Prásk. Nyní už to bylo blíže. Kdosi podstupoval značné riziko. Nejdůležitější bylo načasování akce. Rychlost jejího provedení ji měla zamaskovat. Jason sjel z postele a vrhl se ke stěně vedle dveří. Tam se přikrčil. Nyní jasně slyšel kroky člověka, který již nedbal na hluk, jenž způsobí, a šel rovnou za svým cílem. Bourne neměl o totožnosti vetřelce nejmenších pochyb. A nemýlil se.

Dveře se rozletěly. Jason je okamžitě trhnutím přirazil a pak se o ně celou váhou opřel. Tím útočníka doslova přišpendlil k rámu. Pěstmi zaútočil proti jeho žaludku, hrudníku i paži. Jeho útok byl tak divoký a prudký, jako by chtěl neznámého vmlátit do výklenku ve zdi. S trhnutím dveře znovu otevřel a prsty pravé ruky vrazil do útočnickova krku. Levou rukou sáhl pod sebe, uchopil světlavou hlavu za vlasy a celou postavu přitáhl do místnosti. Mužova ruka ochabla a na podlahu z ní vypadla zbraň, revolver s dlouhou hlavní a tlumičem.

Jason zavřel dveře a zaposlouchal se, zda neuslyší nějaké další zvuky na schodišti. Tam bylo ticho. Pohlédl na zem, na muže v bezvědomí. Zloděj? Zabiják? Co je to zač?

Je to snad někdo od policie? Co když se správce penzionu z touhy po odměně rozhodl zapomenout na zákony Steppdeckstrasse? Bourne tělo neznámého překulil a vytáhl mu náprsní tašku. Jakási druhá přirozenost mu velela, aby si vzal všechny bankovky. Věděl, že je to směšné, protože sám měl u sebe malé bohatství. Prohlížel si různé kreditní karty a řidičský průkaz. Zprvu se usmíval, avšak jeho úsměv náhle pohlav. Nebylo tu nic směšného, karty zněly totiž na různá jména, stejně jako u řidičského průkazu. Muž v bezvědomí rozhodně nepatřil k policii.

Byl to profesionál a přišel zabít zraněného muže na Steppdeckstrasse. Někdo si ho najal. Ale kdo? Kdo vůbec mohl vědět, že je teď tady?

Že by ta žena? Nezmínil se před ní o Steppdeckstrasse, když při hledání domu 37 uviděl řadu upravených domů? Ne, ona to nebyla; možná něco vyžvanil, ale ona by tomu nerozuměla. A kdyby pochopila, pak by tu na zemi neležel profesionální zabiják, protože by policie celou budovu obklíčila.

Před očima se mu objevil obrázek velkého tlustého chlapa, který se potil nad jejich stolem. Neustále si otíral pot z odulých rtů a hovořil o odvaze bezvýznamné kozy - která přežila. Nebyl tohle přesně jeden příklad, jak přežíval? Věděl o Steppdeckstrasse? Znal zvyky zákazníka, který ho děsil již samotnou přítomností? Nebyl ten chlap také někdy v téhle špinavé ubytovně? Nedoručoval sem třeba obálky?

Jason si přitiskl ruku k čelu a přivřel oči. Proč si nemůžu vzpomenout? Kdy se ta mlha konečně rozptýlí? Zmizí vůbec někdy?

Nemučte sám sebe...

Bourne otevřel oči a upřel je na blondýna. Málem se rozesmál; právě získal výstupní vízum z Curychu. Místo aby si to hned uvědomil, ztrácí tu čas zbytečným týráním paměti. Schoval peněženku do kapsy, zastrčil ji za markýzovu náprsní tašku. Sebral ze země zbraň a zasunul si ji za opasek. Potom muže v bezvědomí odtáhl na postel.

O chvíli později neznámého muže připoutal k posteli a do úst mu dal roubík z roztrženého prostěradla. Tady zůstane několik hodin, během té doby Jason zmizí z Curychu za laskavého přispění upoceného tloušťka.

Bourne spal v šatech. V místnosti nebylo nic, co by musel balit, s výjimkou svrchníku. Dal si ho na sebe, vyzkoušel, co zraněná noha. Trochu pozdě, napadlo ho. V rozčilení posledních minut si žádnou bolest neuvědomoval, ale přesto stále existovala. Kulhal. Nic z toho mu ale nebránilo v pohybu. Rameno v takovém pořádku nebylo, do celé ruky se z něho šířilo tuhnutí. Měl by navštívit doktora. Jeho hlava... o té nechtěl ani přemýšlet.

Vyšel z pokoje do zšeřelé haly, přirazil za sebou dveře, zůstal bez hnutí stát a poslouchal. Odněkud seshora uslyšel výbuch smíchu.

Přitiskl se zády ke stěně, zbraň namířenou kupředu. Smích se postupně zklidnil; byl to opilecký smích - nesouvislý, bezdůvodný.

Dokulhal ke schodišti, přidržel se zábradlí a začal scházet dolů. Ubytoval se ve třetím poschodí čtyřpatrového domu, protože zvečera trval na co možná nejvyšším patře. Instinktivně se mu totiž vybavil pojem 'vysoký terén'. Proč si na něco takového vzpomněl? Co mělo znamenat, že si pronajal tu špinavou místnost na jednu noc? Útočiště? Azyl? Dost!

Došoural se do druhého patra. Každý krok doprovázelo praskání dřevěného schodiště. Jestli ze svého spodního bytu vyleze správce, aby uspokojil svou zvědavost, pak to bude znamenat minimálně na několik hodin jeho uspokojení poslední.

Jason zaslechl jakýsi zvuk. Zaškrábání. Měkká látka, jež se krátce otřela o nějaký drsný povrch. Látka proti dřevu. V krátkém úseku odpočívadla mezi jedním druhým schodištěm se někdo skrýval. Jason nepřerušil rytmus svých kroků, přitom ale nahlížel do okolních stínů. Ve stěně napravo byly tři dveřní výklenky, podobně jako v horním patře. A v jednom z nich...

Postoupil o krok kupředu. V prvním nikdo nebyl. V posledním jistě také nebude, protože vedlejší zeď vytvářela z tohoto konce slepou chodbu a neposkytovala žádný manévrovací prostor. Musel to tedy být druhý výklenek. Člověk, který se tam schovává, odtud mohl vyrazit před sebe, doprava i doleva, nebo konečně vrazit ramenem do nic netušící oběti a poslat ji přes zábradlí dolů po schodech.

Bourne zahnul doprava, přehodil si zbraň do levé ruky a pravou sáhl k pasu pro druhou pistoli s tlumičem. Půl metru před druhým výklenkem rychle vrazil s revolverem v levé ruce dopředu a tělem se přitiskl ke zdi.

"Co se...", ozvalo se německy. Objevila se paže. Jason vystřelil a roztříštil něčí ruku. "Ach!" Ze stínu se vyklonil člověk, v šoku nedokázal pořádně zamířit. Bourne vystřelil znovu, tentokrát trefil neznámého do stehna. Svalil se k zemi, tam se přikrčil a začal se svíjet. Jason postoupil o krok a klekl si cizinci na hrudník. Ke spánku mu přitiskl zbraň. Zašeptal.

"Je tu ještě někdo?"

"Nein!" odpověděl muž s bolestivou grimasou. "Zwei... jenom my dva. Zaplatili nám."

"Kdo?"

"To přece víte."

"Muž jménem Carlos?"

"To vám neřeknu. To se nechám radši zabít."

"Jak jste se dozvěděli, že jsem tady?"

"Od Černaka."

"Ten je mrtvý."

"Teď. Ale včera nebyl. Do Curychu dorazila zpráva, že žijete. Prověřili jsme si všechno... všechny. Černak to věděl."

Bourne se rozhodl blufovat. "Lžete!" Vrazil silně revolver do mužova hrdla. "Černakovi jsem nikdy o Steppdeckstrasse neřekl."

Muž znovu zakvílel a zaklonil hlavu. "Možná jste ani nemusel. To nacistické prase mělo všude své informátory. Proč by zrovna Steppdeckstrasse měla být výjimkou? Mohl vás popsat. Kdo jiný to mohl být?"

"Ten chlap ze Tří chat."

"O žádném takovém objektu jsme nikdy neslyšeli."

"Kdo to je, my?"

Muž namáhavě polkl, rty bolestí stažené. "Obchodníci... obyčejní obchodníci."

"A váš obchod je zabíjení."

"Jste blázen. Ale, nein. Vás jsme neměli zabít, jenom zajmout."

"Kam jste mě měli odvézt?"

"To by nám řekli rádiem. Na frekvenci pro osobní vozy."

"Skvělé," zareagoval Jason suše. "Nejenže jste druhořadý gauner, ještě jste úslužný. Kde máte auto?"

"Venku."

"Dejte mi klíče." Auto bude mít jistě pořádné rádiové antény. To mu při hledání pomůže.

Muž se ještě pokusil o odpor - odstrčil Bourneovo koleno a překulil se ke stěně. "Nein!"

"Nemáte na vybranou." Jason ho udeřil pažbou revolveru do hlavy. Švýcar ztratil vědomí.

Bourne nalezl klíče - v koženém pouzdře byly celkem tři - vzal mužovu zbraň a strčil si ji kapsy. Tato zbraň byla menší než ta, kterou držel v ruce, a navíc neměla tlumič; to jaksí mluvilo pro to, že opravdu měl být spíše zajat než zabít. Ten blondák nahoře fungoval jako předvoj, a proto potřeboval jako ochranu pistoli s tlumičem, kterou by mohl v případě nutnosti beztržně způsobit zranění. Avšak netlumený výstřel by mohl vést ke komplikacím, takže Švýcar na podlaze představoval zadní voj. Jeho zbraň měla být použita jen jako hrozba.

Proč tedy stál ve druhém poschodí? Proč svého kolegu nesledoval? Třeba na schodiště? Něco tu nehrálo. Teď však nešlo o hodnocení nějaké taktiky, ani na to nebylo dost času. Venku na ulici stálo auto a Jason má od něj klíčky.

Nic se nesmí přehlížet. Ani třetí zbraň.

Bolestivě vstal, našel revolver, který vzal tomu Francouzi ve výtahu v bance Gemeinschaft. Povytáhl si levou nohavici a zasunul revolver pod elastický okraj ponožky. Tam byl v bezpečí.

Na chvíli se zastavil, aby nabral dech i rovnováhu, a pak zamířil ke schodišti. Bolest v levém rameni byla náhle ostřejší a ochrnutí se rychle šířilo dále. Příkazy z mozku ke končetinám se stávaly méně jasnými. Jenom doufal, že bude

schopen řídit.

Když dosáhl pátého schodu, ztuhl. Opět se zaposlouchal do tajemných zvuků, jako před malou chvílí. Neslyšel nic. Zraněný muž byl možná takticky nevyzrálý, ale mluvil pravdu. Jason pospíchal dolů. Odjede z Curychu - nějak - a najde doktora - někde.

Auto poznal snadno. Od ostatních ošuntělých vozů v ulici se poměrně dost odlišovalo. Šlo o značně veliký, dobře udržovaný sedan a ke kapotě měl připevněnou poměrně rozměrnou anténu. Přešel k místu pro řidiče a rukou přešel po boku a levém předním blatníku.

Žádný alarm.

Odemkl dveře, pak je otevřel. Zadržoval přitom dech pro případ, že by se v tom poplašeném zařízení mýlil. Nic se však neozvalo. Vklínil se za volant a upravil si polohu sedadla, až se mu sedělo skutečně pohodlně. S vděčností si povšiml, že auto má automatickou převodovku. Ta velká zbraň zastrčená za pasem mu vadila. Vytáhl tedy revolver a položil jej na sedadlo vedle sebe. Pak obrátil pozornost k zapalování. Předpokládal, že klíč, kterým odemkl dveře, se dá použít i k nastartování.

Nedal. Zkusil další klíč, ale ani ten se nehodil. Zřejmě byl od zadního kufru. Bude to tedy třetí klíček.

Nebo ne? Opakovaně se snažil zastrčit klíč do zapalování, ale marně. Klíč tam prostě nešel. Zkusil tedy znovu druhý i první klíček. Žádný z nich do zapalování nepatřil! Nebo byly rozkazy přenášeny z mozku do prstů tak zkomoleně, že jejich koordinace selhávala? Ksaku! Zkus to znovu!

Z levé strany se náhle objevil kužel silného světla. Bodalo do očí, až oslepovalo. Rukou hrábl po zbrani vedle sebe, ale zprava vyrazilo další světlo. Dvířka se rozletěla a na ruku mu dopadla těžká baterka. Jiná ruka se zmocnila zbraně na vedlejším sedadle.

"Vylezte ven!" Rozkaz se ozval zleva, odkud se mu do krku také zářivala hlaveň zbraně.

Namáhavě se vyšplhal na nohy, před očima mu kroužily tisíce blýskavých kruhů. Pomalu se mu začal vracet zrak.

Uviděl dva kruhové obrysy. Zlaté kroužky; brýle zabijáka, který ho honí celou noc. Neznámý muž promluvil.

"Říká se, že ve fyzice existuje zákon, podle kterého každá akce vyvolává reakci stejné velikosti a opačného směru. Chování lidí lze za určitých podmínek docela dobře předvídat. Na muže vašeho typu je třeba připravit určité schéma zátahu. Každý váš protivník ví přesně, co má říct, když padne. Když nepadne, tak vás zajme. Když padne, uvede vás alespoň na špatnou stopu a ukonejší vás do falešného pocitu zdánlivé jistoty."

"Nese to ale s sebou dost velké riziko," poznamenal Jason. "Pro ty, co v tom zátahu účinkují."

"Dostávají dobře zapláceno. A je tu ještě něco jiného - bez záruky, samozřejmě, ale je to tady. Ten záhadný Bourne nezabíjí každého. Ne snad ze soucitu, samozřejmě, ale z daleko praktičtějších důvodů. Muži si pamatují, když je někdo ušetří. Může pak infiltrovat do armády ostatních. Kultivovaná partyzánská taktika, aplikovaná na exkluzivním bitevním poli. Nic není lepšího."

"Jste kus vola." To bylo vše, na co se Jason zmohl. "Ale oba vaši muži žijí, jestli to chcete vědět."

Objevila se další postava. Ze tmy ji přiváděl menší podsaditý muž. Byla to žena - Marie St. Jacquesová.

"To je on," řekla tichým hlasem, ale hleděla zpřima.

"Och, můj Bože..." Bourne nevěřícně potřásl hlavou. "Jak jste to dokázala, doktorko?" zeptal se jí zvýšeným hlasem.

"Někdo hlídá můj pokoj v Carillonu? To ten váš výtah byl načasovaný a ostatní dočasně mimo provoz? Působíte velmi přesvědčivě. A já si myslel, že se chystáte nabourat policejní auto."

"Jak se ukázalo, nebylo to nutné," odpověděla mu. "Tohle jsou lidé od policie."

Jason pohlédl před sebou; zabiják si právě upravoval brýle. "To jste se trefila," pronesl.

"Jisté nadání," odvětil zabiják. "Podmínky byly přímo ideální. Sám jste je připravil."

"Co se stane teď? Ten muž v domě mi tvrdil, že jsem měl být zajat, ne zabit."

"Zapomínáte. Byl instruován, aby vám tohle řekl." Švýcar se odmlčel. "Tak takhle tedy vypadáte. Spousta z nás si nebyla v posledních dvou třech letech jistá. Kolik jen o vás existovalo spekulací! Kolik dohadů! Je vysoký, vždyť to víte. Ne, je střední postavy. Je to blondák; ne, má úplně černé vlasy. Světle modré oči, samozřejmě; ne, zcela určitě hnědé. Má ostré rysy; ne, úplně obyčejné, vůbec se od normálního člověka neodlišuje. Nic ale obyčejné nebylo. Všechno bylo neobyčejné."

Vaše rysy jsou změkčené a celkový zjev poněkud zastřený. Změňte barvu vlasů a změníte tím celý obličej... Některé typy kontaktních čoček jsou vyrobeny tak, aby měnily barvu očí... Nasadte si brýle a jste úplně jiný člověk... Vízum, pas... všechno je možné měnit podle libosti

Náhle mu začalo alespoň trochu svítat. Všechno sedělo. Vyčerpávající odpověď sice ještě nedostal, ale uslyšel více pravdy, než mu mohlo být milé.

"Ráda bych už měla to všechno za sebou," promluvila Marie St. Jacquesová a přistoupila o krok blíž. "Podepíšu, co bude třeba - předpokládám, že ve vaší kanceláři. Ale potom opravdu potřebuji zpátky do hotelu. Nemusím vám snad vysvětlovat, čím vším jsem dnes v noci prošla."

Švýcar se na ni podíval přes brýle se zlatými obroučkami. Podsaditý chlapík, který ji přivedl z přítmí, ji uchopil za paži. Chvilí na oba muže zírala, pak pohlédla na ruku, která ji držela.

Podívala se na Bournea. Zatajila dech a najednou jí všechna ta hrůza došla, až se jí rozšířily oči.

"Nechte ji odejít," řekl Jason. "Cestuje zpátky do Kanady. V životě ji už nespátíte."

"Vzpamatujte se, Bourne. Viděla nás. My jsme taky profesionálové a existují jistá pravidla." Muž cvakl pistolí Jasonovi pod bradou a hlavní mu znovu tlačil do hrdla. Levou rukou přešel po oblečení. Ucítí revolver v kapse a vytáhl ho. "To jsem si mohl myslet," poznamenal a obrátil se k podsaditému muži. "Vezmi ji do jiného auta. Potom Limmat."

Bourne ztuhl. Marie St. Jacquesová měla být zavražděna a její tělo hozeno do řeky Limmat.

"Počkejte moment!" Jason postoupil krok kupředu, avšak okamžitě se mu do krku zabořila hlaveň revolveru. Přinutila

ho couvnout zpět až ke kapotě auta. "Jste blázni! Ona pracuje pro kanadskou vládu. V tu ránu bude Curych plný policajtů."

"Proč by to vás mělo trápit? Vy tu přece nebudete."

"Protože to je zbytečné!" vykřikl Bourne. "Jsme profesionálové, nebo ne?"

"Už mě nudíte." Zabiják se obrátil k tlouštíkovi. "Běž! Rychle. Na Guisan Quai!"

"Ječte z plných plic!" vykřikl Jason. "Začněte řvát! Nepřestávejte!"

Pokusila se ho poslechnout, ale její křik brzy ztichl, přerušil jej úder do šíje. Upadla na chodník a muž, který se měl o ni postarat, ji odtáhl k malému, těžko identifikovatelnému černému autu.

"To bylo hloupé," prohlásil zabiják a zvědavě se zadíval přes ty své brýle Bourneovi do obličeje. "Jenom uspíšíte nevyhnutelné. Pravda, bude to teď alespoň jednodušší. Můžu uvolnit jednoho muže, aby se postaral o naše zranění. Všechno jako na vojnu, že jo? To je skutečně bitevní pole." Obrátil se k muži s baterkou. "Dej signál Johannovi, aby šel dovnitř. Vrátime se pro ně."

Baterka se dvakrát rozsvítila a zhasla. Čtvrtý muž, který odsouzené ženě otevřel dvířka malého osobního auta, přikývl. Marii St. Jacquesovou hodili na zadní sedadlo a zabouchli za ní dveře. Muž jménem Johann nyní vyrazil směrem k betonovým schodům a kývl k popravčímu.

Jasonovi se udělalo špatně, když zaslechl nastartovat automobil a zahlédl, jak vyráží od obrubníku na Steppdeckstrasse a jeho zprohýbaný chromovaný nárazník rychle mizí mezi stíny ulice. Uvnitř auta seděla žena, kterou předtím nikdy v životě neviděl... poprvé před třemi hodinami. A tuto ženu vlastně zabil. "Vojáky rozhodně nepostrádáte," pronesl.

"Kdyby tu byla stovka mužů, kterým bych mohl věřit, rád je zaplatím. Jak se říká, pověst předchází člověka."

"Předpokládejme, že já bych zaplatil vám. Byl jste v bance, a tak víte, že peníze mám."

"Nejspíš pár milionů, ale já bych se nedotkl jediného franku."

"Proč? Bojíte se?"

"Určitě. Bohatství souvisí s časem, po který si to může člověk užívat. A já bych neměl ani pět minut." Zabiják se obrátil k jednomu z podřízených. "Vezmi ho dovnitř. Svlékni ho. Chci fotky jeho nahého těla - před tím a potom, co nás opustí. Najdeš u něj hodně peněz; chci, aby mu zůstaly. Já budu řídit." Znovu pohlédl na Bournea. "Carlos dostane fotografie jako první. Nepochybuji, že ostatní fotky docela výnosně prodám dalším zájemcům. Časopisy za něco takového platí horentní sumy."

"Proč by vám měl Carlos věřit? Proč by vám měl kdokoliv věřit? Sám jste to říkal - nikdo neví, jak ve skutečnosti vypadám."

"O to jsem se postaral," ujistil ho Švýcar. "Dostatečně. Dva bankéři z Curychu předstoupí a odpřisáhnou, že jste se vydával za nějakého Jasona Bournea. Stejného Jasona Bournea, který vyhověl velice přísným požadavkům na založení číselného konta ve Švýcarsku. To bude stačit." Pak promluvil k pistolníkovi. "Dělej! Musím poslat nějaké telegramy a zinkasovat dluhy."

Přes Bourneovo rameno vystřelila silná paže a sevřela mu hrdlo jako svěrák. Do páteře se mu zaryla hlaveň pistole, a když ho táhli do auta, celý hrudník mu zaplavila vlna bolesti. Muž, jenž ho držel, byl profesionál; dokonce i kdyby Jason neměl tělo plné zranění, nebyl by se mohl z jeho sevření uvolnit. Avšak ani pistolníkova suverenita neuspokojovala obryleného vůdce smečky. Vlezl za volant a vydal další rozkaz.

"Zlom mu prsty," nařídil.

Sevření krku krátce přidusilo Jasonův dech, zatímco mu pistole opakovaně dopadala na ruku - na obě ruce. Bourne si instinktivně zakryl pravou ruku levačkou, aby ji ochránil. Ze hřbetu levé ruky se začala hrnout krev, zkroutil tedy prsty. Krev mezi nimi prýštila, až pokryla obě ruce. Dusil steny, a když stisk poněkud povolil, vykřikl.

"Moje ruce! Jsou zlomené!"

"Gut."

Zlomené však nebyly. Levá sice byla pořádně poraněná, ale pravá ne. Ve tmě pohnul prsty pravé ruky - šlo to. Auto se řítilo po Steppdeckstrasse, zahrnulo do nějaké vedlejší ulice a zamířilo na jih. Jason se zhroutil na zadním sedadle a začal lapat po dechu. Pistolník mu roztrhl oblek i košili a začal škubat opaskem. Během několika vteřin bude do poloviny těla nahý a pas, doklady, kreditní karty, peníze, vlastně vše nezbytné nutné pro útěk z Curychu bude pryč. Buď anebo. Zařval.

"Moje noha! Ztracená noha!" Vrhle se dopředu a pravou rukou začal ve tmě se horečně snažit dostat až pod okraj nohavice. Náhle ji ucítil - pažbu své zbraně.

"Nein!" křičel profesionál z předního sedadla. "Dávej na něho pozor!" Instinktivně tušil, že se něco děje.

Bylo však již pozdě. Bourne držel ve tmě nad podlahou zbraň. Hromotluk s ním smýkl zpět. Jason se po nárazu do opěradla svalil, avšak revolver měl již ve výši pasu a mířil přímo na útočnickovu hrud.

Dvakrát stiskl kohoutek. Výstřely muže odhodily. Jason vypálil znovu, tentokrát na jistotu. Muž s dírou v srdci se svezl na skládací postranní sedadlo.

"Polož to!" vykřikl Bourne a revolverem mávl nad předním opěradlem a vrazil hlaveň do řidičova zátylku. "Pusť to na zem!"

Řidič přerývaně a nervózně zalapal po dechu a skutečně nechal zbraň spadnout na sedadlo. "Promluvme si," pronesl skoro prosebně a křečovitě sevřel volant. "Oba jsme profesionálové. Promluvme si." Velký automobil vyrazil prudce kupředu, a jak řidič sešlapával pedál plynu, rychlost se zvyšovala. "Zpomal!"

"Jak odpovíš?" Auto jelo stále rychleji. Vpředu blikala světla živého provozu. Právě opouštěli oblast Steppdeckstrasse a dostávali se do živějších částí města. "Chceš se dostat z Curychu. Můžu ti pomoci. Beze mě to nedokážeš. Můžu taky pootočít volantem a narazit na chodník. Nemám co ztratit, Herr Bourne. Před námi je plno policajtů. Myslím, že o ně

nestojíš."

"Promluvíme si," zalhal Jason. Všechno záleželo na správném načasování. Na sekundu přesném načasování. V tom pohyblivém se minisvětě auta, které svým způsobem samo o sobě představovalo past, se nyní nacházeli dva zabijáci. Ani jednomu z nich se nedalo věřit, to si uvědomovali oba. Vítěz musí využít tu půlvteřinu, kterou ten druhý využít nestačí. Profesionálové.

"Zabrzdi," nařídil Bourne.

"Polož zbraň na sedadlo vedle mě."

Jason upustil revolver. S cinknutím kovu o kov dopadl na zabijákovu zbraň. "Tak."

Zabiják sundal nohu z plynu a začal šlapat na brzdu. Pomalu zvyšoval tlak na pedál, opakovaně jej uvolňoval a znovu stlačoval, takže se velký automobil pohyboval značně trhaně. Stlačoval brzdu víc a víc. Bourne tomu rozuměl. Patřilo to ke strategii řidiče; balancování mezi životem a smrtí.

Ručička tachometru se rozběhla doleva: 30 kilometrů, 18 kilometrů, 9 kilometrů. Téměř zastavili; právě teď nastal onen půlsekundový okamžik akce - přesná vyváženost faktorů, život v rovnováze.

Jason uchopil muže pod krkem, prsty se mu zaryl do hrdla a vši silou ho trhnutím nadzdvěl ze sedadla. Pak zkrvavenou levou rukou vyrazil kupředu proti obličejí zabijáka, aby oblast jeho očí potřísnil krví. Nakonec uvolnil sevření krku a pravou rukou sáhl na sedadlo, kde ležely obě zbraně. Bourne uchopil pažbu pistole. Řidič s rozmazaným pohledem a zbraní mimo dosah vykřikl. Jason provedl výpad na jeho hrudník a zatlačil ho na dveře. Levým loktem se opíral o soupeřův krk, zatímco zakrvácenou dlaní se pokoušel uchopit volant. Rychle vyhlédl předním oknem a stočil volant proti hromadě odpadků u kraje chodníku.

Auto se zaryl do smetí jako obrovský ospalý brouk schovávající se v kupě odpadu. Na první dojem se ani v nejmenším nedalo tušit násilí, k němuž uvnitř automobilu docházelo.

Muž pod ním vyrazil vzhůru a stočil se na sedadle. Bourne držel v ruce revolver a prstem horečnatě hledal malou spoušť. Konečně ji našel. Ohnul zápěstí a vypálil.

Člověk, který ho přišel zabít, najednou celý ochabl a uprostřed čela se mu objevila tmavě červená díra.

Přiběhli lidé, aby se podívali na něco, co vypadalo jako nehoda z nedbalosti. Jason přesunul mrtvé tělo na vedlejší sedadlo a sám se vysoukal za volant. Zařadil zpátečku. Auto se nemotorně začalo hrabat z odpadků, přes obrubník a na ulici. Jason stočil okénko dolů a volal na přicházející postavy zachránců.

"Omlouvám se! Všechno je v pořádku! Jenom jsme trochu moc pili!"

Malá skupinka zvědavců se rychle rozešla. Někteří z nich jim ještě pohrozili, ostatní se rychle vraceli ke svým společníkům a doprovodům. Bourne začal zhluboka dýchat ve snaze zastavit bezděčné chvění, které mu zachvátilo celé tělo. Zařadil jedničku a auto se hnulo kupředu. Po paměti, která mu příliš nesloužila, se snažil představit si plán ulic v Curychu.

Zhruba věděl, kde je - kde byl -, a co víc, bylo mu docela jasné, kde se Guisan Quai dotýká řeky Limmat.

Jed! Rychle. Na Guisan Quai!

Marie St. Jacquesová měla být zabita na Guisan Quai a její tělo mělo být vhozeno do řeky. Existuje jediný úsek, kde se Guisan a Limmat dotýkají. Těsně u ústí Curyšského jezera na kraji západního pobřeží. Někde na prázdném parkovišti nebo v opuštěné zahradě na břehu jezera se nevelký, ale statný muž chystá provést opravu, jak mu to přikázal teď již mrtvý velitel. Možná že právě teď vypálil ze své zbraně, nebo zanořil nůž až po samou stěženku; Jason věděl, že to musí zjistit. Ať se děje, co se děje, nemůže prostě jen tak bez zájmu odejít.

Profesionál v něm mu však napovídal, aby zahnul do tmavé široké aleje. V autě se nacházeli dva mrtví muži.

Představovali jisté riziko a břímě, jež dále nemohl nést. I když ztratí několik drahocenných vteřin, musí se zbavit těl, aby předešel nebezpečí, které hrozilo i při náhodném pohledu dopravního policisty do auta.

Odhadoval, že mu to zabralo dvaatřicet vteřin. Pohlédl na těla svých rádoby katů, jak kolem kapoty kulhal ke dveřím.

Jaksi obscénně se k sobě tulili, leželi vedle sebe u špinavé cihlové zdi. Ve tmě.

Znovu se posadil za volant a vycouval z aleje.

Jed! Rychle. Na Guisan Quai!

9

Dojel ke křižovatce, kde svítila červená. Světla. Po levé ruce viděl, jak několik bloků východním směrem září proti nočnímu nebi oblouk světél. Most! Řeka Limmat! Na semaforu naskočila zelená. Rozjel se a zahnul doleva.

Dostal se zpátky na Bahnhofstrasse. Začátek Guisan Quai byl vzdálen jen několik minut. Široká třída se vinula podél vody v místech, kde splýval břeh řeky s pobřežím jezera. Za okamžik se nalevo začaly objevovat obrysy parku. V létě to byl procházkový ráj. Nyní byl však tmavý a opuštěný. Bez turistů i obyvatel Curychu. Jason minul vjezd pro auta, který byl zahrazen masivním řetězem nataženým mezi dvěma kamennými sloupky přes celý chodník. Po chvíli dojel ke druhému vjezdu, podobně uzavřenému. Ale přece jen se něčím lišil; něčím byl jiný, zvláštní. Jason zastavil a podíval se pozorněji. Přes sedadlo se natáhl pro baterku, kterou sebral svému samozvanému katovi. Rozsvítil a zamířil paprsek na těžký řetěz. Co to může být? Co je tu jiného?

Nebylo to v řetězu, ale pod ním. Na bílém chodníku, který cestáři udržovali v dokonalém stavu, byly výrazně patrné stopy po pneumatikách. V letních měsících by si jich nikdo ani nevšiml, teď ano. Bylo to, jako by se tu ocitla špína ze Steppdeckstrasse.

Bourne zhasl baterku a upustil ji na sedadlo. Ozvala se bolest poraněné levé ruky. Splývala s tupou bolestí vyzařující z ramene a paže. Tu bolest musel silou vůle potlačit a současně co nejvíce omezit krvácení. Košili měl natrženou, a tak si ji roztrhl ještě více, aby získal pruh látky, kterým si levou ruku ovázal a pomocí zubů a nehtů obvaz zauzlil. Byl připraven, jak jen to za daných okolností šlo.

Vzal zbraň - původně patřila vrahovi - a zkontroloval zásobník. Byl plný. Počkal, až ho minou dvě projíždějící auta, pak zhasl světla a otočil se autem do protisměru. Nyní stál u řetězu. Vystoupil z vozu a instinktivně zkusil, jak pevně ho zraněná noha ponese. Snažil se nohu co nejvíce šetřit a dokulhal ke sloupku. Z háku vyvlékl jeden konec řetězu. Položil jej co nejtíšeji na zem a vrátil se k autu.

Zařadil rychlost, jemně stiskl pedál plynu a poté nohu z pedálu sundal. Vyřadil a na neutrálu pokračoval do rozlehlých prostor neosvětleného parku. Konec bílé příjezdové cesty a začátek černého asfaltového povrchu činil temnotu ještě černější. Ve vzdálenosti nějakých dvou set metrů byla patrná rovná tmavá čára přístavní hráze. Nehraničila s žádným mořem, nýbrž s řekou Limmat, která se vlévá do Curyšského jezera. Tam dál byla vidět světla člunů, jež se v majestátní nádheře pohupovaly na hladině. A za nimi svítila nehybná světla Starého města, rozmazané reflektory ztemnělého přístaviště. Jasonův zrak vnímal celý vzdálený horizont a pátral po obrysech před ním.

Vpravo. Vpravo. Tmavý obrys, tmavší nežli zeď. Projekce tmavšího stínu na pozadí světlejšího - nejasný, matný, téměř nezatelný, ale byl tady. Asi sto metrů odsud... nyní již devadesát, pětadesát; vypnul motor a zastavil. Zůstal nehybně sedět u otevřeného okénka, zíral do tmy a snažil se zahlédnout co nejvíce. Od řeky slyšel fučení větru, které by jistě zastřelo jakýkoliv zvuk automobilu.

Něco uslyšel. Pláč. Hluboký, hrdelní... podbarvený strachem. Následovalo ostré plácnutí, pak další a ještě jedno. Ozval se výkřik, v polovině přerušený, jakoby polknutý, ztrácející se do ticha.

Bourne potichu vylezl z auta. Revolver držel v pravé ruce a baterku v neobratných zkrvavených prstech levé ruky.

Pomalů se blížil k nejasnému černému stínu. Každý krok sice odkulhal, ale šel naprosto tiše.

Naskytl se mu stejný obraz jako na Steppdeckstrasse, kdy malé auto mizelo ve stínech ulice. Blýskavý kov zkrouceného chromovaného nárazníku; teď se v něm odrážela světla noci.

Zaregistroval čtyři rány rychle za sebou, prudké údery na holou kůži, rány udělované s vášnivou silou a přijímané s tlumenými výkřiky hrůzy. Křik byl umlčen, ozývalo se pouze lapání po dechu a nad tím vším opět zvuky výprasku.

Uvnitř auta!

Jason se skrčil, jak nejvíce mohl, a obešel auto k pravému zadnímu okénku. Tam se pomalu vztyčil, zařval a nečekaně rozsvítil baterku, aby maximálně využil momentu překvapení.

"Jestli se pohneš, jsi mrtvý!"

To, co uviděl v autě, ho naplnilo odporem a vztekem. Šaty Marie St. Jacquesové byly strhány a rozervány na pásy.

Polonahé tělo svíraly ruce jako pařáty, které hněly její prsy a násilím od sebe odtahovaly stehna. Zabíjákovu přirození se dralo z kalhot. Chystal se k poslednímu ponížení oběti ještě před popravou.

"Vypadni, čuráku!"

Ozval se třesk rozbitého skla. Muž, který se právě chystal znásilnit Marii St. Jacquesovou, zhodnotil situaci docela dobře. Bourne nemůže přece střilet, aby náhodou nezasáhl ženu. Rychle se i s ní svezl k podlaze a podpadkem kopl do okénka. Sklo vyletělo z rámu a ostré střípiny vletěly Jasonovi do obličeje. Instinktivně zavřel oči a ustoupil o krok zpátky.

Dveře se rozletěly jakoby výbuchem, který doprovázelo ostré světlo. Pravou stranou Bourneova těla projela horká, palčivá bolest. Výstřel odfoukl látku jeho pláště a zbytky košile pokryla krev. Zmáčkl kohoutek pistole, i když postavu na zemi viděl jen nejasně. Výstřelil znovu a kulky vybuchly na asfaltu. Zabíják se stále rychlým překulováním snažil dostat z dosahu... do tmy stínů, kde by se ztratil.

Jason věděl, že nemůže zůstat stát na místě, znamenalo by to jeho konec. Vrhł se tedy, nakolik mu to zraněná noha dovoľovala, co nejrychleji pod ochranu otevřených dveří.

"Zůstaňte tam!" zaječel na Marii St. Jacquesovou, která se v panice začala hýbat. "Sakra! Zůstaňte tam uvnitř!"

Ozval se výstřel. Kulka se zaryla do kovového rámu dveří před ním. Nad zdí se objevila silueta muže na útěku. Bourne na něj dvakrát vystřelil a s úlevou zaregistroval vzdálené prudké vydechnutí. Zranil toho muže, ale nezabil. Určitě však bude tento zabíják podstatně méně nebezpečný, než byl ještě před minutou.

Světla. Matná světla... hranatá, orámovaná. Co to je? Pohlédl doleva a spatřil něco, čeho si předtím nevšiml. Malou cihlovou budovu, jakési stavení vedle zdi. Uvnitř se rozsvítila světla. Stanoviště hlídače, který zřejmě zaslechl výstřely.

"Co se děje? Kdo je tam?" německy vykřikoval starý shrbený muž, stojící v osvětleném rámu dveří. Pak černou tmou prořízl kužel světla z baterky. Bourne sledoval paprsek v naději, že dopadne na postavu zabíjáka.

Skutečně. Krčil se dole u zdi. Jason se narovnal a vypálil. Na toto znamení se světlo obrátilo. Terčem se nyní stal Jason. Ze tmy se ozvaly dva výstřely. Jedna kulka se odrazila do kovového rámu okna automobilu. Kus kovu ho zranil na krku. Objevila se krev.

Dusot nohou. Zabíják utíkal směrem ke světlu.

"Nein!"

Dosáhl ho. Kolem postavy ve dveřích se ovinula paže. Baterka zhasla. Ve světle, které vycházelo z místnosti, Bourne viděl, že zabíják vleče strážného pryč a zároveň využívá jeho těla jako živého štítu.

Bourne je sledoval, dokud je bylo vidět. Pak zmizeli. Teď jen bezmocně mířil revolverem přes kapotu někam do temnoty. Připadal si bezmocný, tělo mu sláblo, jako by z něj vytékal život.

Ozval se poslední výstřel, po němž následoval hrdelní výkřik a znovu dusot nohou. Zabíják vykonal popravu, sice ne na odsouzené ženě, ale na staříkovi. Teď utíkal a nikdo ho nemohl zastavit.

Bourne už běžet nedokázal; bolest ho úplně znehybňela. Viděl rozmazaně, instinkt k přežití se vyčerpal. Klesl na

chodník. Už nezbývalo nic. Přestalo ho cokoliv zajímat.

Ať jsi kdokoliv, už se o to nestarej. Nech tak.

Z auta se vyplazila St. Jacquesová. Křečovitě si přidržovala zbytky šatů. Byla v šoku. Upřela na Jasona oči. Mísila se v nich nedůvěra, hrůza i zmatenost.

"Běžte," zašeptal v naději, že ho uslyší. "Tamhle je auto i s klíčky. Vypadněte odsud. Třeba si přivede pomoc, co já vím."

"Vy jste se vrátil pro mě," pronesla hlasem plným ohromení.

"Vypadněte odsud! Vlezte do toho auta, doktoro, a ujiždějte jako ďas. Jestli se vás někdo pokusí zastavit, klidně ho přejedte. Najděte policii... ale opravdovou, v uniformách, ženská jedna bláznivá." Krk měl v jednom ohni, v žaludku zase cítil chlad. Oheň a led; to už někdy zažil. Oboje najednou. Kde to bylo?

"Zachránil jste mi život," pokračovala dutým hlasem, slova jen tak plynula vzduchem. "Vrátil jste se pro mě. Vrátil a zachránil mi... život."

"Tak moc se zase nestalo." Jste nepodstatná v téhle hře, doktoro. Něco jako reflex, instinkt zrozený ze zapadlých vzpomínek, jakési elektrické spoje aktivované stresem. Vidíte, znám ta slova... už mi na tom nezáleží. To bolí - Bože, jak to bolí.

"Byl jste na svobodě. Mohl jste utéct, ale vy jste to neudělal. Vrátil jste se pro mě."

Její slova přicházela přes mlhu plnou bolesti. Sice ji viděl, ale to, co viděl, bylo absurdní; stejně absurdní jako bolest. Klečela vedle něho a dotýkala se jeho obličeje i hlavy. Nechte toho! Nesahejte na mě! Nechte mě být.

"Proč jste to udělal?" Byl to její hlas, ne jeho.

Ptala se ho. Copak nerozumí? Nemůže jí odpovědět.

Co to dělá? Utrhla kus látky a ovázala mu krk... a pak další, ještě větší kus svých šatů. Povolila mu opasek a jemnou látku mu položila na žhavé místo na pravém boku.

"O vás přece nešlo." Najednou našel řeč a rychle spustil. Toužil po mírumilovné temnotě - stejně jako po ní toužil už kdysi dříve. Ted' si nemohl vzpomenout, kdy to bylo. Třeba by se upamatoval, jen kdyby ho nechala být. "Ten muž... mě viděl. Mohl by mě identifikovat. Šel jsem po něm. To jeho jsem chtěl. Ted' odsud vypadněte!"

"Identifikovat vás přece může ještě spousta dalších lidí," odpověděla poněkud jiným tónem v hlase. "Nevěřím vám."

"Jen mi věřte!"

Chvilí nad ním ještě stála. Najednou byla pryč. Odešla. Opustila ho. Ted' už brzy přijde klid a mír; pohltí ho temná, všeobjímající voda, která odplaví všechnu bolest. Opřel se o auto a nechal se unášet proudem myšlenek.

Náhle ho vyrušil jakýsi zvuk. Byl to motor auta, vrčel a přehlušoval to nádherné ticho. Jason o ně nestál; jen se vtíralo do volnosti jeho soukromého moře. Pak ucítil na své paži čísi ruku, za chvíli druhou. Snažily se ho postavit.

"No tak," ozval se hlas, "pomozte mi."

"Nechte mě!" Ten rozkaz vykřikl nahlas. Ale nikdo ho neposlechl. Vyděsilo ho to. Rozkazy se přece mají plnit. Ale ne vždycky, napadlo ho. Opět ucítil vítr, avšak ne vítr Curychu. Ocítl se na nějakém jiném místě, kdesi vysoko na nočním nebi. A objevil se také nějaký signál, záblesk světla. Vyskočil, poháněn jakýmsi novým divokým proudem. "V pořádku. Jste v pořádku," pronesl ten znervózňující hlas, který nedbal jeho rozkazů. "Zvedněte nohu. Tak, zvedněte ji!.. Chlapík. Dokázal jste to. Dobrá, a teď do auta. Posadte se... pomalu. Dobře."

Opět měl pocit, že padá... černočernou oblohou. Pád náhle skončil, všechno se zastavilo. Rozprostřelo se ticho. Slyšel jen svůj dech. A kroky. Slyšel nějaké kroky... a zvuk zavíraných dveří, následovaný bručivým, rušivým hlukem odněkud zespodu a zepředu.

Zaregistroval pohyb, jakýsi krouživý pohyb. Přišel o pracně získanou rovnováhu a znovu padal. Zarazil se o jakési cizí tělo. Uchopila ho něčí ruka, která ho pomalu položila. Na tváři ucítil chlad a pak už nic. Opět ho začal unášet proud, tentokrát něžnější a úplně temný.

Slyšel nad sebou hlasy; přicházely z dálky, ale zase ne tak veliké. Před očima se mu postupně začínaly objevovat ostřejší obrysy vykreslené světlem stolní lampy. Nacházel se v poměrně velké místnosti, ležel na úzkém lůžku přikrytý pokrývkami. Na druhé straně místnosti stály dvě postavy. Muž v plášti a nějaká žena... oblečená do tmavě červené sukně a bílé blůzy. Tmavě červená - stejná barva, jako její vlasy...

St. Jacquesová? Ano, byla to ona. Stála teď u dveří a hovořila s mužem, který držel v ruce koženou brašnu. Mluvili spolu francouzsky.

"Hlavně potřebuje klid," nařizoval ten muž. "Kdybych nebyl po ruce, pak mu ty stehy může vytáhnout kdokoliv jiný. Počítám tak za týden."

"Děkuji, pane doktore."

"Já děkuji vám. Dobře jste mi zaplatila. Ted' půjdu. Možná že o vás ještě uslyším, možná že ne."

Doktor otevřel dveře a odešel. Jakmile zmizel, žena za ním zamkla. Otočila se a zjistila, že ji Bourne pozoruje. Pomalu, opatrně se k němu přiblížila.

"Slyšíte mě?" zeptala se ho.

Přikývl.

"Jste zraněný," oznámila mu, "docela ošklivě; ale jestli zůstanete v klidu, nebude nutné, abyste šel do nemocnice. To byl lékař... samozřejmě. Zaplatila jsem mu z peněz, které jsem našla u vás. Dala jsem mu víc, než bývá zvykem, ale ujistili mě, že se mu dá věřit. Mimochodem, byl to váš nápad. V autě jste stále opakoval, že musíte najít doktora, který si nechá zaplatit i za mlčení. A měl jste pravdu. Nebylo to tak těžké."

"Kde to jsme?" Uslyšel svůj hlas; byl sice slabý, ale slyšitelný.

"Ve vesnici Lenzburg, asi třicet kilometrů od Curychu. Doktor je z nedalekého městečka Wohlenu. Jestli tu zůstanete,

přijde se na vás za týden podívat."

"Jak?... " Pokusil se posadit, ale chyběly mu síly. Dotkla se rukou jeho ramene. Byl to pokyn, aby zůstal ležet.

"Povím vám, co se stalo, a tím možná odpovím na vaše otázky. Alespoň doufám. Jestli vám to nebude stačit, tak už tedy nevím." Zůstala nehnutě stát, dívala se na něho a naprosto klidným hlasem vyprávěla. "Pokoušel se mě znásilnit nějaký dobytek a měl rozkaz mě potom zabít. Neexistovala jediná možnost, jak bych mohla přežít. Na Steppdeckstrasse jste se pokoušel auto zastavit, a když jste neuspěl, tak jste mi poradil, abych začala křičet a nepřestávala. Nic víc jste dělat nemohl. I tak jste riskoval, že vás okamžitě odrovnají. Později jste se asi nějak osvobodil - nevím sice jak -, ale vím, že jste se přitom dost vážně zranil. A pak jste se vrátil, abyste mě našel."

"Jeho," přerušil ji Jason. "Chtěl jsem toho chlapa."

"To jste mi už říkal a já vám odpovím tak, jak jsem to udělala už jednou. Nevěřím vám. Ne proto, že byste byl špatný lhář, ale protože to nejde dohromady s ostatními fakty. Jsem zvyklá pracovat se statistickými daty, pane Wasburne nebo Bourne, nebo jak se vlastně jmenujete. Respektuji poznatelné skutečnosti a jsem schopná rozeznat nepřesnosti; k tomu jsem vycvičená. Do té budovy si pro vás přišli dva muži, a jak jsem se dozvěděla, oba jsou naživu. Oba by vás tedy mohli identifikovat. Pak je tu také majitel Tří chat; také vás viděl. To jsou fakta a vy je znáte stejně dobře jako já. Ne, vy jste se vrátil pro mě. Vrátil jste se a zachránil mi život."

"A co dál," vyzval ji poněkud silnějším hlasem. "Co se stalo pak?"

"Rozhodla jsem se. Bylo to nejtěžší rozhodnutí, jaké jsem ve svém životě musela udělat. Myslím, že takového odhodlání je schopen jenom ten, kdo skutečně málem přišel násilně o život a komu někdo jiný ten život zachránil. Rozhodla jsem se vám pomoci. Jenom na přechodnou dobu - možná jen na pár hodin - ale pomůžu vám dostat se odsud."

"Proč jste nešla na policii?"

"Málem jsem to udělala. Nevím, jestli vám to dokážu vysvětlit. Možná kvůli tomu znásilnění, já nevím. Jsem k vám naprosto upřímná. Vždycky jsem slyšela, že je to ten nejhorší zážitek, který se ženě může stát. Teď tomu věřím. A když jste na toho chlapa zakřičel, zaslechla jsem ve vašem hlase tolik zlosti - a znechucení. Na ten okamžik nezapomenu, dokud budu živá, i když bych na to zapomněla strašně ráda."

"Co policie?" opakoval svůj dotaz.

"Ten muž ve Třech chatách říkal, že po vás policie pátrá, že v Curychu kvůli tomu zřídili zvláštní telefonní číslo."

Odmělčela se. "Nemohla jsem vás přece vydat policii. Teď už ne. Po tom, co jste pro mě udělal."

"I když víte, co jsem zač?" zeptal se.

"Vím jenom to, co jsem slyšela, a to vůbec neodpovídá tomu zraněnému muži, který se pro mě vrátil a dal všanc svůj život za ten můj."

"To není moc chytré."

"Prostě už jsem taková, pane Bourne - mám dojem, že vás ten člověk tak oslovoval. Náhodou jsem velice chytrá."

"Udělal jsem vás. Vyhrožoval jsem vám zabitím."

"Kdybych byla na vašem místě a někdo vyhrožoval, že mě zavraždí, asi bych udělala totéž - kdybych to ovšem dokázala."

"Odjela jste z Curychu?"

"Ne hned, asi až tak za půl hodiny. Nejprve jsem se musela uklidnit a pořádně si všechno rozmyslit. Jsem zvyklá pracovat metodicky."

"Začínám si to uvědomovat."

"Byla jsem troska, úplně na dně. Potřebovala jsem nějaké šaty, upravit si vlasy, naličit se. Nemohla jsem nikam jít. Našla jsem tedy dole u řeky telefonní budku. Kolem nikdo nebyl. Vylezla jsem proto z auta a zavolala jednomu kolegovi do hotelu..."

"Tomu Francouzi? Či Belgičanovi?" přerušil ji Jason.

"Ne. Ti byli přece na Bertinelliho přednášce. Pokud mě poznali s vámi na tom pódiu, tak mohli udat mé jméno policii. Raději jsem zavolala ženě, která je členkou naší delegace, a ta Bertinelliho nesnáší, takže zůstala na pokoji. Několik let jsme spolu pracovaly. Jsme přítelkyně. Ujistila jsem ji, že jestli o mě něco slyšela, tak ať na to zapomene, protože jsem naprosto v pořádku. A kdyby se po mně někdo ptal, ať řekne, že jsem šla s nějakým přítelem, se kterým strávím večer - nebo kdyby bylo nejhorší, celou noc. Proto jsem také z Bertinelliho přednášky odešla předčasně."

"Metodický postup," poznamenal Bourne.

"Ano." Marie se plaše usmála. "Požádala jsem ji, aby zašla do mého pokoje - máme v hotelu pokoje blízko sebe a noční pokojská ví, že jsme přítelkyně. Pokud bude klid, sbalí mi do kufru nějaké oblečení a líčidla a pak se vrátí zpátky. A já ji během pěti minut znovu zavolám."

"To všechno vám věřila?"

"Říkala jsem vám, že jsme přítelkyně. Věděla, že jsem v pořádku, sice trochu vyvedená z míry, ale v pořádku. A že potřebuji, aby udělala to, oč ji žádám." Marie se znovu odmlčela. "Asi mi uvěřila."

"Pokračujte."

"Zatelefonovala jsem jí tedy zpátky. Všechny moje věci měla u sebe."

"Což znamená, že ti dva delegáti vaše jméno policii neudali. V opačném případě by byl váš pokoj zapečetěný a pod přísným dohledem."

"Nevím, jestli mě jmenovali nebo ne. Ale pokud ano, tak se mé přítelkyně museli vyptávat už dříve, než jsem ji volala. Řekla by prostě jen to, oč jsem ji požádala."

"Ona ale byla v Carillonu a vy kdesi u řeky. Jak jste ty věci dostala?"

"Docela jednoduše. Bylo to trochu lacině efektní, ale jednoduché. Přítelkyně promluvila s pokojskou a napovídala jí, že

se snažím vyhnout jednomu muži v hotelu, abych se mohla sejít venku s jiným. Že prý potřebuji věci na noc, a jestli by jí mohla poradit, jak dostat ty věci ven. Do auta... dolů k řece. Vlastně mi je přinesl číšník, který měl po službě."

"Nebyl překvapený, jak vypadáte?"

"Neměl příležitost něco vidět. Otevřela jsem kufr u auta, zůstala vevnitř a požádala ho, aby tam všechno uložil. Na rezervní pneumatice jsem nechala ležet desetifrankovou bankovku."

"Vy jste nejenom metodická, ale přímo skvělá."

"Stačí metodická."

"Jak jste našla doktora?"

"Přímě tady. Pomohl mi concierge, vrátný, nebo jak se mu tu ve Švýcarsku říká. Vzpomínáte, obvázala jsem vás co nejlépe a zastavila krvácení. Jako většina lidí mám jakousi představu o první pomoci. Tedy, musela jsem vás svléknout. Přitom jsem našla peníze a pochopila, co jste myslel tím, že potřebujete doktora, kterému můžete dobře zaplatit. Měl jste u sebe spoustu dolarů a já znám kurs."

"To je teprve začátek."

"Cože?"

"To nic." Znovu se pokusil posadit, ale bylo to příliš namáhavé. "Nebojíte se mě? Nebojíte se toho, co jste udělala?"

"Samozřejmě že se bojím. Ale vím také, co jste udělal vy pro mě."

"Jste důvěřivější, než bych byl za stejných okolností já."

"Možná že si ani dobře neuvědomujete všechny okolnosti. Jste stále ještě hodně slabý a já mám zbraň. Mimochodem, nemáte na sobě ani kousek oblečení."

"Vůbec?"

"Dokonce ani spodky ne. Všechno jsem to vyhodila. Vypadal byste trochu směšně, kdybyste běhal nahý po ulici jenom s ledvinkou na peníze v pase."

Bourne se i přes bolest zasmál, protože si vzpomněl na La Ciotat a markýze de Chamford. "Metodická," opakoval.

"Velmi."

"Co teď?"

"Napsala jsem si jméno toho doktora a zaplatila týdenní nájem za tenhle pokoj. Concierge vám bude nosit jídlo, počínaje dnešním obědem. Zůstanu tu s vámi ještě dopoledne. Teď už je skoro šest hodin, brzy bude světlo. Pak se vrátím do hotelu pro zbytek věcí a taky pro letenku. Budu se snažit, abych se vyhnula jakékoliv zmínce o vás."

"A co když to nepůjde? Co když vás někdo poznal?"

"Popřu to. Byla přece tma. Celý sál byl plný zmatků."

"Teď nejste systematická. Přinejmenším zdaleka ne tak, jak systematická bude curyšská policie. Věděl bych o lepším řešení. Zavolejte své přítelkyni, ať vám sbalí zbytek věcí a vyrovná účet. Vezměte si ode mne tolik peněz, kolik potřebujete a sedněte na první letadlo do Kanady. Při mezinárodním hovoru se zapírá daleko snadněji."

Beze slova na něho pohlédla, pak přikývla. "To je velmi lákavá myšlenka."

"Je také velice logická."

Dlouze se na něj zadívala a pociťovala stále větší napětí. A tento pocit se jí začal vkrádat od očí. Odvrátila se a přešla k oknu. Zahledla se na první paprsky ranního slunce. Pozoroval ji, vnímal intenzitu jejích pocitů, uvědomoval si i jejich příčinu. Prohlížel si její tvář zalitou bledě oranžovou záplavou červánků. Nemohl dělat nic jiného. Marie udělala to, co cítila jako svou povinnost, protože ji zachránil před onou strašnou hrůzou. Od určitého stupně děsivého ponížení už člověk není schopen chápat realitu. To platí i o smrti. Ale tím, co udělala, porušila vlastně všechna pravidla. Najednou se k němu obrátila, v očích zář.

"Kdo vlastně jste!"

"Přece jste slyšela, co říkali."

"Vím, co jsem slyšela. Vím ale také, co cítím!"

"Nesnažte se ospravedlnit svůj skutek. Prostě se to stalo, to je vše. Nechte to tak."

Nechte to tak. Och, Bože, měla jste mě nechat být. A měl bych už klid. Ale teď jste mi vrátila kus života a já musím znovu bojovat a znovu se k tomu postavit čelem.

Najednou stála u nohou postele, v ruce držela revolver. Namířila na něj a hlas se jí třásl. "Mám tedy všechno odčinit?"

Mám zavolat policii a říct jim, aby si pro vás přišli?"

"Před několika hodinami bych vám řekl - jen do toho. Teď se k tomu nějak nemůžu odhodlat."

"Takže, kdo jste?"

"Říkají, že se jmenuji Bourne. Jason Charles Bourne."

"Co to znamená? Říkají?"

Zíral na zbraň, na černý otvor hlavně. Nezbyvalo nic než pravda - nebo to, co sám za pravdu považoval.

"Co to znamená?" opakoval její slova. "Víte toho skoro tolik, co já, doktorko."

"Cože?"

"Nakonec, můžu vám to říct. Třeba vám pak bude líp. Nebo hůř. Co já vím? I když mi není jasné, co bych vám asi tak mohl říct jiného."

Sklopila zbraň. "Říct mi co?"

"Můj život začal někdy před pěti měsíci na malém ostrově ve Středozemním moři. Jmenuje se Ile de Port Noir..."

Slunce vystoupalo už do poloviny okolních stromů. Jeho paprsky se prodíraly větrem ošlehanými větvemi, pronikaly oknem a pokrývaly stěny nepravidelnými skvrnami světla. Bourne ležel opřen o polštář. Byl celý vyčerpaný. Skončil; už neměl co dodat.

Marie seděla na druhé straně místnosti v koženém křesle, nohy skrčené pod sebou, cigarety i revolver na stolku vlevo. Za celou dobu se sotva pohnula, upřenýma očima mu hleděla do obličeje. Dokonce i když kouřila, nespouštěla z něho oči. Byla to technická analytička, zhodnocovala data, prosívala fakta, stejně jako okolní stromy filtrovaly sluneční světlo.

"Stále říkáte," pronesla měkce a jasně oddělovala každé následující slovo, "Já nevím!... 'Kéž bych to věděl'. Na něco se pak zahledíte a mě vždy zamrazí. Zeptala jsem se vás, co to je a co hodláte udělat? A vy jste znovu odpověděl, 'To kdybych věděl'. Bože můj, čím jste to musel projít... A čím to ještě pořád procházíte."

"Po tom, co udělali vám, dokážete ještě přemýšlet, co se stalo mně?"

"To jsou dva oddělené řetězce událostí," pronesla bezděčně a přitom se zamračila.

"Oddělené..."

"Podobné pouze původem, avšak nezávisle probíhající; to je takový nesmysl z ekonomiky... A pak v Löwenstrasse, těsně předtím než jsme šli nahoru do Černakova bytu, jsem vás úpěnlivě prosila, abyste mě nebral s sebou. Byla jsem přesvědčená, že když uslyším něco dalšího, určitě mě zabijete. Tehdy jste řekl něco velice podivného. 'Tomu, co uslyšíte, nebudu rozumět o nic víc než vy. Možná dokonce méně...' Myslela jsem si o vás, že jste blázen."

"To, čím trpím, je určitý druh duševní poruchy. Zdravý člověk si pamatuje, já ne."

"Proč jste mi neřekl, že se vás Černak pokusil zabít!"

"Nebyl čas a já myslel, že to není příliš významné."

"V tu chvíli nebylo - pro vás. Pro mě ano."

"Proč?"

"Protože jsem stále ještě doufala, že nejste schopni stisknout spoušť proti někomu, kdo vás předtím přímo neohrožoval na životě."

"Ale on to udělal. Zranil mě."

"Neznala jsem časovou posloupnost, neřekl jste mi o tom."

"Tomu nerozumím."

Marie si zapálila cigaretu. "Je to těžké vysvětlit, ale během celé té doby, co jste mě držel jako rukojmí, dokonce i když jste mě udeřil a vlácel se mnou, tiskl mi revolver do břicha a pak k hlavě - Bůh ví, jak jsem byla vyděšená - pořád se mi ale zdálo, že vidím něco zvláštního ve vašich očích. Říkejte tomu třeba nejistota. Lépe to vysvětlit neumím."

"To stačí. Kam tím míříte?"

"Sama nevím. Možná že se to vztahuje k něčemu, co jste řekl tehdy v tom boxu ve Třech chatách. Bližil se k nám ten tlustýoch a vy jste mi poručil, abych zůstala přilepená ke zdi a zakryla si rukou obličej. Řekl jste: 'Pro vaše dobro. Nemá cenu, aby vás dokázal někdy znovu identifikovat.'"

"Ještě pořád nechápu smysl."

"Ten muž se zlatými obroučkami, co mě obelhal, že je od policie, říkal, že jste brutální vrah a že vás musí zastavit dřív, než zabijete znovu. Kdyby nebylo Černaka, nebyla bych mu asi věřila. Ani slovo z toho, co tvrdil. Policie se takhle nechová; nepoužívají zbraně na temném místě plném lidí. A vy jste byl ten, kdo utíkal jako o život - kdo utíká jako o život - ale není žádný zabiják."

Bourne zvedl ruku. "Promiňte, ale to mi připadá jako konstatování založené na falešných premisách. Říkáte, že respektujete fakta - tak se na ně podívejte. Opakuji: Slyšela jste, co říkali - bez ohledu na to, co jste viděla a co jste si myslela - slyšela jste jejich slova. Stručně řečeno, obálky plné peněz mi předávali, abych plnil určitá posláná. Řekl bych, že ty úkoly byly docela jasné. A já je přijímal. Měl jsem číselný účet u banky Gemeinschaft. Bylo tam celkem víc než pět milionů dolarů. Kde jsem k těm penězům mohl přijít? Kde se chlápek jako já - navíc se zkušenostmi, které evidentně mám - mohl dostat k takovým penězům?" Jason dál zíral do stropu. Bolest se mu začala vracet ve vlnách, stejně tak pocit marnosti. "To jsou fakta, doktorko St. Jacquesová. Je nejvyšší čas, abyste odešla."

Marie vstala z křesla a zadusila cigaretu. Pak vzala do ruky revolver a přiblížila se k posteli. "Nesmíme se snažit přesvědčit sám sebe, že ano?"

"Jenom akceptuji fakta."

"Jestli to, co říkáte, je pravda, pak i já mám svou povinnost, nebo ne? Jako zákonů dbalá občanka musím zavolat curyšskou policii a prozradit, kde se nacházíte." Zdvihla zbraň.

Bourne na ni pohlédl. "Myslel jsem..."

"Proč ne?" skočila mu do řeči. "Jste v podstatě odsouzený muž, který chce uniknout spravedlnosti, nebo ne? Ležíte tady a mluvíte tak jasně - a jestli mi prominete, bez sebemenší lítosti, a přitom očekáváte ode mě... jak to nazvat?"

Falešný vděk? Dobře, asi byste měl pochopit jednu věc. Nejsem žádný blázen; kdybych si jen na minutu myslela, že jste tím, za kterého se sám označujete, tak bych tady nebyla a vy taky ne. Fakta, která nelze prokázat, žádnými fakty nejsou. Vy nemáte fakta, jenom dedukce, své vlastní závěry založené na slovech lidí, o nichž víte, že jsou verbež."

"A nevysvětlitelný bankovní účet s pěti miliony dolarů. Na to nezapomínejte."

"Jak bych mohla? Jsem považovaná za hvězdu v oblasti financí. Ten účet nemusí být vysvětlitelný jen tím vaším způsobem; je tam totiž připojená i podmínka, která všemu propůjčuje značný díl legitimity. Účet může být kontrolován - pravděpodobně i otevřen - kterýmkoliv pověřeným ředitelem korporace nazývané 'cosi-sedm-desátá první'. To se dá sotva považovat za spojitost s nájemním vrahem."

"Ta korporace může být jenom jméno, není registrovaná."

"V telefonním seznamu? To tedy jste pěkně naivní. Ale vraťme se k vaší osobě. Mám tedy zavolat policii?"

"Mou odpověď znáte. Nemůžu vám v tom bránit, ale nechci, abyste to udělala."

Marie odložila zbraň. "A já to taky neudělám. Ze stejného důvodu, proč si to vy nepřejete. Nevěřím totiž tomu, co o vás říkájí, o nic víc, než tomu věříte vy sám."

"Čemu potom vlastně věříte?"

"Už jsem vám to řekla. Nevím přesně. Jediné, co vím jistě je, že před sedmi hodinami jsem trpěla pod jedním zvířetem, co mi slintal po celém těle, osahával mě těma svýma tlapama... a přitom jsem věděla, že umřu. A pak se najednou pro mě vrátil jeden muž - člověk, který mohl klidně utéct - ale vrátil se pro mě a nabídnul se, že umře místo mě. Myslím, že mu věřím."

"Předpokládejme, že se mýlíte."

"Pak dělám hroznou chybu."

"Díky. Kde jsou peníze?"

"Na stole. Ve vaší ledvince a v peněžence. Je tam také jméno doktora a potvrzení o zaplacení pronájmu za tuhle místnost."

"Mohla byste mi podat ledvinku, prosím vás? Jsou tam švýcarské bankovky."

"Já vím." Marie mu je podala. "Condergoví jsem dala tři sta franků za místnost a dvě stě za jméno doktora. Lékařské služby stály čtyři sta padesát, k tomu jsem přidala ještě sto padesát za loajalitu. Dohromady jsem tedy zaplatila jedenáct set franků."

"Nemusíte mi skládat účty," poznamenal.

"Měl byste to vědět. Co chcete dělat?"

"Dát vám peníze, abyste se dostala zpátky do Kanady."

"Myslím, potom."

"Uvidím, jak se budu později cítit. Asi dám conciergemu nějaké peníze, aby mi koupil oblečení. To by mělo stačit."

Vytáhl několik velkých bankovek.

"Ale to je víc než padesát tisíc franků."

"Dostal jsem vás do pěkného průšvihů."

Marie St. Jacquesová se zadívala na peníze a pak pohlédla na revolver. "Nechci vaše peníze," oznámila mu a revolver položila na noční stolek.

"Co tím chcete říct?"

Obrátila se a posadila se zpátky do koženého křesla, kde se pohodlně uvelebila tak, aby na něj viděla. "Vypadá to, že vám chci pomoci."

"Moment, počkejte ..."

"Prosím," přerušila ho. "Prosím vás, neptejte se mě na nic. Chvilí vůbec nic neříkejte."

## KNIHA DRUHÁ

10

Nikdo z nich nevěděl, kdy k tomu došlo. Popravdě řečeno, ani jestli se to vůbec stalo. Nebo, když už k tomu došlo, jak moc budou oba stát o to, aby se tento stav zachoval či se dokonce prohloubil. Nešlo přitom o žádné drama, žádný konflikt, který by museli překonávat, či bariéru, kterou by museli ztěct. Jediné, čeho bylo zapotřebí, byla vzájemná domluva. Pomocí slov, pohledů a také prostřednictvím možná stejně životně důležitého společného tichého smíchu, který je oba často provázel.

Jejich život v pokoji venkovské hospody byl tak jednoduchý a ničím zvláštní, jaký by byl třeba v případě pobytu na nemocničním oddělení. Během dne se Marie starala o různé praktické věci jako oblečení, jídlo, mapy či noviny. Sama také odvezla ukradené auto patnáct kilometrů jižně do města Reinbach, kde ho odstavila, a taxíkem se vrátila do Lenzbergu. Když byla pryč, Bourne se snažil co nejvíce odpočívat a procvičovat tělo. Díky své kdesi zapomenuté minulosti věděl, že rekonvalescence záleží na obou faktorech, a tak obě tyto aktivity podrobil přísnému režimu. Něco podobného již zažil... ještě před Port Noirem.

Společný čas trávili povídáním, i když zprvu se sžívali trochu neohrabaně; jako v šermu se tu střídaly výpady i krytí dvou cizích lidí, účelově svedených dohromady, aby přežili šokující vlny zkázy. Pokoušeli se však ustavit normální poměry tam, kde existovat nemohly. Když se ale oba smířili s jistými abnormalitami, všechno bylo snazší: Nebylo třeba mluvit o ničem, co nemělo spojitost s minulými událostmi. A jestli přece jen bylo, pak se ta potřeba objevila pouze ve chvílích, kdy se dočasně vyčerpalo sondování v nedávné realitě. Následné mlčení pak ústilo ve vzájemnou úlevu, po níž následovala další slova a přicházely nové myšlenky.

Právě během takových chvil se Jason dozvídal nejdůležitější skutečnosti ze života ženy, která mu zachránila život. Nesouhlasil s tím, že by měla vědět o jeho životě úplně všechno, co ví on sám, a on přitom o jejím neví nic. Odkud se vzala? Proč tak atraktivní žena s temně rudými vlasy a kůží zjevně zvyklou na venkovský život předstírá, že je

doktorkou ekonomie?

"Protože jsem už měla farmy po krk," odpověděla Marie.

"Fakt? Vážně jste žila na farmě?"

"No, spíš na malém ranči. Ve srovnání s některými obrovskými, jaké jsou v Albertě, opravdu malém. Za časů mého otce, když se takový Kanadán vydal na Západ, aby si tam koupil půdu, existovaly určité nepsané zákazy. Nesnaž se soutěžit s těmi, co jsou lepší, než jsi sám. Často říkával, že kdyby se jmenoval St. James místo St. Jacques, byl by dnes daleko větším bohatčem."

"Byl rančerem?"

Marie se zasmála. "Ne, účetní, ze kterého se stal rančer díky bombardéru Vickers během války. Byl pilotem Královského kanadského letectva. Myslím, že jakmile jednou uviděl celou tu obrovskou nebeskou pláň, začala se mu účtárna zdát trochu nudná."

"K tomu je potřeba pořádné dávky odvahy."

"Víc, než si dokážete představit. Prodal dobytek, který ještě ani neměl, usadil se na půdě, kterou dosud nevlastnil, jen aby si mohl koupit ranč. Jak lidi říkali, Francouz až do morku kosti."

"Myslím, že by se mi líbil."

"Určitě."

S rodiči a dvěma bratry žila Marie v Calgary až do svých osmnácti let. Pak nastoupila na McGillovu univerzitu v Montrealu a začala vést život, nad nímž nikdy příliš neuvažovala. Průměrná studentka, jež dávala přednost prohánění se na koni před stupňující se nudou klášterní školy v Albertě, objevila, jak vzrušující může být používání vlastního mozku.

"Bylo to opravdu takhle jednoduché," pověděla mu. "Pohlížela jsem na knihy jako na svého přirozeného nepřítele a najednou jsem se ocitla mezi lidmi, kteří jim propadli a báječně si přitom užívali. Pořád se povídalo. Celé dny, celé noci - ve třídách i na seminářích, v přeplněných boxech nad püllitry piva; myslím, že to byly ty diskuse, které mě chytly. Chápete to?"

"Nic si nepamatuji, ale rozumím tomu," ujistil ji Bourne. "Žádné takové vzpomínky na koleji či přátele nemám, ale jsem si jistý, že to také znám." Usmál se. "Povídání nad püllitry piva je dost silný zážitek."

Opětovala jeho úsměv. "A já byla v téhle aktivitě docela dobrá. Urostlá holka z Calgary se dvěma velkými bratry, se kterými musela neustále soutěžit, byla schopná vypít víc piva než polovina kluků z univerzity v Montrealu."

"Museli na vás mít vztek."

"Ne, jenom mi záviděli."

Před Marií St. Jacquesovou se otevřel nový svět. K tomu starému se už nikdy nevrátila. S výjimkou pololetních prázdnin se déletrvající výlety do Calgary stávaly stále vzácnějšími. Okruh jejích známých v Montrealu se stále zvětšoval. Letní měsíce trávila různými aktivitami jak na univerzitě, tak i mimo ni. Nejprve inklinovala k historii, pak si ale uvědomila, že celá historie byla ovlivněná ekonomickými nástroji - sílu a postavení bylo třeba zaplatit - takže se pokusila proniknout do teorie ekonomiky - a ta ji pohltila.

Zůstala na McGillově univerzitě pět let. Tady taky promovala a pak dostala stipendium kanadské vlády ke studiu v Oxfordu.

"To byl den, to vám musím povědět. Myslela jsem, že otce raní mrtvice. Dokonce přenechal péči o ten svůj drahocenný dobytek mému bratrovi, aby za mnou mohl přiletět a rozmluvit mi to."

"Rozmluvit? Proč? Sám býval přece účetní a vy jste se připravovala na doktorát z ekonomie."

"To si neplet'te," zvolala Marie. "Účetní a ekonomové jsou od přírody nepřátelé. Jedni vidí stromy, druhí les; jejich představy jsou obvykle naprosto protichůdné. A navíc, můj otec není jenom Kanadán, on je francouzský Kanadán. Myslím, že ve mně viděl cosi jako zrádce Versailles. Obměkčil se teprve, když jsem mu vysvětlila, že podmínkou stipendia je závazek, že budu minimálně tři roky pracovat pro vládu. Povídal, že 'lépe posloužím naší věci zevnitř'. Vive Québec libre - vive lu France!"

Oba se zasmáli.

Tříletý úvazek v Ottawě se protáhl z celkem logických důvodů. Kdykoliv začala pomýšlet na odchod, pokaždé ji povýšili, dostala větší kancelář a také více personálu.

"Moc dokáže korumpovat, samozřejmě" - usmála se - "a nikdo to neví lépe než služebně nejvyšší byrokrat, kterého banky a různé korporace neustále žádají o radu či přímluvu. Myslím, že nejlépe to vyjádřil Napoleon. 'Dejte mi dostatek medailí a já vám vyhraji jakoukoliv válku.' Takže jsem zůstala. Svou práci mám nesmírně ráda. Je to práce, kterou umím, a takové vědomí pomáhá."

Jason ji pozoroval, jak mluví. Pod slupkou sebeovládání teď rozeznával až dětsky nevázanou osobnost. Byla nadšená, ale svůj entuziasmus krotila, kdykoliv cítila, že je moc nápadný. Samozřejmě, že byla ve své práci dobrá; podezřívál ji, že nikdy nic nedělala jinak než s plným nasazením. "Jsem přesvědčený, že jste dobrá - myslím ve své práci - ale to vám už nezůstává moc času na jiné věci, že ne?"

"Jaké jiné věci?"

"Och, takové normální. Manžel, rodina, dům s laťkovým plotem."

"Třeba to jednoho dne přijde. Nebráním se tomu."

"Ale zatím to nepřišlo."

"Ne. Párkrát to bylo už na spadnutí, ale nakonec žádný snubní prsten. Ani zasnubní s diamantem."

"Kdo je to Petr?"

Zvážněla. "Zapomněla jsem. Četl jste ten telegram."

"Omlouvám se."

"Nemusíte. To jsme už probrali... Petr? Toho zbožňuji. Žili jsme spolu skoro dva roky, ale nějak to neklapalo."

"Jak se zdá, žádnou zášť nechová."

"To bych řekla!" Znovu se zasmála. "Je ředitelem sekce a doufá, že se brzy dostane do vlády. Když se nebude slušně chovat, tak povím na ministerstvu financí, co všechno neumí, a vmžiku se octne zpátky na místě SX-2."

"Psal, že vás šestadvacátého vyzvedne na letišti. Raději byste mu měla poslat telegram."

"Já vím."

Její odjezd bylo téma, o kterém se raději nebavili; vyhýbali se mu, jako by šlo o cosi vzdáleného. Nemělo to nic společného s minulými událostmi, bylo to cosi, k čemu dojde teprve v budoucnosti. Marie tvrdila, že mu chce pomoci, a on to přijal v předstávě, že jde o projev nějaké falešné vděčnosti, který ji tu den dva zdrží - a byl tomu rád. Myslet si cokoliv jiného byla hloupost.

To byl vlastně důvod, proč o jejím odjezdu nemluvili. Vyměňovali si slova, pohledy, společně se bezstarostně smáli, zažívali příjemné pocity. Několikrát to mezi nimi nenápadně teple zajiskřilo. Oba se však vždy okamžitě stáhli. O jiném vztahu neuvažovali.

Tak se neustále vraceli do nenormálnosti toho, co se událo. Probírali spíše, co se stalo jemu, než jim. On byl tou iracionální příčinou jejich koexistence... tady, v pokoji malého hostince na švýcarském venkově. Ta situace nebyla normální. Rozhodně to nepatřilo do logického, spořádaného života Marie St. Jacquesové, a jelikož to vše bylo tak odlišné, provokovalo to její analytický mozek. Bylo třeba zkoumat, odhalovat a vysvětlovat různé nesmyslné věci. Pátrala houževnatě, podobně jako tvrdohlavý Geoffrey Washburn na Ile de Port Noir. Postrádala však jeho trpělivost. Neměla totiž dost času. Moc dobře si to uvědomovala a občas ji to dohánělo až na okraj hysterie.

"Když čtete noviny, co na vás nejvíc působí?"

"Ten zmatek. Zdá se, jako by existoval všude."

"Mluvte vážně. Co se vám zdá povědomé?"

"Skoro všechno, ale nedokážu říct proč."

"Co konkrétního?"

"Třeba dneska ráno. Je tam reportáž o americké zásilce zbraní do Řecka a následné rozpravě v OSN. Sověti protestovali. Rozumím tomu; boj o moc ve Středomoří, migrace na Středním východě."

"Dejte ještě jiný příklad."

"Byl tam taky článek o východoněmeckém zasahování do bonnského vládního styčného úřadu ve Varšavě. Východní blok, západní blok, tomu taky rozumím."

"Jsou vám jasné souvislosti, že? Jste politicky - geopoliticky - vnímavý."

"Nebo mám prostě normální pracovní znalost současných událostí. Nemyslím, že bych někdy dřív byl diplomat. Ty peníze u Gemeinschaftu ostatně jakékoliv místo státního zaměstnance vylučují."

"Souhlasím. Přesto máte jisté politické vzdělání. Co mapy? Poslal jste mě, ať nějaké koupím. Co vás napadá, když se na ně díváte?"

"Některá jména mi občas vyvolávají různé představy, stejně jako tomu bylo v případě Curychu. Budovy, hotely, ulice... někdy i tváře. Nikdy ale jména. Ty obličeje nemají žádná jména."

"Určitě jste ale hodně cestoval."

"Myslím, že ano."

"Vy ovšem víte, že tomu tak bylo."

"Dobře, cestoval jsem."

"Jak jste cestoval?"

"Co tím míníte, jak?"

"Bylo to spíš letadlem, nebo autem - nemyslím taxíkem, ale osobním autem?"

"Nejspíš obojím způsobem. Proč?"

"Letadlo by znamenalo, že jste častěji překonával větší vzdálenosti. Čekávali na vás nějakí lidé? Vybavují se vám nějaké tváře - na letišti, nebo třeba v hotelu?"

"Na ulicích," odpověděl bezděčně.

"Na ulicích? Proč ulicích?"

"Nevím. Tváře mě potkávaly na ulicích... a na tichých místech. Na tmavých místech."

"V restauracích? Kavárnách?"

"Ano. A také ještě někde jinde."

"V hotelových pokojích?"

"Ano."

"V kancelářích ne? Nebo v obchodech?"

"Někdy. Obvykle ne."

"Dobře. Lidi, kteří se s vámi setkávali. Jejich obličeje. Šlo o muže? Nebo ženy?"

"Většinou to byli muži. Pár žen, ale většinou muži."

"O čem mluvili?"

"To nevím."

"Zkuste si vzpomenout."

"Nemůžu. Neslyším žádné hlasy, ani jediné slovo."

"Měl jste nějaký časový program? Stýkal jste se s lidmi, to znamená, že jste měl různé schůzky. Oni se chystali na setkání s vámi a vy s nimi. Kdo ty schůzky sjednával? Někdo to přece musel chystat."

"Telegramy. Telefonní hovory."

"Od koho? Odkud?"

"To nevím. Vždycky jsem něco takového dostal."

"V hotelu?"

"Předpokládám že ano."

"Řekl jste mi, že zástupce ředitele v Carillonu vám potvrdil, že jste vzkazy dostával."

"Pak tedy přicházely do hotelu."

"Cosí-semdesátá první?"

"Treadstone."

"Treadstone. To je vaše společnost, že?"

"Nic mi to neříká. Nemohl jsem ji najít."

"Soustředte se!"

"To dělám. Firma nebyla registrovaná. Volal jsem do New Yorku."

"Jste přesvědčen, že je to něco neobvyklého. To tedy není."

"Proč ne?"

"Mohla to být samostatná divize nebo nastrčená přidružená společnost - korporace zřízená k nákupům pro mateřskou společnost, jejíž jméno by zbytečně zvyšovalo prodejní cenu. Dělá se to běžně."

"Koho se snažíte přesvědčit?"

"Vás. Je docela dobře možné, že jste takový kočující vyjednávač nějakých amerických finančníků. Všechno tomu nasvědčuje: fondy k okamžitému použití, jejich důvěrný ráz, ale současně možnost, aby manipulaci s nimi schválila společnost, což nikdy nebylo využito. Tato fakta, plus váš cit pro politické změny ukazují na možnost důvěryhodného nákupčího a pravděpodobně současně významného akcionáře či spoluvlastníka mateřské společnosti."

"Mluvíte strašně rychle."

"Neřekla jsem nic nelogického."

"Je v tom ale několik děr."

"Kde?"

"Na tom účtu nebyl zaznamenán žádný výběr. Pouze vklady. Já nekupoval, ale prodával."

"To nevíte; nemůžete si to pamatovat. Platby mohly být prováděny přes deficitní vklady."

"Já dokonce ani netuším, co to znamená."

"Pokladník, který zná určitou daňovou strategii, by to věděl. Kde je další díra?"

"Lidi se nesnaží zabít někoho proto, že nakupuje za nízké ceny. Můžou ho veřejně znemožnit, ale nezlikvidují ho fyzicky."

"V případě nějaké obrovské chyby to udělat mohou. Nebo když si toho člověka s někým spletou. Snažím se vám vysvětlit, že nemůžete být někým, kým opravdu nejste! Bez ohledu na to, co kdo říká."

"Jste o tom tak jistě převědčená."

"Tak jistě. Strávila jsem s vámi tři dny. Hovořili jsme spolu, poslouchala jsem vás. Muselo se stát nějaké hrozné nedorozumění. Nebo jde o nějaké spiknutí."

"Spiknutí? Proti čemu?"

"To právě musíte zjistit."

"Díky."

"Povězte mi něco. Co vás napadá, když přemýšlíte o penězích?"

Už dost! Tohle ne! Copak to nechápeš? Mýlíš se ve mně. Když přemýšlím o penězích, myslím na zabíjení.

"Nevím," odpověděl. "Jsem unavený. Chci spát. Ráno pošlete telegram. Dejte Petrovi vědět, že se vracíte."

Bylo již hodně po půlnoci, začínal čtvrtý společný den a spánek pořád nikde. Bourne zíral do stropu, na tmavé dřevo odrážející světlo stolní lampy na opačné straně místnosti. Nechávali v noci rozsvíceno; Marie prostě nezhášela - bez jakéhokoliv dalšího vysvětlování.

Ráno odjede a on si bude muset upřesnit vlastní plány. Ještě několik dní zůstane v hostinci, zavolá doktorovi do Wohleny a nechá si vytáhnout stehy. A pak - Paříž. V Paříži jsou peníze a ještě i něco jiného; věděl to, cítil to. V Paříži existuje definitivní odpověď.

Nejste bezmocný. Najdete si svou vlastní cestu.

Co asi opravdu najde? Muže jménem Carlos? Kdo je to ten Carlos a co pro Bournea znamenal?

Z gauče u protější stěny zaslechl šustění látky. Pohlédl tím směrem a s překvapením zjistil, že Marie také nespí. Dívala se na něho, upřeně ho pozorovala.

"Víte, že nemáte pravdu?" ozvala se.

"V čem?"

"V tom, co si myslíte."

"Nemůžete vědět, co si myslím."

"Ale ano, vím to. Zahlédla jsem ve vašich očích ten pohled, kterým vidíte různé věci a nerozumíte jim, ale máte strach, že tam jsou."

"Ty věci ale existují," odpověděl. "Zkuste vysvětlit události na Steppdeckstrasse. Vysvětlete mi toho tlustocha ve Třech chatách."

"To nedokážu. Ale vy také ne."

"Jenomže tam byli. Viděl jsem je na vlastní oči."

"Tak zkuste zjistit proč. Nemůžete být někým, kým doopravdy nejste, Jasone. Zjistěte proč."

"Paříž," prohlásil.

"Ano, Paříž." Marie se zvedla. Měla na sobě měkkou, světle žlutou noční košili s perleťovými knoflíčky u krku. Jak se bosá blížila k jeho posteli, košilka za ní vlála. Zastavila se těsně vedle něho, pohlédla na něj, pak zvedla obě ruce a začala si rozepínat knoflíčky. Sesmekla košili z ramen a nechala ji dopadnout na zem. Pak si sedla na postel. Prsy jí čněly kupředu. Sklonila se k Jasonově obličejí, uchopila ho jemně do svých dlaní a upřeně, tak jako v posledních dnech mnohokrát, se na něj zadívala. "Děkuji ti za život," zašeptala.

"Já děkuji tobě za svůj," odpověděl. Uvědomoval si Mariinu touhu a napadlo ho, zda je doprovázená stejnou bolestí, jaká stravuje jeho tělo. Nepamatoval si na žádnou ženu, možná právě proto znamená teď pro něj vše, co si mohl jenom představit. Vše a ještě mnohem víc. Díky Marii ta bolest mizela.

Bál se jí to říct. A ona ho teď ujišťovala, že všechno je v pořádku, i kdyby třeba jen na chvíli, na hodinku. Po zbytek noci mu doplňovala paměť, protože i ona toužila, aby se věčně napjatá pružina uvolnila. Napětí povolilo a na hodinu či dvě se oba mohou utěšit. Netoužil po ničem jiném; jak ji jenom potřeboval.

Nahmatal její ňadro a přitáhl si její rty ke svým. Vlhkost jejich úst ho vzrušovala a odplavila veškeré zbývající pochybnosti.

Marie nadzvedla pokrývku a vklouzla si k němu.

Ležela mu v náručí, hlavu měla opatrně položenou na jeho prsou, aby se nedotýkala zraněného ramene. Jemně se odtáhla a vzpřímila se na loktech. Pohlédl na ni; jejich pohledy se zaklesly a oba se najednou usmáli. Vztáhla levou ruku k jeho obličejí, ukazovák mu přitiskla na rty a pak tiše promluvila.

"Chci něco říct a nepřeju si, abys mě přerušoval. Žádný telegram Petrovi nepošlu. Zatím ne."

"Moment, počkej chvíli." Odstrčil jí ruku z obličejí.

"Prosím, nepřerušuj mě. Řekla jsem, zatím ne". To neznámá, že bych ho už nikdy nechtěla poslat, ale nějaký čas ještě ne. Zůstanu s tebou. A pojedu s tebou i do Paříže."

S námahou se sebe vypravil několik slov. "Co když o to nestojím?"

Předklonila se a rty se jemně dotkla jeho tváře. "To neobstojí. Počítá to právě odmítl."

"Na tvém místě bych si nebyl zase tak jistý."

"Ale ty nejsi já. Já jsem já a rozumím způsobu, jakým jsi mne objímal a snažil se říct mi spoustu věcí, i když jsi to nedokázal. Za těch pár dní jsme si to chtěli říct asi oba. Neumím vysvětlit, co se to stalo. Předpokládám, že existuje nějaká obskurní psychologická teorie popisující dva celkem inteligentní lidi, kterak jsou společně vrženi do pekla, ze kterého se snaží vyškrábat... společně. A možná že na tom nic jiného není. Ale teď je to tu a já od toho neuteču.

Potřebuješ mě a navíc jsi mi daroval život."

"Proč si myslíš, že tě potřebuju?"

"Protože pro tebe můžu udělat věci, které ty sám nedokážeš. O tom všem jsem teď dvě hodiny přemýšlela." Nadzvedla se ještě více. Byla úplně nahá. "Nějakým způsobem jsi zapleten do veliké spousty peněz, ale myslím, že přitom nejsi schopen rozeznat 'dal' od 'má dát'. Možná jsi tomu dříve rozuměl, ale teď ne. Já mám v takových věcech jasno. A pak je tu ještě něco. U kanadské vlády mám docela významné postavení. Jsem prověřená osoba a mám volný přístup k nejruznějším způsobům vyšetřování. Navíc jsem pod státní ochranou. Mezinárodní finance jsou prohnílé. Kanada už na to doplatila. Vybudovali jsme si tedy vlastní ochranné mechanismy a já tvořím jejich součást. Proto jsem také byla v Curychu. Abych zjistila a podala zprávu o možném spojení, ne jen tak tlachat o nějakých abstraktních teoriích."

"A skutečnost, že máš takový stupeň prověření a přístup, to mi může pomoci?"

"Myslím, že ano. Znamená totiž i ochranu velvyslanectvím, což může být vůbec to nejdůležitější. Ale můžu ti slíbit, že při prvním náznaku násilí posílám telegram a odjíždím. Kromě vlastního strachu nebudu pro tebe za těchto podmínek znamenat žádnou přítěž."

"Při prvním náznaku," opakoval Bourne a pátravě se na ni zadíval. "Ale já budu ten, kdo rozhodne, kde a kdy to bude."

"Jak chceš. Moje zkušenosti jsou určitě omezenější. Nebudu se tedy přít."

Stále se jí upřeně díval do očí, délka pohledu byla ještě umocněná tichem. Konečně se zeptal: "Proč to všechno děláš? Sama jsi to teď řekla. Dva celkem inteligentní lidi jsou společně vrženi do pekla, ze kterého se snaží vyškrábat. Vyplatí se to?"

Dál seděla bez hnutí. "Řekla jsem také ještě něco jiného. Možná, že jsi to už zapomněl. Jsou to čtyři dny, co se jeden muž, který mohl klidně utéct, pro mě vrátil, aby nabídl svůj život za můj. Věřím tomuto muži. Myslím, že víc, než on věří sám sobě. Tohle mu opravdu musím nabídnout."

"Přijímám," pronesl a vztáhl k ní ruku. "Možná bych neměl, ale souhlasím. Strašně moc tu tvoji důvěru potřebuji."

"Teď můžeš mlčet," zašeptala. Odložila přestěradlo, které ji zahalovalo a přitiskla se k němu. "Pomiluj se se mnou, hrozně to potřebuji."

Uběhly tři dny a noci vyplněné teplem jejich pohody, vzrušení a vzájemného objevování. Žili s intenzitou dvou lidí, kteří si byli vědomi nastávajících změn. Až přijdou, objeví se tu rychle. Existovala ještě spousta věcí, o nichž spolu museli mluvit a jimž se nemohli dále vyhýbat.

Cigaretový kouř stoupal ve spirálách nad stolem, aby se mísil s párou z horké, hořké kávy. Concierge, temperamentní Švýcar, jehož oči zaznamenávaly více, než jeho rty kdy prozradily, je opustil před několika minutami, poté co přinesl snídani a curyšské noviny ve francouzštině i v angličtině. Jason s Marií seděli proti sobě, listovali v novinách a pátrali po nejnovějších zprávách.

"Máš tam něco?" zeptal se Bourne.

"Toho staříka, hlídače na Guisan Quai, předevčírem pochovali. Policie stále ještě nemá žádnou konkrétní stopu. Vyšetřování pokračuje' píšou."

"V mých novinách jsou trochu větší podrobnosti," připojil se Jason a zavázanou rukou neohrabaně noviny složil.

"Jak to vypadá?" otázala se Marie s pohledem upřeným na jeho levou ruku.

"Lepší. Prsty jsou už daleko šikovnější."

"To vím."

"Ty máš ale nestoudné myšlenky." Odložil noviny. "Tady to máme. Opakují zprávy, které uveřejnili už včera. Probíhá analýza nábojnic a zbytků krve." Bourne vzhlédl. "Něco ale přece dodali navíc. Našli zbytky šatů, o tom se dříve nezmiňovali."

"A v čem je problém?"

"Pro mě v ničem. Já si oblek koupil v obyčejném obchodě v Marseilles. Co ale tvoje šaty? Mělas nějaký speciální model nebo zvláštní materiál?"

"Uvádíš mě do rozpaků - vůbec ne. Všechny šaty mi šije jedna žena v Ottawě."

"Takže není možné je vystopovat?"

"Neumím si představit jak. Hedvábí pocházelo z balíku látky koupené v obchodě v naší čtvrti a látka byla dovezená z Hongkongu."

"Koupila sis něco v hotelových obchodech? Něco, cos mohla mít na sobě? Šátek, brož, nebo něco?"

"Ne. Já takové věci moc nekupuji."

"Dobře. A když se tvoje přítelkyně odhlašovala z hotelu, nevyptávali se jí na nic?"

"U recepcie ne, to jsem ti říkala. Jenom ti dva muži, se kterými jsi mě viděl ve výtahu, se ptali."

"Z francouzské a belgické delegace."

"Ano. Všechno bylo v pořádku."

"Tak to spolu znovu projdem."

"Není co procházet. Paul - ten z Bruselu - nic neviděl. Srazili ho z křesla na zem, kde zůstal ležet celou dobu. Claude - to je ten, co se nás pokusil zastavit, pamatuješ? - si nejdříve myslel, že ve světle na tom jevišti jsem já, ale byl zraněn dříve, než mohl mluvit s policií, a tak ho odvezli na ošetřovnu..."

"A v době, kdy už zase byl schopen vypovídat," skočil jí do řeči Jason, který si vybavoval její dřívější slova, "tak si už nebyl tak úplně jistý."

"Ano. Ale nejspíš znal hlavní důvod mé účasti na konferenci. Moje přednáška ho neoklamala. Jestli tomu tak je, pak to jen posílilo jeho rozhodnutí do něčeho se nemíchat."

Bourne zvedl šálek kávy. "Pověz mi o tom ještě jednou," vyzval ji. "Ty jsi pátrala po... spojencích?"

"No, spíše po jejich stopách. Nikdo se nepostaví a nezačne vykřikovat, že finanční zájmy jeho vlasti jsou v souladu s finančními zájmy nějaké jiné země a že se tedy může začít hrnout do nakupování kanadských surovin nebo čehokoliv jiného. Ale člověk alespoň vidí, kdo s kým sedí nad skleničkou, kdo koho zve na večeři. Někdy se objeví i tak hloupý delegát, jako třeba ten z Říma - ví se o něm, že je placený Angellim. Ale přijde za tebou a začne se vyptávat, jak vážně myslí Ottawa vyhlašované zákony."

"Stále si nejsem úplně jistý, jestli ti dobře rozumím."

"To bys měl. Tvoje země je v tomto ohledu velice nedůtklivá. Kdo co vlastní? Kolik amerických bank je kontrolováno penězi OPEC? Jaký podíl průmyslu vlastní evropská a japonská konsorcia? Kolikpak set nebo tisíc hektarů půdy se koupilo za peníze z Anglie, Itálie a Francie? Všichni máme tyhle obavy."

"Máme?"

Marie se zasmála. "Samozřejmě. Nic v člověku nevzbudí větší pocit vlastenectví než myšlenka, že zemi skupili nějakí cizinci. Časem se dokáže smířit s tím, že se část území ztratila válkou - nepřítel byl prostě silnější. Ale ztratit vlastní ekonomiku znamená, že nepřítel byl chytřejší. Doba držení pak trvá dlouho, stejně jako jizvy, které zůstanou."

"Ty nad touto problematikou hodně přemýšlela, že?"

Z pohledu v Mariiných očích se na okamžik vytratil záblesk humoru; odpověděla mu zcela vážně. "Ano. Přesně tak. Myslím, že je to důležité."

"Dozvěděla ses něco v Curychu?"

"Nic oslnivého," odpověděla. "Peníze poletují všude kolem; syndikáty se pokoušejí nalézt domácí investice, když se byrokratická mašinérie zrovna dívá jinam."

"V tom telegramu ti Petr sděloval, že tvé denní zprávy jsou vynikající. Co tím myslel?"

"Podařilo se mi najít pár zvláštních ekonomických spojenců, kteří podle mého názoru mohou využívat jistě nastrčené kanadské loutky k nákupu kanadského vlastnictví. Nechci mluvit vyhýbavě, ale tobě by ta jména stejně nic neříkala."

"Nechci se vnucovat," opáčil Jason, "ale myslím, že jsi mezi ty spiklence zařadila i mě. Ne snad ve vztahu ke Kanadě, ale tak všeobecně."

"To není vyloučeno; tak se to běžně dělá. Mohl bys být součástí finančního kartelu, který pátrá po veškerých typech ilegálních nákupů. Existuje jedna věc, na kterou bych mohla soustředit nenápadné vyšetřování, ale chci to udělat telefonicky. Žádným telegramem."

"Teď ale jsem všetečný. Co tím míníš a jak to chceš udělat?"

"Jestli za dveřmi jakési nadnárodní korporace existuje Treadstone, sedmdesátá první, pak se dá zjistit, co je to za společnost a za kterými dveřmi se skrývá. Chci Petrovi zavolat z nějakého veřejného automatu v Paříži. Řeknu mu, že jsem v Curychu narazila na jméno Treadstone, sedmdesátá první a že mě to zajímá. Požádám ho, aby zahájil tajné vyšetřování, a domluvím se, kdy mu zavolám zpátky."

"A když to najde?"

"Jestli společnost existuje, tak on to zjistí."

"Potom se můžu spojit s někým, kdo bude uvedený jako ‚pověřený ředitel‘, a odhalím svou totožnost."

"Opatrně," dodala Marie. "Přes nějaké prostředníky. Jestli budeš chtít, tak třeba přese mě."

"Proč?"

"Proto, co udělali. Nebo spíše, co neudělali."

"Copak?"

"Nepokusili se s tebou spojit už dobrých šest měsíců."

"To nevíš - já to nevím."

"Banka to ví. Miliony dolarů, na které nikdo nesahá, o něž se nikdo nestará, a nikoho nezajímá proč. Tomu právě nerozumím. Vypadá to, jako by tě všichni opustili. Tady se mohla stát chyba."

Bourne se pohodlně opřel v křesle, pohlédl na obvázanou ruku a vzpomněl si na zbraň, jež na levačku v temnotě auta uhánějícího po Steppdeckstrasse opakovaně těžce dopadala. Zvedl pohled a podíval se na Marii. "Ty si myslíš, že se ode mne všichni odtáhli asi proto, že vedení Treadstone věří, že se opravdu stala chyba."

"Možná. Mohou si myslet, že jsi je zatáhl do nelegální transakce - kriminálního charakteru -, a taky by je mohla stát další miliony. Mohli by tím docela dobře riskovat i vyvlastnění celé společnosti rozzlobeným státem. Nebo ses mohl stát součástí mezinárodního organizovaného zločinu, pravděpodobně bez vlastního vědomí. Cokoliv. To by vysvětlovalo, proč se nechtějí k bance ani přiblížit. Nechtějí se stát spoluvíníky po činu."

"Tak. V určitém smyslu a bez ohledu na to, co se tvůj přítel Petr dozví, jsem stále na začátku, zpátky na výchozím stanovišti."

"My jsme na začátku, ale ne na výchozím stanovišti. Spíše to je takový čtvrtý nebo pátý stupínek z deseti."

"I kdybychom stáli na devátém, nic se ve skutečnosti nemění. Nějací muži mě chtěli zabít a já nevím proč. Jiní by je sice mohli zastavit, ale neudělají to. Ten muž ve Třech chatách povídal, že po mně pátrá Interpol. Jestli jim opravdu vlezou do pastí, tak pro ně nemám žádnou odpověď. Jsem vinen v plném rozsahu, přestože vůbec nevím, čím jsem se provinil. To, že jsem ztratil paměť, není žádná zvláštní polehčující okolnost a je docela možné, že bych na svou obranu nic ani uvést nemohl. Tečka."

"Odmítám tomu uvěřit a ty tomu taky nesmíš věřit."

"Díky."

"Myslím to vážně, Jasone. Přestaň."

Přestaň. Kolikrát jsem si to už sám říkal? Ty jsi moje láska, jediná žena, kterou jsem kdy poznal, a věříš mi. Proč bych si sám neměl věřit?

Bourne se zvedl a jako vždy nejprve zkusil sílu v noze. Vracela se mu pohyblivost a rány přestávaly být tak ošklivé, jak vypadaly v jeho představách. Na dnešní večer si sjednal ve Wohlenu návštěvu u lékaře, aby mu odstranil stehy. Zítra dojde ke změně.

"Paříž," řekl Jason. "Odpověď je v Paříži. Vím to tak jistě, jak jistě jsem předem znal obrysy těch trojúhelníků v Curychu. Jenom nevím, kde začít. Je to celé trochu zmatené. Jsem člověk, který čeká na nějakou představu, slovo, frázi - nebo krabičku zápalek -, až mu něco napoví. Až mě pošle někam jinam."

"Proč nechceš počkat, než dostanu zprávu od Petra? Můžu mu zavolat zítra; zítra můžeme být v Paříži."

"Protože by to na věci nic neměnilo. Copak to nechápeš? Bez ohledu na to, s čím Petr přijde, jedna věc, kterou potřebuji vědět, v jeho zprávě nebude. Ze stejného důvodu, proč se firma Treadstone celou tu dobu k bance ani nepřiblížila. Jde o mě. Musím vědět, proč mě chtějí zabít, proč chlap jménem Carlos zaplatí... jak to bylo... celé bohatství za mé mrtvé tělo."

Dál se nedostal. V tu chvíli ho přerušil úder na stůl. Marie na něj prudce postavila svůj šálek a zírala na Jasona. Obličej měla bílý, jako by z něho náhle zmizela veškerá krev. "Cos to řekl?" otázala se.

"Co? Řekl jsem, že musím vědět..."

"To jméno. Právě jsi vyslovil jméno Carlos."

"Správně."

"Celé ty hodiny, co jsme spolu hovořili, po všechny dny, které jsme spolu strávili, ses o něm nikdy nezmínil."

Bourne na ni zíral a upřímně se snažil rozpomenout. Měla pravdu; řekl jí všechno, co ho jenom napadlo, ale Carlose nějak vynechal... jakoby záměrně, jako by se na něj snažil zapomenout.

"Mám dojem, že jsem ti o něm opravdu nic neřekl," přiznal. "Ty to jméno asi znáš. Kdo je to Carlos?"

"To si děláš legraci? Jestli ano, tak ti to moc nejde."

"Nedělám si legraci. Ostatně, ani si nemyslím, že by tu bylo něco legračního. Kdo je ten Carlos?"

"Bože můj - ty abys ho neznal!" vykřikla s pohledem upřeným do jeho očí. "Patří do světa, na který se nemůžeš rozpomenout."

"Kdo je to Carlos?"

"Úkladný vrah. Říká se mu vrah Evropy. Muž, po kterém probíhá pátrání už dvacet let. Tvrdí se, že má na svědomí životy padesáti až šedesáti politických a vojenských osobností. Nikdo neví, jak vypadá... Ale říká se, že hlavní útočiště má v Paříži." Bourne ucítil, jak mu tělem projela vlna chladu.

Taxík do Wohlenu byla anglická fordka, která patřila conciervově zeti. Jason s Marií seděli na zadním sedadle a pozorovali, jak kolem oken rychle ubíhá tmavá krajina. Stehy byly odstraněny a nahrazeny měkkými obvazy, které držely širokými pruhy náplastí.

"Odjed' zpátky do Kanady," přerušil Jason společné mlčení.

"Pojedu, slíbila jsem ti to. Mám ale ještě pár dní. Chci vidět Paříž."

"Nechci tě v Paříži. Zavolám ti do Ottawy. Můžeš se tam dát sama do pátrání po Treadstone a předat mi pak informace telefonicky."

"Myslela jsem, že jsi říkal, že tahle otázka nehraje roli. Že musíš zjistit proč; odpověď na kdo je bezvýznamná, pokud tomu celému neporozumíš."

"Nějaký způsob už najdu. Potřebuji jenom jednoho člověka; já ho najdu."

"Nevíš ale kde začít. Jsi člověk, který čeká na jistou představu, frázi, krabičku zápalek. Třeba se žádné neobjeví."

"Něco tam bude."

"Něco tam jistě je, ale ty to nevíš. Já ano. Proto mě potřebuješ. Já znám ta správná slůvka a vím jak na to. Ty ne."

Bourne se na ni v mihajících stínech podíval. "Myslím, že bys měla být raději kousek dál."

"Banky, Jasone. Spojení s Treadstonem je v bankách. Ale ne tak, jak ty si myslíš."

Shrbený starý muž v obnošeném kabátě s černým baretem v ruce kráčet uličkou na levé straně venkovského kostela v Arpajonu, patnáct kilometrů jižně od Paříže. Hlahol zvonů večerního klekání se odrážel od dřeva a kamene horních částí kostelní lodi. Stařec se posadil do lavice v páté řadě a čekal, až zvonění ztichne. To byl jeho signál; souhlasil s ním, protože věděl, že během vyzvánění zvonů se kolem kostelíka pohybuje jiný, mladší člověk - zcela bezohledný -, jenž si pečlivě prohlíží každou tvář venku i uvnitř. Kdyby ten mladík uviděl cokoliv, co nečekal, kohokoliv, kdo by mohl představovat sebemenší osobní hrozbu, pak by nenásledoval žádný dotaz, nýbrž okamžitá poprava. To byl typický Carlosův způsob a pouze ti, kteří chápali, že jejich životy mohou být sfouknuty třeba jen proto, že byli neopatrní a nechali se sledovat, dostávali peníze za to, že dělali pro atentátníka poslíčky. Všichni byli podobní tomu shrbenému člověku, pamětníci starých časů, jejichž životy dobíhaly a zbývající měsíce byly poznamenány jejich věkem, chorobami, či obojím.

Carlos nikdy nic neriskoval. Jedinou útěchou často bývala jistota, že v případě smrti ve službě pro Carlose, nebo dokonce přímo jeho rukou, se dostane vdově, dětem i vnoučatům finanční náhrady. Bylo třeba přiznat, že práce pro Carlose s sebou nesla jistý pocit důležitosti. A nikdy nechyběla štěrnost. Tomu celá jeho armáda vetších starců rozuměla; on dával konci jejich životů určitý smysl.

Posel křečovitě svíral v ruce baret, když se vydal uličkou dále podél řady zpovědnic u levé kostelní zdi. Zastavil se u páté v řadě, rozhrnul záclonky a vstoupil dovnitř. Oči si postupně přivykly světlu jediné svíčky, která plála na druhé straně průsvitné zástěny oddělující kněze od hřištníka. Posadil se na úzkou dřevěnou lavici a pohlédl na siluetu ve svatě klauzuře. Jako vždycky. Viděl postavu v kapuci mnišského hábitu. Posel se nezajímal o to, jak ten druhý muž vypadá; o takových věcech ani neuvažoval.

"Pozdrav Pánbůh," pronesl.

"Pozdrav Pánbůh, dítě Boží," zašeptala silueta v kápi. "Jsou tvé dny plné klidu?"

"Nachýlily se ke konci," odvětil stařík dohodnutým způsobem, "ale klid se opět vrátí."

"Dobře. Ve tvém věku je třeba mít smysl pro bezpečnost," pronesl Carlos. "Ale teď k obchodním záležitostem. Dostal jsi nějaké podrobnosti z Curychu?"

"Výr je mrtev, stejně jako dva, možná tři další. Jiná síla je těžce zraněná a nemůže pracovat. Kain zmizel. Má se za to, že je s ním ta žena."

"Věci se podivně zvrty," poznamenal Carlos.

"Je toho ještě víc. O člověku, který ji měl zabít, není ani vidu, ani slechu. Měl ji zavést ke Guisan Quai, ale nikdo neví, co se stalo."

"Kromě toho, že byl místo ní zabít jakýsi starý hlídač. Je možné, že nikdy nebyla rukojmí, nýbrž návnadou do pastí.

Pastí, která se otočila proti Kainovi. Chci si to promyslet. Tady zatím máš mé instrukce. Jsi připraven?"

Starý muž sáhl do kapsy a vytáhl kousek tužky a papírek. "Připraven."

"Zatelefonuj do Curychu. Zítra chci mít v Paříži muže, který Kaina viděl a který ho může identifikovat. Dále, ať se Curych spojí s Königem v Gemeinschaftu a přikáže mu, aby poslal svou pásku do New Yorku. Ať použije poštovní schránku na Village Station."

"Pomaleji, prosím," přerušil ho postarší posel. "Moje staré ruce už nepíší tak, jako psávaly kdysi."

"Promiň," zašeptal Carlos. "Jsem roztržitý a bezohledný. Omlouvám se."

"Není třeba, vůbec není třeba. Jen pokračujte."

"A pak ještě chci, aby se náš tým ubytoval v bloku poblíž banky na ulici Madelaine. Tentokrát bude banka Kainovou zkárou. Ten podvodník bude chycen přímo u zdroje své nemístné pýchy. Nízká cena, stejně opovrženíhodná, jako je on sám... pokud ovšem není někým jiným."

Bourne z povzdálí pozoroval, jak Marie prochází celní a pasovou kontrolou bernského letiště. Pátral po jakémkoliv neobvyklém zájmu či po náznaku toho, že ho poznal někdo z davu, který postával kolem odbavovacího prostoru společnosti Air France. Byly čtyři hodiny odpoledne, nejrušnější část dne pro lety do Paříže. Doba, kdy privilegovaní obchodníci po nudných společenských sedáncích v bankách Bernu pospíchali zpět do Města světla. Když Marie procházela koridorem do letadla, ohlédl se přes rameno. Bourne kývl hlavou, počkal, až úplně zmizí z dohledu, pak se obrátil a šel k hale společnosti Swissair. George B. Washburn měl rezervaci na let v 16.30 do Orly. Setkali se později v jedné kavárně, kterou si Marie pamatovala z návštěv Paříže, jež absolvovala během svého pobytu v Oxfordu. Jmenovala se Au Coin de Clunny a byla na bulváru Saint-Michel, pár bloků od Sorbonny. Kdyby tam už čirou náhodou ten podnik nebyl, Jason ji kolem deváté hodiny najde na schodech u muzea Clunny.

Bourne má zpoždění. Ne sice veliké, ale včas to rozhodně nestihne. Sorbonna vlastní jednu z nejrozsáhlejších knihoven v celé Evropě a kdesi uvnitř knihovny jsou k dispozici stará vydání novin. Univerzitní knihovny se neřídí pracovními hodinami státních zaměstnanců; studenti je totiž využívají zejména po večerech. Stejně jako to udělá on, jen co se dostane do Paříže. Musí se něco dozvědět.

Čtu noviny každý den. Ve třech jazycích. Před šesti měsíci byl zabitý nějaký muž a o jeho smrti se psalo na předních stranách všech novin. To mu řekl onen tlustý muž v Curychu.

V šatně knihovny nechal kufr, odebral se do druhého podlaží a zahrnul doleva ke klenutému průchodu, který vedl do velké čítárny. V této zadní budově byl Salle de Lecture, kde v okrouhlých balících ležely na policích všechna čísla různých novin vydaná během posledního roku.

Procházel kolem polic a odpočítával šest měsíců dozadu. Pak si vzal výtisky staré deset týdnů. Přenesl je k nejbližšímu volnému stolu a ještě vstojí je prolistoval, jednu přední stranu za druhou.

Různí velcí mužové zemřeli ve svých postelích, jiní pronesli významné projevy, dolar klesl, zlato stouplo, udeřily stávky a vláda kolísala mezi aktivitou a paralýzou. Nebyl však zavražděn jediný tak důležitý muž, aby si zasloužil titulky na úvodní straně novin. Nedošlo ani k žádné nehodě, ani k žádnému atentátu.

Jason se vrátil k policím a začal se probírat staršími novinami. Dva týdny, deset týdnů, dvacet týdnů. Skoro osm měsíců. Nic.

Pak ho napadlo, že se stále hlouběji vzdaluje do minulosti, a vůbec se neblíží k onomu datu před šesti měsíci. Časový rozptyl mohl přece zasahovat na obě strany; o několik dní, o týden, či dokonce o čtrnáct dní. Vrátil noviny do polic a vytáhl výtisky z doby před čtyřmi a pěti měsíci.

Spadla nějaká letadla, vypukly krvavé revoluce, svatí muži promlouvali, jen aby byli vzápětí vyplísněni jinými svatými muži, chudoba a nemoci se objevovaly tam, kde je všichni očekávali, avšak žádný významný člověk nebyl zabit.

Jason začal již poslední roli novin. Mlha pochybností a viny se vyjasňovala každým otočením další stránky. Nelhal ten upocený muž v Curychu? Nebyla to všechno jenom lež? Nebyly všechno samé lži? Nežil Jason nějakou noční můrou, která se může rozplynout...

#### VELVYSLANEC LELAND ZAVRAŽDĚN V MARSEILLE !

Z novinové stránky explodoval titulek velkými písmeny, až ho zabolely oči. Tu bolest si nepředstavoval ani nevymýšlel. Byla to skutečná bolest, jež se mu propalovala očními jamkami až do mozku. Zatajil dech, oči upřené na jméno LELAND. To jméno znal, dokonce si vybavoval jeho tvář, vlastně obrázek toho obličeje. Tlusté obočí pod širokým čelem, tupý nos mezi vystoupilými lícními kostmi a podivně úzké rty, jež svrchu lemoval pečlivě upravený šedivý knírek. Znal tu tvář, znal toho muže. A tento člověk byl zastřelen jediným výstřelem vysoce průrazné pušky z okna, obráceného směrem k moři. Velvyslanec Howard Leland právě v pět hodin odpoledne krácel po nábřeží v Marseilles. Výstřel mu v podstatě utrl hlavu.

Bourne nemusel ani číst další odstavec, aby věděl, že pod jménem Howard Leland se skrývá admirál H. R. Leland z Námořnictva Spojených států až do dočasného ustanovení ředitelem Námořní zpravodajské služby. Poté byl jmenován velvyslancem na Quai d'Orsey v Paříži. Stejně tak Bourne nemusel číst ani hlavní článek, kde se spekulovalo o motivech vraždy. Znal je moc dobře. Lelandovým hlavním úkolem v Paříži bylo odradit francouzskou vládu od povolení masivního prodeje zbraní - a zejména flotily tryskových letadel Mirage - do Afriky a na Střední Východ. Až neočekávaně lehce uspěl, čímž rozzlobil řadu zainteresaných osob v celé oblasti Středozemního moře. Předpokládalo se, že byl zabit právě kvůli svým zásahům do těchto obchodů. Atentát měl být nejen trestem, ale i varováním pro ostatní. Obchodníkům se smrtí nikdo nesměl překážet.

A obchodník se smrtí, který Leland zastřelil, za to dostal jistě velikou sumu peněz; tajně, bez jakýchkoliv stop. Curych. Posel, který navštívil beznohého muže. Další, co předal obálku tlustému muži v přeplněné restauraci na Falkenstrasse.

Curych.

Marseilles.

Jason zavřel oči. Bolest byla nyní nesnesitelná. Z moře ho vyzvedli před pěti měsíci, zřejmě na cestě z Marseilles. A jestliže byl v Marseilles, pak nábřeží znamenalo jeho únikovou cestu. Tam někde jistě mohl čekat najatý člun, který by mohl i s ním zmizet v obrovských rozlohách Středozemního moře. Všechno až příliš souhlasilo, každý kousek skládačky přesně zapadal k ostatním. Copak by mohl znát všechny ty detaily, kdyby sám nebyl oním obchodníkem se smrtí v okně na nábřeží v Marseilles?

Otevřel oči. Bolest jeho myšleni utlumila, ale ne zcela. Jednu myšlenku si ve své otupělé mysli uvědomoval jasněji, než cokoliv jiného. Žádná schůzka s Marií St. Jacquesovou v Paříži nebude.

Možná že jí jednoho dne napíše dopis, v němž jí sdělí věci, které by jí teď neřekl. Jestli zůstane naživu a bude schopen ten dopis napsat; teď by to nedokázal. Žádná psaná slova díky ani lásky neexistují, stejně jako slova vysvětlení. Prostě na něho bude čekat, ale on za ní nepřijde. Musí je oba oddělit co největší vzdáleností. Ona se přece nemůže zaplést s obchodníkem se smrtí. Zmýlila se. Jeho nejhorší obavy se doslova naplnily.

Ach, Bože! Snadno si vybavoval obličej Howarda Leland. A na titulní straně přitom nebyla žádná jeho fotografie! Ta přední strana s hrozným titulkem, jež vyvolal tolik děsivých vzpomínek, toho hodně potvrzovala. Datum. Čtvrtek, 26. srpna. Marseilles. Byl to den, který si bude pamatovat, dokud toho bude schopen. Po celý zbytek svého zamotaného života.

Čtvrtek, 26. srpna...

Něco nesouhlasilo. Co to bylo? Co to sakra bylo? Čtvrtek... Čtvrtek pro něj nic neznamenal. Šestadvacátého srpna?...

Dvacátého šestého? Dvacátého šestého to nemohlo být! Datum Šestadvacátého bylo špatně. Slyšel to přece znovu a znovu. Washburnův deník - záznamy pacienta. Jak často se Washburn vracel ke každé skutečnosti, každé větě, každému dni, k té nejmenší známce pokroku? Nesčíslněkrát! Mnohokrát, než aby si to nepamatoval! Přinesli vás k mým dveřím v úterý ráno, čtyřadvacátého srpna, přesně v osm dvacet. Váš stav byl...

Úterý, 24. srpna.

24. srpna.

Nemohl tedy být Šestadvacátého v Marseilles! Nemohl vystřelit z pušky v okně na nábreží. Nebyl tím poslem smrti v Marseilles. On Howarda Lelanda nezabil!

Před šesti měsíci byl zastřelen nějaký muž... Nebylo to ale před šesti měsíci. Bylo to skoro před šesti měsíci. Toho muže nezabil. Tou dobou se totiž nacházel polomrtvý v domě alkoholika na Ile de Port Noir.

Mlha se rozptýlovala, bolest ustupovala. Naplnil ho pocit radostného vzrušení; právě odhalil jednu konkrétní lež! Když tu byla jedna, mohou tu být i další!

Bourne pohlédl na hodinky; čtvrt na deset. Marie již tou dobou opustila kavárnu a čeká na něj na schodech muzea Cluny. Vrátil svazky novin zpět na police a vydal se k obrovitým dveřím čítárny, jež připomínaly vchod do katedrály. Spěchající muž.

Rázoval po bulváru Saint-Michel a každým krokem zrychloval. Poznal, jak se cítí člověk, který měl být oběšen, ale právě dostal milost. Chtěl se o tuto vzácnou zkušenost podělit. Na chvíli se vynořil z temnoty plné násilí, z útočících vod. Nalezl ostrůvek slunečního světla - podobně jako slunce, jež prozařovalo pokoj ve venkovském hostinci. Potřeboval vztáhnout ruku a dotknout se toho, kdo mu tu úlevu poskytl. Dotknout se Marie, chytit ji do náruče a potvrdit jí, že naděje neumřela.

Uviděl ji. Stála na schodech s rukama složenýma na prsou, celá schoulená před ledovým větrem profukujícím po bulváru. Zpočátku Jasona neviděla, protože měla oči upřené směrem do ulice lemované stromy. Byla neklidná, roztěkaná, netrpělivá. Bála se, že neuvidí toho, koho chce vidět, měla strach, že se tam neobjeví.

Ještě před deseti minutami by tam skutečně nepřišel.

Pak ho konečně zahlédla. Tvář se jí rozzářila šťastným úsměvem. Uháněl po schodech nahoru; rozběhla se mu v ústřety. Zůstali v objetí a chvíli nikdo z nich nepromluvil. Stáli tam, na Saint-Michel, sami, ponořeni do tepla pohody.

"Jenom jsem čekala a čekala," hlesla konečně. "Měla jsem takový strach, tolik jsem se bála. Stalo se něco? Jsi v pořádku?"

"Je mi prima. Takhle dobře už mi dlouho nebylo."

"Cože?"

Uchopil ji za ramena. "Před šesti měsíci byl zabit nějaký muž... Pamatuješ?"

Z očí se jí náhle vytratila radost. "Ano, pamatuji."

"Já ho nezabil," prohlásil Bourne. "Nemohl jsem ho zabít."

Našli si malý hotel nedaleko předlidského bulváru Montparnasse. Hala i pokoje byly sice ošuntělé, ale celý hotel předstíral jakousi zapomenutou eleganci, která dodávala všemu duch nadčasovosti. Bylo to klidné místo pro odpočinek uprostřed téměř karnevalového shonu. Hotel si udržoval svou tvář, přijímal změny doby, aniž by se jim přizpůsoboval.

Jason zavřel dveře, pokývl šedovlasému hotelovému poslíčkovi, jehož lhostejnost se změnila ve shovívavost, když za své služby dostal dvacetifrankovou bankovku.

"Myslí si o tobě, že jsi nějaký venkovský jáhen, který je už celý rozpálený v očekávání noci," poznamenala Marie.

"Doufám, že sis všiml, jak jsem šla hned k posteli."

"Jmenuje se Hervé a bude asi velice starostlivý, pokud jde o naše potřeby. Nijak netouží dělit se s někým o bohatství."

Jason přešel pokoj a vzal ji do náruče. "Díky, že ti na mně tak záleží."

"O tom nepochybuj, můj příteli." Vztáhla ruku a uchopila do ní jeho obličej. "Už mě ale nenechávej čekat. Málem jsem se zbláznila; pořád jsem musela myslet na to, že tě někdo poznal... že se stalo něco hrozného."

"Zapomínáš, že nikdo neví, jak vypadám."

"S tím moc nepočítej; není to totiž pravda. Na Steppdeckstrasse to byli čtyři chlapi, včetně toho grázla z Guisan Quai.

Jsou naživu, Jase. A viděli tě přece."

"Ani moc ne. Viděli nějakého tmavovlasého muže s obvazem na hlavě a kolem krku, který kulhal. Jenom dva z nich se dostali do mé blízkosti; ten chlap v poschodí a pak ten dobytek na Guisan. První určitě nebude nějaký čas schopen opustit Curych, nejspíš nemůže chodit a z ruky mu toho taky moc nezůstalo. A toho druhého oslepil záblesk světla, na rozdíl ode mne."

Uvolnila své oběti a trochu se zamračila. V její ostrážitě mysli se probudila zvědavost. "Nemůžeš si být úplně jistý. Byli tam a viděli tě."

Změňte si barvu vlasů... a změnil jste si obličej. Geoffrey Washburn, Ile de Port Noir.

"Opakuji, viděli jenom tmavovlasého muže, a to v hluboké tmě. Umíš si poradit se slabým roztokem peroxidu vodíku?"

"Nikdy jsem ho nepoužívala."

"Tak ráno najdu nějaký obchod. Montparnasse je pro něco takového jako stvořený. Mít blond vlasy znamená užít si víc legrace, neříká se to?"

Pečlivě se na něho zadívala. "Představuju si, jak asi budeš vypadat."

"Jinak. Ne nijak výrazně, ale bude to stačit."

"Možná máš pravdu. Upřímně doufám, že máš." Před další rozmluvou ho políbila na tvář... "Tak, a teď mi pověz, co se stalo. Kam jsi to šel? Co ses dozvěděl o té... nehodě před půl rokem?"

"Nebylo to před půl rokem, a protože se to nestalo přesně tehdy, já ho zabít nemohl." Pak jí řekl vše s výjimkou onoho

krátkého okamžiku, kdy si myslel, že už ji nikdy neuvidí. Nemusel se o tom zmiňovat; dopověděla to za něj sama.

"Kdybys neměl to datum tak jasně v paměti, už bys za mnou nepřišel, vid'?"

Zavrtěl hlavou. "Asi ne."

"Věděla jsem to. Cítila jsem to. Nějaký čas, když jsem šla z té kavárny ke schodům do muzea, jsem ani nedýchala.

Připadalo mi, že se udusím. Věřil bys tomu?"

"Nechci tomu věřit."

"Já také ne, ale bylo to tak."

Zůstali sedět, ona na posteli, on v obyčejném křesle blízko ní. Chytil ji za ruku. "Ještě stále si nejsem jistý, jestli tu mám být... Znal jsem toho muže, viděl jsem jeho obličej, byl jsem v Marseilles osmačtyřicet hodin předtím, než byl zavražděn!"

"Tys ho ale nezabil."

"Tak proč jsem tam vůbec byl? Proč si lidé myslí, že jsem to udělal já? Bože, to je šílené!" Vyskočil z křesla, oči měl znovu plné bolesti. "Pak jsem na to ale zapomněl. Nejsem asi duševně zdravý, že? Protože jsem zapomněl... roky, celý svůj život."

Marie tentokrát promluvila věcně, bez sebemenší známky soucitu v hlase. "Odpovědi se dozvíš. Z jednoho zdroje nebo z druhého, ale nakonec přijdou z tvých vlastních vzpomínek."

"Možná že k tomu nedojde. Washburn říkal, že to je něco jako přestavěné zdi, rozdílné tunely... jiná okna." Jason přešel k oknu a zadíval se na světla Montparnassu. "Ty pohledy nejsou stejné a nikdy nebudou. Někde venku existují lidi, které znám a kteří znají mne. Pár tisíc mil odsud žijí jiní lidé, na nichž mi záleží, i takoví, na kterých mi nezáleží... Nebo, Bože můj, může tam být třeba i manželka s dítětem - já nevím. Pořád se jenom točím jako ve větru, stále se obracím na různé strany a nemůžu se pořádně postavit na zem. Pokaždé, když se o to pokusím, vrhne mě to zpátky do vzduchu."

"Na oblohu?" zeptala se Marie.

"Ano."

"Vyskočil jsi z letadla," pronesla, jako by jenom konstatovala skutečnost.

Bourne se k ní obrátil. "To jsem ti nikdy neřekl."

"Jedné noci jsi o tom mluvil ze spaní. Celý ses potil; obličej jsi měl rozpalený a já ti ho musela utírat ručníkem."

"Proč jsi mi nic neřekla?"

"Vlastně řekla. Zeptala jsem se tě, jestli jsi nebyl pilotem nebo jestli ti nevadí létání. Zvláště v noci."

"Nevěděl jsem, o čem mluvíš. Proč jsi na mě nenaléhala víc?"

"Bála jsem se. Byl jsi tehdy hodně blízko zhroutilí a já v těchhle věcech nemám žádné zkušenosti. Můžu ti pomoci, aby sis na různé věci vzpomněl, ale nedokážu si poradit s tvým podvědomím. Myslím, že by se o to nikdo s výjimkou doktora také pokoušet neměl."

"Doktora? Byl jsem v jeho ošetřování skoro celých šest šílených měsíců."

"Z toho, co jsi mi o něm pověděl, si myslím, že bys měl žádat ještě nějaký další nezávislý posudek."

"To neudělám!" odpověděl, překvapen vlastním hněvem.

"Proč ne?" Marie vstala z postele. "Potřebuješ pomoc, drahoušku. Nějaký psychiatr by mohl..."

"Ne!" Vykřikl bezděky, sám ze sebe skoro šílený. "To neudělám. Nemůžu."

"Prosím tě, pověz mi proč?" zeptala se ho chladně, stojíc přímo proti němu.

"Já... já... to nemůžu udělat."

"Jenom mi pověz proč, nic víc."

Bourne na ni hleděl dál, pak se odvrátil a znovu se podíval z okna. Rukama se opíral o parapet. "Protože se bojím. Někdo lhal a já jsem za to byl vděčný víc, než ti dokážu povědět. Ale předpokládejme, že další lži už neexistují, že všechno ostatní je pravda. Co budu dělat potom?"

"Chceš říct, že se to nechceš dozvědět?"

"Takhle ne." Narovnal se a opřel se o rám okna s očima stále upřenýma na světla pod sebou. "Snaž se mě pochopit," pronesl prosebně. "Musím se dozvědět určité věci... dost k tomu, abych se mohl rozhodnout... ale možná, že ne všechno. Část mého já musí být schopná od toho všeho odejít, zmizet. Musím dokázat říct sám sobě, že to co bylo, už není. A že tu existuje určitá možnost, že to nikdy ani nebylo, protože si na to prostě nevzpomínám. Co si člověk nepamatuje, to neexistuje... aspoň pro něho." Obrátil se zpět k Marii. "Pokousím se říct, že takhle je to možná lepší."

"Chceš stopy, ale ne důkaz, takhle to chceš říct?"

"Přeju si takové směrůvky, které ukazují buď jedním, nebo druhým směrem a které mi napoví, jestli mám, nebo nemám utéct."

"Které to tobě napoví. A co třeba takhle říct nám!"

"To bude záležet na těch směrnících, ne? To přece víš."

"Tak je pojďme najít," odpověděla.

"Dej pozor. Třeba pak nebudeš schopná s tím, co najdeme, žít. To myslím vážně."

"Budu schopná žít s tebou. Taky to myslím vážně." Zvedla ruku a dotkla se jeho obličeje. "Pojďme. V Ontariu je sotva pět hodin. Ještě zastihnu Petra v kanceláři. Mohl by začít s tím pátráním po Treadstonu... a taky nám dát jméno někoho na zdejší ambasádě, kdo nám v případě potřeby pomůže."

"Chceš Petrovi říct, že jsi v Paříži?"

"Stejně by se to od spojovatelky dozvěděl, ale ten hovor nebude možné do našeho hotelu vysledovat. Neboj se, budu opatrná, nic konkrétního neřeknu. Přijela jsem na pár dní do Paříže, protože mí příbuzní v Lyonu jsou prostě děsně nudní lidé. Tomu uvěř."

"Myslíš, že bude na zdejším velvyslanectví někoho znát?"

"Petr si zakládá na tom, že všude někoho zná. To je jedna z jeho užitečnějších, i když méně přitažlivých vlastností."  
"To zní slibně." Bourne si oblékl plášť. "Až se dovoláš, dáme si večeři. Myslím, že se oba potřebujeme i napít."  
"Pojďme kolem banky na rue Madelaine. Na něco bych se chtěla podívat."  
"Co tam v noci uvidíš?"  
"Telefonní budku. Doufám, že tam poblíž nějaká bude."  
Byla. Přímě přes ulici proti vchodu do banky.

Vysoký blondák v brýlích se želovininovými obroučkami stál v odpoledním slunci v ulici Madeleine. Pohlédl na hodinky. Chodníky překypovaly lidmi, provoz na ulici byl naprosto šílený, podobně jako ve většině ulic celé Paříže. Muž vstoupil do telefonní budky a zavěsil telefonní sluchátko, jež viselo na zamotané šňůře mimo vidlici. Stav, v němž se telefon nacházel, představoval pro každého rádoby uživatele dostatečně výmluvné znamení, že telefon nefunguje. To snižovalo nebezpečí, že by v potřebnou dobu byla budka obsazená. Fungovalo to.

Znovu mrkl na hodinky; časový limit se právě rozběhl. Marie byla uvnitř banky. Během několika následujících minut ho zavolá. Vytáhl z kapsy pár mincí, položil je na římsu a opřel se o skleněnou tabuli, oči upíral k bance na druhé straně ulice. Mrak na chvíli zastřel sluneční svit, takže v okně uviděl svůj odraz. Naplnilo ho to uspokojením. Připomněl si překvapenou reakci kadeřníka na Montpamassu, který ho umístil do prostoru odděleného záclonkami, když byl požádán o jeho přeměnu na blondáka. Mrak přešel, slunce se znovu rozzářilo naplno. Zazvonil telefon.

"Jsi to ty?" ozval se hlas Marie St. Jacquesové.

"Jsem to já," odpověděl Bourne.

"Dej pozor, aby sis zapamatoval název a umístění kanceláře. Mluv trochu horší francouzštinou. Vyslovuj některá slova chybně, aby bylo jasné, že jsi Američan. Řekni mu, že na telefony v Paříži nejsi zvyklý. Pak pokračuj přesně podle časového harmonogramu. Zavolám ti přesně za pět minut."

"Čas běží."

"Cože?"

"Nic. Chci říct, jdeme na to."

"Dobře... čas běží. Hodně štěstí."

"Díky." Jason zmáčkl vidlici, uvolnil ji a vytočil číslo, které se naučil nazpaměť.

"La Banque de Valois. Bonjour."

"Potřebuji pomoc," prohlásil Bourne a pokračoval zhruba slovy, která mu poradila Marie. "Nedávno jsem nechal převést dost velkou částku ze Švýcarska, vyplatitelnou doručiteli. Chtěl bych vědět, jestli jsou už formality s těmi penězi vyřízené."

"To patří do Oddělení zahraničních služeb, pane. Přepojím vás."

Nejprve se ozvalo cvaknutí, pak další ženský hlas. "Zahraniční služby, prosím."

Jason zopakoval svůj požadavek.

"Mohl byste mi laskavě říct své jméno?"

"Raději bych nejprve hovořil se zástupcem banky, pak vám řeknu jméno."

Ve sluchátku se chvíli nic neozývalo. "Jak si přejete, pane. Spojím vás s kanceláří pana viceprezidenta d'Amacourta." Sekretářka pana d'Amacourta byla poněkud méně ochotná. Jak Marie předpovídala, banka právě zahájila svůj prověřovací proces. Takže Bourne použil další slova, která mu Marie poradila. "Mluvim o transferu z Curychu, z banky Gemeinschaft na Bahnhofstrasse a hovořím o sedmimíslné částce. Pana d'Amacourta, jestli dovolíte. Mám velmi málo času."

Ted' už nebylo na sekretářce, aby dále zdržovala. Ozval se hlas poněkud popleteného viceprezidenta.

"Jak vám mohu pomoci?"

"Vy jste d'Amacourt?" otázal se Jason.

"Ano, jsem Antoine d'Amacourt. A kdo volá, mohu-li se zeptat?"

"Výborně! Vaše jméno mi měli dát v Curychu. Příště si na to dám pozor," mnohmluvně pokračoval Bourne s americkým přízvukem.

"Prosím? Nebylo by pro vás pohodlnější hovořit anglicky, monsieur?"

"To určitě," přešel Jason do angličtiny. "Už tak mám dost problémů s tím ztraceným telefonem." Pohlédl na hodinky; zbývaly necelé dvě minuty. "Jmenuji se Bourne, Jason Bourne. Před osmi dny jsem z banky Gemeinschaft v Curychu předisponoval čtyři a půl milionů franků. Tam mě ujistili, že půjde o důvěrnou transakci."

"Veškeré transakce jsou důvěrné, pane."

"Fajn. Dobře. Chci vědět - je už všechno vyřízené?"

"Měl bych vám vysvětlit," odpověděl bankéř, "že důvěrnost vylučuje i všeobecné potvrzování takovýchto transakcí neznámým účastníkům po telefonu."

Marie měla pravdu. Logika její pasti připadala Jasonovi nyní jasnější.

"V to doufám, ale jak jsem řekl vaší sekretářce, spěchám. Během dvou hodin odjízďím z Paříže a musím dát všechno do pořádku."

"Pak vám tedy navrhuji, abyste přišel do banky osobně."

"To také vím," ujistil ho Bourne s uspokojením, že konverzace probíhá přesně podle Mariina předpokladu, "ale chtěl jsem se jenom ujistit, že až k vám dorazím, bude všechno připraveno. Kde sídlí vaše kancelář?"

"V prvním poschodí, monsieur. Vzadu, prostřední dveře. Mám sekretářku."

"Já budu jednat pouze s vámi, ano?"

"Jestli si přejete. I když kterýkoliv úředník..."

"Podívejte, mistře," vykřikl ten odporný Američan, "mluvíme o více než čtyřech milionech franků!"

"Jistě, pouze se mnou, Monsieur Bourne."

"Prima. Dobře." Jason prstem zmáčkl vidlici sluchátka. Měl patnáct vteřin. "Podívejte, teď je 14.35..." Znovu zmáčkl dvakrát vidlici, čímž přerušil hovor, ale spojení nepřerušil. "Haló? Haló?"

"Slyším vás, monsieur."

"Zatracené telefony! Poslyšte, já..." Znovu stiskl vidlici, tentokrát třikrát rychle za sebou. "Haló? Haló?"

"Monsieur, prosím vás - jestli mi dáte své telefonní číslo..."

"Spojovatelko? Haló, spojovatelko?"

"Monsieur Bourne, prosím..."

"Neslyším!" Čtyři vteřiny, tři, dvě. "Počkejte moment. Zavolám vám zpátky." Přidržel vidlici zmáčknutou a úplně přerušil spojení. Uplynuly další tři vteřiny a telefon zazvonil; zvedl sluchátko. "Jmenuje se d'Amacourt, kancelář má na prvním podlaží, vzadu, prostřední dveře."

"Mám to," pronesla Marie a zavěsila.

Bourne znovu vytočil číslo banky a vhodil do automatu další mince. "Mluvil jsem s panem d'Amacourtem, když mě přerušili..."

"Lituji, monsieur."

"Monsieur Bourne?"

"D'Amacourt?"

"Ano - moc mě mrzí, že máte takové potíže. Co jste říkal? Ohledně času?"

"Och, jistě. Je krátce po půl třetí. Budu u vás ve tři hodiny."

"Těším se na setkání s vámi, monsieur."

Jason znovu udělal na šňůře telefonu uzel, nechal sluchátko volně viset a opustil budku. Rychlým krokem se prodíral hustým davem směrem do stínu markýzy před obchodem. Tam se obrátil a čekal, oči upřené na banku přes ulici. V paměti mu vytanula vzpomínka na jinou banku v Curychu a na zvuk policejních sirén na Bahnhofstrasse. Příštích dvacet minut ukáže, jestli měla Marie pravdu, nebo ne. Jestli se nemýlila, pak na rue Madeleine žádné sirény neuslyší.

Štíhlá žena s širokým kloboukem, jehož okraje jí částečně zakrývaly obličej, zavěsila sluchátko veřejného telefonu na stěně vpravo u vchodu do banky. Otevřela kabelku, vytáhla pudřenku a nápadně si kontrolovala nalíčení. Přitom malé zrcátko natočila nejprve doleva, pak doprava. S uspokojením pudřenku zastrčila zpátky, zavřela kabelku a podél pokladních okének zamířila k zadnímu traktu prvního patra. Zastavila se před prostředním pultem, vzala do ruky tužku na řetízku a do formuláře připraveného na mramorovém pultu začala psát řadu náhodných čísel. Necelé tři metry vedle se nacházela malá mosazná branka, od níž vedlo na obě strany po celé šířce haly nízké dřevěné zábradlí. Za brankou a zábradlím byly .stolky nižších úředníků. Za nimi stálo před pěti dveřmi celkem pět stolů vyšších sekretářek. Marie si přečetla jméno napsané zlatými písmeny na prostředních dveřích.

M.A.R. D'Amacourt

Vice-President

Comptes a L'Étranger et Devises

Ted' k tomu musí každým okamžikem dojít - pokud se to vůbec stane, pokud se nezmýlila. A pak musí vědět, jak Monsieur d'Amacourt vypadá. Jde o muže, se kterým se Jason musí setkat. A promluvit s ním. Ale ne tady v bance. Stalo se to. Náhle propukl koordinovaný ruch. Sekretářka před d'Amacourtovými dveřmi se zvedla a s poznámkovým blokem spěšně zmizela za dveřmi. Za třicet vteřin se znovu objevila a zvedla telefon. Vytočila tři čísla - tedy vnitřní hovor - a ze svého bloku něco do telefonu přečetla.

Uplynuly dvě minuty a dveře d'Amacourtovy kanceláře se otevřely. V nich se objevila postava viceprezidenta, úzkostlivého úředníka, zneklidněného bezdůvodným zdržením. Byl to muž středního věku, jenž i přes veškerou snahu o mladistvost vzhled vypadal v obličeji starší. Řídnoucí vlasy měl na konečcích ožehnuté a sčesané tak, aby zakrývaly počínající lysinu. Okolo očí měl drobné kožní váčky, jež svědčily o dlouhých hodinách strávených u dobrého vína. Oči samy o sobě působily chladně, neustále těkaly a svědčily o tom, že jejich majitel umí být na své podřízené pěkně náročný. Nyní obezřetně pozorovaly okolí. D'Amacourt vyštěkl jakýsi dotaz ke své sekretářce. Ta se otočila v křesle a ze všech sil se snažila zachovat klid.

D'Amacourt se vrátil zpět do kanceláře, ale dveře za sebou nezavřel; klec rozhněvané kočky zůstala otevřená. Uplynula další minuta. Sekretářka se nepřestávala ohlížet vpravo, jako by se po něčem dívala - jako by na něco čekala. Když to konečně uviděla, vydechla a úlevou přivřela oči.

Na vzdálené stěně vlevo vzadu se nad dvěma tmavými dřevěnými panely objevilo zelené světlo - rozjel se výtah. Jen o několik vteřin později se dveře výtahu otevřely a z nich vystoupil postarší elegantní muž s malým černým pouzdrém, ne větším než jeho dlaň. Marie na něho zůstala hledět se smесicí uspokojení i strachu. Její předpoklady se naplnily. To černé pouzdro bylo vyňato z důvěrné složky uvnitř střežené místnosti a proti podpisu vydáno muži nade všechno bezúhonnému a nepodplatitelnému. Postarší postava právě kráčela mezi řadami stolů směrem k d'Amacourtově kanceláři.

Sekretářka vstala, pozdravila se s vysokým úředníkem a doprovodila ho do kanceláře šéfa. Okamžitě však opět vyšla ven a pevně za sebou zavřela.

Marie se zahleděla na hodinky a nespustila oči z vteřinové ručičky. Hodlala získat ještě jednu, zbývající část důkazu, kterého by se jí mohlo v krátké době dostat, jestliže pronikne za průchod mezi zábradlím, odkud by mohla dobře vidět

na stůl sekretářky. Jestli k tomu totiž dojde, stane se to rychle a bude to trvat velmi krátce.

Přešla tedy k brance, otevřela kabelku a bezvýrazně se usmála na recepci, která právě mluvila do telefonu. Němě svými rty směrem k udivené recepci zformulovala jméno d'Amacourta a přitom si otevřela branku. Rychle vešla dovnitř, coby rozhodná, i když nepříliš inteligentní klientka banky Valois.

"Pardon, madame..." Recepci zakryla sluchátko rukou a rychle francouzsky promluvila. "Mohu vám nějak pomoci?" Marie opět němě vyslovila jméno - nyní jako zdvořilá klientka, která jde pozdě na sjednanou schůzku a nechce obtěžovat přetížené zaměstnance. "Monsieur d'Amacourt. Obávám se, že jdu pozdě, ale musím si promluvit aspoň s jeho sekretářkou." Pokračovala uličkou směrem ke stolu sekretářky u prostředních dveří.

"Prosím, madam," zvolala recepci. "Musím vás ohlásit..." Hukot elektrických psacích strojů a polohlasná konverzace pohltily její slova. Marie s přísným obličejem přistoupila k sekretářce, která vzhledla, stejně překvapená, jako prve recepci. "Ano? Mohu vám nějak pomoci?"

"Monsieura d'Amacourta, prosím."

"Obávám se, že má právě jednání, madam. Máte dojednanou schůzku?"

"Och ano, samozřejmě," odpověděla kvapně Marie a otevřela znovu kabelku.

Sekretářka se podívala před sebe na časový rozvrh. "Obávám se, že na tuto dobu nemám nikoho zaznamenaného."

"Ach, Bože můj!" vykřikla zmatená klientka banky Valois. "Právě jsem si to uvědomila. Ta schůzka je zítra, ne dnes! Velice se omlouvám!"

Rychle se otočila a zamířila zpět k brance. Viděla to, co vidět chtěla; poslední potřebný důkaz. Na d'Amacourtově telefonu svítila jedna žárovka. Obešel sekretářku a sám volal mimo banku. K účtu Jasona Bournea patřily navíc speciální tajné instrukce, jež neměly být majiteli účtu známy.

Bourne se ve stínu markýzy podíval znovu na hodinky - bylo 14.49. Marie by touto dobou měla být zpět u telefonu vedle vchodu do banky a s očima na stopkách pozorovat dění uvnitř. Nejbližších několik minut jim dá odpověď. Možná ji znala už nyní.

Pomalou se tedy posunul nalevo od výkladní skříně, oči stále upíral ke vchodu do banky. Úředník uvnitř se na něho usmál. To mu připomnělo, že by neměl upoutávat žádnou pozornost. Vytáhl balíček cigaret, jednu si zapálil a opět pohlédl na hodinky. Za osm minut tři.

A vtom je spatřil. Vlastně jeho. Tři dobře oblečení pánové, rychle přicházeli po rue Madeleine. Byli zabrání do hovoru, i když oči upírali přímo před sebe. Předešli pomalu krácející chodce před sebou. Omluvili se, což nebylo na Paříž příliš obvyklé. Jason soustředil pozornost na muže uprostřed. Byl to on. Muž jménem Johann.

Dej signál Johannovi, aby šel dovnitř. Vrátime se pro ně. Tato slova na Steppdeckstrasse vyřkl vysoký, štíhlý muž v brýlích se zlatými obroučkami. Johann. Poslali ho sem z Curychu, protože viděl Jasona Bournea. To o něčem svědčilo. Neměli žádnou jeho fotografii.

Tři muži dorazili ke vchodu. Johann s mužem po pravici vešel dovnitř, třetí muž zůstal stát u dveří. Bourne se vrátil do telefonní budky. Počká pár minut a pak naposledy zavolá Antonia d'Amacourta.

Před budkou odhodil cigaretu, rozdrtil ji podpatkem a otevřel dveře.

"Monieur...", ozval se hlas za ním.

Jason se prudce se zatajeným dechem otočil. Nějaký bezvýrazný muž se strništěm na bradě ukazoval prstem na budku.

"Telefon - nefunguje. Podívejte se na šňůru."

"Díky. Přesto to zkusím."

Muž pokrčil rameny a odešel. Bourne vstoupil dovnitř; čtyři minuty uplynuly. Vytáhl z kapsy drobné - dost na dva hovory - a vytočil první číslo.

"La Banque de Valois. Bonjour."

Za deset vteřin byl u telefonu d'Amacourt. Měl nervózní hlas. "To jste vy, monsieur Bourne? Domníval jsem se, že jste říkal, že už jste na cestě do mé kanceláře."

"Změna plánu, obávám se. Zavolám vám zítra." Náhle přes skleněnou stěnu budky Jason zahlédl auto, které se na protější straně prudce zařadilo k chodníku před bankou. Třetí muž, který dál postával u vchodu, kývl na řidiče.

"...mohu udělat?" ptal se d'Amacourt.

"Prosím?"

"Ptal jsem se, jestli pro vás něco mohu udělat. Mám tu váš účet, všechno je pro vás připraveno."

To určitě, pomyslel si Bourne. Stálo za to zkusit ten trik. "Podívejte, musím dnes odpoledne do Londýna. Pojedu jednou z těch kyvadlových linek, ale zítra jsem zase zpátky. Nechte si všechno u sebe, ano?"

"Do Londýna, monsieur?"

"Zítra vám zavolám. Musím chytit taxík do Orly." Zavěsil a zadíval se na vchod do banky. Netrvalo ani půl minuty a Johann se svým společníkem vyrazili z banky na chodník. Stručně se domluvili se třetím mužem a pak všichni nastoupili do zaparkovaného auta.

Únikový automobil zabíjáků byl stále v akci, nyní na cestě k letišti Orly. Jason si zapamatoval poznávací značku a pak vytočil druhé číslo. Jestli veřejný telefonní automat v bance právě nikdo jiný neužívá, Marie zvedne sluchátko, jen co zazvoní. Také to udělala.

"Ano?"

"Vidělas něco?"

"Až moc. D'Amacourt je člověk, kterého hledáš."

Pohybovali se po obchodě, přecházeli od jedné police ke druhé. Marie se však stále držela v blízkosti široké výkladní skříně pokradmu sledovala vchod do banky přes ulici.

"Vybral jsem ti dva šátky," oznámil jí Bourne.

"Tos neměl. Ceny jsou tu hrozně vysoké."

"Už jsou skoro čtyři hodiny. Pokud ještě nevyšel, tak už to do konce pracovní doby neudělá."

"Pravděpodobně ne. Kdyby se chtěl s někým setkat, pak by to už býval udělal. Musíme to ale vědět jistě."

"Věř mi, jeho kamarádi jsou na Orly a přebíhají od jednoho kyvadlového letu ke druhému. Neexistuje způsob, aby se jinak přesvědčili, jestli někde nejsem, protože můžu cestovat pod falešným jménem."

"Spoléhají na toho chlápka z Curychu, který tě má identifikovat."

"A ten pátrá po tmavovlasém muži, co navíc kulhá, ne po mně. No tak, pojďme do banky. Ukážeš mi d'Amacourta."

"To nejde," odporovala Marie a zavrtěla hlavou. "Kamery na stropě mají široký záběr. A jestli si potom přehrají videozáznamy, tak tě poznají."

"Světlovlasého muže v brýlích?"

"Nebo mě. Já jsem tam už byla a recepční nebo sekretářka mě mohou identifikovat."

"Podle toho, co říkáš, je to tam uvnitř hotový tajný spolek. Ale o tom si přece jen dovolím pochybovat."

"Může je napadnout sto a jeden důvod k tomu, aby si ty videozáznamy přehrávali." Marie se zarazila, chytila se Jasonovy paže, oči upřela ke vchodu banky. "Tamhle je! Ten člověk v kabátě s černým sametovým límcem - to je d'Amacourt."

"Ten, co si teď upravuje rukávy?"

"Ano."

"Vidím ho. Sejdeme se zase v hotelu."

"Bud' opatrný. Bud' moc opatrný."

"Zaplat' za ty šátky, tam vzadu u pultu."

Jason vyšel z obchodu, zamžikal ve slunečním světle, když vyšel ze stínu žaluzie, a rozhlédl se po ulici, zda neobjeví nějakou mezeru v proudu aut, aby mohl přejít ulici. Nic. D'Amacourt zahrnul doprava a šel bezmyšlenkovitě, skoro se loudal; nebudil dojem člověka, který spěchá na nějakou domluvenou schůzku. Spíše připomínal lehce pomačkaného páva.

Bourne dorazil na roh a na zelenou přešel na protější stranu. Tím se zařadil za bankéře. D'Amacourt se zastavil u novinového stánku, aby si koupil večerník. Jason zůstal stát před obchodem se sportovním zbožím. Jakmile se bankér znovu pohnul, s odstupem ho následoval.

Před nimi se objevila kavárna s kouřovými okny. Vcházelo se dveřmi z tvrdého dřeva opatřenými masivním kováním. I člověk bez fantazie si dokázal představit interiér kavárny; bylo to zkrátka místo, kde se scházejí muži na drink a kam si diskrétně přivádějí ženy. Vhodné místo i pro malou diskusi s Antoinem d'Amacourtem. Jason přidal do kroku, až se dostal bankéři po bok. Promluvil nemotornou francouzštinou s anglickým přízvukem, jakou užil i v telefonním rozhovoru.

"Dobrý den, monsieur. Myslím, že jste pan... pan d'Amacourt. Nemám pravdu?"

Bankér se zastavil. Jeho chladné, vyděšené oči prozradily, že chápe, o co jde. Páv se jako by ještě více schoulil do svého kabátu na míru. "Bourne?" zašeptal.

"Vaši přátelé musí být touhle dobou dost zmatení. Předpokládám, že právě pobíhají po celém letišti v Orly a možná přemítají, že jste jim dal špatnou informaci. Třeba i schválně."

"Cože?" vypouklil vyděšené oči.

"Pojďme dovnitř," prohodil Jason a pevně chytil d'Amacourta za paži. "Myslím, že bychom si měli trochu popovídat."

"Já absolutně nic nevím! Jednom jsem uposlechl pokynu, připojenému k účtu. Nemám s tím nic společného!"

"Je mi líto. Když jsem s vámi mluvil poprvé, řekl jste, že nemůžete telefonicky potvrdit druh bankovního účtu, o kterém jsem hovořil. Prohlásil jste, že nechcete mluvit o transakci s někým, koho neznáte. Ale o dvacet minut později jste mi prozradil, že je pro mne všechno připraveno. To je důkaz, ne? Teď pojďme dovnitř."

Kavárna byla svého druhu miniaturní verzi curyšského podniku Tři chaty. Hluboké boxy, přepážky mezi nimi vysoké, světlo tlumené. Tím však jakákoliv podobnost končila. Kavárna na rue Madeleine byla zcela francouzského stylu a namísto džbánů piva stály na stolech karafy s vínem. Bourne požádal o stůl v rohu. Číšník mu vyhověl.

"Dejte si něco k pití," vyzval Jason bankéře. "Budete to potřebovat."

"To si myslíte vy," zněla chladná odpověď. "Ale dám si whisky."

Nápoje dorazily v okamžení. D'Amacourt vyplnil krátkou chvilku čekání tím, že se z těsného kabátu snažil vydolovat krabičku cigaret. Bourne škrtl zápalkou a přidržel ji blízko bankéřova obličeje. Velmi blízko.

"Merci." D'Amacourt vdechl kouř, vytáhl cigaretu z úst a polkl polovinu obsahu skleničky. "Nejsem ten člověk, se kterým byste se měl bavit," prohlásil.

"A kdo to tedy je?"

"Možná vlastník banky. Nevím, ale já určitě ne."

"Vysvětlíte mi to."

"Byla učiněna určitá opatření. Soukromá banka je značně pružnější nežli instituce ve veřejném vlastnictví akcionářů."

"Jak pružnější?"

"Má daleko větší šíři, řekněme, požadavků určitých klientů i sesterských bankovních ústavů. Lze uplatňovat menší míru dohledu, nežli kupříkladu v podnicích kótovaných na burze. Gemeinschaft v Curychu je rovněž soukromý ústav."

"A požadavek vzešel z Gemeinschaftu?"

"Žádosti... požadavky... ano."

"Kdo je majitelem banky Valois?"

"Kdo? Spousta lidí - celé konsorcium. Deset nedo dvanáct mužů i s rodinami."

"Tak musím mluvit s vámi, ne? Myslím, že bych byl vypadal trochu hloupoučce, kdybych běhal po Paříži a všechny je sháněl."

"Já jsem jenom výkonný pracovník. Zaměstnanec." D'Amacourt dopil zbytek whisky, zamáčkl cigaretu a hned sáhl po další. A také po zápalkách.

"O jaká opatření se jedná?"

"Mohl bych přijít o své místo, monsieur!"

"Mohl byste přijít taky o život," odpověděl Jason s nepříjemným pocitem, jak lehce ta slova vyslovil.

"Nemám taková privilegia, jak se domníváte."

"Ale nejste zase tak neznalý věci, jak se mi tu snažíte namluvit," zareagoval Bourne a očima těkal po bankéřově postavě za stolem. "Lidi vašeho typu lze najít všude, d'Amacourte. Svědčí o tom váš oblek, účes, i způsob vaší chůze; příliš se naparujete. Člověk jako vy se nestane viceprezidentem banky Valois, aniž by znal odpovědi na řadu otázek; musíte se přece krýt. Vy byste nikdy neudělal nějakou levotu, pokud byste si nejdříve nekryl vlastní záda. Tak mi povězte, v čem spočívala ta opatření? Vy osobně pro mě nejste důležitý, vyjadřuji se dost jasně?"

D'Amacourt škrtl zápalkou a přidržel ji u konce cigarety. Díval se přitom upřeně na Jasona. "Nemusíte mi vyhrožovat, monsieur. Jste velmi bohatý muž. Proč byste mi nemohl zaplatit?" Bankéř se nervózně usmál. "Mimoходом, máte docela pravdu. Jeden nebo dva dotazy jsem opravdu učinil. Paříž není Curych. Muži mého postavení se dostane alespoň nějakého vysvětlení, když už ne přímo odpovědi."

Bourne se opřel do křesla a kroužil sklenicí po ubruse. Cinkání ledu šlo d'Amacourtovi zjevně na nervy. "Řekněte nějakou rozumnou cenu," pronesl konečně, "a můžeme o tom začít diskutovat."

"Jsem rozumný člověk. Vycházejme z celkové částky a konečně rozhodnutí si udělejte sám. Bankéři na celém světě jsou odměňováni svými vděčnými klienty za poskytnuté rady. Rád bych vás považoval za svého klienta."

"Tak tohle vám skutečně věřím." Bourne se usmál a nad nestydatostí toho muže potřásl hlavou. "Takže tomu místo vydírání budeme říkat prémie. Kompenzace za osobní radu a službu."

D'Amacourt pokrčil rameny. "Tuto definici mohu akceptovat, a budu-li kdy tázán, mohu vaše slova opakovat."

"Takže, jaká opatření?"

"K převodu vašich peněz z Curychu byla připojena une fiche con-fidentielle - tajná doložka."

"Une fiche?" přerušil ho Jason se vzpomínkou na jeden okamžik v Apfelové kanceláři v Gemeinschaftu, kdy stejná slova pronesl Kó-nig, jen co vešel dovnitř. "To už jsem jednou slyšel. Co to znamená?"

"Je to vlastně takový trochu zastaralý výraz. Pochází tak z poloviny devatenáctého století, kdy se obvykle užíval ve velkých bankovních domech - nejdříve u Rothshildů - ke sledování mezinárodního toku peněz."

"Díky. Tak a teď k tomu, co obsahuje?"

"Zvláštní zapečetěnou instrukci, která měla být otevřena a splněna, jakmile bude příslušný účet aktivován."

"Aktivován?"

"Jakmile se na účet či z účtu přesunou nějaké peníze."

"Co kdybych prostě jenom zašel za pokladníkem, vytáhl bankovní knížku a požádal o peníze?"

"Na obrazovce by se objevily dvě hvězdičky a pokladník by vás poslal za mnou."

"Stejně jsem se ocitl u vás. Spojovatelka mě přepojila k vám."

"To byla náhoda. V oddělení pro zahraniční služby jsou ještě další dva úředníci. Kdyby vás spojili s kterýmkoliv z nich, podle fiche by vás stejně museli předat mně. Jsem totiž vedoucí oddělení."

"Aha." Bourne si stále nebyl jistý, zda tomu dobře rozumí. V řetězci událostí byla nějaká mezera, nějaký prostor, jež bylo nutno zaplnit. "Počkejte. Vy jste přece o fiche - o té doložce - nic nevěděl, když jste žádal, aby vám přinesli můj účet."

"Proč jsem požádal, aby mi ho přinesli?" předvídal d'Amacourt další otázku. "Mějte rozum, monsieur. Zkuste si představit sebe na mém místě. V telefonu se vám ozve člověk, představí se a pak řekne, že se jedná o čtyři miliony franků. Čtyři miliony. Copak vy byste se nesnažil vyhovět? I za cenu mírného porušení jednoho či dvou pravidel?"

S pohledem na poněkud sešle elegantního bankéře si Jason uvědomil, že takové vysvětlení mohl předpokládat. "A teď ty instrukce. Co se v nich říkalo?"

"Že se má okamžitě volat na uvedené - samozřejmě tajné - telefonní číslo a předat veškeré informace."

"Pamatujete si to číslo?"

"Mám zásadu uchovávat takovéto věci v paměti."

"To rád věřím. Jaké je to číslo?"

"Monsieur, musím se přece chránit. Co kdyby se potom ptali, odkud jste k němu přišel? Míním to... jak se to říká... čistě hypoteticky."

"To tedy znamená, že odpověď znáte. Jak jsem se tedy to číslo dozvěděl? Jestli někdy vůbec vyjde najevo, že ho znám."

"V Curychu. Zaplatil jste tam velice vysokou částku někomu, kdo nejspíš porušil nejen přísné předpisy banky na Bahnhofstrasse, ale přímo i švýcarské zákony."

"Vím, co to bylo za člověka," pronesl Bourne a před očima se mu objevila podoba Königa. "On už porušil zákon."

"V Gemeinschaftu? Žertujete?"

"Trochu. Jmenuje se König a má stůl na druhém podlaží."

"Budu si to pamatovat."

"To jsem si jist. To číslo?" D'Amacourt mu odpověděl a Jason si je poznamenal na papírový ubrousek. "Jak se připsvědčím, že je to číslo správné?"

"Máte docela přijatelnou záruku. Ještě jste mi nezaplatil."

"To je pravda."

"A jelikož naše diskuse má být opravdu hodnotná, měl bych vám prozradit, že toto telefonní číslo bylo druhé v pořadí. To první bylo zrušeno."

"To mi vysvětlíte."

D'Amacourt se naklonil kupředu. "S převodem účtu přišla zároveň i fotokopie originální fiche. Byla zalepená v černé obálce, přijatá a podepsaná starším kurátorem záznamů. Kartičku uvnitř ratifikoval jeden partner v Gemeinschaftu a ověřil švýcarský notář. Instrukce byly jednoduché a zcela srozumitelné. Při jakékoliv záležitosti vztahující se k účtu Jasona C. Bournea je třeba okamžitě telefonovat do New Yorku a sdělit veškeré detaily... Zde byla karta pozměněna, číslo v New Yorku zrušeno a nahrazeno číslem pařížským. Změna byla stvrzena podpisem."

"New York?" přerušil ho Bourne. "Jak víte, že to původní číslo bylo do New Yorku?"

"V závorce před číslem bylo uvedeno číslo volací a to zůstalo zaznamenáno. Šlo o předčíslí 212. Jako první viceprezident a šéf zahraničního oddělení banky takové hovory vytáčím denně."

"Změnu čísla provedli hodně lajdácky."

"Dalo by se to tak říct. Třeba to dělali ve spěchu, nebo tomu příliš nerozuměli... Avšak část písemné instrukce není možné vypustit bez nového notářského ověření. Co se týká toho New Yorku, jde jenom o nepatrné riziko. V každém případě mi ale tato výměna čísel poskytla záminku, abych položil pár otázek. Jakákoliv změna je klatbou na každého bankéře." D'Amacourt dopil ještě zbytek ze dna skleničky.

"Chcete si dát ještě?" otázal se Jason.

"Ne, díky. To by jenom prodlužovalo naši diskusi."

"Vy jste ji ukončil."

"Přemýšlím, monsieur. Možná že byste měl mít představu o výši sumy, než budeme pokračovat."

Bourne se na muže zamyšleně zahleděl. "Mohlo by to být pět," řekl po chvíli.

"Pět čeho?"

"Pětimístné číslo."

"Budu pokračovat. Mluvil jsem s nějakou ženou..."

"Žena? Jak jste začal?"

"Pravdivě. Že jsem viceprezidentem ve Valois a jednám v souladu s instrukcemi z banky Gemeinschaft v Curychu. Co jsem mohl říci jiného?"

"Pokračujte."

"Informoval jsem ji, že jsem byl v kontaktu s mužem, který se vydával za Jasona Bournea. Ptala se, kdy to bylo, na což jsem jí odpověděl, že před pár minutami. Byla pak velmi zvědavá na obsah naší konverzace. Vlastně jsem ji tlumočil své znepokojení. Ve fiche se výslovně uvádělo, že se má telefonovat do New Yorku, a ne do Paříže. Žena mi samozřejmě odpověděla, že to není moje starost a že příslušná změna čísla byla regulérně autorizována. Otázala se mě, jestli bych si přál, aby Curych dostal informaci o tom, že nějaký úředník z Valois odmítá poslechnout pokynů z banky Gemeinschaft?"

"Počkat," přerušil ho Jason. "Co to bylo za ženu?"

"Nemám nejmenší tušení."

"Chcete říct, že jste spolu celou tu dobu hovořili, ale ona se vám ani nepředstavila? Vy jste se neptal, s kým mluvíte?"

"To je právě pro fiche typické. Je-li uvedeno nějaké jméno, dobře. Jestliže není, pak po něm nikdo nepátrá."

"Neváhal jste se ale zeptat na telefonní číslo."

"To byl pouhý trik; chtěl jsem nějakou informaci. Vy jste k nám převedl čtyři a půl milionů franků, tedy značnou sumu, a tím jste se stal i dosti mocným klientem, možná s ještě mocnějšími vazbami... Člověk se nejdříve vzpouzí, pak souhlasí, znovu se staví na zadní, aby nakonec opět souhlasil; jenom takhle se může něco dozvědět. Zvláště když v hovoru vašeho partnera jsou patrné známky úzkosti. A já vás můžu ujistit, že v jejím hlase bylo úzkosti dost."

"Co jste se dozvěděl?"

"Že je třeba vás považovat za nebezpečného člověka."

"V jakém smyslu?"

"Bližší podrobnosti neuvedla. Ale už samotná skutečnost, že použila takový výraz, mě přiměla, abych se zeptal, zda není zainteresovaná také Sureté. Její odpověď byla nesmírně zajímavá. 'On se pohybuje výš než Sureté, výš než Interpol,' řekla."

"Co jste si z toho vyvodil?"

"Že jde o velice komplikovanou záležitost s nekonečnou řadou možností, do kterých je nejlépe zvenčí nezasahovat. Nicméně od chvíle, co jsme se spolu dali do řeči, vše hovoří o něčem jiném."

"Co to je?"

"Že byste mi skutečně měl zaplatit dobře, jelikož musím být velice opatrný. Ti, co vás hledají, jsou možná rovněž nad Sureté, nad Interpolem."

"K tomu se dostaneme. Pověděl jste té ženě, že jsem na cestě do vaší kanceláře?"

"Že přijdete během čtvrt hodiny. Požádala mě, abych na chvíli zůstal u telefonu, že se hned vrátí. Zřejmě někam volala."

Pak se vrátila s následnými instrukcemi. Měl jste být v mé kanceláři zadržen do doby, než k mé sekretářce dorazí muž, který se bude ptát na tu záležitost z Curychu. A při odchodu jste měl být označen buď kývnutím hlavy, nebo gestem ruky, aby nedošlo k omylu. Ten muž samozřejmě přišel, ale vy jste se neukázal, takže zůstal se svým společníkem a čekal u pokladníka. Když jste zavolał znovu a sdělil mi, že odlétáte do Londýna, vyšel jsem z pracovny, abych našel toho muže. Sekretářka mi ho ukázala a já mu o vás pověděl. Zbytek už víte."

"Nepřipadalo vám divné, že byste mě musel identifikovat?"

"Ani ne tak divné jako přehnané. Fiche, to je jedna věc - telefonní hovory, anonymní komunikace - ale být zapleten přímo, veřejně, to je něco jiného. Také jsem to té ženě řekl."

"Co vám odpovíděla?"

D'Amacourt si odkašlal. "Dala jasné najevo, že společnost, kterou zastupuje - jejíž prestiž byla potvrzena samotnou fiche - si mou spolupráci dobře zapamatuje. Vidíte, nic jsem nezatajil... Oni evidentně nevědí, jak vypadáte."

"Ten muž, co byl v bance, mě viděl v Curychu."

"Pak tedy vlastní společník nevěří jeho očím. Nebo možná nevěří tomu, co si myslí, že viděl."

"Proč myslíte?"

"Pouhý dojem, monsieur. Ta žena byla neodbytná. Chápejte mě, já horlivě protestoval, že s tím nechci mít nic společného; to není součástí fiche. Na to mi pověděla, že neexistuje vaše fotografie. Zjevná lež, samozřejmě."

"Opravdu?"

"Přirozeně. Každý pas má fotografii. Ukažte mi pasového úředníka, kterého si nelze buď koupit, nebo ho rovnou podvést. Deset vteřin v místnosti imigračního úředníka, ofocení fotografie, to všechno se dá zařídít. Ve skutečnosti se dopustili závažného přehlédnutí."

"Nejspíš máte pravdu."

"A vy," pokračoval d'Amacourt, "jste mi právě vyzradil něco dalšího. Ano, opravdu mi musíte hodně dobře zaplatit."

"Co jsem vám právě vyzradil?"

"Že váš pas není pasem Jasona Bournea. Kdo jste, monsieur?"

Jason nejprve neodpověděl; znovu začal kroužit skleničkou po desce stolu. "Někdo, kdo vám může zaplatit spoustu peněz," řekl po chvíli.

"V tom případě je to v pořádku. Jste prostě klient jménem Bourne. A já musím být opatrný."

"Chci to telefonní číslo do New Yorku. Můžete mi ho sehnat? Byla by za to tučná prémie."

"Kéž by to bylo možné. Nevidím ale žádný způsob."

"Mohlo by se to zjistit z té doložky -fiche. Pod nějakou lupou."

"Když jsem říkal, že to číslo bylo vymazáno, monsieur, nemyslel jsem tím, že by bylo škrtnuto. Bylo odstraněno - přímo vyříznuto."

"Takže ho má někdo v Curychu."

"Nebo bylo zničeno."

"Poslední dotaz," ozval se Jason, který byl již na odchodu. "Náhodou se vás to také týká. Jedině tak můžete dostat zapláceno."

"Tu otázku samozřejmě toleruji. Co chcete vědět?"

"Kdybych se ukázal ve Valois bez předchozího ohlášení, bez zavolání, musel byste rovněž zatelefonovat?"

"Ano. Člověk si nemůže dovolit neuposlechnout pokynů fiche; přicházejí od mocných ze správních rad. Následovalo by propuštění."

"Tak jakým způsobem dostaneme z banky naše peníze?"

D'Amacourt našpulil rty. "Jedna cesta by tu byla. Výběr in absentia. Vyplněné formuláře, písemné instrukce, totožnost zjištěná a potvrzená hodnověrnou právníckou firmou. Proti tomu bych nemohl nic namítat."

"Stejně byste ale musel zatelefonovat."

"To je otázka načasování. Kdyby mi kupříkladu zavolał nějaký advokát, se kterým Valois již v minulosti jednala, a požádal, ať připravím, řekněme, transfer určitého množství pokladních šeků do zahraničí, u nichž on zařídil proplacení, tak bych to udělal. Právník by mě ujistil, že posílá vyplněné formuláře i šeky, vypsané samozřejmě na doručitele, což v dnešní době nemravň vysokých daní není praxe neobvyklá. Všechny formuláře s průvodním dopisem by doručil poslíček během nejrušnějších hodin a má sekretářka - vážená a důvěryhodná mnohaletá zaměstnankyně - by mi prostě jen přinesla formuláře k protipodpisu a pravděpodobně dopis k parafování."

"Bezpochyby," skočil mu do řeči Bourne, "s řadou dalších papírů k podepsání."

"Přesně. Potom bych zatelefonoval, nejspíše poté, až bych viděl poslíčka i s kufrem odcházet."

"Nemáte čirou náhodou na mysli nějaké konkrétní jméno firmy v Paříži, že ne? Nebo nějakého speciálního právníka?"

"Popravdě řečeno, právě se mi jedno takové jméno vybavilo."

"Kolik bude stát?"

"Deset tisíc franků."

"To je dost."

"Vůbec ne. Býval soudcem a je to čestný člověk."

"A co vy? Pojďme to ještě více domyslet."

"Jak jsem říkal, jsem rozumný a rozhodnutí je na vás. Jelikož jste zmínil pěticierné číslo, držme se vašich slov."

Pěticierné číslo začínající pětkou. Padesát tisíc franků."

"To je nemravň!"

"Stejně jako to, co jste bezesporu udělal vy, Monsieur Bourne."

"Une fiche confidentielle, tajná doložka," pronesla Marie, která seděla v křesle u okna. Pozdně odpolední slunce se

odráželo od výstavných budov na bulváru Montparnasse. "Tak tenhle trik použili."

"Překvapím tě - vím, odkud to vyšlo." Jason si z láhve na sekretáři nalil sklenku a přenesl si ji k posteli. Tam se posadil.

"Nechceš to slyšet?"

"Nepotřebuji," odpověděla a dál zírala z okna. "Vím přesně, odkud to pochází a co to znamená. Je to jenom šok, to je vše."

"Proč? Myslel jsem, že jsi něco takového očekávala."

"Takový výsledek ano, ale ne tento mechanismus. Fiche představuje cosi jako archaickou ránu zákonnosti a omezuje se téměř výhradně na privátní banky v kontinentální části Evropy. Americké, kanadské i britské zákony to zakazují."

Bourneovi se vybavila d'Amacourtova slova. Teď je zopakoval. "Pocházejí od mocných ze správních rad' - tak to povídal."

"A měl pravdu." Marie po něm přejela pohledem. "Copak to nechápeš? Věděla jsem, že je určitě k tvému účtu připojena doložka. Domnívala jsem se, že se někdo nechal podplatit a prodal nějaké informace. To není tak neobvyklé; bankéři rozhodně nepatří mezi svaté. Ale tady to je trochu jinak. V Curychu byl založen účet - někdy úplně na počátku - s fiche jako jeho nedílnou součástí. Možná i s tvým vědomím a souhlasem."

"Treadstone, sedmdesátá první," doplnil ji Jason.

"Ano. Vlastníci banky museli postupovat v souhlasu s Treadstonem. A podle volnosti, s jakou jsi měl k účtu přístup, se dá předpokládat, že jsi o tom opravdu věděl."

"Ale někoho přece podplatili. Königa. Ten vyměnil jedno telefonní číslo za jiné."

"Můžu tě ujistit, že mu určitě zaplatili dobře. Za něco takového by mu totiž ve Švýcarsku hrozilo až deset let vězení."

"Deset? To je dost."

"Takové jsou švýcarské zákony. Musel za to dostat celé jmění."

"Carlos," pronesl Bourne. "Carlos... proč? Co já pro něho znamenám? Pořád se na to sám sebe ptám. Stále si opakuji jeho jméno a nic mě nenapadá. Vůbec nic. Jenom... já nevím. Nic."

"Ale něco se ti vybavuje, že?" Marie poposedla kupředu. "Co to je, Jasone? Na co myslíš?"

"Nemyslím na nic... já nevím."

"Ale máš alespoň nějaký pocit, ne? Jaký?"

"Nevím. Možná že je to strach... zlost, nervozita. Já nevím."

"Soustřed' se!"

"Ksaku, copak si myslíš, že to nedělám? Copak se nesnažím? Máš vůbec představu, jaké to je?" Bourne ztuhl, znechucen vlastním výlevem. "Promiň."

"Neomlouvej se. Nikdy se neomlouvej. Musíš pátrat po sebemenších náznacích, po nějakých záchytných bodech - musíme po nich pátrat. Tvůj přítel doktor v Port Noiru měl pravdu; vrátí se ti různé vzpomínky vyprovokované vším možným. Jak jsi sám říkal, krabička zápalek, obličej, vchod do restaurace. Už jsme zažili, že se to stalo. Tak a teď je to jméno, kterému ses vyhýbal skoro celý týden. Vyprávěl jsi mi až do těch nejmenších detailů o všem, co se ti stalo za posledních pět měsíců. Nikdy ses ale nezminil o Carlosovi. Měl jsi, ale neudělal jsi to. Něco to pro tebe znamená, chápeš? To jméno v tobě něco provokuje a to nutkání musí ven."

"Já vím." Jason se napil.

"Drahoušku, na bulváru Saint-Germain existuje jedno slavné knihupectví, které provozuje jakýsi fanatik na časopisy. Celé jedno patro je plné starých výtisků časopisů. Je jich tam na tisíce. Dokonce je mají zpracované do katalogu a časopisy jsou indexované podobně jako v knihovnách. Ráda bych věděla, jestli náhodou pod nějakým znakem nemají také Carlose. Nepodíváš se tam?"

Bourne pocítil v prsou ostrou bolest. Nemělo to nic společného s jeho zraněními; byl to strach. Marie tomu do určité míry rozuměla. Jason však nechápal. "Staré výtisky novin mají taky na Sorbonně," dodal s pohledem na ni. "Když jsem pročítal jedno číslo, na chvíli jsem se ocitl na dně. Do doby, než jsem si všechno pořádně promyslel."

"Uvědomil sis jednu zásadní nesrovnalost. To byla ta důležitá věc."

"Teď ale nehledáme žádnou lež, že?"

"Ne, pátráme po pravdě. Neboj se toho, drahoušku. Já z toho strach nemám."

Jason se zvedl. "Oukej. Zajdeme do Saint-Germain. Mezitím zavolej toho chlápka na velvyslanectví." Bourne sáhl do kapsy a vytáhl ubrousek s telefonním číslem. Připsal k tomu rovněž číslo poznávací značky auta, které tak narychlo odjíždělo od banky v rue Madelaine. "Tady je telefon, který mi dal d'Amacourt, a ještě číslo auta. Zkus, co s tím kdo může udělat."

"Dobře." Marie vzala papírek a šla k telefonu. Vedle něj ležel nevelký zápisník svázaný kovovou spirálou. Listovala v něm. "Tady. Jmenuje se Dennis Corbelier. Petr slíbil, že mu zavolá dnes v poledne pařížského času. Že prý se na něho můžu spolehnout. Je stejně dobře informovaný jako kterýkoliv jiný atašé na ambasádě."

"Petr ho ale zná, víd? Není to jenom jméno ze seznamu?"

"Byli spolužáci na univerzitě v Torontu. Můžu mu zavolat odsud, nebo ne?"

"Jistě. Neříkej ale, kde jsi."

Marie zvedla sluchátko. "Řeknu mu totéž, co jsem povíдалa Petrovi. Že se stále stěhuju z jednoho hotelu do druhého a ještě nevím, kde se přistě ocitnu." Vytočila městskou linku a pak číslo kanadské ambasády na avenue Montaigne. Za patnáct vteřin už hovořila s Dennisem Corbelierem, kanadským atašé.

Marie okamžitě přešla k věci. "Předpokládám, že vám Petr řekl, že možná budu potřebovat pomoc."

"Nejen to," odpověděl Corbelier, "vysvětlil mi, že jste přijela z Curychu. Nemůžu tvrdit, že bych všemu rozuměl, ale mám alespoň částečnou představu. Zdá se, že se toho v tyto dny hodně děje ve světě velkých financí."

"Více než obvykle. Háček je v tom, že nikdo nechce říct, kdo kým manipuluje. To je můj problém."

"Jak bych vám mohl pomoci?"

"Mám tady jednu poznávací značku auta a nějaké telefonní číslo. Oboje z Paříže. Telefon není v seznamu, a kdybych tam zavolala, mohlo by to být trapné."

"Dejte mi ta čísla." Uposlechla ho. "A mari usque ad mari," pronesl Corbelier jejich národní motto. "Mám několik přátel na významných místech. Často si vyměňujeme různé laskavosti, nejčastěji z oblasti drog, ale naše zájmy můžeme obrátit i jiným směrem. Nechtěla byste jít se mnou zítra na oběd? Přinesu s sebou, co bude možné."

"Ráda bych, ale zítra to nepůjde. Chystám se strávit celý den s jedním svým starým přítelem. Možná někdy jindy."

"Petr tvrdil, že bych byl blázen, kdybych s tím na vás nevyrukoval. Říkal, že jste ohromná ženská."

"Petr je drahoušek a vy taky. Zavolám vám zítra odpoledne."

"Prima. Hned na tom začnu pracovat."

"Domluvíme se tedy zítra. Ještě jednou díky." Marie zavěsila a pohlédla na hodinky. "Za tři hodiny mám volat Petra. Připomeň mi, abych na to nezapomněla."

"Ty si opravdu myslíš, že bude něco mít už tak brzy?"

"On si to myslí; začal už včera večer. Volal do Washingtonu. Je to tak, jak říkal Corbelier; všichni si prostě vyměňujeme informace. Tenhle kousek za tamhleten, jedno jméno z naší strany za jedno jejich."

"Zní to trochu jako vyrazování tajemství."

"Právě naopak. Zabýváme se penězi, ne raketami. Financemi, které se ilegálně přelévají a obcházejí zákony, které jsou prospěšné nám všem. Pokud nechceš, aby třeba arabští šejkové vlastnili Grumman Aircraft. Potom bychom se zabývali raketami... ty by však už opustily své odpalovací rampy."

"Zapomeň na moje námitky."

"Zítra hned ráno se musíme setkat s tím mužem od d'Amacourta. Rozmysli si, kolik si přeješ z účtu vybrat."

"Všechno."

"Všechno?"

"Správně. Kdybys ty byla jedním z ředitelů Treadstonu, co bys udělala, kdybys zjistila, že z účtu společnosti zmizelo šest milionů franků?"

"Chápu."

"D'Amacourt navrhoval pokladní šeky vystavené na doručitele."

"To říkal? Šeky?"

"Ano. Něco není v pořádku?"

"Samozřejmě, že není. Čísla šeků se můžou dát na seznam podvodných transakcí a rozeslat po všech bankách. Abys mohl šek proměnit, musíš jít do banky. A tam už by jejich výplata byla obstavená."

"Je to pěkný chytrák, co? Chce dostat zaplacené z obou stran. Co uděláme?"

"Přijmeme z toho, co radil, polovinu - tu ohledně doručitele. Ale ne tu ohledně šeků. Zvolíme si obligace. Obligace různých hodnot na doručitele. Ty se dají směniti daleko snadněji."

"Právě sis vydělala večeri," prohlásil Jason, sklonil se k Marii a polaskal jí na obličej.

"Snažím se, abych si zasloužila živobytí, pane," odpověděla a přidržela si jeho ruku na tváři. "Nejdřív večere, pak Petr... a potom knihkupectví na Saint-Germain."

"Knihkupectví na Saint-Germain," opakoval Bourne a přitom znovu pocítil, jak se mu do prsou vrací bolest. Co to je? Proč se vlastně tak bojí?

Když vyšli z restaurace na bulváru Raspall, zamířili k poště na ulici Vaugirard. U zdí tam stály zasklené kabiny a uprostřed haly byl veliký okrouhlý pracovní stůl, u něhož úředníci vyplňovali kupóny a přidělovali volajícím boxy.

"Provoz je slabý, madam," ujistil Marii jeden úředník. "Váš hovor by měl být spojen během několika minut. Číslo dvanáct, prosím."

"Děkuji vám. Kabina číslo dvanáct?"

"Ano, madam. Přímě tamhle."

Procházeli přes zaplněnou dvoranu směrem k budce. Jason uchopil Marii za ruku. "Chápu, proč lidi používají raději tato místa," přemítal. "Je to tisíckrát rychlejší než hotelové telefony."

"To je jenom jeden důvod."

Sotva dosáhli určeného boxu a zapálili si cigarety, už se zevnitř ozvala dvě krátká zazvonění. Marie otevřela dveře a vešla, blok se spirálovým hřbetem a tužku držela v ruce. Zvedla sluchátko.

O šedesát vteřin později si Jason všiml, jak se jí po tváři, kterou bezděčně otočila ke stěně, rozlévá výraz údivu, jak jí z obličeje mizí krev a kůže bledne jako křída. Najednou vykřikla a upustila kabelku. Celý obsah se z ní vysypal na zem. Jen zápisník se zachytil na polici a tužka, kterou křečovitě svírala v prstech, se zlomila. Jason se vrhl dovnitř. Marie byla na pokraji mdloby.

"Tady Marie St. Jacquesová. Volám z Paříže, Lízo. Petr čeká můj telefon."

"Marie! Och, můj Bože..." Hlas sekretářky se vytrácel do ztracena. Přehlušily ho zvuky z pozadí. Byly to vzrušené hlasy, tlumené pouze rukou přitisknutou k mluvítku. Pak slyšela nějaký pohyb a sluchátko převzal někdo jiný.

"Marie, tady je Alan," promluvil první zástupce ředitele sekce. "Všichni jsme u Petra v kanceláři."

"Co se děje, Alane? Nemám moc času; můžu s ním mluvit, prosím tě?"

Ticho. "Kéž bych ti mohl vyhovět, Marie, ale nevím jak. Petr je mrtvý."

"Cože je?"

"Policie volala právě před několika minutami; už jsou na cestě sem."

"Policie? Co se stalo? Och, Bože, Petr je mrtvý? Co se stalo?"

"Snažíme se to všechno zjistit. Prohlížíme jeho telefonní záznamník, ale nemáme se na stole ničeho dotýkat."

"Na stole...?"

"Poznámek, záznamů a takových věcí."

"Alane! Řekni mi, co se stalo!"

"To je právě to, co nevíme. Neřekl nikomu z nás, na čem právě pracuje. Jediné, co víme, je, že dnes ráno měl dva telefonní hovory ze Států - jeden z Washingtonu, druhý z New Yorku. Kolem poledne oznámil Líze, že pojedou pro někoho na letiště. Neřekl pro koho. Policie ho našla před hodinou v jednom nákladním tunelu. Je to hrozné; zastřelili ho. Přímě do krku... Marie? Marie?"

Starý muž s vpadlými očima a strniskem bílých vousů na tváři se kulhavě vbelhal do temnoty jedné ze zpovědnic. Opakovaně zamrkal, než se mu podařilo zaostřit zrak na postavu v kápi. Ta osoba seděla na opačné straně průsvitné zástěny. Osmdesátiletému poslu zrak příliš nesloužil, ale mysl měl jasnou. Jedině na tom také záleželo.

"Pozdrav Pánbůh," pronesl.

"Pozdrav Pánbůh, dítě Boží," zašeptala silueta s kápi. "Jsou tvé dny plné klidu?"

"Nachýlily se ke konci, ale klid se opět vrátí."

"Dobře... Co Curych?"

"Nalezli toho muže z Guisan Quai. Byl zraněn; vystopovali ho přes doktora, který je Verbrecherweltu známý. Po přísném výslechu se ten muž přiznal, že se pokusil ženu znásilnit. Kain se pro ni vrátil. Byl to Kain, kdo ho postřelil."

"Takže to bylo nastražené. Kain a ta žena."

"Muž z Guisan Quai si to nemyslí. Byl jedním z těch dvou, co ji sebrali na Löwenstrasse."

"To je ale hlupák. On zabil hlídače?"

"Ano, přiznal se. Prý neměl na vybranou, když chtěl uniknout."

"Nemusí se obhajovat. Možná že to byla ta nejchytřejší věc, kterou kdy udělal. Má zbraň?"

"Mají ji vaši lidé."

"Dobře. Na policii v Curychu existuje jeden prefekt. Ten musí dostat tu zbraň. Kain je těžko polapitelný, ta žena však mnohem lépe. Má v Ottawě společníka; určitě s ním zůstane ve spojení. Dostaneme ji do pasti tím, že půjdeme po jeho stopě. Máš připravenou tužku?"

"Ano, Carlosi."

13

Bourne Marii ve stísněném prostoru skleněné kukaně podepřel a pak ji jemně usadil na sedátko, které vyčnívalo z úzké stěny. Celá se třásla, přerývaně a lapavě dýchala. Lesklé oči se jen postupně zaostřovaly na Jasonův obličej.

"Zabili ho. Zabili Petra! Bože můj, co jsem to udělala? Petře!"

"Nic jsi neudělala! Jestli za to někdo může, pak jsem to já. Ne ty. Pochop to!"

"Jasone, já se bojím. Byl přece na druhém konci světa... a oni ho zabili!"

"Treadstone?"

"Kdo jiný? Měl prý dva telefonáty. S Washingtonem a... s New Yorkem. Jel někomu naproti na letiště a tam ho zabili."

"Jak?"

"Och, Ježíši Kriste..." V Mariiných očích se objevily slzy. "Zastřelili ho. Do krku," zašeptala.

Bourne najednou ucítil tupou bolest; nemohl ji přesně lokalizovat, ale byla tam a dusila ho. "Carlos," pronesl, aniž by si uvědomoval, proč to říká.

"Cože?" Marie na něj zůstala zírat. "Co jsi to říkal?"

"Carlos," opakoval tiše. "Kulka do hrdla. Carlos."

"Co tím chceš říct?"

"Já nevím." Uchopil ji pod paži. "Pojďme odsud. Jsi v pořádku? Můžeš jít?"

Přikývla, krátce zavřela oči a zhluboka se nadechla. "Ano."

"Zastavíme se na skleničku, oba to potřebujeme. Pak půjdeme hledat."

"Hledat co?"

"Knihkupectví na Saint-Germain."

Pod heslem "Carlos" byla uvedena tři čísla časopisů. Tři roky staré mezinárodní vydání Potomac Quarterly a dvě pařížská čísla Globe. V obchodě si články nepřehlíželi. Raději koupili všechny tři časopisy a sedli do taxíku, aby je zavezl zpět do jejich hotelu na Montparnasse. Teprve tam se do nich začetli; Marie na posteli, Jason v křesle u okna. Uplynulo několik minut, když se Marie náhle prudce vztyčila.

"Tady je to," vydechla se strachem v hlase i ve tváři.

"Přečti to nahlas."

"Mimořádně brutální vraždu provedl údajně Carlos anebo jeho banda zabijáků. Jednalo se o smrt výstřelem do krku, který má často za následek smrt oběti ve značných bolestech. Tento způsob popravky bývá užíván v případech, kdy mezi atentátníky dojde k porušení mlčenlivosti nebo loajality, či v případech, kdy nějaký nešťastník není ochoten náležitě spolupracovat při výslechu..." Marie se odmlčela, nemohla už číst dál. Lehla si a zavřela oči. "Petr jim nechtěl

nic říct a za to ho zabili. Ach, Bože můj..."

"Nemohl jim vyrazit něco, co nevěděl," poznamenal Bourne.

"Ale ty jsi to věděl!" Marie se znovu posadila, oči doširoka otevřené. "Tys přece o výstřelu do hrdla věděl! Říkal jsi to!"

"Ano, říkal. Věděl jsem to. Víc ti ale povědět nedokážu."

"Cože?"

"Kéž bych ti dokázal odpovědět, ale nic víc nevím."

"Mohla bych se napít?"

"Jistě." Jason se zvedl a přešel k sekretáři. Nalil whisky do dvou malých sklenic a pohlédl na Marii. "Chceš, abych objednal trochu ledu? Službu má Hervé, bude to hned."

"Ne. Ani tak by to už nebylo dost rychle." Udeřila časopisem o stůl a obrátila se k Jasonovi. "Já se snad zblázním!"

"To budeme dva."

"Chci ti věřit, věřím ti. Ale..."

"Nemůžeš si být jistá," doplnil Bourne. "O nic víc než já." Podal jí skleničku. "Co chceš, abych řekl? Co můžu říct? Že jsem jedním z Carlosových zabijáků? Že jsem porušil zákon mlčenlivosti a loajálnosti? Proto můžu vědět o jeho metodě poprav?"

"Přestaň!"

"Tohle si taky říkám. Přestaň! Nemysli, pokus se vzpomenout, ale někde zabrzdí. Nechoď moc daleko ani hluboko. Je možné odhalit jednu lež, z ní však může vyvstat deset dalších otázek, které se na tu lež vážou. Možná že je to podobné jako probrat se po dlouhém mejdanu, kdy člověk neví, s kým se pral nebo s kým spal, nebo koho... ksakru... třeba zabil."

"Ne..." Marie to slovo protáhla. "Ty jsi ty. Nepřesvědčuj mě o opaku."

"To bych nerad. Nechci přesvědčovat ani sebe." Jason přešel ke křeslu a znovu se posadil s obličejem obráceným k oknu. "Ty jsi objevila... metodu poprav. Já našel něco jiného. Zjistil jsem to v okamžiku, kdy jsem se dozvěděl o Howardu Lelandovi. Dokonce jsem to ani nemusel dál číst."

"Číst co?"

Bourne sáhl na zemi a ukázal tři roky staré číslo Potomac Quarterly. Časopis byl otevřený na stránce, ze které zářila skica vousatého muže. Improvizovaný, nepřilíhající dokonalý portrét, jakoby vyvedený podle nepřesného popisu. Ukázal na ten obrázek.

"Přečti si to," vyzval Marii. "Začíná to vlevo nahoře pod titulkem 'Mýtus, nebo monstrum'. Pak bych si chtěl zahrát jednu hru."

"Hru?"

"Ano. Přečetl jsem jenom první dva odstavce; v tom mi musíš věřit."

"Dobrá." Marie ho trochu zmateně pozorovala. Pak naklonila časopis ke světlu a začala číst.

## MÝTUS, NEBO MONSTRUM

Již dříve než deset let se jméno "Carlos" ozývá šepem v postranních uličkách tak rozdílných měst jako je Paříž, Teherán, Bejrút, Londýn, Káhira či Amsterdam. Muž tohoto jména je považován za teroristu nejvyšší třídy v tom smyslu, že vraždí a páchá atentáty kvůli radosti ze zabíjení, bez jakýchkoli politických důvodů. Existuje dostatek důkazů, že pro některé extremistické skupiny, jako například PLO a Baader-Meinhofová, provedl za značně vysokou odměnu řadu poprav, přičemž vystupoval současně jako instruktor i jako nájemný vrah. Právě díky jeho, byť nepřilíhajícímu, tihnutí k podobným skupinám, stejně jako v důsledku nejrůznějších roztržek uvnitř těchto teroristických organizací, se začíná obraz "Carlose" rýsovat přece jen poněkud jasněji. Vzhledem k pocitům jisté rozladěnosti nad přeléváním nadměrného množství krve se objevují různí informátoři, kteří jsou ochotni vypovídat. Zatímco pověsti o Carlosově pozoruhodných výkonech podněcují představy o světě plném násilí a spiknutí, vysoce účinných výbušnin a ještě účinnějších intrik, rychlých aut i nevázaných žen, fakta stejnou měrou mohou připomínat Adama Smitha i Iana Fleminga. "Carlos" má však čistě lidské vlastnosti, při jejichž shrnutí před námi vyvstane vskutku děsivá zrůda.

Sadisticko-romantický mýtus se mění v oslnivě, krví prosáklé monstrum, jež zprostředkovává atentáty s odborností dokonalého analytika trhu, s plnou znalostí platů, nákladů, individualizace i dělby práce v podsvětí. To vše dohromady tvoří velmi komplikovaný obchod a "Carlos" zvládá mistrovsky i jeho dolarové ocenění.

Portrét tohoto člověka začíná údajným jménem. Je stejně podivné, jako jeho zaměstnání. Iljič Ramirez Sanchez. Tvrdí se o něm, že pochází z Venezuely a že je synem fanaticky oddaného, avšak nikterak vysoce postaveného marxistického advokáta (jméno Iljič je symbolickým otcovským odkazem k Vladimíru Iljiči Leninovi a částečně vysvětluje "Carlosovy" exkurze do extrémního terorismu). Na přání svého otce získal "Carlos" podstatnou část vzdělání v Rusku, kde byl zařazen do špiónážního výcviku v izolovaném táboře v Novgorodu na Dálném východě. Tady jeho portrét na kratší dobu poněkud bledne a je dotvářen spíše jen různými pověstmi a spekulacemi. V jednom z kremelských výborů, který se trvale zabývá monitorováním zahraničních studentů z hlediska možné infiltrace, poznali, co se skrývá v osobě Iljiče Sancheze, a ztratili o něj zájem. Je to paranoik, který veškerá řešení vidí pouze v dobře umístěné kulce nebo bombě. Na doporučení měl být tento mladík poslán zpět do Caracasu a veškeré vazby celé jeho rodiny s Moskvou měly být přerušeny. Sanchez byl odvržen Moskvou, dostal se do hlubokého rozporu se západní civilizací, a proto počal budovat svůj vlastní svět, v němž by byl on sám svrchovaným vůdcem. Nenapadlo ho nic lepšího, než se stát apolitickým atentátníkem, který nabízí placené služby pro nejširší spektrum klientů, ať z důvodů politických, či filozofických? V této době se už jeho obraz rýsuje ostřeji. Sanchez hovoří plyně několika jazyky - rodnou španělštinou, rusky,

francouzsky a anglicky. Využívá sovětského výcviku jako odrazového můstku ke zdokonalení vlastní techniky. Po vyhoštění z Moskvy následují měsíce soustředěného studia. Podle některých zdrojů prý pod vedením Kubánců, jmenovitě Che Guevary. Zvládl také umění, jak zacházet se všemi zbraněmi a výbušninami. Neexistuje zbraň, kterou by nedokázal poslepu rozebrat a pak zase složit. Není jediná výbušnina, kterou by nepoznal podle čichu a hmatu a u níž by bezpečně neznal alespoň deset způsobů, jak ji odpálit. Byl dokonale připraven; jako základnu svých aktivit si vybral Paříž a do světa vyslal zprávu: Zde existuje muž, kterého si lze pronajmout, který dokáže zabít i toho, na něhož si jiní netroufají.

Obráz dobrodruha znovu slábne jednak z důvodu chybějících údajů o jeho narození, jednak i z jiných příčin. Kolik může být "Carlosovi" let? Kolik zasažených cílů je možno skutečně přičíst jemu a kolik z nich je součástí pouhých mýtů - šířených možná jím, či někým jiným? Dopisovatelé v Caracasu nedokázali v celé zemi objevit rodný list se jménem Ramirez Iljič Sanchez. Avšak ve Venezuele žijí tisíce lidí se jménem Sanchez, z nichž stovky mají křestní jméno Ramirez. Žádný se však nehonosí druhým křestním jménem Iljič. Bylo snad přidáno později, nebo je jeho vynechání jen dalším důkazem "Carlosovy" důkladnosti? Všeobecně se soudí, že atentátníkův věk se pohybuje mezi třiceti pěti až čtyřiceti lety. Přesný věk však nikdo nezná.

## TRAVNATÝ PAHOREK V DALLASU?

Jediná skutečnost, na které se všichni historikové shodují, jsou zisky atentáčníka z několika jeho akcí, jež mu umožnily vybudovat organizaci, kterou mu mohou závidět třeba i obchodní analytici firmy General Motors. Představuje kapitalismus v té nejefektivnější podobě, v níž se loajality a výkonnosti dosahuje prostřednictvím stejného dílu strachu i odměny. Důsledek nedostatku loajality je rychlý - smrt. Stejně promptně se však členům společnosti dostává i odměny za prokázané služby - štědré prémie a obrovské sumy na krytí výdajů. Zdá se, že tato organizace si pečlivě vybírala své kádry všude. Po těchto bezesporu nikoliv neopodstatněných zvěstech se přímo nabízí otázka: Odkud pochází onen počáteční zisk? Kdo byl první obětí?

Vražda, o níž se nejvíce spekulovalo, se týkala známé události v Dallasu před třinácti lety. Bez ohledu na to, kolikrát se již o vraždě Johna F. Kennedyho diskutovalo, doposud nikdo uspokojivě nevysvětlil obláček dýmu nad travnatým pahorkem ve vzdálenosti tří set metrů od kolony aut. Tento kouř zůstal zachycen na filmovém záznamu. Dvě zapnuté policejní vysílačky na motocyklech zaznamenaly podezřelý hluk. Přesto nebyly nalezeny žádné nábojnice ani stopy nohou. Ve skutečnosti se jediná informace o tak zvaném travnatém pahorku považovala v té době za naprosto nedůležitou a FBI ji při vyšetřování pohřbila. Nedostala se ani do zprávy Warrenovy komise. Tuto informaci poskytl vlastně náhodný svědek K. M. Wright ze severního Dallasu, který při následném vyšetřování vypověděl:

"Sakra, jedinej parchant nablízku byl starej Burlap Billy a ten byl dobrejch dvě stě metrů daleko."

"Billy," o němž je řeč, byl stárnoucí dallasský tulák. Často žebřil v místech hojně navštěvovaných turisty. Přezdívky "Burlap", ("Pytlovina"), se mu dostalo pro jeho zvyk obalovat si boty hrubou látkou, aby vyvolal náležitý soucit.

Podle našeho dopisovatele nebylo Wrightovo svědectví nikdy zveřejněno.

Přesto se před šesti týdny v Tel Avivu během výslechu podařilo zlomit jednoho zajatého libanonského teroristu. Ten, aby se vyhnul rozsudku smrti, přiznal, že má jisté mimořádně důležité informace ohledně atentáčníka jménem "Carlos". Izraelská výzvědná služba jeho výpověď předala Washingtonu a našemu zpravodaji se podařilo získat určité výňatky. Výpověď: "Carlos byl v listopadu 1963 v Dallasu. Předstíral, že je Kubánek, a řídil Oswalda. Sam představoval rezervního útočníka. Šlo o jeho operaci."

Otázka: "Jaký máte důkaz?"

Výpověď: "Slyšel jsem, jak to říkal. Stál na malém travnatém náspu za jeho vrcholkem. Na pušce měl připevněn plechový lapač nábojnic."

Otázka: "O tom se nikdo nikdy nezmínil. Proč se s ním nikdo nesetkal?"

Výpověď: "Možná ho lidi viděli, ale nikdo ho nepoznal. Byl oblečený jako stařík, měl ošuntělý kabát a boty obalené do jakési deky, aby nezanechal stopy."

Informace získaná od teroristy není samozřejmě platným důkazem, přesto by však neměla být paušálně odmítnuta. Zejména vzhledem k tomu, že se týká mistra mezi atentáčníky, známého podvodníka. Dále je třeba zohlednit i přiznání, které překvapivě odpovídá zapomenutým veřejně nepublikovaným faktům. Týkají se jednoho momentu národní tragédie, který dosud nebyl prověřen. Taková informace samozřejmě musí být brána vážně. Kolik dalších lidí, kteří se dostali do bližší či vzdálenější spojitosti s tragickými událostmi v Dallasu, byl i "Burlap Billy" o několik dní později nalezen mrtev po předávkování drogami. Vědělo se o něm, že je to stařík, který důsledně popíjí levné víno; nikdy však nebylo známo, že by užíval narkotika. Nemohl si je snad ani dovolit z finančních důvodů.

Byl tím mužem na travnatém pahorku "Carlos"? Jak neobvyklý začátek pro neobvyklou kariéru! Jestliže Dallas byla skutečně jeho "operace", kolik milionů dolarů za to musel dostat? Zjistěte šlo o sumu dostatečně velkou, aby pak mohl vybudovat rozsáhlou síť informátorů i zabíjáků, kteří nyní tvoří svůj vlastní uzavřený svět.

Zdá se, že mýtus obsahuje příliš mnoho reality; Carlos by docela dobře mohl být monstrem z masa a spousty krve.

Marie odložila časopis. "Co ta hra?"

"Už jsi dočetla?" otázal se Jason a odvrátil se od okna.

"Ano."

"Mám za to, že článek obsahuje spoustu dohadů. Teorií, podezření, rovnic."

"Rovnic?"

"Jestli se něco stalo tady a efekt toho jevu se projevil tam, pak existuje určitý vzájemný vztah."

"Máš na mysli spojitosti," doplnila ho Marie.

"No dobře, spojitosti. Je to všechno v tom článku, ne?"

"Do určité míry by se to tak dalo říct. Není to samozřejmě právní posudek; staví se na spoustě spekulací, fám a informací z druhé ruky."

"Přesto tam určitě jsou i fakta."

"Údaje."

"Dobře. Údaje. V pořádku."

"Co ta hra?" opakovala Marie.

"Má jednoduchý název. Říká se jí 'Past'."

"Past na koho?"

"Na mne." Bourne se posadil. "Chci, abys mi pokládala otázky. Na cokoliv, co tam najdeš uvedené. Slovní obrat, jméno města, fáma, zlomek... údaj. Cokoliv. Poslechněme si, jaké budou mé odpovědi. Mé odpovědi naslepo."

"Drahoušku, to není žádný důkaz, že..."

"Udělej to!" rozkázal jí Jason.

"Dobře." Marie znovu vzala do ruky Potomac Quarterly. "Bejrút," začala.

"Velvyslanectví," odpověděl. "Hlava rezidentury CIA, pracoval jako atašé. Zastřelen na ulici. Tři sta tisíc dolarů."

Marie se na něj zkoumavě podívala. "Pamatuji se-" začala.

"Já ne!" přerušil ji Jason. "Pokračuj."

Chvilí mu oplácela upřený pohled, ale pak se vrátila k časopisu. "Baader-Meinhofová."

"Stuttgart. Regensburg. Mnichov. Dva mrtví a jeden únos, připisováno Baaderovi. Odměna od..." Bourne se zarazil a pak překvapeně zašeptal, "zdrojů ve Spojených státech. Detroit... Wilmington, Delaware."

"Jasone, co to..."

"Pokračuj. Prosím tě."

"Jméno Sanchez."

"Jméno je Iljič Ramirez Sanchez," odpověděl. "Je to... Carlos."

"Proč Iljič?"

Bourne se odmlčel a očima začal bloudit po místnosti. "To nevím."

"To je ruské jméno, ne španělské. Nebyla náhodou jeho matka Ruska?"

"Ne... ano. Jeho matka. Musela to být jeho matka... myslím. Nejsem si jistý."

"Novgorod."

"Špionážní výcvikový tábor. Spojení, šifrování, rádiové frekvence. Sanchez ten výcvik absolvoval."

"Jasone, ty sis to tady přečetl!"

"Nečetl jsem to! Prosím tě, pokračuj."

Marie sklouzla očima zpět na začátek článku. "Teherán."

"Osm mrtvých. Přisouzeno jednak Chomejnímu a jednak PLO. Odměna - dva miliony. Zdroj: jihozápadní sovětský sektor."

"Paříž," zrychlovala Marie.

"Všechny kontrakty budou uzavírány přes Paříž."

"Jaké kontrakty?"

"Kontrakty... Vraždy."

"Či vraždy? Či kontrakty?"

"Sanchezovy... Carlosovy."

"Carlosovy? Jsou to tedy Carlosovy kontrakty, jeho vraždy. S tebou to nemá nic společného."

"Carlosovy kontrakty," pronesl Bourne jakoby v omámení. "Nic společného se mnou," opakoval zamyšleně, sotva hlasitěji než šeptem.

"Právě jsi to řekl, Jasone. Nemáš s tím nic společného!"

"Ne, to není pravda!" vykřikl Bourne. Vyskočil z křesla, zůstal stát. "Naše kontrakty," dodal potichu.

"Nevíš, co říkáš!"

"Jenom odpovídám! Naslepo! Proto jsem přijel do Paříže!" Otočil se a šel k oknu, kde se opřel o rám. "To je právě to, o čem je celá hra," pokračoval. "Nehledáme lež, ale pravdu, pamatuješ? Možná jsme ji našli. Možná ta hra ukázala pravdu."

"To přece není žádný průkazný test! Je to jen bolestivé cvičení v náhodném vzpomínání. Jestliže něco takového otiskl časopis jako Potomac Quarterly, pak se toho mohla chytit spousta novin po celém světě. Mohl sis to kdekoliv přečíst."

"Divné ale je, že jsem si to zapamatoval."

"Ne úplně. Nevěděl jsi, odkud pochází jméno Iljič, že Carlosův otec byl komunistický právník ve Venezuele. To jsou dost nápadné údaje, myslím. Ani jednou ses nezmnínil o Kubáncích. Kdybys to udělal, přivedlo by tě to k nejvíce šokující spekulaci, jaká je tady uvedena. Neřekl jsi o tom ani slovo."

"O čem to mluvíš?"

"O Dallasu," odpověděla. "Listopad 1963."

"Kennedy," zareagoval Bourne.

"To tě napadá? Kennedy?"

"Stalo se to tehdy." Jason zůstal nehnutě stát.

"Stalo, ale na to jsem se neptala."

"Já vím," odpověděl Bourne opět nevýrazným hlasem, jako by mluvil ve vzduchoprázdnu. "Travnatý pahorek... Burlap Billy."

"Ty jsi to četl!"

"Ne."

"Tak jsi o tom musel slyšet někdy dřív, četl jsi to někdy jindy."

"To je možné, ale není to relevantní, že?"

"Přestaň, Jasone!"

"Řekni to znovu. Kéž bych mohl přestat."

"Co se mi to snažíš namluvit? Že jsi Carlos?"

"Bože můj, kdepak. Carlos mě chce přece zabít, navíc ani neumím rusky. To vím určitě."

"Co tedy?"

"Co jsem povídal na začátku. Je to hra. Hra nazvaná „Polapení vojáka.“"

"Vojáka?"

"Ano. Toho, který zběhl od Carlose. To je jediné vysvětlení, jediné zdůvodnění, že vím to, co vím. O všech těch záležitostech."

"Proč mluvíš o zběhnutí?"

"Protože mě opravdu chce zabít. Musí; myslí si, že toho o něm vím víc než kterýkoli jiný živáček."

Marie se krčila na posteli. Nyní sundala nohy z postele a opřela se o ruce. "To je tedy důsledek tvého zběhnutí. Ale co bylo jeho příčinou? Jestli je pravda, že jsi to udělal, pak proto... protože..." Odmlčela se.

"Když člověk všechno uváží, tak zjistí, že je na hledání nějaké morální pozice trochu pozdě," konstatoval Bourne, který vnímal bolest poznání na tváři ženy, kterou miloval. "Můžu si vymyslet řadu důvodů, klišé. Co třeba takový rozchod mezi zloději... vrahy."

"To nechápu!" vykřikla Marie. "Nesvědčí pro to jediný důkaz."

"Je jich tu přehršel a ty to víš. Mohl jsem třeba zradit pro někoho, kdo mi zaplatil víc. Mohl jsem taky zpronevěřit peníze z honorářů. Obě možnosti by též vysvětlovaly účet v Curychu." Jason se odmlčel a zahleděl se do stěny nad postelí, aniž by vnímal okolí. "Obě možnosti by též vysvětlovaly Howarda Lelanda, Marseilles, Bejrút, Stuttgart... Mnichov."

Všechno. Všechny ty skutečnosti, které si nepamatuji, ale derou se ven. Zvláště tu jednu. Proč jsem se snažil vyhnout jménu Carlose? Proč jsem se o něm nikdy nezmínil? Jsem z něho vyděšený. Bojím se ho."

Uplynula chvíle ticha; právě padla slova o mnohém jiném než jenom o strachu. Marie přikývla. "Jsem si jistá, že tomu věříš," pronesla, "a svým způsobem si přeji, aby to byla pravda. Ale obávám se, že není. Chceš tomu věřit, protože to podporuje tvoje slova. Nabízí ti to odpověď, pokud se jedná o tvou... totožnost. Možná to není totožnost, jakou by sis přál, ale Bůh ví, že je lepší, než abys dál slepě bloudil tím hrozným labyrintem, se kterým se musíš denně střetávat. Lepší něco než nic." Odmlčela se. "A jenom si přeju, aby to byla pravda, protože pak bychom nebyli tady."

"Cože?"

"To je ta rozporuplnost, drahoušku. Existuje množství symbolů, ale do tvé rovnice nezapadají. Kdybys skutečně byl tím, za co se prohlašuješ, a bál ses Carlose - a Bůh ví, že bys měl -, pak by Paříž byla posledním místem na zeměkouli, kam by ses přinutil přijet. Byli bychom někde úplně jinde. Sám jsi to tvrdil. Utíkal bys; vyzvedl si peníze v Curychu a koukal zmizet. Ty se tak ale nechováš. Namísto toho jsi vpochoďoval přímo do Carlosova doupěte. Tak se nechová muž, který má nějaké obavy nebo cítí vinu."

"Nic jiného v tom není. Přijel jsem do Paříže, abych se dobral pravdy. To je vše."

"Tak odsud zmiz. Ráno budeme mít peníze; nic tě - nic nás - už nemůže zastavit. Je to tak jednoduché." Marie ho pečlivě pozorovala.

Jason na ni pohlédl a odvrátil zrak. Přesl k sekretáři a nalil si sklenku. "Stále ještě tu je ten Treadstone," bránil se.

"Proč by taková společnost měla znamenat víc než Carlos? To je tvoje doopravdická rovnice. Carlos a Treadstone."

Muže, kterého jsem kdysi velmi milovala, zavraždil Treadstone. Další důvod, abychom zmizeli a taky přežili."

"Skoro bych si myslel, že budeš stát o to, aby byli odhaleni lidi, zodpovědní za tu smrt," řekl Bourne. "Aby za to zaplatili."

"Jistěže to chci. A moc. Ale může je najít i někdo jiný. Mám určité priority a pomsta mezi ty nejdůležitější nepatří. Na prvním místě jsme my. Ty a já. Nebo si to jenom tak nalhávám?"

"To přece víš." Stiskl skleničku v ruce a pohlédl na Marii. "Miluju tě," zašeptal.

"Tak utečme!" vyrazila ze sebe, téměř automaticky zvýšila hlas a pokročila o krok blíž. "Zapomeňme na všechno, opravdu zapomeňme a utečme co nejrychleji a co nejdál. Ted, hned!"

"Já... já," zajíkal se Jason se zamlženým zrakem. Zuřil na svou slabost. "Je tu... ještě něco."

"Co něco? Máme se rádi, našli jsme jeden druhého! Můžeme jít kamkoliv a být kýmkoliv. Nic nás nemůže zastavit, nebo ano?"

"Nejde jen o nás dva," opakoval potichu a trochu s plácem v hlase, který ho dusil. "Já vím, já vím. Musím ale přemýšlet dál. Tolik se toho musím ještě dozvědět, tolik objevit."

"Proč je to pro tebe tak důležité?"

"No... prostě je."

"Copak ani to nevíš?"

"Ano... ne, nejsem si jistý. Ted se mě na nic neptej."

"Jestli ne teď, tak kdy? Kdy se tě můžu zeptat? Kdy už to půjde? Bude to vůbec někdy možné?"

"Přestaň!" Náhle zvýšil hlas a prudce postavil sklenici na dřevěný táč. "Nemůžu utéct! Musím tady zůstat. Musím se to dozvědět!"

Marie se k němu vrhla. Nejprve mu položila ruce na ramena, pak na obličej, ze kterého mu oťřela krůpěje potu. "Právě jsi to řekl. Slyšíš se, drahoušku? Nemůžeš utéct, protože čím blíže se dostaneš k pravdě, tím je pro tebe šilenější. A

kdybys utekl, bylo by to pro tebe ještě horší. Nebyl bys schopen žít, byla by to jen nekonečná noční můra. To chápu." Pohládl jí tvář a upřeně se na ni podíval. "Opravdu to chápeš?"

"Samozřejmě. Musel jsi to ale říct ty, ne já." Pevně se ho držela, hlavu si položila na jeho hrud. "Musela jsem tě k tomu dotlačit. Je legrační, že já bych utéct uměla a mohla. Dnes večer jsem s tebou mohla nastoupit do letadla a odjet, kamkoliv by sis přál. Zmizeli bychom a nemuseli se ohlížet nikam zpátky. Byla bych úplně nejšťastnější. Ty to ale nedokážeš. Zvědavost, co je - nebo není - tady v Paříži, by tě užírala tak dlouho, až bys to nakonec nebyl schopen vydržet. To je ta bláznivá ironie, drahoušku. Já bych s tím žít mohla, ale ty ne."

"Ty bys dokázala jen tak zmizet?" vyptával se Jason. "Co tvá rodina, zaměstnání - všichni ti lidé, které znáš?"

"Nejsem ani dítě, ani blázen," odsekla. "Nějak bych si určitě kryla záda, i když nemyslím, že bych byla až tak důsledná. Asi bych si požádala o prodlouženou dovolenou ze zdravotních a osobních důvodů. Emocionální stres, zhroucení; vždycky bych se pak v budoucnu mohla vrátit, zaměstnavatel by měl pochopení."

"Petr?"

"Ano." Chvilku mlčela. "Prošli jsme spolu od jednoho vztahu k druhému. Právě ten druhý byl pro nás oba, alespoň podle mě, důležitější. Představoval nepříliš dokonalého bratra, kterému i přes jeho chyby upřímně přeješ, aby uspěl, protože v hloubi duše je to docela slušný člověk."

"Promiň. To mě hrozně mrzí."

Pohlédla na něho. "Ty máš v sobě úplně stejnou slušnost. Kdo dělá v mé profesi, potřebuje především slušnost. Je pro něho strašně důležitá. V životě nevyhrávají pokorní lidé, Jasone, ale právě ti zkorumpovaní. Řekla bych, že rozdíl mezi korupcí a vražděním je jen velice malý."

"Treadstone sedmdesátá první?"

"Ano. Měli jsme oba pravdu. Chci, aby byli opravdu odhaleni a zaplatili za to, co provedli. A ty opravdu nemůžeš utéct."

Jemně Marii políbil na tvář a do vlasů a přitiskl si ji k sobě. "Měl bych tě od sebe odehnat," pronesl vážně. "Měl bych ti říct, abys koukala zmizet z mého života. Vím zatraceně dobře, že bych to udělat měl, ale nedokážu to."

"I kdybys to opravdu udělal, nic by se nezměnilo. Já bych stejně neodešla, láska moje."

Advokátní kancelář se nacházela na bulváru de la Chapelle. Konferenční místnost lemovaná knihami připomínala spíše divadelní scénu nežli skutečnou kancelář. Všechno vypadalo jako kulisy a stálo přesně na svém místě. V této místnosti se uzavíraly obchody, nikoliv smlouvy. Pokud šlo o samotného právníka, ani důstojná bílá bradka a stříbrný skřípec na orlím nose nemohly zakrýt úplatnost, jež byla tomu muži vlastní. Dokonce trval na tom, aby konverzace probíhala v angličtině, aby později mohl tvrdit, že mu špatně rozuměli.

Většinu hovoru obstarala Marie, Bourne vystupoval pasivně jako klient v doprovodu poradkyně. Marie stručně vysvětlila požadavky; vyměnit pokladní šeky za obligace na jméno doručitele, splatné v dolarech, v hodnotách od dvaceti do pěti tisíc. Instruovala právníka, aby zařídil, že všechny série budou číselně rozloženy po třech exemplářích a na každou skupinu po pěti bude jiný mezinárodní ručitel. Její cíl byl advokátovi naprosto zřejmý. Tímto způsobem by se jí totiž podařilo vydání dluhopisů natolik zkomplikovat, že jejich následné vystopování by přesahovalo možnosti kterékoliv banky či jakéhokoli makléře. Žádná banka ani makléř by nepodstupovali takovou námahu a zvýšené výdaje, jelikož proplacení obligací bylo dostatečně garantováno.

Když podrážděný právník už skoro končil telefonický rozhovor s d'Amacourtem, zvedla Marie ruku.

"Odpusťte, ale Monsieur Bourne trvá na tom, aby Monsieur d'Amacourt připojil rovněž částku dvou set tisíc franků v hotovosti. Z toho sto tisíc bude předáno s obligacemi a dalších sto tisíc rozděleno následovně: sedmdesát pět tisíc pro Monsieura d'Amacourta a pětadvacet tisíc pro vás. Pan Bourne si je vědom, že vám dluží za nadstandardní námahu i radu, které se mu od vás dostalo. Je zbytečné zdůrazňovat, že speciální záznamy o tomto následném rozdělení nejsou nezbytné."

Podráždění i rozrušení s jejími slovy zmizely jako mávnutím kouzelného proutku a vystřídala je úslužnost, jaká byla obvyklá naposledy snad ještě u versailleského dvora. Vypořádání bylo poté provedeno v plném souladu s neobvyklými - i když plně pochopitelnými - požadavky Monsieura Bournea a jeho vážené poradkyně.

Pro obligace i hotovost Monsieur Bourne předal advokátovi kožený kufík. Ten bude ozbrojeným kurýrem vyneseno z banky přesně ve 14.30 a pak v 15.00 hodin předán Monsieuru Bourneovi na Pont Neuf; Vážený klient se prokáže malým kouskem kůže, vyřiznutým z kufíku. Ten bude přesně odpovídat chybějícímu fragmentu. Dalším poznávacím znamením bude heslo "Herr König posílá pozdrav z Curychu".

Tolik, pokud šlo o detaily. S výjimkou jedné věci, která byla Bourneovou poradkyní opravdu dostatečně objasněna.

"Uznáváme, že požadavky uvedené ve fiche musí být splněny do posledního písmena, a očekáváme, že Monsieur d'Amacourt tak učiní," pronesla Marie St. Jacquesová. "Nicméně stejně tak uznáváme, že výhodou pro Monsieura Bournea může být správné načasování celé akce, a očekáváme, že této výhody bude moci využít. V případě, že by se tak nestalo, obávám se, že já, jako ověřená - i když v současnosti anonymní - členka Mezinárodního bankovního výboru bych považovala za nutné ohlásit určité odchylky od správných bankovních i právních postupů, kterým jsem byla osobně svědkem. Jsem si nicméně jistá, že k takové situaci nedojde; všichni jsme byli dostatečně finančně odměněni, že ano, monsieur?"

"To je pravda, madame! V bankovníctví a právu... stejně jako v celém životě... je načasování ze všeho nejdůležitější. Nemusíte se ničeho obávat."

"Já vím," ujistila ho Marie.

Bourne si pečlivě prohlédl drážky tlumiče a s uspokojením zjistil, že byly odstraněny veškeré zbytky prachu a vláken,

kteř se zde usadily za dobu, co nebyl používán. Tlumič škusnutím naposledy dotáhl, stiskl páčku, již se uvolňoval zásobník a zkontroloval ho. Zbývalo šest nábojů. Byl připraven. Zastrčil zbraň za pás a zapnul si sako.

Marie ho se zbraní neviděla. Seděla na posteli, zády k němu a hovořila s atašé kanadského velvyslanectví Dennisem Corbelierem. Z popelníku vedle jejího zápisníku se vinul cigaretový kouř; právě si zapisovala Corbelierovy informace. Když skončil, poděkovala mu a zavěsila. Dvě nebo tři vteřiny zůstala nehybně sedět s tužkou v klíně.

"Ještě neví o Petrovi," pronesla a obrátila se k Jasonovi. "To je zvláštní."

"Velice," souhlasil Bourne. "Myslel jsem, že bude jeden z prvních, kdo se to dozví. Říkala jsi, že policie prohlížela Petrův telefonní záznamník, a on přece volal do Paříže Corbelierovi. Člověk by myslel, že se tím někdo bude zabývat."

"Na to jsem ani nepomyslela. Uvažovala jsem o novinách, tiskových agenturách. Petr byl... byl nalezen před osmnácti hodinami a bez ohledu na to, jak jsem ho zlehčovala, byl dost důležitou osobou kanadské státní správy. Samotná jeho smrt by byla důležitou zprávou, natož pak zavraždění... Nevyšla o tom ani řádka."

"Zavolej večer do Ottawy. Zkus zjistit, proč se tak nestalo."

"To udělám."

"Co ti řekl Corbelier?"

"Ach, ano." Marie se zahleděla do svých zápisků. "Ta značka auta z rue Madeleine se ukázala jako bezcenná. Auto si na De Gaullově letišti vypůjčil nějaký Jean-Pierre Larousse."

"To je asi tak jako John Smith," přerušil ji Jason.

"Přesně. Větší štěstí měl s telefonním číslem, které ti dal d'Amacourt. Ale přesto nechápe, jak to s tím vším souvisí. Já také ne, mám-li říct pravdu."

"To je tak zvláštní?"

"Myslím, že ano. Jde o soukromou telefonní linku. Patří módnímu domu na Saint-Honoré. Firma Les Classiques."

"Módní dům? Myslíš ateliér?"

"Jsem si jistá, že ateliér mají, ale v podstatě je to obchod s elegantním zbožím. Jako Dior nebo Givenchy. Luxusní krejčovství. Corbelier říkal, že v obchodních kruzích je znám jako Salon René. Rozumí se samozřejmě Bergerona."

"Koho?"

"René Bergerona, návrhář. Pracuje v oboru už řadu let, ale stále jen na pokraji nějakého většího úspěchu. Vím o něm, protože moje švadlena doma si kopíruje jeho návrhy."

"Máš jeho adresu?"

Marie přikývla. "Proč Corbelier neví o Petrovi? Proč o tom nikdo neví?"

"Třeba se to dozvíš, až tam zavoláš. Jistě pro to bude nějaké jednoduché vysvětlení, například časový posun nebo tak něco; nejspíš pozdě pro ranní vydání tady v Paříži. Půjdu koupit odpolední noviny." Bourne šel k šatníku pro svrchník, vnímal nezvyklou tíhu u pasu. "Zajdu ještě do banky. Budu sledovat kurýra k Pont Neufu." Oblékl si kabát a uvědomil si, že ho Marie neposlouchá. "Chtěl jsem se tě zeptat, nosí tihle chlápci nějakou uniformu?"

"Kdo?"

"Bankovní kurýři."

"To by se mělo týkat spíš novin, ne tiskových agentur."

"Prosím?"

"Ten časový posun. Noviny to nemusely mít, ale tiskové agentury by to měly zaznamenat. Na ambasádách jsou dálkopisy. Měli by o tom vědět. Nebylo to vůbec oznámeno, Jasone."

"Dnes večer zavoláš," odpověděl. "Já už jdu."

"Ptal ses na kurýry. Jestli nosí uniformy?"

"Jenom mě to zajímalo."

"Většinou jsou uniformovaní. Taky řídí obrněná auta, ale o tom konkrétně toho moc nevím. Jestli použije obrněné auto, musí zaparkovat asi jeden blok před mostem a zbytek dojít pěšky."

"Poslouchal jsem tě, ale nejsem si jistý, co tím myslíš. Proč?"

"Už ten oficiální kurýr je dost špatný, ale nezbytný, protože tak si to žádá bankovní pojištění. Obrněný vůz je ještě nápadnější, protože se dá velice snadno sledovat. Nerozmyslíš si to? Nemám jít s tebou?"

"Ne"

"Věř mi, nic se nestane. Ti dva zloději nic špatného neprovedou."

"Pak není jediný důvod, abys šla se mnou."

"Já se z tebe zblázním."

"Spěchám."

"Já vím. A beže mne se budeš pohybovat rychleji." Marie se zvedla a přistoupila blíž k Jasonovi. "Opravdu to chápu." Naklonila se k němu a políbila ho na rty. Náhle ucítila zbraň u jeho pasu. Pohlédla mu do očí. "Máš nějaké obavy, vid'?"

"Ne, jenom jsem opatrný." Usmál se a dotkl se její brady. "Je to spousta peněz. Mohly by nám vystačit na dlouho."

"To zní pěkně."

"To o těch penězích?"

"Ne, to o nás." Marie se zamračila. "Bezpečnostní schránka."

"Skáčeš z jednoho tématu na druhé."

"Volej prodejné certifikáty v hodnotě více než milion dolarů nemůžeš přece nechat jen tak v pařížském hotelovém pokoji. Musíme mít bezpečnostní schránku."

"To můžeme zařídit zítra." Pustil ji a otočil se ke dveřím. "Zatímco budu pryč, podívej se v telefonním seznamu po Les Classiques a zavolej tam. Zjisti, dokolika mají otevřeno." Nato rychle odešel.

Bourne seděl na zadním sedadle stojícího taxíku a předním sklem pozoroval nábřeží. Řidič si pobrukoval jakousi neznámou melodii a přitom četl noviny. Byl spokojený s padesátifrankovou bankovkou, kterou dostal předem. Motor vozu však běžel, na tom zákazník trval.

V pravém bočním zrcátku se objevil obrněný vůz s rádiovou anténou trčící ze středu střechy jako zužující se lodní čelen. Zaparkoval na místě vyhrazeném pro služební vozidla. Nacházelo se přímo před taxíkem. Nad kulatým neprůstřelným sklem v zadních dveřích se rozblíkala dvě červená světélka. Poplašný systém byl zapnut.

Bourne se naklonil kupředu, oči upíral na uniformovaného muže, který vylezl z bočních dvířek vozu a začal se davem na chodníku proplétat ke vchodu do banky. Jason pocítil úlevu; nebyl to nikdo z oněch tří dobře oblečených mužů, kteří se včera dostavili do banky Valois.

Po patnácti minutách se kurýr vynořil z banky, kožený kufík měl připoutaný k levému zápěstí, pravou rukou přidržel odepnuté pouzdro na zbraň. Na boku kufíku byla jasně patrná zubatá trhlina. Jason se dotkl kousku kůže, který měl uložený v kapse košile. Kdyby nic jiného, tak toto byla primitivní kombinace, která umožňovala přežít navzdory Paříži, navzdory Carlosovi. Jestli ovšem takový život vůbec existoval a jestliže se s ním Jason dokázal smířit, aniž by našel cestu z hrozného bludiště.

Znamenalo to však ještě o něco víc. V opravdovém labyrintu se člověk neustále pohybuje, utíká, odráží se od jeho stěn, přičemž už samotný dotyk je určitou formou postupu, byť bezcílného. Jeho osobní bludiště však nemá žádné stěny, žádné chodby, kterými by mohl utéct. Pouze prostor; a valící se oblaka mlhy v temnotě, kterou tak jasně vidí v noci, když otevře oči a cítí pot stékající po obličejí. Proč je to vždycky velký, neznámý prostor, temnota a prudký vítr? Proč se vždycky řítí nočním vzduchem? Padák. Proč? Pak se mu vybavila další slova; neměl ponětí odkud, ale byla tu, jasně je slyšel.

Co zbude, jestliže vám zmizí celá vaše paměť? A vaše totožnost, pane Smithi?

Dost!

Obrněné auto se zařadilo do provozu na rue Madeleine. Bourne poklepal řidiči na rameno. "Sledujte tuhle dodávku, ale držte se minimálně dvě auta za ním," poručil mu francouzsky.

Řidič se obrátil. Vypadal vyděšeně. "Myslím, že máte špatný taxík, monsieur. Vemte si své peníze zpátky."

"Jsem členem ozbrojeného doprovodu, vy imbecile. Tohle je zvláštní akce."

"Promiňte, monsieur. Neztratíme je z dohledu." Řidič vyrazil bojovně kupředu.

Vůz jel nejkratší trasou k Seině a projížděl bočními ulicemi. Na Quai de la Rapée odbočil doleva směrem k Pont Neufu. Pak, podle Jasona zhruba tři až čtyři bloky před mostem, zpomalil a plížil se těsně vedle obrubníku, jako by měl kurýr dojem, že na schůzku přijíždí příliš brzy. Co se ale času týká, pomyslel si Bourne, přijíždí spíš pozdě. Bylo za šest minut tři, takže tomu muži zbývalo sotva dost času na to, aby zaparkoval a pěšky došel dohodnutou vzdálenost jednoho bloku až k mostu. Proč tedy auto zpomalovalo? Zpomalilo? Ne, zastavilo; teď už se vůbec nepohybovalo! Proč?

Provoz?... Bože, samozřejmě - provoz!

"Tady zastavte," poručil Bourne řidiči. "Zajedte k chodníku. Rychle!"

"Co se děje, monsieur?"

"Máte veliké štěstí," oznámil mu Jason. "Moje společnost je ochotná zaplatit vám dalších sto franků, jestliže zajdete k přednímu sklu té dodávky a promluvíte pár slov s řidičem."

"Cože, monsieur?"

"Upřímně řečeno, my ho testujeme. Je nový. Chcete tu stovku?"

"Mám jenom přijít k jeho přednímu oknu a promluvit s ním?"

"To je vše. Maximálně pět vteřin, pak se můžete vrátit a odjet."

"Není v tom žádný háček? Nestojím o problémy."

"Moje firma patří mezi nejváženější ve Francii. Určitě jste naše auta viděl všude."

"Já nevím..."

"Zapomeňte na to!" Bourne sáhl po klíče dveří.

"Co mu mám říct?"

Jason vytáhl stofrankovku. "Jenom tohle: ‚Herr König posílá pozdrav z Curychu.‘ Budete si to pamatovat?"

"König. Pozdrav z Curychu' Co je na tom těžkého?"

"Tak co? Půjdete se mnou?"

"Jistě." Vydali se rychle směrem k dodávce. Drželi se pravé strany úzké uličky, v níž je po levé straně mýjela popojíždějící a opět zastavující auta všeho druhu. Dodávka představuje Carlosovu past, pomyslel si Bourne. Ten atentátník nějak získal přístup k příslušníkům ozbrojené kurýrní služby. Jedno jméno a místo schůzky prozrazené prostřednictvím odposlechu rádiové frekvence může takovému špatně placenému poslíčkovi přinést kupu peněz. Bourne. Pont Neuf. Tak snadné. Tento kurýr se zajímal méně o to, aby na schůzku dorazil včas, než o skutečnost, zda Carlosovi zabijáci stihnou dorazit k Pont Neufu. Provoz v Paříži byl notoricky znám, opozdit se může každý. Jason zarazil taxikáře a ukázal ruku, v níž držel čtyři dvoustefrankové bankovky. Řidičovy oči se od nich nemohly odtrhnout.

"Monsieur?"

"Moje společnost bude velmi štedrá. Ten muž musí být za své značné prohřešky proti disciplíně potrestán."

"Cože, monsieur?"

"Až mu řeknete ‚Herr König posílá pozdrav z Curychu‘, dodejte ještě: ‚Změna plánu. Ve svém taxíku mám cestujícího, který s vámi musí mluvit.‘ Pamatujete si to?"

Řidičovy oči se opět vrátily k bankovkám. "Na tom nic není." Sebral peníze.

Opatrně postupovali podél boku dodávky. Jason se zády tiskl k její ocelové stěně, pravou rukou, kterou měl skrytou pod pláštěm, svíral pažbu revolveru za pasem. Taxikář se přiblížil k přednímu sklu, zvedl ruku a na okno zaklepal.

"Vy tam vevnitř! Herr König! Pozdrav z Curychu!" zakřičel.

Okénko se pootevřelo tak o tři centimetry. "Cože?" zaječel hlas zevnitř. "Máte být na Pont Neufu, monsieur!"

Řidič nebyl žádný idiot a navíc chtěl co nejrychleji zmizet. "Já ne, ty osle!" snažil se překřičet lomoz okolního, nebezpečně blízkého provozu. "Já jenom povídám, co jsem ti měl vyřídít! Změna plánu. Tamhle vzadu je muž, který s tebou musí mluvit!"

"Rekněte mu, ať si pospíší," našeptával Jason a v ruce držel poslední padesátifrankovku.

Taxikář pohlédl na peníze a pak zpátky na kurýra. "Pospěš si! Jestli k němu hned nepřiđeš, přijdeš o práci!"

"Tak, a teď odsud vypadněte!" nařídil mu Bourne. Taxikář se obrátil, a jak se protahoval vedle Jasona, chňapl po bankovce.

Bourne zůstal stát na místě. Náhle ho znepokojilo něco, co zaslechl i přes kakofonii klaxonů a řvoucích motorů na přeplněné ulici. Z nitra dodávky se ozývaly mužské hlasy. Nešlo o muže, který by křičel do vysílačky, ale hlasy dvou mužů se překřikovaly navzájem. Kurýr tedy nebyl ve voze sám, jel s ním ještě někdo.

"To přece bylo to heslo. Slyšel jsi, ne?"

"Měl přece přijít k tobě. Měl se ukázat osobně."

"Jistě to udělá. A ukáže ten kousek kůže, který musí přesně sedět! To čekáš, že něco takového udělá uprostřed ulice za plného provozu?"

"Mně se to nelíbí!"

"Zaplatil jsi mi, abych tobě a tvým lidem pomohl někoho najít. Ne, abych ztratil zaměstnání. Já jdu!"

"K předání musí dojít na Pont Neuf!"

"Polib mi prdel!"

Na kovové podlážce vozu se ozvaly těžké kroky. "Jdu s tebou!"

Otevřely se dveře; Jason se za nimi rychle skryl, ruku měl stále schovanou pod kabátem. Z auta za ním se na okénko tiskla dětská tvářička s šilhavýma očima a rysy deformovanými do jakési ošklivé vylekané masky. Celou ulici zaplňoval vše přehlušující hluk vzteklych; provoz se úplně zastavil.

Kurýr s kufříkem v levé ruce vystoupil z auta. Bourne byl připraven. V okamžiku, kdy se posel ocitl na ulici, přirazil dvířka proti tělu druhého muže. Těžký ocelový rám prudce narazil do vystupujícího kolena a natažené ruky. Chlap vykřikl a zavrával zpět do útrob auta. Jason zavolal na kurýra. Zubatý ústřížek kůže držel ve volné ruce.

"Jsem Bourne. Tady je ten tvůj kousek! Revolver nech v pouzdře, nebo nepřiđeš jenom o zaměstnání, ale i o život, ty pitomče."

"Nechtěl jsem nikomu ublížit, monsieur! To oni vás potřebovali najít. Vaše zásilka je vůbec nezajímá. Dávám vám na to své slovo!"

Dvířka se prudce rozletěla; Jason je znovu ramenem přibouchl a vzápětí otevřel, aby si blíže prohlédl obličej Carlosova zabijáka. Ruku stále držel poblíž zbraně za pasem.

Uviděl hlaveň revolveru. Černé ústí mu zíralo přímo do očí. Bleskově se stočil zpět a uvědomil si, že zlomek vteřiny, o který se následující výstřel zpozdl, je důsledkem ječivého zvonění uvnitř obrněného vozu. Ve srovnání s tímto hlukem se výstřel zdál vcelku tlumený a náraz kulky na asfalt před dvířky prakticky nebylo slyšet.

Jason znovu rázně přibouchl dveře. Uslyšel náraz kovu na kov - dvířky se mu podařilo srazit útočnickovu zbraň. Vytáhl revolver, bleskově se složil na kolena a novým trhnutím dvířka otevřel.

Uviděl obličej, který znal z Curychu. Tvář zabijáka, zvaného Johann. Muže, kterého přivezli do Paříže, aby Jasona identifikoval. Bourne dvakrát vystřelil; muž se prohnul a uprostřed čela se mu objevila krev.

Kurýr! Kufřík!

Jason ho zahlédl, jak se krčí za zadními dvířky, pistolí v ruce a křičí o pomoc. Bourne vyskočil a vrhl se proti napřažené zbraně. Chytil hlaveň a vykroutil revolver kurýrovi z ruky. Chňapl po kufříku a vykřikl.

"Nic ti neudělám. Naval ten kufřík, hajzle!" Mužovu zbraň hodil pod dodávku, vyskočil a zařadil se mezi pulzující dav na chodníku.

Běžel divoce, naslepo, těla před ním tvořila stěny jakéhosi pohyblivého bludiště. Ale mezi tímto kličkováním a tím, co prožíval každý den ve svých představách, byl určitý rozdíl. Teď totiž nebyla tma; odpolední slunce jasně zářilo. Bylo však stejně oslepující jako jeho běh labyrintem.

14

"Je tu všechno," prohlásila s uspokojením Marie. Srovnala certifikáty podle hodnot, uspořádala je do kupiček a vedle nich na stůl vyrovnala papírové franky. "Říkala jsem ti, že to tak dopadne."

"Málem to tak ale nedopadlo."

"Cože?"

"Ten muž, kterému říkali Johann, ten z Curychu, je mrtvý. Zastřelil jsem ho."

"Jasone, co se stalo?"

Pověděl jí to. "Počítali s Pont Neufem," prohlásil nakonec. "Nejspíš se záložní auto zdrželo v dopravní zácpě, rádiem se spojili s pancéřovým vozem a nařídili, aby na ně počkali. Tím si jsem skoro jistý."

"Bože můj, oni jsou snad všude!"

"Ale netuší, kde mě mají hledat," chlácholil ji Bourne. Pohled upíral do zrcadla nad sekretářem. Pečlivě si prohlížel své

blond vlasy, nasadil si brýle s želvovinovými obroučkami. "Poslední místo, kde by mě teď čekali - i kdyby je snad napadlo, že o tom podniku vím - je módní dům na Saint-Honoré."

"Les Classiques?" zeptala se Marie udiveně.

"Správně. Volala jsi tam?"

"Ano, ale je to šílenost!"

"Proč?" Jason se odvrátil od zrcadla. "Přemýšlej. Před dvaceti minutami sklapla jejich past naprázdno. Teď bude všude zmatek, obviňování, osočování z neschopnosti nebo i něčeho horšího. Právě teď jsou plně zaujati sami sebou, než aby se starali o mě. Nikdo totiž nechce dostat kulku do krku. Nebude to trvat dlouho. Jistě rychle přeskupí síly. O to se Carlos postará. Ale během nejbližší hodiny, kdy se budou snažit ujasnit si, co se vlastně stalo, mě určitě nebudou hledat na takovém místě, jako je kontaktní adresa. Nemůžou tušit, že o ní vím."

"Někdo tě třeba pozná!"

"Kdo? Na to si přivezli člověka z Curychu, a ten je mrtvý. Vůbec netuší, jak vypadám."

"Ten kurýr. Určitě ho dostanou. Ten tě viděl."

"Několik dalších hodin bude mít hodně práce s policií."

"D'Amacourt. Ten právník!"

"Myslím, že ti jsou na cestě někde do Normandie nebo Marseilles. A jestli mají štěstí, tak jedou někde za hranice."

"Co když je zadrží, chytí?"

"Co asi? To si opravdu myslíš, že by Carlos odhalil svou mrtvou schránku, kam dostává vzkazy? Ani za cenu života, hlavně svého."

"Jasone, já mám strach."

"Já taky. Ale ne z toho, že by mě poznali." Bourne se obrátil k zrcadlu. "Mohl bych přednášet celé hodiny o klasifikaci obličejů při změkčených rysech, ale neudělám to."

"Mluvíš o jizvách po operaci. Port Noir. Říkal jsi mi o tom."

"Ale ne všechno." Bourne se opřel o sekretář a zadíval se zblízka na svůj obraz v zrcadle. "Jakou mám barvu očí?"

"Cože?"

"Ne, neříkej se teď na mě. Řekni, jaké mám oči? Ty máš hnědé se zelenými skvrnkami, a co já?"

"Modré... namodralé. Nebo trochu šedé, opravdu..." Marie se zarazila. "Vlastně ani nevím. Je to hrozné."

"Ne, úplně přirozené. V podstatě mají oříškovou barvu, ale ne pořád. Sám jsem si toho všiml. Když mám na sobě modrou košili nebo vázanku, tak mi oči trochu zmodrají. S hnědým kabátem nebo sakem zešednou. Když jsem nahý, mají podivně nepopsatelnou barvu."

"To není tak neobvyklé... spousta lidí je na tom určitě stejně."

"Nejspíš máš pravdu. Ale kolik z nich nosí kontaktní čočky, i když mají zdravé oči?"

"Kontaktní..."

"Ano," přerušil ji Jason. "Určitý typ kontaktních čoček se nosí proto, aby měnily barvu očí. Jsou přitom nejučinnější pro oči oříškové barvy. Když mě Washburn poprvé vyšetřoval, objevil u mě známky dlouhodobého užívání kontaktních čoček. To může být jedno z vodítek, ne?"

"Může to znamenat cokoliv," pronesla Marie. "Jestli je to ovšem pravda."

"Proč by neměla být?"

"Protože ten doktor byl víc opilý, než střizlivý. Sám jsi mi to říkal. Jenom vršil jeden dohad na druhý, Kdo ví, jak to vše mohl alkohol překroutit. Nikdy přece neřekl nic určitého. Ani nemohl."

"Jednu věc ale tvrdil určitě. Že prý jsem chameleon, vytvořený, abych zapadal do proměnlivého prostředí. Rád bych věděl, čím prostředí to je. A teď mám možná šanci to zjistit. Díky tobě vím adresu. Někdo tam třeba zná pravdu. Jeden jediný člověk, víc nepotřebuji. Jedna osoba, kterou budu moct konfrontovat, nebo třeba i zlomit, když by bylo potřeba."

"Nemůžu ti bránit, ale buď, proboha, opatrný. Jestli tě poznají, zabijí tě."

"Ne, to neudělají. Bylo by to špatné pro obchod. Jsme přece v Paříži."

"Nemyslím si, že by na tom bylo něco směšného, Jasone."

"Já také ne. Uvažuji o tom všem velice vážně."

"Co chceš udělat? Myslím, jak to chceš zařídit?"

"Uvidím, až se tam dostanu. Možná narazím na někoho, kdo začne najednou nervózně nebo vystrašeně pobíhat. Nebo okamžitě poběží k telefonu, jako by na tom závisel jeho život."

"Co potom?"

"Udělám totéž, co jsem provedl s d'Amacourtem. Počkám venku a budu toho člověka sledovat. Jsem už hodně blízko, nemůžu se zmýlit. Neboj, budu opatrný."

"Zavoláš mi?"

"Pokusím se."

"Já se snad z toho čekání zblázním. Nebudu vědět, co se děje."

"Tak nečekej. Mohla bys mezitím někde uložit ty obligace?"

"Banky jsou teď zavřené."

"Využij služeb nějakého velkého hotelu. Tam mají trezory."

"To bych u nich musela bydlet."

"Tak si pronajmi pokoj. U Meuriceho nebo George Cinqua. Nech kufr v recepci, ale potom se vrať sem."

Marie přikývla. "Aspoň budu mít co dělat."

"Zavolej taky tu Ottawu. Zjistí, co se stalo."

"Provedu."

Bourne přešel k nočnímu stolku a vzal si několik pětistícových bankovek. "Podplácení všechno zjednoduší," poznamenal. "Nemyslím, že k němu dojde, ale mohlo by."

"Mohlo," souhlasila Marie a jedním dechem dodala. "Slyšel ses? Právě jsi ze sebe vysypal jména dvou hotelů."

"Slyšel." Obrátil se k ní. "Už dříve jsem tady určitě byl. A nejednou. Bydlel jsem tu, ale ne v těch hotelech. Myslím, že spíš v nějakých zastrčených uličkách. V takových, které se nedají moc lehce najít."

V tichu uběhlo několik vteřin, během nichž strach téměř světlkoval.

"Miluju tě, Jasone."

"Taky tě mám rád," přiznal Bourne.

"Vrat' se mi. Bez ohledu na to, co se stane, vrat' se mi zpátky."

Osvětlení bylo tlumené a dramatické. Od tmavohnědého stropu zářila jen bodová světla. Figuríny a draze odění klienti se koupali v kalužích klamně lichotivých žlutých barev. Regály se šperky a doplňky byly vyloženy černým sametem, nad jejich půlnočním leskem vkusně splývalo jasné červené a zelené hedvábí. Paprsky skrytých světel se odrážely v třpytivých záblescích zlata a stříbra. Uličky mezi exponáty se stáčely do půlkruhu a poskytovaly iluzi prostoru, který prodejně chyběl. Les Classiques nebylo sice malé, ale ani žádné mamutí obchodní středisko. Byl to však překrásně zařízený obchod nacházející se v zóně nejdražších pozemků celé Paříže. Vzadu byly dveře zkušebních kabin z kouřového skla, nad nimi se rozkládala galerie s kanceláři a vedením firmy. Po pravé straně stoupaly kobercem pokryté schody podél vyvýšeného ovládacího panelu ústředny. Tam seděl muž středního věku v konzervativním pracovním obleku, jenž se sem podivným způsobem vůbec nehodil. Tento člověk obsluhoval ústřednu a hovořil do mikrofону, přičemž měl v uchu jedno sluchátko.

Personál tvořily většinou ženy - vysoké, štíhlé, až vychrtlé v obličeji i v těle, jakoby živoucí mrtvolky dřívějších manekýn, jejichž vkus a inteligence je zařadila za úspěšnější kolegyně. Jiné zaměstnání si však nedokázaly představit. Těch pár mužů v dohledu bylo rovněž štíhlých; díky přiléhavému oblečení, rychlým gestům a baletně vyzývavým postojům jejich postavy připomínaly rákos.

Ze stropu se linula romantická hudba. Tichá crescenda abstraktně zdůrazňovala paprsky miniaturních reflektorů. Jason procházel uličkami, prohlížel si figuríny, dotýkal se látek a sám pro sebe si je oceňoval. Snažil se zastřít svůj nemalý údiv. Kde byl ten předpokládaný zmatek a strach, jaký očekával v samotném centru Carlosovy zpravodajské agentury? Vzhledl k otevřeným dveřím. Vedly do kanceláří a do jednoduché chodby, která vlastně celý kancelářský komplex rozdělovala. Muži i ženy tudy procházeli stejně nevzrušeně, jako se chovali v přízemí. Čas od času se dokonce zastavovali, aby si vyměnili několik frází a útržky zjevně zbytečných informací. Pomluvy. Nikde nebyla ani známka nějaké horečné aktivity, ani stopy po tom, že jim právě pod rukama vybuchla smrtelná past, že importovaný zabiják - jediný muž v Paříži pracující pro Carlose, jenž byl schopen identifikovat cíl - byl právě střelen do hlavy a leží mrtvý v obrněném autě na Quai de la Rapée.

Zdálo se to neuvěřitelné už jenom proto, že celá atmosféra byla přesně opačná, než očekával. Ne, že by čekal chaos, to určitě ne; Carlosovi zoldáci na to byli příliš organizovaní. Přesto ale něco očekával. A tady nenašel jedinou usouzenou tvář, žádné těkavé oči či prudké gesto, jež by svědčilo o nervozitě. Nebylo tu prostě vůbec nic neobvyklého. Elegantní svět haute couture se dál otáčel na elegantní oběžné dráze, bez ohledu na události, jež by snad měly rovnováhu jakkoliv vychýlit.

Někde tu však musela být nějaká soukromá telefonní linka a někdo, kdo nejen mluvil s Carlosem, ale byl i pověřen vysláním tří zabijáků na lov. Někdo žena...

Náhle ji uviděl; určitě to byla ona. Stála v polovině schodiště s kobercem. Vysoká, majestátní žena s obličejem, který věk a kosmetika přetvořily do chladné masky. Zastavil ji jeden z mužů podobných rákosovému stébku. Dával jí k nahlédnutí a podpisu prodejní knihu. Dáma se na ni podívala a pak jí pohled sklouzl do přízemí. Sledovala nervózního pána středních let u pultu se šperky. Pohled to byl krátký, ale ostrý a výmluvný. Dobře, mon ami, vyber si tu svou tretku, ale koukej rychle zaplatit. Jinak by ses příště mohl dostat do nesnází. Nebo do něčeho ještě horšího. Příště bych mohla zavolat tvé ženě. Během zlomku vteřiny však toto pokárání zmizelo a s úsměvem, stejně falešným jako širokým, a pyšným pokývnutím si žena vzala úřednickou tužku a prodejku podepsala. Pak pokračovala na své cestě do přízemí. Prodávač ji v předklonu následoval. Neustával v konverzaci. Zjevně jí lichotil. Na posledním schodě se otočila, dotkla své pečlivě naaranžované hřívy melírovaných tmavých vlasů a pak prodáváči poklepala na znamení díky po zápěstí. V očích té ženy bylo pramálo mírnosti. Věděly toho tolik, co kterýkoliv jiný pár očí, jež Bournea znal, snad jen s výjimkou očí za brýlemi se zlatými obroučkami v Curychu.

Instinkt. Jeho cílem byla bezesporu ona. Teď už zbývalo jen nalézt způsob, jak jej dosáhnout. První pohyby při tom tanečku budou muset být opatrné, ani příliš prudké, ani moc krotké, ale přesto zaručující pozornost. Potřebuje, aby se k němu přiblížila.

Příštích několik minut Jasona udivilo - nebo lépe - udivoval sám sebe. Správný termín pro jeho chování zněl "velké divadlo". Byl překvapen lehkostí, s jakou vklouzl do role, jež mu byla bytostně vzdálená - alespoň pokud sám sebe znal. Zatímco se ještě před chvílí věnoval pouhému odhadování vystaveného zboží, nyní doslova prováděl výzkum; stahoval oblečení z ramínek, přidržoval látku proti světlu, zblízka prohlížel švy, knoflíky i knoflíkové dírký, prstem přejížděl po límci, natíral látku a pak ji opět nechával klesnout. Vystupoval jako přísný soudce drahých šatů, jako školený kupec, který ví, co chce, a promptně vyřazuje vše, co jeho vkusu neodpovídá. Nezkoumal pouze cenovky, ty pro něj zřejmě nic neznamenal.

Tato poslední skutečnost vzbudila zájem vznešené dámy. Neustále obracela pohled jeho směrem. K Jasonovi se právě přiblížila prodáváčka. Její vychrtlá postava strnule plula po koberci. Kupující se sice zdvořile usmál, ale prozradil jí, že

se těmi věcmi raději probírá sám. Během necelých třiceti vteřin se ocitl za figurínami, jež měly na sobě nejdražší modely, jaké se v celém obchodě nacházely. Bourne pozdvihl obočí a rty sevřel do tichého souhlasu. Mezi plastickými figurínami pokradmu pohlédl na dámu za pultem. Ta se právě šeptem domlouvala s prodavačkou, která s ním hovořila před chvílí. Bývalá modelka zavrtěla hlavou a pokrčila rameny.

Bourne stál s rukama v bok a z nafouklých tváří pomalu vypouštěl vzduch. Pohledem tékal od jedné figuríny ke druhé. Budil dojem muže, jenž se nemůže rozhodnout. Potencionální klient v této situaci, zejména když nevěnuje pozornost cenám, potřebuje pomoc té nejzkušenější osoby. Nedalo se mu prostě odolat. Vznešená žena se rukou dotkla svého účesu a půvabně se vydala uličkou směrem k figurínám. Taneček nabral směr ke svému prvnímu vrcholu; tanečnicki se vzájemně uklonili, připraveni ke gavotě.

"Pozoruji, že dáváte přednost našemu lepšímu zboží, monsieur," pronesla žena anglicky. Zvolila jazyk podle svého zkušeného odhadu.

"Nejspíš ano," odpověděl Jason. "Máte tady zajímavou kolekci, ale člověk si musí to nejlepší přece jen vyčenichat, že?"

"To je ono věčné a nezbytné hledání hodnot, monsieur. Nicméně všechny naše modely jsou exkluzivní."

"To se rozumí samo sebou, madame."

"Ach, vy mluvíte francouzsky?"

"Un peu. Jen tak trochu."

"Jste Američan?"

"Tam jsem jen zřídka," odpověděl Bourne. "Říkáte, že tyhle šaty jsou vyráběny pouze pro vaši firmu?"

"Och, ano. Náš návrhář má s námi exkluzivní smlouvu; jsem si jistá, že jste již o něm slyšel. René Bergeron."

Jason se zamračil. "Ano, slyšel. Velmi uznávaný, ale nikdy se mu doposud nepodařilo skutečně prorazit, že ano?"

"Podaří se mu to, monsieur. Bezpochyby k tomu dojde. Každou sezónou se stává známějším. Před řadou let pracoval pro St. Laurent, pak Givenchy. Někteří o něm říkají, že dělal daleko více, než pouze stříhal fazóny, jestli mi rozumíte."

"Tomu se těžko nedá rozumět."

"A jak se ho ty zmije snaží odstrkovat! Hrůza! Protože obdivuje ženy; proto jim lichotí a nedělá z nich mužatky, rozumíte mi?"

"Rozumím vám dokonale."

"Jednoho brzkého dne ho objeví celý svět a žádná se pak nebude moci ani dotknout pouhého lemu jeho kreací."

Považujte tyto jeho výtvary za práci budoucího Mistra, monsieur."

"Mluvíte velmi přesvědčivě. Vezmu si tyhle tři. Předpokládám, že mají velikost dvanáct."

"Čtrnáct, monsieur. Budou samozřejmě upraveny."

"Obávám se, že tady na to nebude čas, ale i v Cap-Ferrat jsou určité slušní krejčí."

"Přirozeně," souhlasila rychle žena.

"Také...," Bourne zaváhal a znovu se zakabonil. "Když už jsem tady, ušetřím čas. Vyberte mi, prosím, ještě několik dalších modelů v tomto stylu. Jiný vzor, jiný střih, ale podobné, jestli mi rozumíte."

"Naprosto jasně, monsieur."

"Díky, toho si vážím. Měl jsem dlouhý let z Baham a jsem unavený."

"Monsieur by se někde rád posadil?"

"Upřímně řečeno, monsieur by si dal drink."

"To lze zařadit, samozřejmě. Pokud jde o způsob placení, monsieur..."

"Zaplatil bych v hotovosti, myslím," odpověděl Jason s vědomím, že výměna zboží za tvrdou měnu udělá na ředitelku Les Classiques dobrý dojem. "Šeky a čísla účtů jsou jako stopy v lese, že?"

"Jste stejně moudrý jako náročný." Masky obličejů napraskla pod dalším úsměvem, jenž se však v žádném případě nedotkl očí. "Pokud jde o drink, nechcete do mé kanceláře? Je tam naprosté soukromí, můžete se uvolnit a já vám přinesu svůj výběr k vašemu schválení."

"Skvělé."

"A pokud jde o cenové rozpětí, monsieur?"

"V tisících, madame."

"Přirozeně." Natáhla útlou bílou ruku. "Jmenuji se Jacqueline Lavierová, výkonný společník Les Classiques."

"Těší mě." Bourne přijal nabízenou ruku, aniž by prozradil své jméno. Mohl by to udělat, ale na podstatně méně veřejném prostoru než tento, napovídal jeho výraz tváře. Zatím za něj mluvily jeho peníze. "Vaše kancelář? Ta moje je několik tisíc mil daleko."

"Tudy, monsieur." Ještě jednou se objevil ztuhlý úsměv, jenž narušil obličejovou masku jako kus postupně praskajícího ledu. Madam Lavierová pokynula směrem ke schodišti. Stále se nacházeli ve světě luxusních salonů. Putování ve výšinách ani v nejmenším nenarušila chyba a smrt na Quai de le Rapée.

Právě nepřítomnost jakýchkoliv rušivých momentů byla pro Jazona zneklidňující, až zarážející. Byl přesvědčen, že žena, která právě kráčela vedle něho, je prostřednicí smrtících rozkazů před pouhou hodinou, jež ztroskotaly po výstřelech z revolveru. Rozkazů vydaných jakýmsi neznámým mužem, který vyžaduje buď absolutní poslušnost, nebo smrt. Přesto teď Jason nezaregistroval sebemenší známku toho, že by byl její perfektní účes narušen dotykem nervózní ruky, v chladné masce obličejů nezablýhl jediný náznak bledosti strachu. Přestože v Les Classiques už nebyl nikdo jiný ve vyšším postavení, nikdo, kdo by měl přístup k tajnému telefonnímu číslu její velmi privátní kanceláře. Část rovnice zde prostě chyběla... zatímco jiná její část byla znepokojivě potvrzena.

Tou byl sám Jason. Chameleon. Jeho šarada fungovala; dostal se do nepřátelského tábora a nad jakoukoliv pochybnost zůstal nepoznán. Celá situace v sobě nesla charakteristiku déjá vu. Nejspíš prováděl takové věci již v minulosti a už dříve zakusil pocit podobného úspěchu. Je mužem, který běží neznámou džunglí, a přesto cosi v něm

instinktivně rozpoznává cestu i pasti a ví, jak se jim vyhnout. Chameleon je prostě zkušený expert. Společně došli ke schodišti a začali po něm stoupat. Napravo pod nimi konzervativně oblečený manipulát středního věku právě hovořil tiše do mikrofonu, který měl připevněný před ústy. Pokyvoval přitom téměř unaveně šedovlasou hlavou, jako by osobu na druhém konci linky ujišťoval, že jejich svět je skutečně tak jasný a klidný, jak má být. Bourne se na sedmém schodu bezděčně zastavil. Zátylek toho muže, obrysy jeho lících kostí i pohled na řidnoucí šediny a také způsob, jakým mu lehce splývaly přes ucho - byly Jasonovi povědomé. Toho muže už někdy dříve viděl! Někde. V minulosti, kterou si nepamatoval, ale nyní se mu začala z temnoty vybavovat... v úsečných záblescích světla. Výbuchy, mlha, nárazový vítr, následně ticho plné napětí. Co to bylo? Kde to bylo? Proč se mu znovu vrátila ta bolest do očí? Šedovlasý muž se začal na otáčecí stoličce obracet směrem ke schodišti. Ještě než se jejich pohledy setkaly, Jason se odvrátil.

"Vidím, že pána zaujala naše poněkud unikátní ústředna," pronesla Madame Lavierová. "Je to taková zvláštnost, jež podle našeho mínění vyčleňuje Les Classiques od ostatních obchodů na Saint-Honoré."

"Jak to?" tázal se Bourne, když pokračovali na cestě po schodech vzhůru. Bolest v očích ho nutila pomrkat.

"Když nějaký klient zavolá do Les Classiques, v telefonu se neozve žádná hloupá ženská, nýbrž kultivovaný gentleman, jenž je schopen poskytnout veškeré informace."

"Skvělý nápad."

"To si myslí i ostatní pánové," dodala. "Zvláště když chtějí realizovat nákupy po telefonu, dávají přednost maximální diskrétnosti. V našem lese žádné stopy nezůstávají, monsieur."

Dorazili do rozlehlé kanceláře Jacquelines Lavierové. Bylo to sídlo výkonné ředitelky. Na stole spousta papírů v oddělených hromádkách, u stěny stojan s několika akvarelovými náčrtky. Některé z nich byly opatřeny výrazným podpisem, jiné nedotčeny. Zjevně se nehodily. Na stěnách místnosti visela spousta záramovaných fotografií dobových idolů krásy. Jejich půvab často ohyzdily doširoka otevřená ústa s falešnými úsměvy. Takový právě vyzařoval z tváře uživatelské této místnosti. Ve vzduchu, plném parfému, se vznášela jakási peverze; byla to místnost stárnoucí, v ní ostražitě přecházející tygřice, která dokázala bleskově zaútočit na kohokoliv, kdo by mohl ohrozit její majetek nebo ukájení jejích choutek. Přes to všechno měla dokonalou disciplínu. Koneckonců byla přece úctyhodným spojencem Carlose.

Kdo je ten muž u ústředny? Kde ho už jen videi?

Nabídla mu drink z celé kolekce lahví; vybral si brandy.

"Posadte se přece, monsieur. Využijte pomoci samotného Reného, jestli ho najdu."

"Jste velmi laskavá, ale jsem si jist, že cokoli vyberete vy, bude dostatečně uspokojivé. Co se vkusu týče, mám vyvinutý instinkt a o vašem vybraném vkusu vypovídá celá tato místnost. Líbí se mi tu."

"Jste příliš laskavý."

"Pouze v oprávněném případě," ujišťoval ji Jason. Stále ještě stál. "Vlastně bych se rád podíval na ty fotografie. Vidím tu řadu známých tváří, ne-li přímo přátel. Spousta jich dost často projde bahamskými bankami."

"O tom nepochybují," souhlasila Lavierová tónem, jenž prozrazoval úctu k takovému toku financí. "Nezdrím se dlouho, monsieur."

To jistě ne, pomyslel si Bourne, když manažerka Les Classiques vyklouzla z kanceláře. Madame Lavierová nepatřila k těm, jež by věnovaly unavené a současně majetné celebrity příliš času k přemýšlení. Určitě se vrátí s nejdražšími modely, které sežene co nejrychleji. Jestli je tedy v místnosti něco, co by mohlo vrhnout světlo na Carlosovu spojku - nebo na atentát -, musí to Jason rychle najít. A jestli to tady má být, pak to najde na stole nebo někde poblíž. Jason obešel královské křeslo trůnící u zdi. Předstíral pobavený zájem o záramované fotografie. Pak ale soustředil pozornost na psací stůl. Ležely tam faktury, stvrzenky a účty s prošlou splatností a také upomínky, které čekaly na podpis madame Lavierové. Vedle byl adresář otevřený na stránce se čtyřmi jmény. Jason přistoupil blíž, aby lépe viděl. Každé jméno patřilo jiné společnosti, v závorce byli uvedeni zprostředkovatelé, jejichž postavení bylo červeně podtržené. Asi by si měl zapamatovat každou společnost i každého prostředníka. Už se o to chtěl Jason pokusit, když mu pohled padl na kartotéční lístek. Viděl pouze jeho okraj, zbytek byl zakryt telefonem. A bylo zde ještě něco jiného - něco nenápadného, sotva znatelného. Kousek průsvitné pásky, která okraj kartičky přidržovala k desce stolu. Páska byla přes silný papír a lesklé dřevo přilepená poměrně nedávno. Byla ještě naprosto čistá, bez ohnutých okrajů nebo jiných známek opotřebování.

Instinkt.

Bourne nadzvedl telefon, aby ho odsunul stranou. V té chvíli aparát zazvonil. Zvonek mu otrásal rukou a nepříjemně řinčel. Jason tedy odložil telefon zpátky na stůl a ustoupil stranou. V tu chvíli vrazil do kanceláře muž bez saka, oblečený pouze v košili. Zarazil se, pohlédl na Bournea, v očích poněkud vyplašený, ale neosobní výraz. Telefon znovu zazvonil; muž rychle přistoupil ke stolu a zvedl sluchátko.

"Alló!" Následovalo ticho. Neznámý pozorně naslouchal volajícímu, hlavu skloněnou, v obličeji výraz soustředění. Byl to opálený, svalnatý muž neurčitého věku. Jeho sluncem vysušená pokožka neumožňovala přesnější odhad. Obličej měl napjatý, rty tenké, krátce přistřižené vlasy husté, tmavohnědé a řádně upravené. Svaly na odhalených pažích se viditelně napínaly, jak si přehazoval telefon z jedné ruky do druhé a přitom ostře odpovídal hlasu ve sluchátku. "Není tu. Zatelefonojte později..." Zavěsil a pohlédl na Jazona. "Kde je Jacqueline?"

"Mluvte pomaleji, prosím," poněkud neupřímně odvětil Bourne v angličtině. "Moje francouzština je značně omezená."

"Promiňte," omlouval se do bronzova opálený muž. "Ptal jsem se po Madame Lavierové."

"Po majitele?"

"Stačí říct pouze jméno. Kde je?"

"Právě pouští žilou mým financím." Jason se usmál a pozvedl sklenici ke rtům.

"Och? A kdo jste vy, monsieur?"

"A kdo vy jste?"

Muž se na Bournea zkoumavě podíval. "René Bergeron."

"Och, Bože!" vykřikl Jason. "Hledá právě vás. Jste skutečně velmi dobrý, pane Bergerone. Řekla mi, abych se na vaše kreace díval jako na výtvary budoucího Mistra." Bourne se znovu usmál. "Právě kvůli vám možná budu telegrafovat na Bahamy o pořádný balík peněz."

"Jste nesmírně laskav, monsieur. A omlouvám se, že jsem sem tak vrazil."

"Dobře, že jste zvedl telefon vy. Moje francouzština není zrovna nejlepší."

"To víte, pořád někdo volá. Kupci, dodavatelé, všichni ti uječení idioti. S kým, monsieur, mám tu čest hovořit?"

"Briggs," pronesl Jason, aniž by měl sebemenší potuchu, odkud se mu to jméno tak rychle a přirozeně vybavilo.

"Charles Briggs."

"Těší mě, že vás poznávám." Bergeron napřáhl ruku; jeho stisk byl pevný. "Říkal jste, že mě Jacqueline hledá?"

"Asi kvůli mně."

"Půjdu ji tedy najít." Návrhář rychle odešel.

Bourne přistoupil ke stolu, oči upíral na dveře a ruku položil na telefon. Odsunul ho stranou. Objevil se kartotéční lístek. Byla na něm dvě telefonní čísla; první bylo curyšské, to druhé zjevně pařížské.

Instinkt. Měl pravdu a jediné, co teď potřeboval najít, byl kousek průsvitné pásky. Zíral na ta dvě čísla a snažil si je zapamatovat. Pak přesunul telefon na původní místo a ustoupil od stolu.

Sotva se stačil od stolu přemístit, do místnosti vklouzla Madame Lavierová s půl tuctem toalet přehozených přes ruku.

"Potkala jsem Reného na schodech. Naprosto s mým výběrem souhlasí. Také mi prozradil, že se jmenujete Briggs, monsieur."

"Řekl bych vám to sám," ujistil ji Bourne s úsměvem, kterým obrušoval rozmrzelý tón v jejím hlase. "Myslím ale, že jste se mne na to neptala."

"Já myslela, že to je takové zametání 'stop v lese', monsieur. Takže tady máte tu pastvu pro oči!" Oddělovala jednotlivé šaty a opatrně je rozkládala po křeslech. "Jsem přesvědčená, že tyto toalety patří mezi vůbec nejkrásnější kreace, které nám René dodal."

"Dodal? On tady nepracuje?"

"To je jen takový výraz; má samozřejmě ateliér na konci chodby, ale je to něco jako jeho svatostánek. Dokonce i já se chvěji, když tam mám vstoupit."

"Jsou rozkošné," pokračoval Bourne, jak přecházel od jedné ke druhé. "Já ji ale nechci ohromit, spíše usmířit," dodal. Pak ukázal na tři toalety. "Koupím jí tyhle."

"Skvělý výběr, Monsieur Briggs!"

"Zabalte je, prosím, k těm ostatním."

"Samozřejmě. Vaše dáma je skutečně šťastná žena."

"Dobrá společnice, ale je to ještě mládě. Takové rozmazlené děcko. Nicméně jsem byl dlouho pryč a moc jsem se jí nevěnoval. Asi bych se měl snažit si ji udobřit. To je také jeden z důvodů, proč jsem ji poslal do Cap-Ferratu." Usmál se a vytáhl peněženku Louise Vuittona. "Připravte mi účet, prosím?"

"Jenom řeknu jedné z dívek, aby se postarala o šaty." Madame Lavierová stiskla knoflík vedle telefonu. Jason ji pečlivě sledoval. Byl připraven zmínit se o Bergeronově hovoru v případě, že by její oči zavadily o posunutý telefon. "Ať se Janine postará o šaty. A také o účet." Povstala. "Ještě brandy, Monsieur Briggs?"

"Merci bien." Bourne natáhl ruku se sklenkou, kterou si madam vzala a odkráčela k baru. Jason věděl, že k tomu, co se mu honí hlavou, ještě nenadešel čas. Bude to už brzy, jakmile se rozloučí s penězi, ale teď ještě ne. Přesto však mohl, společně s partnerem Les Classiques, začít budovat základy. "Pokud jde o Bergerona," ozval se. "Říkala jste, že má s vámi exkluzivní smlouvu?"

Madame Lavierová se obrátila se sklenicí v ruce. "Ach ano. Jsme tu všichni jako jedna rodina."

Bourne přijal sklenku, kývnutím hlavy poděkoval a posadil se do křesla u stolu. "Máte to dobře vymyšlené," pronesl bezděčně.

Do kanceláře vstoupila vysoká, štíhlá prodavačka, se kterou Jason mluvil v salonu jako s první. V ruce držela prodejku. Obdržela přesné instrukce, zapsala si čísla zboží, sebrala rozložené šaty a rozdělila je. Lavierová si vzala prodejní knihu a nabídla ji Jasonovi k prostudování. "Zde je účet, monsieur," oslovila ho.

Bourne zavrtěl hlavou a sumu si neověřil. "Kolik?" zeptal se.

"Dvacet tisíc šedesát franků, monsieur," zněla odpověď. Ředitelka Les Classiques na něj nyní upřeně hleděla a jako veliký ostražitý pták číhala na jeho reakci.

Žádná nepříšla. Jason pouze vytáhl pět pětistícových bankovek. Přikývla a předala je hubené prodavačce, která nato mrtvolně odkráčela z kanceláře s šaty v náruči...

"Všechno vám zabalíme a spolu s penězi přineseme nazpět." Lavierová přešla ke stolu a také se posadila. "Jste tedy na cestě do Ferratu. To by mohlo být rozkošné."

Už zaplatil, přišel tedy jeho čas. "Poslední noc v Paříži, než se vrátím do mateřské školky," pronesl Jason a sebeironicky pozdvihl sklenici k připitku.

"Ano, zmínil jste se, že vaše přítelkyně je velice mladá."

"Řekl jsem, že je to mládě, a to skutečně je. Je to dobrá společnice, ale myslím, že bych dal přednost zralejší ženě."

"Musíte ji mít velice rád," zapochybovala Lavierová. Na znamení kladného přijetí lichotky se rukou dotkla dokonale upraveného účesu. "Kupujete jí přece tak rozkošné - a upřímně řečeno - i velmi drahé věci."

"To je jen malá cena ve srovnání s tím, co třeba bude ode mne požadovat."

"Neříkejte."

"Je to moje manželka, přesněji řečeno už třetí, a na Bahamách musí být zachovááno určité dekorum. Ale to zdání se těžce udržuje nejen tady, ale i tam; nicméně vedu docela spořádaný život."

"To věřím, monsieur."

"Když už mluvíme o Bahamách; před chvílí mne cosi napadlo. Proto jsem se vás také ptal na Bergerona."

"O co jde?"

"Možná že se vám budu zdát zbrklý, ale ujišťuji vás, že nejsem. Když mě však něco napadne, rád si to ověřuji. Jestliže Bergeron pracuje výlučně, nepomýšlela jste o otevření pobočky na ostrovech?"

"Na Bahamách?"

"A ještě více na jihu. Třeba v Karibiku."

"Monsieur, Saint-Honoré od nás vyžaduje často více, než dokážeme zvládnout. Neobdělávané pole obvykle zplání, jak se říká."

"Nemuselo by být doslova obdělávané; alespoň ne tak, jak myslíte. Jedna koncese tady, jedna tam, exkluzivní návrhy, tamější vlastník na bázi procent z výnosu. Jenom jeden nebo dva butiky, které by se mohly pozvolna rozšiřovat."

"K tomu by byl potřeba značný kapitál, Monsieur Briggs."

"Vstupní cena na počátku. Mohla byste to brát jako poplatek za vstup na trh. Bývá dost vysoká, ale ne diskriminující. V lepších hotelích obvykle dost záleží na tom, jak dobře se znáte s ředitelem podniku."

"A vy se znáte?"

"Velice dobře. Jak říkám, jenom zkoumám možnosti, ale myslím, že ta myšlenka má něco do sebe. Vaše firemní značky by získaly větší noblesu - Les Classiques, Paříž, Grand Bahama... možná i Caneel Bay." Bourne polkl zbytek brandy. "Vy si ale nejspíš myslíte, že jsem blázen. Berte to jenom jako nezávazné povídání... I když jsem už nějaký ten dolar vydělal na různých riskantních podnikcích, které mne napadly bez velkého přemýšlení."

"Riskantní podniky?" Jacqueline Lavierová se znovu letmo dotkla rukou vlasů.

"Já své nápady nerozdávám, madam. Obvykle do nich investuji."

"Jistě, rozumím. Ta myšlenka má něco do sebe."

"To si myslím. Samozřejmě bych také rád věděl, jakou smlouvu máte s Bergeronem."

"Mohu vám ji ukázat, monsieur."

"Něco vám povím," navrhl Jason. "Jestli máte čas, pojďme si o tom popovídat nad drinkem a u večeře. Tohle je můj jediný večer v Paříži."

"A dáváte přednost společnosti zralejších žen," shrnula Jacqueline Lavierová. Masku jejího obličeje se znovu rozpraskala do úsměvu. Nad bílou tvář se úsměv tentokrát objevil tak trochu i v očích.

"Máte pravdu, madame."

"To lze zařídít," slíbila a sáhla po telefonu.

Telefon. Carlos.

Zlomím ji, pomyslel si Bourne. Třeba ji i zabiju, jestli to bude nutné, ale dozvím se od ní pravdu.

Marie se prodírala davem. Mířila k telefonní budce na ulici Vaugirard. Objednala si pokoj u Meurice, v recepci nechala kufřík a přesně dvaadvacet minut zůstala sedět sama v pokoji. Déle už to nebyla schopná vydržet. Celou tu dobu seděla v křesle čelem k holé zdi a přemýšlela o Jasonovi, o šíleném tempu posledních osmi dní, jež ji málem připravily o zdravý rozum způsobem, jaký byl mimo dosah jejího chápání. Jason. Ohleduplný, děsivý, úžasný Jason Bourne. Muž tak překypující násilím, a přitom s takovou mírou soucitu. Navíc až neuvěřitelně schopný vyrovnat se se světem, o němž běžný člověk nemá ani ponětí. Odkud se vynořil tento její milenec? Kdo ho naučil hledat cestičky postranními uličkami Paříže, Marseilles a Curychu... možná dokonce i Orientu? Co pro něj znamená třeba Dálný východ? Jak se naučil všechny ty jazyky? A které jazyky? Nebo jazyk?

Tao.

Če-sah.

Tam Quan.

Byl to jiný svět, o němž ona nic nevěděla. Zнала však Jasona Bournea, či muže s tímto jménem, a zuby nehty se držela jeho slušnosti, o níž nepochybovala. Ach, Bože, jak jenom ho miluje!

Iljič Ramirez Sanchez. Carlos. Jaký my vztah k Jasonu Bourneovi?

Přestaň! Okřikla sama sebe v samotě hotelového pokoje. A pak udělala to, co již tolikrát viděla u Jasona. Vyskočila z křesla, jako by fyzický pohyb mohl rozptýlit mlhu kolem - nebo dovoloval mlhavým závojem proniknout.

Kanada. Musí zavolat do Ottawy a zjistit, proč je Petrova smrt - jeho vražda - tak odporně utajována. Nechácala to a z celého srdce nesouhlasila s takovým jednáním. Protože Petr byl rovněž slušný člověk, nějací neslušní lidé ho zabili.

Bud' jí řeknou proč, nebo jeho smrt - vraždu - sama odhalí. Vykríčí z plných plic do celého světa, že ona všechno ví a že chce, aby něco udělali.

Opustila Meurice. Taxíkem došla do rue Vaugirard a objednala si telefonní hovor do Ottawy. Čekala před budkou, zlost v ní bobtnala. V prstech drtila nezapálenou cigaretu. Až totiž zazvoní zvonek, neměla by čas ji zadusit.

Zvonek se ozval. Otevřela skleněné dveře budky a vešla dovnitř.

"Jsi to ty, Alane?"

"Ano," ozvala se stručná odpověď.

"Alane co se, k čertu děje? Petr byl přece zavražděn a v novinách ani v rádiu o tom není ani slovo! Myslím, že dokonce ani na ambasádě o tom nevědí! Vypadá to, jako by to všem bylo jedno! Co tam děláte?"

"To, co nám nařídili. Totéž, co budeš dělat i ty."

"Cože? Byl to přece Petr! Tvůj přítel! Alane, poslyš..."

"Ne!" Hlas v telefonu ji drsně zarazil. "Ty teď poslouvej. Vypadni z Paříže. Okamžitě! Sedni na nejbližší letadlo. Jestli máš nějaké problémy, ambasáda je za tebe vyřeší - můžeš ale mluvit jen s velvyslancem, rozumíš?"

"Ne!" křičela Marie St. Jacquesová. "Nerozumím ti! Petra zabili, a nikoho to nezajímá! Všechno, co říkáš, jsou obyčejné byrokratické kecy! Jenom se do ničeho nezapleť, jenom se proboha do ničeho nezapletej!"

"Drž se od toho dál, Marie!"

"Držet se dál, od čeho? To mi stále nechceš říct, že ne? Raději bys mi měl..."

"Nemůžu!" Alan ztišil hlas. "Nic nevím. Já ti jenom vyřizuji, co mi přikázali."

"Kdo ti to nařídil?"

"Na to se mě nemůžeš ptát."

"Já se ale ptám!"

"Poslouvej, Marie. Posledních čtyřicet hodin jsem kvůli tobě nebyl ani doma. Dvanáct hodin tady čekám na tvůj telefon. Snaž se mě pochopit - já ti přece nenavrhuju, aby ses vrátila zpátky. To jsou rozkazy naší vlády."

"Rozkazy? Bez bližšího vysvětlení?"

"Tak. Tohle ti řeknu. Chtějí, abys odtamtud vypadla. Chtějí ho odříznout.... Takhle nějak to je."

"Je mi líto, Alane, ale tak to není. Sbohem." Praštila sluchátkem a okamžitě se chytila za zápěstí, aby uklidnila třes ruky. Ach, Bože můj, tolik ho miluje... a oni se ho pokoušejí zabít. Jasone, můj Jasone. Všichni té chtějí vidět mrtvého. Proč?

Střízlivě oblečený muž u ústředny cvaknul červenou páčkou, již všechny linky zablokoval a ve všech vyzvánějících telefonech se rázem ozval obsazovací tón. Dělal to asi tak jednou či dvakrát do hodiny, jen aby si na chvíli pročistil hlavu a odpočal si od těch přiblblých nesmyslů, které byl nucen mumlat. Nutkavá potřeba přerušit veškerou konverzaci dosáhla obvykle vrcholu po zvláště suchopárném rozhovoru. Jeden takový právě absolvoval. Manželka jistého zástupce ředitele se snažila zamaskovat ohromnou cenu svého nákupu tím, že ji chtěla rozmělnit do několika položek, aby se to jejímu manželovi nezdálo tak nepřijatelné. Dost! Nutně si potřeboval na pár minut oddechnout.

Náhle mu došla ta ironie osudu. Není to tak dlouho, co na ústředně seděl někdo jiný právě kvůli němu. U jednotky v Saigonu a v místnosti spojařů jeho rozsáhlé kolonie v deltě Mekongu. A teď tu sedí on, před ústřednou zahalenou exotickými vůněmi, v ulici Saint-Honoré. Nejlépe to vyjádřil jeden anglický básník: Život obsahuje více komických proměn, než by dokázala vykouzlit nějaká filozofie.

Na schodech zaslechl smích. Vzhlédl. Jacqueline odcházela dnes brzy, nepochybně s nějakým zazobancem, který jí dobře zaplatí. Nebylo pochyb o tom, že Jacqueline má talent na rýžování zlata i z toho nejpřísněji střeženého dolu. Ta je schopná dostat třeba i diamanty z De Beers. Na muže, který Jacquelinu doprovázel, neviděl, byl vedle ní a neustále tak trochu divně odvracel hlavu.

Pak ho přece jen na okamžik zahlédl. Jejich oči se setkaly. O co kratší to byl moment, o to byl výbušnější. Šedovlasému spojovateli se náhle zatajil dech. Nemohl uvěřit svým očím, jen zíral na ten obličej, který neviděl již celou řadu let. A to ještě téměř vždy ve tmě, protože pracovali ve tmě, stejně jako ve tmě umírali.

Och, Bože - to je on. Je to jedna z věčně živých - a neustále umírajících - nočních můr, tisíce mil vzdálených. Je to on! Šedovlasý muž povstal jako v transu. Odstrčil sluchátko s mikrofonom a nechal je dopadnout na zem. Zarachotilo na podlaze a na panelu ústředny se rozsvítila světélka přicházejících hovorů. Spojení se však nedočkaly. Volající slyšeli pouze pronikavý šum. Sestoupil z vyvýšeného pódia a několika kroky se rychle dostal do uličky, odkud mohl lépe vidět na Jacquelinu Lavierovou i ten snový přízrak, který ji nyní doprovázel. Ten duch byl zabiják - naprostá jednička mezi všemi, které znal. Byl to opravdový zabiják. Říkali, že možná opravdu existuje, ale nikdy jim nevěřil. Teď již ano. Byl tady.

Nyní už viděl oba naprosto jasně. Viděl i jeho. Kráčeli středem místnosti k východu. Musí je zastavit. Zastavit madam. Ale vyběhnout ven a začít křičet by znamenalo jediné - smrt. Okamžitou kulku do hlavy.

Dvojice dosáhla dveří, on je otevřel a nechal ženu projít ven na chodník. Šedovlasý muž vyrazil ze své skrýše a napříč přes uličku běžel k výloze. Venku na ulici zabiják zastavil taxík, otevřel dveře a pokynul Jacquelině, aby nasedla. Ach Bože! Ona s ním jela!

Muž středního věku se obrátil a rozběhl se ke schodišti tak rychle, jak jen dokázal. Vrazil do dvou překvapených zákazníků a jedné prodavačky. Všechny tři hrubě odstrčil, vyběhl po schodech, pak zamířil přes balkon do chodby a směrem k otevřeným dveřím do ateliéru.

"René! René!" vykřikl, když vrazil dovnitř.

Bergeron s překvapením vzhlédl od svého skicáře. "Co se děje?"

"Ten muž s Jacquelinou! Kdo je to? Jak dlouho tady byl?"

"Ten? Pravděpodobně Američan," odvětil návrhář. "Jmenuje se Briggs. Zlaté tele, docela pohnul našim dnešním výdělkem."

"Kam šli?"

"Nevím, že by spolu chtěli někam jít."

"Odešla s ním!"

"Naše Jacqueline se na svém písečku umí pohybovat, ne? A má dost rozumu."

"Najdi je! Sežeň ji!"

"Proč?"

"On to přece ví. Zabije Jacquelinu!"

"Cože?"

"Je to on!" Přisahám! Ten muž je Kain!"

"Ten muž je Kain," pronesl odměřeně plukovník Jack Manning, jako by očekával, že minimálně tři ze čtyř civilistů sedících kolem konferenčního stolu v Pentagonu mu začnou odporovat. Všichni byli starší než on a každý se považoval za zkušenějšího. Nikdo nebyl nadšený z představy, že se armáda dostala k informacím tam, kde jejich vlastní organizace selhala. Seděl tu i čtvrtý civilista, ten však nebyl důležitý. Byl totiž členem Dohlížecího výboru Kongresu, a tak se k němu všichni chovali s úctou, ale nebrali ho vážně. "Jestliže se nepohneme teď," pokračoval Manning, "třeba i s rizikem prozrazení všeho, co jsme se dozvěděli, může znovu proklouznout naší síti. Stejně jako před jedenácti dny v Curychu. Jsme přesvědčeni, že je tam ještě pořádek. Pánové, nezapomeňte, je to Kain."

"To je docela podstatná informace," pronesl proplešatělý vysokoškolský profesor připomínající ptáka, jenž byl zaměstnán v Národním výboru pro bezpečnost, když si přečetl stránku shrnující události v Curychu. Stejný list papíru dostal každý účastník dnešní schůzky. Tento člověk se jmenoval Alfred Gilette a byl expertem na prověřování osobních dat i jejich vyhodnocování. Pentagonem byl považován za muže sice bystrého, ale mstivého, který má přátele na vysokých místech.

"Myslím, že je to výjimečně důležité," dodal Peter Knowlton, zástupce ředitele Ústřední zpravodajské služby - CIA. Bylo mu asi padesát a oblečením, vzezřením i držením těla byl ukázkovým příkladem absolventa jedné z prestižních univerzit patřící k Ivy League z doby před třiceti lety. "Naše zdroje hlásily ve stejné době - tedy před jedenácti dny - přítomnost Kaina v Bruselu, tedy nikoliv v Curychu. A naše zdroje se zřídka mýlí."

"Tohle je opravdu důležitá informace," pronesl třetí civilista, jediný v místnosti, jehož si Manning skutečně vážil. Byl nejstarší z přítomných, jmenoval se David Abbott a byl to bývalý olympijský vítěz v plavání. Jeho intelekt byl srovnatelný s jeho fyzickými schopnostmi. Blížil se již sedmdesátce, ale stále se držel zpřímá a myšlení mu sloužilo stejně dobře, jako zmlada. Věk však prozrazovaly hluboké vrásky v obličeji, vryté přechetnými celoživotními stresy, které ale nikdy nikomu neodhalil. Ví, o čem mluví, pomyslel si plukovník. I když byl nyní členem všemocného Výboru čtyřiceti, pro CIA pracoval od samotného jejího počátku ještě jako OSS. Od kolegů ze zpravodajských služeb se mu dostalo přezdívky 'Tichý mnich tajných operací'. "Za mých časů v Agentuře," pokračoval Abbott s potlačovaným úsměvem, "mávaly zdroje pravdu stejně často, jako se mýlily."

"Máme jiné metody ověřování jejich pravosti," trval na svém zástupce ředitele. "Aniž bych se vás chtěl dotknout, Mr. Abbott. Musím konstatovat, že naše komunikační vybavení funguje doslova s nulovým zpožděním."

"Teď ovšem mluvíte o vybavení, nikoliv o ověřování pravosti. Nechci se s vámi přit; máme tu však určitý rozpor. Brusel, nebo Curych."

"Důkazy pro Brusel jsou nepochybné," trval na svém Knowlton.

"Tak si ji poslechněme," vyběhl ho plešatící Gilette a posunul si brýle na nose. "Můžeme se vrátit k hlášení z Curychu, leží přímo před námi. Rovněž tak naše zdroje mohou nabídnout nějaké informace, i když se přímo netýkají konfliktu mezi Bruselem a Curychem. K němu došlo před šesti měsíci."

Bělovlasý Abbott pohlédl směrem k Gilettovi. "Před šesti měsíci? Nevzpomínám si, že by NSC - Národní výbor pro bezpečnost - před šesti měsíci dodal nějaké informace o Kainovi."

"Tehdy to nebylo plně potvrzeno," opáčil Gilette. "Snažíme se nezatěžovat radu jednoznačně neprokázanými údaji."

"Docela zajímavé tvrzení," podotkl Abbott, aniž by to musel blíže objasňovat.

"Pane poslanče Waltersi," vmísil se do hovoru plukovník a upřeně se na muže z Dohlížecího výboru zadíval. "Ještě než budeme pokračovat, máte nějaké otázky?"

"To si pište, že mám," pronesl protáhle hlídací pes ze státu Tennessee a inteligentními očima bloudil po obličejích před sebou, "ale protože jsem tady nový, tak jenom pokračujte, abych věděl, kde mám vůbec začít."

"Dobře, pane," odpověděl Manning a kývl na Knowltona ze CIA. "O co se jednalo v Bruselu před těmi jedenácti dny?"

"Na Place Fontainas zabili jednoho muže - tajného obchodníka s diamanty mezi Moskvou a Západem. Obchodoval prostřednictvím pobočky Russomazu, sovětské firmy v Ženevě, která takové kontrakty sjednává. Víme, že to je jeden ze způsobů, jak Kain propírá peníze."

"Co má tahle smrt společného s Kainem?" otázal se Gilette nevěřičně.

"Za prvé metodu. Smrtící zbraní byla dlouhá jehla zapíchnutá do správného místa s přímo chirurgickou přesností, a to prosím na rušném náměstí a v pravé poledne. Kain již kdysi v minulosti tuto metodu použil."

"To je pravda," souhlasil Abbott. "Šlo tehdy o nějakého Rumuna v Londýně, to bylo asi před rokem, a pak ještě o jednoho, pouhých pár týdnů dřív. Obě vraždy byly připisány Kainovi."

"Připsány, ale neprokázány," protestoval plukovník Manning. "V obou případech šlo o významné politické dezertéry, klidně je mohla popravit KGB."

"Nebo Kain, a to s daleko menším rizikem než Sověti," stále nesouhlasil muž ze CIA.

"Nebo Carlos," dodal Gilette vzrušeným hlasem. "Ani Carlos, ani Kain se o ideologii nezajímají, oba jsou k pronajmutí. Proč jenom pokaždé, když se objeví nějaká vražda důležitější osoby, ji připisujeme Kainovi?"

"Děláme to proto," odpověděl Knowlton blahosklonně, "že nám to sdělí informované zdroje, nezávisle na sobě. A jelikož se naši informátoři navzájem neznají, pak se sotva může jednat o tajnou dohodu."

"Stejně mi to připadá jako až příliš jednoduché vysvětlení," nesouhlasil Gilette.

"Zpátky k Bruselu," přerušil debatu plukovník. "Jestli to byl Kain, proč by zabíjel zprostředkovatele z Russolmazu? Vždyť ho využíval."

"Byl to tajný zprostředkovatel," opravil ho šéf ze CIA. "A podle našich informátorů to mohl udělat z celé řady důvodů. Ten muž byl zloděj, a proč ne? Všichni jeho klienti jsou stejní, takže žalovat ho nemohli. Možná že Kaina podvedl, a jestli ano, tak to prostě byla jeho poslední transakce. Nebo byl natolik bláhový, že začal spekulovat ohledně Kainovy totožnosti, a při pouhém náznaku nedůvěry si vlastně o tu jehlu řekl. Nebo možná chtěl Kain jenom zamést čerstvé stopy. Bez ohledu na to všechno, nejrůznější okolnosti i veškeré zdroje ponechávají jen pramalou pochybnost, že by to nebyl Kain."

"Bude toho víc, až objasním Curych," pronesl Manning. "Můžeme pokročit k závěrečné zprávě?"

"Okamžik, prosím," promluvil David Abbott nedbale, zatímco si zapaloval dýmku. "Vzpomínám si, že se náš kolega z Bezpečnostního výboru zmínil o události spojované s Kainem. Stala se před šesti měsíci. Možná že bychom se o tom měli také něco dozvědět."

"Proč?" zeptal se Gillett. Jeho oči za čůčkami brýlí bez rámečků připomínaly sovu. "Časový faktor vylučuje jakýkoliv vztah mezi touto událostí a Bruselem nebo Curychem. Zmínil jsem se o tom přece."

"Ano, zmínil," souhlasil kdysi obávaný Mnich tajných operací. "Nicméně jsem se domníval, že jisté dokreslení pozadí události by nám mohlo pomoci. Jak jste se sám rovněž zmínil, můžeme se vrátit k závěrečné zprávě, leží přímo před námi. Jestli to ale nemá žádnou spojitost, můžeme přejít rovnou k Curychu."

"Děkuji vám, pane Abbotte," pronesl plukovník. "Jak vidíte, před jedenácti dny byli v Curychu zabiti čtyři muži. Jeden z nich byl strážným na parkovišti u řeky Limmat. Dá se předpokládat, že se Kainových aktivit nezúčastnil, ale byl do nich jenom zatažen. Další dva muži byli nalezeni v jakési uličce na západním břehu města a zdánlivě by mohlo jít o dvě na sobě nezávislé vraždy. Nebýt čtvrté mrtvoly. Ta souvisí s jednou z obětí v té uličce. Všichni tři muži byli součástí curyšského a mnichovského podsvětí a nemůže být pochybností o tom, že mají něco společného i s Kainem."

"Tím čtvrtým mužem byl Černak," připojil Gillette, který si pročítal zprávu. "Tedy já alespoň předpokládám, že to byl Černak. Vzpomínám si na to jméno a spojuje se mi s Kainovými záznamy."

"Máte pravdu," ujistil ho Manning. "Poprvé se objevilo ve zprávě zástupce velitele štábu G-2 před osmnácti měsíci a pak se znovu vynořilo o rok později."

"To znamená před šesti měsíci," vpadl mu do řeči tichým hlasem Abbott a přitom hleděl na Gilletta.

"Ano, pane," pokračoval plukovník. "Jestli existoval někdy typický příklad toho, co se nazývá spodina společnosti, pak to byl Černak. Během války byl československou posilou koncentráku v Dachau, kde působil jako trojjazyčný vyšetřovatel, který byl stejně brutální jako každý jiný v tom lágru. Poláky, Slováky i Židy posílal do sprch po mučivých výsledcích. Při nich dostával - nebo vyráběl - 'usvědčující' informace, jaké si přál velitel Dachau slyšet. Byl schopen čehokoliv, jen aby mohl podlézat svým nadřízeným. I ta nejsadističtější sebranka se musela sakramentsky snažit, aby se vyrovnala jeho schopnostem. Co si ovšem nikdo neuvědomoval, byl fakt, že on zaznamenával jejich činy. Po válce se mu podařilo utéct, v důsledku nehody s nějakou zapomenutou minou přišel o nohy, ale přesto se mu dařilo docela pohodlně přežívat díky vydírání za Dachau. Kain ho objevil a využíval jako zprostředkovatele plateb za vraždy na objednávku."

"Tak moment!" snaživě zaprotestoval Knowlton. "Toho Černaka jsme už probírali. Jestli si vzpomínáte, byla to právě Agentura, která ho objevila. Přišli bychom na něho už dávno, kdyby vláda neintervenovala ve prospěch nějakých mocných antisovětských činitelů u bonnské vlády. Vy předpokládáte, že Kain Černaka využíval, ale nevíte to o nic jistěji než my."

"Teď už to ale víme!" prohlásil Manning. "Před sedmi a půl měsíci jsme dostali tip na člověka, který provozuje restauraci jménem Tři chaty. Soudilo se o něm, že je jakýmsi prostředníkem mezi Kainem a Černakem. Sledovali jsme ho celé týdny, ale nic se nám nepodařilo prokázat. Byl jenom menší figurkou curyšského podsvětí. Sledování netrvalo dostatečně dlouho." Plukovník se odmlčel, aby s uspokojením zjistil, že se oči všech upírají jenom na něj. "Když jsme se doslechli o vraždě Černaka, rozhodli jsme se zariskovat. Před pěti dny se dva naši muži skryli v restauraci po jejím uzavření. Zmáčkli majitele a obvinili ho ze spolupráce s Černakem a Kainem. Udělali z toho pěkný tyátr. Umíte si představit jejich šok, když se ten chlap sesypal, doslova padl na kolena a prosil, aby ho ochránili? Přiznal, že tu noc, kdy byl Černak zavražděn, byl Kain v Curychu. Vlastně ho tu noc viděl a při rozhovoru o Černakovi mluvili. Velmi nehezky."

Voják se opět odmlčel. Ticho v místnosti rušilo pouze jemné pískání z Abbottovy dýmky, kterou držel před svým zbrzděným obličejem. "No, tohle tedy je opravdu důležité sdělení," prohlásil Mnich potichu.

"Proč nebyla Agentura informována o tom tipu, který jste před sedmi měsíci obdrželi?" zeptal se drsně Knowlton ze CIA.

"Ten tip se nepotvrdil."

"U vás. U nás to mohlo dopadnout jinak."

"To je možné. Přiznávám, že jsme se toho nedrželi dostatečně dlouho. Máme omezené lidské zdroje a kdo si může dovolit nechat běžet neproduktivní sledování do nekonečna?"

"Mohli jsme se o to podělit, kdybychom o tom věděli."

"A my vám naopak mohli ušetřit čas, který jste strávili konstruováním toho bruselského případu, kdybyste nám o tom řekli."

"Odkud jste dostali ten tip?" netrpělivě přerušil jejich hovor Gillette a upřel oči na Manninga.

"Šlo o anonym."

"A vy jste tomu uvěřili?" Ptačí výraz na Gillettově obličejí svědčil o údivu.

"To byl také důvod, proč bylo počáteční sledování jen omezené."

"Jistě, samozřejmě, ale to chcete říct, že jste po tom nešli?"

"Samozřejmě, že šli," odvětil nedůtklivě plukovník.

"Nejspíš bez velkého nadšení," pokračoval Gillette hněvivě. "Copak vás nenapadlo, že někdo v Langley nebo ve Výboru by vám mohl přispět? Že by pomohl vyplnit mezery? Souhlasím s Petrem. Měli jsme být informováni."

"Existuje důvod, proč tomu tak nebylo." Manning se zhluboka nadechl. V méně vojenském prostředí by se to dalo považovat za povzdech. "Náš informátor dal jasně najevo, že jestliže do toho zapojíme jakékoliv jiné oddělení, již se s námi nekontaktuje. Cítili jsme, že na to musíme přistoupit. V minulosti jsme už něco podobného zažili."

"Co jste to řekl?" Knowlton odložil list se zprávou a zahleděl se na důstojníka z Pentagonu.

"Nic nového, Petře. Každý z nás si buduje své vlastní zdroje a chrání si je."

"Toho jsem si vědom. Proto jste se nedozvěděli o Bruselu. Oba ti trubci řekli, abychom z toho armádu vynechali."

Rozhostilo se ticho. Přerušil je až drsný hlas Alfreda Gillette z Bezpečnostního výboru. "Když říkáte 'už jsme to v minulosti zažili', kolikrát už se ta situace opakovala, plukovníku?"

"Cože?" Manning hleděl na Gillette, ale přitom si byl vědom, že je oba pečlivě pozoruje David Abbott.

"Chtěl bych vědět, jak často vám bylo doporučeno, abyste si své zdroje nechali pro sebe. Mám na mysli případ Kaina, samozřejmě."

"Myslím, že párkrát se to stalo."

"Vy myslíte?"

"Většinou to tak bylo."

"A ty, Petře? Co Agentura?"

"Byli jsme výrazně omezeni v souvislosti s hloubkovou impregnací."

"Proboha živého, co znamená zase tohle!" Přerušení se ozvalo z nejméně očekávané strany - od kongresmana z Dohlížecího výboru. "Abyste mi nerozuměli špatně, já ještě nezačal. Jenom se snažím porozumět vašemu jazyku." Obrátil se k muži ze CIA. "Co jste to ksakru právě řekl? Hloubkovou co?"

"Impregnaci, kongresmane Waltersi. Táhne se to celým Kainovým případem. Riskovali bychom ztrátu informátorů, kdybychom na ně obrátili pozornost dalších zpravodajských služeb. Ujišťuji vás, že je to standardní postup."

"Zní to, jako byste prováděli oplodnění jalovice ze zkušavky."

"A dosáhli jsme zhruba stejného výsledku," dodal Gillette. "Žádné konfrontování, jež by ty deformace napravilo. A naopak, žádná zpětná kontrola k vyhledávání struktury nepřesností."

"To jsou opravdu krásné slovní obraty," poznamenal Abbott s výrazem uznání ve své drsné tváři, "ale nejsem si vůbec jistý, že vám rozumím."

"Myslím, že je to úplně jasné," odpověděl muž z Bezpečnostního výboru a díval se na plukovníka Manninga a Petra Knowltona. "Dvě neaktivnější zpravodajské agentury dostávaly informace ohledně Kaina - po dobu posledních tří let - a za celou tu dobu neprovedly žádné křížové prověření zdroje toho podvodu. Prostě jsme dostávali všechny informace jako údaje bona fide. Ta data se zaznamenávala a všichni jim věřili."

"No, už se v téhle branži pohybuji dost dlouho - možná, že až moc dlouho. Ale dosud jsem ještě neslyšel nic, co bych již neznal," pronesl Mnich. "Jako zdroje fungují mazaní a obezřetní lidé, kteří zárlivě chrání své kontakty. Nikdo z nich se tomu nevěnuje z dobročinnosti, nýbrž kvůli výdělku, aby přežili."

"Obávám se, že přehlízíte mé upozornění." Gillette si sundal brýle. "Předtím jsem říkal, že mě poněkud děsí, jak mnoho vražd se v poslední době připisuje Kainovi - vlastně kolik jich my připisujeme Kainovi. A zdá se mi přitom, že nejdokonalejší atentáčník naší doby - možná i celé historie - je odsouván do relativně podřadné role. Možná děláme chybu. Myslím, že bychom se měli soustředit na Carlose. Co se stalo s Carlosem!"

"Nemyslím si, že máte pravdu, Alfrede," pronesl Mnich. "Carlosův čas už pominul. Na scénu vstoupil Kain. Starý pořádek se mění a ve vodách tu řádí nový, možná daleko nebezpečnější žralok."

"Nemohu s vámi souhlasit," pronesl muž z Národní bezpečnosti, jenž se zavrtával svými sovými očima do postaršího politika ze zpravodajských kruhů. "Odpusťte, Davide, ale mně to připadá, jako by sám Carlos tento výbor manipuloval. Aby odpoutal pozornost od sebe, donutil nás soustředit se na osobu daleko méně důležitou. Plýtváme energií a pronásledujeme bezzubého písečného žraloka, zatímco žralok kladivoun se volně prohání."

"Nikdo na Carlose nezapomíná," protestoval Manning. "Prostě jenom není tak aktivní jako Kain."

"Možná," poznamenal Gillette chladně, "že právě to si Carlos přeje, abychom si mysleli. A krucinál, my si to nakonec opravdu myslíme."

"A můžete o tom pochybovat?" otázal se Abbott. "Seznam Kainových aktivit je přece závratný."

"Můžu o tom pochybovat?" zopakoval Gillette. "To je otázka, že? Ale dovolí si někdo z nás být opravdu jistý odpovědí? To je také jedna možná otázka. Právě jsme zjistili, že Pentagon i CIA dosud pracovaly doslova nezávisle na sobě, dokonce i bez toho, že by vzájemně porovnávaly spolehlivost svých zdrojů."

"Což v tomto měště není vůbec nic zvláštního," poznamenal pobaveně Abbott.

Konverzaci přerušil opět kongresman z Dohlížecího výboru. "Co tím naznačujete, pane Gillette?"

"Že bych si přál poněkud více informací o aktivitách jistého Iljiče Ramireze Sancheze. To je..."

"Carlos," přerušil ho kongresman. "Znám své materiály. Chápu. Děkuji. Pokračujte, pánové."

Manning přišel rychle s návrhem. "Mohli bychom se vrátit k Curychu, prosím? Doporučujeme nyní jít po Kainovi. Můžeme o tom do Verbrecherweltu pustit zprávu, zapojit do akce každého našeho informátora a vyžádat si spolupráci curyšské policie. Nemůžeme si dovolit ztratit už ani den. Ten muž v Curychu prostě je Kain."

"A co ten Brusel?" Knowlton ze CIA položil otázku sobě i svým společníkům u stolu. "Metoda byla jasně Kainova. Informátoři se na tom jednomyslně shodli. Proč to tedy dělali?"

"Chtěli nám podstrčit falešné informace, jak se zdá," odpověděl Gillette. "A dříve, než v Curychu přistoupíme k nějakému ráznému opatření, navrhuji, aby každý z vás znovu pečlivě prošel veškeré záznamy o Kainovi a zkontroloval zdroje svých informací. Nařídte všem evropským rezidentům, aby přitáhli uzdu informátorům, kteří se tak zázračně

objevili s dotyčnými informacemi. Mám takové tušení, že najdete něco neočekávaného - že se za tím vším skrývá jemná jihoamerická ruka Ramireze Sancheze."

"Když tolik trváte na objasňování, Alfrede," skočil mu do řeči Abbott, "proč nám neřeknete něco o té nepotvrzené události, která se stala před šesti měsíci? Zdá se, že jsme všichni v bryndě, takže by to mohlo pomoci."

Poprvé za trvání celé konference drsný delegát Národního výboru pro bezpečnost poněkud zaváhal. "Asi v polovině srpna jsme dostali zprávu od spolehlivého zdroje v Aix-en-Provence, že Kain je na cestě do Marseilles."

"V srpnu?" vykřikl plukovník. "Marseilles? To byl případ Lelanda! V Marseilles byl zastřelen velvyslanec Leland. A v srpnu!"

"Kain tam ale nestřílel. Vraždil Carlos, to se prokázalo. Stopy na kulce souhlasily s předchozími vraždami. Dále máme k dispozici i tři popisy neznámého tmavovlasého muže ve třetím a čtvrtém poschodí skladiště na nábřeží, který měl u sebe kabelu. Nikdy jsme ani v nejmenším nepochybovali, že Lelanda zavraždil Carlos."

"Pro Boha živého," zaburácel důstojník. "To se ale prokázalo až později! Po vraždě!!! Bez ohledu na to, kdo byl vrah, na Lelanda byl uzavřen kontrakt. Copak vás to nenapadlo? Kdybychom o Kainovi věděli, mohli jsme Lelanda krýt. Patřil přece k armádě! Sakra, vždyť Leland mohl ještě dneska žít!"

"To těžko," odpověděl Gillette chladným hlasem. "Leland nebyl ten typ člověka, který by dokázal žít ukrytý v nějakém bunkru. A při jeho životním stylu by nějaké neurčité varování určitě nesplnilo účel. Mimoto, i kdybychom spojili naši strategii, varování Lelanda by nám asi moc nepomohlo."

"Jak to?" zeptal se drsně Mnich.

"Tady máte to podrobnější vysvětlení. Náš zdroj se měl setkat s Kainem 23. srpna o půlnoci nebo ve tři ráno na rue Sarassin. Leland přišel na radu až pětadvacátého. Jak říkám, kdyby to všechno vyšlo, Kaina bychom chytli. Nevyšlo to, Kain se totiž neukázal."

"A váš zdroj trvá na tom, že bude spolupracovat výhradně s vámi," poznamenal Abbott. "Nikdo jiný nepřichází v úvahu."

"Ano," přikývl Gillette v marné snaze skrýt rozpaky. "Podle našeho soudu bylo riziko ohledně Lelanda naprosto vyloučeno - což se ve spojitosti s Kainem potvrdilo. Ale šance na Kainovo zatčení byla větší než kdykoliv dříve. Konečně jsme našli někoho, kdo ho byl ochoten identifikovat. Postupoval by snad někdo z vás v tomto případě jinak?"

Místo odpovědi se rozhostilo ticho. Tentokrát ho přerušila afektovaně protahovaná slova bystrého kongresmana z Tennessee.

"Ježíši Kriste..., to je ale parta kecalů."

Opět se rozhostilo ticho. Konečně se ozval přemýšlivý hlas Davida Abbotta.

"Mohu vám sdělit, pane, že jste první upřímný muž, kterého k nám Kapitol poslal. Skutečnost, že se nenecháte ohromit exkluzivní atmosférou tohoto supertajného prostředí, nám neunikla. Přiznávám, že je to docela osvěžující."

"Nedomnívám se, že by kongresman dokázal plně chápat citlivost celé..."

"Sklapni, Petře," okřikl ho Mnich. "Myslím, že nám tady kongresman chce něco říct."

"Jenom drobnost," prohlásil Walters. "Myslím, že každému z vás už bylo jednadvacet. Teda aspoň vypadáte jako dospělí, a tak byste snad už mohli mít rozum. Očekává se od vás, že budete schopni vést inteligentní rozhovor, vyměňovat si informace i při uchování tajemství, hledat společná řešení. Namísto toho se chováte jako parta děcek, co poskakují na pitomém kolotoči a hádají se, komu patří jeden levný mosazný prstýnek. To je tedy zatraceně ubohý způsob, jak utrácet peníze daňových poplatníků."

"Přiliš to zjednodušujete, kongresmane," skočil mu do řeči Gillette. "Mluvíte o nějakém pomyslném týmu na hledání faktů. Nic takového neexistuje."

"Mluví o rozumných lidech, pane. Já jsem právník, a než jsem se dostal do tohoto bohapustého cirkusu, každický den jsem se zabýval stále důvěrnějšími a důvěrnějšími záležitostmi. Co může být tady tak ohromně jiného?"

"Co tím jako chcete říct?" zeptal se Mnich.

"Požaduji vysvětlení. Více než osmnáct měsíců jsem zasedal v podvýboru pro atentáty. Prokousal jsem se tisícovkami stránek popsaných stovkami jmen a dvakrát větším počtem různých teorií. Myslím, že neexistuje jediné možné spiknutí nebo podezřelý atentátník, se kterými bych nebyl obeznámen. S těmi jmény a teoriemi jsem prožil celé dva roky, až jsem došel k závěru, že se nic nového už nemůžu dozvědět."

"Řekl bych, že vaše doporučení jsou velmi působivá," přerušil ho Abbott.

"Myslel jsem, že by mohla být. Proto jsem také přijal místo dohlizitele. Doufal jsem, že budu schopen vaší činnosti nějak rozumně prospět, ale teď si už nejsem tak jistý. Najednou se začínám ptát sám sebe, co vlastně doopravdy umím."

"Proč?" tázal se Manning s obavami.

"Protože tu sedím a poslouchám vás čtyři, jak popisujete jednu operaci, která už tři roky probíhá, týká se sítě osob a informátorů a významných zpravodajských centrál po celé Evropě - to všechno kvůli jednomu atentátníkovi, jehož 'seznam výkonů' je ohromující. Je to tak nějak?"

"Pokračujte," vyzval ho Abbott tiše, v ruce měl dýmku, na tváři zahloubaný výraz. "Co se chcete zeptat?"

"Kdo to je? Ksaku, kdo je vlastně ten Kain?"

odkašlávání, ale nikdo se ani nepohnul. Vypadalo to, jako by se blížilo rozhodnutí, bez diskuse a bez vyhýbání.

Kongresman Efrem Walters, který pocházel z kopců Tennessee a měl za sebou Odvolací soud v Yale, nebyl z těch, kterého by v oblasti záhad utajovaných manipulací bylo možno odbýt ledajakými vytáčkami. V jeho případě nepřicházejí v úvahu žádné hlouposti.

David Abbott odložil dýmku na stůl s tichým klepnutím, jakoby na znamení předehty. "Čím méně veřejné pozornosti se muži jako Kain dostává, tím lépe pro všechny."

"To není žádná odpověď," opáčil Walters, "ale doufám, že je to aspoň začátek."

"Ano. Jde o profesionálního atentátníka - to znamená, že je vycvičeným expertem v širokém okruhu metod, jak někoho zabít. Jeho umění je na prodej, aniž by v tom hrály jakoukoliv roli případné politické či osobní motivy. Pracuje v oboru, jehož jediným kritériem je výdělek - a ten je v přímé úměře jeho pověsti."

Kongresman přikývl. "Takže tím, že jeho reputaci udržujete v co největší tajnosti, zabraňujete vlastně jeho propagaci."

"Přesně. Na světě je spousta maniaků, kteří mají příliš mnoho skutečných nebo i domnělých nepřátel. Ti by se mohli na Kaina kdykoliv obrátit, kdyby o něm věděli. Přesto se o něm, bohužel, dozvědělo více lidí, než bychom si přáli. Svědčí o tom dosavadních osmatřicet vražd, které jsou mu připisovány, a dalších zhruba dvanáct, u nichž je to pravděpodobné."

"To je seznam jeho výsledků?"

"Ano. A my s ním stále prohráváme. S každou novou vraždou jeho pověst roste."

"Nějaký čas byl v klidu," připojil se Knowlton ze CIA. "Pár posledních měsíců jsme se dokonce domnívali, že to asi sám schytl. Uskutečnilo se několik zásahů, při nichž byli atentátníci eliminováni, a my doufali, že by mohl být jedním z nich."

"Můžete to upřesnit?" zeptal se Walters.

"Například byl zabit jeden bankéř v Madridu. Zprostředkoval předávání úplatků od společnosti Europolitan za vládní zakázky do Afriky. Zastřelili ho z projíždějícího auta na Paseo de la Castellana. Ale bankéřův šofér, který byl současně jeho tělesným strážcem, zastřelil jak řidiče, tak střelce. Nějaký čas jsme si mysleli, že zabijákem a současně i obětí byl Kain."

"Na ten incident se pamatuji. Kdo to asi zaplatil?"

"Kdokoliv z celé řady společností, kterým se zachtělo prodávat auta ze zlatého plechu některým současným diktátorům," odpověděl Gillette.

"Co dál? Kdo ještě?"

"Šejk Mustafa Kalig z Omanu," ozval se plukovník Manning.

"Ten byl údajně zabit při pokusu o převrat."

"Ne tak docela," pokračoval důstojník. "Žádný pokus o puč se nekonal. Potvrdili to rovněž informátoři G-2. Kalig nebyl sice oblíbený, ale ostatní šejkové nejsou blázní. Pověst o převratu byla jen zástěrkou pro vraždu. To samo o sobě nejspíš představovalo velké pokušení i pro další profesionální zabijáky. Tři otravné nuly z ománského důstojnického sboru byly popraveny, aby tomu výmyslu dodaly na věrohodnosti. Na nějaký čas jsme se domnívali, že jedním z nich byl Kain, protože načasování spadalo do doby dočasné Kainovy nečinnosti."

"Kdo by Kainovi za zavraždění Kaliga zaplatil?"

"Na to jsme se sami sebe ptali pořád dokola," řekl Manning. "Jediná možná odpověď přišla ze zdroje, který prohlašoval, že to ví, ale neexistoval žádný způsob, jak si to nechat potvrdit. Informátor tvrdil, že to Kain udělal proto, aby dokázal, že to lze udělat. Že on to dokáže. Naftoví šejkové vždy cestují za nepřísnejších bezpečnostních opatření."

"Existuje několik tuctů dalších incidentů," dodal Knowlton. "Možné případy, které si byly co do způsobu provedení práce podobné a při nichž byly zabity velice přísně chráněné osobnosti, byly mnohými zdroji připisovány opět Kainovi."

"Chápu." Kongresman si znovu vzal do ruky závěrečnou zprávu z Curychu. "Ale podle toho, co slyším, vlastně ani nevíte, kdo ten Kain je."

"Ani dva popisy jeho osoby se neshodují," vmísil se Abbott. "Kain je zřejmě virtuosem v přestrojování."

"Vaši lidé ho ale viděli a mluvili s ním. Vaše zdroje, informátoři, ten muž v Curychu. Chápu, že nikdo z nich veřejně nevystoupí a nebude svědčit, ale přece jste je vyslýchali. Přece musíte přijít s nějakým popisem jeho vzhledu, zkrátka s něčím konkrétním!"

"Přišli jsme se spoustou věcí," ujistil ho Abbott, "ale nějakou ucelenou představu o Kainovi to neposkytuje."

Kupříkladu se Kain dosud nikdy nenechal vidět za světla. Schůzky si dává výhradně v noci, v temných místnostech nebo uličkách. Jestli se někdy setkal najednou s více lidmi než s jedním, tak o tom nevíme. Byli jsme informováni, že ho nikdo neviděl stát, vždycky jen seděl - třeba v tlumeně osvětlené restauraci nebo v křesle kdesi v rohu místnosti nebo v zaparkovaném autě. Někdy nosí tmavé brýle, jindy je bez nich. Na některé schůzce má jednu tmavé vlasy, jindy je prošedivělý, zrzavý nebo má na hlavě klobouk."

"Jakým jazykem mluví?"

"Tady toho víme víc," pronesl ředitel CIA, dychtivý pochlubit se výsledky výzkumu své agentury. "Mluví plyně anglicky i francouzsky a pak několika orientálními dialekty."

"Dialekty? Jakými dialekty? Není snad nejdůležitější jazyk?"

"Samozřejmě. Všechny mají kořeny ve vietnamštině."

"Viet..." Walters se v křesle předklonil. "Nějak mi připadá, že se blížíme k něčemu, co byste mi nejraději zamlčeli?"

"Zřejmě proto, že jste velmi zdatný v křížovém výslechu, pane doktore." Abbott škrtl sirkou a zapálil si dýmku.

"Jsem v tom docela dobrý," souhlasil kongresman. "Tak, ven s tím."

"Ten Kain," promluvil Gillette a pohlédl rychle a poněkud nejistě na Davida Abbotta. "Víme, odkud pochází."

"Odkud?"

"Z jihovýchodní Asie," odpověděl Manning tónem, jako by ho někdo právě bodal nožem. "Pokud můžeme soudit, zvládl různé periferní dialekty tak dokonale, že se dorozumí na území podél kambodžských hranic s Laosem, stejně jako na venkově severního Vietnamu. Tyto údaje musíme akceptovat, protože souhlasí."

"Souhlasí s čím?"

"S operací Medusa." Plukovník sáhl po tlustém svazku v manilové obálce po levé ruce. Otevřel ji a z několika složek uvnitř jednu vytáhl. Položil ji před sebe na stůl. "Toto je Kainův spis," kývl hlavou k otevřené obálce. "Uvnitř je materiál o operaci Medusa. Spisy, jež mohou mít s Kainem nějakou souvislost."

Zástupce státu Tennessee se pohodlně opřel ve svém křesle a na rtech se mu objevil lehký úsměv. "Víte, pánové, vy mě těmi vašemi mnohoznačnými názvy ničíte. Má to náhodou svůj půvab - působí to velice hrozivě a zlověstně."

Myslím, chlapi, že jste v tom speciálně vycvičení. Pokračujte, plukovníku. Co znamená Medusa?"

Manning nejprve krátce pohlédl na Davida Abbotta a pak promluvil. "Byl to tajný výsledek operace typu 'najdi a znič', který byl vymyšlen pro činnost za frontovými liniemi během vietnamské války. Koncem šedesátých a počátkem sedmdesátých let se americké, francouzské, britské, australské i místní jednotky dobrovolníků formovaly do skupin, které měly operovat na teritoriu okupovaném severními Vietnamci. Mezi jejich priority patřilo narušování nepřátelských komunikací a zásobovacích cest, lokalizace zajateckých táborů a v neposlední řadě i zabíjení nepřátelských vojenských velitelů a starostů vesnic spolupracujících s komunisty."

"Byla to taková válka uvnitř války," vpadl Knowlton. "Naneštěstí rasové odlišnosti a jazykové bariéry představovaly podstatně větší nebezpečí, než tomu bylo kupříkladu v případech německého či holandského podzemního hnutí nebo francouzského odboje za druhé světové války. V důsledku toho nebyl výsledek výběru tak kvalitní, jak měl být."

"Takovýchto týmů byly desítky," pokračoval plukovník, "jejich členové se rekrutovali z bývalých námořních kapitánů, kteří znali pobřeží, i z majitelů francouzských plantáží, jejichž jediná naděje na repatriaci spočívala v americkém vítězství. Byli mezi nimi také britští a australské tuláci, kteří po léta žili v Indočíně, stejně jako vysoce motivovaní profesionální důstojníci americké vojenské i civilní zpravodajské služby. Mezi ně se však nutně dostal poměrně velký počet skutečných zločinců. Hlavně pašeráků - mužů, kteří obchodovali se zbraněmi, narkotiky, drogami, zlatem a diamanty v celé oblasti Jihočínského moře. Představovali chodící encyklopedie, zejména pokud šlo o místa vhodná k nočnímu přistání a stezky v džungli. Mnozí z těch, které jsme zaměstnávali, byli utečenci nebo běženci ze Spojených států, spousta vzdělaných vynálezových lidí. Potřebovali jsme jejich zkušenosti."

"To je tedy pěkný vzorek dobrovolníků," skočil mu do řeči kongresman. "Bývalí námořníci a vojáci, britští a australské tuláci, francouzští kolonisté a oddíly zlodějů. Jak jste je, ksakru, přiměli, aby všichni spolupracovali?"

"Každému podle jeho chuti," odpověděl Gillette.

"Pomocí různých slibů," rozvedl to plukovník. "Záruky na povýšení, kvalifikace, prominutí trestu, přímé odměny v hotovosti a ve spoustě případů i záruky volné ruky pro krádeže při samotných operacích. Víte, každý z nich musel být trochu blázen - tak jsme je také chápali. Tajně jsme je vycvičili v kódování, způsobech přepravy, věznění i zabíjení - seznámili jsme je dokonce i se zbraněmi, o nichž velitelství v Saigonu nemělo ani tušení. Jak se zmínil tady Petr, podstupovali neskutečné riziko. V případě zajetí jim hrozilo mučení a poprava. Cena byla vysoká, ale oni ji byli ochotni zaplatit. Většina lidí by se na ně dívala jako na sebranku paranoiků, ale pokud šlo o vyvolávání rozvratu a páchání atentátů, byli to géniové. Zvláště co se týče atentátů."

"Za jakou cenu to všechno bylo?"

"Operace Medusa měla ztrátovost přes devadesát procent. Má to ale háček - mezi těmi, kteří se nevrátili, bylo mnoho lidí, kteří se nikdy ani vrátit nechtěli."

"Ze skupiny zlodějů a utečenců?"

"Ano. Někteří vykradli z Medusy podstatnou část peněz. Myslíme si, že Kain byl jedním z nich."

"Proč?"

"Podle jeho modu operandi. Ve své práci využívá kódů, pastí, metod zabíjení i transportní prostředky, jež jsme vyvinuli my, speciálně pro trénink účastníků Medusy."

"Potom, proboha," ozval se Walters, "musíte mít otevřenou cestu k jeho totožnosti. Je mi jedno, kde jsou zahrabané záznamy, a jsem si sakra jistý, že je nechcete zveřejňovat, ale předpokládám, že o celé operaci nějaké zápisy existují."

"Existovaly a my je všechny z tajných archivů vyzvedli, včetně těch materiálů tady." Důstojník poklepal prstem na složku před sebou. "Všechno jsme prostudovali, prohlédli pod drobnohledem, všechna fakta jsme nastrkali do počítače - udělali jsme prostě všechno, co jsme si jen dokázali vymyslet. A nakonec nejsme o nic dál, než jsme byli na začátku."

"To je neuvěřitelné," vydechl kongresman. "Nebo lépe řečeno neuvěřitelná neschopnost."

"Ne tak docela," protestoval Manning. "Uvažte, co jsme měli k dispozici. Po válce si Kain vybudoval reputaci v celé východní Asii, od Tokia na severu, přes Filipíny, Malajsii po Singapur, včetně odboček do Hongkongu, Kambodže, Laosu a Kalkaty. Zhruba před dvěma a půl lety začaly na naše asijské základny a ambasády pronikat různé zprávy. Hovořily o tom, že tu existuje osoba jménem Kain. Je to atentátník k pronajmutí. Vysoce profesionální a krutý. Těchto zpráv začalo rychle přibývat. Zdálo se, že za každou významnější vraždou stojí Kain. Informátoři telefonovali na ambasády uprostřed noci nebo zastavovali naše vyslance na ulicích vždy se stejnou informací. Byl to Kain, Kain byl ten zabiják. Vražda v Tokiu, výbuch automobilu v Hongkongu, karavana s narkotiky přepadená v Trianglu, bankéř zastřelený v Kalkatě, ambasador zamordovaný v Moulmeinu, ruský technik nebo americký obchodník zastřelený přímo na ulici Šanghaje. Kain byl prostě všude, jeho jméno se šeptem ozývalo z úst desítek důvěryhodných informátorů každého důležitého zpravodajského sektoru. A přitom ani jedna osoba v celé tichomořské oblasti, prostě nikdo nebyl schopen předstoupit a identifikovat ho. Odkud jsme tedy měli začít?"

"Ale copak jste tou dobou už nevěděli, že je nějak ve spojení s Medusou?" zeptal se zástupce Tennessee.

"Ale věděli. A dost jistě."

"Co tedy ty osobní záznamy, sakra?"

Plukovník otevřel složku, kterou vytáhl z Kainova fasciklu. "Tady je seznam obětí. Mezi bílými lidmi ze Západu, kteří při operaci Medusa zmizeli - mám na mysli, zmizeli beze stopy -, jsou následující oběti. Sedmdesát tři Američanů, čtyřicet šest Francouzů, třicet devět a dvacet čtyři Australanů a Angličanů a zhruba padesát dalších bělochů, naverbovaných z neutrálních zemí v Hanoji a vycvičených v poli - totožnost většiny z nich jsme ani neznali. Přes dvě stě třicet podezřelých. Kolik z nich je pro nás slepou uličkou? Kdo z nich zůstal naživu? Kdo je mrtev? I kdyby se nám podařilo zjistit jména všech mužů, kteří skutečně přežili, kým teď asi je? Co dělá? Neznáme dokonce ani Kainovu národnost. Myslíme, že je Američan, ale nemáme pro to žádný důkaz."

"Snaha odhalit Kaina je v pozadí našeho stálého tlaku na Hanoj. Snažíme se o vypátrání nezvěstných amerických vojáků," vysvětloval Knowlton. "Opakujeme tato jména v každém seznamu."

"Má to další háček," dodal důstojník. "Hanojské kontrarozvědce se podařilo řadu lidí z Medusy zlomit a popravit. O té operaci věděli a my jsme nikdy nebyli schopni stoprocentně vyloučit jejich infiltraci. Hanoj věděla, že členové Medusy nejsou obyčejní vojáci, nenosili také žádné uniformy. Nikdy jsme se za ně nemuseli zodpovídat."

Walters napřáhl ruku. "Můžu?" zeptal se a ukázal na sešité stránky.

"Jistě." Důstojník je kongresmanovi podal. "Jistě chápete, že veškerá jména zůstávají tajná, stejně jako celá operace Medusa."

"Kdo o tom rozhodl?"

"Je to dosud nezrušený rozkaz několika po sobě jdoucích prezidentů na základě doporučení Společného velitelství štábu. Bylo to doporučeno i senátním Výborem pro ozbrojené síly."

"To je docela síla, že?"

"Brali to jako záležitost, která je v souladu s národními zájmy," pronesl muž ze CIA.

"V tom případě se nebudu hádat," souhlasil Walters. "Strašidlo takové operace by k slávě americké vlajky mnoho nepřispělo. U nás přece atentátníky netrénujeme, natož abychom je posílali do bitvy." Prolistoval několika stránkami.

"A tady někde se najednou objeví jeden zabiják, kterého jsme vycvičili, vyslali do pole a teď ho nejsme schopni najít."

"Myslíme si, že jsme," podotkl plukovník.

"Říkal jste, že si v Asii vybudoval jméno, ale pak se přesunul do Evropy. Kdy to bylo?"

"Asi před rokem."

"Proč? Napadá vás něco?"

"Myslím, že je to jasné," vysvětloval Peter Knowlton. "Přecenil své možnosti. Něco se zvrtilo a on se začal cítit ohrožen. Být bílým zabijákem mezi orientálci je přinejmenším nebezpečná situace. Nastal tedy čas, aby se přesunul jinam. Bůh ví, že pověst si opravdu vybudoval, takže se nemusel obávat, že by v Evropě zůstal bez práce."

David Abbott si odkašláním pročistil krk. "Rád bych vám nabídl jinou možnost založenou na tom, co před několika minutami řekl Alfred." Mnich se odmlčel a uctivě pokývl směrem ke Gilletovi. "Povídal, že jsme byli přinuceni soustředit se na ,bezzubého písečného žraloka, zatímco žralok kladivoun se může volně prohánět'. Něco v tom smyslu, i když možná ta věta zněla trochu jinak."

"Správně," ozval se muž z Národního výboru pro bezpečnost. "Mluvil jsem o Carlosovi, samozřejmě. Neměli bychom jít po Kainovi, ale po Carlosovi."

"Samozřejmě. Carlos. Nejhuře polapitelný zabiják moderní historie. Muž, o němž si spousta lidí upřímně myslí, že je svým způsobem zodpovědný za ty nejtragičtější atentáty naší doby. Měl jste naprostou pravdu, Alfrede, a já se vlastně mýlil. Nemůžeme si dovolit na Carlose zapomínat."

"Díky," ozval se Gillette. "Jsem rád, že jsem to vyložil jasně."

"To se vám jistě podařilo. Alespoň co mě se týče. Současně jste mě ale přiměl k tomu, abych se nad ním znovu zamyslel. Dokážete si představit to pokušení pro muže, jako je Kain, který operuje v tom dusivě vlhkém prostředí, v oblasti plné tuláků a utečenců, uprostřed režimu až po krk zkorumpovaném? Jak asi musel Carlosovi závidět, jak žárlil na bezpečnější, zářivější a luxusnější prostředí v Evropě. Jak často si musel říct: Jsem lepší než Carlos! Bez ohledu na to, jak jsou ti chlapi chladnokrevní, mají bezesporu obrovsky silné ego. Myslím, že odjel do Evropy hledat lepší svět... a sesadit Carlose z trůnu. Uchazeč, snažící se o získání titulu. On chtěl být šampiónem."

Gillette na Mnicha jenom zíral. "To je zajímavá teorie."

"A jestli vám dobře rozumím," vmísil se kongresman z Dohlížecího výboru, "vystopováním Kaina se můžeme dostat i ke Carlosovi."

"Přesně tak."

"Nejsem si jist, že já vám rozumím," prohlásil znepokojeně ředitel CIA. "Proč si to myslíte?"

"Dva hřebci v jednom výběhu," odpověděl Walters. "Pustí se do sebe."

"Šampión se svého titulu určitě nevzdá rád." Abbott sáhl po dýmce. "Bude divoce bojovat, aby se udržel v sedle. Jak řekl tady kongresman, musíme dál hledat Kaina, ale současně se zaměříme i na jiné stopy v lese. A až nebo když narazíme na Kaina, možná bychom se měli držet trochu zpátky. Počkat si na Carlose, protože ten po něm půjde."

"A pak chytíme oba," dodal důstojník.

"To je velice moudré," souhlasil Gillette.

Schůzka skončila a její účastníci se rozcházeli. David Abbott stál s plukovníkem z Pentagonu. Dával dohromady stránky ze složky o Meduse. Právě držel v ruce listy se seznamem ztrát na životech a chystal se je zařadit.

"Můžu se podívat?" požádal ho Abbott. "U nás na čtyřicetce tuhle kopii nemáme."

"To je v souladu s našimi instrukcemi," odpověděl důstojník a podal sešité stránky staršímu muži. "Myslel jsem si, že přišly od vás. Existují jenom tři kopie. Tady, v Agentuře a u Výboru."

"Přišly ode mě." Tichý Mnich se dobromyslně usmál. "Tam u mě je ale zatraceně moc civilistů."

Plukovník se odvrátil, aby odpověděl na otázku kongresmana z Tennessee. David Abbott je neposlušal. Místo toho znepokojeně rychle přebíhal očima po sloupcích jmen. Řada z nich byla přeškrtnuta, to byly objasněné případy.

Spoléhat se na stoprocentní jistotu objasněnosti však byla poslední věc, kterou si mohli dovolit. Kde to bylo? Byl jediným člověkem v této místnosti, který znal jméno. Když sahal po poslední stránce, cítil, jak mu srdce divoce tluč. To jméno tam bylo.

Bourne, Jason C. - Poslední známá lokalizace: Tam Quan.

Co se proboha stalo?

René Bergeron praštil sluchátkem. Hlas měl jen nepatrně klidnější než svá gesta. "Zkusili jsme každou kavárnu, každou restauraci a bistro, kam vůbec kdy zašla."

"V Paříži není jediný hotel, kde by byl zaregistrován," pronesl šedovlasý spojovatel. Seděl u druhého telefonu vedle kreslicího prkna. "Už je to víc než dvě hodiny. Touhle dobou může být klidně mrtvá. A jestli není, tak si třeba usilovně přeje, aby raději byla."

"Moc mu toho prozradit nemůže," přemítal Bergeron. "Méně, než my. Ona o starých pánech nic neví."

"Víš toho dost - telefonovala do Parc Monceau."

"Jenom vyřizovala vzkazy a ani neví komu přesně."

"Zato ví proč."

"Můžu tě ujistit, že Kain to ví také. A s Parc Monceau by udělal směšnou chybu." Návrhář se naklonil kupředu a na jeho silných předloktích se napjaly svaly, jak sepnul ruce. Oči měl upřené na šedovlasého muže. "Pověz mi ještě jednou všechno, co si pamatuješ. Seš si jistý, že to byl Bourne?"

"To já nevím. Řekl jsem, že to byl Kain. Jestli jsi popsal jeho metody přesně, pak je to on."

"Bourne je Kain. Našli jsme ho prostřednictvím záznamů o Meduse. Proto jsme tě najali."

"Pak to je tedy Bourne, i když to jméno teď nepoužívá. Samozřejmě byla v Meduse spousta mužů, kteří by nesouhlasili s používáním pravých jmen. Pro každého z nich byla zajištěna jiná totožnost - měli totiž kriminální záznamy. On bude jedním z nich."

"Proč on? Zmizeli i ostatní. Tys třeba také zmizel."

"Mohl bych ti odpovědět, že se ukázal tady v Saint-Honoré, a už to samo o sobě by stačilo. Ale je toho ještě víc, mnohem víc. Pozoroval jsem, jak se chová. Byl jsem přidělený k vojenské misi, které velel, a to nebyla zkušenost, na niž by se dalo zapomenout. A na něho také ne. Ten muž by mohl být - měl by být - ten tvůj hledaný Kain."

"Pověz mi o tom něco."

"Seskočili jsme v noci padáky do sektoru Tam Quan s úkolem přivést odtamtud jednoho Američana jménem Webb, kterého držel v zajetí Viet Kong. Tehdy jsme to nevěděli, ale naše šance na přežití byly minimální. Dokonce už samotný let ze Saigonu byl příšerný: Vítr o síle bouře ve třech stech metrech, letadlo se chvělo, jako by se mělo rozpadnout. Přesto nám nařídil vyskočit."

"A poslechli jste?"

"Mířil nám na hlavu. Na každého z nás, jak jsme přistupovali k průlezu. Řádění živlů jsme měli šanci přežít, kulku v hlavě ne."

"Kolik vás bylo?"

"Deset."

"Tak jste ho přece mohli překonat."

"Ty ho neznáš."

"Pokračuj," vyzval ho Bergeron soustředěně. Seděl u stolu bez jediného pohybu.

"Osm z nás se pak znovu setkala na zemi. Dva zbývající, jak jsme předpokládali, seskok nepřežili. Je vůbec zázrak, že já to přežil. Byl jsem z nich nejstarší a vůbec ne nejsilnější, ale tu oblast jsem znal, proto mě tam poslali." Šedovlasý muž se odmlčel a při vzpomínkách potřásl hlavou. "Za necelou hodinu jsme si uvědomili, že jde o past. Utíkali jsme džunglí jako ještěrky. Během noci vycházel jenom on sám, přes přehradu výbuchů min a granátů. Vydával se ven zabíjet. Vracíval se vždycky před svítáním, aby nás přinutil přesunout se blíž k základně. Tehdy jsem byl přesvědčený, že je to čirá sebevražda."

"Proč jste to dělali? Musel vám to nějak zdůvodnit. Byli jste přece příslušníci Medusy, ne nějakí obyčejní vojáci."

"Říkal, že je to jediný způsob, jak se z toho dostat živí. Mělo to určitou logiku. Byli jsme daleko za frontovou linií a potřebovali jsme tedy zásoby, ke kterým jsme se mohli dostat právě na základně - pokud bychom ji dobyli. Povádal, že ji prostě dobýt musíme, že nemáme na vybranou. Kdyby někdo nesouhlasil, dostal by kulku do hlavy - to jsme věděli. Během třetí noci jsme základnu skutečně dobyli a našli tam muže jménem Webb. Ten byl víc mrtvý než živý, ale ještě dýchal. Našli jsme i ty dva postrádané členy naší skupiny. Byli na živu a ohromně se divili, co se stalo. Byl to jeden běloch a jeden Vietnamec. Dostali od Viet Kongu zapláceno, aby nás dostali - spíš aby dostali jeho, předpokládám."

"Kaina?"

"Ano. Ten Vietnamec nás uviděl jako první a stačil utéct. Bělocha Kain zastřelil rovnou do hlavy. Prostě k němu přistoupil a ustřelil mu hlavu."

"Dostal vás pak zpátky? Přes frontovou linii?"

"Ano, čtyři z nás a toho Webba. Pět mužů bylo zabito. Právě na té zpáteční cestě jsem pochopil, že všechny ty pověsti jsou asi pravdivé - byl to nejlépe placený rekrut v celé Meduse."

"Jak to myslíš?"

"Byl to ten nejchladnokrevnější chlap, jakého jsem kdy viděl, nejnebezpečnější a naprosto nepředvídatelný. Tehdy

jsem si myslel, že pro něj je ta válka cosi divného. Byl Savonarola, ale bez náboženských zásad. Měl jenom svou vlastní zvláštní morálku, která se týkala výhradně jeho osoby. Všichni lidé byli jeho nepřáteli - zvláště velitelé - a nezajímalo ho ani zbla, na které straně stojí." Muž středních let se znovu zarazil, upřel oči na kreslicí prkno a myšlenkami odešel daleko přes tisíce mil a spoustu času. "Uvědom si, že Medusa byla plná různých zoufalců. Mnozí z nich byli svou nenávistí vůči komunistům až paranoidní. Zabij komunistu a Kristus se usměje - i takhle bylo vykládáno křesťanské učení. Jiní - jako třeba já - přišli o opravdové bohatství tím, že je okradl Viet Minh, a jediný způsob, jak se dočkat restituce majetku, bylo vítězství Američanů. Francie nás opustila u Dienbienphu. Ale byly tam desítky těch, kteří viděli možnost dostat se prostřednictvím Medusy k pěkným penězům. Vaky peněz obsahovaly většinou od padesáti do pětasedmdesáti tisíc amerických dolarů. Jejich kurýr, který z nich dokázal odčerpat vždy zhruba polovinu, mohl po nějakých deseti či patnácti cestách spokojeně odejít na penzi do Singapuru nebo Kuala Lumpur, či založit v Trianglu vlastní síť obchodování s narkotiky. Navíc k fantastickému platu - a často ještě prominutí všech zločinů v minulosti - tu existovaly další neomezené možnosti. Do téhle skupiny jsem počítal také toho velmi zvláštního muže. Byl moderním pirátem v tom nejpravějším slova smyslu."

Bergeron uvolnil sevření rukou. "Počkej moment. Použil jsi frázi ,mise, které velel'. V Meduse byli přece vojáci. Seš si jistý, že to nebyl americký důstojník?"

"Američan byl, to jo, ale rozhodně ne voják."

"Proč?"

"Doslova nenáviděl všechno vojenské. Jeho pohrdání saigonským velitelstvím bylo cítit ve všem, co dělal. Armádu považoval za hejno bláznů a neschopných hlupáků. Jednou nám v Tam Quanu rádiem předávali rozkazy. On přerušil vysílání a řekl brigádnímu generálovi, ať mu políbí prdel - že jeho rozkazy neuposlechne. Armádní důstojník by něco takového sotva udělal."

"Pokud se nechystal své zaměstnání opustit," nadhodil návrhář. "Stejně jako Paříž opustila vás, vy jste dělali, co jste mohli. Kradli v Meduse a kdekoliv to šlo. Rozjížděli jste tam své vlastní aktivity, o nichž by se sotva dalo mluvit jako o vlastnictví."

"Moje země mě zradila dříve, než já zradil ji, René."

"Zpátky ke Kainovi. Říkáš, že jméno Bourne nepoužíval. Jak se tehdy jmenoval?"

"Na to si nevzpomínám. Jak jsem se zmínil, pro mnohé nebylo příjmení vůbec důležité. Pro mě byl prostě jenom ,Delta'."

"Delta Mekongu?"

"Ne, Delta z řecké abecedy."

"Alfa, Bravo, Charlie... Delta'," pronesl zamyšleně Bergeron v angličtině. "Ale při mnoha operacích se slovo ,Charlie' nahrazuje slovem ,Kain'. To má samozřejmě v mnoha jazycích na začátku ,C', protože ,Charlie' bylo později synonymem pro Kong. Z ,Charlieho' se tedy stal ,Kain'."

"Máš pravdu. Takže Bourne se o jedno písmeno posunul a přijal jméno ,Kain' Mohl si vybrat třeba ,Echo', ,Foxtrot', ,Zulu', nebo nějakých dvacet jiných možností. Co na tom záleží? Co tím ale chceš říct?"

"Vybral si ,Kaina' záměrně. Je to symbolické. Přál si, aby od samého začátku bylo jasno."

"Jasno v čem?"

"Že Kain nahradil Carlose. Mysli. ,Carlos' je španělsky Charles -Charlie. Kódové slovo ,Kain' nahradilo ,Charlieho' - Carlose. Od začátku to byl jeho úmysl. Kain nahradí Carlose. A chtěl, aby to Carlos věděl."

"A dozvěděl se to Carlos?"

"Samozřejmě. Ta zpráva se dostala mezi lidi v Amsterdamu, Berlíně, Ženevě, Lisabonu, Londýně i tady v Paříži. Ohlašovala, že Kain je k dispozici. Je možné s ním uzavřít kontrakt a ceny jsou u něj nižší než u Carlose. Tím ho naleptává! Trvale Carlosův formát nahlodává."

"Dva matadoři v jednom ringu. Přitom místo je tam jenom pro jednoho."

"A tím bude Carlos. Narazili jsme na pyšného vrabce. Nachází se někde dvě hodiny jízdy od Saint-Honoré."

"Ale kde?"

"Na tom nezáleží. Najdeme ho. Koneckonců on našel nás. A vrátí se, protože jeho ješitnost ho k tomu donutí. A pak se z výše snese orel a vrabce chytí. Carlos ho zabije."

Starý muž si upravil pod levým podpaždím berli, rozhrnul černý závěs a vstoupil do zpovědnice. Necítil se dobře, ve tváři byl smrtelně bledý. Byl vděčný, že postava v kněžském hábitu na druhé straně průsvitného závěsu ho nemůže moc jasně vidět. Atentátník by mu už nemusel dát žádnou práci, kdyby se mu zdál příliš vyčerpaný. A on teď práci potřebuje. Zbývá mu již jen pár týdnů a má své povinnosti. Promluvil.

"Pozdrav Pánbůh."

"Pozdrav Pánbůh, dítě Boží," ozval se šepot. "Jsou tvé dny plné klidu?"

"Nachýlily se ke konci, ale jsou pohodlné."

"Ano. Myslím, že to bude tvá poslední práce pro mne. Nicméně je tak důležitá, že tvá odměna bude pětkrát větší než obvykle. Doufám, že ti to pomůže."

"Děkuji ti, Carlosi. Ty už to tedy víš."

"Vím. Tohle musíš udělat a pak ta informace musí opustit svět spolu s tebou. Není tu místa pro nějakou chybu."

"Vždycky jsem byl přesný. I teď, na své cestě k smrti, budu přesný."

"Zemři v pokoji, drahý příteli. Je to snazší... Půjdeš na vietnamskou ambasádu a budeš se ptát po atašé jménem Phan Loc. Až budete sami, řekni mu následující slova: ,Konec března 1968, Medusa, sektor Tam Quan. Byl tam Kain. Ostatní také'. Máš to?"

"Konec března 1968, Medusa, sektor Tam Quan. Byl tam Kain. Ostatní také.'"

"Pak ti řekne, kdy se máš vrátit. Bude to během několika hodin."

17

"Myslím, že je načase, abychom si promluvili o fiche confidentielle - tajné doložce z Curychu."

"Bože můj!"

"Já nejsem ten muž, kterého hledáte."

Bourne chytil ženu za ruku a přidržel ji, aby jí zabránil v útěku mezi stoly v přeplněné elegantní restauraci v Argenteuilu, několik kilometrů za Paříží. Bylo po úvodním tanečku, skončila i gavota. Zůstali sami v sametové kleci luxusního boxu.

"Kdo jste!" Lavierová se zašklebila a snažila se uvolnit ruku ze sevření, přičemž jí i přes kosmetický nános naběhly na krku žíly.

"Bohatý Američan, který žije na Bahamách. Copak tomu nevěříte?"

"Mělo mě to napadnout," odpověděla, "žádné účty, žádné šeky, jenom hotovost. Dokonce jste se ani na účet nepodíval."

"A původně ani na ceny. To vás také ke mně přivedlo."

"Byla jsem blázen. Bohatí se vždycky na ceny dívají, i kdyby jen pro to potěšení, že na ně nemusí brát zřetel."

Lavierová hovořila a přitom se rozhlížela kolem sebe, pátrala po volných průchodech mezi stoly, po číšníkovi, kterého by mohla zavolat. Hledala cestu k útěku.

"Nedělejte to," upozornil ji Jason se zrakem upřeným do jejích očí. "Bylo by to bláhové. Oba na tom budeme lít, když si promluvíme."

Žena se na něho zahleděla. Bariéru nepřátelského mlčení ještě zdůrazňoval hluk rozlehlé, tlumeně osvětlené sloupové místnosti a občasné vlny tichého smíchu od okolních stolků. "Ptám se vás znovu," opakovala. "Kdo jste?"

"To není důležité. Zůstaňme u jména, které jsem vám řekl."

"Briggs? To je ale falešné jméno."

"Stejně falešné jako jméno Larousse, uvedené na smlouvě u vypůjčeného auta, co před bankou Valois vyzvedlo tři zabijáky. Tam neuspěli. Stejně tak neuspěli dnes odpoledne u Pont Neufu. Utekl jim."

"Ach, Bože!" zaúpěla a snažila se mu vytrhnout.

"Už jsem vám říkal, nedělejte to!" Bourne ji držel pevně. Stáhl ji zpět.

"Co když začnu křičet, monsieur?" Maska z kosmetiky na jejím obličeji byla už nyní celá popraskaná trhlinkami jedu. Svítivě rudá rtěnka zdůrazňovala vzteklostu grimasu stárnoucího hlodavce, kterého zahnali do rohu.

"Začnu křičet ještě hlasitěji," ujistil ji Jason. "Oba nás vyhodí, a jakmile se ocitneme venku, nemyslím, že bych vás nezvládl. Proč bychom si nemohli promluvit? Můžeme se jeden od druhého něco dozvědět. Koneckonců jsme oba jenom zaměstnanci, ne zaměstnavatelé."

"Nemám vám co říct."

"Pak tedy začnu já. Možná, že pak změníte názor." Opatrně povolil sevření. Na jejím bílém, napudrovaném obličeji přetrvávaly známky napětí, ale i ty se současně s uvolněním stisku prstů poněkud vyhladily. Byla připravená poslouchat. "V Curychu jste zaplatili dost velkou cenu. My také. Zjevně víc, než vy. Přitom jdeme po stejném muži. My víme, proč ho chceme." Uvolnil sevření úplně. "Proč ho chcete vy?"

Téměř půl minuty nepromluvila. Místo toho si ho v tichosti prohlížela očima plnými hněvu, i když stále ještě vystrašenýma. Bourne věděl, že položil otázku přesně. Pro Jacquelinu Lavierovou by odmítnutí rozhovoru s ním znamenalo nebezpečnou chybu. Kdyby se objevily další dotazy, mohlo by jí to stát život.

"Kdo je to, my?" zeptala se.

"Společnost, která chce své peníze. Hodně peněz. Ty má on."

"To znamená, že si je nevydělal?"

Jason věděl, že musí být opatrný. Očekávalo se, že ví daleko víc, než skutečně věděl. "Řekněme, že se o tom vede pře."

"Jak je to možné? Buď si je vydělal, nebo ne. Stěží může být něco mezi tím."

"Teď je řada na mně," pronesl Bourne. "Vy jste odpověděla na moji otázku otázkou a já ji zodpověděl. Teď se vraťme. Proč ho chcete? Proč je privátní telefon jednoho z lepších obchodů na Saint-Honoré uvedený ve fiche v Curychu?"

"Taková byla dohoda, monsieur."

"S kým?"

"Zbláznil jste se?"

"Dobře, prozatím to přeždu. Myslím, že to stejně víme."

"To není možné!"

"Možná ano, možná ne. Takže, takové bylo dojednání... Zabít toho muže?"

"K tomu nemám co říct."

"Přesto jste se ještě před minutou, když jsem se zmínil o autu, pokoušela utéct. To o něčem svědčí."

"Naprosto normální reakce." Jacquelinu Lavierová se dotkla prsty nožky vinné skleničky. "Já zařizovala ten nájem auta. Klidně vám to můžu říct. Mimo toho ale nevím už nic, co se dělo pak." Najednou pevně skleničku uchopila a na obličeji se jí rozhostila směs ovládaného hněvu a strachu. "Kdo jsou vaši lidé?"

"Už jsem vám to řekl. Společnost, která chce zpátky své peníze."

"Co se do toho vůbec pletete! Vypadněte z Paříže! Nechte to být!"

"Proč bychom to měli dělat? My jsme poškozená strana a chceme vyrovnání účty. Na to máme právo."  
"Nemáte právo na nic!" vychrlila ze sebe Madame Lavierová. "Chybu jste udělali vy, a proto za ni zaplatíte!"  
"Chybu?" Ted' musel být velice opatrný. Už to tu bylo, těsně pod tvrdým povrchem - pod ledem vykukovaly oči pravdy. "Ale jděte. Krádež přece není žádná chyba, kterou by způsobila oběť."  
"Ta chyba je ve vašem výběru, monsieur. Vybrali jste si špatného muže."  
"V Curychu ukradl miliony," prohlásil Jason. "To ale víte. Šlohnul několik milionů, a jestli si myslíte, že ho o ně připravíte - což by bylo stejné jako ukrást je přímo nám -, tak se velice mýlíte."  
"My žádné peníze nechceme!"  
"Jsem rád, že to vím. Kdo je to ,my'?"  
"Myslela jsem, že to víte."  
"Říkal jsem, že máme určitou představu. Dostatečně silnou, abychom dokázali odhalit třeba Königa v Curychu nebo d'Amacourta tady v Paříži. Jestliže se k tomu odhodláme, může z toho být pěkný trapas, nemyslíte?"  
"Peníze? Trapas? O to přece vůbec nejde. Vy všichni jste úplně zbednění! Říkám vám znovu - vypadněte z Paříže. Nechte to být. To už není vaše starost."  
"My si myslíme, že to především není vaše starost. Upřímně řečeno, domníváme se, že nejste dost schopní."  
"Schopní?" opakovala Lavierová, jako by nemohla uvěřit vlastním uším.  
"Správně."  
"Máte vůbec ponětí, co říkáte? O kom to mluvíte?"  
"Na tom nezáleží. Pokud se nestáhnete, doporučím svým lidem, aby udeřili přímo a plnou silou. Falešná obvinění - samozřejmě bez možnosti prokázání jakékoliv spojitosti s námi. Odhalíme Curych a Valois. Zavoláme na Sârete, Interpol... řekneme komukoliv cokoliv, jen abychom vyvolali hon na lidi. A pořádný hon."  
"Vy jste šílenec. A blázen."  
"Vůbec ne. Máme přátele ve velice vysokých postaveních, takže informace dostaneme z první ruky. Budeme čekat na správném místě ve správnou chvíli. Pak dostaneme i jeho."  
"Nedostanete ho. Znovu zmizí! Copak to nechápete? Je v Paříži a pátrá po něm celá síť lidí, které ani nemůže znát. Možná, že uteče jednou, dvakrát, ale potřetí už ne. Ted' je v pasti. My ho do ní chytíme!"  
"My si ale nepřejeme, abyste ho chytily vy. To není v našem zájmu." Ted' nastala pravá chvíle, pomyslel si Bourne. Ale ještě ne úplně. Její strach se musel vyrovnat jejímu hněvu. Musela vybuchnout, aby vyjevila pravdu. "Tady je naše ultimátum. Činíme vás zodpovědnou za to, že ho předáte dál - jinak se připojíte ke Königovi a d'Amacourtovi. Dnes večer odvolajte tu honičku. Jestli to neučiníte, pak zahájíme hned zítra ráno akci - začneme dělat humbuk. Les Classiques bude nejpopulárnější obchod na Saint-Honoré, ale nemyslím si, že mezi těmi správnými lidmi."  
Těžce naličená tvář znovu popraskala. "To byste se neodvážili! Jak byste mohli? Kdo jste, že něco takového říkáte?!"  
Chvilku mlčel a pak udeřil. "Jsme skupina lidí, kterým může být váš Carlos celkem ukradený."  
Lavierová ztuhla, oči měla doširoka rozevřené, napjatá kůže připomínala hodně nataženou jizvu. "Tak vy to víte," zašeptala. "A myslíte si, že se mu dokážete postavit? Věříte, že jste schopni se Carlosovi vyrovnat?"  
"Jedním slovem, ano."  
"Jste šunec. Carlosovi se ultimáta nedávají."  
"Právě jsem to udělal."  
"Potom jste mrtvý muž. Oslovte kohokoliv a nedožijete konce dne. Má své lidi všude, sejmou vás přímo na ulici."  
"Mohli by, kdyby věděli, koho mají sejmout," pronesl Jason. "Zapomínáte. Nikdo to neví. Ale vědí, kdo jste vy. A König a d'Amacourt. V momentě, kdy vás odhalíme, budete mrtví. Carlos si vás už nebude moci dovolit. Mě ale nikdo nezná."  
"Zapomínáte, monsieur. Já vás znám."  
"Toho se bojím nejméně. Zkuste si mě najít, až budete prozrazena, ale dřív, než bude rozhodnuto o vašem dalším osudu. To nebude trvat dlouho."  
"Šílenství. Objevíte se zničeno nic a mluvíte jako blázen. To nemůžete přeci udělat!"  
"Navrhujete kompromis?"  
"Je to možné," odpověděla Jaqueline Lavierová. "Cokoliv je možné."  
"Máte takové postavení, že můžete vyjednávat?"  
"Jsem v pozici, že můžu něco zprostředkovat... Daleko snáze než předkládat nějaká ultimáta. Jiní lidé vzkaz předají dál, až k němu, a on rozhodne."  
"Ted' prakticky opakujete to, co jsem říkal před několika minutami. Můžeme si promluvit."  
"Můžeme si popovídat, monsieur," souhlasila Lavierová jako o život.  
"Začněme tedy se samozřejmostmi."  
"S jakými?"  
Ted'. Pravdu.  
"Co Bourne znamená pro Carlose? Proč ho chce?"  
"Co Bourne znamená..." Žena se zarazila, výraz zášti a strachu náhle překryl absolutní šok. "Vy se můžete takhle ptát?"  
"Zeptám se znovu," opakoval Jason, který doslova slyšel, jak mu buší srdce. "Co Bourne znamená pro Carlose?"  
"On je přece Kain! Vy to víte zrovna tak dobře jako my. Byl to váš omyl, váš výběr! Vybrali jste si špatného muže!"  
Kain. Když Jason uslyšel to jméno, ozvěny se změnilly ve výbuchy ohlušujícího hromu. A při každém zahřmění ucítil bolest, úder blesku, propalující se jeho mozkiem jeden za druhým. Mysl i tělo se pod nárazy toho jména doslova svíjely. Kain. Kain. Opět se ocitl v mlze. Objevila se tma, vítr a exploze.  
Alfa, Bravo, Cain, Delta, Echo, Foxtrot... Kain, Delta. Delta, Kain. Delta... Kain.

Kain namísto Charlieho.

Delta místo Kaina!

"Co se děje? Co je to s vámi?"

"Nic." Bourne se pravou rukou uchopil za levé zápěstí a prsty stiskl tak silně, jako by chtěl proniknout skrz kůži. Musel něco udělat, musel zastavit to chvění, ztlumit hluk v sobě a zahnat bolest. Musel si nějak pročistit mozek. Velkým očima na něj zírala pravda a on od ní nemohl odtrhnout zrak. Byla tam, Jasona rozechvíval chlad. "Pokračujte," pronesl konečně a násilně ovládl hlas, takže se ozval pouhý šepot. Nemohl si pomoci.

"Není vám špatně? Jste velice bledý a jste..."

"Je mi dobře," přerušil ji stroze. "Řekl jsem, abyste pokračovala."

"Co je tu ještě třeba dodávat?"

"Řekněte mi všechno. Chci to slyšet od vás."

"Proč? Není v tom nic, co byste nevěděli. Vy jste si přece Kaina vybrali. Propustili jste Carlose. Myslíte si, že ho nyní můžete propustit. Tehdy jste se zmýlili a mýlíte se i dnes."

Zabiju tě. Chytnu tě za krk a vymáčknu z tebe dech. Řekni mi to! Proboha pověz mi to. Na konci je můj začátek. Musím to znát!

"To není podstatné," pronesl. "Jestli hledáte nějaký kompromis, abyste si zachránila život, pak mi povězte, proč bychom vám měli naslouchat. Proč je Carlos tak neústupný..., tak paranoidní... v případě Bournea? Vysvětlíte mi to, jako bych o tom ještě nikdy neslyšel. Jestli to neuděláte, pak jména, která by raději neměla být ani vyslovena, se rozhlásí po celé Paříži a vy budete ještě dnes odpoledne po smrti."

Lavierová seděla ztuhle, nehybnou alabastrovou masku místo obličeje. "Carlos bude Kaina sledovat třeba až na konec světa, dokud ho nezabije."

"To víme. Chceme ale vědět proč."

"Protože musí. Podívejte se na sebe. Na lidi, jako jste vy."

"To nechápu. Nevíte přece, co jsme za lidi."

"Nepotřebuji to vědět. Víme, co jste udělali."

"Povídejte!"

"Už jsem vám to řekla. Zvolili jste si místo Carlose Kaina - to byla vaše chyba. Vybrali jste si špatného muže. Zaplatili jste špatnému atentátníkovi."

"Špatnému... atentátníkovi."

"Nebyli jste v tom ohledu první, ale budete poslední. Ten drzý odvážlivec bude zabit tady v Paříži, bez ohledu na nějaký kompromis."

"Vybrali jsme si špatného vraha..." Slova se vznášela parfémovým ovzduším elegantního restaurantu. Ohlušující úder hromu ustaly, i když se stále ještě ozýval někde ve vzdálených bouřkových mračnecích. Mlha se začínala protrhávat a kolem něho se v závojích vznášel jen lehký opar. Začínal vidět a to, co zahlédl, byly obrysy netvora. Žádného mýtu, ale monstra. Dalšího netvora. Byli dva.

"Copak o tom můžete pochybovat?" zeptala se ho žena. "Neplet' se Carlosovi do cesty. Nechte ho, aby si Kaina vzal - dopřejte mu jeho pomstu." Odmklěla se, obě ruce měla lehce položené na stole. Matka Krysa. "Nic neslibuju, ale přimluvím se za vás, za tu škodu, kterou vaši lidé utrpěli. Je možné... chápejte, jenom možné..., že váš kontrakt bude splněn tím, koho jste si měli vybrat hned na počátku."

"Ten, kterého jsme si měli vybrat... Protože jsme si vybrali špatného."

"Chápete to, monsieur, ne? Carlos by se měl dozvědět, že to chápete. Potom snad... ale jenom snad... bude mít porozumění pro vaše ztráty, jestli uvidí, že litujete své chyby."

"To má být kompromis?" zeptal se Bourne energicky a usilovně se snažil nalézt souvislost.

"Všechno je možné. Můžu vám ale říct, že z vašich hrozeb nic dobrého nevzejde. Pro nikoho z nás a můžete mi věřit, že do toho zahrnuji i sebe. Dojde k nesmyslnému zabíjení a Kain zůstane stát stranou a bude se jenom smát. Prohrajete ne jednou, ale dokonce dvakrát."

"Jestli je to pravda..." Jason polkl a málem se zadusil, jak mu do suchého hrdla vnikl suchý vzduch, "tak budu muset našim lidem vysvětlit, proč jsme si... vybrali... špatného muže." Přestaň! Dokonči tu větu. Kontroluj se. "Povězte mi všechno, co o Kainovi víte."

"Jaký to má smysl?" Lavierová položila prsty na stůl. Zářivě červeně nalakované nehty připomínaly deset hrotů nebezpečné zbraně.

"Jestli jsme si vybrali špatného muže, tak jsme měli špatné informace."

"Slyšeli jste o Kainovi, že se vyrovná Carlosovi, že? Že účtuje mnohem rozumnější ceny, jeho aparát je mnohem uvážlivější, a jelikož je zainteresováno méně prostředníků, je nebezpečí prozrazení menší. Nebylo to tak?"

"Možná."

"Samozřejmě, že to tak bylo. Říkají to každému, ale je to lež. Carlosova síla tkví v dalekosáhlých zdrojích informací - spolehlivých informací. Má velice propracovaný systém, jak zkontaktovat správnou osobu ve správný čas před provedením práce."

"To právě vypadá na příliš mnoho lidí. Moc lidí bylo v Curychu, moc jich bylo i tady v Paříži."

"Všichni byli slepí, monsieur. Každíčký z nich."

"Slepí?"

"Prostě řečeno, já jsem členkou organizace už řadu let a různým způsobem se setkávám s desítkami dalších lidí, kteří hrají všelijaké drobné role, ale žádný z nich není na nijak důležitém místě. Ještě jsem však nepotkala jediného člověka, který by kdy s Carlosem mluvil, natož aby tušil něco o jeho totožnosti."

"Tolik Carlos. Já chci ale vědět o Kainovi. Co o Kainovi víte?" Kontroluj se. Nemůžeš se odvracet. Dívej se na ni. Dívej se na ni!

"Kde mám začít?"

"Kde chcete. Odkud pochází?" Neodvracej zrak!

"Samozřejmě z jihovýchodní Asie."

"Samozřejmě..." Och, Bože.

"Ze zdrojů americké Medusy víme, že..."

Medusa! Vitr, temnota, záblesky světla, bolest... Bolest se mu nyní propaluje lebkou. Není tady, kde je nyní, ale kde byl. Svět vzdálený v místě i čase. Bolest. Ach, Ježíši Kriste. Ta bolest..

Tao!

Če-sah!

Tam Quan!

Alfa, Bravo, Kain... Delta.

Delta... Kain!

Kain místo Charlieho.

Delta místo Kaina.

"Co se děje?" Žena vypadala vystrašeně, pečlivě si prohlížela jeho obličej a těkavým pohledem hledala jeho oči.

"Potíte se. Chvějí se vám ruce. Máte nějaký záchvat?"

"To přejde." Jason odtáhl ruku ze zápěstí a sáhl po ubrousku, aby si jím osušil čelo.

"Přichází to při stresu, že?"

"Při zátěži, ano. Pokračujte. Není moc času, bude potřeba zkontaktovat lidi a dojít k určitým rozhodnutím. Patří sem asi i otázka vašeho života. Vraťme se ke Kainovi. Říkala jste, že pochází z americké... Medusy."

"Ďáblovi žoldáci," pronesla Lavierová. "To byla přezdívka, kterou Meduse dali kolonistům z Indočíny - nebo spíše ti, kteří z nich zůstali. Docela vhodné, nemyslíte?"

"Nezáleží na tom, co si myslím. Nebo co vím. Chci slyšet, co si myslíte vy a taky co víte o Kainovi."

"Ten záchvat vás mění v barbara."

"To není záchvatem, ale netrpělivostí. Říkáte, že jsme si vybrali špatného muže. Jestli tomu tak bylo, měli jsme špatné informace. Les mercenaires du diable. Naznačujete tím, že Kain je Francouz?"

"Vůbec ne. To byl od vás ubohý pokus mě dostat. Zmínila jsem se o tom jenom proto, abych vám dokázala, jak hluboko jsme do Medusy pronikli."

"To ‚my‘ znamená lidi pracující pro Carlose?"

"I tak by se to dalo říct."

"Když tedy Kain není Francouz, kdo je?"

"Bezpochyby Američan."

Ach, Bože. "Proč?"

"Všechno, co dělá, nese rysy americké troufalosti. Tlačí se a chová se jako slon v porcelánu, připisuje si zásluhy tam, kde mu nepřísluší, prohlašuje za své vraždy, na nichž se vůbec nepodílel. Prostudoval si Carlosovy metody a konexe jako žádný jiný žijící člověk. Říká se o něm, že je dokáže všechny vyjmenovávat svým potenciálním klientům z paměti. Staví se často na Carlosovo místo a snaží se přesvědčit ty bláznů, že to byl on, a ne Carlos, kdo kontrakt přijal a splnil." Lavierová se zarazila. "Teď jsem se trefila do černého, že? Šel na vás - a na vaše lidi - stejně, že?"

"Možná." Jason se opět chytil za zápěstí. Došel mu význam toho sdělení. Sdělení, které přišlo jako odpověď na nářeky v jakémsi hrůzostrašném dramatu.

Stuttgart. Regensburg. Mnichov. Dvě vraždy a únos, připisováno Baaderové. Platba z amerických zdrojů...

Teherán? Osm mrtvých. Připisováno dvěma autorům - Chomejnímu a PLO. Platba - dva miliony. Jihozápadní sovětský sektor.

Paříž... Všechny kontakty by měly procházet přes Paříž.

Či kontakty?

Sanchezovy... Carlosovy.

"...vždycky stejný průhledný trik."

To mluvila Lavierová, ale on ji neposlouchal. "Co jste říkala?"

"Vzpomínáte si, že? Užil stejného triku i ve vašem případě - s vašimi lidmi. Takovým způsobem dostává zakázky."

"Zakázky?" Bourne napnul svaly na břiše, až ho bolest přivedla zpět ke stolu v sloupové jídelně v Argenteuillu.

"Takhle tedy dostává zakázky," pronesl bezmyšlenkovitě.

"A plní je značně kvalifikovaně, to je mu třeba přiznat. Záznamy o jeho vraždách jsou úctyhodné. V mnoha ohledech je číslem dvě, hned za Carlosem. Není mu sice samozřejmě roven, ale přesto je daleko nad úrovní ostatních les guérillos. Je velmi obratný a nesmírně vynalézavý. Představuje dobře trénovanou smrtící zbraň z Medusy. Avšak jeho drzost a lži na úkor Carlose budou znamenat jeho konec."

"A proto si myslíte, že je Američan? Nebo je to jenom důsledek vašich antipatií? Tuším, že máte ráda americké peníze, ale to je asi jediné, co máte na Američanech ráda." Značná obratnost; nesmírná vynalézavost; trénovaná smrtící zbraň... Port Noir, La Ciotat, Marseilles, Curych, Paříž.

"To nemá s předsudky nic společného, monsieur. Jeho identifikace je naprosto přesná."

"Jak jste se k ní dostali?"

Lavierová se opět dotkla nožky skleničky a ukazovákem s rudým nehtem ji objala. "Ve Washingtonu jsme si koupili jednoho nespokojence."

"Ve Washingtonu?"

"Američané také pátrají po Kainovi - myslím, že skoro tak intenzivně jako Carlos. Skutečnosti o Meduse nikdy nebyly uveřejněny a vyžazení Kaina by mohlo být pro Američany nepříjemné. Ten nespokojený muž nám dal spoustu informací včetně záznamů o Meduse. Pak šlo pouze o jednoduché porovnání jmen s těmi v Curychu. Bylo to však jednoduché pouze pro Carlose, pro nikoho jiného."

Příliš jednoduché, pomyslel si Jason, aniž by si plně uvědomoval, proč ho ta myšlenka napadla. "Rozumím," ozval se nahlas.

"A co vy? Jak vy jste ho našli? Ne Kaina, samozřejmě, ale Bournea.

Přes mlhavý závoj úzkosti se Jasonovi vybavilo další konstatování. Ne jeho vlastní, ale závěry Marie. "Daleko jednodušším způsobem," řekl. "Zaplatili jsme mu přes deficitní depozit na jednom účtu, přičemž zbytek peněz jsme naslepo transferovali na jiný účet. Čísla lze vysledovat - to umí i bernák.

"Kain s tím souhlasil?"

"Nevěděl o tom. Za ta čísla jsme zaplatili... Jako vy jste zaplatili za jiná čísla - telefonní - uvedená ve fiche."

"Vy se mi líbíte."

"To není zapotřebí, nutné je, abychom se dozvěděli vše, co víte o Kainovi. Zatím jste mi vysvětlila jenom způsob jeho identifikace. Teď pokračujte. Všechno, co víte o tom muži jménem Bourne, všechno, co jste se dozvěděli." Buď opatrný. Snaž se potlačit napětí v hlase. Vždyť jenom... hodnotíš údaje. Tak jsi to povídala, Marie. Drahá, drahá Marie. Díky Bohu, že tu nejsi.

"Co o něm víme, není dostatečně úplné. Podařilo se mu totiž odstranit většinu důležitých údajů. To jistě odkoukal od Carlose. Nezničil ale všechno, takže se nám podařilo dát dohromady alespoň hrubý obrázek. Před svým vstupem do Medusy byl údajně francouzsky mluvícím obchodníkem, který žil v Singapuru a reprezentoval sdružení amerických dovozců od Kalifornie po New York. Je rovněž pravda, že byl těmito importéry propuštěn. Dokonce se pak pokoušeli o jeho vydání do Států za účelem obžaloby - okradl je totiž o statisíce. V Singapuru byl známý jako samotář, velice zdatný v pašování a mimořádně krutý."

"Co předtím," skočil jí do řeči Jason, jenž znovu cítil, jak mu na čele vyráží pot. "Před Singapurem. Odkud přišel?" Buď opatrný! Představy! Před očima viděl ulice Singapuru. Ulice Prince Edwarda, Kim Čuan, ulice Boon Tát, Maxwell, Cusaden.

"To je skryto v záznamech, které nikdo neobjeví. Existují jenom různé fámy, a ty nedávají smysl. Kupříkladu se mluví o tom, že je to zběhlý jezuita, který zešílel, další spekulace se zmiňují o tom, že jde o mladého, agresivně investujícího bankéře, jehož chytili při defraudaci fondů ve spolupráci s některými singapurskými bankami. Není tu ale nic konkrétního, nic se nedá pořádně vystopovat. Před Singapurem jako by prostě nic neexistovalo."

Mýlíš se, bylo toho naopak hodně. Ale nic z toho s tím nesouvisí... Je tu kus prázdnoty, kterou bude nutno vyplnit, ale v tom mi nemůžeš pomoci. Možná že mi nemůže pomoci nikdo, možná by také nikdo ani neměl.

"Doposud jste mi neřekla nic překvapivého," pronesl Bourne, "nic z informací, jež by mě zajímaly."

"Pak tedy nevím, co chcete! Dáváte mi otázky, vyžadujete po mně detaily, a když vám odpovídám, tak je jako nepodstatné odmítáte. Co vlastně chcete!"

"Co víte o Kainově... práci? Jestli stojíte o kompromis, pak si ho musíte zasloužit. Jestli se naše informace liší, pak to bude v tom, co udělal, nemyslíte? Kdy jste si ho poprvé všiml? Kdy si ho všiml Carlos? Rychle!"

"Před dvěma lety," odpověděla Madame Lavierová, rozrušená, rozzlobená i vystrašená Jasonovou netrpělivostí. "Z Asie přišla zpráva o bělochovi, který nabízí služby překvapivě podobné Carlosovým. Rychle si z toho na tamějším trhu udělal živnost. V Moulmeinu byl zavražděn velvyslanec, o dva dny později byl v Tokiu zabit vysoce vážený japonský politik, těsně před zahájením debaty ve Sněmu. Za týden v Hongkongu vyletěl do povětří ve svém autě jakýsi vydavatel novin a necelých osmačtyřicet hodin nato byl na ulici v Kalkatě zastřelen jeden bankéř. Za každou z těch událostí stál Kain. Pokaždé Kain." Žena se odmlčela a zkoumavě kontrolovala Jasonovy reakce. Žádné neprojevil.

"Copak to nevidíte? Byl všude. Běhal od jedné vraždy ke druhé a kontrakty přijímal takovou rychlostí, že nutně musel být zmatený. Ocitl se v neuvěřitelném spěchu, jelikož budoval svou pověst tempem, které šokovalo i ty nejpracovitější profesionály. Nikdo také nepochyboval, že je profesionálem. A nejméně ze všech Carlos. Byly vydány instrukce: zjistěte, co je to za člověka, vyhrabejte na něho všechno. Víte, Carlos pochopil, co ještě tehdy nedokázal nikdo z nás, a během necelých dvanácti měsíců se ukázalo, že měl pravdu. Zprávy přicházely z Manily, Ósaky, Hongkongu i Tokia. Všechny se shodovaly v jediném - Kain míří do Evropy a svou základnu se chystá vybudovat v Paříži. Byla to jasná výzva, byla to hozená rukavice. Kain se vydal zničit Carlose. Chtěl se stát novým Carlosem a nabízet své služby všem, kteří je žádali. Jako jste je žádali i vy, monsieur."

"Moulmein, Tokio, Kalkata..." Jason slyšel, jak mu ta jména splývají ze rtů, poté co šeptem vycházejí z hrdla. Opět se vznášela v provoněném vzduchu jako stíny zapomenuté minulosti. "Manila, Hongkong..." Zarazil se, pokusil se trochu pročistit závoj mlhy a zahlédnout aspoň obrysy zvláštních tvarů, jež pádily před jeho duchovním zrakem.

"Tato místa i spousta dalších," pokračovala Lavierová. "To byla Kainova chyba a stále to je chyba. Carlos může pro řadu lidí mnoho znamenat, ale mezi těmi, kteří se těší jeho důvěře a štědrosti, je obrovská loajalita. Jeho informátoři a najatí lidé nejsou jen tak na prodej, i když se o to Kain nesčíslněkrát pokoušel. O Carlosovi se říká, že má sklon soudit přísně, ale lepší Satan, kterého člověk zná, jak se říká, než jeho neznámý následovník. Co si Kain neuvědomil - a co si stále neuvědomuje - je rozsáhlost Carlosovy sítě. Když se Kain přesunul do Evropy, netušil, že jeho aktivity v Berlíně, Lisabonu, Amsterdamu, a dokonce až v Omanu budou okamžitě odhaleny."

"Oman," bezmyšlenkovitě opakoval Jason. "Šejk Mustafa Kalig," zašeptal jakoby pro sebe.

"To nebylo nikdy potvrzeno!" skočila mu vyzývavě do řeči Lavierová. "Všechno byla nejspíše jen záměrná kouřová clona různých zmatků i samotný kontrakt byl vymyšlený. Kain se přihlásil k nějaké vraždě provedené uvnitř

společnosti. Nikdo nemohl proniknout jeho ochrankou. Je to lež!"

"Lež," opakoval Jason.

"Spousta lží," dodala Madame Lavierová s opovržením. "Přitom není žádný blázen, a proto lže potichu. Utrousí zmínku tu a tam s vědomím, že lidé je všechny náležitě zveličí a pospojují, takže vyzní úplně jinak. Každým svým činem Carlose jenom provokuje. Vyvyšuje se na účet osoby, kterou by chtěl nahradit. Ale pro Carlose to není žádný soupeř, ten bere kontrakty, které by Kain nikdy nemohl splnit. Vy jste jenom jedním z příkladů, ale slyšeli jsme už o několika dalších. Říká se, že se již několik měsíců drží stranou, aby se vyhnul lidem vašeho druhu."

"Vyhýbá se lidem..." Jason vztáhl ruku po svém zápěstí. Opět se začal chvět a v koutech lebky mu začaly vibrovat zvuky vzdáleného hřmění. "Jste... jste si tím jistá?"

"Naprostě. Určitě není mrtvý, jenom se skrývá. Kain totiž zhubl nejednu zakázku. Muselo k tomu dojít. Přijímal příliš mnoho úkolů v krátkých lhůtách. Avšak po každé zpackané práci vždy následovalo něco okázalého, nikoli na objednávku, aby si udržel svou pověst. Vždy si vybral nějakou významnou osobnost, kterou pak smetl tak, že vražda byla pro všechny doslova šokem. To je typický Kain. Příkladem mohl být třeba ten ambasador v Moulmeinu, jehož smrt si vůbec nikdo neobjednal. Jsou tu minimálně ještě dva další podobné případy, o kterých víme. Šlo o ruského komisaře v Šanghaji a později o bankéře v Madridu..."

Slova vycházela ze zářivě rudých rtů, jež se horečně činily pod bíle napudrovanou maskou obličejů. Slyšel ta slova dobře, slyšel je totiž už dříve. Prožil je dříve. Již to nebyly pouhé stíny, ale připomínky zapomenuté minulosti. Představy se mísily se skutečností. Žena před ním nezačala jedinou větou, kterou by nebyl schopen sám dokončit. Stejně tak se nezmínila o jediném jménu, městě nebo události, s nimiž by nebyl instinktivně obeznámen. Hovořila totiž... oněm.

Alfa, Bravo, Kain, Delta...

Kain místo Charlieho a Delta místo Kaina.

Jason Bourne je atentátník nazývaný Kain.

Zbývala poslední otázka. Týkala se jeho krátkého vysvobození z temnot předevčírem večer na Sorboně. Šlo o Marseilles. Třiadvacátého srpna.

"Co se stalo v Marseilles?" zeptal se.

"Marseilles?" zarazila se Lavierová. "Jak se na tohle můžete ptát? Co vám to napovídal za lži? Jaké další lži?"

"Jenom mi povězte, co se stalo."

"Mluvíte samozřejmě o Lelandovi. To byl ten všudypřítomný velvyslanec, jehož smrt byla objednána - i zaplacená. Kontrakt přijal Carlos."

"Co když vám řeknu, že existují lidé, kteří považují za aktéra Kaina?"

"Právě to by chtěl, aby si všichni mysleli! To byla pro Carlose ta poslední urážka - Kain mu ukradl vraždu. Peníze pro Kaina nic neznamenaly, chtěl jenom dokázat světu, našemu světu, že se k oběti může dostat jako první a udělat práci, za kterou dostal zaplacené Carlos. Ale nedokázal to. S Lelandovou vraždou neměl nic společného."

"Přece tam byl."

"Ocitl se v pasti. Vůbec se tam ani neukázal. Někteří tvrdili, že je mrtvý, ale jelikož se žádná mrtvola nenašla, tak tomu Carlos nevěří."

"Jak měl být Kain zabit?"

Madame Lavierová se odtáhla a krátce, rychle zavrtěla hlavou. "Dva muži na nábřeží se pokusili vzbudit dojem, že ho zabili a vyinkasovat za vraždu peníze. Jednoho z nich už pak nikdo neviděl. Dá se předpokládat, že ho Kain zabil, jestli to byl Kain. Šlo o takový přístavní odpad."

"Jaká to byla past?"

"Údajná past, monsieur. Proslýchalo se, že Kain má mít nějakou schůzku na rue Sarrasin noc nebo dvě před atentátem. Říká se taky, že ti lidé doručili jakési nejasné vzkazy a přilákali muže, podle jejich přesvědčení Kaina, na molo k jedné rybářské lodi. Ale ani loď, ani jejího kapitána už nikdy nikdo neviděl. Ti lidé možná mají pravdu - ale jak říkám, žádný důkaz neexistuje. K dispozici není ani dostatečně přesný popis Kaina, aby se dal porovnat s mužem, kterého odvedli ze Sarassinu. V každém případě zde stopa končí."

Nemáte pravdu. Tady to teprve začíná. Alespoň pro mne.

"Chápu," přitakal Bourne, opět se snažící o neutrální tón. "Naše informace jsou pochopitelně odlišné. Vybírali jsme podle toho, co jsme si mysleli, že víme."

"Byl to špatný výběr, monsieur. Pravdu jsem vám teď řekl."

"Ano, já vím."

"Dohodneme se tedy na kompromisu?"

"Proč ne?"

"Bien." Žena s úlevou pozvedla skleničku ke rtům. "Víte, pro všechny to tak bude lepší."

"Teď už..., teď už je to jedno." Mluvil téměř neslyšně, až pak si to uvědomil. Co to povídá? Co to právě řekl? Proč to řekl?... Mlha začala znovu houstnout, rachocení hromu sílilo, bolest se vracela do spánků. "Chci říct..., chci říct, jak jste říkala, bude to tak pro všechny lepší." Cítil - viděl - zkoumavé oči Lavierové. "Je to rozumné řešení."

"Samozřejmě. Není vám dobře?"

"Už jsem vám říkal, že to nic není. Hned to přejde."

"To se mi ulevilo. Omluvíte mě teď na okamžik?"

"Ne." Jason ji pevně chytil za paži.

"Prosím vás, monsieur. Chci na toaletu, to je vše. Jestli chcete, můžete zůstat stát přede dveřmi."

"Odejdem odsud společně. Můžete se tam stavět cestou." Bourne gestem požádal číšníka o účet.

"Jak si přejete," odpověděla a stále na něj upírala oči.

Stál v tmavé chodbě mezi pruhy světla, jež vrhala dvě skrytá stropní světla. Na opačné straně byla dámská toaleta, označená malými zlatými písmenky FEMMES. Kolem proudili krásní lidé - oslnivé ženy, urostlí muži. Společnost tu byla podobná jako v Les Clas-siques. Jacqueline Lavierová se tu musela cítit jako doma.

Také už byla na toaletě skoro deset minut. Kdyby se Jason dokázal pořádně soustředit na čas, jistě by ho to znepokojilo. Právě teď však nebyl schopen jakékoliv koncentrace - cítil se jako v ohni. Trápila ho bolest, každý nerv byl náhle jako obnažený, nabobtnalý, rozechvělý hrůzou z dalšího bodnutí. Zíral před sebe, za sebou viděl minulost plnou mrtvol. Minulost v očích pravdy: našli ho a on je uviděl. Kain... Kain... Kain.

Zavrtěl hlavou a vzhledl ke stropu. Musí začít zase fungovat, nemůže si dovolit nechat se svrhnout, spadnout do propasti plné tmy a prudkého větru. Musí se rozhodnout... Ne, rozhodnutí už byla učiněna, on je teď jenom musí realizovat.

Marie. Marie? Och, Bože, lásko moje, tolik jsme se mylili!

Zhluboka se nadechl a pohlédl na hodinky. Chronometr, který onehdy vyměnil za tenký zlatý kus šperku patřící markýzi z jihu Francie. Je to muž obrovských schopností, mimořádné nápaditý... Z toho ocenění neměl ani trochu radost. Pohlédl k dámské toaletě.

Kde je Jaqueline Lavierová? Proč ještě nevyšla ven? Čeho hodlá dosáhnout tím, že zůstane uvnitř? Měl dostatek duchapřítomnosti, aby se vrchního zeptal, zda není na toaletě telefon. Muž mu odpověděl záporně a ukázal na budku vedle vchodu. V té chvíli Lavierová stála po jeho boku a slyšela tu odpověď. Stejně tak rozuměla i jeho otázce.

Náhle ho osvítil oslnivý záblesk světla. Zaklonil se, rozechvěle se opřel o stěnu, ruce si přitiskl k očím. Ta bolest! Ježíši Kriste. V očích má oheň!

A pak uslyšel hlasy, zněly závojem zdvořilého smíchu dobře oblečených mužů a žen procházejících nenuceně chodbou.

"Na památku vaší večeře u Rogeta, monsieur." Čílá hosteska držela v ruce fotoaparát za vertikální rameno blesku.

"Fotografie bude hotová za pár minut. Pozornost od Rogeta."

Bourne zůstal nehybný. Uvědomil si, že nemůže aparát rozbít. Zaplavila ho nová vlna strachu. "Proč já?" zeptal se.

"Vyžádala si to vaše snoubenka, monsieur," odpověděla dívka a pokynula směrem k dámské toaletě. "Bavily jsme se spolu uvnitř. Máte veliké štěstí, je to krásná žena. Požádala mě, abych vám předala toto." Hosteska natáhla ruku se složeným lístkem. Ve chvíli, kdy si ho Jason od ní bral, dívka vyběhla z restaurace.

Vaše choroba mne zneklidňuje, stejná jako jistě vadí i vám, můj nový příteli. Možná že jste ten, za něhož se vydáváte, možná ne. Odpověď se dozvím během necelé půl hodiny. Jeden soucitný spolustolovník někde zatelefonoval a na cestě do Paříže je nyní i vaše fotografie. Nemůžete tomu zabránit, stejně jako nejste schopen zarazit všechny ty, kteří právě teď jedou do Argenteuilu. Jestliže jsme opravdu dosáhli kompromisu, nemusí vás nic trápit a můžeme si znovu pohovořit, jakmile se vrátí můj společník.

Ríká se, že Kain je chameleon. Objevuje se prý v různých přestrojeních, obvykle velice přesvědčivých. Dále se také říká, že má sklon k násilí a záchvatům zuřivosti. Není to právě ta vaše nemoc?

Běžel temnou ulicí v Argenteuilu za vzdalujícím se světlem taxíku. Ten však zahrnul za roh a zmizel. Jason se zastavil, těžce oddechoval. Rozhlédl se všemi směry po nějakém dalším taxi. Nikde nic. Dveřník od Rogeta mu prozradil, že další taxík přijede asi během deseti patnácti minut. Proč si ho monsieur nezavolaal dříve? Past byla nastražená a on do ní vlezl se vši parádou.

Tam vpředu! Světlo, další taxík! Znovu se rozběhl. Musí ho zastavit. Musí se dostat do Paříže. K Marii.

Ocitl se znovu v tom svém labyrintu. Utíkal naslepo, přitom měl však jistotu, že není úniku. Honička ale stejně proběhne, s tím nic nenadělá. Nebude žádná diskuse, debata ani dohadování - polemika o lásce a nejistotě. Protože jistoty jsou jasné. Konečně věděl, kým je... A kým byl. Byl vinen podle znění obžaloby - i podle podezření.

Moci tak hodinku či dvě jenom mlčet. Pozorovat svět a tiše si vypravovat o čemkoliv, jen ne o pravdě. Budou se milovat. A pak odejde. Marie se nikdy nedozví, kdy ani proč. Dlužil jí to. Na chvíli jí to sice hluboce zraní, avšak konečná bolest bude daleko menší než ta, kterou by způsobilo Kainovo stigma.

Kain!

Marie. Marie! Co jsem to udělal?

"Taxi! Taxi!"

18

Vypadni z Paříže! Ted' hned! Aí děláš cokoliv, okamžitě s tím přestaň a vypadni!... Tak zní rozkazy tvé vlády. Chtějí tě co nejrychleji dostat pryč. Chtějí tě izolovat.

Marie zadusila cigaretu v popelníku na nočním stolku a oči jí sklouzly na tři roky staré číslo Potomac Quarterly. Krátce jí hlavou proběhla vzpomínka na tu hroznou hru, ke které ji přinutil Jason.

"Neposlechnu!" řekla si nahlas jen tak pro sebe. Zvuk hlasu v prázdném pokoji ji překvapil. Přešla k oknu, stejnému, z něhož před časem celý vystrašený vyhlížel, aby mu porozuměla.

Musím se dozvědět určité věci... abych byl schopen se rozhodnout... možná ale ne všechno. Alespoň část mého já musí být schopna... utéct, zmizet. Musím si umět říct, že to, co bylo, už je pryč, a že to možná ani nikdy nebylo, jelikož si

to nepamatuji. To, co si člověk nepamatuje, neexistuje. .. aspoň pro toho člověka.

"Miláčku můj, drahý. Nedovol, aby ti to udělali!" Vyslovená věta ji nyní již nevydělala, protože se jí zdálo, že už je v místnosti s ní. Že jí naslouchá, váží svá slova, připravený k útěku, připravený zmizet s ní, Hluboko v nitru však tušila, že to nebude schopen udělat a že se nespokojí s pouhou polopравdou, dokonce ani s třemi čtvrtinami lži.

Chtějí ho izolovat.

Kdo jsou ti oni? Odpověď zůstávala v Kanadě a Kanada je teď pro ni zapovězená. Znamenala by jen další past.

Co se týče Paříže, Jason měl pravdu. Sama to cítila taky tak. Ať existovalo cokoliv, je to právě zde. Kdyby dokázali najít alespoň jediného člověka, který by mohl poodhrnout onen plášť tajemství, aby se pak mohl na vlastní oči přesvědčit, že je manipulován. Pak by zvládl i jiné otázky, aniž by ho příslušná odpověď vedla k sebezničení. Kdyby se ho tak podařilo přesvědčit, že i v případě skutečně spáchaného zločinu byl jenom v roli pěšáka, součástí nějakého daleko většího zločinu. Pak by z toho všeho mohl volně vyjít a společně mohli zmizet. Všechno je tak relativní. Muž, jehož milovala, si musí být schopen říct nikoliv to, že minulost neexistovala, ale naopak, přiznat si, že se to vše sice událo, ale že s tím dokáže žít a zapomenout. Potřeboval jistotu, že ať už byl v minulosti čímkoliv, nebylo to tak zlé, jak se jeho nepřítel snaží světu předvést. Jinak by ho totiž nemohli využít. Byl obětí beránkem a jeho smrt měla nahradit smrt někoho jiného. Kéž by to jen pochopil, kéž by ho o tom dokázala přesvědčit. Jestli se to nepovede, tak ho ztratí.

Vezmou si ho oni a zabijí ho.

Oni.

"Co jste zač?" vykřikla do okna, směrem ke světlům Paříže venku. "Kde jste?"

Na tváři cítila chladný vítr, jako by se okenní sklo rozpustilo a noční vzduch vanul do pokoje. Následně se jí krk sevřel, že chvíli nemohla ani polykat, ani dýchat. Chvilka slabosti pominula a Marie se znovu nadechla. Bála se. Totéž se jí už jednou přihodilo. Byl to jejich první večer v Paříži, když vyšla z kavárny a našla Jasona na schodech Cluny. Stalo se to, právě když pospíchala po Saint-Michel. Chladný vítr, svíravý pocit krku... A také se nemohla ani nadechnout. Později si myslela, že zná příčinu. Ve stejné chvíli se totiž Jason na Sorboně, několik bloků od ní, málem rozhodl, že z celé záležitosti vycouvá. Docházel k závěru, že se k ní nevrátí.

"Dost!" vykřikla. "To je šílené," dodala a zavrtěla hlavou. Když se podívala na hodinky, zjistila, že je Jason již pět hodin pryč. Kde je? Kde jenom může být!

Bourne vysedl z taxíku před poněkud ošuntělé elegantním hotelem na Montpamassu. Příští hodina bude tou nejobtížnější v krátkém úseku života, který si pamatoval - života, který byl před Port Noirem prázdný a po něm připomínal noční můru. Tento děsivý sen bude pokračovat dál, ale prožívat to bude už sám. Má Marii příliš rád na to, aby od ní mohl žádat společný život. Musí najít nějaký způsob, jak zmizet, a tím odstranit sebemenší náznak spojení mezi ní a Kainem. Bylo to jednoduché. Prostě odejde na nějakou vymyšlenou schůzku a už se nevrátí. A pak jí napíše takovýto vzkaz:

Je po všem. Přišel jsem na to, co teď musím udělat. Vrať se zpátky do Kanady a kvůli nám oběma o ničem nemluv. Vím, kde tě najdu.

To poslední nebylo fěr - nikdy ji totiž hledat nebude -, avšak alespoň malá, nepatrná naděje tam být musela, i kdyby jenom proto, aby nastoupila do letadla do Ottawy. Časem jejich společné týdny vyblednou a zbude z nich jen pečlivě střežené tajemství, myšlenka na krátce trvající bohatství, jež se občas znovu objeví v těch nejméně očekávaných chvílích. Časem však vyhasne i tato vzdálená připomínka, protože pro život jsou důležitější živé vzpomínky. Nečinné ztrácejí smysl. Nikdo to neví lépe než právě on.

Prošel halou, kývnutím pozdravil recepčního, jenž seděl na stoličce za mramorovým pultem a četl noviny. Ten muž sotva vzhlédl. Jen se ujistil, že příchozí sem patří.

Výtah rachotil a sténal na cestě vzhůru do pátého patra. Jason se zhluboka nadechl. Došel ke dveřím. Za každou cenu se chtěl vyvarovat dramatických gest, slov či pohybů, které by ji mohly vyplašit. Úkolem chameleóna teď bylo splynout s nerušeným okolím lesa bez jakýchkoliv stop. Věděl, co řekne. Již předem si to důkladně rozmyslel, stejně jako ten vzkaz, který jí pak napíše.

"Skoro celou noc jsem prochodil," vyprávěl Marii, když ji držel v objetí, jemně jí čuchal tmavě rudé vlasy, tiskl si její hlavu k rameni... a uvědomoval si svou touhu. "Sledoval jsem vyzábělé prodavačky, naslouchal nesmyslům a pil kávu, co chutnala jako kyselé bláto. Les Classiques byla ztrátou času, je to taková zoologická zahrada. Promenují se tam různé opice a pávi, ale pochybuji, že někdo z nich něco ví. Je tu sice jedna možnost, ale nejspíš se bude jednat jenom o jakéhosi řízného Francouze, který jde po jisté americké stopě."

"Co je to za muže?" otázala se Marie, která se pomalu přestávala třást.

"Obsluhuje ústřednu," odpověděl Bourne a v duchu se snažil zapudit představy oslepujících explozí, temnoty a větru, které se mu vybavily při vzpomínce na ten obličej, jenž sice nepoznal, ale přitom mu byl povědomý. Ten muž byl nyní pouhým symbolem. Vzpomínku na něj Jason vypudil z mysli. "Souhlasil jsem, že se s ním sejdu kolem půlnoci u Bastringueho na rue Hautefeuille."

"Co ti řekl?"

"Velice málo, ale dost na to, aby mě zaujal. Viděl jsem, jak mě pozoruje, když jsem se vyptával. Byla tam spousta lidí, takže jsem se mohl pohybovat a mluvit s prodavačkami docela svobodně."

"Ty ses vyptával? Na co?"

"Na všechno možné, co mě napadlo. Hlavně na ředitelku, nebo jak se jí vůbec říká. Podle toho, co se stalo dnes

odpoledne, by v případě, že by byla ve spojení s Carlosem, měla být na pokraji hysterie. Viděl jsem ji. Hysterická nebyla ani trochu. Chovala se, jako by se mimo několika úspěšných obchodů toho dne nic jiného nestalo."

"Ona ale je spojka, jak ty to nazýváš. D'Amacourt to přece vysvětloval. Ta fiche."

"Nepřímá. Přijímá jenom telefony a pokyny, co má říct, než sama někam zavolá." Jason si pomyslel, že tento popis ve skutečnosti do značné míry odpovídá pravdě. Jacqueline Lavierová opravdu byla jakýmsi nepřímým prostředníkem.

"Nemůžeš ale přece jen tak někam vejít a začít se vyptávat, aniž by ses nestal okamžitě nápadným," protestovala Marie.

"Ale můžu," nesouhlasil Bourne. "Jsem totiž americký spisovatel, který píše o obchodech na Saint-Honoré článek pro celonárodní časopis."

"To je výborný nápad, Jasone."

"Zabralo to. Nikdo nechtěl chybět."

"Co ses dozvěděl?"

"Jako většina takových míst i Les Classiques má svou klientelu. Boháče, z nichž se většina vzájemně zná a baví se manželskými intrikami a cizoložstvím, které k tomu jejich stylu patří. Carlos ví, co dělá. Existuje tam trvalá služba u telefonu, ale ne ta, co je uvedena v telefonním seznamu."

"To ti řekli?" podivila se Marie. Držela ho přitom za ruce a upřeně se mu dívala do očí.

"Ne tak doslova," odpověděl na její pochybnosti. "Hlavní důraz byl stále kladen na talent Bergerona, ale pak začala vyplývat jedna věc ze druhé. Umíš si to představit. Zdá se, že se všichni lísají k ředitelce. Z toho, co jsem pochytil, je zdrojem společenských informací, i když mi asi nemůže prozradit nic jiného než věci typu: Komu udělala laskavost nebo mu vypomohla, u koho se ukázalo, že je někým jiným, nebo kdo prokázal laskavost zase někomu dalšímu. Zdroje se vystopovat nedají. Je to jediné, co jsem z ní dostal."

"K čemu ta dnešní noční schůzka u Bastringeho?"

"Když jsem odcházel, ten člověk ke mně přistoupil a pověděl mi něco strašně zvláštního." Jason si tuto část lži prakticky nemusel vymýšlet. Četl ta slova v elegantní restauraci v Argenteuilu ani ne před hodinou. "Řekl mi: 'Možná že opravdu jste ten, za koho se vydáváte, ale možná také nejste.' Pak mi nabídl, abychom si spolu zašli na skleničku, ale někam jinam, mimo Saint-Honoré." Bourne zaznamenal, že z Mariina obličeje mizí známky pochybností. Dokázal to - celou tu mozaiku lži přijala. Proč také ne? Je přece mužem obrovských schopností, extrémně vynalézavý. To hodnocení mu nebylo nijak proti srsti, je přece Kain.

"Mohl by to být on, Jasone. Říkal jsi, že potřebuješ jediného člověka, on by jím mohl být!"

"Uvidíme." Bourne pohlédl na hodinky. Právě se začal odpočítávat čas odchodu. Již se nemůže ohlízet zpět. "Máme ještě skoro dvě hodiny. Kde jsi nechala ten kufřík?"

"U Meuriceho. Ubytovala jsem se tam."

"Pojďme ho vyzvednout a pak si zajdeme na večeři. Ještě jsi nejedla, že ne?"

"Ne..." Na Mariině obličeji se objevil zvláštní výraz. "Proč nenecháme kufřík tam, kde je? Je tam v bezpečí, nemusíme se o něj bát."

"Co kdybychom byli nuceni náhle odjet," odpověděl téměř úsečně a přistoupil k sekretáři. Všechno bylo nyní jen otázkou míry, stopy napětí postupně se objevující v řeči, pohledech, dotycích. Nic děsivého, nic falešně hrdinského, protože takovou taktiku by zakrátko prohlédla. Jde jen o to, aby pochopila pravdu později, až bude číst jeho slova: "Je po všem... Přišel jsem na to, co teď musím udělat..."

"Co se děje, drahoušku?"

"Nic." Chameleón se usmál. "Jsem jenom unavený a možná trochu nervózní."

"Bože, ale proč? Nějaký člověk se s tebou chce tajně pozdě v noci sejít, muž, co obsluhuje ústřednu. Někam tě může dovést. A ty jsi přesvědčený, že se ti podaří vystopovat spojení Carlose s tou ženou. Ta ti určitě něco poví - ať už bude chtít, nebo ne. I když to může znít trochu morbidně, spíše bych si myslela, že můžeš mít radost."

"Asi ti to nedokážu vysvětlit," pronesl opatrně Jason a pohlédl na její obraz v zrcadle. "Musela bys pochopit, co jsem tam našel."

"Cos tam našel?" Otázka.

"Co jsem tam našel." Konstatování. "Je to úplně jiný svět," pokračoval Bourne a současně se natáhl po lahvi skotské se sklenicí, "jsou to jiní lidé. Všechno je jakési měkké a půvabné a povrchní. Spousta drobných reflektorů a tmavého sametu. Nic se tam nebere vážně s výjimkou pomluv a požitkářství. Kdokoliv z těch vrtkavých lidí - ženy nevyjímaje - může být Carlosovou spojkou a nemusí o tom ani vědět. Dokonce to nemusí ani tušit. Člověk jako Carlos by klidně takových lidí využil. Každý jako on by toho byl schopen, dokonce i já... To jsem tam zjistil. Je to znepokojující."

"A také nesmyslné. Ať věříš čemukoliv, ti lidé došli k jasnému rozhodnutí. Požitkářství, o kterém mluvíš, to jenom dokazuje. Víš, co si myslím já? Že jsi unavený, hladový a potřebuješ se trochu napít. Přála bych si, abys dnes už mohl vypřáhnout. Na jeden den jsi toho měl až nad hlavu."

"To nejde," odpověděl ostře.

"Dobře, tak to tedy nejde," opáčila defenzivně.

"Promiň, jsem podrážděný."

"Ano. Chápu." Odešla do koupelny. "Trochu se upravím a můžeme jít. Nalej si pořádný drink, drahoušku. Jsi hodně podrážděný."

"Marie?"

"Ano?"

"Snaž se mě přece pochopit. Rozrušilo mě to, co jsem zjistil. Myslel jsem, že to bude jiné. Jednodušší."

"Zatímco ty jsi hledal, já čekala, Jasone. O ničem jsem nevěděla. To taky nebylo nic snadného."

"Myslel jsem, že zavoláš do Kanady. Telefonovalas tam?"

Zastavila se. "Ne," odpověděla. "Bylo už pozdě."

Dveře do koupelny se zavřely. Bourne přešel místnost ke stolu. Otevřel zásuvku, vyndal dopisní papír, vzal do ruky kuličkové pero a napsal:

Je po všem. Přišel jsem na to, co teď musím udělat. Vrať se do Kanady a kvůli nám oběma o ničem nemluv. Vím, kde tě najdu.

Přeložil papír, zasunul do obálky a sáhl po své peněžence. Vytáhl jak francouzské, tak švýcarské bankovky, zasunul je ke složenému dopisu a obálku zalepil. Na přední stranu napsal MARIE.

Zoufale toužil připsat: Má láska, má nejdražší láska.

Neudělal to. Nemohl.

Koupelnové dveře se otevřely. Zastrčil obálku do kapsy u saka. "Bylas rychlá," poznamenal.

"Skutečně? Ani bych neřekla. Co to děláš?"

"Chtěl jsem pero," odpověděl a vzal do ruky tužku. "Jestli mi ten chlápek něco řekne, chci mít možnost si to zapsat."

Marie nyní stála u sekretáře. Pohlédla na suchou, prázdnou skleničku. "Ty ses nenapil."

"Pil jsem přímo z lahve."

"Aha. Půjdem?"

Zatímco na chodbě čekali na rozhrkaný výtah, zavládlo mezi nimi poněkud trapné, skoro nesnesitelné ticho. Dotkl se Mariiny ruky. Na tento popud ho stiskla a pohlédla na něj. Očima mu úpěnlivě sdělovala, jaké zkoušce podrobuje její sebeovládání, a ona netuší proč. Tyto němé signály byly vyslány i přijaty. Nebyly ani dost hlasité, ani vtíravé, aby vzbuzovaly skutečné obavy, ale existovaly a Marie je zaznamenala. Byla to součást odpočítávání času, přísná, nezvratná přehra jeho odchodu.

Ach, Bože, jak tě mám rád. Jsi vedle mne, dotýkáme se jeden druhého a já umírám. Ty ale nemůžeš se mnou zemřít.

Nesmíš. Já jsem totiž Kain.

"To se správi," ujistil ji.

Kovová klec na cestě do patra hlasitě vibrovala. Jason otevřel bronzovou mříž a pak potichu zaklel.

"Krucinál, já zapomněl!"

"Copak?"

"Peněženku. Nechal jsem ji odpoledne v zásuvce sekretáře pro případ, že by v Saint-Honoré došlo k nějakým problémům. Počkej na mě v hale." Jemně ji postrčil otevřenými dveřmi a volnou rukou stiskl knoflík. "Hned jsem dole." Zavřel mříž a mosazné krajkoví zakrylo její vyděšené oči. Otočil se a rychle vešel zpátky do pokoje.

Tam vytáhl z kapsy obálku a opřel ji o podstavec lampy na nočním stolku. Chvilí se jen tak díval a v duši cítil nesnesitelnou bolest.

"Sbohem, má láska," zašeptal.

Bourne čekal v drobném dešti před hotelem Meurice na ulici Rivoli a skleněnými dveřmi pozoroval Marii. Stála u recepcce a podepisovala převzetí kufříku, který jí podali přes pult. Žádala mírně udiveného úředníka o svůj účet. Hodlala zaplatit pokoj, který měla pronajatý méně než šest hodin. Než byl účet předložen, uplynuly dvě minuty. Celá procedura probíhala s jistými rozpaky. Takto se hosté u Meuriceho obvykle nechovali. Paříž se takovýmto skrupulózním hostům vyhýbala.

Marie vyšla na chodník a ve stínu nalevo od krytého vchodu se v mrholícím dešti připojila k Jasonovi. Dala mu kufřík a s vynuceným úsměvem poněkud zadýchaně promluvila.

"Tomu muži jsem se moc nelíbila. Určitě si myslí, že jsem ten pokoj použila na nějaké ohavnosti."

"Co jsi mu řekla?" zeptal se Bourne.

"Že se mé plány změnily, nic víc."

"Dobře. Čím méně slov, tím lépe. Tvé jméno je ale na registrační kartě. Vymysli si nějaký důvod, proč jsi tu byla."

"Vymyslet?... Já bych si měla něco vymýšlet?" Pátrávkou se mu zadívala do očí, tentokrát už bez úsměvu.

"Chtěl jsem říct, že my si vymyslíme nějaké zdůvodnění. Samozřejmě."

"Samozřejmě."

"Pojďme." Vydali se pěšky směrem k bloku domů. Ulici zaplňoval hluk aut a ve vzduchu se vznášelo stále silnější mrholení a houstnoucí mlha. Vypadalo to, že každou chvíli se spustí opravdový déšť.

Vzal ji pod paži - ne, aby ji vedl, dokonce ne ani ze zdvořilosti. Aby se jí mohl dotýkat, vnímat část jejího těla. Zůstávalo tak málo času.

Jsem Kain. Jsem smrt.

"Nemohli bychom zpomalit?" zeptala se Marie oště.

"Cože?" Jason si uvědomil, že prakticky běží. Na několik vteřin se ocitl zase zpátky v tom svém labyrintu, prodíral se jím, potácel se, šátral kolem sebe a nic necítil. Pohlédl dopředu a uviděl odpověď. Na rohu u jasně osvětleného novinového stánku zastavil taxík. Řidič otevřeným okénkem křičel na prodáváče. "Chtěl bych chytit tamten taxík," prohlásil Bourne, ani se nezastavil. "Bude lít jako z konve."

Když bez dechu dorazili na roh, prázdný taxík se právě rozjel a zabočil doleva po rue de Rivoli. Jason vyčerpaně vzhlédl k noční obloze. Ucítil, jak ho do obličeje šlehá silný déšť. Konečně se pořádně rozpršelo. Ve světle novinového stánku pohlédl na Marii, která sebou v náhlém poryvu lijáku škubla. Vlastně ani neškubla, spíše se na něco upřeně zadívala...

Jakoby nevěřícně, v šoku. V hrůze. Bez předešlého varování vykřikla, zkrivila obličej a pravou rukou si zakryla ústa.

Bourne ji pevně chytil a přitáhl si její hlavu ke svému mokrému svrchníku. Přesto křičela dál.

Otočil se, aby zjistil příčinu její překvapivé hysterie. Náhle ji uviděl a v neuvěřitelně krátkém zlomku vteřiny nato již věděl, že odpočítávání času je nevyhnutelně zastaveno. Právě se dopustil svého posledního zločinu. Nemůže ji opustit. Teď ne, zatím ne.

Na první přihrádce stánku leželo čerstvé vydání jakéhosi bulvárního plátku. Jeho černé titulky v kalužích dopadajícího světla ho doslova elektrizovaly:

ZABIJÁK V PAŘÍŽI  
ŽENA, PO NÍŽ SE PÁTRÁ V SOUVISLOSTI S VRAŽDOU  
V CURYCHU, JE PODEZŘELÁ Z ÚDAJNÉ LOUPEŽE  
NĚKOLIKA MILIONŮ

Pod těmito řvavými titulky zářila fotografie Marie St. Jacquesové.

"Přestaň!" šeptal jí Jason do ucha a pootočil se tak, aby tělem zakryl její obličej před zvědavými pohledy ranních čtenářů. Sáhł do kapsy pro drobné, hodil je na pult a vzal si dva výtisky. Pak Marii začal strkat po neosvětlené, deštěm zmáčené ulici.

Nyní už byli v labyrintu oba.

Bourne otevřel dveře a zavedl Marii dovnitř. Zůstala stát bez hnutí, dívala se na něho. Bledá, vystrašená. Dýchala přerývaně a z jejího dechu se ozývala slyšitelná směsice strachu a hněvu.

"Připravím ti něco k pití," Jason přešel k sekretáři. Naléval skleničku a přitom zabloudil očima k zrcadlu. Náhle ho přepadlo téměř neovladatelné nutkání sklo roztříštit - tak opovržením hodný mu připadal vlastní obraz v zrcadle. Co to k čertu udělal? Ach, dobrý Bože!"

Jsem Kain. Jsem smrt.

Uslyšel za sebou zajíknutí. Bleskově se obrátil, ale bylo již pozdě, aby ji zastavil. Byl příliš daleko, než aby se k ní vrhl a vytrhl jí tu hroznou věc z ruky. Ježíši Kriste, úplně na to zapomněl! Marie našla obálku na nočním stolku. Právě si četla jeho vzkaz. Jediný její výkřik byl žhavým, hrozným vzlykem bolesti.

"Jasone!..."

"Prosím tě! Ne!" Přiskočil k ní a chytil ji do náručí. "Všechno je jinak! Už to neplatí!" Bezmocně na ni volal, zatímco jí z očí vyrazily slzy a stékaly po tvářích. "Poslouchej mě! To bylo, teď už to neplatí!"

"Tys mě chtěl opustit! Můj Bože, ty sis to připravoval!" Z očí jí zmizel veškerý výraz a zůstala v nich jen prázdná panika. "Já jsem to věděla! Cítila jsem to!"

"Chtěl jsem, abys to cítila!" Ze všech sil se jí snažil přimět, aby se na něj podívala. "Teď už je to ale pryč. Neopustím tě. Poslouchej mě. Neopustím tě!"

Znovu zasténala. "Nemohla jsem se nadechnout!... Byla mi taková zima!"

Přitáhl si ji k sobě a pevně ji objal. "Musíme začít znovu. Snaž se mě pochopit. Teď to je úplně o něčem jiném. Nemůžu změnit to, co bylo, ale neopustím tě. Teď to není možné."

Opřela se rukama o jeho hrudník a zaklonila obličej zbrocený slzami. Naléhala. "Proč, Jasone? Proč?"

"Vysvětlím ti to později. Teď ne. Chvilku mlč. Jenom tak se mě drž a dovol mi, abych tě objímal."

Ubíhaly minuty a hysterie se pomalu vytrácela. Začaly se znovu vracet kontury reality. Bourne odvedl Marii ke křeslu. Zachytila rukávem šatů za ořepnou šňůru. Oba se usmáli. Jason vedle ní poklekl a beze slova ji držel za ruku.

"Co bude s tím pitím?" zeptal se konečně.

"Jo," odpověděla, a když se zvedal z podlahy, krátce mu stiskla ruku. "Nalil jsi už před chvílí."

"Určitě to nevyprchalo." Přešel k sekretáři a vrátil se se dvěma sklenicemi do poloviny naplněnými whisky. Marie si vzala svou. "Už se cítíš líp?" zeptal se jí.

"Už jsem klidnější. Stejně ale ještě mám v hlavě zmatek... Možná mám taky zlost, nevím. Příliš se bojím, než abych si to mohla všechno srovnat v hlavě." Napila se, zavřela oči a přitiskla hlavu do opěradla křesla. "Proč jsi to udělal, Jasone?"

"Protože jsem si myslel, že musím. Jednoduchá odpověď."

"Ale nic nevysvětluje. Myslím, že si zasloužím trochu víc."

"Ano, zasloužíš, a já ti to řeknu. Teď už musím, protože je potřeba, abys tomu porozuměla. Musíš se sama chránit."

"Chránit..."

Zvednutou rukou ji přerušil. "K tomu se dostaneme za chvíli. Probereme všechno, jestli chceš. Ale nejdříve se musíme dozvědět, co se stalo - teď ne mně, ale tobě. Tím musíme začít. Zvládneš to?"

"Ty noviny?"

"Ano."

"Samozřejmě, že mě to zajímá." Lehce se usmála.

"Podívej." Jason přešel k posteli, kam oba výtisky novin položil. "Můžeme je číst současně."

"Žádná hra jako minule?"

"Žádná."

V tichosti se pustili do dlouhého článku. Pojednával o smrti a intrikách v Curychu. Tu a tam Marie zalapala po dechu, šokovaná tím, co se v něm psalo. Občas zakroutila nevěřícně hlavou. Bourne mlčel. Jasně za tím vším viděl ruku Iljiče Ramireze Sancheze. Carlos bude sledovat Kaina třeba až na samý konec světa. Carlos ho zabije. Marie St. Jacquesová byla postradatelná. Měla se stát živou návnadou v pasti, do níž se měl chytit Kain.

Jsem Kain. Jsem smrt.

Článek se vlastně skládal ze dvou samostatných částí a představoval zvláštní směsici skutečností a domněnek. Tam, kde došla fakta, nastupovaly dohady. První část článku obviňovala zaměstnankyni kanadské vlády, ekonomku Marii St. Jacquesovou. Autor ji umisťoval na scénu tří zločinů a její totožnost potvrzoval otisky prstů, porovnávány s podklady, které poskytla kanadská vláda. Policie navíc údajně našla klíč od pokoje hotelu Carillon du Lac, který se zjevně ztratil při násilnostech na Guisan Quai. Byl to klíč od pokoje Marie St. Jacquesové, který jí předal recepční hotelu. Dobře se na ni pamatoval. Popsal ji jako hotelového hosta, značně rozrušenou a úzkostlivou ženu. Posledním důkazem pak byl revolver, který byl nalezen nedaleko Steppdeckstrasse, v úzké uličce poblíž místa dalších dvou vražd. Podle balistické expertizy šlo o smrtící zbraň, na níž zůstaly otisky prstů, opět potvrzených kanadskou vládou. Všechny patřily jedné ženě - Marii St. Jacquesové.

V tomto místě se článek začal odchylovat od faktů. Zmiňoval se o různých fámách šířících se na Bahnhofstrasse. Prý zde díky manipulaci s počítačem došlo k mnohamilionové loupeži z číselného konta, které náleží jakési americké společnosti Treadstone, sedmdesátá první. Bylo uvedeno i jméno banky, samozřejmě šlo o Gemeinschaft. Vše ostatní však bylo jaksi zamlžené, skryté, bylo v tom více spekulací než skutečných faktů. Podle "nejmenovaných zdrojů" jakýsi Američan, jenž vlastnil odpovídající číselný kód, převedl několik milionů do banky v Paříži a postoupil tento nový účet ve prospěch určitých osob, které si měly osvojit dispoziční právo. Tito lidé měli čekat v Paříži a na základě příslušného prohlášení prý zmíněné miliony vyinkasovali a následně zmizeli. Stopy úspěšné operace vedou k jednomu Američanovi. Ten získal správné kódy ke kontu v bance Gemeinschaft nejspíše tak, že pronikl do číselné sekvence banky, založené na roku, měsíci a dni příslušného vstupu, což představuje standardní postup u takovýchto tajných operací. Podobná analýza je možná pouze za použití velice komplikovaného počítačového programu a při hlubokých znalostech praktik švýcarského bankovníctví. Úředník banky Walther Apfel při výslechu potvrdil, že probíhá vyšetřování záležitostí spojených se zmíněnou americkou společností, ale na základě švýcarských zákonů "banka nemá, co by mohla dále sdělit - a to nikomu".

Zde bylo objasněno spojení s Marií St. Jacquesovou. Byla popsána jako vládní ekonomka, vysoce školená v mezinárodních bankovních operacích, stejně jako zkušená počítačová programátorka. Prý je podezřívána ze spolupachatelství, jelikož k tak rozsáhlé krádeži byly její odborné znalosti nezbytné. Dále v případě existuje jeden podezřelý muž, v jehož společnosti byla údajně viděna v Carillonu du Lac.

Marie dočetla jako první. Upustila noviny na podlahu. Bourne sedící na okraji postele se na ni podíval. Marie zírala na stěnu a vyzařovala z ní zvláštní až trudnomyslná vyrovnanost. Takovou reakci očekával ze všeho nejméně. Rychle dočetl článek, plný deprese a beznaděje - a na okamžik oněměl. Pak přece jen našel hlas a promluvil.

"Jsou to lži," pronesl, "a vymysleli si je kvůli mně. Jsou přesvědčení, že když tě vykouří z úkrytu, najdou cestu ke mně. Je mi to moc líto. Víc, než ti jsem schopen říct."

Marie sklouzla pohledem ze stěny na Jasona. "To nejsou jenom obyčejné lži, Jasone," odpověděla. "Je v tom příliš mnoho pravdy, než aby to byly pouhé výmysly."

"Pravdy? Jediná pravda je, že jsi byla v Curychu. Nikdy ses nedotkla té zbraně, nikdy jsi nebyla v té uličce poblíž Steppdeckstrasse, žádný klíč od hotelového pokoje jsi neztratila a nikdy ses ani nepřiblížila k bance Gemeinschaft."

"Souhlasím, ale to není ta pravda, o které mluvím."

"Tak co tedy?"

"Gemeinschaft, Treadstone, sedmdesátá první, Apfel. To všechno jsou fakta a skutečnost, že se tady zmiňují o takových věcech jako Apfelova výpověď, je téměř neuvěřitelná. Švýcarští bankéři jsou nesmírně opatrní lidé. Nevysmívají se zákonům, tímhle způsobem určitě ne. Za to jsou příliš vysoké tresty vězení. Zásady týkající se bankovní mlčenlivosti patří ve Švýcarsku mezi nejsvatější. Apfel by za to, co řekl, mohl jít na mnoho let do vězení. Již za nepřímé poukázání na takový účet, natož za potvrzení jeho jména. Pokud mu ovšem nějaká mocnější síla, než jsou švýcarské zákony, nenařídila, aby vypovídal." Zarazila se a oči jí opět skouzly na protilehlou stěnu. "Proč? Proč se vůbec Gemeinschaft nebo Treadstone či Apfel do toho příběhu dostali?"

"Už jsem ti to řekl. Jdou po mně a dozvěděli se, že jsme spolu. Carlos to ví. Když najde tebe, najde i mě."

"Ne, Jasone, to směřuje ještě někam dál než ke Carlosovi. Ty opravdu nerozumíš švýcarským zákonům. Ani Carlos by nedokázal, aby se zákonem takhle opovrhovalo." Pohlédla směrem k Jasonovi, ale její oči ho nevnímaly. Snažila se proniknout svou vlastní mlhou. "To není jeden příběh, jsou dva. Oba jsou vystavěny na lžích. První je s tím druhým spojený nejasnou spekulací - zveřejněným dohadem - ohledně určité bankovní operace, který by se za normálních okolností nikdy nepublikoval, dokud by nejprve velice pečlivě a důvěrně vyšetřování neprokázalo veškerá fakta. Ta druhá historka - vyložení falešné informace o milionech ukradených z Gemeinschaftu - byla připojena ke stejné nepravdivé zprávě, že mne stíhají pro vraždu tří mužů v Curychu. To bylo připojeno až dodatečně. Záměrně."

"Můžeš to vysvětlit?"

"Je to tak, Jasone. Věř tomu, co ti říkám. Je to jasné."

"Co to je?"

"Někdo se nám pokouší cosi sdělit."

Armádní uzavřený automobil uháněl na jih po bulváru East River na Manhattanu. Světlo jeho reflektorů se odráželo od vířících zbytků posledních letošních vloček. Major na zadním sedadle podřimoval, své dlouhé tělo zkroutené v rohu

auta a nohy natažené uhlopříčně na opačnou stranu. Na klíně mu spočíval kufřík, k jehož rukojeti byla kovovou sponou připevněna tenká nylonová šňůra. Ta vedla dál pravým rukávem a podél těla dolů až k opasku. Toto bezpečnostní zařízení bylo v posledních devíti hodinách rozepnuto pouze dvakrát. Jednou při majorově odletu z Curychu a poté při přiletu na Kennedyho letiště. Na obou místech však byli celníci pod pečlivým dohledem zaměstnanců americké vlády, nebo lépe řečeno, jejich dohledu se těšil zvláště onen kufřík. Nikdo jim nic neřekl, měli pouze rozkaz přihlížet celní prohlídce a při sebemenší odchylce od normálního postupu - tedy při projevu nějakého zvláštního zájmu o kufřík - měli zakročit. V případě potřeby i zbraněmi.

Náhle se ozvalo tiché zazvonění. Major rázem otevřel oči a zvedl levou ruku k obličeji. Zvuk způsobil budík v náramkových hodinkách. Zmáčkl příslušný knoflík a zašilhal na jeden ze dvou světélkujících ciferníků na hodinkách. Ukazovaly čas současně ve dvou zeměpisných pásmech. První z nich byl nastaven na čas v Curychu, druhý ukazoval newyorský čas. Důstojník si budík nařídil před čtyřicetými hodinami, když dostal dálnopisem své rozkazy. Během tří minut bude zahájeno vysílání. Tedy v případě, pomyslel si major, že se Železný zadek ukáže být stejně přesný, jako to vyžadoval od svých podřízených. Důstojník se protáhl, neobratně si na klíně přidržel kufřík, naklonil se kupředu a oslovil řidiče.

"Seržante, naladte, prosím, tajný telefon na 1430 megaherců."

"Provedu." Seržant cvakl dvěma páčkami na panelu s rádiem pod palubní deskou a pak přeladil na frekvenci 1430.

"Hotovo, pane."

"Díky. Dosáhne mikrofon až sem dozadu?"

"Nevím, pane. Nikdy jsem to nezkoušel." Řidič uvolnil malý plastický mikrofon z vidlice a spirálový drát natáhl dozadu přes přední opěradlo. "Myslím, že to půjde," usoudil.

Z amplionu se ozývaly zvuky statických výbojů. Tajná vysílačka elektronicky prozkoumávala a kódovala naladěnou frekvenci. Během několika vteřin by se měla ozvat vlastní zpráva. A skutečně se ozvala.

"Treadstone? Treadstone, potvrďte příjem, prosím."

"Tady Treadstone, příjem," hlásil major Gordon Webb. "Slyším vás dobře. Pokračujte."

"Kde se právě nacházíte?"

"Zhruba jeden a půl kilometru jižně od Triborough, na bulváru East River," odpověděl major.

"Máte to správně načasované," ozval se hlas z amplionu.

"To rád slyším. Takže nám to pěkně klope... pane."

Následovala krátká přestávka. Znamenala, že majorova poznámka se nesetkala s přílišným porozuměním. "Pokračujte na 139 Východní sedmdesátou první. Opakujte."

"Jedna-tři-devět Východní sedmdesátá první."

"Vozidlo nechte stát někde bokem. Přiblížte se pěšky."

"Rozumím."

"Konec."

"Konec." Webb přepnul ovládací knoflíky do původní polohy a vrátil mikrofon řidiči. "Na tu adresu zapomeňte, seržante. Vaše jméno je teď na velice důležitém seznamu."

"Jasně, majore. V tom amplionu není stejně slyšet nic jiného než ty zatracené statické výboje. Ale protože nevím, kde to místo je, a tenhle povoz tam stejně nemá jet, tak mi řekněte, kam vás mám hodit."

Webb se usmál. "Ne dál než dva bloky od určeného místa. Jestli budu muset jít pěšky dál, tak usnu ve škarpe."

"Co takhle roh Lex a sedmdesáté druhé?"

"To jsou dva bloky?"

"Ne víc než tři."

"Jestli to budou tři bloky, tak je z vás vojín, seržante."

"To bych vás pak nemohl vyzvednout, majore. Vojíni nejsou pro tuhle službu prověřeni."

"Ať je po vašem, kapitáne." Webb zavřel oči. Po dvou letech se měl osobně setkat s Treadstone, sedmdesátá první. Věděl, že by měl mít pocit jistého rozechvění, ale nic takového necítil. Pociťoval pouze únavu a beznaděj. Co se to stalo?

Neustavičné šumění pneumatik po asfaltu bylo uspávající, avšak občas ho přerušovaly ostré zvuky ve chvílích, kdy se gumy dostávaly do kontaktu s betonem. Takové tóny vyvolávaly vzdálené vzpomínky na divoké zvuky džungle, které splývaly do jediného hlasu. A pak ta noc - ona noc -, kdy všude kolem něho i pod ním plála oslepující světla a ozývalo se staccato výbuchů, které napovídaly, že zemře. A potom následoval zázrak, který způsobil jistý člověk, jenž mu vrátil život. Nějaká ta léta mezitím uběhla, ale na tu noc, ani na ty dny nikdy nezapomene. Co se skaku stalo?

"Jsmě tady, majore."

Webb otevřel oči a rukou si otřel pot z čela. Pohlédl na hodinky, pevně uchopil držadlo kufříku a sáhl po klíče dvířek.

"Budte tady mezi 23.00 a 23.30, seržante. Jestli nebudete moct zaparkovat, tak jezděte kolem bloku a já si vás najdu."

"Provedu." Řidič se na svém sedadle otočil dozadu. "Můžete mi, pane, prozradit, jestli pak pojedeme ještě někam?"

"Proč? Máte nějaké jiné rito?"

"Ne, pane. Jsem vám k dispozici do té doby, než mě sám propustíte, to přece víte. Ale tyhle obrněné herky žerou benzin skoro stejně rychle jako staré Shermany. Jestli chcete ještě někam jet, měl bych asi natankovat."

"Promiňte." Major se odmlčel. "Oukej. Budete stejně muset najít cestu, protože já ji neznám. Pojedeme na soukromé letiště v Madisonu v New Jersey. Musím tam být nejpozději v jednu nula nula."

"Mám o tom jakousi představu," odvětil řidič. "Když vyrazíme ve 23.30, mělo by nám to vyjít taktak, pane."

"Oukej, tedy ve 23.00. A díky." Webb vystoupil z auta, zabouchl dvířka a počkal, až se hnědý sedan zařadí do proudu aut na sedmdesáté druhé ulici. Pak sestoupil z obrubníku a vydal se na jih k sedmdesáté první.

Po čtyřech minutách stanul před pečlivě udržovanou budovou z hnědého kamene. Mlčenlivá, bohatá venkovní výzdoba ladila s okolními stavbami v ulici lemované stromy. Byla to tichá ulice, ze které byly cítit peníze - staré peníze. Bylo to také poslední místo na Manhattanu, kde by se dalo očekávat sídlo jedné z nejtajnějších zpravodajských ústředí v zemi. A teprve asi před dvaceti minutami začal major Gordon Webb patřit ke zhruba osmi či deseti lidem ve státě, kteří o její existenci vědí.

Treadstone, sedmdesátá první.

Stoupal po schodech s vědomím, že váha jeho těla stlačuje ocelový rošt pod kamennými stupni a spíná elektronická zařízení aktivující kamery, jež přenášejí jeho obraz na monitory uvnitř budovy. Kromě toho však věděl již jen málo, snad jenom to, že Treadstone, sedmdesátá první není nikdy zavřena. Společnost a budova funguje a je monitorována čtyřicet hodin denně. Ví o tom jen tajná hrstka vyvolených.

Když vystoupal až na konec schodiště, stiskl zvonek. Obyčejný zvonek, avšak nikoliv u obyčejných dveří. Major viděl, že těžké dřevo je přinýtováno k ocelové desce. Dekorativní kovové ozdoby byly vlastně nýty. Velký mosazný knoflík maskoval cosi jako elektrickou spoušť, která na dotek lidské ruky způsobí vystřelení řady ocelových západek do ocelových zdírek vždy, když je zapnuté poplašné zařízení. Webb vzhledl k oknům nad sebou. Věděl, že každá skleněná tabule má sílu dvou a půl centimetrů a je schopna vydržet i náraz třicetimilimetrového náboje. Treadstone, sedmdesátá první byla pevnost.

Dveře se otevřely a major se podvědomě usmál, když před sebou uviděl postavu, která do těchto míst svým vzhledem v žádném ohledu nepatřila. Byla to drobná elegantní šedovlasá žena jemných aristokratických rysů, jež vyzařovaly onen žádoucí nádech bohaté vznešenosti. Dokonce i její hlas odpovídal celkovému dojmu. Pocházel někde ze střední Atlanty a byl kultivován na lepších školách i při nesčetných zápasech v pólu.

"To je od vás milé, majore, že jste se zastavil. Jeremy nám napsal, že asi přijdete. Prosím, pojdte dál. To jsme ale rádi, že vás opět můžeme uvítat."

"Také jsem rád, že vás znovu vidím," odpověděl Webb a vstoupil do vkusně zařízeného foyer. Teprve po zavření dveří svou větu dokončil. "Niméně si vůbec nepamatuji, že bychom se kdy dříve setkali."

Žena se zasmála. "Ach, tolikrát jsme přece společně večeřeli."

"S Jeremym?"

"Samozřejmě."

"Kdo je to Jeremy?"

"Oddaný synovec a věrný přítel. Takový krásný mladý muž. Škoda jen, že neexistuje." Uchopila ho za loket a vedla rozsáhlou halou. "To všechno kvůli sousedům, kdyby se snad procházeli kolem. Pojdte se mnou, už na vás čekají."

Prošli klenutým vchodem do rozlehlého obývacího pokoje. Major nahlédl dovnitř. U okna v průčelí stál veliký klavír a vedle harfa. Všude - na klavíru i na lesklém povrchu stolů, od nichž se odrážel tlumený svit lamp - stály stříbrně zarámované fotografie. Připomínky minulosti plné bohatství a vznešenosti. Plachetnice, muži a ženy na palubách zaoceánských parníků, několik vojenských portrétů. A samozřejmě rovněž dva neformální snímky jakéhosi muže sedícího na koni a přichystaného na zápas v pólu. Byla to místnost, jež odpovídala charakteru budovy z hnědého kamene v této ulici.

Došli až na konec haly k velikým mahagonovým dveřím. Basreliéfy a železné ornamenty na nich tvořily současně výzdobu i zabezpečení dveří. Pokud tu byla nějaká infračervená kamera, pak si major jejich čoček nevšiml. Šedovlasá žena stiskla neviditelný zvonek a major uslyšel tiché hučení.

"Váš přítel je tady, pánové. Přestaňte se přetvařovat a dejte se do práce. Shod' sutanu, Jezuito."

"Jezuito?" otázal se Webb udiveně.

"To je takový starý žert," odpověděla žena. "Traduje se z doby, kdy jste vy pravděpodobně ještě hrál kuličky a dovoloval si na malé holčičky."

Dveře se otevřely a objevila se stárnoucí, i když stále vzpřímená postava Davida Abbotta. "Rád vás poznávám, majore," pozdravil ho bývalý Tichý mnich z tajné služby. Ruku napřáhl k uvítání.

"Rád jsem přijal pozvání, pane." Webb mu potřásl rukou. Vedle Abbotta se objevila další postava postaršího impozantního muže.

"Vy jste bezpochyby ten Jeremyho přítel," pronesl muž hlubokým hlasem, který nesl známky humoru. "Strašlivě lituji, že nám čas nedovoluje, abychom byli náležitě představeni, mladý muži. Pojd' se mnou, Margaret. Už jsem nahoře v krbu rozdělal oheň." Obrátil se k Abbottovi. "Dáš mi vědět, až budeš odcházet, Davide?"

"Pokud jde o mne, bude to zřejmě jako vždycky," odpověděl Mnich. "Těmhle dvěma ukázu, jak se na tebe dozvoní." Teprve nyní si Webb uvědomil, že v místnosti je přítomen ještě třetí muž. Stál ve stínu vzdáleného kouta pokoje. Major ho poznal okamžitě. Elliot Stevens, starší pobočník prezidenta Spojených států - podle některých jakési jeho alter ego. Měl něco přes čtyřicet, byl štíhlý, nosil brýle a celá jeho osobnost vyzařovala neokázalou autoritu.

"...to bude prima." To mluvil impozantní starší pán, jenž si nenašel dost času na to, aby se představil. Webb ho moc neposlouchal, protože upíral pozornost na pobočníka z Bílého domu. "Počkám."

"Tak zatím na shledanou," pokračoval Abbott a přesunul svůj laskavý pohled na šedovlasou ženu. "Děkuji, sestro Meg. Udržujte svůj hábit vyžehlený - a při zemi."

"Jste stále stejný zpusťlík, Jezuito."

Postarší pár vyšel z místnosti. Zavřeli za sebou dveře. Webb zůstal chvilku stát a s úsměvem potřásl hlavou. Ten muž se ženou z domu 139 na Východní sedmdesáté první patřili do místnosti v přízemí, stejně jako onen pokoj přináležel k budově z hnědého kamene, která byla součástí tiché, bohaté a stromy lemované ulice.

"Znáte je už dlouho?"

"Dalo by se říct, že celý život," odvětil Abbott. "Býval jachtařem, kterého jsme docela dobře využili v Jaderském moři

při Donovanově operaci v Jugoslávii. Michajlovič jednou prohlásil, že jezdí s drzostí, již si podmaňuje i to nejhorší počasí. A stejně tak se nenechte zmást milosrdenstvím sestry Meg. Patřila k děvčatům z Interpidu. Je to taková piraňa s hodně ostrými zuby."

"To tedy mají pověst."

"Která se nikdy nedostane na veřejnost," dodal Abbott bez náznaku pochybnosti. "Rád bych vás představil Elliotu Stevensovi. Myslím, že vám nemusím vysvětlovat, co dělá. Webbe, Stevens. Stevensi, Webb."

"To zní skoro jako nějaká advokátní firma," prohlásil Stevens přívětivě a vykročil přes místnost s napřaženou rukou.

"Rád vás poznávám, Webbe. Měl jste dobrou cestu?"

"Byl bych dal přednost vojenskému transportu, tyhle veřejné aerolinky nenávidím. Na Kennedyho mezinárodním letišti jsem se už málem bál, že mi celník rozřízne podšívku kufříku."

"V uniformě vypadáte totiž příliš účtyhodně," zasmál se Mnich. "Na první pohled je na vás vidět, že jste pašerák."

"Stejně si pořád nejsem jistý, jestli té volbě uniformy rozumím," pronesl major, když přenášel kufřík ke dlouhému stolu u stěny a odepínal si nylonovou šňůru od opasku.

"Nemusím vám vykládat," odpověděl Abbott, "že nejpřísnější tajemství se často navenek jeví velice málo tajemně."

Důstojník vojenské zpravodajské služby, který se tajně potuluje po Curychu, by právě v této době mohl vyvolat velmi nepříjemnou pozornost."

"Stejně tomu nerozumím," ozval se pobočník z Bílého domu, který se připojil k Webbovi u stolu a pozoroval, co dělají s nylonovou šňůrou a zámkem. "Copak už jenom jeho zjevná přítomnost nevyvolá ještě větší poplach? Myslel jsem si, že předpokladem utajení je menší pravděpodobnost odhalení."

"Webbova cesta do Curychu byla rutinní kontrolní návštěvou ambasády, přesně podle časového harmonogramu G-2."

Nikdo kolem těch cest nedělá žádný povyk. Jsou totiž přesně tím, čím mají být, a ničím jiným. Zjistit nové zdroje, vyplatit informátory. Sověti to dělají neustále, dokonce se to ani nesnaží skrývat. Upřímně řečeno, my také ne."

"To ale nebyl účel tohoto výletu," konstatoval Stevens, kterému začínalo svítat. "Takže v tomto případě to zjevně skutečně zakrylo to utajené."

"Přesně tak."

"Můžu vám pomoci?" Prezidentova poradce nejspíš kufřík přímo fascinoval.

"Díky," odpověděl Webb. "Jenom protáhněte tu šňůru."

Stevens ho poslechl. "Vždycky jsem si myslel, že se používá řetězky kolem zápěstí," poznamenal.

"Kvůli tomu už bylo moc zápěstí odříznuto," vysvětloval major a usmál se, když zaznamenal jeho reakci. "Uvnitř té nylonové šňůry je ještě ocelový drát." Konečně kufřík uvolnil, položil ho na stůl a otevřel. Pohledem přelétl elegantně zařízenou studovnu. Na vzdáleném konci místnosti byla umístěna dvě francouzská okna, která zřejmě vedla někam do zahrady. Tlustým sklem jejich výplně bylo nejasně vidět vysokou kamennou zeď. "Tak tohle tedy je Treadstone, sedmdesátá první. Tak jsem si to zrovna nepředstavoval."

"Elliot, můžete znovu zatáhnout závěsy, prosím?" ozval se Abbott. Prezidentův poradce se přesunul k francouzským oknům a závěsy zatáhl. Abbott přešel ke knihovně, otevřel skříňku pod ní a sáhl dovnitř. Ozvalo se tiché bzučení. Celé knihovna se pomalu odsunula od stěny a otočila se doleva. Na druhé straně se objevil elektronický ovládací radiopanel, nejsložitější, jaký dosud Gordon Webb viděl.

"Tohle je už vašim představám bližší?" zeptal se Mnich.

"Ježíši..." Major překvapeně hvízdal, když si prohlížel různé ciferníky, cejchování, dálkopisné a zobrazovací přístroje zabudované v panelu. Takový Válečný sál v Pentagonu měl sice daleko složitější aparaturu, avšak ta zdejší byla miniaturní kopii té nejlépe vybavené zpravodajské základny.

"Skoro bych si taky hvízdнул," poznamenal Stevens stojící před těžkou záclonou. "Ale pan Abbott mě s tím už osobně seznámil. To je však jenom začátek. Kromě několika tlačítek navíc je tohle místo k nerozeznání od Strategického velitelství letectva SAC v Omaze."

"Stejně spínače však tuto místnost přemění zpátky v půvabnou knihovnu na americkém Východě." Starý muž sáhl do skříňky a během několika vteřin se na místě ústředny objevily poličky na knihy. Pak přešel k jiné vedlejší knihovně a znovu sáhl do skříňky pod ní. Opět se ozvalo zabzučení. Knihovna vyklouzla ze svého místa a za ní se objevily tři vysoké kartotéky. Mnich otočil klíčem a vytáhl zásuvku pořadače. "Neberte to jako předvádění, Gordone. Až skončíme, budu chtít, abyste si tohle prohlédl. Ukážu vám vypínač, který to pak zasune zpátky na místo. Kdybyste měl nějaký problém, náš hostitel se o všechno postará."

"Po čem mám pátrat?"

"K tomu se dostaneme, ale teď bych rád slyšel něco o Curychu. Co jste se dozvěděl?"

"Promiňte, pane Abbotte," přerušil je Stevens. "Jestli snad trochu pomalu chápu, tak proto, že je to všechno pro mě úplně nové. Ale přemýšlel jsem o něčem, co jste před chvílí řekl o výletu majora Webba."

"O co jde?"

"Uvedl jste, že se jeho cesta uskutečnila podle předem naplánovaného časového rozvrhu G-2."

"To je pravda."

"Proč? Majorova neutajovaná přítomnost měla zmást Curych, ne Washington. Nebo snad ano?"

Mnich se usmál. "Je jasné, proč si vás prezident drží. Nikdy jsme nepochybovali o tom, že si Carlos dokázal koupit přístup do vnitřních kruhů ve Washingtonu. Vyhledává nespokojence a nabízí jim to, co nemají. Carlos by bez takových lidí nemohl existovat. Nezapomeňte, že neprodává jenom smrt, prodává také státní tajemství. Dost často Sovětům, i kdyby jenom proto, aby jim dokázal, jak se zachovali neuváženě, když ho zapudili."

"Prezident by o tom jistě rád věděl," pronesl pobočník. "Vysvětlila by se tím řada věcí."

"Proto jste tady, ne?" opáčil Abbott.

"Soudím, že ano."

"Takže teď by bylo nejlepší začít s tou záležitostí v Curychu," prohlásil Webb. Přenesl kufřík ke křeslu před kartotéčnými skřínkami. Posadil se, složky papírů z kufříku rozložil kolem nohou a vytáhl z nich několik listů. "Asi nepochybujete, že je Carlos ve Washingtonu, ale já to mohu dokázat."

"Kde? V Treadstonu?"

"V tomto ohledu nemám žádný jednoznačný důkaz, ale vyloučit to nelze. Našel fiche. A změnil ho."

"Bože, a jak?"

"To se můžu jenom dohadovat, ale zato vím, kdo to udělal."

"Kdo?"

"Muž jménem König. Ještě před třemi dny byl hlavním ověřovatelem u banky Gemeinschaft."

"Před třemi dny? Kde je teď?"

"Je mrtev. Nečekaná autonehoda na cestě, kterou jezdil celý život denně do práce. Tady je policejní zpráva - nechal jsem si ji přeložit." Abbott si vzal několik listů a posadil se do blízkého křesla. Elliot Stevens zůstal stát a Webb pokračoval. "Je tam něco velice zajímavého. Neříká nám to sice nic, co bychom už nevěděli, ale navádí nás to na stopu, kterou bych rád sledoval."

"Jakou stopu?" zeptal se Mnich v průběhu četby. "Tady je popisovaná ta nehoda. Zatáčka, rychlá jízda, prudká změna směru, aby zabránil čelní srážce."

"Je to na samém konci. Je tam zmínka o zabíjení v bance Gemeinschaft. Je to jako blesk, který nás zvedne ze židle."

"Skutečně?" Abbott obrátil stránku.

"Podívejte se na tohle. Poslední dvě věty. Chápete, co mám na mysli?"

"Ne tak docela," přiznal se Abbott zamračeně. "Tady se pouze konstatuje, že König byl zaměstnaný u Gemeinschaftu, kde nedávno došlo ke zločinům..., a že byl svědkem přestřelky. To je všechno."

"Nemyslím, že by to bylo všechno," nesouhlasil Webb. "Myslím, že se tam najde ještě něco. Kdosi to začal vyšetřovat, ale nikdo v tom pak už nepokračoval. Rád bych zjistil, čím ruka na curyšské policii zarazila další vyšetřování. Mohl by to být Carlosův člověk. Víme, že tam někoho má."

Mnich se opřel dozadu, aniž by zmizela nevrlost z jeho tváře. "Když připustíme, že máte pravdu, proč tedy pak nevynechali celou tu pasáž?"

"To by bylo příliš nápadné. K vraždám přece skutečně došlo a König byl svědkem. Vyšetřující policista, který o tom napsal zápis, by se oprávněně mohl divit, že to tam chybí."

"Ale kdyby hloubal o spojitostech, nemohl by se právě tak divit, že o nich nepadla ani zmínka?"

"Možná, že ne. Mluvíme o bance ve Švýcarsku. Určité oblasti jsou oficiálně posvátné, dokud se neobjeví jednoznačný důkaz."

"Ne vždy. Pokud vím, dosáhl jste úspěchu právě díky novinám."

"Neoficiálně. Zapůsobil jsem na lačnost novinářů po senzacích a - i když ho to málem zabilo - přinutil jsem Walthera Apfela, aby tu historku ze své strany potvrdil."

"Moment," vpádl do hovoru Elliot Stevens. "Myslím, že tady do toho musí vstoupit Oválná pracovna. Podle novin soudím, že mluvíte o té Kanadance."

"Ne tak docela. Ta historka už byla venku, nemohli jsme ji zastavit. Carlos telegrafoval curyšské policii a ti vydali zprávu. My jsme ji jenom rozvedli a spojili se zřejmě nepravdivou historkou o milionech dolarů ukradených z Gemeinschaftu." Webb se odmlčel a pohlédl na Abbotta. "Musíme si o tom promluvit. Koneckonců ta historka nemusí být úplně nepravdivá."

"Tomu nevěřím," prohlásil Mnich.

"Ani mně se tomu nechce věřit," přidal se major. "Vůbec ne."

"Mohl byste se trochu vrátit?" otázal se pobočník z Bílého domu a posadil se do křesla naproti důstojníkovi. "Tohle si musíme dokonale vyjasnit."

"Dovolte, abych vám to vysvětlil," zapojil se Abbott, když zahlédl údiv na Webbově obličeji. "Elliot je tu na příkaz prezidenta. Jde o tu vraždu na letišti v Ottawě."

"To je tedy pěkný mumraj," prohlásil Stevens neomaleně. "Kanadský premiér málem vyzval našeho prezidenta, abychom stáhli svoji služebnu z Nova Scotia. Najednou se z něho stal rozružený Kanadčan."

"Jak to dopadlo?" zeptal se Webb.

"Velice špatně. Vědí jenom to, že jeden kvalifikovaný ekonom Národního berního úřadu při ministerstvu financí začal diskrétně pátrat po jakési neregistrované americké společnosti a že ho přitom zabili. Aby to nebylo tak jednoduché, kanadská zpravodajská služba byla instruována, aby se do toho nepletla, jelikož jde o vysoce citlivou americkou operaci."

"Sakra, co má zase znamenat tohle?"

"Vzpomínám si, že jsem v té souvislosti zaslechl zmínku o jménu Železný zadek," odpověděl Mnich.

"Generál Crawford? Ten blbeček - s železným zadkem!"

"Umíte si to představit?" vmísil se Stevens. "Jejich člověk je zavražděn a my je opruzujeme, aby od toho dali ruce pryč."

"Měl samozřejmě pravdu," opravil ho Abbott. "Muselo se to provést rychle, bez možnosti jakékoliv chyby. Roubík se musel nasadit okamžitě a šok musel být dostatečně silný, aby se všechno zastavilo. Poskytlo mi to čas, abych se spojil s MacKenzie Hawkinsem - Mac a já jsme společně pracovali v Barmě. Je už sice v penzi, ale stále má dost velké slovo. Teď tedy s námi spolupracují a o to přece šlo, ne?"

"Jsou tu ještě další možnosti výkladu, pane Abbotte," protestoval Stevens.

"Ale nejsou rovnocenné, Eliote. My, kteří pilně pracujeme, se jich nemusíme držet a také nemusíme utrácet čas různými ohledy na diplomatické kudrlinky. Uznávám, že diplomatická etiketa je důležitá, ale nás se netýká."

"Týká se ale prezidenta, pane. Je součástí jeho pilné práce. A proto se musím vrátit do Bílého domu a udělat si v té věci jasno." Stevens se odmlčel a obrátil se k Webbovi. "Tak, a teď mi to, prosím vás, ještě jednou zopakujte. Co jste udělal a proč? Jakou roli jsme hráli v záležitosti s tou Kanadankou?"

"Ze začátku vůbec žádnou, to byl Carlosův tah. Někdo hodně vysoko postavený u policie v Curychu je uvedený na Carlosově výplatní listině. Byla to curyšská policie, která předhodila tak zvaný důkaz, že je ve spojení s těmi třemi vraždami. Je to samozřejmě absurdní, protože ona není žádný zabiják."

"Dobře, dobře," souhlasil pobočník. "Byl to tedy Carlos. Proč to udělal?"

"Aby Bournea vyhnal na světlo. St. Jacquesová a Bourne jsou spolu."

"Bourne je ten atentátník, co si říká Kain, není-liž pravda?"

"Ano," potvrdil Webb. "Carlos přísahal, že ho zabije. Kain vytlačuje Carlose z jeho postavení v celé Evropě i Středním východě. Neexistuje však jediná Kainova fotografie. Nikdo vlastně neví, jak vypadá. Zveřejnění fotografie té ženy - a dovoďte, abych poznamenal, že se objevila v každém pitomém plátku - znamená určitou šanci, že ji někdo pozná. A až ji najdou, je pravděpodobné, že najdou i Kaina, alias Bournea. Carlos je pak zabije oba."

"V pořádku. Znovu jsme u Carlose. Co jste dokázali vy?"

"Přesně to, co jsem řekl. Spojili jsme se s bankou Gemeinschaft a přesvědčili je, aby potvrdili skutečnost, že by ta žena mohla - pouze mohla - být ve spojení s rozsáhlou krádeží. Nebylo to snadné, ale nakonec na to přistoupil König, kterého původně podplatili, ne nikdo z našich lidí. Jde tedy o vnitřní záležitost banky. A ta si přeje, aby byla záležitost co nejrychleji uzavřena. Pak jsem ještě zavolał do redakce novin a poradil jim, aby se obrátili na Walthera Apfela. Záhadná žena, vražda, ukradené miliony - vydavatelé po tom přímo skočili."

"Proboha živého, proč?" vykřikl Stevens. "Využil jste občana cizí země pro strategii americké vlády! Kmenového zaměstnance vlády spřáteleného státu. Copak jste ztratil úplně rozum? Jenom jste celou situaci zjiťil a tu ženu jste prakticky obětoval!"

"Nemáte pravdu," pronesl Webb. "Snažíme se jí zachránit život. Obrátili jsme tím Carlosovu zbraň zpátky proti němu samotnému."

"Jak?"

Mnich zvedl ruku. "Než na tohle odpovíme, musíme se vrátit k jiné otázce," upozornil. "Protože tato odpověď možná objasní, v jakém stupni utajení musí celá záležitost zůstat. Před chvílkou jsem se zeptal tady majora, jak mohli Carlosovi muži nalézt Bournea - najít fiche, která identifikovala Bournea coby Kaina. Myslím, že to vím, ale byl bych rád, kdyby vám to řekl sám."

Webb se předklonil v křesle. "Záznamy o Meduse," prohlásil tiše a zdráhavě.

"Medusa...?" Stevensův výraz jasně potvrzoval skutečnost, že Medusa byla v minulosti předmětem tajných instrukcí v Bílém domě. "Ty záznamy jsou přece dávno pochované."

"Omyl," vpádl Abbott. "Existuje jeden originál a dvě kopie. Jsou v trezorech Pentagonu, CIA a Národního výboru pro bezpečnost. Přístup k nim má jen vybraná skupina lidí, přičemž všichni patří k nejvyšším představitelům svých kruhů. Bourne vyšel z Medusy. Kombinace těchto jmen s bankovními záznamy vede k jeho jménu. A někdo je předal Carlosovi."

Stevens nevěřícně zíral na Mnicha. "Chcete říct, že Carlos je... napojený na... takové lidi? To je přímo oblundné nařčení."

"Ale jediné vysvětlení," odpověděl Webb.

"Proč by ale Bourne vůbec používal své jméno?"

"Bylo to nezbytné," odvětil Abbott. "Byla to životně důležitá součást jeho portrétu. Muselo to být autentické."

Všechno muselo být autentické. Všechno."

"Autentické?"

"Možná, že tomu teď porozumíte," pokračoval major. "Tím, že jsme spojili jméno St. Jacquesové s těmi miliony údajně ukradenými z banky Gemeinschaft vlastně vzkazujeme Bourneovi, aby se odhalil. Ví totiž, že to není pravda."

"Aby se Bourne odhalil!"

"Muž zvaný Jason Bourne," doplnil Abbott, který se zvedl z křesla a pomalu přešel k zataženým závěsům, "je americký zpravodajský důstojník. Žádný Kain neexistuje, alespoň ne takový, jak si ho představuje Carlos. Je návnadou na Carlose; to je jeho skutečná tvář. Nebo alespoň byla."

Ticho trvalo jen krátce. Přerušil je muž z Bílého domu. "Myslím, že byste to snad měl vysvětlit. Prezident to musí vědět."

"Asi máte pravdu," pronesl hloubavě Abbott, roztáhl závěsy a bezmyšlenkovitě se zadíval ven. "Vypadá to jako skutečně neřešitelné dilema. Prezidenti odcházejí a v Oválné pracovně usedají různí pánové s rozdílnými povahami i chutěmi. Nicméně dlouhodobá zpravodajská strategie se nemění, alespoň ne v takových případech. A přesto pouhá zmínka nad sklenicí whisky někdy po ukončení funkčního období či jedna sebevědomá věta v nějakých memoárech mohou celou dlouhodobou strategii poslat k čertu. Není dne, abychom se neobávali mužů, kterým skončilo funkční období v Bílém domě."

"Prosím vás," přerušil ho Stevens. "Důrazně vás upozorňuji, že jsem tu na rozkaz nynějšího prezidenta. Je mi jedno, jestli s tím souhlasíte, nebo ne. Podle zákona má prezident právo na informace a v jeho zastoupení na tomto právu trvám."

"Dobře," podvolil se Abbott, který se stále díval z okna. "Před třemi lety jsme si od Britů půjčili jeden životní příběh. Vytvořili jsme muže, který nikdy nežil. Jestli si vzpomínáte, tak před invazí v Normandii nechala britská zpravodajská služba na pobřeží Portugalska vyplavat jakousi mrtvolu. Byli si dobře vědomi skutečnosti, že jakékoliv listiny, které se

u těla případně najdou, se velmi brzy dostanou do rukou německého velvyslanectví v Lisabonu. Pro to mrtvé tělo byl vytvořen celý nový životopis - jméno, hodnost námořního důstojníka, školy, výcvik, cestovní příkazy, řidičský průkaz, členské legitimace exkluzivních klubů v Londýně a půl tuctu osobních dopisů. V těch všech písemnostech byly ukryty různé náarážky, neurčitě formulované zmínky i několik málo přímých časových a místních údajů. Všechny ukazovaly na plány, podle nichž se invaze měla uskutečnit stovky mil od pláží Normandie a šest týdnů po plánovaném datu v červnu. Po sérii zděšených ověřujících dotazů německých agentů po celé Británii - mimochodem kontrolovaných a monitorovaných vojenskými zpravodajci z MI 5 - nejvyšší velení v Berlíně celé historce uvěřilo a velkou část svých obranných sil přemístilo. I přes obrovské počty vojáků, jejichž životy byly ztraceny, tisíce a tisíce dalších byly zachráněny díky člověku, který nikdy neexistoval." Abbott zatáhl závěsy a unaveně se přesunul ke křeslu.

"Tu historku jsem už slyšel," pronesl muž z Bílého domu. "No a?"

"Rozhodli jsme se pro určitou obměnu tohoto příběhu," pokračoval Mních a znaveně klesl do křesla. "Vytvořili jsme žijícího muže s rychle vybudovaným věhlasem. Zdánlivě byl najednou všude, pohyboval se po jihovýchodní Asii a pokaždé Carlose předstihl, zejména pokud šlo o počet akcí. Kdykoliv se v té oblasti stala nějaká vražda, nevysvětlitelná smrt nebo se obětí nehody stala jistá prominentní osoba, vždycky byl nablízku Kain. Placení informátoři, známí svou loajalitou a fungující jako spolehlivé zdroje, dostali vždy příslušné jméno. Ambasády, odposlouchávací stanice, celé zpravodajské sítě byly trvale zahrnovány zprávami soustředujícími se na Kainovy stále narůstající aktivity. Počet jeho vražd stoupal každým měsícem, někdy dokonce každým týdnem. Byl všude... a on skutečně byl. Fyzicky existoval."

"Chcete tím říct, že tam byl Bourne."

"Ano. Strávil dlouhé měsíce studováním každické informace, kterou o Carlosovi máme, každé vraždy, nebo podezření na ni, v níž se Carlos angažoval. Prozkoumal Carlosovu taktiku, metody jeho činnosti, prostě všechno. Spousta těch věcí se dosud nikdy nedostala na světlo boží a pravděpodobně se ani nikdy nedostane. Je to vysoce výbušný materiál - kdyby to vyšlo najevo, tak by si různé vlády a mezinárodní koncerny šly v tu ránu po krku. Neexistovalo doslova nic z toho, co by se dalo vědět a co by Bourne o Carlosovi nevěděl. Pak se začal na veřejnosti ukazovat sám - pokaždé vypadal jinak, hovořil několika jazyky, konverzoval ve vybraných kruzích otrlých zločinců o věcech, o nichž by hovořil jen skutečný profesionální zabiják. Pak pokaždé zmizel a nechal za sebou udivené a často i vyděšené muže a ženy. Ti přísahali, že viděli Kaina. Existoval tedy a byl tvrdý a nemilosrdný. To byl obraz, který Bourne o sobě vytvářel."

"A on se takhle schovával v podzemí po dobu tří let?" zeptal se nedůvěřivě Stevens.

"Ano. Přestěhoval se do Evropy již jako nejuznávanější bílý atentátník Asie, jako absolvent neslavně známé Medusy a začal Carlosovi konkurovat na jeho domácí půdě. V průběhu času zachránil čtyři muže, které Carlos odsoudil, a přivlastnil si vraždy dalších, které vlastně zabil Carlos. Při každé příležitosti se Carlosovi vysmíval... A neustále se ho snažil vykoupit z jeho skrýše. Strávil skoro tři roky tím nejnebezpečnějším dvojím způsobem života, jaký muž může vést, existencí, kterou si jen málokdo dokáže představit. Většina lidí by se za takových podmínek zhroutila. Tuto možnost jsme také nikdy nemohli vyloučit."

"Co je to za chlapa?"

"Je to profesionál," odpověděl Gordon Webb. "Někdo, kdo má dostatečný trénink i schopnosti a kdo chápe, že Carlos musí být dopaden a zastaven."

"Ale tři roky...!"

"Jestli se vám to zdá neuvěřitelné," ozval se Abbott, "pak si musíte uvědomit, že podstoupil několik operačních zákroků. To znamenalo přerušení toho posledního pouta s minulostí, s identitou muže, jakým byl, aby se stal člověkem, kterým nebyl. Myslím, že neexistuje způsob, kterým by náš národ mohl oplatit všechno, co pro nás Bourne udělal. Možná, že jedinou cestou je vytvořit mu podmínky, aby svůj úkol dokončil. A já, přísámbohu, to hodlám udělat." Mních se přesně na dvě vteřiny odmlčel a pak dodal, "Pokud je to ovšem Bourne."

Nyní byla řada na Elliotovi Stevensovi, aby pocítil ránu neviditelným kladivem do hlavy. "Co jste to řekl?" otázel se.

"Nechal jsem si to, bohužel, až na konec. Chtěl jsem jen, abyste získal celkovou představu dřív, než se zmíním o té nejasnosti. Možná, že to není až tak nejasné, ale přinejmenším si nejsme úplně jisti. Stalo se příliš mnoho věcí, které nám nedávají smysl, ale jistě nevíme nic. I to je důvodem, proč nelze připustit žádné vměšování ze strany nikoho jiného, žádné diplomatické bonbónky, které by mohly celou strategii prozradit. Mohli bychom odsoudit k smrti muže, který toho dokázal daleko víc, než kdokoliv z nás. Jestli se mu to podaří, tak se bude moci vrátit zpátky do svého původního života, i když jen anonymně, na věky však bez odhalení vlastní totožnosti."

"Asi to budete muset trochu objasnit," pronesl udivený poradce prezidenta.

"Tady jde o loajalitu, Eliote. Nevyznačují se jí pouze ti, které jsme si zvykli nazývat 'správnými hochy'. Carlos si vybudoval armádu mužů a žen, kteří jsou mu plně oddáni. Třeba ho ani neznají, ale uctívají ho. Jestli se Bourneovi přesto podaří dostat Carlose - nebo ho vyplašit, abychom ho chytili my - a potom zmizet, tak je v suchu."

"Vy jste ale připustil, že by to nemusel být Bourne!"

"Řekl jsem, že to nevíme. V bance to byl Bourne, protože jeho podpisy byly pravé. Ale je to on i teď? To se dozvíme během několika příštích dní."

"Pokud se objeví," dodal Webb.

"Je to dost delikátní věc," pokračoval starý pán. "Existuje spousta možností. Jestli to Bourne není - nebo jestli zradil -, mohlo by to vysvětlovat ten telefon do Ottawy a pak vraždu na tamním letišti. Z toho, co víme, můžeme usuzovat, že využil odborných znalostí té ženy, aby si vyzvedl v Paříži peníze. Jediné, co Carlos musel udělat, bylo dotázat se na kanadském ministerstvu financí. Zbytek už pro něj byla hračka. Zabít muže, se kterým je ta žena ve styku, zpanikařit ji, odříznout od jejího okolí a využít ji, aby na sebe vážala Bourneovy síly."

"Dokázali jste s ní navázat kontakt?" zeptal se major.

"Pokoušel jsem se, ale marně. Nařídil jsem Mac Hawkinsovi, aby zavolal jedinému muži, který také s Jacquesovou úzce

spolupracoval. Jmenuje se - Alan, nebo tak nějak. Ten jí sice předal příkaz, aby se okamžitě vrátila do Kanady, ale ona mu nato zavěsila telefon."

"Sakra!" vybuchl Webb.

"Je to tak. Kdybychom ji stáhli zpátky, mohli bychom se toho hodně dozvědět. Ona představuje klíč. Proč s Bournem vlastně je? Proč je on s ní? Nechápu to."

"Já už vůbec ne!" připustil Stevens, jehož údiv se pomalu měnil v zlost. "Jestli stojíte o prezidentovu spolupráci - a já vám nic neslibuji -, tak se vyjadřujte jasněji."

Abbott se k němu obrátil. "Bourne asi před šesti měsíci zmizel," začal. "Něco se stalo. Nejsme si úplně jisti, co to bylo, ale jsme schopni dát dohromady alespoň pravděpodobný scénář. Dal tehdy do Curychu vědět, že je na cestě do Marseilles. Později - až příliš pozdě - jsme to pochopili. Dozvěděl se totiž, že Carlos přijal kontrakt na Howarda Lelanda. A Bourne se ho snažil zastavit. Pak ale nic - prostě zmizel. Zabili ho? Zlomil se pod nesnesitelným tlakem? Nebo se snad... vzdal?"

"Tenhle předpoklad nemůžu přijmout," přerušil ho hněvivě Webb. "To neberu!"

"Věděl jsem, že to řeknete," pronesl Mnich. "Proto chci, abyste si prošel tuhle složku. Znáte jeho způsoby a také tady jsou ze všeho patrné. Zaměřte se na to, jestli v Curychu došlo k nějaké odchylce od obvyklé normy."

"Prosím vás!" vmísil se do rozhovoru Stevens. "Co si vlastně myslíte! Museli jste přece najít něco konkrétního, něco, na čem se dá stavět. Přesně něco takového potřebuji, pane Abbotte. Prezident to potřebuje."

"Z duše bych si přál, abych měl v ruce něco konkrétního," odpověděl s povzdechem Mnich. "Co jsme našli? Všechno, a nic. Téměř tři roky nejpečlivějšího vyrábění kamufláže. Máme dokumentovaný každý předstíraný skutek, každičkový krok je popsán a zdůvodněn, stejně jako každý muž i žena - informátoři, kontakty, zdroje - mají své obličejce, hlasy a krycí historky. A každičkový měsíc, každičkový týden jsme se Carlosovi o kousek přiblížili. A pak najednou nic. Mlčení. Šest měsíců naprostého vakua."

"Ale to už není pravda," odporoval prezidentův poradce. "Došlo přece k přerušení ticha. Kdo ho přerušil?"

"A jsme u základní otázky, není-liž pravda?" poznamenal starý muž unaveným hlasem. "Měsíce mlčení a pak náhlá exploze neschválené, nepochopitelné aktivity. Proniknutí do účtu, změna fiche a převod milionů, jež byly podle všeho ukradeny. A především zabítí několika mužů a nastražení pastí na jiné. Ale pro koho? A kým?" Mnich unaveně zavrtěl hlavou. "Kdo je ten muž tam venku?"

20

Mezi dvěma pouličními svítilnami, uhlopříčně přes ulici proti zdobeným těžkým dveřím budovy z hnědého kamene parkovala limuzína. Na předním sedadle seděl uniformovaný řidič. Řidič u volantu takového vozu nebyl v ulici lemované stromoradiem rozhodně nic neobvyklého. Neobvyklé však bylo, že ve stínu na hlubokých zadních sedadlech zůstávali skryti dva další muži a ani trochu se neměli k vystoupení z auta. Namísto toho pouze sledovali vchod do domu z hnědého kamene. Takto si byli jisti, že nemohou být spatřeni ani žádnou infračervenou kamerou.

Jeden z pasažérů si upravil na nose brýle. Za tlustými skly vypadaly jeho oči jako oči sovy, které podezíravě sledovaly okolí. Alfred Gillette, ředitel Oddělení pro prověřování osobních dat a jejich hodnocení Národním výborem pro bezpečnost, promluvil. "Jak je uspokojivé, být přítomen zhroucení celé té domýšlivosti. A o co uspokojivější je být dokonce příčinou tohoto kolapsu."

"Vy ho ale opravdu nemáte rád, že?" pronesl Gillettův společník, ramenatý muž v černém přšiplášti. Jeho přízvuk svědčil o slovanském původu.

"Je mi odporný. Představuje pro mě vše, co na Washingtonu nenávidím. Správné školy, domy v Georgetownu, farmy ve Virginii, poklidné schůzky v těch jejich klubech. Mají svůj uzavřený svět, do kterého se člověk nedostane - oni si ho prostě sami řídí. Prevítí. Washingtonská elitní nafoukaná šlechta. Využívají intelektu jiných lidí, práci druhých, a to všechno halí do formálních rozhodnutí, na nichž se skví jejich podpisy. A pokud do tohoto světa nepatříte, jste jenom jakousi beztvarou bytostí, zvanou 'celkem fajn poskok'."

"Přeháníte," pronesl Evropan s očima upřenýma na hnědý dům. "Onehdy jste si vůbec nevedl špatně. Jinak bychom vás přece nikdy nekontaktovali."

Gillette se zamračil. "Jestli jsem si nevedl špatně, tak to bylo jen proto, že jsem se stal nepostradatelným pro více takových lidí, jako je David Abbott. Mám v hlavě tisíc údajů, o kterých oni nemají ani ponětí. Je to prostě pro ně pohodlnější, když mě postaví tam, kde se odpovídá na otázky a kde je třeba vyřešit nějaké problémy. Ředitel Oddělení pro prověřování osobních dat a jejich hodnocení! Oni prostě tenhle titul, tohle místo pro mě vytvořili. Víte proč?"

"Ne," odpověděl Evropan s pohledem na hodinky, "nevím proč, Alfrede."

"Protože nemají tu trpělivost trávit dlouhé hodiny hloubáním nad tisícovkami různých hlášení a fasciklů. Radši si vyjdou na večeři někde do Sant Souci nebo se napařují před komisemi Senátu, kde předčítají ze stránek, které jim připravili druzí - ti neviditelní, bezejmenní. Prostě ti jejich 'celkem fajn poskoci'."

"Jste zahořklý," pronesl Evropan.

"Víc, než si dokážete představit. Celý život dělat práci pro pitomce, kteří by si měli všechno dělat sami. A co za to? Nějaký titul a občasný oběd, při kterém ze mě tahají rozumy už mezi krevetami a předkrmem. Tohle dělají všichni, i ten vrcholně arogantní David Abbott, a přitom by bez lidí jako já neznamenal vůbec nic."

"Jenom Mnicha nepodceňujte. Ani Carlos si to nedovolí."

"Jak by také mohl? On přece vůbec neví, čím je cenný. Všechno, co Abbott dělá, je zahaleno tajemstvím, takže nikdo

ani nemůže vědět, kolika chyb se dopustil. A když náhodou už nějaká vypluje na povrch, pak za ni můžeme my, blbci jako já."

Evropan sklouzl pohledem z okénka na Gillette. "Jste moc emotivní, Alfredě," pronesl chladně. "Musíte si na to dávat pozor."

Úředník se usmál. "Tohle nikdy nebude na překážku. Věřím, že celý můj příspěvek Carlosovi to jenom potvrdí."

Řekněme, že se připravuji na konfrontaci, o kterou bych nechtěl přijít za nic na světě."

"To je alespoň slovo chlapa," prohlásil ramenatý muž vedle něho.

"A co vy? Jak jste na mě připadl?"

"Věděl jsem, po čem mám pátrat." Evropan se znovu zadíval okénkem ven.

"Myslím vás. Práci, kterou děláte. Pro Carlose."

"Nemám žádné podobně komplikované důvody. Pocházím ze země, kde vzdělání lidé jsou povyšováni podle vrtochů blbců recitujících z paměti marxistické litanie. Carlos taky věděl, kde hledat."

Gillette se zasmál, až se mu skoro zaleskly oči. "Koneckonců, ani se moc od sebe nelišíme. Vyměňte filozofii našich států Východního pobřeží za marxismus a v tu ránu najdete docela zřetelnou paralelu."

"Možná máte pravdu," souhlasil Evropan a znovu pohlédl na hodinky. "Teď by to už nemělo trvat dlouho. Abbott vždycky jezdí půlnočním vlakem. Zodpovídá se Washingtonu za každou hodinu svého času."

"Jste si jistý, že vyjde sám?"

"Vždycky chodí sám, navíc by si nikdy nedovolil nechat se vidět s Elliotem Stevensem. Webb a Stevens taky odejdou zvlášť, většinou s dvacetiminutovým odstupem."

"Jak jste na Treadstone přišli?"

"Nebylo to zase až tak těžké. Sám jste k tomu přispěl, Alfredě. Jako jeden z těch 'celkem fajn poskoků'." Muž se zasmál, oči ale i nadále upíral k domu. "Sám jste nám řekl, že Kain pochází z Medusy a jestli se Carlosova podezření zakládají na pravdě, pak tu muselo existovat i spojení s Mnichem. Toto jsme věděli najisto. Carlos nám nařídil, abychom Abbotta sledovali čtyřicet hodin denně. Pak se ale něco zvrátilo. Poté, co se ozvěny výstřelů v Curychu donesly do Washingtonu, začal být Abbott neopatrný. Podařilo se nám vysledovat ho až sem. Potom už to byla jenom otázka výdrže."

"A co vás dovedlo do Kanady? K tomu muži v Ottawě?"

"Ten člověk se odhalil sám tím, že začal pátrat po Treadstonu. Když jsme se dozvěděli totožnost té ženské, nechali jsme sledovat ministertstvo financí, zvláště sekci, v níž pracuje. Ozval se telefon z Paříže. Byla to ona a vyzývala ho, aby začal pátrat. Nevěděli jsme to přesně, ale podezírali jsme Bournea, že bude chtít Treadstone vytunelovat. Jestli se rozhodl zradit, pak to byla jedna z cest, jak se ze všeho vyvléknout a ještě se dostat k prachům. To je ale jedno. Tahle zástupkyně z ministerstva, o níž mimo kanadskou vládu nikdo nikdy neslyšel, se změnila ve velice aktuální problém. Dálnopisy byly náhle plné různých zpravodajských komuniké. To byl důkaz, že Carlos měl pravdu a že i vy jste měl pravdu, Alfredě. Žádný Kain neexistuje. Je to celé jenom fikce, jakási past."

"Bylo to tak od samého začátku," souhlasil Gillette. "Říkal jsem vám to. Tři roky falešných zpráv z neověřitelných zdrojů. To bylo vše."

"Od samého začátku," zamumlal Evropan. "Byl to nepochybně Mnichův nejbrilantnější výtvor... Dokud se něco nestalo a ten jeho výtvor se nerozsypal. Všechno se teď doslova rozpadá ve švech."

"Stevensova přítomnost tady to potvrzuje. Prezident trvá na tom, že chce být informován."

"Na tom trvat musí. V Ottawě se totiž objevilo hlodavé podezření, že člena jedné ze sekcí ministerstva financí zabila americká zpravodajská služba." Evropan se odvrátil od okénka a pohlédl na úředníka. "Pamatujte si, Alfredě, že my se prostě chceme dozvědět, co se stalo. Sděloval jsem vám fakta tak, jak jsme se je dozvíдали. Jsou nevyvratitelná a Abbott je popřít nemůže. Musíme je ale předložit, jako by všechno pocházelo z vašich vlastních nezávislých zdrojů. Prostě jste z toho celí vedle. Požadujete vysvětlení. Celá zpravodajská služba tím byla oklamána."

"To také byla!" vykřikl Gillette. "Oklamaná a zneužitá. Nikdo ve Washingtonu neví nic ani o Bourneovi, ani o Treadstonu. Všechny z toho vynechali! To je něco úžasného. Vůbec nemusím nic předstírat. Arogantní pitomci!"

"Alfredě," uklidňoval ho Evropan a varovně pozdvihl ve stínu ruku, "nezapomínejte, pro koho pracujete. Hrozba nesmí vycházet ze vzteku, jen z profesionálně chladného pobouření. Jinak vás bude okamžitě podezírat. Jakékoliv jeho pochybnosti musíte okamžitě rozptýlit. Vy jste přece žalobce, ne on."

"Budu si to pamatovat."

"Dobře." Sklem proniklo světlo reflektorů. "Abbottovo taxi už je tady. Postarám se o řidiče." Evropan sáhl někam doprava a stiskl páčku pod dveřním opěradlem. "Budu ve svém autě naproti přes ulici a budu na příjmu." Pak promluvil k řidiči. "Abbott teď každou chvíli vyjde ven. Víš, co máš dělat."

Řidič přikývl. Oba muži vystoupili z auta současně. Šofér obešel kapotu, jako by doprovázel svého bohatého zaměstnavatele na jižní stranu ulice. Gillette je pozoroval zadním okénkem. Muži zůstali několik vteřin stát spolu, pak se rozdělili. Evropan zamířil k příjezdějícímu taxíku, v pozdvížené ruce viditelně držel bankovku. Taxi bude odvoláno, protože volající změnil svůj plán. Řidič pospíchal na severní stranu ulice, kde se ukryl ve stínu schodiště dva vchody od Treadstonu, sedmdesátá první.

O půl minuty později Gillettovy oči sklouzly směrem ke dveřím hnědého domu. Na chodníku před domem se objevil proud světla. David Abbott netrpělivě vyšel na ulici, rozhlížel se nahoru i dolů a očividně nazloben pokukoval po hodinkách. Taxík měl zpoždění a on musí chytit letadlo. Bylo nezbytné přesně dodržet časový program. Abbott sešel ze schodů, na chodníku se vydal doleva a neustále se pátravě rozhlížel po taxíku. Během několika vteřin projde kolem ukrytého řidiče. Když se skutečně dostal až k němu, byli již oba mimo dosah kamer.

Přepad se odehrál rychle, diskuse byla jen velice krátká. Za chvíli už ohromený David Abbott nastupoval do limuzíny

a její řidič opět zmizel mezi stíny.

"Vy!" vyrazil ze sebe Mnich a jeho hlas byl plný hněvu i znechucení. "Ze všech možných lidí právě vy."

"Myslím, že nejste právě v takové situaci, abyste si mohl dovolit chovat se přezíravě... A tím méně arogantně."

"Co jste to udělal? Jak se vůbec opovažujete? Curych. Záznamy o Meduse. To jste byl vy!"

"Záznamy o Meduse, ano. Curych, ano. Ale tady nejde o to, co jsem udělal já, ale co jste provedli vy! Poslali jsme do Curychu našeho člověka s upozorněním, po čem má pátrat. Podařilo se mu to najít. Jmenuje se Bourne, že ano? Je to ten, kterému říkáte Kain. Muž, kterého jste si sami stvořili."

Abbott si udržoval sebeovládání. "Jak se vám podařilo najít tenhle dům?"

"Vytrvalostí. Nechal jsem vás sledovat."

"Nechal jste mě sledovat? Co jste si k čertu myslel, že děláte?"

"Pokoušel jsem se jenom napravit některé omyly. Narovnat věci, které jste pokroutil svým lhaním, zatímco pravdu jste před námi ostatními tajil. A co jste vlastně dělal vy?"

"Propánakrále, vy jste úplně cvok!" Abbott se zhluboka nadechl. "Proč jste to provedl? Proč jste za mnou nepřišel?"

"Protože byste s tím stejně nic neudělal. Podařilo se vám zmanipulovat všechny zpravodajce. Stálo to miliony dolarů, nekonečné tisíce hodin práce, řadu lží. Ambasády a naše základny jste krmil spoustou lží a hrubým překrucováním ohledně toho zabijáka, který ovšem nikdy neexistoval. Já si na vaše slova vzpomínám - jaká je to pro Carlose výzva! Jak neodolatelná past to pro něho byla! Jenomže i my jsme byli vašimi figurkami. To ale já jako zodpovědný člen Bezpečnostní rady rezolutně odmítám. Všichni jste stejní. Proboha, kdo z vás má tu drzost porušovat pravidla - a nejenom pravidla, dokonce i zákon - a dělat z nás hlupáky?"

"Jinak to nešlo," poznamenal starý muž unaveným hlasem. V matném světle byl jeho obličej celý rozrytý hlubokými vráskami. "Kolik lidí to ví? Povězte mi pravdu."

"Zatajil jsem to. Tolik jsem pro vás ještě udělal."

"Ježíšmarjá, to ale nestačí!"

"Nemusí to trvat věčně. Tečka," pronesl úředník důrazně. "Chci vědět, co se doopravdy stalo."

"Co se stalo?"

"S tou vaší skvělou strategií. Zdá se, že... Že se teď rozpadá ve švech."

"Proč si to myslíte?"

"Je to přece jasné. Bourne jste ztratili a nemůžete ho najít. Ten váš Kain zmizel i s pokladem, který byl pro něho v curyšské bance uložený."

Abbott zůstal chvíli zticha. "Počkejte! Co váš k této myšlence vede?"

"Vy," vypálil rychle Gillette. Rozvážný muž neodolal svůdné otázce. "Musím uznat, že jsem obdivoval, jak jste se ovládal, když ten osel z Pentagonu tak zasvěceně hovořil o operaci Medusa... A přitom seděl jenom přes stůl od člověka, který ji celou vytvořil."

"To už je všechno historie." Hlas starého muže nyní zesílil. "Vy byste to nepochopil."

"Řekněme, že od vás bylo dost neobvyklé, když jste mlčel. Chci říct: Kdo u toho stolu věděl o Meduse víc než vy? Ale vy jste neřekl jediné slovo a nad tím jsem musel uvažovat. Proto jsem jsem tak horlivě protestoval proti přílišné pozornosti věnované tomu atentátníkovi, Kainovi. Vy jste se nemohl otevřeně postavit na zadní, Davide. Musel jste nabídnout nějaký velice přijatelný důvod, aby se v hledání Kaina pokračovalo. Proto jste do toho zatáhl Carlose."

"Byla to pravda," skočil mu do řeči Abbott.

"Samozřejmě, že to byla pravda. Vy jste dokonale věděl, kdy to použít, a já zase věděl, kdy to rozpoznat. Bylo to geniální. Tak jako vytáhnout hada z hlavy Medusy, která se odráží ve vypulírovaném bájném štítě. Nebo jako když vyzývatel skočí do ringu, aby šampióna vylákal z jeho rohu."

"Bylo to správné, od samého začátku to bylo správné."

"Proč ne? Jak jsem řekl, bylo to celé geniální, až na ten poslední krok, který proti Kainovi podnikli jeho vlastní lidi. Kdo by ty kroky mohl spojovat s Kainem lépe než onen muž z Výboru čtyřiceti, který na každé konferenci referoval o tajných operacích? Všechny jste nás zneužíval!"

Mnich přikývl. "Dobře. Do určité míry máte pravdu. Skutečně v tom bylo kus zneužívání - i když podle mého názoru zcela pochopitelného. Ale není to tak, jak si myslíte. Existují příslušné šeky a záznamy o platební bilanci. Vždycky existovaly, jinak bych to ani nepřipustil. Treadstone tvoří malá skupinka lidí, těch nejdůvěryhodnějších z vlády. Další pocházejí od armádní G-2 až po Senát, od CIA až po Námořní zpravodajskou službu a nyní i Bílý dům. Kdyby došlo ke skutečnému zneužití, pak by zcela jistě kdokoliv z nich neváhal celou operaci okamžitě zarazit. Zatím to nikdo neudělal. Já vás žádám, abyste to ani vy nedělal."

"Stanu se členem Treadstonu?"

"Už jím jste."

"Aha. Co se vlastně stalo? Kde je Bourne?"

"To bych taky moc rád věděl. My si dokonce ani teď nejsme jistí, jestli je to vůbec Bourne."

"Čím že si to nejste jistí?"

"Já vím. Co se stalo? Kde je Bourne?"

"Moc rád bych to věděl. My si dokonce ani teď nejsme jistí, jestli je to vůbec Bourne."

"Čím že si to nejste jistí?"

Evropan sáhl po spínači na palubní desce a přerušil spojení. "A je to," řekl. "To jsme potřebovali vědět." Obrátil se k řidiči vedle sebe. "Teď sebou hod'te. Rychle se přesuňte k těm schodům. Pamatujte si, jestli někdo vyjde, pak máte přesně tři vteřiny, než se dveře zavřou. Hejbněte kostrou."

Muž v uniformě vyrazil z auta a vydal se po chodníku směrem k Treadstonu, sedmdesátá první. Před jedním ze sousedních domů z hnědého kamene se jakýsi pár ve středních letech hlasitě loučil se svými hostiteli. Řidič zpomalil, sáhl do kapsy pro cigaretu a zastavil se, aby si zapálil. Každý by ho asi považoval za nějakého znučeného řidiče, který si krátí dlouhou chvíli při únavném nočním čekání. Evropan ho nejprve chvíli pozoroval, načež si rozeplnul plášť a vytáhl dlouhý plochý revolver s tlumičem na hlavní. Uvolnil bezpečnostní pojistku, zastrčil zbraň zpět do pouzdra, vystoupil z auta a přešel k limuzíně. Její zrcátka byla správně nastavena. Když se držel ve slepém úhlu, žádný z mužů uvnitř nemohl vidět, že přichází. Evropan se ještě krátce zastavil u zadního kufru a pak se rychle s předpaženou rukou vrhl k pravým předním dveřím auta. Trhnutím je otevřel, jako kočka se vrhl dovnitř a revolverem namířil na vedlejší sedadlo.

Alfred Gillette zalapal po dechu. Levou rukou vystřelil směrem ke klíče. Evropan však s hlasitým cvaknutím zavřel centrálním zamykáním všechny dveře. David Abbott zůstal bez hnutí a zíral na vetřelce.

"Dobrý večer, Mnichu," pozdravil ho Evropan. "Někdo, o kom jsem slyšel, že si také často přivlastňuje náboženský hábit, vás pěkně pozdravuje. Nejen Kaina, ale taky personál vašeho domu v Treadstonu. Například takového Jachtaře, bývalého prvotřídního agenta."

Gillette konečně našel hlas, i když to byla jenom ubohá směsice sténání a šepotu. "Co má tohle znamenat? Kdo jste?" vyrazil ze sebe, jako by netušil, o co běží.

"Ale no tak, starý příteli. To přece není nutné," odpověděl muž se zbraní. "Podle výrazu v obličeji pana Abbotta vidím, že si uvědomuje, jak správné byly jeho počáteční pochybnosti o vás. Člověk by měl vždycky dát na první dojem. Že, Mnichu? Měl jste samozřejmě pravdu. Našli jsme dalšího nespokojence, protože ten váš systém je produkuje až povážlivě rychle. Tenhle nám předal záznamy o Meduse. Dovedly nás k Bourneovi."

"Co to děláte?!" zaječel Gillett. "Co to povídáte!"

"Nudíte mě, Alfred. Vy jste ale vždycky patřil jen k těm celkem fajn poskokům. Škoda, že jste nevěděl, u kterých poskoků máte zůstat. Lidé vašeho typu to ale nikdy nevědí."

"Vy!..." Gillette se na sedadle nadzvedl. Obličej měl zkroucený do zuřivé grimasy.

Evropan vystřelil. Ozvěna tlumeného výstřelu z hlavně se krátce rozlehla měkkým interiérem vozu. Úředník se na sedadle sesunul a jeho tělo se zhroutilo na podlahu ke dveřím. Jeho soví oči zůstaly i ve smrti doširoka otevřené.

"Nemyslím, že byste ho litoval," poznamenal Evropan.

"To máte pravdu," přiznal Mnich.

"Tam venku je Bourne, vy to přece víte. Kain zradil, zlomil se. Doba dlouhého mlčení skončila. Had z Medusiny hlavy se rozhodl, že uštkne. Nebo si ho někdo koupil. To je taky jedna z možností, ne? Carlos si lidi kupuje, jako například toho, co teď leží u vašich nohou."

"Ode mne se nic nedozvíte. Ani to nezkoušejte."

"Už nic nepotřebuji vědět. Víme všechno. Delta, Charlie... Kain. Jména už nás nezajímají, skutečně ne. Poslední, co ještě zbývá, je odstranit Mnicha, který rozhoduje. Vás. Bourne je v pasti. Je s ním konec."

"Jsou tu ale i jiní, kteří rozhodují. On se k nim dostane."

"Jestli se mu to podaří, tak ho na místě zabijou. Není nic ohavnějšího než mužský, který zradil. Avšak k tomu, aby vás někdo mohl zradit, musí existovat nevyvratitelné důkazy o tom, že vám ten člověk opravdu patřil. Carlos ten důkaz má - on skutečně váš byl. Počátek jeho kariéry je stejně delikátní jako všechno ostatní v záznamech o Meduse."

Starý muž se zamračil. Měl strach. Ne o svůj život, ale o něco daleko nenahraditelnějšího. "Jste blázen," pronesl nahlas.

"Žádný takový důkaz neexistuje."

"To byla ta chybička, vaše chybička. Carlos je pečlivý a jeho chapadla sahají do všech zákoutí. Potřeboval jste nějakého člověka z Medusy, někoho, kdo existoval a pak zmizel. Vybral jste si muže jménem Bourne, protože okolnosti jeho zmizení byly nečitelné, vymazané ze všech existujících záznamů - jak jste si alespoň myslel. Nepočítal jste však s jedním zpravodajským kádrem z Hanoje. Ten pronikl do Medusy. O tom existují záznamy. Dne 25. března 1968 byl Bourne v džungli nedaleko Tam Quanu popraven důstojníkem Americké zpravodajské služby."

Mnich vyrazil kupředu. Nezbyvalo mu již nic jiného než závěrečné gesto, poslední výraz vzdoru. Evropan vystřelil.

Dveře hnědého domu se otevřely. Řidič se ve stínu pod schody usmál. Pobočníka z Bílého domu vyprovázela starý obyvatel Treadstonu, ten, kterého nazývali Jachtař. Zabiják věděl, že primární poplachové zařízení je nyní vypnuto. Třísekundová časová mezera nyní neplatila.

"Bylo od vás milé, že jste se stavil," pronesl Jachtař a potřásl návštěvníkovi rukou.

"Velice vám děkuji, pane."

To byla poslední slova, která si ti dva muži vyměnili. Řidič nad cihlovým zábradlím zamířil a dvakrát stiskl kohoutek. Tlumené rány zcela splynuly s myriádami vzdálených zvuků města. Jachtař se sklátil dozadu, pobočník z Bílého domu se chytil za hrudník a narazil do dveřního rámu. Řidič se rychle prosmykl kolem zábradlí a vyrazil po schodech vzhůru. Stačil zachytit Stevensovo tělo dříve, než padlo k zemi. Šofér s býčí silou zvedl muže z Bílého domu do výšky a hodil ho dveřmi do foyer za Jachtařem. Pak se obrátil k vnitřní straně těžkých ocelových dveří. Věděl, co hledá, a také to brzy našel. Podél horní římsy uviděl silný kabel barvy ostění, který mizel ve zdi. Přivřel dveře, zvedl zbraň a vystřelil do kabelu. Plivnutí revolveru následoval výbuch statických výbojů a jisker. Bezpečnostní kamery tím vypadly a obrazovky všude v domě rázem osleply.

Otevřel dveře, aby dal smlouvený signál. Ani to nebylo nutné. Evropan se již rychlým krokem blížil tichou ulicí. V několika vteřinách vyběhl po schodech a vstoupil dovnitř. Rychlým pohledem přešel po foyer a zrak se mu zarazil na dveřích v nejvzdálenější stěně. Oba muži zvedli z podlahy koberec a Evropan přivřel dveře. Pak pevně nacpali látku do ocelové mezery. Mezi dveřmi a rámem tak zůstala asi pěticentimetrová mezera a bezpečnostní západky zůstaly zavřené.

Tedť se nemohl spustit ani žádný záložní alarm.

Chvilí zůstali stát v tichosti. Byli si vědomi toho, že jestli mají být odhaleni, stane se to v co nejkratší době. Vzápětí se též skutečně ozvalo, jak někdo v patře otevírá dveře. Následovaly kroky a kultivovaný ženský hlas, který se k nim snášel po schodišti.

"Drahoušku, právě jsem si všimla, že vyplivla ta zatracená kamera. Mohl by ses na to podívat?" Následovalo odmlčení a pak se znovu ozval stejný hlas. "Koneckonců, proč bych o to nemohla poprosit Davida?" Opět chvilka ticha a pak znovu několik slov s precizní intonací. "Neobtěžuj s tím Jezuitu, drahoušku. Řekni to Davidovi!"

Ozvaly se další dva kroky a pak ticho přerušené tichoučkým zašustěním látky. Evropan pečlivě pozoroval schodiště. Náhle zhaslo světlo. David. Jezuita... Mnich!

"Chyt' ji!" zařval na řidiče, otočil se na místě a namířil svou zbraní na dveře v zadní stěně haly.

Muž v uniformě vyrazil po schodech vzhůru. Ozval se výstřel, který evidentně pocházel z nějaké těžké zbraně. Rána navíc nebyla ani přidušená, ani utlumená. Evropan vzhledl směrem do patra a uviděl řidiče, jak si rukou svírá rameno, z něhož vytéká krev a vsakuje do jeho kabátu. Pistoli držel stále napřaženou a z její hlavně vystřelovala nepříliš hlasitá zakašlání směrem na schodiště.

Dveře na konci haly se náhle prudce otevřely a objevila se postava majora. Stál tam v šoku a v ruce svíral jakýsi šanon. Evropan dvakrát vystřelil a Gordon Webb se zapotácel. Z rozervaného hrdla mu prýštila krev a papíry ze šanonu se rozlétly po podlaze. Muž v pršiplášti vyrazil po schodech za řidičem. Nad nimi ležela šedovlasá žena, zhroucená přes zábradlí. Byla mrtvá a z hlavy a krku jí odkapávala krev. "Jsi v pořádku? Můžeš jít?" zeptal se Evropan.

Řidič přikývl. "Ta kurva mi ustřelila půlku ramene, ale nějak to zvládnou."

"Budeš muset!" poručil mu velitel a strhl ze sebe pršiplášť. "Vezmi si můj kabát. Chci sem dostat Mnicha. Rychle!"

"Ježíši Kriste!..."

"Carlos tu chce Mnicha!"

Zraněný muž si neohrabaně oblékl černý plášť a vydal se po schodech dolů, kolem těl Jachtaře a pobočníka z Bílého domu. Opatrně, se značnou bolestí se protáhl předními dveřmi a sešel po venkovních schodech.

Evropan ho pozoroval, přidržoval dveře a přemítal, jestli ten muž ještě má dostatek síly, aby se svého úkolu zhostil. Měl dost síly. Byl to takový býk, jemuž Carlos dokázal splnit, cokoliv si právě zamane. Řidič nepochybně dokáže tělo Davida Abbotta do hnědého domu vynést tak, že to pro jakéhokoliv případného kolemjdoucího bude vypadat, jako by podpíral kamaráda, který poněkud přebíral. A ačkoliv sám krvácí, ještě nějak musí zvládnout odvézt tělo Alfreda Gilletta na druhou stranu řeky, kde ho musí hodit do močálu. Carlosovi muži jsou schopni takových výkonů - jsou to samí siláci. Nespokojení býci, kteří našli smysl své existence v jediném člověku.

Evropan se obrátil a vykročil halou. Měl ještě nějakou práci. Zbývalo definitivně zneškodnit muže jménem Jason Bourne.

Ty rozházené dokumenty znamenaly víc, než mohl vůbec doufat. Byl to přímo dar z nebes. Nalezl dvě složky obsahující všechny kódy a způsoby spojení, které onen mýtický Kain kdy použil. Nyní však již zdaleka není tak záhadný, pomyslel si Evropan, když na sebe skládal jednotlivé papíry. Scéna byla připravená, čtyři mrtvolky na svých místech v mírumilovně elegantní knihovně. David Abbott ležel prohnutý v křesle, v mrtvých očích výraz šoku, u jeho nohou ležel Elliot Stevens. Jachtař byl zhroucený na stole, v ruce třímal převrženou láhev whisky. Pod ním se na zemi rozvaloval Gordon Webb s kufříkem v ruce. Ať už došlo k jakémukoliv násilí, situace jednoznačně svědčila o tom, že se vše stalo nečekaně. Střelba se objevila doslova uprostřed klidné konverzace.

Evropan procházel místností v glazé rukavicích a pohledem oceňoval umělecké ztvárnění scény před sebou. Ono to skutečně bylo umění. Propustil řidiče, utřel všechny kliky u dveří, každé tlačítko, každou lesklou dřevěnou plochu. Byl čas na poslední jemný dotyk štetce. Přistoupil ke stolu, kde na stříbrném podnose stály koňakové skleničky. Zdvedl jednu z nich a prohlédl si ji proti světlu. Jak předpokládal, nebyla na ní žádná nečistota. Postavil ji na stůl a z kapsy vytáhl malý plochý balíček z plastiku. Otevřel ho a vyňal kousek průhledné lepicí pásky. Tu také přidržel proti světlu. Byly tam, stejně jasné jako čáry nějakého portrétu. Ty čáry vlastně svým způsobem portrétem byly, ježto byly stejně nezpochybnitelné jako kterákoliv fotografie.

Otisky byly už dříve sejmuty z lahve Perrieru, kterou získali z kanceláře v bance Gemeinschaft v Curychu. Byly to otisky pravé ruky Jasona Bournea.

Evropan vzal sklenku na koňak a s pečlivostí umělce, kterým opravdu byl, přitiskl pásku na spodní okraj. Pak pásku opatrně oddálil a skleničku si opět prohlédl. Proti světlu stolní lampy byly dokonalé otisky jasně vidět.

Přenesl skleničku na okraj parketu a upustil ji na zem. Poklekl, pečlivě si prohlédl úlomky, několik z nich sebral a zbytek zametl pod závěsy.

To, co měl, mu bohatě stačilo.

"Později." Bourne hodil kufr na postel. "Musíme odsud vypadnout."

Marie seděla v křesle. Znovu si pročítala ten novinový článek. Vybírala si z něho některé pasáže a opakovala je nahlas. Byla absolutně soustředěná. Přemýšlení ji plně stravovalo, přitom se však stále více utvrzovala ve správnosti svého prvního analytického rozboru.

"Mám pravdu, Jasone. Někdo nám opravdu tímto způsobem posílá jakousi zprávu."

"Promluvíme si o tom později. Už teď jsme tady moc dlouho. Tyhle noviny budou nejdéle do hodiny po celém hotelu a ranní vydání může být ještě horší. Není čas se zdržovat. V hotelové hale jsi vždycky nápadná a v té naší tě už vidělo příliš mnoho lidí. Sbal se."

Marie vstala, ale k ničemu dalšímu se neměla. Svou nehybností ho přiměla, aby na ni pohlédl. "Později si promluvíme o několika věcech," pronesla pevným hlasem. "Tys mě už opouštěl, Jasone, a já chci vědět proč."

"Slíbil jsem, že ti to povím," odpověděl bez vytáček, "protože to musíš vědět, a to myslím vážně. Ale právě teď chci, abychom odsud vypadli. Sbal si věci, sakra!"

Na tento náhlý výbuch vzteku překvapeně zamrkala. "Ano, samozřejmě," zašeptala.

Nasedli do výtahu, který je zavezl do hotelové haly. Když se dostali k její ošlapané mramorové podlaze, Bournea náhle přepadl pocit, jako by se nechránění a zranitelní ocitli v kleci. Jestliže se výtahová kabina zastaví, mohou být zatčeni. Pak pochopil, proč vnímá nebezpečí tak intenzivně. Vlevo dole byl recepční pult, u něhož seděl vrátný - concierge a po pravici měl hromadu novin. Byl to onen plátek, který Jason strčil do kufříku a který nyní Marie nesla v ruce. Concierge si vybral jedno číslo novin a dychtivě se do něho začel. Podvědomě se šťoural párátkem v zubech plně pohroužen do posledního skandálu.

"Běž rovnou ven," instruoval Jason Marii. "Nezastavuj se, jenom pokračuj až ke dveřím. Sejdeme se venku."

"Ach, Bože," šeptla, když i ona zahlédla concierga. "Zaplatím co nejrychleji."

Klapot Mariiných podpatků na mramorové podlaze bylo něco, co se Bourneovi příliš nelíbilo. Stoupl si před recepční pult a zaclonil výhled do haly. Concierge vzhledl od novin.

"Bylo to u vás velice příjemné," pronesl Jason francouzsky, "ale velice pospíchám. Musím odjet ještě dnes večer do Lyonu. Jenom zaokrouhlete můj účet na rovné pětistovky, prosím. Neměl jsem čas nechávat spropitné."

Taková finanční pozornost splnila svůj účel. Concierge rychle dospěl k celkovému součtu a předložil účet. Jason zaplatil a sehnul se pro kufry. V následující chvíli překvapeně vzhledl, protože z otevřených úst concierga vytryskla exploze překvapení. Ten člověk hleděl na noviny po své pravé ruce a oči upíral na fotografii Marie St. Jacquesové. Sklouzl pohledem ke skleněným dveřím, jimiž bylo vidět Marii, stojící na chodníku. Pak přesunul udívený zrak na Bournea. V tom okamžiku mu všechno došlo. Muž v recepci strachy zkameněl. Jason rychlým krokem došel k proskleným dveřím a ramenem si je otevřel. Přitom se bleskově ohlédl zpět. Concierge právě sahal po telefonu.

"Jdem!" vykřikl Jason na Marii. "Dívej se po taxíku!"

Ten našli na rue Lecourbe, asi pět bloků od hotelu. Bourne se vžil do role nezkušeného amerického turisty a používal lámanou francouzštinu, jakou tak úspěšně mluvil v bance Valois. Vysvětlil řidiči, že on a jeho petite amie chtějí na nějaký den vypadnout z centra Paříže a odjet někam, kde mohou být sami. Snad by jim řidič mohl pár takových míst poradit. Oni by si pak vybrali.

Řidič jim poradit mohl a také to skutečně udělal. "Kousek od Issy-les-Moulineaux je malý hostinec, který se jmenuje La Maison Carrée," navrhoval. "Další, kde by se vám mohlo líbit, je v Ivry sur Seine, úplně stranou, monsieur. Nebo snad ještě Auberge du Coin v Mont-rouge - ten je velice diskrétní."

"Zkusme ten první," rozhodl Jason. "Ten vás také jako první napadl. Za jak dlouho tam budeme?"

"Ne víc než za patnáct minut, monsieur."

"Dobře." Bourne se otočil k Marii a potichu jí řekl: "Změň si účes."

"Cože?"

"Změň si účes. Buď si vlasy vyčeš nahoru, nebo je stáhni dozadu, to je jedno, ale změň si účes. Posuň se, aby tě nebylo vidět ve zpětném zrcátku. A pospěš si!"

Za několik okamžiků měla Marie své dlouhé tizíánové vlasy pevně staženy dozadu, z obličejů i krku, a za pomoci zrcátka a vlásenek, které našla v kabelce, si je upravila do pevného drdolu. Jason na ni v tlumeném světle pátrá ve pohlédli.

"Setři si z pusy rtěnku. Úplně."

S pomocí papírového kapesníku mu vyhověla. "V pořádku?"

"Ano. Máš s sebou tužku na obočí?"

"Samozřejmě."

"Namaluj si trochu silnější obočí. Protáhni je tak o půl centimetru a na koncích je malinko zatoč dolů."

Opět uposlechl. "Jak vypadám?"

"Už je to lepší," ujistil ji, když si ji pečlivě prohlédl. Jednotlivé změny nebyly sice velké, ale celková proměna byla až překvapivě výrazná. Nenásilně se změnila z jemně elegantní, okouzující dámy v trochu drsnější zjev. Přinejmenším na první pohled už nebyla totožná s onou ženou na titulní stránce novin. A na tom záleželo především.

"Až dojedeme do Moulineaux," zašeptal, "rychle vysedni a narovnej se. Nedovol řidiči, aby si tě prohlédl."

"Na to je už trochu pozdě, ne?"

"Jenom dělej přesně to, co ti říkám."

Poslouchej mě. Jsem chameleon, jmenuji se Kain a můžu tě naučit spoustě věcí, i když o to příliš nestojím. Teď mi ale nic jiného nezbývá. Umím změnit barvu, abych splynul s jakýmkoliv prostředím v lese, umím se čichem stáčet po větru. Umím nalézt cestu jak v přírodní, tak i v umělé džungli. Alfa, Bravo, Charlie, Delta... Delta je místo Charlieho a Charlie je místo Kaina. Jsem Kain. Jsem smrt. A musím ti říct, kdo jsem zač, a pak tě ztratím.

"Drahoušku, copak je?"

"Cože?"

"Díváš se na mě tak zvláště, jako bys ani nedýchal. Jsi v pořádku?"

"Promiň," omluvil se, uhnul pohledem a znovu se nadechl. "Snažím se promyslet naše další kroky. Budu moudřejší, až se tam dostaneme."

Konečně dorazili k hostinci. U něho se rozkládalo parkoviště, které bylo po pravé straně ohrazeno plotem ze sloupků a kovových tyčí. Ze zdobených dveří vpředu právě vycházeli pozdní návštěvníci. Bourne se na sedadle natáhl kupředu. "Vystoupíme tam na tom parkovišti, jestli vám to nevadí," přikázal, aniž by nabídl nějaké bližší vysvětlení neobvyklé prosby.

"Jisté, monsieur," souhlasil řidič, kývl hlavou a pak pokrčil rameny. Dal tím zřetelně najevo, že své pasažéry považuje za velmi opatrné lidi. Přestalo pršet, jen tak mlhavě mžilo. Taxík odjel. Bourne s Marií zůstali stát ve stínu listoví po straně hostince, dokud auto zcela nezmizelo. Jason odložil kufr na mokrou zem. "Počkej tady," nařídil jí.

"Kam jdeš?"

"Zatelefonovat pro taxík."

Druhé taxi je dovezlo do čtvrti Montrouge. Párek venkovanů s přísnými obličejí kupodivu na řidiče neudělal příliš velký dojem. Pomyslel si, že zřejmě hledají nějaké levnější ubytování. Až se ten šofér dostane k novinám a na jejich první straně uvidí fotografii francouzské Kanaďanky zapletené do vraždy v Curychu, pak ho rozhodně nenapadne spojit ji se ženou na zadním sedadle.

Auberge du Coin svému jménu neodpovídalo. Nebyl to žádný zájezdní hostinec zastrčený ve venkovském zapadákově. Spíše šlo o velkou rozsáhlou dvoupatrovou budovu zhruba půl kilometru od dálnice. Jestli se něčemu podobala, tak nejspíše jakési imitaci motelu, jaké zamořovaly předměstí všech větších měst na celém světě. Obchodní ráz motelu zaručoval hostům naprostou anonymitu. Nebylo obtížné si představit, že slouží jako oblíbené místo schůzek takovým hostům, kteří ke své registraci používají raději falešná jména.

Také oni se zapsali pod smyšlenými jmény a obdrželi pokoj, kde bylo vše, co mělo cenu větší než dvacet franků, připevněno k podlaze nebo přišroubováno vruty bez hlaviček k nalakovanému umakartu. Tohle místo nicméně mělo jednu výhodu - mrazničku na výrobu ledu v předsiní. Věděli, že je funkční, protože ji z pokoje slyšeli dostatečně zřetelně. Dokonce i přes zavřené dveře.

"Tak. Kdo by nám posílal nějakou zprávu?" otázal se Bourne. Stál v pokoji a otáčel skleničkou s whisky.

"To kdybych věděla, pak bych se s tím člověkem spojila," odvětila. Marie seděla s nohama překříženými u stolku na otočené židli a pečlivě Jasona pozorovala. "Mohlo by to mít něco společného s tím, proč utíkáš."

"Jestli to s tím souvisí, pak je to past."

"Žádná past to není. To, co udělal Walther Apfel, nebyla past."

"Tím bych si nebyl úplně jistý." Bourne přešel k jedinému plastickému křesílku a posadil se. "König to přece udělal; označil mě přímo v návštěvní místnosti jejich banky."

"Ale on byl jenom obyčejný podplacený pěšák, žádný bankovní úředník. Jednal sám. To Apfel udělat nemohl."

Jason vzhledl. "Co tím chceš říct?"

"Apfelovo prohlášení museli schválit jeho nadřízení. Tuto výpověď přece učinil jménem banky."

"Když si ses tak jistá, pojďme zavolat do Curychu."

"To nechtějí. Buď odpověď nemají, nebo ji nemohou dát. Apfelova poslední slova zněla, že nebudou nic dále komentovat. Nikomu. Také tahle věta je součástí vzkazu. Máme se tedy spojit s někým jiným."

Bourne se napil; ten alkohol potřeboval. Blížila se totiž chvíle, kdy začne vypravovat svůj příběh o zabijákovi jménem Kain. "Takže jsme zpátky. U koho?" otázal se. "Jsme zase v pasti."

"Ty si myslíš, že víš, kdo to je, víd?" Marie se natáhla po krabičce cigaret na stole. "Proto jsi utíkal?"

"Odpověď na obě otázky zní ano." Ten moment je tady. Zprávu poslal Carlos. Jsem Kain a ty ode mě musíš odejít.

Musím o tebe přijít. Nejdřív je tu ale Curych. Tomu musíš porozumět. "Ten článek na mě nastražili, aby mě našli."

"O tom se s tebou nebudu hádat," skočila mu do řeči. Trochu ho překvapila. "Měla jsem dost času na přemýšlení. Vědí, že usvědčující důkazy jsou falešné - tak zjevně falešné, že je to až směšné. Curyšská policie ode mě teď určitě čeká, že se spojím s kanadským velvyslanectvím..." Marie se zarazila, v ruce držela nezapálenou cigaretu. "Bože, Jasone, oni přece chtějí, abychom udělali právě tohle!"

"Kdo to po nás chce?"

"Někdo, kdo poslal ten vzkaz. Vědí, že mi nezbývá nic jiného, než se spojit s ambasadou a získat tak ochranu kanadské vlády. Nenapadlo mě to, protože jsem s velvyslanectvím už přece mluvila. S tím, no jak se jmenuje, Dennisem Corbelierem, ale ten vůbec o ničem nevěděl. Udělal jenom to, o co jsem ho požádala, nic jiného. To ale bylo včera, ne dneska, ne dneska večer." Marie se otočila k telefonu na nočním stolku.

Bourne rychle vstal z křesla a zastavil ji. Chytil ji pevně za ruku. "Nedělej to!" pronesl rozhodně.

"Proč ne?"

"Protože se mýlíš."

"Nemýlím se, Jasone! Nech mě, ať ti to dokážu."

Bourne se posunul přímo před ni. "Myslím, že by sis měla raději poslechnout, co ti musím říct."

"Ne!" vykřikla. Překvapilo ho to. "Nechci to slyšet. Teď ne!"

"Před hodinou v Paříži to byla jediná věc, kterou jsi chtěla slyšet. Poslechni si to tedy!"

"Ne! Před hodinou jsem umírala. Ty ses rozhodl, že utečeš. Beze mne. A já teď vím, že se to bude opakovat znovu a znovu, pokud to neskončí i pro tebe. Slyšíš různá slova, vidíš jakési představy a zjevují se ti různé útržky vět, kterým nerozumím, ale kvůli kterým se sám odsuzuješ. Budeš se stále odsuzovat, dokud ti někdo nedokáže, že ať jsi byl kýmkoliv... že existují lidé, kteří tě využívají a jsou ochotni tě i obětovat. Ale tam někde je také kdosi, kdo ti chce pomoci, kdo nám oběma chce pomoci. O tom je ten vzkaz! Víš, že mám pravdu. A chci ti to dokázat. Dovol mi to!"

Bourne ji mlčky držel za ruku a hleděl jí do očí. Viděl před sebou její krásnou tvář plnou bolesti i marné naděje, prosebný pohled jejích očí. Cítil se prostoupený strašnou bolestí. Možná to takhle bude lepší; sama to pozná a strach ji přinutí poslouchat, porozumět. Už tu pro ně nezbývá nic. Jsem Kain... "Dobře, zatelefonuj tedy, ale budeme se řídit

podle mého." Uvolnil jí ruce a přistoupil k telefonu. Zazvonil na recepci Auberge du Coin. "Tady je pokoj 341. Právě jsem dostal zprávu od nějakých přátel z Paříže. Chystají se přijet a na nějaký čas se k nám připojit. Máte pro ně nějaký pokoj? Prima. Jmenují se Briggsovi, jsou to Američani. Přijdu dolů a zaplatím za ně předem, takže mi pro ně můžete dát klíč od pokoje. Výborně. Děkuji."

"Co to děláš?"

"Snažím se ti něco dokázat," odpověděl. "Dej mi nějaké svoje šaty," pokračoval. "Ty nejdelší, které máš."

"Cože?"

"Jestli si opravdu chceš zatelefonovat, tak dělej, co říkám."

"Ty ses zbláznil."

"K tomu jsem se už přiznal," souhlasil a ze svého kufru vytáhl kalhoty a košili. "Ty šaty, prosím tě."

O patnáct minut později měli pán a paní Briggsovi o šest dveří dále a na druhé straně chodby pokoj připraven. Oblečení bylo na svých místech, pečlivě vybrané lampy byly zapnuté, ale ostatní nesvítily, jelikož jejich žárovky Jason vyšrouboval.

Vrátil se do pokoje. Marie už stála u telefonu. "Můžeme."

"Co jsi dělal?"

"Co jsem chtěl; co jsem musel. Teď můžeš telefonovat."

"Už je dost pozdě. Co když tam nebude?"

"Myslím, že bude. Jestli ne, tak ti dají číslo domů. Byl uvedený v telefonním seznamu Ottawy; určitě."

"Asi máš pravdu."

"Bude k zastížení. Zopakovala sis, co jsem ti poradil, abys řikala?"

"Ano, ale na tom nesejde; vím určitě, že se nepletu."

"Uvidíme. Hlavně říkej to, co jsem ti radil. Budu těsně vedle tebe poslouchat. Tak začni."

Vzala do ruky sluchátko a vytočila číslo. Za sedm vteřin po tom, kdy se ozvala ústředna ambasády, měla na drátě Dennise Corbeliera. Bylo čtvrt na dvě v noci.

"Pro Boha všemohoucího, kde jste?"

"Čekal jste, že vás zavolám, nebo ne?"

"Strašně moc jsem doufal, že to uděláte! Tady je pěkný zmatek. Čekám už od pěti odpoledne."

"Stejně jako Alan. V Ottawě."

"Který Alan? O čem to mluvíte? Kde ksakru jste?"

"Nejdřív chci vědět, co mi máte říct."

"Říct vám?"

"Máte pro mě přece nějaký vzkaz, Dennisi. O co jde?"

"Co tím myslíte? Jaký vzkaz?"

Marie zbledla v obličeji. "Nikoho jsem v Curychu nezabila. Nemohla bych..."

"Tak se proboha," přerušil ji atašé, "vraťte sem! Poskytneme vám veškerou ochranu. Nikdo se vás tady ani nedotkne!"

"Dennisi, poslouvejte mě! Vy jste čekal na tenhle můj telefonát, je to tak?"

"Ano, samozřejmě."

"Někdo vám nařídil, abyste čekal, nemám pravdu?"

Na okamžik se rozhostilo ticho. Když Corbelier znovu promluvil, měl už klidnější hlas. "Ano, nařídil. Nařídili mi to."

"Co vám řekli?"

"Že potřebujete naši pomoc. A to velice naléhavě."

Marie začala znovu dýchat. "A oni nám chtějí pomoci?"

"Tím slůvkem nám," otázal se Corbelier, "chcete zřejmě naznačit, že ten muž je s vámi, že?"

Bourne se k ní tiskl obličejem a nakláněl hlavu, aby Corbeliera slyšel. Přikývl.

"Ano," odpověděla Marie. "Jsme spolu, ale on teď na chvíli odešel. Jsou to všechno obyčejné lži, to vám snad taky řekli, nebo ne?"

"Jediné, co mi pověřili, bylo, že vás musíme najít a ochránit. Oni vám opravdu chtějí pomoci; chtějí pro vás poslat auto. Jeden z našich vozů - diplomatické auto."

"Kdo to jsou ti oni?"

"Neznám je jménem, ani nemusím. Ale vím, co jsou zač."

"A co jsou zač?"

"Specialisté. Jsou z FS-5. O moc výš se už ani dostat nedá."

"Vy jim důvěřujete?"

"Bože, samozřejmě! Spojili se se mnou přes Ottawu. Z Ottawy také dostali své rozkazy."

"Jsou teď na ambasádě?"

"Ne, jsou někde v terénu." Corbelier se na moment odmlčel, zjevně popuzen. "Ježíši Kriste, Marie - kde vlastně jste?"

Bourne znovu kývl hlavou a Marie odpověděla.

"Jsme v Auberge du Coin v Montrouge. Pod jménem pan a paní Briggsovi."

"Hned tam pošlu auto."

"Ne, Dennisi!" zaprotetovala vehementně Marie. Stále pečlivě sledovala Jasona, jehož oči ji nabádaly, aby pokračovala podle dohodnutého scénáře. "Pošlete auto až ráno. Hned brzy zrána - od tedka tak za čtyři hodiny, jestli chcete."

"To nemůžu udělat! Kvůli vám."

"Vy mi nerozumíte, musíte to udělat. Ten člověk se dostal do pasti, byl přinucen něco udělat a teď se bojí. Chce utéct. Kdyby se dozvěděl, že vám volám, hned by zmizel. Dejte mi trochu času. Můžu ho přesvědčit, aby se vzdal. Potřebuji jenom pár hodin. Teď je celý zmatený, ale v hloubi duše ví, že mám pravdu." Marie vyslovovala naučená slova a znovu se zahleděla na Bournea.

"Co je to zač, ten parchant?"

"Hrozně se bojí," odpověděla. "V poslední době s ním pořádně vláčeli. Potřebuji čas. Poskytněte mi ho."

"Marie...?" Corbelier se zarazil. "V pořádku, tak tedy hned po ránu. Řekneme... v šest hodin. A, Marie, abyste věděla, oni vám chtějí pomoci. Oni vám dokážou pomoci."

"Já vím. Dobrou noc."

"Dobrou noc."

Marie zavěsila.

"Teď počkáme," promluvil Bourne.

"Nevím, co tím chceš dokázat. Samozřejmě, že zavolá FS-5 a ti se tu samozřejmě ihned objeví. Co čekáš jiného? Přece skoro otevřeně přiznal, co se chystá udělat. O čem je přesvědčen, že musí udělat."

"A onen vzkaz vyslali ti diplomati z FS-5?"

"Podle mě nás dovezou k člověku, od něhož ta depeše pochází. Jestli je moc daleko, tak nás s ním třeba spojí. Ještě jsem si v životě nebyla ničím jistější."

Bourne se na ni zahleděl. "Doufám, že máš pravdu, protože mi záleží na tvém životě. Jestli důkazy proti tvé činnosti v Curychu nejsou součástí toho vzkazu a jestli to vypustili jenom proto, aby našli mě - jestli tedy té vymyšlené pohádce curyšská policie věří - pak se opravdu bojím tak moc, jak jsi tvrdila Corbelierovi. Nikdo na světě si nepřeje víc než já, abys měla pravdu. Ale obávám se, že se mýlíš."

Tři minuty po druhé hodině světla v hotelové chodbě zablikala a zhasla. Celá hala se ocitla v relativní tmě. Jediným zdrojem osvětlení byly lampy na schodišti. Bourne stál u dveří pokoje s pistolí v ruce. Světla v místnosti byla zhasnutá. Mohl tak z bezpečí štěrbiny pootevřených dveří pozorovat dění na chodbě. Marie stála těsně za ním. Ani nehlesli. Kroky byly sice tlumené, ale ozývaly se dosti jasně. Zřetelné, rozvážné kroky dvou lidí opatrně stoupajících po schodišti. Během několika vteřin se z matného přísvitů vynořily postavy dvou mužů. Marie se bezděky zajíkla. Jason k ní přes rameno vztáhl ruku a nesmlouvavě jí stiskl ústa. Chápal ji; právě jednoho z těch mužů poznala. Již jednou ho viděla. Bylo to na Steppdeckstrasse v Curychu pár minut před tím, než nařídil její popravu. Byl to ten blondák, kterého tehdy poslali do Bourneova pokoje. Tady sehrál roli postradatelného zvěda, jehož přivezli do Paříže, aby Bourna identifikoval a napravil tak svou chybu. V levé ruce měl malou baterku, v pravé držel revolver s dlouhou hlavní, na níž byl připevnětlumič.

Jeho společníkem byl menší, o něco podsaditější chlapík. Měl takovou jakoby zvířecí chůzi a jeho ramena, boky i nohy se pohybovaly v klasickém souladu. Límeček kabátu měl vyhrnutý, na hlavě mu seděl klobouk s úzkou krempou sražený hluboko do obličeje. Bourne upřel pohled na tohoto muže. Něco mu na něm bylo povědomé; jeho postava, chůze, způsob držení hlavy. Co to mohlo být? Kdo to je? Toho člověka znal.

Teď ale nebyl čas na přemýšlení. Oba muži se blížili ke dveřím pokoje, rezervovaného na jméno manželů Briggsových. Blondák si tenkým paprskem baterky posvítil na číslo pokoje, pak světlo sklouzlo na dveře.

To, co následovalo, bylo fascinujícím příkladem profesionální zdatnosti. Podsaditý muž držel v ruce svazek klíčů. Napřáhl ho před baterku a prsty zručně vybral ten nejvhodnější. V levé ruce držel zbraň, na které byl v nejasné záři vidět dosti nápadný tlumič. Tvar těžké automatické pistole připomínal typ Sternlicht Luger, který byl během druhé světové války ve značné oblibě u německého gestapa. Taková pistole prostřelí i železobeton a výstřel přitom není hlasitější nežli revmatické zakašlání. Je ideální například proti nepříteli státu uprostřed noci. Sousedé v motelu si žádného vyrušení ani nepovšimnou. První zjevnou známkou bude absence dvojice hostů u snídaně.

Menší muž zasunul do dveří klíč, potichu jím otočil a pak proti zámku namířil pistolí. Tři rychlé tlumené zvuky doprovodily tři krátké záblesky. Dřevo kolem kliky se rozpadlo, dveře se otevřely a oba zabijáci se vhrmuli dovnitř. Následovala krátká odmlka a pak se z pokoje ozvaly zvuky tlumené střelby. V temnotě místnosti bylo vidět spršku plamenů a bílé záblesky. Nato kdosi dveře prudce zabouchl; nedověřely se však úplně, a nestačily tak zdusit zevnitř se ozývající hlasité zvuky mlácení a padajících židlí. Konečně zřejmě našli vypínač, protože se na krátký okamžik rozsvítilo světlo. Pak ale někdo opět vztekale zhasl. Stolní lampa zaduněla o podlahu a ozval se řinkot skla. Z hrdla jednoho rozzuřeného muže se vydral vzteklý výkřik.

Oba zabijáci vyrazili ze dveří na chodbu, zbraněmi přitom mířili před sebe v očekávání léčky. Tvářili se téměř ohromeně, když zjistili, že nejde o past. Kvapně vyrazili směrem ke schodišti a právě po něm sbíhali, když se vpravo od zdemolovaného pokoje otevřely sousední dveře a z nich vykoul jakýsi mžourající hotelový host. Jen pokrčil rameny a stáhl se zpět. V potměšilé chodbě se znovu rozhostilo ticho.

Bourne chvíli stál na místě a rukou objímal Marii St. Jacquesovou. Ta se celá chvěla, obličej mu tiskla na prsa a tiše, nevěřicně vzlykala. Jason počkal několik minut, než chvění zmizí a vzlyky opět nahradí pravidelné dýchání. Děle čekat nemohl, Marie však musela vidět všechno na vlastní oči, aby konečně pochopila. Jsem Kain. Jsem smrt.

"Pojďme," zašeptal.

Vedl ji halou k pokoji, který měl posloužit jako poslední důkaz. Otevřel zpola vylomené dveře a vešli dovnitř.

Marie zůstala na prahu bez hnutí stát. Vzhled místnosti ji zároveň odpuzoval i hypnoticky přitahoval. V otevřených dveřích po pravé straně bylo vidět potměšlou siluetu postavy. Světlo za ní bylo tak ztlumené, že byly patrný skutečně jen její obrysy, a to až po chvíli, kdy si oči přivykly na zvláštní směs tmy a šeravého světla. Byla to postava ženy v dlouhých šatech, jejichž látka se jemně pohybovala v závanech z otevřeného okna.

Přímě před oknem stála druhá postava, kterou téměř nebylo vidět. Na pozadí velice mdlého světla dopadajícího sem z dálnice se nejasně rýsovaly její tvary jako neurčitá rozmazaná skvrna. I tato postava se krátkými záškuby látky ve větru jakoby pohybovala.

"Ach, Bože," vydechla Marie, celá ztrnulá. "Rozsviž, Jasone." "Ani jedno světlo nefunguje," odpověděl. "Byly tu jen dvě stolní lampy, z nichž jednu našli." Opatrně přešel na druhou stranu místnosti. Nalezl lampu, kterou hledal. Ležela na zemi u protilehlé stěny. Poklekl a zapnul ji. Marie se zachvěla.

Přes koupelnové dveře byly nitkami ze záclony přichyceny její dlouhé šaty, jež se lehce vlnily v neviditelném závanu vzduchu. Střelami byly celé proděravěle.

K rámu vzdálenějšího okna byla připínáčky připevněna Bourneova košile a kalhoty. Tabulky skla byly v místě rukávů rozbity, takže vítr, jenž proudil dovnitř, třepotal látkou nahoru a dolů. Bílá plocha košile byla na šesti místech na hrudi proděravěna uhlopříčnou řadou střel.

"Tady je ten tvůj vzkaz," oslovil Jason Marii. "Teď už víš, jak to ve skutečnosti bylo. A také si myslím, že mi už budeš snad pozorněji naslouchat."

Marie neodpověděla. Namísto toho přešla ke svým šatům. Pečlivě se prohlížela, jako by nemohla uvěřit vlastním očím. Náhle se bez varování na místě otočila a v očích se jí třpytily zadržované slzy. "Ne! To musí být nějaký omyl! Došlo k nějakému strašnému omylu! Zavolej na velvyslanectví."

"Cože?"

"Udělej, co ti říkám. Hned!"

"Přestaň, Marie. Musíš to přece pochopit."

"Ne, sakra! Ty to musíš pochopit! Tohle se přece nemělo stát. Nemohlo se to stát."

"Ale stalo se to."

"Zavolej velvyslanectví! Použij tamhleten telefon a volej, teď hned. Žádej Corbeliera. Rychle, proboha! Jestli pro tebe něco znamenám, tak udělej, oč tě prosím!"

Tuto prosbu jí Bourne odmítnout nemohl. Úpěnlivost, s jakou se na něho obracela, pohltila už nejen ji, ale i Jazona.

"Co mu mám říct?" zeptal se jí už na cestě k telefonu.

"Nejdřív ho dostaň k telefonu! Toho se totiž nejvíce bojím... Bože, já se tak bojím!"

"Jaké má číslo?"

Když je vytočil, nastalo téměř nekonečné čekání, než se ozvala spojovatelka v ústředně. Když konečně odpověděla, v jejím vzrušeném, chvillemi nesrozumitelném hlase byla cítit panika. V pozadí bylo slyšet výkřiky, ostré povely v angličtině i francouzštině. Během několika vteřin se dozvěděl důvod.

Dennis Corbelier, kanadský atašé, byl zastřelen ranou do krku právě když v 01.40 ráno scházel ze schodů kanadského velvyslanectví. Byl na místě mrtev.

"To je další část vzkazu, Jasone," zašeptala Marie vyčerpaně. "A teď budu naslouchat všemu, co mi chceš říct. Protože tam venku skutečně je něco, co se tě snaží dostihnout, co se ti snaží pomoci. Vzkaz byl vyslán, ale nikoliv pro nás nebo pro mne. Patří jenom tobě a jen ty mu máš porozumět."

22

Do přeplněného hotelu Hilton na Šestnácté ulici ve Washingtonu, D. C., dorazili celkem čtyři muži, pěkně jeden po druhém. Každý z nich použil jiný výtah a vystoupil o jedno či dvě poschodí výš, nebo níž od svého skutečného cíle. Zbytek cesty pak překonali pěšky po schodech. Na setkání mimo oblast okrsku Columbia nebylo času. Krize totiž neměla obdoby. Muži, kteří se měli setkat, představovali Treadstone, sedmdesátá první. Byli to ti, co přežili. Zbytek byl po smrti, zmasakrován v jedné tiché, stromy lemované ulici New Yorku.

Dvě z oněch tváří byly veřejnosti známé, jedna o něco více. První patřila stárnoucímu senátorovi z Colorada, za druhou se skrýval brigádní generál I. A. Crawford - Irwin Arthur, běžně nazývaný také Železný zadek - uznávaný mluvčí Vojenské zpravodajské služby a ochránce databank v G-2. Další dva muže nikdo neznal, snad s výjimkou kolegů z vlastních oddělení. Jedním z nich byl námořní důstojník středního věku zaměstnaný v Kontrole informací u 5. námořního okruhu. Čtvrtým a posledním mužem byl šestačtyřicetiletý veterán ze CIA, štíhlý chlapík plný zlosti, která stále hrozila vybuchnout. Chodil o holi. Při výbuchu granátu kdesi v jižní Asii přišel o nohu. Pracoval tehdy jako tajný agent při operaci Medusa. Jmenoval se Alexandr Conklin.

V místnosti nebyl žádný konferenční stůl; šlo o obyčejné hotelové apartmá se standardní dvojitou postelí, pohovkou, dvěma křesílky a malým servírovacím stolem. Jako místo pro tak důležitou schůzku nebyl ten pokoj nejvhodnější; nebyly tu žádné počítače, které by ozařovaly ztemnělé obrazovky zelenými písmenky, žádná elektronika s možností napojit se na podobné zařízení třeba v Londýně, Paříži nebo Istanbulu. Byl to obyčejný hotelový pokoj, úplně prázdný, až na čtyři mozky, v nichž byla uložena tajemství Treadstonu, sedmdesátá první.

Senátor se posadil na jeden konec pohovky, námořní důstojník na druhý. Conklin se složil do křesla a nehybnou končetinu natáhl před sebe. Hůl mu spočívala mezi nohama. Brigádní generál Crawford zůstal stát. V obličejí byl zarudlý a žvýkáci svaly se mu střídavě zatínaly a povolovaly.

"Podařilo se mi dovolat se prezidentovi," pronesl senátor a rukou si přitom masíroval čelo. Nedostatek spánku se začínal projevovat. "Musel jsem to udělat; dnes večer máme schůzku. Každý z vás mi řekne všechno, co ví. Začněte třeba vy, generále. Co se proboha stalo?"

"Major Webb měl nastoupit do svého auta ve 23.00 hodin na rohu Lexingtonské a Sedmdesáté druhé ulice. Čas schůzky byl stanoven napevno, ale major se neukázal. Ve 23.50 začal být řidič nervózní, kvůli vzdálenosti na letiště v New Jersey, kam měli dorazit. Seržant si adresu pamatoval - přestože dostal rozkaz, aby ji raději zapomněl -, takže k tomu domu přijel a došel až k domovním dveřím. Bezpečnostní západky byly zablokované a dveře dokořán. Všechny poplašné systémy někdo zkratoval. Ve foyer na podlaže byla samá krev a na schodišti našel mrtvou ženu. Pak přešel halou do operační místnosti, kde ležela další těla."

"Ten muž si zaslouhuje velice tiché povýšení," konstatoval námořní důstojník.

"Proč to říkáte?" otázal se senátor.

Crawford mu odpověděl. "Měl tolik duchapřítomnosti, že zavolal Pentagon a trval na použití vnitrostátní tajné linky. Dokonce specifikoval kódovanou frekvenci, čas a místo příjmu a prohlásil, že musí hovořit přímo s vysílačem. Nikomu neřekl ani slovo do doby, než jsem se ocitl u telefonu."

"Zařaď ho do Válečné školy, Irwine," pronesl Conklin s úšklebkem a pevně uchopil hůl. "Je chytřejší než většina těch šašků, které tam máš."

"Nejenže to bylo zcela zbytečné, Conkline," napomenul ho senátor, "ale navíc to bylo zjevně urážlivé. Prosím, pokračujte, generále."

Crawford si vyměnil pohled s mužem od CIA. "Spojil jsem se s plukovníkem Paulem McClarenem v New Yorku a nařídil jsem mu, aby se hlásil na příslušném místě a aby do doby, než tam dorazím, absolutně nic nepodnikal. Pak jsem zavolal Conklinovi a tady Georgeovi a společně jsme přiletěli sem."

"Já zavolal na archivní oddělení FBI na Manhattanu," dodal Conklin. "Už jsme je kdysi použili, dá se jim věřit. Neřekl jsem jim sice, po čem jdeme, ale požádal jsem je, aby pročesali záznamy a jakýkoliv pozitivní výsledek mi předali." Muž ze CIA se odmlčel a pozdvihl hůl směrem k námořnímu důstojníkovi. "Pak jim tady George dal sedmatřicet jmen, všechno to byli muži, o nichž jsme věděli, že mají záznam. Hoši přišli se svazkem, který jsme nečekali, nechťeli... a ani jsme nevěřili, že existuje."

"Delta," pronesl senátor.

"Ano," přitakal námořní důstojník. "Jména, která jsem jim předal, zahrnovala všechny, kdo měli nějakou možnost - bez ohledu na to, jak vzdálenou či zprostředkovanou - dozvědět se adresu Treadstonu, samozřejmě včetně našich jmen. Ta místnost v Treadstonu byla uklizená naprosto dočista; každá klika, sklenice - s jedinou výjimkou. Tou byla koňaková sklenička, vlastně jenom několik úlomků skla v rohu pod záclonou, ale stačilo to. Byly tam otisky - třetího a druhého prstu pravé ruky."

"Jste si absolutně jistý?" zeptal se pomalu senátor.

"Otisky nelžou, pane," odvětil důstojník. "Prostě tam byly a na úlomech sklenice zůstaly ještě stopy po koňaku. Mimo tuto místnost existuje pouze jediná osoba, která o Sedmdesáté první ulici ví - a to je Delta."

"Můžeme to tvrdit najisto? Třeba někomu někdy něco uklouzlo."

"Nesmysl," skočil mu do řeči brigádní generál. "Abbott by to nikdy neprozradil a Elliot Stevens se tu adresu dozvěděl v telefonní budce patnáct minut předtím, než tam dorazil. A mimo to, kdybychom předpokládali to nejhorší, sotva by si řekl o vlastní popravu."

"Co major Webb?" Senátor se nehodlal vzdát lehce.

"Major," odpověděl mu Crawford, "dostal tu adresu rádiem přímo ode mě poté, co přistál na Kennedyho letišti. Jak víte, frekvence G-2 je kódovaná. Opět připomínám, že i on přišel o život."

"Ano, samozřejmě." Stárnoucí senátor potřásl hlavou. "To je neuvěřitelné. Proč k tomu došlo?"

"Rád bych připomněl něco nepříjemného," ozval se generál Crawford. "Zpočátku jsem nebyl tím kandidátem vůbec nadšený. Chápal jsem Davidovy důvody a souhlasil jsem, že je ta osoba plně kvalifikovaná. Jestli si ale vzpomínáte, můj výběr to nebyl."

"Nezdá se mi, že bychom měli příliš na vybranou," upozornil senátor. "Měli jsme člověka - kvalifikovaného, jak jste sám přiznal -, který byl ochotný jít na neurčitou dobu do hluboké ilegality, denně riskovat život a přerušit veškeré vazby na svou minulost. Kolik takových mužů existuje?"

"Třeba jsme mohli najít někoho vyváženějšího," oponoval brigádní generál. "Tehdy jsem na to upozorňoval."

"Upozorňoval jsi," opravil ho Conklin, "na vlastní definici vyváženého člověka, jakého jsem však já v té době považoval za lidskou ruinu."

"Byli jsme oba v Meduse, Conkline," zareagoval Crawford sice hněvivě, ale rozumně. "Nějak to pořád nemůžeš pochopit. Chování Deltu v terénu se přece vyznačovalo trvalým a zjevně nepřátelským postojem vůči autoritám. Já byl v postavení, ve kterém jsem tento jeho způsob chování poznal přece jen poněkud jasněji než ty."

"Ve většině případů však na to měl plné právo. Kdybys strávil víc času v poli a méně v Saigonu, tak bys to pochopil. Já jsem ho chápal."

"Možná, že tě to překvapí," zareagoval generál s rukou pozdviženou ve smířlivém gestu, "ale nesnažím se omlouvat ty obrovské blbosti, které se tak často v Saigonu děly - to by nedokázal nikdo. Pouze popisují způsob chování, které mohlo vést až k předminulé noci na sedmdesáté první ulici."

Oči muže ze CIA spočívaly nadále na Crawfordovi; když přikývl hlavou, jeho nepřátelství bylo to tam. "Já ti rozumím. Omlouvám se. To je ten základní problém, že? Pro mě to není lehké; pracoval jsem s Deltou v řadě sektorů, byli jsme na stejné základně v Phnompenhu ještě předtím, než se v hlavě vašeho Mnicha vůbec objevil první zárodek Medusy. Po Phnompenhu se naprosto změnil; proto také do Medusy vstoupil, proto se také stal Kainem."

Senátor se na pohovce naklonil kupředu. "Už jsem o tom cosi zaslechl, ale ještě mi to zopakujte. Prezident musí vědět vše."

"Jeho žena a dvě děti zemřely na molu u řeky Mekong, kde je zasáhlo bombardování a kulometná palba zbloudilého

letadla - nikdo neví, či bylo to letadlo, totožnost se nám už nikdy nepodařilo zjistit. Nenáviděl válku a všechno, co s ní souviselo. Něco se v něm zlomilo." Conklin se odmlčel, pohled stále upíral na generála. "A jinak si myslím, generále, že máš pravdu. Prasklo to v něm znovu. Prostě to v něm bylo."

"Co v něm bylo?" otázal se senátor ostře.

"Myslím, že nějaká exploze, či co," pronesl váhavě Conklin. "Zatracený výbuch. Dostal se za hranici svých možností, pak se zlomil a převládla v něm nenávist. Není těžké to pochopit, člověk musí být sakra opatrný. Zabil ty muže i tu ženu v Treadstonu jako nějaký blázen v záchvatu zuřivosti. Nikdo z nich to nečekal s výjimkou ženy, která byla nahoře a pravděpodobně zaslechla výkřiky. Už to není Delta. Vytvořili jsme mýtus jménem Kain, jenomže on už přestal být legendou. Teď už je sám sebou."

"Po tolika měsících..." Senátor se v pohovce pohodlně opřel a mluvil stále tišeji. "Proč se vrátil? Odkud přišel?"

"Z Curychu," odpověděl Crawford. "Webb byl v Curychu a myslím, že jedině on ho mohl přivést zpátky. Odpověď na otázku 'proč' se asi nikdy nedozvíme. Možná si myslel, že nás tam najde všechny."

"Neví přece, kdo jsme," zaprotestoval senátor. "Jeho jediným kontaktem byl Jachtař, jeho žena a David Abbott."

"A samozřejmě Webb," dodal generál.

"Samozřejmě," souhlasně přikývl senátor. "Ale ne v Treadstonu, tam ani Webb ne."

"Na tom nezáleží," ozval se Conklin a začal bušit holí do koberece. "Vi, že existuje nějaký výbor. Webb mu mohl říct, že tam budeme všichni. Mohl to docela dobře předpokládat. Máme přece spoustu věcí k řešení - za těch šest měsíců a několik milionů dolarů. Delta to mohl považovat za dokonalé řešení. Mohl nás zlikvidovat a pak zmizet. Beze stopy."

"Jak si můžete být tak jistý?"

"Zaprvé, protože tam opravdu byl," začal vypočítávat zvýšeným hlasem muž ze CIA. "Máme jeho otisky na skleničce s koňákem, který ani nedopil. Za druhé, to celé je klasická past s několika sty možných obměn."

"Mohli byste to objasnit trochu blíže?"

"Podstatou té taktiky je zůstat potichu," skočil do debaty generál, jenž upřeně pozoroval Conklina, "až to nepřítel nevydrží a sám se prozradí."

"Copak my jsme se stali nepřáteli? Jeho nepřáteli?"

"O tom není pochyb," ujistil ho námořní důstojník. "Ať již z jakéhokoliv důvodu, Delta prostě zradil. Už se to v minulosti stalo - díky Bohu, že k tomu nedochází příliš často. Víme, co je třeba udělat."

Senátor se znovu na pohovce předklonil. "Co uděláte?"

"Jeho fotografie se nikdy neobjevila na veřejnosti," vysvětloval Crawford. "Teď ji tedy pustíme do oběhu. Pošleme ji na každou naši stanici, na každé odposlouchávací zařízení, každému zdroji a informátorovi, které máme. Ten člověk přece musí někam jít. Nejspíš začne s místy, kde to zná. Už jenom proto, aby si koupil novou totožnost. Bude utrácet peníze a my ho najdeme. Až k tomu dojde, budou pokyny zcela jasné."

"Bez prodlení ho předvedete?"

"Zabijeme ho," lakonicky odvětil Conklin. "Člověka jako Delta nemůžete jen tak zatknout a už rozhodně nemůžete riskovat, že by to udělal nějaký jiný stát. Ne člověka, který toho tolik ví."

"To prezidentovi říct nemůžu. Přece existují zákony."

"Pro Deltu ne," opáčil agent. "On je mimo zákon. A také mimo možnost záchrany."

"Mimo..."

"Správně, senátore," přerušil ho generál. "Mimo možnost záchrany. Myslím, že význam téhle fráze znáte. Budete se muset rozhodnout, jestli to prezidentovi sdělíte, nebo ne. Lepší by bylo..."

"Musíte vyzkoušet doslova všechno," přerušil senátor generála. "Minulý týden jsem hovořil s Abbottem. Ten mi pověděl, že se pracuje na nějaké strategii, jak Deltu chytit. Curych, banka, jmenování Treadstonu - to všechno do té taktiky zapadá, že?"

"Zapadalo, ale teď už je to pryč," odpověděl Crawford. "Jestli vám ty důkazy na jedenasedmdesáté ulici nestačí, tak teda nevím. Delta dostal jasný signál, aby se vrátil domů. Neuposlechl. Co ještě chcete?"

"Chci si být absolutně jistý."

"Já ho chci mrtvého." Conklinova slova, i když byla pronesena mírným hlasem, měla účinek studeného závanu.

"Nejenže porušil pravidla, která jsme si sami pro sebe stanovili, ale dokonce upadl mezi nejsmrtdutější spodinu."

Opravdu je z něho Kain. Jméno Delta jsme užívali tak často - dokonce jsme mu ani neříkali Bourne, nýbrž Delta -, že jsme na Kaina asi trochu pozapomněli. Gordon Webb byl jeho bratr. Najděte ho. A zabijte ho."

## KNIHA TŘETÍ

23

Když Bourne přistoupil k recepci v Auberg du Coin, bylo za deset minut tři hodiny ráno. Marie mezitím šla přímo k východu. K Jasonové úlevě neležely na pultu žádné noviny, zato noční recepční byl z podobného těsta jako jeho dnešní kolega v centru Paříže. Byl to silný muž s počínající pleší a přivřenými očima. Seděl zakloněný v křesle s rukama složenými na prsou a celou svou pózou vyzařoval únavu z nekonečné noční služby. Tato noc však bude z těch, pomyslel si Bourne, které si bude určitě pamatovat hodně dlouho - už kvůli všem těm škodám napáchaných v jednom z pokojů v patře. Ale to objeví nejspíš až ráno. Bourne předpokládal, že tento noční vrátný v Monrrouge bude mít určitě nějaký dopravní prostředek.

"Právě jsem volal Rouen," pronesl Jason s rukama opřenými o pult; vypadal jako muž rozrušený nad nekontrolovatelným úprkem událostí svého osobního života. "Musím okamžitě odjet a potřebuji si půjčit vůz."

"Proč ne?" zasupěl vrátný a zvedl se z křesla. "Čemu byste dal přednost, monsieur? Chtěl byste zlatý kočár, nebo raději létající koberec?"

"Prosím?"

"U nás pronajímáme pokoje, ne automobily."

"Ale já prostě musím být do rána v Rouenu."

"To nebudete. Pokud ovšem nenajdete taxikáře, který bude takový cvok, že vás tam v tuhle hodinu vezme."

"Myslím, že mi nerozumíte. Jestliže nebudu ve své kanceláři v osm ráno, utrpím značné ztráty a budu v maléru. Jsem samozřejmě ochoten štědře zaplatit."

"To je problém, monsieur."

"Určitě tu je někdo, kdo bude ochotný půjčit mi auto, řekněme... za tisíc, nebo patnáct set franků."

"Tisíc... patnáct set, monsieur?" Přivřené oči se náhle rozšířily, až se recepčnímu naplnula kůže v obličejí. "V hotovosti, monsieur?"

"Samozřejmě. Můj společník by vrátil auto zítra večer."

"Není třeba spěchat, monsieur."

"Prosím? Samozřejmě, není sebemenší důvod, proč bych si nemohl najmout taxík. Za diskrétnost jsem ochoten zaplatit."

"Nevím, kde bych teď nějaké taxi sehnal," přerušil ho recepční s vmlouvavou horečností. "Ovšem můj renault není úplně nový, a ani nejrychlejší, ale stále je to spolehlivé a slušné auto."

Chameleon změnil barvu. Znovu ho považovali za někoho, kým nebyl. Nyní již ale věděl, kým vlastně je, takže se tomu nedivil.

Začalo svítat. Marie a Jason to však nezažívali v teplém pokoji venkovského hotýlku, ve kterém by se na otapetovaných stěnách právě touto dobou začínaly objevovat skvrny prvního světla deroucího se okny a pronikajícího mezi listy stromů. Místo toho se první sluneční paprsky rozlévaly po francouzské krajině a obkreslovaly obrysy polí a kopců Saint-Germain-en-Laye. V malém autě zaparkovaném u krajnice jedné vedlejší silnice seděla dvojice. Pootevřeným okénkem se prodíraly ven obláčky cigaretového dýmu.

Celé vyprávění Jason uvedl událostmi ve Švýcarsku: Můj život se začal před šesti měsíci na malém ostrůvku ve Středozemním moři. To místo se jmenovalo Ile de Port Noir...

Na samém počátku však zaznělo jeho přiznání: Jsem známý pod jménem Kain.

Vyprávěl jí všechno, nevynechal nic z toho, co si pamatoval, včetně těch hrozných představ, jež v jeho mysli doslova explodovaly, když zaslechl slova Jacquelines Lavierové v restauraci v Argenteuilu. Jména, události, města... atentáty.

"Všechno souhlasí. Není nic, co bych neměl někde v hloubi svého mozku zakódované, co by se neprodíralo na povrch. Všechno to byla pravda."

"Byla to pravda," opakovala po něm Marie.

Zblízka se na ni podíval. "Mýlili jsme se, copak to nechápeš?"

"Možná. Zároveň jsme však měli i pravdu. Ty jsi měl pravdu a já taky."

"V čem, prosím tě?"

"Ohledně tvé osoby. Jak vidím, bude třeba to zopakovat, chladně a logicky. Ty jsi nabídl svůj život za můj dříve, než jsi mě doopravdy znal. To není způsob uvažování člověka, kterého jsi mi teď popsal. Pokud jsi takový člověk..." V očích Marie byla patrná úpěnlivá prosba, i když hlas plně ovládala. "Sám jsi to řekl, Jasone. Co si člověk nepamatuje, to prostě neexistuje. Aspoň pro toho člověka. Třeba právě tomu teď čelíš. Nemůžeš to všechno hodit za hlavu?"

Bourne přikývl; ten strašný okamžik právě nastal. "Ano, můžu" řekl. "Ale sám. Ne s tebou."

Marie zhluboka potáhla z cigarety. Oči měla upřené na Jasona a ruce se jí lehce chvěly. "Chápu. Myslíš to vážně?"

"Musí to tak být."

"Ty si prostě hrdinsky zmizíš, jen abych já zůstala čistá."

"Jinak to nejde."

"Mockrát ti děkuju, ale kdo si ksakru myslíš, že jsi?"

"Cože?"

"Kdo si ksakru myslíš, že jsi?"

"Jsem muž jménem Kain. Hledá mě spousta států - svými policejními sbory - od Asie až po Evropu. Chce mě zabít několik mužů ve Washingtonu kvůli tomu, co vím o operaci Medusa. Atentátník jménem Carlos mě chce zabít výstřelem do krku kvůli tomu, co jsem mu provedl. Trochu o tom přemýšlej. Jak dlouho si myslíš, že dokážu utíkat, než mě někdo z těch zabijáků najde, dopadne a nakonec zabije? To chceš, aby i tvůj život takhle skončil?"

"Proboha, to ne!" vykřikla Marie. Její analytická mysl byla viditelně zaujatá něčím velice naléhavým. "Raději budu třeba padesát roků hnít ve švýcarském vězení nebo se nechám pověsit za to, co jsem prý udělala v Curychu!"

"Existuje možnost, jak ten Curych smazat. Přemýšlel jsem o tom a jsem schopný to udělat."

"Jak?" Prudkým pohybem zamáčkla cigaretu do popelníku.

"Ježíšmarjá, copak to není jedno? Uvažuji, že bych se přiznal. Vzdám se. Ještě nevím jak, ale udělám to. Můžu tvůj život vrátit do starých kolejí. Musím ho vrátit zpátky!"

"Ale takhle ne."

"Proč ne?"

Marie ho pohlédla po tváři. Hlas jí zjhl a veškerá jeho ostrost byla náhle ta tam. "Protože jsem právě znovu dokázala, že mám pravdu. Dokonce i odsouzený člověk - přesvědčený o vlastní vině - by měl tohle vidět. Muž jménem Kain by nikdy neudělal to, co mi právě nabízíš. Pro nikoho by to neudělal."

"Ale jsem Kain!"

"I kdybys mě přinutil, abych uvěřila tvé minulosti, tak prostě teď už Kainem nejsi."

"Konečné ospravedlnění? Autolobotomie? Úplná ztráta paměti? Je to sice pravda, ale nikoho z těch, kdo po mně jdou, to nezastaví. Určitě to nikoho neodradí od toho, aby zmáčkli spoušť."

"Právě to je na tom nejhorší. To teda nemůžu popřít."

"Protože nechceš vidět fakta."

"Vidím dvě skutečnosti, které jsi ty, jak se zdá, nevzal na vědomí. Já je ignorovat nemohu, budu s nimi žít po celý zbytek života, protože mám vlastní zodpovědnost. Dva muži byli brutálně zavražděni jenom proto, že stáli mezi tebou a zprávou, kterou se ti kdosi snažil poslat. Prostředníkem jsem v tom byla já."

"Viděla jsi tu Corbelierovu depeši. Kolik v ní bylo děr po kulkách? Deset, patnáct?"

"To neznamená nic jiného, než že byl zneužit! Slyšel jsi ho v telefonu stejně jako já. Nelhal, opravdu se nám pokoušel pomoci. Jestli ne tobě, tak mně určitě ano."

"To je... možné."

"Všechno je možné. Já neznám definitivní odpověď, Jasone. Vidím jenom jisté rozpory, věci, které nelze vysvětlit, ale vysvětlit by se měly. Dosud jsi ani jednou neprojevil potřebu či chuť být tím, za koho se snad považuješ. Bez nich by takový muž totiž nemohl existovat. Ty prostě tím mužem nejsi."

"Jsem."

"Poslouchej. Mám tě moc ráda, miláčku, a proto můžu být třeba i trochu slepá, já vím. Ale taky se trochu znám. Nejsem žádné nevinné děvčátko s rozzářenýma očima. Už jsem toho na tomhle světě dost viděla i zažila. A na lidi, kteří mě přitahují, se koukám hodně zblízka a pěkně důkladně. Snad abych si potvrdila, že to, co považuji za hodnotu, skutečně hodnotou je. Hodnotou pro mne, pro nikoho jiného." Na moment se zarazila a poněkud se od Jasona odtáhla. "A já viděla, jak jednoho muže mučí - jeho i jiné -, a on nenaříkal. Možná, že vzlykáš potichu, ale nikdy nedopustíš, aby bolesti dolehly na kohokoliv jiného mimo tebe. Pořád něco zkoumáš, prověřuješ a snažíš se všechno pochopit. A tak se, kamaráde, nechová chladnokrevný zabiják. Stejně jako k němu nepatří nic z toho, co jsi udělal a ještě chceš pro mě udělat. Nevím, čím jsi byl dříve, nebo jakými zločiny ses provinil, ale určitě to nejsou ty hrůzy, kterým věříš nebo které ti někdo podsouvá, abys jim uvěřil. To mě přivádí zpátky k těm hodnotám, o kterých jsem už mluvila. Znam se. Nemohla bych milovat takového muže, za kterého se považuješ. Miluji muže, kterého jsem v tobě poznala. Právě jsi mi to znovu potvrdil. Žádný zabiják nikdy nikomu neučiní takovou nabídku, jakou jsi mi právě předložil. Ovšem tato nabídka se, vážený pane, tímto ve vši účtě odmítá."

"Seš uplně cvok!" vybuchl Jason. "Já ti můžu pomoci, ale ty mi pomoci nemůžeš! Dovol mi alespoň něco, proboha!"

"V žádném případě. Rozhodně ne takhle..." Marie se náhle zarazila a pootevřela rty. "Myslím, že jsem to právě udělala," pronesla šeptem.

"Udělala? Co?" otázal se Bourne hněvivě.

"Dala jsem něco nám oběma." Otočila se k němu. "Právě jsem to řekla; bylo to tady už dlouho: 'Které ti někdo podsouvá, abys jim uvěřil...'"

"O čem to sakra mluvíš?"

"O tvých zločinech... o tom, co si ostatní přejí, abys považoval za své zločiny..."

"Ty zločiny existují. A jsou to moje zločiny."

"Počkej chvíli. Co když ty vraždy existují, ale nejsou tvoje? Předpokládejme, že důkazy o nich byly podvržené - stejně odborně, jako byly podvržené v Curychu proti mně -, ale ve skutečnosti patří někomu jinému? Jasone, ty přece nevíš, kdy jsi ztratil paměť."

"V Port Noir."

"To je místo, kde sis začal budovat paměť novou, ne kde jsi ji ztratil. To se muselo stát před Port Noir; mohlo by se tím mnohé vysvětlit. Vysvětlit tebe, ten rozdíl mezi tvou osobou a člověkem, za kterého tě ostatní považují."

"Nemáš pravdu. Ty vzpomínky nevysvětlí nic. Ani představy, které se mi pořád vracejí."

"Možná, že si vzpomínáš na věci, které ti někdo řekl," oponovala Marie. "Opakovali ti to znovu a znovu, až všechno ostatní přestalo existovat. Fotografie, záznamy, vizuální a sluchové vjemy."

"Ty popisuješ chodícího a biologicky fungujícího blbečka, kterému kdosi vymyl mozek. To přece nejsem já."

Pohlédla na něj a něžně ho oslovila. "Popisuji inteligentního, velice nemocného člověka, jehož minulost odpovídá

tomu, co někteří lidé hledají. Víš, jak snadno lze takového muže najít? Všude je spousta nemocnic, privátních sanatorií, vojenských lazaretů." Na moment se odmlčela a pak rychle pokračovala. "Další podstatná okolnost vyplývá z článků v novinách. Já to docela dobře umím s počítači; stejně jako to dokáže kdokoli jiný v mém postavení. Kdybych pátrala po nějakém záhadném případu, který by obsahoval veškerá známá fakta, pak bych věděla, jak na to. A naopak, kdyby někdo hledal muže, který ztratil paměť a v jehož minulosti existovaly určité specifické schopnosti, jako je znalost jazyků, rasová charakteristika a podobně, pak by nemocniční záznamy bezesporu mohly příslušného kandidáta nabídnout. Bůh ví, že v tomhle případě by jich nebylo moc, možná, jenom pár, možná by dokonce byl jenom jeden. Ale i jeden člověk by těm lidem bohatě stačil."

Bourne se zadíval do krajiny. Snažil se otevřít ocelové dveře svých vzpomínek a nalézt alespoň náznak takové naděje, jakou oplývala Marie. "Chceš říct, že ve skutečnosti jsem jakýsi reprodukováný klam," pronesl bezvýrazným hlasem. "To je až konečný výsledek celého snažení. Ale není to přesně to, co chci říct. Tvrdím, že je možné, že jsi byl zmanipulován. Zneužit. To by objasňovalo spoustu věcí." Dotkla se jeho ruky. "Několikrát jsi mi říkal, že v sobě cítíš věci, které se derou ven, až se ti z toho málem rozskakuje hlava."

"Některá slova - jména, místa; to je pravda."

"Jasone, copak není možné, že se spouští falešné vjemy? Věci, které ti někdo stále znova a znova opakoval a jichž se nedokážeš zbavit? Nejsi schopen je zřetelně rozpoznat, protože netvoří součást tebe samého."

"Pochybuji. Viděl jsem moc dobře, čeho jsem schopen. Ty věci jsem už určitě dělal dřív."

"Mohl jsi je přece dělat z úplně jiných důvodů!... Sakra, já teď bojuji o svůj život! O oba naše životy!... Dobře! Můžeš si něco myslet, můžeš něco cítit. Zkus se ale zamyslet teď! Snaž se cítit teď! Podívej se na mě a řekni mi upřímně, že ses zahleděl do svého nitra, do svých myšlenek a pocitů, a že jsi nade vši pochybnost přesvědčen o tom, že opravdu jsi ten atentátník, kterému se říká Kain! Jestli to dokážeš - opravdu dokážeš - tak mě zavez zpátky do Curychu, vezmi veškerou vinu na sebe a vypadni z mého života! Ale jestli o tom nejsi stoprocentně přesvědčený, zůstaň tu se mnou a dovol mi, abych ti pomáhal. A měj mě rád, proboha. Miluj mě, Jasone."

Bourne ji vzal za ruku a pevně ji k sobě přivinul, jako by šlo o nějaké rozzlobené, rozčilené dítě. "To není záležitost myšlení nebo cítění. Viděl jsem ten účet v Gemeinschaftu. Vklady sahají hodně daleko do minulosti a souhlasí se vším, co jsem se zatím dozvěděl."

"Ale ten účet, ty vklady, mohly být vytvořeny včera nebo před týdnem nebo před půl rokem. Všechno, co jsi o sobě slyšel nebo četl, může být součástí obrazu vytvořeného těmi, kdo si přejí, abys hrál Kaina. Ale ty nejsi Kain. To jenom oni chtějí, aby sis to myslel. Ale někde určitě existuje člověk, který ví, že to není pravda, a snaží se ti to sdělit. Mám pro to dokonce důkazy. Můj mileneček žije. Ale dva mí přátelé jsou mrtvi. Zamíchali se mezi tebe a toho člověka, který k tobě vysílá vzkaz a snaží se zachránit ti život. Ti přátelé byli zabiti stejnými lidmi, kteří se pokoušejí obětovat tě Carlosovi za Kaina. Před chvílí jsi řekl, že všechno do sebe zapadá. Neměl jsi tak docela pravdu. Ale tak, jak to říkám já, to opravdu sedí! Vysvětluje to totiž právě i tebe!"

"Jsem tedy jen prázdný obal, který dokonce ani nemá vzpomínky, o nichž si myslel, že jsou jeho. S démony prohánějícími se někde uvnitř a vztekale kopajícími do stěn toho lapáku? To není příliš příjemná představa."

"Nejsou to žádní démoni, drahoušku. Je to součást tvé osoby -rozzlobená, zuřící a upící ve snaze dostat se ven, protože nepatří do toho obalu, který jí byl přisouzen."

"A když ten obal roztrhnu, co najdu uvnitř?"

"Spoustu věcí. Některé dobré, jiné špatné, hodně toho bude i poškozeného. Ale Kain tam nebude, to ti můžu zaručit. Věřím ti, miláčku. Prosím tě, nevzdávej se."

Stále se ještě choval odtazitě, jako by mezi nimi byla skleněná stěna. "Co když se mýlíme? Zásadně mýlíme? Co pak?"

"Rychle ode mě uteč. Nebo mě zabij. Je mi to jedno."

"Miluju tě."

"Já vím. Proto nemám strach."

"V kanceláři té Lavierové jsem našel dvě telefonní čísla. První je curyšské, druhé pařížské. Při trošce štěstí mě třeba přivedou k telefonnímu číslu, které potřebuji."

"K New Yorku? Číslu Treadstonu?"

"Ano. Tam se skrývá odpověď. Jestli nejsem Kain, pak někdo na tom čísle bude vědět, kdo doopravdy jsem."

Vydali se zpět do Paříže, jelikož se celkem logicky domnívali, že uprostřed davu budou daleko méně nápadní než v osamoceném venkovském hotýlku. Oba dva, blondák, jenž měl na očích brýle s obroučkami z želvoviny, a žena s půvabným, leč přísným obličejem bez naličení a s vlasy staženými dozadu, takže připomínala náruživou studentku ze Sorbonny, se na Montmartre docela hodili. Ubytovali se v Terrasse na ulici Maistre, kde se zapsali jako manželé přijíždějící z Bruselu.

Jakmile vešli do pokoje, zůstali chvíli beze slova stát. Není třeba rozvádět, jaké měli pocity. Přistoupili k sobě, pohládili se, padli si do náruče a uzavřeli se před drsným okolním světem, který jim stále nedopřával klidu a neustále je nutil balancovat na laně nad hlubokou temnou propastí. Kdyby jediný z nich spadl, smetlo by je to oba.

Bourne se teď nemohl přetvařovat. Bylo by to neupřímné a pro faleš tu nebylo místa. "Potřebujeme si odpočinout," řekl. "Musíme se trochu vyspat. Bude to dlouhý den."

Milovali se spolu. Pomalu a důkladně v teplém, rytmičtějším pohodlí postele. V jednom okamžiku se oba náhle ocitli bez dechu a museli změnit polohu. To je rozesmálo. Jejich smích byl zprvu tichý, spíše rozpačitý, avšak pak je ta nečekaná situace zaujala a oba si uvědomili, že ona pošetilá směšnost vlastně patří k čemusi hlubokému, co mezi nimi vyrostlo. Jakmile onen krátký okamžik pomínul, přitiskli se k sobě ještě vášnivěji. A stále silněji si uvědomovali, jak se vzdalují všem těm hrozným zvukům a děsivým obrazům temného světa, který si s nimi pohrával jako podzimní vítr s listím.

Náhle se dokázali z toho světa vymanit a ocitnout se v jiném životě, ve kterém temnotu vystřídal slunce a průzračně modrá voda. Horečně, vášnivě se k tomu světlu rozběhli, aby se do něj celí ponořili.

Pak s prsty vzájemně propletenými usnuli vyčerpáním.

Jako první se probudil Bourne. Pod okny slyšel troubení a hlomoz pařížského provozu. Pohledem na hodinky zjistil, že je deset minut po jedné. Spali téměř pět hodin, což bylo pravděpodobně mnohem méně, než by ve skutečnosti potřebovali, ale muselo to stačit. Bude to opravdu dlouhý den. Nebyl si jistý, co přesně budou dělat; znal pouze dvě telefonní čísla, která ho musejí dovést ke třetímu. K telefonu v New Yorku.

Obrátil se k Marii. Stále ještě vedle něho zhluboka oddychovala. Zadíval se na její obličej - krásnou, kouzelnou tvář, spočívající na okraji polštáře. Její pootvřená ústa se v tu chvíli nacházela jen několik centimetrů od Jasona. Když ji políbil, objala ho, ale oči měla stále zavřené.

"Jsi žába, a já z tebe udělám prince," mumlala rozespale. "Nebo to bylo naopak?"

"Zní to sice lákavě, ale trochu to přesahuje mé schopnosti."

"Takže zůstaneš žábou. Poskoč, žabičko, ukaž se mi."

"Na to mě nenalákáš. Skáču jediné, když dostanu k jídlu nějakou mouchu."

"Žáby jsou na mouchy? Asi ano, že? Brr, to je hrozné."

"No tak, otevři oči. Musíme sebou trochu hodit. Čeká nás lov."

Překvapeně na něj zamrkala. "Co budeme lovit?"

"Moji maličkost," odpověděl.

Z telefonní budky na ulici Lafayette jakýsi pan Briggs nejprve zavolal na účet volaného na jedno curyšské číslo.

Bourne nepředpokládal, že by Jacqueline Lavierová otálela se spuštěním poplachu. Jeden poplašný zvonek se zajisté rozezvuchel i v Curychu.

Když na konci drátu ve Švýcarsku uslyšel vyzvánění, Jason ustoupil a předal sluchátko Marii. Ta věděla, co má říkat. Nicméně k tomu nedostala příležitost. Na lince se ozval jen hlas mezinárodní spojovatelky.

"Lituji, ale volané číslo neexistuje."

"Před nedávnem ale fungovalo," skočila jí do řeči Marie. "Je to naléhavé, slečno. Nemáte nějaké jiné číslo?"

"Telefon prostě nefunguje, madam. Žádné náhradní číslo tu bohužel nemám."

"Třeba mi dali špatné číslo. Strašně to spěchá. Mohla byste mi sdělit jméno společnosti, které patřílo?"

"Bohužel to není možné."

"Už jsem vám řkala - je to strašně naléhavé! Mohla bych mluvit s vaším nadřízeným, prosím?"

"Ten vám stejně moc nepomůže. Toto telefonní číslo je na seznamu tajných čísel. Na shledanou, madam."

Spojení se přerušilo. "Položila to," oznámila Marie.

"Hovor stejně trval pěkně dlouho," poznamenal Bourne a rozhlédl se nalevo i napravo. "Vypadnem odsud."

"Myslíš, že by nás mohli vystopovat? Tady v Paříži? Až k veřejnému automatu?"

"Centrála se dá zaměřit do tří minut, čímž se lokalizuje městská oblast. Během čtyř minut je možné identifikaci zúžit až na pár bloků."

"Jak to víš?"

"To bych sám rád věděl. Pojďme."

"Jasone, proč tedy někde nepočkáme, abychom mohli pozorovat, jestli se něco bude dít?"

"Protože nevím, co bych měl pozorovat, to vědí oni. Mají k dispozici fotografie. Můžou všude nasadit své lidi."

"Já ale vůbec nevypadám jako na tom obrázku v novinách."

"Ty ne, ale já ano. Jdem!"

Rychle splynuli s davem, až došli o deset bloků dál na bulvár Malesherbes. Tam našli další telefonní budku. Určitě patřila pod jinou ústřednu. Tentokrát nemuseli jednat s žádnou spojovatelkou, byl to místní hovor. Marie vešla do budky a s mincemi v ruce vytočila číslo. Byla připravená.

Slova, jež se linula ze sluchátka, ji však překvapila.

"Rezidence generála Villierse. Dobrý den... Haló? Haló?"

Marie se nejprve nezmohla ani na slovo. Prostě jen zírala na telefonní aparát před sebou. "Promiňte," zašeptala. "To je omyl." Zavěsila.

"Co se děje?" otázal se Bourne, který otevřel skleněné dveře budky. "Co se stalo? Kdo to byl?"

"Vůbec tomu nerozumím," odpověděla váhavě. "Právě jsem se dovolala do domu jednoho z nejváženějších a nejmočnějších mužů Francie."

"André Francois Villiers," opakovala Marie, když si zapalovala cigaretu. Mezitím se stačili vrátit do pokoje v Terasse, aby si vyjasnili události posledních chvil a nějak tu překvapivou informaci strávili. "Absolvent Saint-Cyru, hrdina druhé světové války, legenda odboje a až do událostí v Alžiru nejžhavější nástupce De Gaulla. Spojovat takového muže s Carlosem je prostě neuvěřitelné, Jasone."

"To spojení tu ale je. Věř tomu."

"To nedokážu. Villiers patří mezi starou francouzskou šlechtu, kořeny jeho rodiny sahají až někam do sedmnáctého

století. Dnes je jedním ze služebně nejstarších místopředsedů Národního shromáždění - politicky napravo od Charlemagne - a voják s velice silným smyslem pro ctění zákona. Je to jako chtít spojit Douglase MacArthura s nějakým mafiánským zabijákem. To je prostě nesmysl."

"Tak se po nějakém smyslu podívejme. Kvůli čemu se vlastně rozešel s De Gaullem?"

"Kvůli Alžírsku. To bylo začátkem šedesátých let. Villiers byl členem Organizace tajné armády OAS - působil pod Salanem jako jeden z alžírských plukovníků. Postavili se proti Eviánské dohodě, podle které Alžírsko získalo nezávislost. Byli totiž přesvědčeni, že Alžír podle práva náleží Francii."

"Šílení alžírští plukovníci," prohlásil Bourne, aniž by vůbec tušil, podobně jako v mnoha jiných případech, odkud se v něm ta slova a vzala.

"Říká ti to něco?"

"Určitě, ale nevím, co to znamená."

"Přemýšlej," nabádala ho Marie. "Proč bys měl znát výraz 'šílení plukovníci'? Která věc tě v té souvislosti napadne jako první? Rychle!"

Jason na ni bezmocně pohlédl, ale pak se mu přece jen něco vybavilo. "Bombové útoky... infiltrace. Provokatéři. Je třeba je studovat, studovat mechanismy."

"Proč?"

"Nevím."

"Jsou rozhodnutí založena na tom, co se dozvíš?"

"Myslím, že ano."

"Jaký druh rozhodnutí? O čem se rozhoduješ?"

"O rozvratech."

"Co to slovo pro tebe znamená? Rozvrácení."

"Já nevím! Nemůžu dál!"

"V pořádku... v pořádku. Vrátime se k tomu někdy jindy."

"Nemáme čas. Pojďme se vrátit k Villiersovi. Co bylo po Alžírsku?"

"Následovalo jakési smíření s De Gaullem. Villiers nikdy nebyl přímo zapletený s terorismem a jeho vojenské záznamy to zdůrazňovaly. Vrátil se do Francie, kde byl opravdu velkolepě přivítán - byl přece bojovníkem za sice ztracenou, nicméně úctyhodnou věc. Převzal znovu velení a časem povýšil na generála. Pak odešel do politiky."

"Teď je činným politikem?"

"Spíš vystupuje jako mluvčí. Je to takový státník starší generace. Stále je považován za zavlitého militaristu, pořád sptí nad omezenou vojenskou mocí Francie."

"Howard Leland," poznamenal Jason. "Tady máš spojení na Carlose."

"Jak? Proč?"

"Leland byl zavražděn, protože se začal plést do zbrojení a vývozu zbraní z Quai D'Orsay. Nic víc už nepotřebujeme."

"Zdá se to neuvěřitelné. Takový člověk..." Mariin hlas se vytratil do ztracena. Náhle ji cosi napadlo. "Zavraždili mu syna. Byla to politická vražda, asi tak před pěti nebo šesti lety."

"Pověz mi o tom."

"Na rue du Bac mu vybuchlo auto. Psali o tom noviny na celém světě. Byl aktivní politik; stejně jako jeho otec patřil mezi konzervativce a při každé příležitosti se ostře stavěl proti socialistům i komunistům. Byl to mladý poslanec, který ztěžoval situaci všude, kde šlo o státní výdaje. Ale ve skutečnosti byl dost oblíbený; takový okouzlující aristokrat."

"Kdo ho zabil?"

"Podle některých spekulací se za tím skrývali komunističtí fanatici. Podařilo se mu totiž zablokovat nějaké zákony, které by směřovaly ve prospěch krajní levice. Po jeho smrti jim nikdo neoponoval, a příslušný zákon nakonec prošel. Mnozí se domnívají, že právě proto Villiers opustil armádu a šel do Národního shromáždění. Je to zvláštní, skoro nepochopitelné. Koneckonců byl jeho syn přece zavražděn. Člověk by čekal, že už v životě nebude chtít mít nic společného s profesionálními zabijáky."

"Je tu ještě něco. Říkala jsi, že ho v Paříži vítali, protože se nikdy přímo nezapletl do teroristických akcí."

"Jestli ano," skočila mu Marie do řeči, "tak je to pochované hodně hluboko. V téhle zemi panuje mnohem větší míra tolerance ke zločinům z vášně, ať už jde o vlast, či o postel. A nezapomínej, že to byl uznávaný hrdina."

"Když je někdo jednou terorista, pak je teroristou navždycky."

"S tím nesouhlasím. Lidi se mění."

"Ale v něčem se nikdy nezmění. Žádný terorista nikdy nezapomene, jak býval výkonný. Z toho totiž žije."

"Jak to víš?"

"Nerad bych na to právě teď odpovídal."

"Tak ne."

"Ohledně Villierse si ale jistý jsem. Hodlám se s ním spojit." Bourne přešel k nočnímu stolku a uchopil telefonní seznam. "Podíváme se, jestli je tu uvedený, nebo jestli to je tajné číslo. Potřebuji jeho adresu."

"Nedostaneš se k němu. Jestli je ve spojení s Carlosem, tak bude mít pořádné hlídače. Ti jsou schopni na potkání zabít; mají přece tvou fotografii, ne?"

"Ta jim nepomůže. Proměním se v někoho úplně jiného, než koho hledají. Tady to je. Villiers, A. F., Parc Monceau."

"Pořád tomu nemůžu uvěřit. Lavierovou by přece muselo šokovat pouhé pomyšlení, komu telefonuje."

"Nebo ji to tak vyděsilo, že byla ochotná udělat cokoli."

"Není ti divné, že jí dali to číslo?"

"Za daných okolností ani ne. Carlos si přeje, aby si ti jeho trubci byli vědomi toho, že nežertuje. Že opravdu chce

Kaina."

Marie se zvedla. "Jasone, kdo jsou ti ,trubci'?"

"Vlastně ani nevím... Někdo, kdo slepě pracuje pro někoho jiného."

"Slepě? Aníž by viděl?"

"Aníž by věděl. Myslí si, že něco dělá, a zatím dělá něco úplně jiného."

"Tomu nerozumím."

"Řekněme, že bych ti přikázal, abys na rohu určité ulice čekala na jisté auto. To auto se sice nikdy neobjeví, ale skutečnost, že stojíš na rohu, prozradí komusi jinému, kdo tě sleduje, nějakou úplně jinou věc."

"Přesněji řečeno, je to způsob předávání zprávy, který nelze vystopovat."

"Ano, myslím, že máš pravdu."

"To se stalo v Curychu. Walther Apfel byl takovým trubcem. Vypustil na veřejnost zprávu o krádeži, aniž by věděl, co vlastně říká."

"Co to bylo?"

"Docela dobře to mohlo znamenat pokyn tobě, aby ses spojil s někým, koho dobře znáš."

"Treadstone, sedmdesátá první," dopověděl Jason. "A jsme zpátky u Villierse. Carlos mě objevil v Curychu prostřednictvím banky Gemeinschaft. To znamená, že musel vědět o Treadstonu. A je tu dost velká pravděpodobnost, že Villiers to ví taky. Jestli ne, tak by mohl existovat způsob, jak ho přinutit, aby to pro nás zjistil."

"Jak?"

"Což takhle využít jeho věhlasu? Jestli je opravdu tím, za koho jej považuješ, tak si na něm určitě zakládal. Už jenom připomenutí souvislosti mezi chloubou Francie a takovou zrůdou, jako je Carlos, by s ním snad mohlo pohnout."

Pohrozím mu, že s tím zajdu na policii a do novin."

"To by odmítl. Takové nařčení by mohl prohlásit za ostudně lživé."

"Ať to udělá. Nebude mít pravdu. Jeho telefonní číslo přece bylo v kanceláři Lavierové. Mimoto se jakékoliv jeho případné popření objeví nutně na stejné straně novin, na které bude i jeho nekrolog."

"Ale pořád platí, že se k němu musíš nějak dostat."

"Dokážu to. Jsem přece chameleon, vzpomínáš?"

Ulice lemovaná stromy v Parc Monceau Jasonovi připadala jakýmsi zvláštním způsobem povědomá, i když si nebyl jist, že jí už někdy šel. Spíše to bylo její atmosférou. Dvě řady dobře udržovaných domů z kamene, jejichž okna a dveře se jen blýskala, stejně jako železná zábradlí a mříže. Schody zářily čistotou, v osvětlených místnostech za okny bylo plno zavěšených květináčů. Ulice v bohaté městské čtvrti byla cítit penězi a Bourne si byl jistý, že v minulosti v nějaké takové už byl a že šlo o něco důležitého.

Ručičky hodin ukazovaly půl osmé a pět minut. Večer byl březnově chladný, obloha čistá. Chameleon měl odpovídající oblečení. Světlé vlasy mu zakrývala čepice, krk zahaloval límec bundy, přes jejíž záda se táhlo jméno známé dodavatelské firmy. Na rameni měl poloprázdnou kabelu na plátěném popruhu. Vše budilo dojem, že jde o poslíčka, který se blíží konci své pochůzky. Ještě mu zbývaly tak dvě tři poslední zastávky, možná čtyři či pět, jestli to ještě uzná za nutné. Za chvíli se to rozhodne. Obálky v mošně nebyly ve skutečnosti žádnými obálkami, nýbrž brožurkami, které inzerovaly rozkoše v Bareuax Mouche a které náhodně sebral v hotelové hale. Raději si namátkou vybere ještě několik domů v blízkosti Villiersovy rezidence a vhodí brožurky do poštovních schránek. Oči mezitím pečlivě zaznamenají všechno dění v okolí a budou pátrat zvláště po jedné věci. Jaké bezpečnostní zařízení mají Villiersovi? Kdo a kolik lidí střeží generála?

Jelikož najisto počítal s tím, že tam najde nějaké muže v autech nebo na obchůzce kolem domu, byl překvapen, že tu nikdo takový nebyl. André Francois Villiers, militarista, vyhlášený mluvčí skupiny a prvořadý Carlosův prostředník, neměl okolo svého obydlí žádné viditelné bezpečnostní opatření. Jestliže měl vůbec nějakou ochranu, pak zůstávala výhradně uvnitř domu. S přihlédnutím k závažnosti jeho zločinů byl Villiers buď natolik arogantní, že to hraničilo až s bezstarostností, nebo byl naprostý blázen.

Jason stoupal po schodech sousedního domu, necelých sedm metrů od dveří Villierse. Strčil do schránky brožurku a pohlédl do oken Villiersova domu, zda nespátí nějaký obličej nebo postavu. Nic nebylo vidět.

Dveře vzdálené sedm metrů se náhle otevřely. Bourne se přikrčil a rukou rychle sáhl pod sako pro zbraň. V tom okamžiku ho napadlo, že se chová jako blázen, protože ho někdo mohl pozorovat. Ale slova, která uslyšel, ho ujistila, že ho nikdo nesleduje. Pár lidí středního věku - uniformovaná služebná a muž v tmavém saku - se spolu bavili ve dveřích.

"Zkontroluj, jestli jsou popelníky čisté," nařizoval ženský hlas. "Víš, jak nemá rád, když jsou plné."

"Odpoledne jel autem," opáčil muž. "To znamená, že teď plné budou."

"Vyčisti je v garáži, máš na to dost času. Nepřijde dolů ještě dobrých deset minut. V Nanterre má být až o půl deváté."

Muž přikývl, přitáhl si klopky saka a sešel ze schodů. "Deset minut," opakoval sám pro sebe.

Dveře se zavřely a v klidné ulici se opět rozhostilo ticho. Jason se narovnal a s rukou na zábradlí pozoroval muže, jak pospíchá dolů po schodech. Nebyl si jistý, kde se nachází Nanterre, věděl pouze, že jde o jedno z pařížských předměstí. A jestli se Villiers chystá sám řídit a jestli bude v autě sám, pak nemá cenu zamýšlené setkání jakkoliv odkládat.

Bourne popotáhl popruh na rameni a rychle seběhl ze schodů na chodník. Zahnul doleva. Deset minut.

Jason přes přední sklo auta pozoroval, jak se otevírají dveře a v nich se objevuje armádní generál André Francois Villiers. Byl to muž střední postavy s mohutným hrudníkem, zhruba sedmdesátiletý, možná i o několik let starší. Čepici neměl nasazenou. Měl krátce přistřižené šedé vlasy a pečlivě upravenou sněhobílou bradku. Držení těla bylo nápadně

vojenské a jeho postava vstupovala do okolního světa značně rezolutně, jako by kolem sebe bortila nějaké neviditelné stěny.

Bourne na něho zíral s němým úžasem nad tím, jaké duševní vyšinutí mohlo takového muže dohnat do Carlosova odporného světa. Ať už byla příčina jakákoliv, musela být dostatečně silná, protože on sám byl také silný. Tím byl nebezpečný. Současně byl i váženou osobností, které se dostávalo sluchu u samotné vlády.

Villiers se obrátil, řekl něco slušce a pak pohlédl na hodinky. Žena přikývla, zavřela dveře a generál se bystře vydal ze schodů a kolem kapoty velkého automobilu zamířil na stranu řidiče. Otevřel dvířka a nastoupil. Nastartoval motor a pomalu se rozjel doprostřed ulice. Jason počkal, až auto dojede k nejbližšímu rohu a zahne doprava, pak vystartoval s renaultem od obrubníku, rychle se rozjel, a proto se na křižovatku se dostal tak brzy, že ještě zahlédl Villierse, jak zahýbá opět doprava.

Ta shoda náhod nebyla prosta určité ironie; někomu by to mohlo dokonce připadat jako osudové znamení. Trasa, kterou ujížděl generál Villiers směrem na předměstí Nanterre, procházela i úsekem vedlejší venkovské silnice téměř totožné s cestou v Saint-Germain-en-Laye, kde před pouhými dvanácti hodinami Marie zapřísahala Jasona, aby nevzdával ani svůj, ani její život. Kolem silnice se střídaly pastviny a pole, které přecházely do mírně zvlněných kopců. Jejich vrcholky omývaly studené bílé měsíční paprsky. Bournea napadlo, že tento opuštěný kus cesty se k přepadení generála bude ideálně hodit.

Sledovat generála z bezpečného půlkilometrového odstupu nečinilo Jasonovi sebemenší potíže. S překvapením si uvědomil, že se tím starým vojákem málem nechal nachytat. Villiers totiž náhle zpomalil a zabočil na šterkovou cestu, jež se zakusovala do lesa. Na jejím konci bylo vidět ozářené parkoviště. Na vysokém sloupu mezi dvěma řetězy koutkem oka zahlédl opile visící štít s nápisem L'ARBALÊTE. Generál se evidentně chystal s kýmisi povečeřet v zastrčeném podniku. Na žádném předměstí Paříže, ale přece jen nedaleko. Na venkově.

Bourne minul vchod a zajel na krajnici. Zastavil tak, že pravá strana vozu byla krytá křovím. Musel si všechno rozmyslet. Především se musel ovládnout. V hlavě měl zmatek, který stále narůstal. Napadla ho pozoruhodná možnost. Vzhledem k nedávným děsivým událostem - zejména k obludným komplikacím, které Carlos utrpěl minulé noci v motelu v Montrouge, bylo více než pravděpodobné, že André Villiers byl povolán na neodkladnou schůzku v této zastrčené restauraci. Možná dokonce se samotným Carlosem. Bylo-li tomu tak, pak celé místo bude jistě pod pečlivým dohledem. Muž, jehož fotografii určitě dostali všichni strážci, by mohl být zastřelen při první příležitosti. Na druhou stranu však byla šance uvidět skutečné jádro Carlosových sil - nebo dokonce samotného Carlose; šance, která se už nikdy nemusí opakovat. Musí se dostat do L'Arbalète. Pocítil nutkání toto nemalé riziko podstoupit. Podstoupit jakékoliv riziko. Je to bláznivá představa! Ale však on také není duševně zcela zdrav. Srovnává-li se s člověkem, jemuž paměť slouží. Carlos. Najít Carlose! Bože na nebesích, ale proč?

Dotykem ruky se přesvědčil, že zbraň je stále na svém místě za pasem. Ten pocit ho uklidnil. Vystoupil z auta a navlékl si převlečník, kterým zakryl bundu s nápisem na zádech. Z vedlejšího sedadla si vzal měkký klobouk s úzkou krepou, která byla na všech stranách sklopena dolů a dobře zakrývala Jasonovy vlasy. Pak si zkoušel vzpomenout, zda v Argenteuil, kde byl fotografován, měl nasazené brýle s želvovinovou obroučkou, nebo ne. Dospěl k závěru, že asi neměl; sundal si je předtím u stolu, když mu tehdy hlavou projelo několik bolestivých jisker, vyvolaných slovy, která mu připomněla vlastní minulost - povědomou i hrozivou. Přesvědčil se, že pro případ potřeby má brýle v kapse u košile. Opatrně přivřel dveře auta a zamířil do lesa.

Zář reflektorů nad restaurací pronikala korunami stromů a každým metrem byla silnější, protože ji nečlenilo listí. Bourne brzy došel na kraj lesíku a před sebou spatřil parkoviště pokryté šterkem. Tady stála starodávná restaurace. Po celé délce budovy svítila řada malých oken, za nimiž večeřící hosty ozařovalo mihotavé světlo svíček. Pak Jasonovi oči sklouzly k oknům v patře. To se netáhlo nad celým přízemím, překrývalo pouze jeho polovinu. Zadní část patra tvořila otevřená terasa. Zastřešený prostor byl podobný jako v přízemí. Řada oken, možná o cosi větších, ale pravidelně seřazených a za nimi opět blikající svíčky. Uvnitř se promenovali lidé, kteří se však zřetelně lišili od návštěvníků v přízemí.

Především všichni přítomní byli muži. Neseděli, nýbrž postávali a nenuceně přecházeli po místnosti se sklenicemi v rukou a cigaretový dým se volně vznášel nad jejich hlavami. Bylo nemožné přesně určit jejich počet - snad jich mohlo být deset nebo dvacet.

Mezi nimi byl také on. Přecházel od jedné skupinky ke druhé; jeho bílá bradka zářila jako maják, který se zhášel a znovu rozsvěcoval, jak čas od času někdo prošel kolem okna. Generál Villiers se skutečně vydal do Nanterre na schůzku. Nejspíš se jednalo o konferenci vynucenou několika nezdary v průběhu posledních osmačtyřiceti hodin. Selháními, které umožnily přežít muži jménem Kain.

Nejspíš tomu tak bylo. Ale nemýlí se? Kde jsou strážci? Kolik jich je a kde můžou být? Stále krytý clonou stromů vydal se Bourne podél okraje lesa směrem k restauraci. Tiše rozhrnoval větve a zlehka našlapoval. Po chvíli znehybněl a ostrým zrakem začal pátrat po mužích, kteří by se mohli skrývat v křoví či ve stínu budovy. Neviděl nikoho. Vrátil se tedy stejnou cestou a zkusil to jinudy, až se dostal k zadní části restaurace.

Otevřely se dveře, vyšlehl z nich ostré světlo a v něm se objevil muž v bílém saku. Zůstal chvíli stát a mezi dlaněmi si zapaloval cigaretu. Bourne pohlédl doleva, doprava a vzhůru směrem k terase. Nikoho neviděl. Případný strážný v nejbližším okolí by na světlo jistě zareagoval. Venku tedy žádná stráž nebyla. Ochranka musela hlídat uvnitř - podobně jako ve Villiersově domě v Parc Monceau.

Ve dveřích se objevil další muž, rovněž v bílém saku, ale navíc s kuchařskou čepicí na hlavě. Hlas měl hněvivý a z jeho francouzštiny se jasně ozývalo hrdelní gaskoňské nářečí. "Pokaždé, když vypadneš, tak si to odskačem! Servírovací vozík s pečivem je poloprázdný. Koukej ho naplnit. Ted' hned, ty pacholku!"

Muž od pečiva se otočil a pokrčil rameny. Zašlápl cigaretu, vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Světlo zmizelo,

krajinou se linula zase jen bledá zář měsíce, která však dostačovala na osvětlení terasy. Nikdo tam nebyl. Žádná stráž, žádná hlídka u širokých dvojitých dveří vedoucích dovnitř.

Carlos. Najdi Carlose. Chyt' ho do pasti. Kain místo Charlieho a Delta místo Kaina.

Bourne odhadoval vzdálenost a pečlivě si prohlížel překážky mezi sebou a budovou. Byl asi tak dvanáct patnáct metrů od zadního traktu a tři nebo čtyři metry pod úroveň zábradlí u terasy. Ve zdi uviděl dva ventilační otvory, z obou unikala pára. Vedle nich byla připevněna okapová roura, která vedla na dosah ruky od zábradlí. Kdyby se dokázal po trubce kousek vyšplhat a opřít se nohou o okraj spodního světlíku, mohl by dosáhnout na dolní příčku zábradlí a vytáhnout se na terasu. V kabátě by to ale zcela jistě nedokázal. Proto si plášť svlékl, položil k nohám a na něj pohodil klobouk. Všechno zakryl větvemi. Poté se přesunul na okraj lesa a co možná nejrychleji přeběhl šterkovou cestu směrem k okapní trubce.

Nejprve trubkou silně zalomcoval; držela. Natáhl ruce co nejvýš, odrazil se a rouru uchopil. Nohama se opíral o zeď a postupně kladl jednu nohu nad druhou, až se dostal na úroveň spodního ventilačního otvoru. Opatrně se o jeho okraj opřel a začal se vytahovat rukama. Dostal se asi půl metru pod zábradlí. Zbýval už jenom jeden silný odraz od okénka, aby dosáhl na terasu.

Vtom se dveře pod ním prudce rozlétly a po šterku směrem k lesu se rozlil proud světla. Ze dveří vypadla postava. Bezmocně mávala rukama, aby udržela rovnováhu. Za tímto člověkem hulákal kuchař v bílé čepici: "Ty ožralo! Seš úplně namol! Celej zasranej večer seš pod parou! Pečivo rozházený po zemi v celý jídelně. Všude je bordel. Koukej vypadnout, nedostaneš ani sou!"

Dveře se s bouchnutím zaklaply, následoval neklamný a definitivní zvuk zastrkované závory. Jason se křečovitě držel okapové roury, do rukou a kotníků se mu rychle rozlévala křečovitá bolest a po čele mu stékaly krůpěje potu. Muž pod ním se zapotácel dozadu, pravou rukou sprostě gestikuloval směrem ke dveřím, z nichž šéf-kuchař již dávno zmizel. Oči mu přitom zabloudily vzhůru. Zastavily se na Bourneovi. Jejich pohledy se setkaly, Jason zadržel dech. Muž chvíli zíral, pak zamrkal a znovu se podíval nahoru. Zavrtěl hlavou, křečovitě zavřel oči, pak je doširoka otevřel, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí. Couvl o několik kroků, pak se pootočil a následovalo několik úkroků, aby se konečně vrávoravě vydal směrem kupředu. Asi došel k závěru, že to zjevení na zdi je výsledkem jeho noční namáhavé práce. Opilec se s kymácením smýkl kolem rohu, uklidněn tím, že se v duchu rozhodl odmítnout tu bláznivou podívanou, jež urážela jeho oči.

Bourne začal s úlevou znovu dýchat, uvolnil se a již mírně ochablým tělem se přitiskl ke zdi. V této pozici však vydržel jen krátce. Bolest se mu z oblasti kotníků začala šířit do nohou, objevily se první křeče. Vymrštil se vzhůru, pravou rukou uchopil první příčku zábradlí, pak se levou rukou pustil trubky a přehmátl. Koleno se opřel o oblázkovou zídku a rukama se pomalu vytahoval nahoru, až se dostal hlavou nad úroveň terasy. Byla opuštěná. Pravou nohu pak vymrštil přes okraj, rukou se zachytil za vršek litinového zábradlí a konečně se přes ně překulil.

Ocitl se na terase, kde se podávaly večeře jen v jarních a letních měsících. Dlážděný prostor dokázal pojmout dobrých deset až patnáct stolků. Ve zdi, která terasu oddělovala od uzavřeného prostoru prvního patra, byly umístěny široké dvojitě dveře. Těch si Jason všiml, už když objekt pozoroval z kraje lesa. Postavy uvnitř místnosti nyní přestaly přecházet a jejich nehybnost byla tak nápadná, že Jasona na chvíli dokonce napadlo, zda nevědomky nespustil nějaký poplach a zda na něj teď všichni nečekají. Strnul s rukou položenou na zbrani; nic se však neozývalo. Začal se tedy opatrně přibližovat ke zdi, ale stále se držel ve tmě. Když se konečně dostal až ke stěně, přitiskl se k ní zády a posunoval se podél zdi tak dlouho, až se prsty dotkl rámu dveří. Pomalu, pomaloučku zvedl zrak na úroveň skleněné výplně a podíval se dovnitř.

Co uviděl, bylo stejně fascinující jako děsivé. Muži uvnitř stáli seřazeni v řadách - tři řady po čtyřech - čelem k André Villiersovi, který k nim promlouval. Třináct mužů, dvanáct z nich stálo v pozoru. Všichni přítomní byli už staří lidé, lépe řečeno staří vojáci. Nikdo sice neměl uniformu, zato měl každý z nich v klopě stužku. Nad distinkcemi, které označovaly hodnosti a nad vyznamenáními za statečnost bylo vidět barvy bývalých pluků. Celou scénu cosi jasně a zřetelně prostupovalo. Šlo o muže, kteří byli zvyklí rozkazovat, věděli, co je to moc. Bylo to vepsáno v jejich tvářích, očích i v tom, jak teď naslouchali - se zjevnou úctou, ale nikoliv slepě a bez uvažování. Byli staří, ale v celé místnosti bylo cítit sílu. Obrovskou sílu. Tento dojem byl až děsivý. Jestliže to jsou muži blízcí Carlosovi, pak atentátníkovy možnosti byly nejen dalekosáhlé, ale i mimořádně nebezpečné. Bourne neměl před sebou obyčejné muže; jednalo se o ostřílené profesinální vojáky. Pokud se velice krutě nemýlí, pomyslel si Bourne, pak jejich zkušenost a vliv jsou přímo děsivé. Sílení plukovníci z Alžírsko - co z nich zbylo? Muži štvaní vzpomínkami na takovou Francii, jaká už neexistovala, a na svět, jenž zmizel a byl nahrazen čímsi, co shledávali slabým a neefektivním. Takoví muži byli schopni spojit se s Carlosem, když už pro nic jiného, tak pro tu skrytou sílu, kterou jim tato koalice přinášela. Udeřit. Zaútočit. Zničit. Rozhodování o životě či smrti bývalo součástí každého jejich všedního dne. Nyní se jim ta představa opět vracela se silou, jež mohla sloužit účelům podle nich stále ještě živým. Jednou terorista, navždy terorista. Atentát je přece duší terorismu.

Generál nyní zvýšil hlas a Jason se mu pokoušel přes sklo porozumět.

"...pocítí naši přítomnost a porozumí našim cílům. V našem stanovisku jsme jednotni a tento postoj je neměnný. Oni nám budou naslouchat! Na památku všech, kteří padli - našich bratří v uniformě a ve zbrani. Věch, kteří položili své životy za slávu Francie. Přinutíme naši milovanou vlast, aby si vzpomněla, aby v jejich jménu zůstala silná a nikdy se nikomu nepropůjčila a ostudně neposluhovala! Ten, kdo jde proti nám, pocítí náš hněv. I v tom jsme jednotni. Modlíme se k všemohoucímu Bohu, aby ti, kteří nás předešli, našli mír, ježto my stále ještě zůstáváme v boji... Pánové, předávám vám naši dámu - naši Francii!"

Z hrdel všech se ozvalo souhlasné zamručení, i když veteráni dále stáli v pozoru. A pak se ozval jiný hlas, který sólově zanotoval prvních pět slov. Od šestého se k němu připojili i ostatní.

Pojďme, děti vlasti,

Den slávy přijde...

Bourne se odvrátil. Z toho, co v místnosti viděl a slyšel, se mu dělalo špatně. Pustošit a ničit ve jménu slávy; smrt padlých kamarádů si nutně vyžaduje další mrtvé. Je to nezbytné, a i kdyby to mělo znamenat pakt s Carlosem, necht' se tak stane.

Co ho vlastně tak rozrušilo? Proč ho náhle zaplavil pocit hněvu a bezmoci? Odkud se vzal ten silný pocit hnusu?

Najednou to věděl. Nenávidí muže, jako je André Francois Villiers, a opovrhne těmi, kteří jsou s ním nyní v místnosti.

Všichni to jsou starci, kteří připravovali války a kradli životy mladých mužů... i životy velmi mladých hochů.

Proč se nad Jasonem opět stahoval ten mlžný opar? Proč cítil tak ostrou bolest? Na otázky teď nebyl čas, neměl ani sílu se jimi zabývat. Musí je vypudit z hlavy, aby se mohl soustředit na André Francois Villierse, válečníka a vojenského diktátora, jehož záležitosti sice patřily minulosti, avšak jehož spolčování s atentátníkem bralo životy i dnes.

Zajme generála. Přinutí ho mluvit. Až se dozví vše, co potřebuje, tak ho asi zabije. Muži jako Villiers loupili životy mladých a dokonce velmi mladých mužů. Proto si sami nezaslouží žít. Opět jsem ve svém labyrintu a na jeho zdech cítím plno ostnů. Ach, Bože, jak to bolí.

Jason přelezl zábradlí a po okapové rouři se pomalu spouštěl k zemi. Bolel ho každický sval těla. Musí zapomenout na bolest. Musí se dostat na ten opuštěný úsek cesty osvětlený měsícem a připravit si past na obchodníka se smrtí.

25

Bourne seděl v renaultu asi dvě stě metrů od restaurace a čekal. Motor tiše běžel. Byl připraven vyrazit v okamžiku, kdy Villiers opustí parkoviště. Mezitím již odjelo několik účastníků, každý sám ve svém autě. Spiklenci většinou chrání své spojení a ti starci byli spiklenci v tom nejpravějším slova smyslu. Byť se dosud těšili cti a uznání, vyměnili je za smrtící výhody atentátníkovy zbraně a jeho organizace. Jejich věk i předpojatost je oloupila o soudnost stejně, jako v dřívějších dobách oni loupili životy... mladým a dokonce velmi mladým lidem.

Co to bylo? Proč se toho nemůžu zbavit? Nějaká hrozná věc, kdesi hluboko ve mně. Snaží se vyplout na povrch a možná mě chce zabít. Prostupuje mě pocit viny a strachu... ale za co a z čeho, to nevím. Proč jenom ve mně ti staří chřadnoucí muži vzbuzují pocit viny a hrůzy... a hnusu?

Znamenali válku. Znamenali smrt. Na zemi i ve vzduchu. Ve vzduchu... ve vzduchu. Pomoz mi, Marie. Proboha živého, pomoz mi!

To je on. Z příjezdové cesty zazářily reflektory a od dlouhé černé karoserie se odrážela světla parkoviště. Jason nechal světla vypnutá a vyjel autem ze stínu. Rozjel se rychle, až k první zatáčce, kde rozsvítil reflektory a zmáčkl pedál plynu až k podlaze. Předem vyhlédnutý opuštěný úsek cesty byl teď vzdálený zhruba tři kilometry; musí se tam dostat co nejrychleji.

Bylo deset minut po jedenácté a stejně jako před třemi hodinami i teď pole splývala s kopečky. Celá krajina byla zalitá bledým svitem březnového měsíce, který už stál vysoko na obloze. Jason dojel na vyhlédnuté místo, ujistil se znovu, že zvolil dobře. Krajnice byla široká a sousedila s pastvinami. To znamenalo, že obě auta bude možno pohodlně odstavit ze silnice. Prvním úkolem však bylo Villierse zastavit. Generál je sice starý, ale nikoliv pitomý. Kdyby Jason použil nějaké podezřelé taktiky, Villierse by jistě napadlo objet ho a klidně ujet. Všechno záleží na správném načasování a na zcela přirozeném momentu překvapení.

Bourne otočil renault do protisměru a počkal, dokud v dálce neuviděl zář reflektorů. Pak prudce přidal plyn a ostře zatočil volantem doleva a doprava. Auto se na cestě zakymácelo. Přesvědčivý obraz řidiče, který ztratil vládu nad volantem, a přestože není schopný udržet přímý směr, nadále se žene plnou rychlostí vpřed.

Villiers neměl na vybranou. Jason se bláznivě hnál proti němu, proto raději zpomalil. V momentě, kdy obě auta nebyla od sebe více než deset metrů, Bourne nečekaně stočil volant doleva a dupl na brzdou. Vůz se dostal do smyku. Nakonec zastavil. Otevřeným okénkem se ozýval nesrozumitelný křik. Napůl křik, napůl úpění mohlo vycházet z hrdla raněného, nebo opilého muže. Rozhodně však nepředstavovalo nijaké nebezpečí. Poté Bourne zmlkl, začal tlouct rukama do dvířek a přihrbil se na sedadle s pistolí připravenou na klíně.

Zaslechl, jak se otevřely dveře Villiersova auta, a koutkem oka ho přes volant sledoval. Nezdálo se, že by starý pán byl ozbrojený. Nejspíš nemá ani nejmenší podezření, naopak je upřímně rád, že nedošlo ke srážce. Ve světlech reflektorů se generál hlučně blížil k levému okénku renaulta. V jeho výkřicích byly patrné stopy obav. Tón slov připomínal spíše výslechy nebo povely v Saint-Cyru.

"Co to má znamenat? Co to děláte? Jste v pořádku?" Rukama se přitom opřel o okénko.

"Já ano, ale vy nejste v pořádku," odpověděl Bourne anglicky a ve stejné chvíli zvedl zbraň.

"Cože...?" Stařec zalapal po dechu a narovnal se. "Kdo jste a co má tohle znamenat?"

Jason vystoupil z renaultu a napřáhl levou ruku nad hlavní zbraň. "Jsem rád, že mluvíte plynule anglicky. Teď půjdem zpátky k vašemu autu a vy ho odstavíte ze silnice."

"A když odmítnu?"

"Na místě vás zabiju. K takovému rozhodnutí moc nepotřebuju."

"Patříte k Rudým brigádám? Nebo k pařížské pobočce Baaderové-Meinhofa?"

"Proč? Mohl byste snad takové skupině odmítnout?"

"Kašlu na ně! A na vás taky!"

"O vaší odvaze dosud nikdo nezapochyboval, generále. Jdeme k vašemu autu."

"To není otázka odvahy!" odpověděl Villiers, aniž by se pohnul z místa. "Jde o logiku věci. Kdybyste mě zabil, tak ničeho nedosáhnete. Totéž platí i v případě únosu. Mé rozkazy jsou jasné a rodina i personál je plně respektují. Židi mají stoprocentní pravdu: s teroristy nelze vyjednávat. Zmáčknete spoušť, vy šmejde, nebo odsud vypadněte!" Jason zkoumavě hleděl na starého vojáka. Ten sice skrýval nejistotu, avšak zdaleka nebyl hloupý. Nejistota by mu byla vidět na očích; namísto ní tam byl jenom vztek. Vyslovit jméno nasáklé špínou ve spojení se jménem, jež bylo symbolem cti země, by jistě vyvolalo úplně jiný druh výbuchu. Ten by v jeho pohledu bylo znát.

"Tam v restauraci jste prohlásil, že Francie nebude nikomu sloužit. Ale jeden francouzský generál se lokajem stal.

Generál André Villiers je Carlosův poslíček. Carlosova spojka, Carlosův žoldák, Carlosův lokaj."

Rozzuřené oči se doširoka otevřely, ale nikoliv tak, jak by Jason očekával. Vztek se náhle smísil s nenávisť; ne s šokem nebo hysterií, ale s hlubokým, jednoznačným hnusem. Villiersova ruka vystřelila od pasu vzhůru a ostře, přesně a bolestivě dopadla na Jasonův obličej. Následovaly další údery, hrubé, urážlivé a tak intenzivní, že Bourne až zavrával. Starý muž vykročil kupředu přímo proti hlavní pistole. V jeho chování nebyla ani stopa po strachu, jako by byl posedlý snahou ztrestat urážku. Na Jasona dopadaly další a další rány.

"Svině!" ječel Villiers. "Hnusná, odporná svině! Šmejde!"

"Budu střílet! Zabiju vás! Přestaňte!" Zmáčknot kohoutek však Bourne nemohl. Byl zatlačen zády k autu, ramena měl přitisknutá ke střeše. Starý muž na něj přesto dále útočil, ruce bez ustání vyrážely, zdvihaly se a rány tvrdě dopadaly.

"Zabij mě, jestli to dokážeš - jestli se odvážíš. Ty špíno! Ty hnuse!"

Jason odhodil zbraň na zem a zvedl ruce, aby se mohl bránit generálovým útokům. Vyrázil levačkou, uchopil mužovo pravé zápěstí, pak levé, až se mu podařilo chytit ho za předloktí, které dosud dopadalo na jeho hlavu jako meč. Velkou silou mu pak zkroutil obě ruce. Villiers se musel předklonit a zůstat bez hnutí stát. Obličje měli jen několik centimetrů od sebe, generálův hrudník se stále ještě divoce dmul.

"Chcete mi říct, že nejste Carlosův člověk? Popíráte to?"

Villiers se naklonil kupředu a ve snaze uvolnit se z Bourneova sevření do něj narazil hrudníkem. "Proklínám tě, ty zvíře."

"Sakra - tak ano, nebo ne?"

Starý muž plivl Bourneovi do obličje. Plameny mu v očích žhnuly o poznání méně a namísto nich se objevily slzy.

"Carlos mi zabil syna," pronesl konečně šeptem. "Na rue du Bac zabil mého jediného syna. Život mého syna vybuchl na ulici du Bac spolu s pěti balíčky dynamitu!"

Jason pomalu uvolnil tlisk prstů. I když dýchal dosud přerývaně, promluvil co nejchladněji.

"Zajedte svým autem na trávu a zůstaňte tam. Musíme si pohovořit, generále. Stalo se něco, o čem nevíte. My dva bychom se měli raději domluvit."

"Nikdy! To je nemožné! To se nemohlo stát!"

"Stalo se to," ujistil ho Bourne, když seděl vedle Villierse na předním sedadle jeho auta.

"To je hrozný omyl! Nevíte, o čem mluvíte!"

"Žádný omyl - a já vím, o čem mluvím, protože jsem to číslo sám našel. Dokonce to není jen číslo, je to navíc i skvělé krytí. Nikdo se zbytkem zdravého rozumu by vás s Carlosem nespojoval, zvláště ne ve spojitosti se smrtí vašeho syna. Všeobecně se ví, že to byla Carlosova práce."

"Dával bych přednost poněkud jinému vyjadřování, monsieur."

"Omlouvám se. To myslím upřímně."

"Všeobecně se ví? Pokud jde o Sâreté, pak rozhodně ano. Pokud se týče kruhů vojenské zpravodajské služby a Interpolu, tak velice pravděpodobně také. Čtu jejich hlášení."

"Co se v nich píše?"

"Předpokládalo se, že Carlos tím udělal laskavost přátelům z dřívějších radikálních časů. Dokonce až tak velkou laskavost, že jim dovolil, aby se k té vraždě následně přihlásili. Mělo to politický motiv, víte? Můj syn měl být nejen obětí, ale i odstrašující příklad pro ostatní, kteří se postaví fanatikům."

"Fanatikům?"

"Extrémisti vytvořili jakousi falešnou koalici se socialisty a naslibovali jim něco, co nehodlali dodržet. Můj syn to pochopil, zveřejnil, a inicioval legislativu, aby tomu zabránila. Za to ho zabili."

"Proto jste odešel z armády a účastnil se voleb?"

"Z nejhlubšího přesvědčení. Obvykle to bývá syn, kdo pokračuje v otcových šlépějích..." Starý muž se odmlčel. Na jeho vyčerpaný obličej dopadal měsíční svit. "V tomhle případě to bylo naopak; synova dědictví se ujal jeho otec. Syn nebyl žádný voják, stejně jako já nebyl politik, ale zbraně a výbušniny mi rozhodně nejsou cizí. On si své přesvědčení zformoval podle mne, jeho filozofie odrážela mou vlastní, a právě proto ho zabili. Rozhodl jsem se tedy zcela jasně. Budu uplatňovat naše přesvědčení v politické aréně a vystavovat se útokům nepřátel. Na to je voják připraven."

"Myslím, že nikoliv jediný voják."

"Co máte na mysli?"

"Narážím na ty muže v restauraci. Vypadali, jako by veleli polovině armády Francie."

"To tedy veleli, monsieur. Kdysi byli známí jako rozhněvaní mladí velitelé ze Saint-Cyru. Republika se tehdy zmítala v korupčních skandálech, armáda byla neschopná, Maginotova linie špatný vtip. Kdyby bylo po jejich, Francie by nikdy nebyla padla. Stali se z nich vůdci Hnutí odporu a bojovali proti skopčákům i proti Vichy v celé Evropě a Africe."

"Co dělají teď?"

"Většina z nich užívá penze a mnohý z nich je posedlý minulostí. Modlí se k Panně Marii, aby se to už nikdy

neopakovalo. Přesto jsou svědky, že se v mnoha oblastech všechno vrací. Z armády se stala poutňová atrakce, protože komunisti a socialisti ve Shromáždění navždy nahlodali její sílu. Moskevský aparát se chová přesně podle toho a trvá to už celá desetiletí. Svobodná společnost je zralá na infiltraci, a jakmile k ní dojde, změny se nezastaví, dokud se celá společnost od základů nepřebuduje. Všude bují spiknutí a to nelze nechat bez povšimnutí."

"Někdo by mohl namítnout, že i to zní značně extremisticky."

"Proč? Kvůli slovům o přežití? Síle? Cti? Jsou všechny tyhle výrazy pro vás už anachronické?"

"Myslím, že ne. Umím si ale představit spoustu škod spáchaných jejich jménem."

"Náš přístup se liší a já o něm nehodlám diskutovat. Ptal jste se mě na mě spojení a já vám odpověděl. Tak, a teď prosím k té vaší neuvěřitelně falešné informaci. Je úděsná. Neumíte si představit, co to je ztratit syna, přijít o dítě." Náhle pocítuji bolest, a nevím proč. Bolest a prázdnotu, vzduchoprázdno na nebesích... z nebes. Smrt v nebi a z nebes. Ježíši, jak to bolí. To. Co to je?

"Dokážu s vámi soucítit," pronesl Jason a začal pěsti, aby zastavil náhlé chvění rukou. "Ale ještě stále to zapadá do celkového kontextu."

"Vůbec ne! Sám jste přece říkal, že by mě žádný trochu soudný člověk s Carlosem nespojoval a ze všech nejméně ten hnusný zabiják sám. Tohle riziko by nikdy nepodstoupil. To je nemyslitelné."

"Přesně. Právě proto vás využili. Ono to je skutečně nemyslitelné. Proto také představujete ideální spojku pro realizaci konečné instrukce."

"To je nemožné! Jak?"

"Někdo na vašem telefonu je v trvalém kontaktu s Carlosem. Užívají kódy, samozřejmě. Určitá slova, kterými lze tu osobu k telefonu přivolat. Pravděpodobně když nejste doma, možná, i když doma jste. Zvedáte sám telefon?"

Villiers se zamračil. "Vlastně ne. Ne hovory na této lince. Je spousta lidí, kterým se člověk musí vyhýbat, tak mám privátní linku."

"Kdo tedy zvedá telefon?"

"Obvykle hospodyně nebo její manžel, který slouží částečně jako majordomus, částečně jako řidič. Býval mým řidičem během mých posledních let v armádě. Když není poblíž ani jeden z nich, tak chodí k telefonu samozřejmě manželka. Nebo můj pobočník, který často pracuje v mé kanceláři v domě. Je mým pobočníkem už dvacet let."

"Kdo ještě?"

"Nikdo jiný už v domě není."

"Služky?"

"Žádnou trvalou nemáme. Je-li toho zapotřebí, najímáme je příležitostně. Villiersovi mají víc bohatství ve svém jménu než v bance."

"Uklízečka?"

"Dvě. Ty přicházejí dvakrát týdně a mění se."

"Raději byste se měl trochu pečlivěji podívat na svého řidiče a pobočníka."

"To je absurdní! Jejich loajalita je mimo jakoukoliv pochybnost."

"Stejně jako byla Brutova loajalita. A Caesar měl vyšší hodnost než vy."

"To snad nemyslíte vážně."

"Myslím to setsakra vážně. Měl byste mi radši věřit. Všechno, co jsem vám pověděl, je pravda."

"Koneckonců jste mi toho zase tolik neřekl, že? Kupříkladu své jméno."

"To není nutné. Mohlo by vám jenom ublížit, kdybyste ho znal."

"V jakém smyslu?"

"V tom velice nepravděpodobném případě, že nejste prostředníkem - i když tu možnost téměř vylučuji."

Starý muž přikývl způsobem, jak to činí staří lidé, když si opakuji slova, která je úžasně ohromila. Jeho vrásčitá tvář se teď v měsíčním světle pohybovala nahoru a dolů. "Bezejmenný muž mě přepadne v noci na silnici, ohrožuje mě pistolí, sprostě mě obviní - tak hnusně, že ho chci málem zabít - a očekává pak ode mě, že mu budu věřit. Věřit muži beze jména, bez toho, že bych ho znal a bez jakéhokoliv doporučení s výjimkou jeho tvrzení, že po něm jde Carlos. Řekněte mi jediný důvod, proč bych vám měl věřit."

"Prostě proto," odpověděl Bourne. "Neměl jsem přece jediný důvod za vámi přijít, kdybych nevěřil, že je to všechno pravda."

Villiers zůstal na Jasona upřeně zírat. "Ne, existuje ještě jeden lepší důvod. Před chvílí jste mi věnoval život. Odhodil jste zbraň a nevystřelil jste z ní. Mohl jste to udělat. Snadno. Místo toho jste mě prosil, abychom si promluvili."

"Nemyslím, že bych vás prosil."

"Měl jste to v očích, mladý muži. Vždycky to je v očích. A často také v hlase, ale člověk musí velice pečlivě naslouchat. Úpěnlivá prosba se dá předstírat, hněv ne. Ten je buď skutečný, nebo jde o přetvářku. Ten váš byl opravdový... stejně jako můj." Stařec pokynul směrem k malému renaultu. Stál v poli asi o deset metrů dál. "Následujte mě do Parc Monceau. Pohovoříme si v mé kanceláři. Přisahám na svůj život, že se v obou mých mužích mýlíte, ale jak jste uvedl, Caesar byl také zaslepený falešnou oddaností. A měl skutečně vyšší hodnost než já."

"Jestliže vejdu do vašeho domu a někdo mě pozná, tak zemřu. A vy také."

"Pobočník odešel dnes odpoledne krátce po páté a řidič, jak ho nazýváte, končí službu nejpozději v deset, aby se potom mohl donekonečna dívat na televizi. Zatímco já vejdu dovnitř a zkontroluji situaci, vy počkáte venku. Jestli bude všechno normální, vrátím se pro vás. Jestli ne, tak přijdu za vámi a odjedeme spolu. Pojedete za mnou a já zastavím někde, kde budeme moci pokračovat v debatě."

Jak Villiers hovořil, Jason ho zbližka pozoroval. "Proč chcete, abych s vámi jel do Parc Monceau?"

"Kam jinam byste chtěl jet? Věřím na účinek šoku z neočekávané konfrontace. Jeden z těch mužů leží v posteli a sleduje

televizi v pokoji ve druhém patře. A ještě je tu jeden důvod. Chci, aby vás slyšela moje žena. Je manželkou starého vojáka a má vyvinutý smysl pro věci, které vojákově v bitvě občas uniknou. Časem jsem si zvykl spoléhat na její úsudek. Až vás uslyší, třeba dokáže odhalit i příslušný vzorec chování."

Bourne měl pocit, že to musí říct. "Já vás dostal do pasti tím, že jsem cosi předstíral, vy mě můžete dostat, když budete předstírat zase něco jiného mně. Jak mám poznat, že Parc Monceau není past?"

Starý muž nezaváhal. "Máte slovo francouzského generála. To je vše, co můžete mít. Jestli vám to nestačí, tak si seberte svou zbraň a vypadněte."

"Stačí," odpověděl Bourne. "Ne proto, že to je slovo generála, ale protože to je slovo muže, kterému na rue du Bac zabili syna."

Cesta zpět do Paříže připadala Jasonovi neskonale delší než předchozí putování dříve zvečera. Opět musel bojovat s představami, z nichž mu na čele vyrazily krůpěje potu. Bolest mu začínala bušit ve spáncích, šířila se do prsou a do žaludku, kde se měnila v bolestivý uzel, v píchání ostrých šípů, které ho málem přivádělo k hlasitému skučení. Smrt v nebi... z nebes. Žádná temnota, nýbrž oslepující sluneční světlo. Žádný vítr, který by vtoukal tělo do ještě hlubší tmy, ale namísto toho ticho a zápach džungle a... břehy řeky. Ticho následované vřeštěním ptáků a skřípavým jekotem strojů. Ptáci... stroje... uhánějící z oblohy dolů v oslepujícím slunečním světle. Výbuchy. Smrt. Smrt mladých a velmi mladých.

Přestaň! Drž volant! Soustřed' se na cestu a nepřemýšlej! Myšlení je příliš bolestivé a ty nevíš, proč.

Zabočili do Parc Monceau, do ulice lemované stromy. Villiers jel zhruba sto metrů před ním a byl nucen řešit problém, který tu před několika hodinami nebyl. Na ulicích teď stálo mnohem víc aut a najít místo na parkování bylo terno.

Nicméně se docela slušné místo nabízelo na levé straně ulice. Bylo to přes cestu od generálova domu a mohly se sem vejít oba vozy. Villiers vystrčil ruku z okénka a ukázal Jasonovi, aby se zařadil za něho.

Pak se to stalo. Jasonovy oči přilákalo světlo ve dveřích. Okamžitě zaostřil pohled na postavy viditelné v proudu světla. Když jednu osobu poznal, bylo to pro něj velice překvapivé a zde naprosto neočekávané. Jason podvědomě sáhl ke zbraňi za pasem.

Nakonec to přece jen byla past? Cožpak slovo francouzského generála je opravdu bezcenné?

Villiers se svým autem manévroval co nejbliž k chodníku. Bourne se na sedadle otočil a rozhlédl se do všech směrů.

Nikdo se k němu nepřibližoval, nikdo tudy nepřicházel. Takže to nebyla past. Bylo to cosi jiného, součást dění, o němž generál neměl sebemenší potuchy.

Přes ulici na schodech do Villiersova domu stála mladší žena - nápadně krásná žena. Rychle hovořila a přitom úzkostlivě gestikulovala. Na posledním schodě stál muž, souhlasně přikyvoval, jako by od ní přijímal instrukce. Byl to šedovlasý, důstojně vyhlížející spojovatel z Les Classiques. Člověk, jehož tvář byla Jasonovi tak silně povědomá, ale kterou si nevybavoval. Tento obličej vyvolával jen další představy... představy stejně divoké a bolestivé jako ty, jež ho sužovaly poslední půl hodiny v renaultu.

Byl tu však určitý rozdíl. Tento obličej přinášel s sebou temnotu a divoký vítr na nočním nebi, výbuchy následující jeden za druhým a výstřely, ozvěnou se rozléhající nesčetnými chodbami v džungli.

Bourne odtrhl oči od domovních dveří a předním sklem pohlédl na Villierse. Generál vypnul světla. Právě se chystal vystoupit z auta. Jason povolil spojku a popojel kupředu, až se nárazníkem opřel o auto před sebou. Villiers se na svém sedadle prudce otočil.

Bourne zhasl reflektory a zapnul malé stropní světlo. Zvedl ruku - dlaní otočil dolů - pak to ještě dvakrát zopakoval. Pro starého vojáka to bylo výmluvné znamení, aby zůstal na místě. Villiers přikývl a Jason stropní světlo vypnul.

Pak se znovu ohlédl k domovním dveřím. Muž zatím sestoupil o jeden schod a opět se zastavil, aby vyslechl poslední příkazy té ženy. Bourne ji teď viděl jasněji. Mohla mít kolem pětatřiceti nebo jen o něco málo více. Krátké, elegantně sestřižené tmavé vlasy rámovaly do bronzova opálený obličej. Měla vysokou, štíhlou, téměř sošnou postavu, její poprsí ještě zdůrazňovala průsvitná přiléhavá látka dlouhých šatů. Ty kontrastovaly s opáleným tělem. Jestli ta žena patřila do domu, pak se o ní Villiers nezmínil. To znamenalo, že nebyla přímou součástí domu. Mohlo jít o nějakou návštěvnici, která věděla, kdy má přijít do domu starého pána. To by zapadalo do strategie štafetového předávání zpráv. A taky to znamenalo, že má asi spojení na někoho ve Villiersově domě. Starý pán ji určitě zná, ale jak dobře? Odpověď zní - moc dobře určitě ne.

Šedovlasý spojovatel naposledy přikývl, sešel ze schodů a rychle se vydal ulicí k nároží. Dveře se zavřely a kočárové lampy osvětlovaly nyní jen prázdné schodiště a blýskavý povrch černých dveří s mosazným kováním.

Proč jenom pro něj ty schody a dveře mají jakýsi význam? Představy. Skutečnost, která nebyla skutečností.

Bourne vystoupil z renaultu a přitom pozorně sledoval okna domu. Pátral, jestli se někde nepohne záclona. Nedělo se nic. Rychle přešel k Villiersovi. Přední okénko bylo stažené a z něho vzhlížel generálův obličej s tázavě pozdviženým, hustým obočím.

"Co to proboha děláte?" zeptal se.

"Tamhle, u vašeho domu," spustil Jason a krčil se na chodníku. "Také jste to viděl?"

"Jistě. A co má být?"

"Kdo byla ta žena? Znáte ji?"

"Věřím, že ano. Je to totiž moje manželka."

"Vaše manželka?" Bourneovi se v obličejích zračilo překvapení. "Myslel jsem, že jste říkal... Myslel jsem, že jste o ní mluvil jako o staré dámě. Že chcete, aby si mě poslechla, protože jste se za ta léta naučil vážit si jejího mínění. Mluvil jste o bitvě. To jste říkal."

"Ne tak docela. Říkal jsem, že je ženou starého vojáka. A já si skutečně vážím jejího úsudku. Je to má druhá manželka -

má velice mladá druhá manželka, ale stejně oddaná, jako byla ta první, která mi zemřela před osmi lety."

"Ach, Bože..."

"Nenechte se mýlit věkovým rozdílem. Je hrdou a zároveň šťastnou druhou paní Villiersovou. Znamená velikou pomoc pro mé účinkování v Národním shromáždění."

"Omlouvám se," zašeptal Bourne. "Proboha, je mi to moc líto."

"Co se děje? Spletl jste si ji s někým? Lidem se to často stává, je to úžasné děvče. Jsem na ni velice hrdý." Villiers otevřel dvířka a Jason se na chodníku vzpřimil. "Počkejte tady," přikázal generál. "Zajdu dovnitř a zkontroluji situaci. Když bude všechno v pořádku, otevřu dveře a dám vám znamení. Kdyby tomu tak nebylo, přijdu zpátky k autu a odjedeme jinam."

Bourne stál před Villiersem bez hnutí a bránil tak generálovi v odchodu. "Generále, musím se vás něco zeptat. Nejsem si vůbec jistý, jak to mám udělat, ale musím. Pověděl jsem vám, že jsem vaše telefonní číslo našel coby adresu pro předávání zpráv od Carlose." Bourne se zhluboka nadechl a letmo pohlédl na dveře přes ulici. "Teď vám musím položit jednu otázku a buďte tak hodný, pořádně si rozmyslete, než mi na ni odpovíte. Nakupuje vaše žena v obchodě Les Classiques?"

"V Saint-Honoré?"

"Ano."

"Náhodou vím, že nenakupuje."

"Jste si tím jistý?"

"Naprostě. Nejenže jsem nikdy neviděl žádný účet z tohoto obchodu, ale dokonce mi sama řekla, že se jí jejich styl nelíbí. Moje manželka je ve věcech módy velice zběhlá."

"Ježíši Kriste."

"Co se děje?"

"Generále, já do vašeho domu nemůžu. Bez ohledu na to, co doma najdete, nemůžu k vám jít."

"Proč ne? Co to povídáte?"

"Jde o toho muže na schodech, který teď mluvil s vaší ženou. Ten je z Les Classiques. Dělá určitě Carlosovi spojku." André Villiers náhle zbledl. Obrátil se, zahleděl přes ulici vroubenou stromy na svůj dům, na lesklé černé dveře s mosazným kováním, v němž se odrážel svit lamp.

Žebrák s podobeným obličejem si poškrábal strnisko na bradě, smekl odřený baret a bronzovými dveřmi se namáhavě vbelhal do kostelíku v Neuilly-sur-Seine.

Za nesouhlasných pohledů dvou kněží se vlekl vzdálenější uličkou na pravé straně. Oba duchovní byli rozčileni; toto je bohatá farnost a bez ohledu na nějaké biblické slitování má bohatství svá privilegia. Mezi ně patřilo udržovat určitou úroveň věřících - pro dobro ostatních věřících - a tato postarší neupravená lidská troska se do požadované fázný příliš nehodí.

Žebrák v uličce chabě naznačil pokleknutí, usadil se ve druhé lavici, pokřivoval se a pak si klekl. Sklonil hlavu k modlitbě, ale pravou rukou vysunul levý rukáv svrchníku. Na zápěstí měl hodinky, které se poněkud lišily od celého jeho zjevu. Byl to drahý digitální chronometr s velkými čísly a jasným ciferníkem. Hodinky představovaly předmět, se kterým se nikdy nechtěl rozloučit. Byl to dárek od Carlose. Jednou se totiž opozdil ke zpovědi o pětadvacet minut. Tím svého dobrodince rozčilil. Tehdy neměl jinou omluvu, než že mu chyběly přesné hodinky. Během následující schůzky mu Carlos jedny podsunul pod průsvitnou oponkou oddělující hřištníka od svatého muže.

Nastala smluvená hodina a minuta. Žebrák se zdvihl a přešel ke druhé zpovědnici zprava. Rozhrnul závěs a vešel dovnitř.

"Pozdrav Pánbůh."

"Pozdrav Pánbůh, dítě boží." Šepot zpoza černé látky zněl drsně. "Jsou tvé dny plné klidu?"

"Jsou pohodlné..."

"Dobře tedy," odpověděla postava. "Co jsi mi přinesl? Moje trpělivost je u konce. Platím tisíce - statisíce - za neschopnost a nezdary. Co se v Montrouge stalo? Kdo je zodpovědný za ty lži, které se donesly z ambasády do Montaigne? Kdo jim uvěřil?"

"Auberge du Coin byla past, i když ne smrtelná. Je obtížné se v tom pořádně vyznat. Jestli ten atašé Corbelier opravdu pořádku jenom lhal, pak naši lidé tvrdí, že to dělal nevědomky. Ta žena ho napálila."

"Napálil ho Kain! Bourne je schopný vystopovat každický náš zdroj, kterého pak nakrmí falešnými informacemi. Tím ho odhalí nebo odhalení alespoň potvrdí. Ale proč? Pro koho to dělá? Víme, čím je, ale ve Washingtonu o něm nemají z minulosti žádné záznamy. Jeho současná identita prostě zabraňuje odhalení."

"Jestli můžu radit," pronesl žebrák, "tak bych šel hodně do minulosti, ale je možné, že si nikdy nepřál, aby mu někdo něco přikazoval. V americké CIA existuje určité procento vrtkavých autokratů, kteří mezi sebou skoro nekomunikují. Za dnů studené války se daly vydělat peníze trojnásobným i čtyřnásobným prodáváním informací jedné základně. Možná, že Kain vyčkává, až se přesvědčí, že zbývá jediná možná cesta a že už se mezi jeho nadřízenými nebude diskutovat o dalších strategiích."

"Věk tvou schopnost manévrování vůbec neotupil, můj příteli. Proto jsem se také na tebe obrátil."

"Nebo se možná," pokračoval žebrák, "skutečně změnil. Něco podobného se už stalo."

"Tomu moc nevěřím, ale na tom nesejde. Washington je přesvědčený, že k tomu opravdu došlo. Mnich je mrtvý stejně jako všichni z Treadstonu. Kain je považován za vraha."

"Mnich?" podivil se žebrák. "To je jméno z dávné minulosti. Pracoval v Berlíně a ve Vídni. Znali jsme ho dobře, i když nikdy ne úplně zblízka. Tady máš svou odpověď, Carlosi. Mnichovým stylem vždycky bylo redukovat počet

zasvěcených na co nejmenší míru. Zastával teorii, že jeho okolí je infiltrováno zrádci. Určitě nařídil Kainovi, aby podával hlášení pouze jemu. To by vysvětlovalo zmatek ve Washingtonu a celé ty měsíce ticha."

"Může to vysvětlit naše mlčení? Čtyři měsíce nebylo nic slyšet ani se nic nedělo."

"To mohlo mít několik důvodů. Nemoc, vyčerpání, příprava na nový výcvik. Dokonce i snaha rozšířit mezi nepřáteli paniku. Mnich znal spousty takových triků."

"Přesto však před svou smrtí přiznal svému partnerovi, že neví, co se děje. Že si dokonce není jistý, jestli ten muž je opravdu Kain."

"Kdo byl ten partner?"

"Muž, který se jmenuje Gillette. Byl to náš člověk, ale Abbott to nevěděl."

"Tady se nabízí další možné vysvětlení. Mnich měl na takové lidi čich. Ve Vídni se říkávalo, že David Abbott by nevěřil ani Kristovi na kříži."

"To je možné. Tvá slova mne uklidňují; vidíš totiž věci, které ostatní nevidí."

"Mám hodně zkušeností; kdysi jsem byl významným člověkem. Naneštěstí jsem vždycky všechny peníze utratil."

"To děláš stále."

"Jsem prostě jenom obyčejný zhýralec - co ti mám povídat?"

"Jsi evidentně někdo jiný."

"Carlosi, ty jsi bystrý. Škoda, že jsme se nepoznali ve starých dobách."

"Teď si ale příliš troufáš."

"To odjakživa. Ty víš, že já vím, že mi můžeš jedinou ranou kdykoliv vzít život, tak se musím snažit, abych měl jistou cenu. A to nejenom cenu svých zkušeností."

"Co mi ještě můžeš povědět?"

"Třeba to nemá velkou cenu, ale je to aspoň něco. Trochu líp jsem se oblékl a strávil jsem den v Auberge du Coin. Byl tam nějaký muž, tlustý chlap, kterého vyšetřovali na Sureté a pak ho propustili na svobodu. Měl až příliš nejisté oči. Také se příliš potil. Dal jsem se s ním do řeči a prokázal jsem se mu oficiálním identifikačním průkazem NATO, který jsem si vyrobil někdy začátkem padesátých let. Z jeho řeči vyplynulo, že včera ve tři hodiny ráno půjčil auto nějakému blondákovi a jeho společníci. Popis odpovídá fotografii z Argenteuil."

"Půjčil mu auto?"

"Údajně. Měl by ho dostat zpátky od té ženy někdy v průběhu dne."

"K tomu nikdy nedojde."

"Samozřejmě že ne, ale vyvolává to určité otázky, ne? Proč se chtěl Kain zmocnit auta takovýmto způsobem?"

"Aby se v co nejkratší době dostal co nejdál."

"V tom případě tato informace nemá žádnou cenu," prohlásil žebrák. "Přitom ale existuje tolik možností cestovat rychleji a méně nápadně. Bourne by si sotva dovolil uvěřit nějakému chamtivému nočnímu vrátnému, který docela dobře mohl toužit získat příslušnou odměnu i od Sureté. Nebo od někoho jiného."

"Co tím naznačuješ?"

"Předpoklad, že Bourne to auto chtěl za jediným účelem - aby mohl někoho tady v Paříži sledovat. Žádné lelkování na veřejnosti, kde by ho někdo poznal, žádné auto z půjčovny, které by bylo možné vystopovat, žádné horečné shánění nějakého nejistého taxíku. Namísto toho jednoduchá výměna poznávací značky a přeplněnými ulicemi Paříže se prohání další nevýrazný černý renault. Máš podrobný popis toho auta?"

"Samozřejmě. Včetně tří malých promáčeklin v levém zadním blatníku."

"Dobře. Předej to staříkům venku. Pročesejte ulice, garáže, parkoviště. Ten, kdo to auto najde, nebude už nikdy muset hledat práci."

"Když už mluvíme o těchto věcech..."

Mezi tuhým okrajem závěsu a modrou plstí rámu proklouzla obálka. "Jestli se tvá teorie potvrdí, považuj tohle za závdavek."

"Já mám pravdu, Carlosi."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Protože Kain dělá přesně to, co bys dělal ty na jeho místě a co bych za starých časů dělal i já. To mu je třeba přiznat."

"Je ho třeba zabít," opáčil atentátník. "Nutné je ale i určité načasování. Za několik dní bude pětadvacátého března. 25. března 1968 byl v džungli Tam Quanu popraven Bourne. Teď, o řadu let později, ale na den přesně, probíhá honička za dalším Bournem. Při ní jsou Američani stejně odhodlaní ho zabít, jako my. Jsem zvědavý, kdo tentokrát zmáčkne kohoutek."

"Záleží na tom?"

"Já ho chci," zašeptala silueta. "Nikdy nebyl opravdovou osobností, a to považuji za zločin proti mé osobě. Řekni těm svým staříkům, že když ho najdou, ať to jenom nahlásí do Parc Monceau, ale dál ať nedělají nic. Mějte ho na očích, ale nedělejte nic! Chci ho pětadvacátého března živého. 25. března ho sám popravím a doručím jeho tělo Američanům."

"Okamžitě to rozhlásím."

"Pozdrav Pánbůh, dítě Boží."

"Pozdrav Pánbůh," odpověděl žebrák.

Starý voják mlčky kráčet v měsíční noci vedle mladšího muže po pěšině v Buloňském lesíku. Žádný z nich nemluvil, bylo toho již až příliš řečeno, přiznáno, zpochybněno, odmítnuto a znovu potvrzeno. Villiers si to musel srovnat v hlavě a celou situaci rozebrat. Pak mohl buď přijmout všechno, co slyšel, nebo to s plnou rozhodností odmítnout. Život by byl pro něj daleko snesitelnější, kdyby mohl hněvivě vrátit všechny údery, kdyby mohl všechny lži napadnout a znovu nastolit zdravý rozum. Beztrestně to však udělat nemohl, protože byl voják a neměl v povaze uhýbat.

Ten mladý muž měl příliš často blízko k pravdě. Měl to napsáno v očích, hlase, každé gesto si žádalo o porozumění. Ten neznámý muž beze jména nelhal. Rozhodující zrada spočívala ve Villiersově domě. Vysvětlovalo to spoustu věcí, na něž se až dosud bál sám sebe zeptat. Starému muži bylo do pláče.

Muž bez paměti se příliš nemýlil. Jeho teorie byla přesvědčivá. Nejdůležitější části příběhu vycházely totiž z konkrétních faktů. Musí najít Carlose a zjistit, co všechno ten atentátník ví. Jestli neuspěje, nemá šanci přežít. Kromě toho neměl Jason v úmyslu prozrazovat cokoliv dalšího. Nezmíní se o Marii St. Jacquesové, o Ile de Port Noir, ani o vzkazu, který vyslala neznámá osoba. Nebude hovořit o prázdné skořápce, která může, ale také nemusí být člověkem z minulosti - dokonce si nebyl jistý ani tím, zda ty vybavené útržky vzpomínek patří doopravdy jemu. O ničem z toho ale nebude mluvit.

Namísto toho zopakoval vše, co věděl o atentátníkovi jménem Carlos. Tyto znalosti byly natolik obsáhlé, že při jejich výčtu Villiers zíral jako u vytržení. Poznával totiž informace, o nichž byl přesvědčen, že jsou přísně tajné. Byl šokován novými a překvapivými poznatky. Zapadaly do řady existujících teorií, ale nikdo mu je doposud tak jasně nepředložil. Kvůli svému synovi měl generál přístup k nejtajnějším státním materiálům o Carlosovi, avšak nic z těchto záznamů se nemohlo měřit se souhrnem faktů, který nyní slyšel od tohoto mladého muže.

"Ta žena, s níž jste mluvil v Argenteuilu, ta, co telefonovala do mého domu a která vám priznala, že je poslem..."

"Jmenuje se Lavierová," přerušil ho Bourne.

Generál se odmlčel. "Díky. Ta si vás prohlédla. Nechala vás vyfotografovat."

"Ano."

"Předtím žádnou vaši fotografii neměli?"

"Ne."

"Takže zatímco dříve jste vy pronásledoval Carlose, teď Carlos honí vás. Vy ale žádnou jeho fotografii nemáte; znáte jenom dva jeho kurýry. Jeden z nich je v mém domě."

"Správně."

"A mluví s mou manželkou."

"Ano."

Starý muž se odvrátil. Začala doba mlčení.

Došli až na konec pěšiny, tam se objevilo malé jezírko. Na břehu mělo bílé kamínky a co tři až pět metrů stála lavička, jako když čestná stráž obklopuje hrob z černého mramoru. Villiers konečně prolomil mlčení.

"Rád bych se posadil," oznámil. "S rostoucím věkem ubývají člověku síly. Bývá to trapné."

"S tím nic nenaděláte." Bourne se posadil se vedle něho.

"Nenadělám," souhlasil generál, "ale stejně je to trapné." Na malou chvilku se odmlčel a pak potichu dodal: "Zejména v přítomnosti mé ženy."

"To je zbytečné," ujistil ho Jason.

"Mýlíte se ve mně." Starý muž se obrátil k mladíkovi. "Nemluvíme o posteli. Jsou ale chvíle, kdy musím omezovat své aktivity - například odejít dříve z večírku, zřít se víkendů ve Středomoří nebo si odepřít několik dní na svazích Gstaadu."

"Nejsem si jistý, jestli vám rozumím."

"Moje žena a já jsme často od sebe. V mnoha ohledech žijeme vlastní životy a přitom nám dělá potěšení pozorovat zpovzdálí toho druhého."

"Stále vám nerozumím."

"To se musím ještě víc uvádět do rozpaků?" otázal se Villiers. "Když starý muž potká krásnou mladou ženu, která je ochotná sdílet s ním život, pak se určité věci rozumějí samy sebou, některé ale už tak samozřejmě nejsou. Je tady přirozeně určitá finanční jistota a v mém případě i jistá role na veřejnosti. Hmotné zajištění, vstup do známých domů, přátelství s celebritami, to všechno je docela pochopitelné. Výměnou za všechny tyto výhody přivádí člověk do svého domu krásné stvoření a chlubí se takovou ženou svým vrstevníkům coby symbolem přetrvávajícího mužství. Vždycky se však objeví určité pochybnosti." Starý voják se na několik okamžiků odmlčel; co se teď chystal říct, nebylo pro něj nijak lehké. Pak tichým hlasem pokračoval. "Nebude mít nějakého milence? Netouží po nějakém mladším, pevnějším těle, které by se lépe hodilo k tomu jejímu? Když k tomu i dojde, člověk se s tím nakonec smíří - dokonce je schopen to i uvítat, i když úpěnlivě doufá, že bude mít dostatek taktu, aby dělala vše diskrétně. Politik paroháč ztrácí své voliče rychleji než příležitostný ochlasta, protože to znamená, že už zcela ztratil sílu. Pak tu jsou i další obavy. Nebude zneužito jeho jméno? Nepopudí kupříkladu veřejně protivníka, jehož se snaží přesvědčit? To patří totiž k mládí; je sice poddajné, ale má to určité riziko. Za tím vším se skrývá základní pochybnost. Když se potvrdí, nedá se tolerovat. Jde o nejistotu, jestli jeho žena není součástí nějakého komplotu. Od samého začátku."

"Takže jste něco takového cítil?" otázal se Jason potichu.

"Pocity ještě nejsou fakta!" zněla ostrá odpověď starého vojáka. "Když posuzujeme bitvy, nejsou žádné pocity namísto."

"Proč mi to tedy všechno povídáte?"

Villiers se prohnul dozadu, pak se předklonil s očima upřenýma na vodní hladinu. "Pro to, co jsme dnes večer oba

viděli, by mohlo existovat jednoduché vysvětlení. Modlím se, aby to tak bylo, a poskytnu jí šanci, aby mi to mohla dokázat." Starý muž se opět odmlčel. "Ale někde hluboko jsem přesvědčený, že takové vysvětlení neexistuje. Věděl jsem to už od chvíle, kdy jste se zmínil o Les Classiques. Stačilo se podívat na dveře svého domu a spousta věcí mi náhle začala dávat smysl. Poslední dvě hodiny jsem hrál roli dáblava advokáta, ale teď už nemá cenu v tom pokračovat. Můj syn mi byl, a stále ještě je, bližší než tahle žena."

"Tvrdil jste ale, že věříte jejímu úsudku. Že pro vás znamená velikou pomoc."

"To je pravda. Vidíte, chtěl jsem jí věřit, strašně jsem o to stál. To nejsnadnější na světě je přesvědčit sám sebe, že máte pravdu. A s přibývajícím věkem to jde stále snadněji."

"Jaká tajenka se vám v té skládance objevila?"

"Už její pomoc, důvěra, kterou jsem v ni vkládal." Villiers se otočil a pohlédl na Jasona. "Vy máte o Carlosovi mimořádné znalosti. Studoval jsem jeho záznamy podrobněji, než kdokoliv jiný, protože bych také dal více než kdokoliv jiný za to, aby byl chycen a potrestán. Nejraději bych to udělal já sám a nečekal na popravčí čet. Ale ať jsou ty záznamy sebeobsáhlejší, zdaleka se neblíží tomu, co jste mi o něm prozradil vy. Přestože jste se soustředil výhradně na oběti a jeho metody zabíjení. Přehlížíte druhou stránku Carlosovy osobnosti. On totiž nejenže nabízí za úplatu zbraň, ale dokonce prodává i státní tajemství."

"To vím," souhlasil Bourne. "Ale o to teď nejde."

"Kupříkladu," pokračoval generál, jako by Jasona neslyšel. "Mám přístup k tajným dokumentům. Týkají se francouzské armády a nukleární bezpečnosti. Takový přístup má ještě zhruba pět dalších lidí - každý z nich je mimo jakékoliv podezření. Přesto se s odpornou pravidelností přesvědčujeme, že Moskva se dozvěděla to, Washington ono, Peking zase něco jiného."

"Diskutoval jste o těch věcech se svou ženou?" zeptal se Bourne překvapeně.

"Samozřejmě, že ne. Kdykoliv takové dokumenty přinesu domů, vždy je uložím do sejfu ve své pracovně. Za mě nepřítomnosti do té místnosti nemá nikdo přístup. Existuje ale jediná osoba, která má klíč, jediný člověk, který ví o vypínači poplachového zařízení. Je to moje manželka."

"Myslím, že je to stejně nebezpečné, jako kdybyste ty záležitosti přímo s ní diskutoval. V obou případech z ní totiž lze dostat informace, třeba i násilím."

"Měl jsem k tomu své důvody. Jsem ve věku, kdy může kdykoliv nastat nějaká neočekávaná příhoda; dovoluji si vás odkázat na stránku nekrologů v novinách. Kdyby se mi něco stalo, měla zavolat Conseiller Militaire, zajít do mé kanceláře a držet u trezoru stráž až do doby, než přijede zaměstnanec bezpečnostního oddělení."

"Nemohla prostě jenom zůstat stát u dveří?"

"Muži mého věku občas zemřou třeba u stolu v pracovně." Villiers zavřel oči. "Vždycky ve všem figuruje moje žena. V tom domě, v tom místě, je to až neuvěřitelné."

"Jste si tím jistý?"

"Jistější, než si vůbec odvážím přiznat. To ona trvala na svatbě. Já opakovaně poukazoval na náš věkový rozdíl, ale ona tomu nepřikládala důležitost. Důležité jsou roky strávené společně, prohlašovala, ne velký rozdíl v datu narození. Nabídla se, že podepíše prohlášení, v němž odmítne jakýkoliv nárok na Villiersův majetek, s tím jsem samozřejmě zase nesouhlasil já. Považoval jsem to za jakýsi důkaz její lásky. Hodí se na to jedno přísloví: Starý blázen je dokonalý blázen. Přesto u mě přetrvávaly jisté pochybnosti, které se objevovaly v souvislosti s různými výlety a neočekávanými odloučením."

"Neočekávanými?"

"Žena má spoustu zájmů, kterým se neustále musí věnovat. Francouzsko-švýcarské muzeum v Grenoblu, galerie výtvarného umění v Amsterdamu, památník odboje v Boulogne-sur-Mer, idiotská oceánografická konference v Marseilles. Ohledně té poslední akce jsme se pořádně pohádali. Já ji potřeboval v Paříži, kde jsem měl vystupovat v diplomatické funkci a chtěl jsem ji mít po svém boku. Ona však odmítla zůstat. Chovala se, jako bych jí nakazoval, že tehdy a tehdy musí být tam a tam."

Grenoble - blízko švýcarských hranic, hodina cesty od Curychu. Amsterdam, Boulogne-sur-Mer - u průlivu La Manche, hodinu cesty z Londýna. Marseilles... Carlos.

"Kdy byla ta konference v Marseilles?" otázal se Jason.

"Vloni v srpnu, myslím. Nějak koncem měsíce."

"Šestadvacátého srpna v pět hodin odpoledne byl na nábřeží v Marseilles zavražděn velvyslanec Howard Leland."

"Ano, já vím," přikývl Villiers. "Už jste se o tom zmínil. Želím odchodu toho člověka, nikoliv jeho názorů." Starý voják se náhle zarazil a pohlédl na Bournea. "Můj Bože," zašeptal. "Musela být s ním. Carlos ji povolal, aby se k němu připojila. Ona ho poslechla."

"Nikdy jsem se tak daleko nedostal," mírnil ho Jason. "Přisáhám, že jsem o ní uvažoval jen jako o prostředníkovi, a to nic netušícím prostředníkovi. Takhle daleko jsem nikdy neuvažoval."

Náhle se z hrdla starého muže vydralo zasténání - hluboké a plné agónie i nenávisti. Přitiskl si ruce na obličej, zaklonil znovu hlavu do měsíčního světla a rozplakal se.

Bourne se ani nepohnul. Nemohl nic dělat. "Je mi to moc líto," vydechl.

Generál se vzbudil. "Mně také," pronesl nakonec. "Omlouvám se."

"To nemusíte."

"Myslím, že ano. Už o tom nebudeme diskutovat. Udělám, co je třeba udělat."

"A to je?"

Voják nyní seděl na lavičce zpřímá a čelisti měl pevně stisknuty. "Cožpak se můžete ještě ptát?"

"Musím se ptát."

"To, co udělala, se příliš neliší od zabití mého dítěte, které sama neporodila. Předstírala, jak je jí vzpomínka na mého syna drahá. Navzdory tomu, že byla a stále je spolupachatelkou jeho vraždy. A navíc se dopustila další zrady na národu, pro který jsem celý život pracoval."

"Chcete ji zabít?"

"Zabiju ji. Řekne mi pravdu a pak ji zabiju."

"Popře všechno, co jí řeknete."

"O tom pochybuji."

"To je bláznovství!"

"Mladý muži, strávil jsem více než půl století kladením nástrah a bojem s nepřáteli Francie, dokonce i tehdy, když šlo o Francouze. Já se umím dobrat pravdy."

"Co myslíte, že udělá? Bude klidně sedět, naslouchat vám a nakonec chladně přizná, že je vinna?"

"Chladně nepřizná nic. Bude ale souhlasit a také to dá jasně najevo."

"Proč by to dělala?"

"Protože když ji usvědčím, bude mít příležitost, aby mě zabila. Když se o to pokusí, budu mít důkaz, nebo ne?"

"To chcete tak riskovat?"

"Musím."

"Co když po té příležitosti nesáhne a nepokusí se vás zabít?"

"Pak musí existovat jiné vysvětlení," ohlásil Villiers.

"V tomto nepravděpodobném případě bych se ale na vašem místě chránil, monsieur."

Zavrtěl hlavou. "K tomu nedojde. Oba to víme, já ještě jasněji než vy."

"Poslyšte," naléhal Jason. "Říkal jste, že váš syn je pro vás na prvním místě. Myslete na něho! Jděte po zabijákovi, ne po jeho komplici. Ona pro vás představuje obrovskou ránu, ale on je hlubší rána. Chyťte člověka, který vám zabil syna! Nakonec dostanete oba. Nepouštějte se s ním do konfrontace. Ne hned. Využijte toho, co o Carlosovi víte. Připojte se ke mně v pronásledování. Nikdo se k němu ještě nedostal tak blízko."

"Chcete po mně víc, než zvládnout," odpovídal starý muž.

"Nechci, pokud budete myslet na svého syna. Když budete myslet jenom na sebe, pak je to nad vaše síly. Když si ale vzpomenete na ulici du Bac, zvládnete to."

"Jste mimořádně tvrdý, pane."

"Mám ale pravdu. A vy to víte."

Vysokou noční oblohou přeplul mrak a krátce zakryl měsíc. Nastala dokonalá tma. Jason se zachvěl. Starý voják promluvil, v hlase měl známky rezignace.

"Ano, máte pravdu," prohlásil pomalu. "Jste mimořádně tvrdý a máte naprostou pravdu. Musíme zastavit toho zabijáka, ta děvka už není ani tak důležitá. Jak si představujete naši společnou akci? Náš společný hon?"

Bourne na okamžik úlevou přivřel oči. "Nedělejte vůbec nic. Carlos po mně pátrá po celé Paříži. Zabil jsem mu několik mužů, našel tajného prostředníka, objevil kurýra. Teď jsem mu už příliš v patách. Pokud se oba nemýlíme, pak váš telefon bude v pohotovosti stále častěji. Sám se o to zasloužím."

"Jak?"

"Spojím se s některými zaměstnanci Les Classiques. S prodáváčkami, tou Lavierovou, možná Bergeronem a určitě s tím člověkem z ústředny. Váš telefon bude zvonit jako o závod."

"Ale co já? Co budu dělat já?"

"Zůstanete doma. Oznámíte, že se necítíte dobře. A kdykoliv zazvoní telefon, zůstanete poblíž, ať ho zvedne kdokoli. Naslouchajte rozhovorům, snažte se zachytit případné šifrované věty, vyptávejte se služebnictva, co jim kdo v telefonu řekl. Mohl byste dokonce i odposlouchávat hovory. Jestli něco zachytíte, bude to fajn, ale asi toho mnoho nebude. Kdokoliv zavolá, určitě bude vědět, že jste někde poblíž. Přesto však můžete předávání zpráv zatraceně znepříjemnit. A podle toho, na jakém místě Carlosovy hierarchie se vaše manželka..."

"Ta děvka," skočil mu do řeči voják.

"...nachází, je možné, že se nám dokonce podaří Carlose vypudit ze skrýše."

"Cože? Jak?"

"Jeho komunikační spojení bude přerušeno. Zasáhneme do dříve jistě fungujícího systému předávání zpráv. Vyžádá si asi schůzku s vaší ženou."

"Sotva ale oznámí, kde se zrovna nachází."

"Musí jí to říct." Bourne se odmlčel. Napadla ho další myšlenka. "Jestliže bude přerušeno komunikace dostatečně nepříjemně, tak se buď skuteční ten telefonní hovor, nebo k vám domů přijde někdo, koho neznáte, a vzápětí nato vám manželka oznámí, že musí odjet. Až se tak stane, trvejte na tom, aby vám zanechala číslo telefonu, kde ji bude možné zastihnout. Na tom trvejte, nebudete jí přece bránit v odjezdu, ale prostě musíte mít možnost, jak se s ní spojit. Povězte jí, co chcete, využijte vztahu, který si k vám vypěstovala. Řekněte jí, že se jedná o vysoce citlivou vojenskou záležitost, o níž jí nemůžete povědět, dokud neobdržíte svolení. Okamžitě potom to však s ní budete chtít probrat, ještě než jí sdělíte své stanovisko. Na to by mohla skočit."

"K čemu to bude dobré?"

"Bude vám muset říct, kam jde. Možná prozradí i místo, kde bude Carlos. A jestli ne Carlos, tak určitě ostatní, kteří jsou mu hodně blízko. Pak se se mnou spojíte. Dám vám jméno hotelu a číslo pokoje. Jméno v recepci je nedůležité, o to se nestarejte."

"Proč mi nedáte své skutečné jméno?"

"Kdybyste se o něm třeba jen zmínil - vědomě či nevědomě -, zemřete."

"Nejsem žádný senilní dědek."

"Ne, to nejste. Jste ale muž, který byl velice bolestivě zraněn. Myslím, že patrně nejvíc, jak jen muž může být zraněn. Vy byste byl ochoten riskovat vlastní život. Já to neudělám."

"Jste zvláštní člověk, monsieur."

"Ano. Kdybych nebyl u telefonu, až zavoláte, tak se vám ozve jedna žena. Ta bude vědět, kde jsem. Stanovíme si časový plán pro předávání vzkazů."

"Žena?" zarazil se generál. "Neřikal jste nic o žádné ženě, ani o nikom jiném."

"Nikdo jiný už není. Bez té ženy bych už nežil. Carlos pátrá po nás obou a také se nás oba již pokusil zabít."

"Víte ta žena o mně?"

"Ano. Tvrdila, že určitě nejste ve spojení s Carlosem. Já si myslel, že ano."

"Možná se s ní někdy setkám."

"Pravděpodobně ne. Pokud Carlos nebude zajat - jestli je to vůbec možné -, nesmí nás nikdo s vámi vidět. Zvláště ne s vámi. Potom - jestli ovšem bude nějaké potom - asi nebudete stát o to, aby vás s námi viděli. Zejména ne se mnou. Říkám vám to otevřeně."

"Chápu to a velice si toho vážím. V každém případě té ženě za mne poděkujte. Poděkujte jí za to, že neuvěřila, že bych mohl mít s Carlosem cokoliv společného."

Bourne přikývl. "Můžete si být jistý, že vaše soukromá linka není odposlouchávána?"

"Naprostě. Je pravidelně prověřovaná, stejně jako všechny linky vyhrazené pro Conseiller."

"Kdykoliv budete očekávat telefon ode mne, zvedněte sluchátko a dvakrát si odkašlejte. Poznám, že to jste vy."

Kdybyste z nějakého důvodu nemohl mluvit, tak mi řekněte, abych zavolał zítra dopoledne vašemu sekretáři. Já pak zavolám znovu za deset minut. Jaké máte číslo?"

Villiers mu ho nadiktoval. "V kterém hotelu bydlíte?" zeptal se generál.

"Terrasse. Rue de Maistre, Montmartre. Pokoj číslo 420."

"Kdy začnete?"

"Co nejdříve. Dneska v poledne."

"Buďte jako vlčí smečka," radil mu starý voják. Nakláněl se přitom kupředu jako velitel instruující své důstojníky.

"Uděte rychle."

27

"Byla tak nesmírně okouzlující. Prostě pro ni musím něco udělat," volala Marie svou temperamentní francouzštinou do telefonního sluchátka. "Stejně jako pro toho sladkého mládíčka; byl tak ochotný. Říkám vám, ty šaty měly obrovský úspěch. Jsem vám tak vděčná!"

"Podle vašeho popisu, madam," odpovídal jí kultivovaný hlas muže z ústředny v Les Clasiques, "jsem si jist, že máte na mysli Janinu a Clauda."

"Ano, samozřejmě. Janina a Claude, teď si vzpomínám. Pošlu každému pár řádek a nějaké symbolické poděkování. Neznáte čirou náhodou jejich příjmení? Připadá mi trochu hloupé nadepisovat obálky prostě jen Janine' nebo 'Claude'. To vypadá, jako kdybych posílala dopisy služebnictvu, nemyslíte? Mohl byste se zeptat Jacquelyny?"

"To není nutné, madam. Znáám jejich příjmení. A dovolte mi poznamenat, madam, že jste stejně taktní jako štedrá. Janina Dolbertová a Claude Oreale."

"Janina Dolbertová a Claude Oreale," opakovala Marie a dívala se na Jasona. "Janina je provdaná za toho roztomilého klavíristu, že?"

"Myslím, že slečna Dolbertová není provdaná za nikoho."

"Och, jistě. Myslela jsem asi někoho jiného."

"Jestli dovolíte, madam, neslyšel jsem vaše jméno."

"To je ale ode mne hloupé!" Marie oddálila sluchátko a zvýšila hlas. "Drahousku, už jsi zpátky. A tak brzy! To je báječné. Právě hovořím s těmi skvělými lidmi z Les Classiques... Ano, hned, drahousku." Přiložila si znovu sluchátko k ústům. "Tolik vám děkuji, pane. Byl jste velice laskav." Zavěsila. "Jaká jsem byla?"

"Jestli se někdy rozhodneš skončit s ekonomikou," Jason zamyšleně listoval pařížským telefonním seznamem, "tak se dej na obchodování. Věřil bych ti každé slovo."

"Seděl ten popis?"

"Do poslední mrtě. S tím klavíristou to byl skvělý nápad."

"Napadlo mě, že kdyby byla vdaná, tak by telefon zněl na jejího muže."

"Ale nezní," skočil jí do řeči Bourne. "Tady to máš. Dolbertová, Janina, rue Losserand." Jason si poznamenal adresu.

"Oreale, jak se píše, s O na začátku, nebo s Au?"

"Myslím, že Au." Marie si zapálila cigaretu. "Fakt se chystáš za nimi až domů?"

Bourne přikývl. "Kdybych se s nimi setkal v obchodě, Carlos by tam mohl mít svého pozorovatele."

"Co ostatní? Lavierová, Bergeron a ten chlap z ústředny?"

"Ty si necháme na zítra. Dnes uvedem do pohybu jenom takovou spodní vlnu."

"Cože?"

"Necháme je všechny pěkně povídat. Trochu je vyplašíme a začnou ze sebe sypat věci, o kterých by mluvit vůbec

neměli. Do zavírací hodiny to Dolbertová i Oreal roztroubí po celém obchodě. Ty další dva budu kontaktovat dnes večer. Určitě pak zavolají Lavierové a tomu chlapovi z ústředny. Tím vyvoláme první rozruch a hned nato druhý. Dneska odpoledne určitě začne vyzvánět telefon u Villiersů. Ráno se už panika rozběhne naplno."

"Mám dvě otázky," ozvala se Marie. Zvedla se z okraje postele a přiblížila se k Jasonovi. "Jak chceš v pracovní době dostat ty dva z obchodu? A kdo jsou ti další dva, se kterými se chceš setkat dneska večer?"

"Nikdo přece nežije ve vzduchoprázdnu." Bourne se podíval na hodinky. "Zvlášť ne v takovém luxusním salonu. Je čtvrt na dvanáct, zajedu do bytu Dolbertové a přinutím domovníka, aby ji zavolal do práce. Řekne jí, aby hned přišla domů. Že se jedná o nějaký naléhavý, velice osobní problém, se kterým by měla radši hned něco udělat."

"Jaký problém?"

"Já nevím, ale kdo je bez problémů?"

"S Orealem to uděláš stejně?"

"Asi použiju ještě účinnější způsob."

"Jsi nesnesitelný, Jasone."

"Myslím to smrtelně vážně," ujistil ji Bourne a prstem klouzal po sloupci jmen v seznamu. "Tady to je. Oreale, Claud Giselle. Bez komentáře. Racinova ulice. Zastihnu ho kolem třetí hodiny. Až s ním skončím, poběží přímo do rue Honore a bude pořádně nahlas ječet."

"Co další dva?"

"Jejich jména vypáčím z Oreala nebo Dolbertové, případně z obou. Ani si to neuvědomí, ale právě oni mi poskytnou materiál pro další rozruch."

Jason stál ve výklenku dveří v ulici Losserand. Byl pět metrů od vchodu do nevelkého činžáku. Tady bydlela Janina Dolbertová. Před pouhou chvilkou udivený a poté rychle zbohatlý správce vyhověl přání přivítavého cizince a zavolal slečně Dolbertové do práce. Vysvětlil jí, že jakýsi džentlmen v limuzíně s řidičem se po ní již dvakrát ptal, a co mu jako má říct, až se znovu zastaví?

K chodníku přirazil malý černý taxík. Z něho doslova vyskočila vzrušená, mrtvolně bledá Janina Dolbertová. Jason se s ní setkal jenom několik kroků od vchodu.

"To byla rychlost," pronesl a dotkl se jejího lokte. "Těší mě, že se s vámi opět setkávám. Onehdy jste mi velice pomohla."

Janina Dolbertová na něj chvíli civěla a pak se jí rty roztáhly při vzpomínce, kterou vystřídal údiv. "To jste vy. Ten Američan," pronesla anglicky. "Pan Briggs, že ano? To vy jste."

"Dal jsem svému řidiči hodinu volno. Chtěl jsem vás vidět v soukromí."

"Mě? Proboha, proč jste mě chtěl vidět v soukromí?"

"Nevíte? Proč jste tedy tak rychle přijela?"

Velké oči pod krátce zastřiženými světlými vlasy se na něho ostře upíraly. Na slunci vypadala její tvář ještě bledší.

"Jste asi z House of Azur, ne?" otázala se zkusmo.

"Mohl bych být." Bourne jí trochu víc stiskl loket. "Co mi ještě povíte?"

"Dodala jsem, co jsem slíbila. Dohodli jsme se, že víc toho už nebude."

"Jste si tím jista?"

"Nebudte hloupý. Vy neznáte pařížskou módu. Někdo se kvůli někomu rozčílí a začne trousit jedovaté poznámky ve vašem vlastním ateliéru. Bez milosti! A když uvedete novou podzimní linii, přičenž předvedete polovinu Bergeronových modelů dřív, než to udělá sám, jak dlouho pak asi budu moci zůstat v Les Classiques? Jsem druhá zástupkyně Lavierové. Jako jedna z mála můžu do její kanceláře. Radši byste se o mě měli postarat, jak jste slíbili. Do jednoho z těch obchodů v Los Angeles."

"Pojďme se kousek projít," vyzval ji Jason a jemně ji popostrčil. "Spletla jste se, Janino. Nikdy jsem o House of Azur neslyšel a o ukradené návrhy nemám nejmenší zájem, i když někoho by to určitě mohlo zajímat."

"Ach, Bože..."

"Nezastavujte se." Bourne ji pevně uchopil za ramě. "Říkal jsem vám, že si chci s vámi promluvit."

"O čem? Co ode mě chcete? Jak jste se dozvěděl mé jméno?" Slova se nyní hrnula tak rychle, že se věty trochu nesrozumitelně překrývaly. "Vzala jsem si volno na oběd a musím se hned vrátit, dneska máme fofr. Prosím - to bolí."

"Omlouvám se."

"Už jsem vám řekla, že je to všechno nesmysl. Lež. Slyšela jsem v obchodě různé zvěsti, tak jsem vás chtěla jenom vyzkoušet. O nic jiného nešlo. Zkoušela jsem vás!"

"Říkáte to velice přesvědčivě. Věřím vám."

"Jsem loajální k Les Classiques. Vždycky jsem byla loajální."

"To je velmi cenná vlastnost, Janino. Obdivuji loajalitu. Onehdy jsem říkal... jak se jenom jmenuje? Tomu chlapíkovi z ústředny. Zapomněl jsem jeho jméno."

"Philippe," vydechla prodavačka v pohřební náladě. "Philippe d'Anjou."

"To je ono. Díky." Dorazili k úzké dlážděné uličce. Jason ji vedl tímto směrem. "Pojďme sem na moment. Zhneme, ať nejsme na hlavní ulici. Nebojte se, pozdě nepřijdete. Zdržím vás jen pár minut." Zašli asi deset kroků na stísněné prostranství, když se Bourne zastavil. Janina se zády opřela o cihlovou zeď. "Nechcete cigaretu?" zeptal se a vytáhl z kapsy krabičku.

"Díky."

Když jí připaloval, všiml si, jak se jí chvějí ruce. "Už jste se uklidnila?"

"Ano. Ne. Vlastně ani ne. Co ode mě vlastně chcete, pane Briggsi?"

"Tak nejdřív, nejmenuji se Briggs, ale myslím, že to asi víte."

"Nevím. Proč bych to měla vědět?"

"Byl jsem si jistý, že první zástupkyně paní Lavierové vám to už řekla."

"Monika?"

"Používejte raději příjmení, prosím. Přesnost je důležitá."

"Tak tedy Briellová," opravila se Janina a překvapeně se zamračila.

"Proč se nezeptáte jí?"

"Jak si přejete. O co jde, monsieur?"

Jason zavrtěl nevěřícně hlavou. "Vy to opravdu nevíte? Tři čtvrtiny zaměstnanců Les Classiques pro nás pracuje a jedné z nejbystřejších zaměstnankyň o tom nikdo nic neřekl. Možná si mysleli, že představujete příliš velké riziko. To se stává."

"Co se stává? Jaké riziko? Kdo vlastně jste?"

"Teď není čas na dlouhé vysvětlování. Ostatní vám to třeba někdy povědí. Jsem tady, protože jsme od vás ještě nedostali jedinou zprávu, přestože jste v denním kontaktu s těmi nejvýznamnějšími zákazníky."

"Musíte mluvit jasněji, monsieur."

"Řekněme, že jsem mluvčí skupiny lidí - Američanů, Francouzů, Angličanů, Holanďanů - stahujících sítě kolem jednoho zabijáka. Ve všech těch zemích už zavraždil vysoké představitele politických a vojenských kruhů."

"Zavraždil? Vojenské, politické kruhy..." Janině překvapením spadla čelist a na ztuhlou ruku se jí rozsypal popel z cigarety. "Co to má znamenat? O čem to vůbec mluvíte! Nic jsem o tom neslyšela!"

"Za to se můžu jen omluvit," pronesl Bourne měkkým upřímným hlasem. "Měli jsme vás zkontaktovat už dříve. To byla chyba, které se dopustil ten muž přede mnou. Lituji a omlouvám se. Je to asi pro vás šok."

"To tedy je šok, monsieur," zašeptala prodavačka. Zhroucené tělo opřené o zeď vypadalo jako nějaká nalakovaná zlomená třtina. "Mluvíte o něčem, co vůbec nechápu."

"Ale já už chápu," přerušil ji Jason. "Od vás se nedočkáme ani jediné zprávy. Teď už je to jasné."

"Mně ale ne."

"Chystáme se chytit Carlose. Atentámika, kterému se tak říká."

"Carlose?" V naprostém ohromení jí cigareta úplně vypadla z ruky.

"Všechno ukazuje na to, že je jedním z vašich nejčastějších zákazníků. Podařilo se nám zúžit možný výběr na osm mužů. Past je nastražena na některý z nejbližších dní. Snažíme se učinit veškerá předběžná opatření."

"Předběžná opatření...?"

"Vždycky existuje nebezpečí různých rukojmí, to víme. Dále může dojít k přestřelce, ale budeme se snažit ji na maximum omezit. Největší problém představuje samotný Carlos. Přisahal totiž, že ho nikdy nikdo živého nedostane. Kdykoliv vyjde na ulici, vždy je přímo obalený výbušninami. Údajně mají sílu asi jako pultunová bomba. To však dokážeme zvládnout. Na scéně budeme mít ostřelovače. Stačí jedna čistá rána do hlavy a bude po všem."

"Jediná kulka..."

Bourne se podíval na hodinky. "Už jsem vás zdržel dost dlouho. Musíte se vrátit do obchodu a já zpátky na své stanoviště. Pamatujte si, že jestli se uvidíme někde venku, tak mě neznáte. Kdybych přišel do Les Classiques, chovejte se ke mně jako ke každému jinému bohatému zákazníkovi. S jedinou výjimkou. Kdybyste zpozorovala nějakého klienta, kterého byste považovala za jednoho z našich podezřelých, neváhejte a okamžitě mi to sdělte. Ještě jednou se za to všechno omlouvám. Došlo prostě k chybě v komunikaci, to je vše. Bohužel se to stává."

"Prozrazení...?"

Jason přikývl, na místě se obrátil a rychle se vydal směrem k ústí uličky. Pak se ještě jednou zastavil a pohlédl na Janinu Dolbertovou. Ještě stále se opírala o zeď a vypadala napůl v bezvědomí. Elegantní svět haute couture pro ni náhle a nenávratně zmizel.

Philippe d'Anjou. To jméno mu sice nic neříkalo, ale nedalo se nic dělat. Potichu si ho opakoval. Snažil se vyvolat nějakou představu... Stejně jako obličej toho šedovlasého spojovatele, který mu oživoval divoké obrazy temnoty se záblesky světla. Philippe d'Anjou. Nic ho nenapadalo. Vůbec nic. A přesto tam v hloubi něco bylo, cosi, co Jasona tížilo v žaludku jako temný balvan. Svaly jeho břicha byly napjaté a ztuhlé.

Seděl teď u předního okna poblíž dveří kavárny na rue Racine. Byl připraven kdykoliv vstát a odejít, jakmile zahlédne postavu Clauda Orealu u dveří postarší budovy na protější straně ulice. Bydlel v pátém patře. Byl to byt, který sdílel se dvěma dalšími muži a k němuž bylo možné se dostat jen po sešlém schodišti. Claude přijede a Bourne si byl jistý, že to bude zatraceně ve spěchu.

Důvod byl jednoduchý. Právě když vyléval své pocity Jacquelině Lavierové na schodišti v Saint-Honoré, zavolala totiž Claudu Orealovi bezzubá domácí, aby se koukal co nejrychleji ukázat v rue Racine a učinil přítrž tomu ječení a mlácení nábytku v bytě na pátém poschodí. Buď to přestane, nebo zavolá policii. Má na to dvacet minut.

Claude to stihl za patnáct minut. Jeho graciální postava v obleku od Pierra Cardina - s šosem třepetajícím se v protivětru - se objevila v poklusu u nejbližší zastávky metra. Vyhýbal se kolemjdoucím s hbitostí pákara ve špatné kondici, klopýtajícího mezi metami na hrbolatém hřišti, či snad sboristy ruského baletu. Jeho tenký krk trčel několik centimetrů před hrudníčkem ve vestě. Dlouhé tmavé vlasy vlály jako hřiva téměř rovnoběžně s chodníkem. Konečně dorazil ke vchodu, - chytil se zábradlí a několika skoky zdolal pár schodů ke dveřím, kterými vzápětí zmizel v šeru foyer.

Jason rychle vyšel z kavárny a spěchal přes ulici. V protější budově přiběhl ke schodišti a vydal se vzhůru. Už ze čtvrtého patra bylo slyšet bušení na dveře o poschodí výš.

"Otevřte! Otevřte! Rychle, proboha!" Oreale se odmlčel a ticho, které se rozhostilo, bylo snad ještě výhružnější než rámus před chvilí.

Bourne vyběhl po zbývajících schodech, až mezerou mezi zábradlím a podlahou spatřil Oreala. Prodavačovo křehké tělo se tisklo ke dveřím, ruce roztažené na obě strany, ucho přimáčkuté ke dřevu, obličej celý rudý. Když se Jason přiblížil, vykřikl v hrdelní úřední francouzštině: "Sâreté! Zůstaňte na svém místě, mladý muži. Žádné nepřijemnosti. Už nějaký čas vás a vaše přátele sledujeme. Dobře víme o té vaší temné komoře."

"Ne," zaječel Oreale. "Nemám s tím nic společného. Přisahám! Jaká temná komora?"

Bourne zvedl ruku. "Buďte zticha. Nehulákejte tak!" Okamžik nato se naklonil přes zábradlí a pohlédl dolů.

"Do toho mě nemůžete zatáhnout!" pokračoval prodavač. "Mě se to netýká! Už jsem jim říkal tisíckrát, aby s tím přestali! Jednoho dne se zabijou. Drogy jsou jenom pro idioty! Můj Bože, je tam ticho. Myslím, že jsou mrtví!"

Jason se u zábradlí napřímil a pokročil k Orealovi s dlaněmi vtaženými proti němu. "Už jsem vám říkal, abyste sklapnul," zašeptal drsně. "Zalezte dovnitř a buďte zticha! Tohle všechno bylo jenom kvůli té staré potvoře zezdola."

Prodavač byl konsternován, jeho panika hrozila přerůst v hysterii. "Cože?"

"Máte přece klíč," pobídl ho Bourne. "Otevřte a jděte dovnitř."

"Je zavřeno na závoru," odpověděl Oreale. "Touhle dobou bývá vždycky zastrčená."

"Nevyšilujte, museli jsme se přece s vámi nějak spojit! Museli jsme vás sem dostat, aby nikdo netušil proč. Otevřte ty dveře. Rychle!"

Oreale začal šátrat po kapsách, hledat klíče. Připomínal přitom vyplašeného králíka. Konečně dveře odemkl a otevřel asi tak, jako by se chystal vstoupit do umrlčí komory plné zohavených mrtvol. Bourne ho popostrčil dovnitř, vstoupil za ním a pak dveře přibouchl.

To, co viděli uvnitř, bylo v nápadném rozporu se zbytkem domu. Poměrně velký obývací pokoj byl zařízený leštěným drahým nábytkem, po gaučích, křeslech i po zemi byly rozházeny desítky rudých a žlutých polštářů. Byla to správně erotická místnost, luxusní útočiště uprostřed trosek.

"Mám jenom pár minut," začal Jason. "Nemám čas na nic jiného, než na svůj úkol."

"Úkol?" otázal se Oreale s ochable vyčerpaným výrazem v obličejí. "Ta... ta temná komora? Jaká komora?"

"Zapomeň na to. Čeká tě něco jiného."

"Úkol?"

"Dostali jsme vzkaz z Curychu a chceme, abys ho předal vaší přítelkyni Lavierové."

"Madam Jacquelině? Mé přítelkyni?"

"Telefonům nemůžeme věřit."

"Jakým telefonům? Vzkaz? Jaký vzkaz?"

"Carlos má pravdu."

"Carlos! Jaký Carlos?"

"Ten atentátník."

Claude Oreale zapištl. Přitiskl si ruku k ústům, kousl se do kloubu ukazováčku a zavyl. "Co to říkáte?"

"Bud' zticha!"

"Proč to říkáte mne?"

"Jsi přece číslo pět. Počítáme s tebou."

"Jakých pět? Proč?"

"Že pomůžeš Carlosovi, aby se dostal z léčky. Začínají se kolem něho stahovat sítě. Zítřka, pozítří, možná o pár dní později. Měl by zůstat mimo; musí zůstat mimo. Obklíčí obchod a na každých třech metrech budou mít ostřelovače. Křížová palba bude smrtící. Kdyby byl Carlos uvnitř, mohlo by dojít ke krveprolití. Všichni byste zemřeli."

Oreale se znovu rozječel. "Nechte toho. Vůbec nechápu, o čem mluvíte! Jste zřejmě nějaký maniak a já už nechci slyšet ani slovo - nic jsem také neslyšel! Carlos, křížová palba... krveprolití! Bože, já se udusím... potřebuju vzduch!"

"Peníze dostaneš. Myslím, že to bude spousta peněz. Lavierová ti poděkuje. D'Anjou taky."

"D'Anjou? Ten mě nesnáší! Říká mi páv a při každé příležitosti mě uráží."

"To se přetvařuje, samozřejmě. Ve skutečnosti je do tebe zamilovaný - možná víc, než si dokážeš představit. Je číslo šest."

"Co znamenají ta čísla? Přestaňte pořád mluvit o číslech!"

"Jak jinak vás máme rozlišovat a přidělovat úkoly? Jména přece používat nemůžeme!"

"Kdo. nemůže?"

"My všichni, co pracují pro Carlose."

Ječení již drásalo bubínky a z Orearových prstů skapávala krev. "Já vás už nebudu poslouchat! Jsem přece krejčí, umělec."

"Jsi číslo pět. Budeš dělat přesně to, co ti řeknem, nebo už nikdy tuhle svou jeskyni lásky neuvidíš."

"Aunghunn!"

"Přestaň rvát! Vážíme si tě. Víme, že jsi pod tlakem. Mimořádně, nevěříme účetnímu."

"Trignonovi?"

"Používej jenom křestní jména. Je třeba zachovávat tajemství."

"Pierrovi. Je odporný. Sráží nám i za telefony."

"Myslíme si, že pracuje pro Interpol."

"Interpol?"

"Jestli je to pravda, pak vás všechny může čekat řada let ve vězení. Tebe tam sežerou zaživa, Claude."

"Aunghunn!"

"Zavři zobák! Jenom vyříd Bergeronovi, co si myslíme. Drž Trignona na očích, hlavně v následujících dvou dnech. Jestli někdy z jakéhokoliv důvodu vyjde z obchodu, dej si pozor. Může to znamenat, že sklapne past." Bourne přešel ke dveřím s rukou v kapse. "Musím se vrátit a ty také. Vyříd číslu jedna až šest všechno, co jsem ti teď řekl. Je to životně důležité, aby se zpráva roznesla."  
Oreale znovu zaječel, opět hystericky. "Čísla! Pořád jenom čísla! Jaká čísla? Já jsem umělec, ne žádné číslo!"  
"Jestli se co nejrychleji nevrátíš, přijdeš o ksicht. Zkontaktuj se s Lavierovou, d'Anjouem, Bergeronem. Rychle, jak jen to půjde. Pak s ostatními."  
"Kterými ostatními?"  
"Zeptej se čísla dvě."  
Čísla dvě?"  
"Dolbertové. Janiny Dolbertové."  
"Janina. Ona taky?"  
"Jasně. Ona je dvojka."  
Prodávač začal bezmocně mávat rukama.  
"To je šílené! Vůbec to nemá smysl!"  
"Tvůj život ano, Claude," odpověděl Jason prostě. "Važ si ho. Počkám naproti přes ulici. Odejdeš odtud přesně za tři minuty. A nepoužívej telefon. Prostě vyjdeš ven a půjdeš zpátky do Les Classiques. Jestli nebudeš do tří minut venku z domu, budu se muset vrátit." Nato vytáhl ruku z kapsy. Držel v ní zbraň.  
Oreale prudce vydechl. V obličeji měl popelavou barvu, oči přisáté k revolveru.  
Bourne si otevřel, vykročil z bytu a zaklapl za sebou dveře.

Na nočním stolku zazvonil telefon. Marie pohlédla na hodinky. Ukazovaly čtvrt na devět. Zachvěla se strachem. Jason slíbil, že zavolá v devět. Z La Terrasse odešel hned po setmění kolem sedmé, aby vyzpovídal prodavačku jménem Monique Briellovou. Časový rozvrh měl být dodržen naprosto přesně, ke změně mohlo dojít jen v případě náhlého nebezpečí. Copak se něco stalo?

"Pokoj 420?" otázal se hluboký mužský hlas.

Marie si oddychla. Hlas patřil André Villiersovi. Generál již volal pozdě odpoledne. Chtěl Jasonovi oznámit, že v Les Classiques se šíří panika. Jeho manželku volali k telefonu za poslední půldruhé hodiny nejméně šestkrát. Nicméně ani jednou, když zvedl sluchátko, nezaslechl nic důležitého. Místo vážné konverzace se z něj ozývalo jen nevinné žertování.

"Ano," odpověděla Marie. "Tady je pokoj 420."

"Promiňte, ještě jsme spolu nehovořili."

"Vím, kdo jste."

"Také o vás už cosi vím. Rád bych vám poděkoval."

"Rozumím. Rádo se stalo."

"K věci. Volám ze své kanceláře. Tato linka samozřejmě nemá žádnou paralelku. Povězte našemu společnému příteli, že krize narůstá. Má žena se zavřela do svého pokoje s tím, že je jí na zvracení, ale zjevně jí není tak špatně, aby nemohla telefonovat. Stejně jako již předtím jsem při několika příležitostech zvedl sluchátko. Oni si toho však vždycky všimli. Pokaždé jsem se jen mrzutě omluvil s tím, že čekám nějaký hovor. Upřímně řečeno, vůbec si nejsem jistý, že tomu manželka uvěřila, ale ona zase není v takovém postavení, aby mé slovo mohla veřejně zpochybnit. Bylo by to neomalené, slečno. Začíná se objevovat jakési dosud nepojmenované napětí. Už je dosti silné. Nechť mi dá Bůh sílu."

"Mohu vás pouze poprosit, abyste nezapomínal na smysl toho všeho," vmísila se Marie. "Vzpomeňte na svého syna."

"Ano," odpověděl starý muž tiše. "Můj syn. A ta děvka, co prohlašuje, že ctí jeho památku. Omlouvám se."

"V pořádku. Vyřídím vše, co jste mi řekl, našemu příteli. Ozve se asi do hodiny."

"Prosím vás," skočil jí do řeči Villiers. "Je toho víc. Je tu ještě jeden důvod, proč jsem se s vámi musel spojit. Když má žena telefonovala, dvakrát se mi podařilo zachytit hlasy, které se mi zdály povědomé. Ten druhý jsem dokonce poznal. Okamžitě se mi vybavila jeho tvář. Je to ten člověk z ústředny v Saint-Honoré."

"Známe jeho jméno. Co ten první hlas?"

"To bylo zvláštní. Ten hlas jsem nepoznával, ani žádná tvář se mi s ním nespojila, ale pochopil jsem, proč se ozval. Byl to zvláštní hlas, napůl šepot, napůl rozkazovací tón, jako by šlo o nějakou ozvěnu. Zarazil mě ten rozkazovací tón. Víte, ten hlas s mou ženou nemluvil. Jenom vydával rozkazy. Samozřejmě, že v momentě, kdy jsem se připojil na linku, se změnil. Jasně domluvený signál k rychlému ukončení konverzace. Kousek něčeho ale zůstal. Ten kousek, dokonce i jeho tón, každý voják moc dobře zná. Je to způsob, jak něco opravdu zdůraznit. Vyjadřuji se dost jasně?"

"Myslím, že ano," odpověděla Marie jemně. Uvědomila si, že jestli generál skutečně vyjadřuje to, co pociťuje, pak tlak na něj musí být téměř nesnesitelný.

"Můžete si být jista, madmoiselle," pronesl generál. "Bylo to ono zvíře, ten zabiják." Villiers se odmlčel. Ozýval se jen hlasitý dech. Další slova mu šla z úst jen těžce. Silný muž se ocitl na pokraji pláče. "On... vydává rozkazy... mě... ženě..." Hlas starého vojáka se zlomil. "Odpusťte, prosím. Vím, že je to neomluvitelné. Nemám nejmenší právo vás tím zatěžovat."

"Máte na to plné právo," ujistila ho náhle vyplašená Marie. "To, co se děje, musí být pro vás nesmírně bolestivé. Ještě horší je skutečnost, že si o tom nemáte s kým promluvit."

"Mluvím o tom s vámi, madmoiselle. Neměl bych, ale dělám to."

"Přála bych si, abychom mohli v tomto hovoru pokračovat. Kéž by někdo z nás mohl být teď s vámi. Není to ale možné. Věřím, že to chápete. Prosím, snažte se vydržet. Je nesmírně důležité, aby nebyla objevena žádná spojitost mezi vámi a

naším přítelem. Mohlo by vás to stát život."

"Myslím, že jsem ho už ztratil."

"Ça, c'est absurde," odpověděla Marie záměrně ostře, aby to vyznělo jako políček do tváře starého vojáka. "Vous etes un soldat. Arrêtez ca immédiatement!"

"C'est l'institutrice qui corrige le mauvais élève. Vous uvez bien raison."

"On dit que vous êtes un géant. Je la crois." Ve sluchátku se rozhostilo ticho. Marie zadržela dech. Začala opět dýchat, až když Villiers znovu promluvil.

"Závidím našemu společnému příteli. Jste pozoruhodná žena."

"Vůbec ne. Jenom si přeji, aby se ke mně můj přítel vrátil. Nic zvláštního na tom není."

"Možná, že ne. Já bych se ale také chtěl stát vaším přítelem. Připomněla jste starému muži, čím a kým je. Nebo čím a kým kdysi byl a o co musí znovu usilovat. Již podruhé vám děkuji."

"Není zač... příteli." Marie zavěsila, hluboce dojatá a stejně tak i rozrušená. Nebyla si jistá, zda Villiers vydrží ještě následujících čtyřadvacet hodin. Když ne, tak se atentátník dozví, jak hluboko je jeho organizace infiltrovaná. Poté jistě všem svým kontaktům v Les Classiques nařídí utéct z Paříže a zmizet. Nebo v Saint-Honoré dojde ke krvavé lázni, jejíž výsledek bude vlastně stejný.

Ať již dojde k čemukoli, nedozvědí se žádnou odpověď, žádnou adresu v New Yorku, nerozluští vzkaz, ani se nedozvědí, kdo jim ho poslal. Muž, kterého milovala, se vrátí do svého labyrintu. A opustí ji.

28

Bourne ji zahlédl na rohu ulice. V záři pouliční lampy se blížila k malému hotýlku, kde bydlela. Monique Briellová, první zástupkyně Jacquelines Lavierové, byla tvrdší a poněkud šlachovitější obdobou Janiny Dolbertové. Uvědomil si, že ji v salónu také viděl. Vyzařovalo z ní jakési sebevědomí, jistota, sebedůvěra a zkušenosti. Dokázala se velice dobře ovládat. Jasonovi bylo jasné, proč je první zástupkyně Lavierové. Jejich rozhovor tedy bude muset být krátký, výzva překvapivá a musí obsahovat hrozbu. Byl čas na druhou vlnu šoku. Bez hnutí vyčkal, až na vojensky klapajících podpadcích přejde po dláždění kolem něho. V ulici nebylo lidí ani mnoho, ani málo. V nejbližším okolí jich mohlo být tak pět až šest. Bude nezbytné ji dostat stranou a pak ji musí odvést z doslechu všech, kteří by mohli rozhovor zaslechnout. Měl totiž přichystaná slova, o nichž si nepřál, aby je kdokoliv jiný slyšel. Dostihl ji necelých deset metrů od vchodu do hotelu. Srovnal s ní krok a připojil se k ní.

"Okamžitě se spojte s Lavierovou," pronesl francouzsky, přičemž stále hleděl kupředu.

"Pardon? Co jste říkal? Kdo jste, monsieur?"

"Nezastavujte se! Jděte dál. Nevcházejte dovnitř."

"Vy víte, kde bydlím?"

"Není toho mnoho, co bychom nevěděli."

"A co když půjdu dovnitř? Je tam vrátný..."

"Je tu taky Lavierová," přerušil ji Bourne. "Přijdete o místo a na celé Saint-Honoré už žádné jiné nedostanete. A tenhle problém asi bude tím nejmenším zlem."

"Kdo vlastně jste?"

"Nejsem váš nepřítel." Jason se na ni podíval. "A nesnažte se ho ze mě udělat."

"Vy! Ten Američan! Janina... Claude Oreale!"

"Carlos," doplnil ji Bourne.

"Carlos? Co je to za šílenství? Celé odpoledne se v obchodě nemluví o nikom jiném než o Carlosovi. A o nějakých číslech. Každý prý má nějaké číslo, o kterém nikdo ani neslyšel. A řečí o nástrahách a chlapech se zbraněmi! To je šílené!"

"To už se někdy stává. Pokračujte v chůzi. Prosím. Pro vaše vlastní dobro."

Uposlechla. Krok však měla o něco méně pevný, tělo celé ztuhlé. Byla z ní náhle jakási dřevěná loutka, která si nebyla příliš jistá ani vodícími nitkami. "Dnes s námi mluvila Jacqueline," pronesla rozčileným hlasem. "Řekla nám, že je to všechno nesmysl, že prý chtějí, vlastně vy prý chcete zruinovat Les Classiques. Že prý vám některý jiný módní dům musel zaplatit, abyste nás zničil."

"Co jste čekali, že vám řekne?"

"Jste placený provokatér. Řekla nám pravdu."

"Pověděla vám taky, abyste drželi jazyk za zuby? Abyste o tom nikomu neřekli ani slovo?"

"Samozřejmě."

"Především," pokračoval Jason, jako by ji ani neslyšel, "abyste nekontaktovali policii, což by ale za stávajících okolností byla ta nejpřirozenější věc. V určitém smyslu by to bylo jediné řešení, které byste měli zvolit."

"Ano, přirozeně..."

"Ne, přirozeně," odporoval jí Bourne. "Podívejte se, jsem pouhý zprostředkovatel, i když asi podstatně vyšší než vy. Nejsem tady proto, abych vás přesvědčoval. Přišel jsem vám předat vzkaz. Otestovali jsme si Dolbertovou - sdělili jsme ji falešné informace."

"Janině?" Rozpačitost Monique Briellové se mísila s narůstajícím zmatkem. "To, co nám řekla, je až neuvěřitelné! Stejně neuvěřitelné jako Claudův hysterický ječet a věci, které nám pověděl on. Ale to, co říkala Janina, bylo přesně opačné,

než co říkal Claude."

"To víme, provedli jsme to záměrně. Byla totiž ve spojení s Azurem."

"S House of Azur?"

"Zítra se o tom přesvědčíte. Zkonfrontujte ji."

"Zkonfrontovat?"

"Jenom to udělejte. Uvidíte, že to bude souhlasit."

"S čím?"

"S tou pastí. Azur možná spolupracuje s Interpolem."

"S Interpolem? Past? To je zase nějaká další bláznivina! Nikdo pořádně neví, o čem vlastně mluvíte."

"Lavierová to ví. Hned se s ní spojte." Přiblížili se ke křižovatce a Jason se dotkl její paže. "Tady na rohu vás opustím. Běžte do svého bytu a zavolejte Jacquelině. Řekněte jí, že je to ještě vážnější, než jsme předpokládali. Všechno se nám rozpadá. A nejhorší na tom všem je, že se z toho někdo vyvlékl. Není to ani Dolbertová, ani nikdo dole z obchodu, ale někdo mnohem vyšší. Někdo, kdo ví všechno."

"Vyvlékl? Co to má znamenat?"

"V Les Classiques je zrádce. Povězte jí, ať je opatrná. Ať si dává pozor na všechny. Jestli neuposlechne, pak by to mohlo znamenat konec nás všech." Bourne jí pustil paži, sestoupil z chodníku a přešel ulici. Na druhé straně zahlédl výklenek před jedním vchodem do domu a rychle v něm zmizel.

Pomalu a zvědavě pohlédl přes ulici, zpět směrem k nároží. Monique Briellová už byla v polovině bloku. Kvapně se blížila k hotelovému vchodu. Právě začala klíčit první panika druhé šokové vlny. Byl čas zavolat Marii.

"Bojím se, Jasone. Úplně ho to zničí. V telefonu se už skoro zlomil. Co se stane, až se s ní setká osobně? Jak mu asi je? Na co myslí?"

"Zvládne to," odpověděl Bourne. Ze zasklené telefonní budky pozoroval provoz na Champs-Élysées a z duše si přál, aby v případě André Villierse cítil stejnou jistotu, s jakou Marii teď uklidňoval. "Jestli to nedokáže, tak jsem ho vlastně zabil. Nechci ho mít na svědomí. Ale udělal jsem to. Měl jsem držet tu svou nevymáchanou hubu a radši na ni dostat sám."

"To bys nezvládl. Viděl jsi d'Anjoua na schodech. Dovnitř by ses přece nedostal."

"Třeba bych něco vymyslel. Jak jsme se oba shodli, jsem přece vynalézavý - dokonce víc, než se mně samotnému líbí."

"Něco jsi spustil! Vyvoláváš paniku. Tím nutíš ty všechny, kteří plní Carlosovy rozkazy, aby se odhalili. Někdo tu paniku musí zastavit. Sám jsi uznal, že Jacquelině Lavierová možná nestojí v celé hierarchii příliš vysoko. Někoho uvidíš, Jasone, a pak ti to všechno dojde. Dostaneš ho! Dokážeš to!"

"To doufám, dobrý Bože, to doufám! Vím přesně, co dělám, ale tu a tam..." Bourne se odmlčel. Nepřál si říct to nahlas, ale přece jen to musel udělat - musel jí to povědět. "Jsem nějak zmatený. Připadám si, jako bych byl uvnitř rozpolcený. Jedna moje část mi napovídá: 'Zachraň se', druhá polovina... Bůh mi pomoz... mi říká: 'Chytni Carlose!'."

"Ale tak to je od samého začátku, nebo ne?" jemně poznamenala Marie.

"Nezajímám se o Carlose!" vykřikl Jason a utíral si pot z čela. Ve stejnou chvíli si uvědomil, že je mu vlastně zima. "Já se z toho zblázním," dodal ještě, aniž by si uvědomil, jestli ta slova říká nahlas, nebo jen sám pro sebe.

"Drahoušku, pojďme se vrátit."

"Cože?" Bourne pohlédl na telefon. Opět znejistěl, zda ta slova skutečně slyšel, nebo jestli si jenom přál je slyšet. Znovu se to stalo. Věci byly, a současné nebyly. Obloha venku byla temná, venku na Champs-Élysées. Kdysi byla jasná, až oslnivě zářivá. A žhavá, ne chladná. Plná vřeštících ptáků a skučících kovových pásů...

"Jasone!"

"Cože?"

"Vrať se! Drahoušku, prosím tě, vraťme se zpátky."

"Proč?"

"Protože jsi unavený. Potřebuješ klid."

"Musím se spojit s Trignonem. Pierre Trignon. Ten účetní."

"Uděláš to zítra. Může to počkat do zítřka."

"Ne, zítřek patří kapitánům." Co to zase řekl? Kapitáni. Jednotky. Postavy do sebe narážejí v panice. Byl to jediný způsob, jediná možnost. Chameleon byl... provokatér.

"Poslouchej," pronesla Marie neústupně. "Něco se s tebou děje. Už jsme to přece zažili, oba to známe, drahý. Když k tomu dojde, musíš přestat, to přece taky víš. Vrať se do hotelu. Prosím tě."

Bourne zavřel oči. Pot na čele mu osychal a hluk v uších byl opět přehlušen dopravním ráumem. Namísto oslnujícího světla a nesnesitelného vedra uviděl na studené noční obloze hvězdy. Ať to bylo cokoliv, už to přešlo.

"Jsem v pořádku. Opravdu, nic mi není. Byla to jenom taková slabá chvíle, nic víc."

"Jasone?" Marie mluvila pomalu, aby ho přinutila poslouchat. "Co tu chvíli vyvolalo?"

"Já nevím."

"Právě ses setkal s tou Briellovou. Řekla ti něco? Něco, čím ti připomněla zase něco dalšího?"

"Nejsem si jistý. Musel jsem se hodně soustředit na to, co mám říkat."

"Přemýšlej, drahoušku!"

Bourne zavřel oči, aby si vybavil vzpomínky. Skutečně došlo k něčemu takovému? Bylo něco řečeno tak neurčitě nebo rychle, že to v tu chvíli zapadlo? "Řekla mi, že jsem provocateur," přiznal Jason. Nevěděl, proč se mu vybavilo právě toto slovo. "Měla ale pravdu, ne? Přesně to vlastně dělám."

"Ano," souhlasila Marie.

"Musím jít," pokračoval Bourne. "Trignonův byt je odsud jenom kousek. Chtěl bych ho zastihnout ještě před desátou."

"Buď opatrný," pravila Marie tónem, jako by myšlenkami byla někde úplně jinde.

"Budu. Miluju tě."

"Věřím ti," prohlásila Marie St. Jacquesová.

Byla to klidná ulice. Blok domů tvořila zvláštní směsice obchodů a bytů, jaká je pro centrum Paříže běžná. Ve dne překypující ruchem, v noci pusto a prázdno.

Jason došel k malému činžáku, který odpovídal adrese Pierre Trignona uvedené v telefonním seznamu. Vystoupal po několika schodech a vešel do upravené, spoře osvětlené haly. Na stěně napravo se blýskala řada mosazných dopisních schránek. Pod každou z nich byl okrouhlý otvor, který sloužil k tomu, aby se tu mohl návštěvník nájemníkovi bytu představit. Jason přešel prstem po jménech natištěných pod schránkami: PIERRE TRIGNON - 42. Dvakrát stiskl malý černý knoflík a deset vteřin nato se ozvalo praskání statické elektřiny.

"Ano?"

"Monsieur Trignon, prosím?"

"To jsem já."

"Telegram, monsieur. Nemohu opustit své kolo."

"Telegram? Pro mě?"

Pierre Trignon nebyl muž, který by často dostával telegramy. Z jeho překvapeného tónu to bylo parmo. Zbytek slov byl sotva srozumitelný, avšak hlas ženy v pozadí zněl jednoznačně šokovaně. Jako by si již samotnou existenci telegramu spojovala s těmi nejstrašnějšími tragédiemi.

Bourne vyčkával přede dveřmi s mléčným sklem. Ty vedly do nitra domu. Během několika vteřin uslyšel klapot kroků. Zesiloval. Kdosi - nejspíš Trignon - pospíchal dolů. Dveře se rozlétly, až Jasona na okamžik zakryly. Plešatějící podsaditý muž s nezbytnými šlemi, které se mu zařezávaly do kůže pod těsnou bílou košilí, udělal několik kroků k poštovním schránkám a zastavil se před číslem 42.

"Monsieur Trignon?"

Podsaditý muž se prudce otočil. Na jeho andělsky nevinné tváři utkvěl výraz bezmocnosti. "Telegram! Já mám telegram!", vykřikoval. "To vy jste mi ten telegram přinesli?"

"Omlouvám se za ten úskok, pane Trignone, ale učinil jsem tak pro vaše vlastní dobro. Myslím, že byste si nepřál, abych se vás na určité věci vyptával před manželkou a rodinou."

"Vyptával?" vykřikl účetní. Našpulil své silné odulé rty a v očích se mu objevil strach. "Mě? Na co? Co to má znamenat? Proč jste tady? Jsem občan dbalý zákonů!"

"Pracujete v Saint-Honoré? Pro firmu Les Classiques?"

"To souhlasí. A kdo jste vy?"

"Kdybyste tomu dal přednost, můžeme jet do mé kanceláře," pokračoval Bourne.

"Kdo jste?"

"Jsem zvláštní vyšetřovatel berního úřadu, oddělení podvodů a spiknutí. Pojdte se mnou - mé služební auto čeká venku."

"Venku? Mám jet s vámi? Vždyť nemám na sobě ani sako, ani kabát! A co moje žena. Čeká nahoře, až přijdu s telegramem. Telegram!"

"Můžete jí třeba nějaký poslat, když budete chtít. Teď pojdte se mnou. Už jsem s tím strávil celý den, chci to už mít z krku."

"Prosím vás, monsieur," protestoval Trignon. "Nemyslím si, že je nutné někam jezdit! Povídal jste, že máte nějaké otázky. Položte mi je a pak mě nechte, abych se vrátil nahoru. Nemám nejmenší přání jezdit s vámi někam do kanceláře."

"Může to pár minut trvat," upozorňoval ho Jason.

"Jenom zazvoním na manželku a řeknu jí, že to byl omyl. Že to byl telegram pro starého Graveta. Bydlí v přízemí a už hrozně špatně vidí. Žena to pochopí."

Madam Trignonová to sice nepochopila, ale její pronikavé protesty umlčel ještě pronikavější hlas pana Trignona.

"Tak vidíte," pronesl pokladník, když se vrátil od dopisních schránek. Několik zbývajících řídnuoucích vlasů na lebce měl zbrocených potem. "Není důvod, proč bychom museli někam jezdit. Co je to pár minut v lidském životě, že ano? Ta televizní šou se bude stejně za měsíc nebo za dva opakovat. Pro Boha živého, tak o co tedy jde, monsieur? Mé záznamy jsou neposkvrněné, dokonale čisté! Samozřejmě nemohu být zodpovědný za práci hlavního účetního. Je z jiné firmy, vlastně on je jiná firma. Upřímně řečeno, nikdy jsem ho neměl rád. Příliš nadává, jestli mi rozumíte. Nakonec ale, proč bych ho měl soudit?" Trignon zvedl ruce a dlaně otočil vzhůru, obličej zkroutil do servilního úsměvu.

"Tak za prvé," Bourne gestem odmítl protesty, "neodjíždějte z Paříže. Jestliže tak budete muset učinit z nějakého důvodu, osobního či služebního, uvědomte nás předem. Již teď vám mohu říct, že vám odjezd nepovolíme."

"Zajisté žertujete, monsieur!"

"Zajisté nikoliv."

"Nemám nejmenší důvod z Paříže odjíždět - ani na to nemám dost peněz -, ale říct mi takovou věc, to je neuvěřitelné. Co jsem udělal?"

"Náš úřad hned ráno obešle vaše účetní knihy. Buďte na to připravený."

"Obsílka? Z jakého důvodu? Na co mám být připravený?"

"Platby tak zvanému dodavateli, jehož faktury byly falešné. Zboží nikdy nebylo dodáno - ani nikdy nemělo být - a platby se místo toho poukazovaly na jistou banku do Curychu."

"Do Curychu? Vůbec nevím, o čem mluvíte! Já pro Curych nikdy žádné šeky nepřipravoval."

"Nikoliv přímo, to víme. Avšak víme také, jak bylo pro vás snadné vystavit je na neexistující firmu, nechat je proplatit a peníze pak poslat do Curychu."

"Každá faktura je podepsaná madam Lavierovou! Já sám nic neplatím!"

Jason se zarazil a zamračil se. "Ted' ale žertujete!" řekl.

"Čestné slovo! Takový je v podniku zákon. Zeptejte se, koho chcete! Les Classiques nevyplatí ani sou, dokud to nepodepíše madam."

"Tím chcete tvrdit, že dostáváte rozkazy přímo od ní."

"Ale přirozeně!"

"Od koho dostává příkazy ona?"

Trignon se ušklíbl. "Říká se, že od Boha, jestli tomu ale není právě naopak. To byl samozřejmě jenom žert, monsieur."

"Doufám, že dokážete být vážnější. Kdo je vlastním Les Classiques?"

"Salón existuje jako obchodní společnost. Madam Lavierová má spoustu majetných přátel, kteří investovali do jejich schopností. A samozřejmě do talentu René Bergerona."

"Setkávají se ti investoři často? Ovlivňují nějak obchodní strategii? Kupříkladu nenavrhují firmy, s nimiž by se mělo obchodovat?"

"To, prosím, nevím, monsieur. Přirozeně, každý má nějaké přátele."

"Možná jsme se soustředili na špatné lidi," přerušil ho Bourne. "Je docela možné, že vy a madam Lavierová - jako dva lidé, kteří jsou v každodenním styku s financemi - jste byli jen zneužití."

"Zneužití? K čemu?"

"K přelévání peněz do Curychu. Na účet jednoho z nejnebezpečnějších zabijáků Evropy."

Trignon se prudce otfásl, a jak narazil do zdi za sebou, jeho velké břicho se rozhoupalo. "Ve jménu Božím, co to říkáte?"

"Připravte se. Zvláště vy. Vy jste vystavoval šeky, nikdo jiný."

"Ale pouze až po schválení!"

"Zkontroloval jste někdy zboží obdržené proti fakturám?"

"To není moje práce!"

"Takže, stručně řečeno, vy jste vystavoval šeky za zboží, které jste nikdy neviděl."

"Já nikdy nic nevidím! Jenom faktury, které podepíše madam. Jenom ty pak nechávám proplatit!"

"Raději byste měl najít všechny šeky. Vy a madam Lavierová byste měli začít hledat všechny kopie svých záznamů."

Protože obvinění budete oba dva - a především vy."

"Obvinění? Z čeho?"

"Vzhledem k tomu, že neexistuje zvláštní zákon, tak řekněme ze spoluúčasti na opakovaných zločinech."

"Opakovaných..."

"Atentátech. Ten účet v Curychu patří totiž zabijákovi jménem Carlos. Vy, Pierre Trignon, a vaše současná zaměstnatelka madam Jacqueline Lavierová jste přímo zodpovědní za financování nejhledanějšího vraha Evropy. Iljiče Ramireze Sancheze. Alias Carlose."

"Uf!..." Trignon se svezl na podlahu, v očích šok, nateklé rysy v obličeji se úplně zdeformovaly. "Celé odpoledne..." zašeptal. "Lidi běhají pořád sem a tam, hystericky se srocují v uličkách, podezřívavě po mně pokukují, míjejí mou kancelář s odvráceným obličejem. Ach, můj Bože!"

"Na vašem místě bych neztrácel čas. Brzy bude ráno. A začne možná váš nejtěžší den v životě." Jason přešel k venkovním dveřím a s rukou na klice se ještě zastavil. "Nepřisluší mi, abych vám radil, ale být vámi, snažil bych se okamžitě spojit se s madam Lavierovou. Mohli byste začít plánovat společnou obranu - to je asi to jediné, co vám teď zbývá. Není vyloučena ani veřejná exekuce."

Chameleon otevřel dveře a vyšel ven. Obličej mu ovanul chladný večerní vzduch.

Dostaň Carlose. Chyť ho do pastí. Kain je místo Charlieho a Delta místo Kaina. Chyba!

Najdi ten telefon v New Yorku. Najdi Treadstone. Zjisti význam toho vzkazu. Najdi odesílatele. Najdi Jasona Bournea.

Barevnými tabulkami kostelních oken dopadaly sluneční paprsky na hladce oholeného starého muže, oděného v dávno nemoderních šatech. Pospíchal uličkou kostela v Neuilly-sur-Seine. Vysoký kněz stál u poličky s novénovými svíčkami a zadíval se na příchozího, jako by mu byl povědomý. Na okamžik se duchovnímu zdálo, že toho muže již někdy viděl, ale nemohl se rozpomenout, kde to mohlo být. Včera tu sice byl jakýsi neupravený žebrák. Měl stejnou postavu, stejné... Ne, boty tohoto starce jsou čisté, šedivé vlasy pečlivě učesané a jeho oblek je sice desítky let starý, ale je z kvalitního materiálu.

"Pozdrav Pánbůh," pronesl stařík a rozhrnul závěs u zpodobnění.

"Stačí!" zašeptala postava za záclonou. "Co ses dozvěděl v Saint-Honoré?"

"Nic podstatného. Získal jsem jen úctu před jeho metodami."

"Má v tom nějaký systém?"

"Zdá se, že v tom není systém. Vybírá si lidi, kteří absolutně nic nevědí a jejich prostřednictvím šíří chaos. Navrhoval bych přerušit veškeré aktivity v Les Classiques."

"Přirozeně," souhlasila postava. "Co ho k tomu ale vede?"

"Kromě toho, že vytváří zmatek?" otázal se stařík. "Řekl bych, že se snaží šířit nedůvěru mezi těmi, kteří něco vědí."

Briellová to řekla. Povídala, že Američan ji poradil, aby sdělila Lavierové, že „uvnitř mají zrádce“. Evidentně nepravdivé tvrzení. Kdo z nich by se toho odvážil? Jak víš, včerejší noc byla úplně bláznivá. Účetní Trignon zešilel. Až do dvou hodin ráno čekal před domem Lavierové, a když se vracela z hotelu od Briellové, doslova ji napadl. Ječel a křičel na

celou ulici."

"Lavierová se nechovala o moc líp. Když telefonovala do Parc Monceau, byla úplně mimo sebe. Zakázali jí, aby tam znovu volala. Nikdo tam už nesmí volat... už nikdy. Nikdy."

"Tenhle vzkaz jsme dostali. Těch několik z nás, kdo jsme znali to číslo, ho už zapomnělo."

"Zjistí, jestli tomu tak opravdu je." Silueta se náhle pohnula, závěs se zavlnil. "Samozřejmě, dělá to všechno proto, aby šířil nedůvěru! Ta vyplývá ze zmatku. O tom už není sebemenší pochyby. Najde kontaktní osoby, pokusí se z nich dostat informace, a když se mu to nepodaří, tak je předhodí Američanům a bude pokračovat dál. Ty lidi bude ale oslovovat sám, patří to totiž k jeho samolibosti. Je to blázen. Je úplně mimo."

"Možná," opáčil starý muž, "ale je taky profesionál. Určitě se pojistí, aby se v případě vlastního selhání dostala všechna jména k jeho nadřízeným. Takže bez ohledu na to, jestli ho dostaneš, nebo ne, oni ty lidi dostanou."

"Ti už budou mrtví," ujistil ho atentátník. "Až na Bergerona, ten je příliš cenný. Vyříd mu, aby odjel do Atén. Bude už vědět kam."

"Mám tím rozumět, že bych měl nahradit Parc Monceau?"

"To není možné. Prozatím ale budeš předávat mé pokyny všem, koho se budou týkat."

"A jako prvního mám kontaktovat Bergerona. Ať odjede do Atén."

"Správně."

"Takže Lavierová a ten d'Anjou jsou odsouzeni?"

"Jo. Návnady málokdy přežívají. Ani jim se to nepovede. Můžeš předat ještě jednu zprávu, a to oběma týmům, které mají Lavierovou a d'Anjou na starosti. Pověz jim, že je budu sledovat - neustále. Nesmí dojít k žádné chybě."

Nyní se starý muž odmlčel, aby upoutal Carlosovu pozornost na poslední novinku. "To nejlepší jsem si nechal na konec. Před půldruhou hodinou našli v jedné garáži na Montmartru toho renaulta. Objevil se tam během noci."

V nastalém tichu slyšel stařík pomalý, rozvázný dech člověka za závěsem. "Předpokládám, že jsi zajistil, aby zůstal pod dohledem - už teď - a aby ho případně sledovali, a to bez odkladu."

Kdysi vyhlášený žebrák se nehluchně zasmál. "V souladu s tvými posledními instrukcemi jsem si dovolil najmout jednoho přítele s výkonným automobilem. Ten si najal tři další spolupracovníky a teď se všichni střídají před garáží v šestihodinových směnách. Samozřejmě nic bližšího nikdo neví, jenom to, že musí v kteroukoliv denní či noční hodinu toho renaulta sledovat."

"Nezklamal jsi mě."

"To si ani nemůžu dovolit. A jelikož je Parc Monceau vyrazen, nemohl jsem jim dát žádné telefonní číslo, jenom svoje, což je, jak víš, číslo do jisté zpustlé kavárny v latinské čtvrti. Patří jednomu mému příteli ze starých dobrých časů. Můžu u něho telefonovat třeba každých pět minut, jemu to nebude vadit. Vím totiž, kde sehnal prachy na svůj podnik a koho musel zabít, aby se k nim dostal."

"Zachoval ses velice správně, stále máš svou cenu."

"Mám ale také problém, Carlosi. Když nikdo z nás nesmí volat do Parc Monceau, jak se s tebou spojím? V případě, že by toho bylo zapotřebí? Řekněme třeba v případě toho renaulta."

"Ano. Jsem si vědom tohoto problému. Chápeš velikost závazku, který na sebe bereš?"

"Z duše rád bych se tomu vyhnul. Jediná má naděje spočívá v tom, že až bude Kain mrtev, tak si vzpomeneš na mou pomoc, a raději si změníš číslo, než bys mě nechal zabít."

"Předbíháš událostem."

"Za mých časů to býval jediný způsob, jak se dalo přežít."

Atentátník zašeptal sedm číslic. "Jsi jediný člověk, který to číslo zná. Samozřejmě ho nelze vystopovat."

"Přirozeně. Koho by napadlo, že ho zná nějaký starý žebrák?"

"Každou hodinou jsi blíž podstatně lepší životní úrovni. Sít se uzavírá. Kaina každá hodina zase přivádí blíž k některé z nastražených pastí. Bude polapen a tělo toho podvodníka předhodíme zděšeným stratégům, kteří ho kdysi vytvořili. Spolehali na jeho neuvěřitelně mocnou sílu a on na to přistoupil. Nakonec se z něho stala pouhá loutka, a k tomu navíc postradatelná. Všichni to vědí, jenom on ne."

Bourne zvedl telefon. "Ano?"

"Pokoj číslo 420?"

"Mluvte, generále."

"Telefony u nás zmlkly. Už s ní přerušili kontakt - alespoň po telefonu. Zaměstnanci byli mimo dům a telefon dvakrát zvonil. Pokaždé mě požádala, abych ho zvedl já. Skutečně jí nebylo do řeči."

"Kdo volal?"

"Lékárník kvůli nějakému předpisu a jeden novinář žádal o interview. Určitě neznala ani jednoho z nich."

"Neměl jste dojem, že se snaží setřást vaše podeření a že chce, abyste proto bral telefony?"

Villiers se odmlčel a pak s patrnou stopou vzteku odpověděl. "Snažila se o to víc než nápadně. Pověděla mi, že uvažuje o obědě ve městě. Má údajně rezervaci v George Cinq, a jestli se rozhodne tam jít, že prý můžu jít s ní."

"Jestli tedy půjde, rád bych se tam dostal ještě před ní."

"Dám vám vědět."

"Řekl jste, že se s ní nikdo nepokouší spojit telefonicky. 'Alespoň ne po telefonu.' jste myslím říkal. Myslel jste tím něco zvláštního?"

"Ano. Před půl hodinou k nám totiž přišla nějaká žena. Moje manželka se s ní váhala setkat, nicméně ji nakonec přijala. Zahlédl jsem její tvář jenom na okamžik v salónu, ale stačilo mi to. Ta žena byla naprosto vyděšená."

"Popište mi ji."

Villiers vyhověl.

"To byla Jacqueline Lavierová," ujistil ho Jason.

"Myslel jsem si, že by to mohla být ona. Podle toho, jak vypadala, byla ta vaše vlčí smečka zatraceně úspěšná. Bylo na ní vidět, že vůbec nespala. Než ji moje žena odvedla do knihovny, říkala, že jde o dávnou přítelkyni, která prožívá manželskou krizi. Byla to nesmyslná lež. V jejím věku už v manželství žádné krize neexistují, jenom buď souhlas, nebo odmítnutí."

"Nechápu, proč se odvážila do vašeho domu. Vždyť to je přece obrovské riziko. Jedině, že by to udělala o své vůli, protože věděla, že žádné další telefony už nebudou."

"Tohle mě taky napadlo," připustil starý voják. "Takže jsem pocítil touhu trochu se projít po čerstvém vzduchu kolem našeho domu. Doprovázel mě pobočník. Vypadal jsem jako nějaký vetřák na své pravidelné zdravotní procházce s dohlízejícím doprovodem. Pozorně jsem se však rozhlédl. Lavierovou někdo sledoval. Kousek od našeho domu seděli v autě s anténou a rádiem dva muži. Ti do naší ulice prostě nezapadali. Měli to napsáno ve tvářích i ve způsobu, jakým náš dům pozorovali."

"Jak můžete vědět, že s nimi nepřišla?"

"Naše ulice je tichá. Když Lavierová přišla, pil jsem kávu v obývacím pokoji a slyšel její kroky na schodech. Přistoupil jsem k oknu právě včas, abych zahlédl, jak od chodníku odjíždí taxík. Přijela taxíkem a někdo ji sledoval."

"Kdy odešla?"

"Ještě neodešla. Ti muži jsou tam pořád."

"Jaké mají auto?"

"Citroen. Šedivý. První tři písmena na poznávací značce jsou NYR."

"Jsou to asi obyčejní chlápci na sledovačce. Odkudpak asi můžou být?"

"Prosím? Co jste to říkal?"

Jason zavrtěl hlavou. "Nejsem si jistý. To nic. Pokusím se k vám dostat ještě dřív, než Lavierová odejde. Pokuste se mi pomoci. Vnuťte se jim do hovoru a povězte manželce, že s ní musíte na okamžik hovořit. Trvejte na tom, aby ta její 'stará přítelkyně' ještě zůstala. Vymyslete si prostě cokoli, jenom ať se zdrží."

"Udělám, co budu moci."

Bourne zavěsil a pohlédl na Marii. Stála u okna na opačné straně místnosti. "Funguje to. Začínají se navzájem podezírat. Lavierová šla do Parc Monceau a po cestě ji sledovali. Začínají se mezi sebou podezírat."

"Chlápci na sledovačce," pronesla váhavě Marie. "Co jsi tím myslel?"

"Sám ani nevím, není to důležité. Není teď čas na vysvětlování."

"Myslím, že to je důležité, Jasone."

"Teď ne." Bourne přešel ke křeslu, na které si předtím odložil plášť a klobouk. Rychle si je oblékl a přistoupil k sekretáři. Otevřel zásuvku a vyndal revolver. Na chvíli se na něj zadíval. Zamyslel se. Vybavily se mu představy a vzpomínky na minulost. Na jeho minulost, i když zase ne tak docela. Vzpomněl si na Curych. Bahnhofstrasse a Carillon du Lac, Drei Alpenhäuser a Löwenstrasse i špinavý penzion na Steppdeckstrasse. Ten revolver mu připomněl všechna tato místa. Kdysi v Curychu ho málem připravil o život.

Teď je ale v Paříži. A všechno, co se v Curychu rozhýbalo, bylo nyní v pohybu tady.

Najdi Carlose. Chyť ho do pasti. Kain místo Charlieho a Delta místo Kaina.

"Omyl! Sakra, tak to přece není!"

Najdi Treadstone. Vyluští vzkaz. Najdi toho muže.

29

Když taxík dorazil k Villiersovu bloku v Parc Monceau, Jason zůstal sedět vmáčkнутý do rohu zadního sedadla. Očima přešel řadu aut lemujících obrubníky. Žádný šedivý citroen, žádná poznávací značka začínající písmeny NYR.

Zato ale uviděl Villierse. Starý voják stál sám na chodníku, asi čtyři vchody od svého domu.

Dva muži... v autě čtyři domy vzdáleném od mého bytu.

Villiers byl na místě, kde předtím parkovalo dotyčné auto. Byl to tedy signál.

"Zastavte, prosím," oslovil Bourne řidiče. "Tamhle u toho starce. Chci si s ním promluvit." Stáhl okénko a vyklonil se z něho. "Monsieur?"

"Můžete mluvit anglicky," odpověděl Villiers a přiblížil se k taxíku. Starý muž, jehož se dotazuje nějaký cizinec.

"Co se stalo?" zeptal se Jason.

"Nepodařilo se mi je zdržet."

"Zdržet?"

"Moje manželka odjela spolu s Lavierovou. I když jsem trval na svém. Pověděl jsem jí, aby čekala, že ji do George Cinq zavolám. Vysvětlil jsem jí, že se jedná o něco nesmírně důležitého a že budu potřebovat její radu."

"Co na to řekla?"

"Že si není jistá, jestli bude zrovna u George Cinq. Že prý po ní její přítelkyně chce, aby si promluvila s knězem v Neuilly-sur-Seine, v kostele Nejsvětější svátosti. Vysvětlila mi, že se jí cítí zavázaná a že tam s ní musí jet."

"Protestoval jste?"

"Velice důrazně. A ona poprvé za náš společný život nahlas vyjádřila to, co jsem tušil. Řekla mi: Jestli mě chceš

kontrolovat, André, proč si nezavoláš na faru? Určitě tam bude někdo, kdo mě zná a kdo mě bude moci zavolat k telefonu. Myslíte, že mě jen tak zkoušela?"

Bourne se snažil usilovně přemýšlet. "Možná. S někým se tam určitě setká, to je jisté. Ale že by ji někdo přivedl k telefonu, to bude trochu obtížnější. Kdy odjede?"

"Ani ne před pěti minutami. Ti dva chlápci v citroenu je sledovali."

"Vzaly si váš vůz?"

"Ne. Manželka objednala taxi."

"Jedu tam," oznámil Jason.

"Myslel jsem si to," pokýval hlavou Villiers. "Vyhledal jsem vám už adresu toho kostela."

Bourne přes přední opěradlo upustil na sedadlo padesátifrankovou bankovku. Řidič po ní sáhl. "Moc mi záleží na tom, abych se co nejrychleji dostal do Neuilly-sur-Seine. Kostel Nejsvětější svátosti. Víte, kde to je?"

"Samozřejmě, monsieur. Nejkrásnější kostel v celém okolí."

"Když tam dorazíme rychle, čeká vás dalších padesát franků."

"Poletíme jako na křídlech blahoslavených andělů, monsieur!"

Skutečně se rozletěli způsobem, který ohrožoval všechny, kteří se jim připlétli do cesty. "Tamhle jsou už vidět věže toho kostela, monsieur," ozval se za dvanáct minut řidič vítězně a rukou ukázal na tři tyčící se kamenné věže, jejichž silueta se rýsovala v předním skle. "Ještě tak minutu, možná dvě, jestli to dovolí všichni ti idioti, co by je měli ze silnice vyhnat..."

"Zpomalte," přerušil ho Bourne. Pozornost upřel ne na kostelní věže, ale na vůz několik automobilů před nimi. Viděl jasně, jak zahýbal kolem rohu. Byl to šedivý citroen se dvěma muži na předním sedadle.

V tu chvíli dojeli k semaforu a zastavili. Jason položil na sedadlo dalších padesát franků a otevřel dvířka. "Hned jsem zpátky. Jestli naskočí zelená, popojíždějte pomalu kupředu, já si naskočím."

Když Bourne vystoupil, snažil se zůstat v předklonu. Rozběhl se mezi auty, až uviděl poznávací značku. Po písmenech NYR následovala čísla 768. To už nebylo v této chvíli ani tak důležité. Taxikář si své peníze zasloužil.

Naskočila zelená a dlouhá řada aut se pohnula kupředu jako nějaký dlouhatánský brouk pohybující pomalu články svého těla. Taxík se objevil vedle Jasona. Ten otevřel dvířka a vklouzl dovnitř.

"Odvedl jste dobrou práci," poznamenal směrem k řidiči.

"Nejsem si jistý, jestli vůbec vím, co dělám."

"Je to taková osobní záležitost. Člověk musí chytit zrádce při činu."

"V kostele, monsieur? Ten svět se mění na můj vkus až moc rychle."

"Ne, pokud jde o řízení auta," ujistil ho Bourne. Blížili se k poslednímu rohu před kostelem. Citroen zabočil, takže mezi ním a dalším taxíkem zůstal teď jediný vůz. Cestující vidět nebylo. Jasonovi se na tom všem cosi nezdálo. Sledování dvou mužů bylo velice neskrývané, dokonce až příliš nápadné. Skoro to vypadalo, jako by Carlosovi zabijáci chtěli, aby si jich v taxíku všimli.

V taxíku samozřejmě seděla Villiersova žena s Jacquelinou Lavierovou. A ti dva muži v citroenu chtěli, aby Villiersova věděla, že jedou za ní.

"Tady je Nejsvětější svátost," oznámil řidič, když zahrnul do ulice, ve které se uprostřed pečlivě sestříhaného trávníku tyčila malá středověká nádhera. Trávník s rozestavěnými sochami křížovaly cestičky dlážděné kameny. "Co mám udělat, monsieur?"

"Tady zastavte," nařídil mu Jason a pokynul k volnému místu mezi zaparkovanými vozy. Taxík s Villiersovou manželkou a s Lavierovou se zastavil přímo před cestičkou, kterou střežil jeden kamenný svatý. Villiersova půvabná žena vystoupila jako první a natáhla ruku směrem k Jacquelině Lavierové. Ta se objevila na chodníku s obličejem celým popelavým. Měla velké sluneční brýle s oranžovými rámečky a v ruce bílou kabelku. Elegančně však již nevypadala. Hřívá melírovaných vlasů byla splihlá a rovné prameny ji lemovaly mrtvolně bledou tvář. Rovněž punčochy měla potrhané. I když byla téměř sto metrů od Bournea, málem slyšel její přerývaný dech, doprovázený váhavými pohyby ještě nedávno královsky sebevědomé osoby.

Citroen pokračoval v jízdě a těsně za taxíkem přirazil k obrubníku. Nikdo z něho nevystoupil, ale z víka kufru se začal vysouvat tenký kovový prut, od něhož se odrážely sluneční paprsky. Rádiová anténa přichystaná k vysílání kódovaných zpráv na jisté chráněné frekvenci. Jason se cítil jako ve snu, ne kvůli tomu, co se dělo, ale spíše kvůli něčemu jinému. Náhle se mu totiž vybavila slova. Nevěděl odkud, ale byla tady.

Delta Almanachovi, Delta Almanachovi. Nebudeme reagovat. Opakuji, nebudeme, příteli.

Almanach Deltě. Budete reagovat podle rozkazu. Vyklidte pozice, vyklidte pozice. Je to definitivní rozhodnutí.

Delta Almanachovi. Sám jsi definitivní, kámo. Běž se vysrat. Delta končí, ničíme vybavení.

Náhle se všude kolem rozprostřela tma, sluneční světlo zmizelo. Zmizely i věže kostela. Namísto nich se objevily černé stíny nepravidelných houštín, chvějících se ve světle pronikajícím rychle plynoucími oblaky. Všechno se dalo do pohybu, všechno se pohybovalo.

Jason musel ten pohyb sledovat. Zůstat bez pohnutí znamenalo smrt. Hni sebou! Pro Boha živého, hni sebou! A zlikviduj je. Jednoho po druhém. Připlíž se blíž, překonej svůj strach - hrozný strach - a zredukuj jejich počet. O nic víc nejde. Jenom zmenšit jejich počet. Mnich to řekl naprosto jasně. Nůž, drát, koleno, palec - znáš přece ty nebezpečné body. Smrtné body.

Smrt je jenom statistika pro počítače. Pro tebe to ale znamená přežití.

Mnich.

Mnich?

Znovu se objevil sluneční svit a na okamžik ho téměř oslepil. Zůstal stát jednou nohou na chodníku a upíral zrak na šedý citroen, který byl vzdálený zhruba sto metrů. Náhle však auto viděl jen s obtížemi. Proč je to tak nesnadné? Opar, mlha... žádná temnota, nýbrž neproniknutelná mlha. Začalo mu být horko. Ne, zima. Zima! Trhnutím zvedl hlavu a uvědomil si, kde je a co dělá. Měl obličej přitisknutý k oknu a dechem zamlžoval sklo.

"Jdu na chvíli ven," pravil Bourne. "Zůstaňte tady."

"Třeba celý den, monsieur, když si budete přát."

Jason si ohrnul klopý svrchníku, klobouk si nasadil do čela a nasadil si brýle s želvovinovými obroučkami. Ještě s jedním párem neznámých lidí se vydal směrem ke stánku s náboženským bazarem na chodníku před kostelem. Tam se od dvojice odpoutal. Postavil se k pultu za nějakou matku s dítětem. Z tohoto místa měl jasný výhled na citroen. Taxík, který přijel z Parc Monceau, tam už nestál, Villiersova žena ho mezitím poslala pryč. Je to od ní dost podivné rozhodnutí, napadlo Bournea, protože taxíků bylo v této oblasti poskrovnu.

Za tři minuty byl důvod jejího jednání zřejmý... a dost znepokojivý. Paní Villiersova vyšla totiž z kostela a rychlým krokem se vydala po chodníku. Její vysoká sošná postava přivolovala ne jeden obdivný pohled kolemjdoucích. Šla přímo k citroenu, řekla něco muži na předním sedadle a pak si otevřela zadní dvířka.

Kabelka. Bílá kabelka! Villiersova manželka teď měla kabelku, kterou jen před několika okamžiky křečovitě svírala ruka Jacquelines Lavierové. Villiersová nastoupila do auta a zabouchla dveře. Motor naskočil a rozběhl se do otáček v předzvěsti briskního odjezdu. Jen se auto rozjelo, blýskavě kovová rádiová anténa se začala zmenšovat, jak se nořila zpět do karoserie.

Kde je Jacquelines Lavierová? Proč dala svou kabelku Villiersově ženě? Bourne se hnul z místa, ale jakýsi instinkt ho ihned zarazil. Není to past? Jestliže byla Lavierová sledována, mohli být její pronásledovatelé rovněž pod dohledem - třeba někým jiným než Bournem.

Rozhlédl se na obě strany ulice a pečlivě sledoval chodce i každé auto, jejich řidiče i spolujezdce. Pátral po obličejích, který by vypadal, že tam nepatří, jak řekl před nedávnem Villiers o dvou mužích v citroenu před Parc Monceau.

Nikdo ho však nezaujal. Nezaregistroval žádný slídívý pohled, ani žádnou ruku skrytou v nějaké nadměrně velké kapse. Je asi zbytečně opatrný. Neuilly-sur-Seine nejspíš žádnou past nepředstavuje. Odpoutal se tedy od prodejního pultu a vydal se směrem ke kostelu.

Náhle zkameněl, jako by se mu nohy přilepily k chodníku. Z kostela právě vycházel kněz, v černých šatech, naškrobeném bílém kolárku a černém klobouku, který mu částečně zakrýval obličej. Toho muže už někdy viděl. Ne před kdovíjak dlouhou dobou, ne v zapomenuté minulosti, nýbrž nedávno. Velice nedávno. Snad před pár týdny, nebo dny... možná hodinami. Kde to ale bylo? Kde? Přece ho zná! Poznával jeho chůzi, sklon hlavy, široká ramena, jejichž pohyb ladně splýval s pohybem těla. Ten muž měl zbraň! Kde už ho viděl?

V Curychu? V Carillon du Lac? Tam se davem prodírali dva muži, blížili se k němu a přinášeli s sebou smrt. Jeden z nich měl brýle se zlatými obroučkami. Ten to nebyl. Ten je přece mrtev. Byl to snad ten druhý? Nebo ho viděl na Guisan Quai? To zvíře, chrochtající při znásilňování, s doširoka rozevřenými očima? Byl to on? Nebo někdo jiný? Třeba člověk v tmavém plášti v přítmi chodby hotelu Auberg du Coin, kde na nastraženou past dopadalo pouze tlumené světlo ze schodiště? Vlastně dvojitou nastraženou past, protože ten muž ve tmě vyprázdnil zásobník zbraně na pochybný stín, o němž byl přesvědčen, že jde o lidskou postavu. Nebyl to tento muž?

Bourne nevěděl. Byl si jen naprosto jistý, že toho kněze už někdy viděl, ne však jako kněze. Jako muže se zbraní.

Zabiják v kněžském taláru došel na konec pěšinky a u podstavce svatého zabočil doprava. Na jeho tvář na okamžik dopadly sluneční paprsky. Jasoň ztuhl - ta jeho kůže. Zabiják měl snědou kůži. Nikoliv opálenou od slunce, nýbrž snědou od narození. Jižanskou kůži, jejíž odstín namíchaly generace předků z okolí Středozemního moře. Praotcové, kteří se pak rozprchlí po celé zeměkouli... i do zámoří.

Bourne zůstal stát ohromen vlastní jistotou. Právě se díval na Iljiče Ramireze Sancheze.

Dostaň Carlose. Chyť Carlose do pasti. Kain je místo Charlieho a Delta místo Kaina.

Jason trhnutím rozevřel okraje pláště a ruka mu zajela k pažbě revolveru za pasem. Rozběhl se po chodníku, vrátil do zad i prsou kolemjdoucích, ramenem odstrkával z cesty pouliční prodavače, protáhl se kolem žebračka, který právě prohraboval kupu drátů. Ten žebraček! Žebraček vklouzl rukou do kapsy. Bourne se obrátil právě včas, aby zahlédl, jak se z odřeného kabátu vynořuje hlaveň automatu, od níž se odrážely sluneční paprsky. Žebraček má zbraň! Vyzáblá dlaň ji zvedla a pak ruka i oči znehybněly. Jason vyrazil prudce do vozovky a zapotácel se, protože do něj vrazilo jakési malé auto. Nad sebou a kolem sebe zaslechl svištění kulek. Rozrážely vzduch s odpornou definitivností. Z hrdel neznámých lidí na chodníku se ozývaly výkřiky, pronikavé, plné bolesti. Bourne se skrčil mezi dvěma auty a v předklonu uháněl na druhou stranu ulice napříč řadou projíždějících vozů. Žebraček se rozběhl opačným směrem. Starý muž s očima z ocele se vrhl do davu a ztratil se v něm.

Dostaň Carlose. Chyť ho do pasti. Kain je...!

Jason se znovu otočil a vrhl se vpřed. Všechno, co mu stálo v cestě, rozrážel do stran a neustále mířil za atentátníkem. Po chvíli se udýchaně zastavil, v srdci hněv a zmatek, ve spáncích znovu ostrou bodavou bolest. Kde ten chlap je?

Tam, kde je Carlos! A pak ho uviděl. Zabiják zasedl za volant velkého černého auta. Bourne se jako šílený vrhl do proudu aut, kličkoval směrem k atentátníkovi, narážel do kapot a kufrů vozů. Náhle se musel zastavit kvůli dvěma automobilům, jež do sebe narazily. Zešíroka se rukama opřel o lesklou chromovanou mřížku a bokem přeskočil pomačkané blatníky. Znovu se zastavil a do očí se mu zabodla bolest. Poznal totiž zbytečnost dalšího pronásledování. Byl příliš pomalý. Veliký černý vůz si našel skulinu v proudu vozidel a Iljič Ramirez Sanchez rychle ujížděl pryč.

Najednou se obličejové všech lidí otočily za zdrojem vřesťavého zvuku policejní píšťalky. Jason přešel na opačnou stranu ulice. Pár chodců bylo poškrábáno nebo zraněno, někteří i zabiti. To vše bylo dílem ozbrojeného žebračka.

Lavierová! Bourne se znovu rozběhl, tentokrát zpátky ke kostelu Nejsvětější svátosti. Dorazil k dlážděné cestičce,

kteřou strážil kamenný světec. Zabočil doleva a hnál se ke klenutým dveřím bohatě zdobeným ornamenty a k mramorovému schodišti. Vyběhl nahoru a vstoupil do gotického chrámu. Přímě proti sobě uviděl řady blikajících svíců. Skleněnými vykládanými okny vysoko v tmavých kamenných stěnách se prodíraly paprsky barevného světla. Vydal se střední uličkou k oltáři a přitom si pozorně prohlížel tváře věřících. Pátral po stříbrně prokvetlých vlasech a strnule bílém obličej.

Lavierovou nikde neviděl, i když mohl přísahat, že neodešla. Musela být někde v kostele. Jason ještě pohledem zkontroloval uličku. Kolem políček se svícemi zvolna kráčel nějaký vysoký kněz. Bourne prošel řadou polstrovaných lavic a vynořil se na pravé straně kostela těsně před knězem.

"Promiňte, otče," oslovil ho. "Naléhavě někoho hledám."

"V domě Božím se nikdo ztratit nemůže," ujistil ho duchovní s úsměvem.

"Její duch nemusí být ztracen, ale jestli nenajdu zbytek její osoby, bude to malér. Jedná se o neodkladnou záležitost u ní v práci. Jste tady už dlouho, otče?"

"Ano, vítám ovečky z našeho stáda, jež se sem utíkají o pomoc. Myslím, že jsem tady již skoro hodinu."

"Před několika minutami sem vešly dvě ženy. Jedna z nich byla vysoká, docela půvabná, na sobě měla světlý kabát a na hlavě, myslím, tmavý šátek. Ta druhá je starší dáma, ne tak vysoká a vyhlíží trochu nezdravě. Neviděl jste je náhodou?"

Kněz přikývl. "Ano, viděl. V obličejí té starší ženy byl patrný smutek. Byla celá bledá a zarmoucená."

"Nevíte, kam se poděla? Myslím, že její mladší přítelkyně odešla."

"Jestli mohu soudit, pak to byla skutečně oddaná přítelkyně. Odvedla tu ubožáčku ke zpovědnici a pomohla jí dovnitř. Ve chvílích bezradnosti nám všem očista duše dodává sílu."

"Ke zpovědnici?"

"Ano - tam k té druhé zprava. A dovoluji si dodat, že má velice soucitného zpovědníka. Je to hostující kněz z arcidiecéze v Barceloně. Pozoruhodný člověk. Lituji, že je dnes u nás naposledy. Vrací se do Španělska..." Vysoký kněz se náhle poněkud zamařil. "Není to zvláštní? Před chvílí se mi zdálo, že vidím otce Manuela odcházet. Zřejmě ho někdo nahradil. Nicméně ta žena je jistě v dobrých rukou."

"Tím jsem si jist," odpověděl Bourne. "Děkuji vám, otče. Počkám na ni." Jason přešel uličkou k řadě zpovědníků, očima sledoval druhou zprava, na níž úzký pruh bílé látky hlásil, že je obsazeno. Právě se očišťovala jedna hříšná duše. Jason se posadil do první lavice, po chvíli poklekl a pomalu sklonil hlavu, viděl do zadní části kostela. Vysoký kněz nyní stál ve dveřích a svou pozornost upíral k rozruchu venku. Bylo slyšet, jak se blíží kvílení sirén.

Bourne se zvedl a přešel ke zpovědnici. Rozhrnul závěs a nahlédl dovnitř. Uviděl přesně to, co očekával. Nečekaná byla jen použitá metoda.

Jacquelina Lavierová byla mrtvá, tělo leželo zhroucené kupředu, mírně nakloněné na stranu, jakoby opřené o zpovědní přepážku. Netečný obličej byl otočen vzhůru, doširoka rozevřené oči zíraly do stropu. Kabát měla pootevřený a pod ním bylo vidět šaty prosáklé krví. Smrtelnou zranění byl dlouhý tenký nůž na otevírání dopisů. Trčel z jejího těla v místě nad levým prsem. Prsty svíraly jeho rukojeť, nehty byly potřísněny krví.

U nohou jí ležela kabelka - ne ta bílá, kterou držela ještě před několika málo minutami, ale jeden z módních výtvarů od Yvese St. Laurenta s příslušnými slavnými iniciálami otisknutými jako erb této haute couture. Opodstatnění této rekvizity bylo nasnadě. Uvnitř zůstaly totiž doklady vysvětlující tuto tragickou sebevraždu jako osud neúnosně přepracované ženy zkrušené žalem natolik, že se rozhodla vzít si život i ve chvíli, kdy v očích Božích hledala rozhrěšení. Carlos byl důsledný, bezchybně důkladný.

Bourne uvolnil závěs a odstoupil od zpovědnice. Odkudsi shora z vrcholu věže se kouzelně rozezněly zvony. Klekání.

Taxík bezcílně projížděl ulicemi Neuilly-sur-Seine. Jason klidně seděl na zadním sedadle, ale myšlenky mu uháněly jako o překot.

Čekat bylo naprosto zbytečné, a navíc to mohlo být dokonce i životu nebezpečné. Strategie se musela přizpůsobit měnícím se podmínkám a ty se změnily přímo fatálně. Jacquelina Lavierová byla sledována, její smrt se stala nevyhnutelnou, i když časově do jisté míry nevhodnou. Muselo k ní dojít předčasně, neboť ta žena měla stále svou cenu. Pak to Bourne pochopil. Nezabili ji proto, že by se chovala vůči Carlosovi málo loajálně, ale proto, že si ho dovolila neuposlechnout. Přišla totiž do Parc Monceau - a to byla neomluvitelná chyba.

V Les Classiques existoval ještě jeden známý prostředník - šedovlasý spojovatel Philippe d'Anjou, jehož obličej v Jasonovi vyvolával představy násilí a temnoty následované otřesnými záblesky světla a hluku. Tento muž se v Bourneově minulosti zaručeně vyskytoval, tím si byl Jason jistý. Musel postupovat opatrně. Nemohl totiž vědět, co pro něj může ten člověk znamenat. Fungoval však jako spojka a jako takový mohl být rovněž sledován, podobně jako Lavierová. Představoval jakousi dodatečnou návnadu pro další past. Lákadlo, které bude posláno na onen svět ve chvíli, kdy past sklapne.

Existují však pouze oni dva? Není tam ještě někdo další? Třeba nějaký skrytý bezejmenný prodávající či prodávající, kteří vlastně ani nejsou prodávající, nýbrž něčím úplně jiným? Nebo jistý dodavatel, který tráví v Saint-Honoré dlouhé hodiny zdánlivě netečným sledováním haute couture, ve skutečnosti ho však zajímá všechno možné? Co třeba ten svalnatý návrhář René Bergeron, jehož pohyby jsou tak hbité a... plavné.

Bourne náhle tuhnul a přitiskl krk k opěradlu sedadla. Vybavil se mu nedávný zážitek. Bergeron. Snědá kůže, široká ramena, zdůrazněná vyhrnutými rukávy... ramena klenoucí se nad zúženým pasem, pod nímž se pohybují pevné nohy, podobné běhům zvířete, třeba kočky.

Bylo to možné? Nejsou ostatní dohady pouhými preludy z útržků povědomých představ, které Jason připisoval Carlosovi? Není právě on atentáčníkem - neznámým svým spojčkám - ukrytým hluboko uvnitř vlastního aparátu, kde

může kontrolovat a upřesňovat každý pohyb? Není tím atentáčníkem Bergeron?

Jason se musel okamžitě dostat k telefonu. Každá ztracená minuta znamená čas, který ho dělí od tolik potřebné odpovědi. Bude-li ta doba příliš dlouhá, tak se třebas nemusí dobrat vůbec žádné odpovědi. Sám však telefonovat nemůže. Sled událostí byl příliš rychlý. Musel teď zůstat trochu v ústraní, kde si bude moci poskládat získané informace.

"Zastavte mě u první telefonní budky, kterou uvidíte," nařídil taxikáři, který byl stále ještě poněkud roztřesený ze zmátek u kostela Nejsvětější svátosti.

"Jak si přejete, monsieur. Ale laskavě pochopte, že už minula doba, kdy jsem se měl hlásit na naší základně. Už před drahnou chvílí."

"Rozumím."

"Tamhle je telefon."

"Dobře. Zastavte."

Červená telefonní budka se svými starodávnými tabulkami skla blýskala v paprscích slunce a vypadala zvenčí jako domeček pro panenky. Uvnitř však páchla močí. Bourne vytočil číslo Terasse, vhodil několik mincí a požádal o pokoj číslo 420. Na druhém konci zvedla sluchátko Marie.

"Co se děje?"

"Nemám čas na vysvětlování. Chci, abys zavolala do Les Classiques. Chtěj k telefonu René Bergerona. V ústředně bude pravděpodobně d'Anjou. Vymysli si nějaké jméno a řekni mu, že se už dobrou hodinu pokoušíš zastihnout Bergerona na soukromé lince madam Lavierové. Pověz mu, že to spěchá, že s ním prostě musíš mluvit."

"A až přijde k telefonu, co mu mám říct?"

"Myslím, že k telefonu nepříjde, ale kdyby ano, tak prostě zavěsíš. Ale jestli se na lince znovu ozve d'Anjou, zeptej se ho, kdy se má Bergeron vrátit. Zavolám ti znovu tak za tři minuty."

"Drahoušku, jsi v pořádku?"

"Měl jsem hluboký náboženský zážitek. Pak ti o tom budu vyprávět."

Jason měl oči upřené na hodinky a sledoval nepatrné pohyby vteřinové ručičky, která poskakovala neskutečně pomalu po obvodu ciferníku. V duchu zahájil soukromé odpočítávání posledních třiceti vteřin. Přitom zjistil, že jeho puls - jehož úder cítil až v krku - dosahuje pořádně vysoké frekvence. Na deseti vteřinách začal vytáčet číslo, mince vhodil při čtyřech a se spojovatelkou v Terasse promluvil pět vteřin po časovém limitu. Marie zvedla telefon okamžitě po zazvonění.

"Co se stalo?" ptal se. "Myslel jsem, že ještě budeš mluvit."

"Konverzace byla velice krátká. Myslím, že d'Anjou byl opatrný. Možná má seznam lidí, kteří znají soukromé číslo Lavierové - nevím. Ale připadal mi roztržitý. Trochu váhal."

"Co říkal?"

"Monsieur Bergeron je právě ve Středomoří, kde hledá vhodné materiály. Odjel dnes ráno a nečeká se, že by se vrátil dříve než za několik týdnů."

"Je docela možné, že jsem ho právě viděl několik set kilometrů od Středomoří."

"Kde?"

"V kostele. Jestli to opravdu byl Bergeron, pak někomu podal rozhřešení jedním velice ostrým předmětem."

"O čem to mluvíš?"

"Lavierová je mrtvá."

"Ach, Bože. Co udělalš?"

"Promluví si s mužem, o kterém si myslím, že ho znám. Jestli má alespoň kousek rozumu v hlavě, tak mě vyslechne. Je totiž dalším čekatelem na likvidaci."

30

"D'Anjou."

"Delta? Přemýšlel jsem, kde... Myslím, že váš hlas odněkud znám."

Řekl to! Zaznělo to jméno. Jméno, které pro něj neznamenal téměř nic, a současně prakticky všechno. D'Anjou to ví. Philippe d'Anjou je součástí té zapomenuté minulosti. Byl Deltou. Kain je místo Charlieho, Delta je místo Kaina. Delta. Delta. Delta! Znal toho muže, který zná odpovědi Alfa, Bravo, Kain, Delta, Echo, Foxtrot...

Medusa.

"Medusa," zopakoval tichým hlasem slovo, které mu znělo v uších.

"Paříž není Tam Quan, Delto. Už mezi sebou nemáme žádné nevyrovnané dluhy. Nečekej na žádnou splátku. Teď pracujeme každý pro jiného zaměstnavatele."

"Jacquelina Lavierová je mrtvá. Carlos ji před necelou půlhodinou zabil v Neuilly-sur-Seine."

"Tohle na mě nezkoušej. Před dvěma hodinami Jacqueline už cestovala z Francie. Sama mi volala z letiště v Orly. Připojí se k Bergeronovi..."

"Na jeho cestě po Středomoří za nákupem látek?" přerušil ho Jason.

D'Anjou se zarazil. "Ta žena v telefonu, co se vyptávala na Reného. To jsem si mohl myslet. Nic to ale na věci nemění. Mluvil jsem s ní, opravdu volala z Orly."

"Nařídili jí, aby ti to řekla. Zdálo se ti v telefonu, že se plně ovládá?"

"Byla vzrušená, nikdo neví líp než ty, proč. Odvedl jsi tady pořádný kus práce, Delto. Nebo Kaine. Nebo jak si teď říkáš. Samozřejmě, že nebyla klidná. Proto také na nějaký čas odjela."

"Proto je mrtvá. Teď jsi na radě ty."

"Za posledních čtyřadvacet hodin můžeš být na sebe hrdý. Za tohle ale ne."

"Sledovali ji, a tebe také sledují. Jsi každý okamžik pod dohledem."

"Jestli je to tak, tak jenom kvůli mé ochraně."

"Proč je tedy Lavierová mrtvá?"

"Tomu nevěřím."

"Myslíš, že by spáchala sebevraždu?"

"Nikdy."

"Tak zatelefonuj na faru do kostela Nejsvětější svátosti v Neuille-sur-Seine. Zeptej se tam na ženu, která u nich během zpovědi vykonala sebevraždu. Co můžeš ztratit? Zavolám ti za chvíli zpátky."

Bourne zavěsil a vyšel z budky. Sešel z chodníku a rozhlédl se po taxíku. Příští hovor Philippovi d'Anjou bude muset uskutečnit z jiné, vzdálené budky. Přesvědčit toho muže z Medusy nebude lehké, a dokud se mu to nepodaří, Jason nehodlal riskovat, že by mohla být elektronicky lokalizována třeba jen oblast, odkud telefonuje.

Delta? Myslím, že ten váš hlas odněkud znám... Paříž není Tam Quan... Tam Quan, Tam Quan! Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina. Medusa!

Přestaň! Nepřemýšlej o věcech, o nichž... nedokážeš přemýšlet. Soustřed se na to, co je. Co je právě teď. A co jsi ty. Ne na to, co o tobě říkají jiní, dokonce ani na to, co si snad jen myslí, že bys mohl být. Existuje jen současnost. A současnost, to je i muž, který dokáže odpovědět na tvoje otázky.

Pracujeme každý pro jiného zaměstnavatele.

To byl ten klíč.

Pověz mi to! Proboha, odpověz mi! Kdo to je? Kdo je ten můj zaměstnavatel, d'Anjou?

Taxík zarazil nebezpečně blízko jeho kolen. Jason otevřel dvířka a vlezl dovnitř. "Place Vendôme," přikázal s vědomím, že jede do blízkosti Saint-Honoré. Pro uskutečnění strategie, jejíž obrysy se mu už začínaly v mysli vyjevovat, bylo nezbytné dostat se k tomu místu co nejbližší. Byl totiž ve výhodě - podstatné je umět ji využít hned ke dvojímu účelu. Musel d'Anjoua přesvědčit, že lidi, kteří ho sledují, jsou jeho vrazi. Co však tito muži nevědí, je skutečnost, že je sleduje někdo další.

Na náměstí Vendôme bylo jako obvykle plno lidí a dost divoký provoz. Bourne uviděl na rohu telefonní budku.

Vystoupil z taxíku. Vešel dovnitř a vytočil číslo Les Classiques. Od telefonu z Neuilly-sur-Seine uplynulo čtrnáct minut.

"D'Anjou?"

"Nějaká žena si ve zpovědnici vzala život, to je všechno, co vím."

"No tak, s tím by ses přece nespokojil. Medusa by se s tím nespokojila."

"Počkej chvíli, než přepnu ústřednu." Telefon se zhruba na čtyři vteřiny odmlčel. D'Anjou se vrátil. "Žena středního věku se stříbřitě šedivými vlasy, drahým oblečením a kabelkou od St. Laurenta. Právě jsem popsal asi deset tisíc podobných žen v Paříži. Jak můžu vědět, že sis jednu z nich nevybral a nezabil ji, aby sis opatřil důkaz pro tenhle telefonní hovor?"

"Jo, jistě. Přinesl jsem ji do kostela v náručí, s krví odkapávající z jejích ran na podlahu. Buď rozumný, d'Anjou.

Začněme s tím nejnápadnějším. Kabelka jí nepatřila. Předtím měla totiž bílou koženou kabelku. Těžko si představit, že by dělala reklamu konkurenčnímu salónu."

"To jenom potvrzuje mé přesvědčení, že to určitě není Jacqueline Lavierová."

"Spíše to odpovídá tomu, co říkám já. Doklady v kabelce ji identifikují jako někoho jiného. Tělo bude rychle vydáno a nikdo se Les Classiques ani nedotkne."

"Protože to říkáš ty?"

"Ne. Protože přesně takhle to fungovalo při pěti Carlosových vraždách, které bych mohl jmenovat." Skutečně by je mohl jmenovat. To bylo dost děsivé. "Najde se mrtvola, policie je přesvědčená o jakési její identitě. Celá smrt je hádankou a vrah je neznámý. Pak se zjistí, že je to někdo jiný, ale tou dobou už je Carlos v úplně jiné zemi, kde mezitím stačí splnit další objednávku. Případ Lavierové je jenom obdobou této neochvějné metody."

"To jsou jenom kecy, Delto. Nikdy jsi toho moc neřekl, ale když ses k tomu odhodlal, tak to byly vždycky jenom kecy."

"A kdybys ty od dneška za tři nebo čtyři týdny ještě byl v Saint-Honoré - což nebudeš - tak bys viděl, jak to dopadne. Stane se letadlové neštěstí, nebo se ztratí loď ve Středozemním moři. Zbudou těla, ohořelá k nepoznání, nebo mrtvolky prostě zmizí. Totožnost obětí však bude nicméně bezpečně určená jako Lavierová a Bergeron. Ale jenom jedna z nich bude skutečně mrtvá - madam Lavierová. Monsieur Bergeron patří mezi vyvolené - a to mnohem víc, než si teď dokážeš představit. Bergeron je už zpátky ve svém byznysu. A pokud jde o tebe, ty budeš jenom jakési číslo v pařížské márnici."

"A co ty?"

"Podle programu jsem už také mrtvý. Očekávají, že mě dostanou tvým prostřednictvím."

"To je logické. Oba jsme z Medusy a to oni vědí - Carlos to ví. Dá se předpokládat, že jsi mne poznal."

"A ty mě?"

D'Anjou se odmlčel. "Ano," přiznal nakonec. "Ale jak jsem ti řekl, oba teď pracujeme pro různé zaměstnavatele."

"O tom si právě chci s tebou popovídat."

"Žádné povídání, Delto. Ale kvůli starým dobrým časům - za to, co jsi pro nás všechny v Tam Quanu udělal - přijmi dobrou radu od starého člena Medusy. Vypaďni z Paříže, nebo z tebe bude mrtvola, o jaké ses už zmínil."

"Nemůžu to udělat."

"Měl bys. Kdyby se naskytla příležitost mně, tak ten kohoutek zmáčknou a dostanu za tebe ještě dobře zaplacenou."

"Pak ti takovou příležitost můžu dopřát."

"Odpusť, připadá mi to absurdní."

"Ty nevíš, co chci, ani jak moc jsem pro to ochoten riskovat."

"Ať už chceš cokoliv, musíš riskovat. Ale skutečným nebezpečím budou tví nepřátelé. Znáš tě, Delto. A teď musím zpátky k ústředně. Přeju ti dobrý lov, ale..."

V té chvíli mu zůstala jenom hrozba, kterou mohl použít, aby udržel d'Anjou u telefonu. "Komu teď voláš o instrukce, když Parc Monceau je mimo hru?"

D'Anjouovo mlčení jen podtrhlo napětí. Když konečně odpověděl, pouze šeptal. "Co jsi to říkal?"

"Proto přece byla zavražděná a ty to víš. To je taky důvod, proč zabijou i tebe. Šla do Parc Monceau, a kvůli tomu zemřela. Ty jsi také byl v Parc Monceau, a proto rovněž zemřeš. Carlos si už nemůže dovolit nechat tě žít. Víš toho prostě moc. Proč by si měl ohrožovat vlastní systém? Použije tebe, aby mě nalákal do pastí, a pak tě zabije a vybuduje si nové Les Classiques. Můžeš jako člen Medusy nevěřit svému kolegovi?"

Mlčení bylo tentokrát delší a hlubší než prve. Bylo zřejmé, že postarší člověk z Medusy si klade v duchu řadu závažných otázek.

"Co ode mě chceš? Mimo mne? Měl bys vědět, že rukojmí nemají žádný význam. Přesto mě provokuješ a udivuješ tím, co ses dozvěděl. Neznamenám pro tebe nic, ani živý, ani mrtvý, tak co ode mě chceš?"

"Informaci. Jestli ji máš, tak vypadnu z Paříže ještě dnes v noci a ani Carlos, ani ty o mně v životě už neuslyšíte."

"Jakou informaci?"

"Kdybys se na ni zeptal teď, lhal bys mi. Já bych to udělal taky. Ale až se potkáme, tak mi řekneš pravdu."

"S drátem omotaným kolem krku?"

"Uprostřed davu lidí?"

"Davu lidí? Za denního světla?"

"Za hodinu. Před Louvrem. Nedaleko schodiště u stanoviště taxíků."

"U Louvru? Mezi lidmi? Nějaká informace, o které si myslíš, že ji znám, tě přinutí odjet z Paříže? Nemůžeš přece čekat, že o tom budu diskutovat se svým zaměstnavatelem?"

"Ne s tvým, ale s mým."

"Treadstone?"

On ví. Philippe d'Anjou tu odpověď zná. Zůstaň klidný. Jenom neprozrad' svou úzkost.

"Sedmdesátá první," doplnil Jason. "Chci ti dát jenom jednu jednoduchou otázku a pak zmizím. A když mi odpovíš - pravdivě -, dám ti něco výměnou."

"Co bych asi tak od tebe mohl chtít? Mimo tebe?"

"Informaci, která ti pomůže přežít. Není to samozřejmě se zárukou, ale až ti ji prozradím, budeš mi věřit, že bez ní nepřežiješ. Parc Monceau, d'Anjou."

Opět se rozhostilo ticho. Bourne v duchu viděl, jak šedovlasý člen Medusy zírá na desku ústředny a v hlavě se mu stále hlasitěji opakuje jméno bohaté pařížské čtvrti. Z Parc Monceau hrozila smrt a d'Anjou to věděl stejně dobře, jako znal totožnost mrtvé ženy v Neuilly-sur-Seine.

"Co je to za informaci?" zeptal se d'Anjou.

"Totožnost tvého zaměstnavatele. Jeho jméno a dostatečné důkazy zalepené v obálce a předané tvému právníkovi, aby je uchoval po dobu tvého života. Kdybys však měl náhle a násilně zemřít, třeba i při nehodě, měl by instrukci tu obálku otevřít a zveřejnit její obsah. To je tvá ochrana, d'Anjou."

"Chápu," zašeptal příslušník Medusy. "Tys ale říkal, že mě sledují nějakí chlapi."

"Kryj si záda," radil mu Jason. "Pověz jim pravdu. Máš přece telefonní číslo, odkud můžeš volat, ne?"

"Ano, je tu jedno číslo, jeden člověk." Postaršímu muži překvapením přeskočil hlas.

"Spoj se s ním a pověz mu všechno, co jsem ti řekl... s výjimkou té výměny, samozřejmě. Přiznej, že jsem tě kontaktoval a chtěl se s tebou setkat. Že to má být za hodinu před Louvrem. Prostě mu řekni pravdu."

"Ty ses zbláznil."

"Vím, co dělám."

"Dříve jsi to obvykle věděl. Teď si ale na sebe stavíš past a připravuješ si vlastní popravu."

"V takovém případě budeš bohatě odměněn."

"Nebo také popraven, jestli je pravda to, co říkáš."

"Pojďme tedy zjistit, jak to vlastně je. Já se s tebou v každém případě spojím, ať se stane, co se stane. Na to vezmi jed. Mají totiž mou fotografii, a tak se dozví, když to udělám. Dal bych přednost kontrolované situaci před zcela nekontrolovatelnou."

"Teď slyším Delto," poznamenal d'Anjou. "Nebuduje žádnou past sám na sebe, ani nehodlá nakráčket před popravní četou a požádat o šátek přes oči."

"Ne, to tedy opravdu ne," souhlasil Bourne. "Nemáš na výběr, d'Anjou. Zbývá ti jedna hodina. Před Louvrem."

Úspěch jakékoliv léčky tkví v její jednoduchosti. Dvojitá léčka již díky komplikaci, kterou v sobě obsahuje, musí být rychlá a ještě jednodušší.

Ta slova se mu vybavila, když v ulici Saint-Honoré nedaleko Les Classiques čekal na taxi. Požádal řidiče, aby s ním dvakrát objel blok domů. Hrál si na amerického turistu, jehož manželka právě nakupuje v některém z řady obchodů haute couture. Dříve, nebo později se z některého obchodu vynoří. A on ji najde.

Místo toho se ukázalo, že Carlos má situaci pod kontrolou. Rádiová anténa trčící z černého auta byla toho důkazem i varováním. Cítil by se daleko bezpečněji, kdyby vysílačka nefungovala, ale nedalo se s tím nic dělat. Jako alternativní možnost se nabízela ještě falešná informace. Někdy v budoucích pětáctyřiceti minutách se Jason rozhodně přičiní, aby dal rádiu podnět k vysílání mylné zprávy. Ze své skryté pozice na zadním sedadle si teď prohlížel dva muže v autě na druhé straně ulice. Jestli je něco odlišovalo od stovek ostatních v Saint-Honoré, pak to byla skutečnost, že se spolu ti chlápci vůbec nebavili.

Philippe d'Anjou vyšel na chodník. Na prošeďivělé hlavě měl nasazený plstěný klobouk. Očima přejel ulici, čímž Bourneovi potvrdil, že se bývalý příslušník Medusy pojistil. Určitě zavolal na ono telefonní číslo, předal překvapivou informaci a dozvěděl se, že jsou dva muži v autě připraveni, aby ho sledovali.

K chodníku přirazil taxík, evidentně objednaný telefonicky. D'Anjou si promluvil s řidičem a pak nastoupil. Na autě na protější straně ulice se znovu vztýčila anténa - znamení počátku honu.

Auto vyrazilo za d'Anjouem. To byla sestava, jakou Jason potřeboval. Naklonil se kupředu a oslovil svého řidiče. "Já zapomněl," pronesl podrážděně. "Žena povídala, že dnes dopoledne půjde do Louvru a nakupovat bude až odpoledne. Kriste pane, už mám půl hodiny zpoždění! Můžete mě vzít k Louvru, prosím?"

"Ale ano, monsieur, k Louvru."

Dvakrát během krátké cesty směrem k monumentálnímu průčelí nad Seinou Jasonovo taxi minulo černé auto, ale po chvíli jím bylo znovu předjeto. Vzájemná blízkost obou aut umožnila Bourneovi vidět přesně to, co potřeboval. Muž vedle řidiče naléhavě mluvil do mikrofonu. Carlos se ujišťoval, že připravovaná past nemá žádné slabé místo. K prostoru popravky se blížili i další kati.

Konečně dorazili k velkému vchodu do Louvru. "Zařaďte se za ostatní taxíky," instruoval Jason řidiče.

"Ti ale čekají na rito, monsieur. Já zákazníka mám - vás. Vezmu vás k..."

"Poslechněte mě," trval na svém Jason a upustil na sedadlo padesátifrankovou bankovku.

Řidič zabočil do řady. Černý sedan byl dvacet metrů před nimi. Muž s vysílačkou se otáčel na sedadle a díval se pátravě ven levým zadním okénkem. Jason sledoval směr jeho pohledu, až zahlédl to, co chtěl. Několik desítek metrů západně viděl na rozlehlém náměstí velké šedivé auto. Vůz, který nejprve sledoval Jacquelinu Lavierovou a Villiersovou ženu ke kostelu Nejsvětější svátosti a nato od Neuilly-sur-Seine spěšně odvezl už jenom mladou Villiersovou. Ta předtím stačila doprovodit madam Lavierovou k místu její poslední zpovědi. Anténa na tomto voze se právě stahovala dolů. Vpravo od Jazona už Carlosův zabiják končil s vysíláním. Také anténa černého sedanu postupně mizela. Spojení bylo navázáno, vizuální kontakt potvrzen. Dohromady čtyři muži. Carlosovi zabijáci.

Bourne se teď soustředil na dav před vchodem do Louvru. Okamžitě tam objevil elegantně oblečeného d'Anjoua.

Pomalu a uvážlivě rázoval sem a tam kolem velkého bloku bílé žuly, který strážil levou stranu mramorového schodiště.

Ted'. Nastal čas vyslat dezinformaci.

"Vyjedte z řady," nařídil Jason.

"Cože, monsieur?"

"Dostanete dvě stě franků, když uděláte přesně to, co vám řeknu. Vyjedte, z řady a zajedte úplně dopředu, pak dvakrát odbočte doleva a jedte zpátky směrem k nejbližší vedlejší uličce."

"Nerozumím vám, monsieur!"

"To není potřeba. Tři sta franků."

Řidič prudce zabočil doprava a vydal se směrem k začátku řady čekajících taxíků. Tam prudce zatočil volantem a zamířil s vozem k zaparkovaným autům. Bourne vytáhl automat, který měl dosud za pasem, a schoval si ho mezi kolena. Zkontroloval tlumič a ještě pevněji ho utáhl na hlavni.

"Kam si přejete jet teď, monsieur?" otázal se udivený taxikář, když vjeli do uličky, která směřovala zpět ke vchodu do Louvru.

"Zpomalte," odpověděl Jason. "Ten velký šedivý vůz před námi, co míří k bráně u Seiny. Vidíte ho?"

"Samozřejmě."

"Pomalu ho objeďte zprava." Bourne se přesunul na sedadle vlevo a stočil okénko. Svou hlavu i ruku se zbrání držel v úkrytu. Během několika vteřin se však chystal vyjít na světlo.

Taxík dojel na úroveň kufru auta a řidič znovu prudce otočil volantem. Nyní byla obě auta vedle sebe. V tom okamžiku Jason vystrčil hlavu i ruku, aby ho všichni dokonale viděli. Zamířil na pravé zadní okénko auta a vypálil. Pět výstřelů, jeden za druhým, roztříštilo sklo. Omráčení muži uvnitř druhého vozu začali ječet jeden na druhého. Pak zmizeli pod rámem dveří, jak se vrhli na podlahu před předními sedadly. Stačili však Jazona zahlédnout. To byla ta zamýšlená dezinformace.

"Jedem pryč!" vykřikl Bourne na vyděšeného taxikáře. Hodil mu další tři sto frankové bankovky. Nato vtiskl svůj měkký klobouk do rohu zadního okénka. Taxík vyrazil směrem ke kamenné bráně Louvru.

Ted'.

Jason sklouzl po sedadle na pravou stranu, otevřel dveře a vykutálel se z auta na chodník. Přitom na řidiče vykřikl ještě poslední příkaz. "Jestli chcete zůstat na živu, vypadněte hlavně odšud!"

Taxík prudce vystartoval kupředu. Motor i řidič ječeli na plné kolo. Bourne se vrhl mezi dvě zaparkovaná auta, která ho nyní dokonce kryla před šedivým autem. Pomalu se narovnal a opatrně vykoul mezi okénky stojících automobilů.

Carlosovi muži byli rychlí a dokonalí profesionálové. Neztráceli čas a už se hnali za taxíkem. Měli ho na dohled, taxík nebyl pro jejich silný vůz žádný soupeř. A v taxíku seděl jejich cíl. Muž za volantem bleskově řadil a hnál se ulicí, zatímco jeho soused držel v ruce mikrofon a z blatníku stoupala vzhůru anténa. Vykřikoval rozkazy pro posádku dalšího auta, které stálo poblíž velkého kamenného schodiště. Ujíždějící taxi smykem zahnilo do ulice podél Seiny. V té chvíli již jeho šedivé auto hned za ním. Pronásledující vůz se přehnal jen několik metrů od Jazona. Výrazy obou mužů uvnitř

prozrazovaly vše. Měli Kaina na dohled, past konečně sklapla a oni si během několika minut vydělají slíbenou odměnu. Dvojitá léčka již díky komplikaci, kterou v sobě obsahuje, musí být rychlá a ještě jednodušší...

Byla to záležitost několika minut... Jestli bylo vše tak, jak doufal, zbývalo jen pár okamžiků. D'Anjou! Tento prostředník totiž již svou úlohu splnil - nepříliš významnou úlohu -, a stal se tedy postradatelným. Stejně, jako byla postradatelná Jacqueline Lavierová.

Bourne vyběhl ze své skrýše směrem k černému sedanu. Byl sotva padesát metrů před ním. Teď Jason dokonce uviděl dva muže, jak směřují k Philippovi d'Anjou. Ten stále přecházel pod krátkým mramorovým schodištěm. Jeden jediný přesný výstřel od kteréhokoli z těch dvou mužů a d'Anjou bude na místě mrtev. S ním zmizí i odpověď na tajemství Treadstonu na sedmdesáté první. Jason zrychlil, ruku skrýval v kapse a svíral v ní pažbu automatu.

Carlosovi zabijáci byli už blízko a pospíchali. Poprava měla proběhnout co nejrychleji, dříve než odsouzenec pochopí, co se děje.

"Medusa!" vykřikl Jason, aniž by si uvědomil, proč nevolá na d'Anjoua jménem. "Medusa - Medusa!"

D'Anjou trhl udiveně hlavou. Řidič černého sedanu se otočil a zamířil zbraň na Jasona. Jeho společník zatím pokračoval k d'Anjouovi. Zbraň měl stále zacílenou na bývalého člena Medusy. Bourne se vrhl doprava, automat držel v pravé ruce a podíral si ho levačkou. Stále ještě v pohybu vystřelil - a mířil přesně. Muž blízko d'Anjoua se prohnul dozadu. Náhle mu ochrnuly ruce a bezvládně se složil na dláždění. Jasonovi nad hlavou hlavou zasvištěly dvě kulky, jež se zarazily o nějaký kov vzadu. Jason se bleskově převálil doleva, zbraň znovu ustálil a zacíлил na druhého muže. Dvakrát zmáčkl spoušť a řidič vykřikl. Jak padal k zemi, obličej mu zalil příval krve.

Lidi kolem zachvátila hysterie. Muži i ženy ječeli, rodiče se vlastními těly vrhali před své děti, ostatní prchali po schodech a velkým vchodem do Louvru, zatímco jeho strážci se snažili dostat ven. Bourne se vztyčil a očima pátral po d'Anjouovi. Starší muž se schoval za blokem bílé žuly. Jeho vyzáblá postava se nyní, daleko od svého útočiště, nemotorně choulila v hrůze. Jason se prodíral zmateným davem. Pistoli zastrčil zpátky k pasu a rukama odstrkoval všechny, kdo se zmateně pohybovali mezi ním a mužem, který mu určitě dá požadované odpovědi. Treadstone.

Treadstone!

Konečně šedovlasého chlapíka dostihl. "Vstaň!" poručil mu. "Vypadneme odsud!"

"Delto!... To byl Carlosův člověk! Znáš ho, dokonce jsem používal jeho služby! Chtěl mě zabít!"

"Já vím. Pojd'! Rychle! Za chvíli se vrátí ostatní a budou po nás pátrat. Pojd'me!"

Před Jasonovými očima se náhle objevila nenápadná černá skvrna, zahlédl ji jen koutkem oka. Bleskově se otočil a instinktivně strhl d'Anjoua k zemi. Tu se ozvaly čtyři rychlé výstřely ze zbraně jakési temné postavy, stojící vedle řady taxíků. Kolem se rozprskávaly úlomky žuly a mramoru. To byl on! Široká mohutná ramena se plynule pohybovala v prostoru. Štíhlý pas zdůrazňovalo přiléhavé černé oblečení... tmavě snědý obličej byl zahalený bílou hedvábnou šálou pod černým kloboukem s úzkým okrajem. Carlos!

Dostaň Carlose! Chyť Carlose do pasti! Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina!

Chyba!

Najdi Treadstone! Vylušti vzkaz - pro jakéhosi člověka! Najdi Jasona Bournea!

Začíná bláznit! Rozmazané představy z minulosti se začínaly přibližovat k děsivé realitě současnosti a postrkávaly ho stále blíže k šílenství. Dveře vzpomínek v jeho hlavě se střídavě otevíraly a zavíraly, rázně a drtivě. Jednu chvíli otevíraly cestu světlu, vzápětí působily opět naprosto temně. Do spánků se mu vrátila bolest spojená s ostrými, skřípavými zvuky ohlušujícího rachotu. Vyzrazil po muži v černém, s bílou hedvábnou šálou omotanou kolem obličeje. Pak Jason zahlédl jeho oči a ústí hlavně. Tři smrtonosné kruhy, které byly na něj soustředěny jako laserové paprsky. Bergeron?... Byl to Bergeron? Byl? Nebo Curych... nebo... Není čas!

Bourne naznačil pohyb doleva, pak se vrhl vpravo, pryč z dráhy střel. Kulky pleskaly do kamene a každý výstřel byl následován svištěním odražených kamenných úlomků. Jason se skutálel pod jedno auto, mezi jehož koly zahlédl postavu v černém. Utíkala pryč. Bolest zůstala, i když už rachot ztichl. Jason se po dlažbě vysoukal ven, vyškrábal se na nohy a rozběhl ke schodům do Louvru.

Co to udělal? D'Anjou byl pryč! Jak se to stalo? Žádná dvojitá léčka vlastně neexistovala. Jeho vlastní strategie se obrátila proti němu a umožnila uprchnout jedinému muži, který mu byl schopen odpovědět na jeho otázky. On sice sledoval Carlosovy zabijáky, ale Carlos zároveň sledoval jeho! Už od Saint-Honoré. Všechno to bylo nanic. Náhle ho prostoupila odporná prázdnota.

A pak uslyšel nějaký hlas. Ozýval se zpoza jednoho nedaleko stojícího auta. Váhavě se před ním objevil Philippe d'Anjou.

"Zdá se, že Tam Quan není zas tak daleko. Kam půjdeme, Delto? Tady nemůžeme zůstat."

Seděli v jednom boxu přeplněné kavárny na rue Pilon na Montmartru. Nebyla o moc širší než běžný průchod. D'Anjou uskrákal dvojitý koňak a mluvil tichým, melancholickým hlasem.

"Vrátím se do Asie," řekl. "Do Singapuru nebo Hongkongu, nebo možná až na Seychely. Francie pro mě nikdy nic moc neznamenala a teď je doslova vražedným místem."

"Možná nebudeš muset odjet," zareagoval Bourne a polkl doušek whisky. Teplý nápoj se mu rychle rozlil po těle a na chvíli vyvolal i příjemný chladivý pocit. "Myslím to vážně. Pověš mi, co chceš vědět, a já ti povím..." Zarazil se, jak ho zaplavila vlna pochybností. Ne, řekne to nahlas. "Povím ti, kdo je Carlos."

"To mě nezajímá ani náhodou," odvětil bývalý příslušník Medusy, který Jasona pozorně sledoval. "Řeknu ti všechno, co vím. Proč bych měl něco tajit? Jasně že s tím nepůjdu na žádné úřady, ale jestli mám nějakou informaci, která by ti pomohla Carlose dopadnout, tak nejbezpečnější místo pro mě bude někde hodně daleko, nemyslíš? Osobně se ale nechci do ničeho zaplést."

"Copak nejsi ani zvědavý?"

"Možná ryze akademicky, protože výraz v tvém obličejí mi napovídá, že to bude šok. Takže mi polož své otázky a pak mě nech žasnout."

"Bude to opravdu šok."

D'Anjou bez varování potichu vyslovil jméno: "Bergeron?"

Jason se ani nepohnul a němě zíral na staršího muže před sebou. D'Anjou pokračoval.

"Přemýšlel jsem o tom znovu a znovu. Vždy, když jsme spolu mluvili, pozoroval jsem ho a v duchu o tom uvažoval. Pokaždé jsem však tu myšlenku odmítl."

"Proč?" přerušil ho Bourne, jemuž příliš neseseděla přesnost D'Anjonova postřehu.

"Chápej, nejsem si úplně jistý - ale nějak cítím, že to neseď. Možná proto, že jsem se od René Bergerona dozvěděl o Carlosovi víc než od kohokoliv jiného. Je Carlosem přímo posedlý. Pracuje pro něj celé roky a nesmírně se pyšní jeho důvěrou. Můj problém je v tom, že o něm mluví až moc."

"Jeho samolibost promlouvá prostřednictvím jiné osoby?"

"Předpokládám, že je to možné, i když to nehraje se všemi těmi mimořádnými opatřeními, které Carlos používá. S tou doslova neproniknutelnou zdí, kterou si kolem sebe postavil. Jak říkám, nejsem si samozřejmě jistý, ale myslím, že to Bergeron není."

"Tys to jméno řekl, já ne."

D'Anjou se pousmál. "Na tom ti opravdu nemusí záležet, Delto. Tak na co se mě chceš zeptat?"

"Myslel jsem, že je to Bergeron. Omlouvám se."

"Nemusíš se omlouvat. Pořád ještě to může být on. Povídal jsem ti, že mi na tom nezáleží. Za několik dní se vrátím do Asie a budu lovit za franky, dolary nebo jeny. My z Medusy jsme byli vždycky vynalézaví, ne?"

Jason nevěděl proč, ale před očima se mu náhle zjevila vyzáblá tvář André Villierse. Slíbil sám sobě, že pro starého vojáka zjistí, co bude v jeho silách. Taková přelžitost se mu už nikdy nenaskytne.

"Jak do toho všeho zapadá Villiersova žena?"

D'Anjouovo obočí tázavě vyskočilo vzhůru. "Angélique? Ale samozřejmě - zmiňoval ses o Parc Monceau, že?"

"Detaily teď nejsou podstatné."

"Pro mě určitě ne."

"Co tedy Angélique?" trval na svém Bourne.

"Prohlédl sis ji zblízka? Viděl jsi její kůži?"

"Byl jsem u ní dost blízko. Je opálená. Velmi vysoká, velice snědá."

"Neustále si to opálení udržuje. Riviéra, řecké ostrovy, Costa del Sol, Gstaad. Její pokožka nezůstane nikdy mimo dosah slunce."

"Je to tuze elegantní."

"Představuje to však také cennou devízu. Zakrývá tím totiž pravou skutečnost. Pro ni žádná podzimní nebo zimní bledost neexistuje, žádný nedostatek barvy v obličejí nebo na rukou nebo na jejích velice dlouhých nohou. Vždycky má na kůži ten přitažlivý odstín. Je totiž přítomen vždycky. I bez Saint-Tropez nebo Costa Bravy nebo Alp."

"O čem to mluvíš?"

"Ta půvabná Angélique Villiersova je sice považována za Pařížanku, ve skutečnosti je to však Hispánka. Přesněji řečeno je z Venezuely."

"Sanchez," zašeptal Bourne. "Iljič Ramirez Sanchez."

"Ano. Mezi lidmi, kteří o takových věcech vůbec někdy něco řeknou, se povídá, že je Carlosovou sestřenicí a od svých čtrnácti let i milenkou. Šušká se - opět mezi těmi pár lidmi -, že ona je jediným člověkem, na kterém Carlosovi s výjimkou vlastní osoby vůbec záleží."

"Takže Villiers je jen nevědoucí trubec?"

"Slova z Medusy, Delto?" D'Anjou přikývl. "Ano, Villiers je trubec. Představuje Carlosovo skvěle vymyšlené napojení na řadu nejcitlivějších ministerstev francouzské vlády, včetně oddělení, které se zabývá výhradně jeho osobou."

"Skvěle vymyšleno," opakoval Jason, když se mu to všechno pospojovalo. "Zdá se to až nepředstavitelné."

"Úplně nepředstavitelné."

Bourne se předklonil a náhle přerušil téma konverzace. "Treadstone," pronesl a rukama pevně sevřel sklenici před sebou. "Pověz mi o Treadstonu na sedmdesáté první."

"Co ti já můžu říct?"

"Všechno, co víš. Všechno, co ví Carlos."

"Nemyslím, že bych to dokázal. Čas od času slyším nějaké řeči, dávám si dohromady útržky, ale pokud jde o záležitosti mimo Medusu, můžu jen těžko vystupovat jako nějaký konzultant, tím méně důvěrník."

Jason dělal vše, aby se dokázal ovládnout, aby se udržel na uzdě a nevyptával se na Medusu, Deltu a Tam Quan - na vítr na nočním nebi a temnotu a výbuchy světla, které ho oslepovaly, kdykoliv ta jména uslyšel. Nemohl si to teď dovolit. Musel předstírat, neprozradit ztrátu vlastních vzpomínek a neupozorňovat na ně. Musel se zabývat státními zájmy. Treadstone. Treadstone, sedmdesátá první...

"Co jsi slyšel? Co sis dal dohromady?"

"Co jsem slyšel a co jsem si dal dohromady, se vždycky neshodovalo. Přece ale některé skutečnosti přímo bijí do očí."

"Jako třeba?"

"Když jsem tě uviděl, bylo mi to jasné. Delta udělal výnosný obchod s Američany. Další výhodný obchod, i když možná jiný než dřívě."

"Vysvětlí to, prosím tě."

"Před jedenácti lety se po Saigonu šušovalo, že Delta je z nás v Meduse nejlíp placený. Jistě, byl jsi nejschopnější ze všech, co jsem znal, takže jsem předpokládal, že sis stanovil pěknou cenu. Tenkrát jsi ale musel přitlačit ještě víc, když ses nechal najmout na takovou práci."

"Podle toho, co jsi slyšel, jaká to byla práce?"

"Můžu ti říct, co víme. Bylo to schváleno v New Yorku. Mnich to potvrdil, ještě než umřel, tak mi to alespoň řekli. To také odpovídá všemu, co o té záležitosti od samého začátku vím."

Bourne stiskl v ruce sklenici a pohledem se vyhnul d'Anjouovým očím. Mnich. Mnich. Neptej se. Mnich je mrtev, ať už byl kdokoliv. Teď na něm už nezáleží.

"Opakuji," pronesl Jason, "co si oni vůbec myslí o tom, co dělám?"

"No tak, Delto, jsem to přece já, kdo odjíždí. Je tedy zbytečné..."

"Prosím," přerušil ho Jason.

"No dobře. Souhlasil jsi, že se staneš Kainem. Mýtickým zabijákem s nekonečným seznamem kontraktů, které sice nikdy fakticky neexistovaly, ale z nichž každý byl pečlivě do nejmenších podrobností vypracován a zdůvěryhodněn díky všem spolehlivým zdrojům. Jaký byl účel toho všeho? Zpochybnit Carlose - ,využitím každé příležitosti k podkopání jeho významu', jak to formuloval Bergeron. Snížit jeho cenu, zveřejnit jeho nedostatky a Kainovy přednosti. To všechno vpodstatě za jediným účelem - abys Carlose vylákal na světlo a pak ho dostal. To byla podstata tvé dohody s Američany."

V temných koutech Jasonovy mysli se rozzářily paprsky jeho soukromého slunce. Někde v dálce se začínaly otevírat jakési dveře. Byly však stále ještě příliš daleko a pouze pootevřené. Ale tam, kde byla dříve čirá tma, se už začínalo objevovat světlo.

"Takže Američani jsou..." Bourne své konstatování nedokončil v mučivé naději, že d'Anjou to učiní za něj.

"Ano," přitakal kamarád z Medusy. "Treadstone, sedmdesátá první. Nejtajnější oddělení americké špiónáže hned po konzulárním oddělení ministerstva zahraničí. Vytvořil je stejný člověk, který vybudoval i Medusu. Totiž David Abbott."

"Mnich," odušil instinktivně Jason. V mysli se mu pootevřely další dveře.

"Samozřejmě. Koho jiného by oslovil, aby se ujal role Kaina, když ne bývalého muže z Medusy, známého pod jménem Delta? Jak jsem řekl, v momentě, kdy jsem tě uviděl, mi to bylo jasné."

"Role..." Bourne se zarazil. Sluneční svit se rozjasňoval a protéploval, i když jej stále ještě neoslepoval.

D'Anjou se naklonil kupředu. "Samozřejmě, právě tady nesouhlasilo to, co jsem slyšel, s tím, co jsem si dal sám dohromady. Říkalo se, že Jason Bourne přijal ten úkol z důvodů, o nichž jsem byl přesvědčený, že nejsou pravdivé. Já tam byl, oni ne. Nemohli to tedy vědět."

"Co říkali? Co jsi slyšel?"

"Že jsi americký zpravodajský důstojník, možná z armádní rozvědky. Umíš si to představit? Ty! Delta! Muž plný opovržení pro všechno americké. Tvrdil jsem Bergeronovi, že je to nesmysl, ale nejsem si jistý, jestli mi uvěřil."

"Co jsi mu řekl?"

"To, čemu jsem věřil. Čemu stále věřím. Nemohla to být otázka peněz - žádné peníze by tě nepřiměly udělat to, co děláš - muselo to být něco jiného. Myslím, že jsi na to přistoupil ze stejného důvodu, pro který spousta ostatních před jedenácti lety vstoupila do Medusy. Vycházelo to z touhy trochu si očistit štít, vrátit si něco z toho, co jsi měl dřív a co ti vzali. Nevím to samozřejmě jistě, a ani nečekám, že bys mi to řekl, ale myslím si to."

"Možná máš pravdu," přiznal Jason a zadržel dech. Chladný závan úlevy náhle pročistil mlhu kolem jeho osoby. To dává smysl. Byl vyslán nějaký vzkaz. Tohle by mohlo být ono. Vyluští vzkaz. Najdi jeho odesílatele. Treadstone!

"Což nás vede zpátky," pokračoval d'Anjou, "k historikům o Deltě. Kdo to vlastně byl? Čím byl? Ten vzdělaný, podivně tichý muž, který se v džungli dokázal změnit ve smrtící zbraň. Který dokázal sám sebe i ostatní přimět, aby třeba i bez pořádného důvodu vytrvali až za hranici možností. Nikdy jsme to nepochopili."

"To ani nebylo potřeba. Je ještě něco, co bys mi mohl říct? Znají přesnou adresu Treadstonu?"

"Samozřejmě. Dozvěděl jsem se to od Bergerona. New York City, na sedmdesáté první ulici. Číslo 139. Není to snad pravda?"

"Možná... Ještě něco?"

"Už jenom to, co určitě víš. I když přiznávám, že tvá strategie mi uniká."

"Co?"

"Američani jsou přesvědčeni, že jsi přeběhl. Lépe řečeno chtějí, aby si Carlos myslel, že oni věří ve tvou zradu."

"Proč?" Teď už je blízko. Tady je ta odpověď.

"Mluví se o tom, že dlouhé období mlčení časově souvisí s Kainovou nečinností. Navíc k tomu ty ukradené fondy. Ale hlavně nečinnost."

To je ono. To je ta zpráva. Mlčení. Měsíce v Port Noir. Bláznivé události v Curychu, šílenství v Paříži. Nikdo nemohl vědět, co se stalo. Vzkázali mu, aby se vrátil. Aby se odhalil. Měla jsi pravdu, Marie, má drahá, má nejdražší. Od samého začátku jsi měla pravdu.

"Takže už nic jiného?" otázal se Bourne a snažil se držet pod kontrolou netrpělivost a nedočkavost, aby se mohl vrátit co nejdříve k Marii.

"To je všechno, co vím - ale pochop, nikdy mi toho moc neřekli. Zatáhli mě do toho kvůli tomu, že toho hodně vím o Meduse - a o Kainovi se vědělo, že z Medusy pochází. Nikdy jsem ale nebyl členem Carlosova nejužšího kruhu."

"Byl jsi ale dost blízko. Děkuji ti." Jason položil na stůl několik bankovek a začal se soukat ven z boxu.

"Je tu ale ještě jedna věc," pronesl d'Anjou. "Nejsem si jistý, zda to s tím vším souvisí. Ale vědí, že se nejmenuješ Jason Bourne."

"Cože?"

"Pětadvacátého března. Cožpak si nevzpomínáš, Delto? To bude právě pozítří. A to datum je pro Carlose velice důležité. Rozšířila se totiž zpráva, že právě pětadvacátého chce tvou mrtvolu. Toho dne ji chce dodat Američanům."

"Co se mi to tu snažíš namluvit?"

"Dne 25. března 1968 byl Jason Bourne v Tam Quanu popraven. A popravil jsi ho přece ty sám."

31

Otevřela dveře a Jason v nich na okamžik zůstal stát a jen na ni hleděl. Viděl velké hnědé oči, které těkaly po jeho obličeji, oči plné obav a současně zvědavosti. Věděla to. Ne, že by znala přímo odpověď, ale byla si jistá, že nějaká odpověď konečně existuje. Teď se vrátil, aby jí tu odpověď sdělil. Vešel do pokoje. Zavřela za ním dveře.

"Přišel na to," pronesla oznamovacím tónem.

"Přišel." Bourne se obrátil s vztáhl k ní ruce. Přitiskla se k němu. Stáli tam a drželi jeden druhého v němém sevření, jež bylo výmluvnější než tisíce slov. "Měla jsi pravdu," zašeptal konečně se rty přitisknutými k jejím měkkým vlasům. "Je toho ještě hodně, co nevím - ani se možná nikdy nedovím -, ale měla jsi pravdu. Nejsem Kain. Žádný Kain není a nikdy nebyl. Aspoň ne ten Kain, o kterém se hovoří. Ten nikdy neexistoval. Je to jenom jakýsi mýtus, vytvořený, aby vylákal Carlose. Já jsem výsledek tohoto stvoření. Muž z Medusy jménem Delta, který souhlasil, že se stane fikcí jménem Kain. Ten muž jsem já."

Odtáhla se od něj trochu. "Kain je namísto Charlieho..." pronesla velice potichu.

"A Delta je místo Kaina," doplnil Jason. "Tys mě někdy slyšela?"

Marie přikývla. "Ano, jedné noci v tom hotelu ve Švýcarsku jsi to křičel ze spaní. Nikdy ses o Carlosovi nezmínil, jen o Kainovi... a Deltě. Ráno jsem na to marně zaváděla řeč. Neodpověděl jsi mi. Jenom ses netečně díval z okna."

"Protože jsem tomu nerozuměl. Stále mi to ještě není jasné, ale už jsem se s tím smířil. Vysvětluje to totiž spoustu věcí." Přikývla. "Například toho provokatéra. Nebo různá jiná slova v nějakém kódu. Používáš podivné fráze. Ale proč? Proč právě ty?"

"Abych komusi očistil štít." Tak to říkal."

"Kdo?"

"D'Anjou."

"To byl ten člověk, co stál na schodech před Parc Monceau? Spojovatel z telefonní ústředny?"

"Muž z Medusy. Znal jsem ho odtamtud."

"Co ti pověděl?"

Bourne se začal svěřovat. A jak jí tak do všeho zasvěcoval, pozoroval u ní stejnou úlevu, jakou pociťoval sám. V očích se jí zračila zvláštní zář a z hrdla jí vycházely zvuky upřímné radosti. Jako by se ani nemohla dočkat konce jeho vyprávění, aby ho mohla znovu k sobě přivínout.

"Jasone!" vykřikla a stiskla mu obličej v dlaních. "Drahoušku, miláčku můj! Vrátil se mi můj přítel! Je to přesně tak, jak jsme předpokládali a jak jsme to i cítili!"

"Ne tak úplně," poopravil ji a prsty se dotkl její tváře. "Pro tebe jsem Jason, pro sebe Bourne, protože je to jméno, které mi dali a které musím užívat i nadále. Žádné jiné totiž nemám. Moje skutečné jméno to ale není."

"Je vymyšlené?"

"Ne, to jméno někomu patřilo. Říkají, že jsem toho člověka zabil někde v Tam Quanu."

Odtáhla mu ruce ze svého obličeje a položila si je na ramena. Ani na okamžik ho však nepustila. "Musel jsi k tomu přece mít nějaký důvod."

"Můžu jenom doufat. S jistotou to nevím. Možná je to právě ten štít, který se snažím očistit."

"Na tom nezáleží," ujistila ho, když se ho konečně pustila. "Je to už dávno, deset roků. Jediné, na čem teď záleží, je spojit se s lidmi z Treadstonu, protože ti se s tebou také chtějí zkontaktovat."

"D'Anjou říkal, že prý jsou Američani přesvědčeni, že jsem zběhl. Více než šest měsíců o mně neslyšeli a z konta v Curychu navíc zmizelo několik milionů. Určitě si myslí, že jsem byl jejich nejdražší omyl."

"Můžeš jim ale vysvětlit, co se stalo. Vědomě jsi přece od vašeho ujednání neodstoupil, i když na druhé straně v něm už teď pokračovat nemůžeš. To nejde. Veškerý výcvik, kterého se ti dostalo, je pro tebe nyní ztracený. Zůstaly ti z něho jenom zbytky - představy a různé fráze, které si ani nejsi schopni s ničím spojit. Lidi, které bys měl znát, vlastně neznáš. Zjevují se ti obličej bez jména, a ty ani nevíš, proč vlastně existují a co znamenají."

Bourne si svlékl plášť a od pasu vytáhl zbraň. Pečlivě se zahleděl na tlumič - ošklivé prodloužení hlavně plné děr, jež zaručovalo, že zvuky výstřelu nebudou hlasitější než jakési plivnutí. Pohled na zbraň ho naplňoval odporem. Otevřel sekretář, automat do něj uložil a skříňku znovu zavřel. Chvilku přidržel kování zásuvky a podíval na sebe do zrcadla. Viděl obličej, který neměl jméno.

"Co jim řeknu?" otázal se. "Tady je Jason Bourne. Samozřejmě vím, že to není moje jméno, protože člověka toho jména jsem zabil, ale je to jméno, které jste mi dali... Lituji, pánové, ale na cestě do Marseilles se mi cosi stalo. Něco jsem ztratil. Nic, co by za něco stálo - jenom svoji paměť. Tak mám dojem, že jsme uzavřeli nějakou dohodu, ale nevím, o co šlo, s výjimkou jakýchsi několika frází, jako například 'Chyť Carlose!' nebo 'Zajmi Carlose!' A potom snad ještě něco ohledně toho Delty, který měl nahradit Kaina, a Kaina, nahrazujícího Charlieho, kterým je údajně Carlos. Jenom takovéhle fragmenty. Snad je to důkaz toho, že si něco pamatuji. Můžete si dokonce říct: 'Máme tady prvotřídního

grázla. Zavřeme ho na pár desítek let do nějakého pořádného trestného tábora. On nás totiž nejen převezl, ale navíc může způsobit další potíže." Bourne se odvrátil od zrcadla a pohlédl na Marii. "Nedělám si legraci. Co jim mám vlastně říct?"

"Pravdu," odpověděla. "Přijmou ji. Poslali ti vzkaz a snaží se s tebou spojit. Pokud jde o těch šest měsíců, pošli telegram Washburnovi do Port Noir. Ten si určitě schovává rozsáhlé a podrobné záznamy."

"Třeba mi ani neodpoví. Uzavřeli jsme mezi sebou dohodu. Za to, že mě dal dohromady, dostal pětinu účtu z Curychu, a to tak, že se převod nedá ani zpětně vysledovat. Poslal jsem mu milion amerických dolarů."

"Myslíš, že mu to zabráni v tom, aby ti pomohl?"

Jason se odmlčel. "Možná nemá schopnost pomoci ani sám sobě. Má totiž své problémy - je to opilec. Ne nějaký ochmelka, ale alkoholik nejhoršího druhu. On to sice ví, ale líbí se mu to. Jak dlouho asi může žít s milionem dolarů? Nebo spíše, jak dlouho myslíš, že ho přistavní piráti nechají žít, když na to přijdou?"

"Stále ještě ale můžeš dokázat, že jsi tam byl. Byl jsi nemocný, izolovaný. S nikým jsi nebyl v kontaktu."

"Jak si tím lidi z Treadstonu můžou být jisti? Pro ně představuju chodící encyklopedii státních tajemství. Musel jsem udělat to, co jsem udělal. Jak si mohou být jisti, že jsem nemluvil s nevhodnými lidmi?"

"Pověz jim, aby poslali vyšetřovací tým do Port Noir."

"Tam narazí jenom na zeď mlčení a prázdných pohledů. Opustil jsem ostrov uprostřed noci v době, kdy po mě šla polovina jeho obyvatel s kudlami v ruce. Jestli tam někdo z Washburna nějaké peníze dostal, pak jistě už dávno zmizel."

"Jasone, já nevím, co tím chceš říct. Dostal jsi svou odpověď, odpověď, kterou jsi hledal od chvíle, kdy ses na Port Noir probudil. Co ještě chceš?"

"Chci být opatrný, nic víc," odsekl Bourne drsně. "Chci se podívat, než ,skočím' a pořádně se ubezpečit, že ,dveře stáje jsou zavřené' a že ,Jack je čiperný a mrštný a dokáže skočit přes oheň, a nespadne do něj!' Jak se ti tohle všechno líbí?" Ted už křičel, ale pak se náhle zarazil.

Marie přešla pokoj a zastavila se až těsně proti Jasonovi. "To všechno je fajn, ale není to ono, vid'š? Mám na mysli to, že bys měl být opatrný."

Jason zavrtěl hlavou. "Ne, to není," připustil. "Na každém kroku jsem měl strach, strach z toho, co se dozvím. Ted', na konci toho všeho, se bojím víc než kdykoliv předtím. Když nejsem Jason Bourne, kdo tedy vlastně jsem? Co všechno jsem za sebou nechal? Napadlo tě to někdy?"

"Se všemi důsledky, můj drahý. Svým způsobem se bojím daleko víc než ty. Ale bohužel si nemyslím, že by nás to mohlo zastavit. Sice bych si to přála, ale vím, že to není možné."

Atašé amerického velvyslanectví na bulváru Gabriel vešel do kanceláře prvního tajemníka a zavřel za sebou dveře. Muž za stolem vzhledl.

"Jste si jistý, že je to on?"

"Jsem si jistý jedině tím, že použil klíčová slova," prohlásil atašé a přistoupil blíž ke stolu s červeně olemovaným kartotéčním lístkem v ruce. "Tady je záznam," pokračoval a podal lístek prvnímu tajemníkovi. "Zkontroloval jsem slova, která použil, a jestliže je náš zápis přesný, pak bych řekl, že je to on." Muž za stolem si kartičku prostudoval. "Kdy použil slovo Treadstone?"

"Až poté, co jsem ho přesvědčil, že nemůže mluvit s nikým z americké špionážní služby, pokud mi k tomu nedá sakra dobrý důvod. Asi si myslel, že si sednu na zadek, když mi sdělí jméno Jason Bourne. Když jsem se ho prostě jenom zeptal, co pro něj můžu udělat, byl nějaký zaskočený, jako by mi málem chtěl zavěsit."

"Copak neřekl, že na něj existuje speciální záznam?"

"Čekal jsem to, ale on to neudělal. Podle těch devíti slov zápisu - ,Zkušný vyšší důstojník. Nelze vyloučit zradu, nebo ovládnutí nepřítelem' - stačilo jenom říct ,záznam' a mohli jsme být v obraze. On to ale neudělal."

"Možná, že není ten pravý."

"Zbytek ale souhlasí. Řekl, že Washington po něm pátrá už déle než šest měsíců. Tehdy také užil slovo Treadstone."

Tvrdil, že je z Treadstonu - to měla být bomba. Také mi pověděl, abych spojil šifrová slova Delta, Kain a Medusa. První dvě jsou na našem záznamu, zkontroloval jsem to. Co je to Medusa, nevím."

"Já nevím, co znamená žádné z těch slov," přiznal první tajemník. "Vím jenom, že mám rozkazy s tím okamžitě uhánět do spojitelnosti, zajistit přísně utajenou linku přímo do Langley a spojit se osobně a zaručeně tajně s agentem jménem Conklin. O něm jsem už slyšel - má to být nějaký bambula, který si nechal asi před deseti nebo dvanácti lety utrhnout ve Vietnamu nohu. U agentury tahá za nějaké zatracené podivné nitky. Taky už přežil řadu čistek. Určitě patří k chlápům, které by agentura nerada viděla bloumat po ulicích a shánět místo. Nebo případně nějakého vydavatele."

"Kdo myslíte, že ten Bourne je?" zeptal se atašé. "Za celých osm let, co pracuji mimo Státy, jsem ještě nikdy neviděl tak intenzivní a přitom tak zmatený hon na člověka."

"Bude to někdo, koho sakramentsky chtějí dostat." První tajemník se zvedl od stolu. "Díky za všechno. Povím Washingtonu, jak dobře jste to zvládl. Jaký je další časový program? Nepředpokládám, že by vám dal své telefonní číslo."

"Ani náhodou. Chtěl znovu zavolat za patnáct minut. Já ale zahrál usouzeného byrokrata. Řekl jsem mu, aby mi zavolal tak za hodinu. To bude po páté hodině. Mohli bychom případně získat ještě další jednu nebo dvě hodiny tím, že budu někde pryč na večeri."

"Nevím. Nemůžeme riskovat, že ho ztratíme. Nechám asi na Conklinovi, aby navrhl další postup. V téhle záležitosti je on šéfem. Nikdo neudělá ve věci Bourne nic, co on neposvětil."

Alexandr Conklin seděl za stolem své bělostné kanceláři v Langley, ve Virginii. Naslouchal člověku z pařížské ambasády. Byl přesvědčený, že skutečně jde o Deltu. Důkazem toho bylo, že se odvolával na Medusu. To jméno totiž mohl znát pouze on. Ten parchant! Hraje si na ztroskotaného agenta, jehož šifrované telefonáty do Treadstonu zůstávají bez odpovědi, protože mrtví - ať už to byl kdokoliv - nemluví. Využívá této skutečnosti k tomu, aby se vyvlékl ze své zodpovědnosti. Už jenom ta odvaha je děsivá. Parchant, parchant jeden!

Zabij svého přímého velitele a pak tu vraždu ještě využij k tomu, aby byl odvolán hon na tvoji osobu a aby se zastavilo jakékoliv pronásledování. Kolik mužů před ním to už takhle udělalo, pomyslel si Alexandr Conklin. Dokonce to jednou udělal i on sám. V horách Huong Che kdysi sídlil jeden operační velitel agentů v terénu, maniak, co vydával přímo šílené rozkazy. Jedním z nich nařídil vyslat spoustu týmů z Medusy na nesmyslný hon za nepřítelem. Bylo to prakticky totéž jako podepsat rozsudek smrti. Jeden mladý důstojník rozvědky jménem Conklin se však tehdy vplížil do základního tábora Kilo se severovietnamskou puškou ruského kalibru a do hlavy toho šílence vpálil dvě kulky. Následoval smutek a posílení bezpečnostních opatření, ale hon byl odvolán.

V džungli na stezce k táboru Kilo však nebyl nalezen žádný úlomek skla, žádná střepina s otisky prstů, které by jednoznačně identifikovaly neznámého ostřelovače jako člena Medusy. Takové skleněné úlomky však našli na sedmdesáté první ulici, i když vrah o tom neví. Delta to neví.

"V určité chvíli jsme se dokonce vážně zamýšleli nad tím, jestli je to skutečně on," pronesl první tajemník ambasády nejistě, jako by chtěl jenom překlenout náhlé mlčení na washingtonském konci telefonní linky. "Zkušený agent by při hovoru s atašé přeci měl říct, aby se podíval po záznamu. Náš muž to neudělal."

"Možná jde o pouhé přehlédnutí," odpověděl Conklin. Znovu obrátil svou mysl k té brutální hádance jménem Delta-Kain. "Jak jste se rozhodli?"

"Bourne nejprve trval na tom, že zavolá znovu za čtvrt hodiny, ale já nařídil svým podřízeným, aby začali zdržovat. Můžeme kupříkladu využít přestávky na večeři..." Muž z ambasády dělal vše pro to, aby si vysoce postavený důstojník agentury plně uvědomil, s jak důvtipným člověkem má to potěšení jednat. Ve stejném tónu by mohl hovor pokračovat ještě dobrou minutu. Conklin to zažil v různých obměnách v minulosti už nespočetněkrát.

Delta. Proč zradil? Šílenství ho muselo připravit o rozum, a tak mu k přežití zůstaly pouze základní instinkty. Byl v terénu už dost dlouho. Věděl, že dříve nebo později ho dostanou a zlikvidují. Nikdy neexistovala jiná možnost - toho si musel být vědom od okamžiku, kdy ho druhá strana naverbovala nebo zlomila, či co s ním vlastně udělala. Už pro něj neexistuje jediné místo na světě, kde by se mohl schovat. Ať je teď kdekoli na zeměkouli, slouží jako terč. Už nikdy si nemůže být jistý, kdy někdo vystoupí ze stínu, aby ukončil jeho život. S podobnými pocity žijí neustále všichni - představuje to také nejsilnější argument proti zběhnutí. Takže musí najít jiné řešení: přežít. Biblický Kain byl prvním člověkem, který spáchal bratrovraždu. Co když právě to mytologické jméno je spouštěcím mechanismem jeho odporného rozhodnutí, jeho podivné strategie? Je to opravdu tak prosté? Bůh ví, že to je dokonalé řešení. Všechny je zabij, zabij i svého bratra.

Webb je mrtev, stejně jako Mnich, Jachtař a jeho žena... Kdo tedy mohl zpochybnit instrukce, které Delta dostal, když mu byly zprostředkovávány právě pouze těmito čtyřmi lidmi? Vybral všechny miliony a rozdělil je přesně tak, jak mu nařídili. Slepé účty, na které je poukázal, plně odpovídaly strategii Mnicha. Kdo je Delta, že mohl zpochybňovat Mnichova rozhodnutí? Stvořitele Medusy, génia, který ho naverboval a vlastně vytvořil i jeho, Kaina.

Vypadalo to jako dokonalé řešení. Aby dosáhl ještě lepší přesvědčivosti, stačilo přidat bratrovraždu a pak se tvářil smutně. Bude vydána oficiální zpráva. Carlos infiltroval a rozbil Treadstone. Atentátník zvítězil, Treadstone zůstal opuštěný. Ten parchant!

"...takže jsem si vlastně uvědomil, že rozhodnutí o dalším postupu musí vyjít od vás." První tajemník v Paříži domluvil. Je to osel, ale Conklin ho potřebuje. Musí vše zařídit tak, aby jednu melodii bylo slyšet, ale hrála se vlastně jiná.

"Zachoval jste se správně," pronesl zdvořilý důstojník v Langley. "Dám vědět našim lidem tady, jak dobře jste to zvládl. Měl jste naprosto pravdu, teď potřebujeme čas, ale Bourne si to neuvědomuje. Také mu to nemůžeme rovnou říct. V tom je právě ta potíž. Jsme na bezpečné lince, můžu mluvit otevřeně?"

"Samozřejmě."

"Bourne je pod tlakem. Byl dlouhou dobu... středem pozornosti. Říkám to jasně?"

"Sověti?"

"Přesně. Včetně Lubjanky. Vedli ho jako podvojného agenta. Říká vám něco ten pojem?"

"Jistě. Moskva si myslí, že pro ně nyní pracuje."

"Přesně tak." Conklin se odmlčel. "A my si nemůžeme být jisti. V Lubjance se přihodily už podivnější věci."

První tajemník jemně hvízdal. "To je gól. Jak se chcete přesvědčit?"

"S vaší pomocí. Klasifikace významu této věci je ale příliš vysoká, přesahuje úroveň velvyslanectví, dokonce i pravomoc ambasadora. Vy jste ale na místě a s vámi se ten člověk spojil. Můžete naše pověření přijmout, nebo odmítnout, záleží to jen na vás. Jestliže budete souhlasit, tak si troufnu předpovědět, že pochvala přijde přímo z Oválné pracovny."

Conklin na pařížském konci drátu uslyšel pomalý, hluboký nádech.

"Udělám cokoli budu moci, samozřejmě. Jen řekněte, co."

"Už jste to udělal. Chceme ho trochu zdržet. Až znovu zavolá, chtějte s ním mluvit osobně."

"Přirozeně," přerušil ho muž z ambasády.

"Povězte mu, že jste předal jeho šifry. Řekněte, že z Washingtonu letí vojenským letadlem důstojník z archivu Treadstonu. Poučte ho, že Washington si přeje, aby se držel stranou a mimo půdu velvyslanectví, protože všechny přístupové cesty jsou pod dohledem. Pak se ho zeptejte, jestli nechce ochranu. Když odpoví, že ano, zjistěte, kde se s ním chce setkat. Nikoho tam ale neposílejte. Až spolu budeme příště mluvit, budu už tam u vás někoho mít. Dám vám pak

jeho jméno a očko."

"Očko?"

"Vizuální identifikaci. Něco, nebo někoho, koho Kain pozná."

"Někoho z vašich lidí?"

"Ano. Myslím, že tak to bude nejlepší. Mimo vás do toho nebudeme zatahovat z velvyslanectví nikoho dalšího. Je totiž životně důležité, abychom to nedělali. Ať už budete mluvit o čemkoliv, v záznamech by se to nemělo objevit."

"Postarám se o to," slíbil první tajemník. "Jak ale po mém rozhovoru s ním dokážete rozhodnout, jestli je dvojitém agentem?"

"Nebude to jeden rozhovor, ale nejméně takových deset."

"Deset?"

"Správně. Vaše instrukce pro Bournea - od nás vaším prostřednictvím - budou znít v tom smyslu, že se vám má telefonicky hlásit každou hodinu na důkaz toho, že je v bezpečí. Až do té doby, než mu ohlásíte, že důstojník z Treadstonu přijel do Paříže a setká se s ním."

"Čeho tím dosáhnete?" otázal se zaměstnanec velvyslanectví.

"Bude muset být stále v pohybu... jestli už nepatří k nám. V Paříži je spousta známých supertajných sovětských agentů, z nichž každý má podložený telefon. Jestli i on pracuje pro Moskvu, je možné, že alespoň jeden z nich použije. Budeme je sledovat. A kdyby se to potvrdilo, tak si myslím, že si tu noc, kterou strávíte na ambasádě, budete pamatovat do konce života. Poděkování prezidenta dokáže hodnotu kariérního diplomata pořádně vyzvednout. Samozřejmě, vy už nemůžete dosáhnout o moc vyššího postavení..."

"Vyšší funkce ale existuje, pane Conkline," přerušil ho první tajemník.

Rozhovor byl u konce. Zástupce velvyslanectví zavolá, jakmile se Bourne ozve. Conklin se zvedl ze židle a odkulhal na druhý konec místnosti k šedivé kartotéce. Odemkl vrchní panel. Uvnitř byl pořadač se zalepenou obálkou. Obsahovala jména a kontaktní adresy lidí, které bylo možno v naléhavých případech použít. Byli to samí dobří muži, loajální, z nejrůznějších důvodů však již nemohli oficiálně figurovat na výplatních listinách Washingtonu. Všichni museli být z nějakého důvodu staženi z oficiální scény a byla jim vytvořena nová totožnost. Ti, kteří se dokázali domluvit v některé cizí řeči, se často stávali občany jiných spřátelených států. Každý prostě zmizel.

Byli mezi nimi i grázlové, kteří ve službách vlasti překročili zákon a dokonce se ve státním zájmu dopustili i vraždy. Vlast nemohla tolerovat jejich další oficiální existenci, protože krytí těchto lidí bylo prozrazeno, aktivity zveřejněny. Přesto však v jistých případech stále existovala možnost obrátit se na ně. I navzdory oficiálnímu dozoru se dařilo na jejich účty přelévát peníze, jejichž transfer byl většinou doprovázen určitými podmínkami.

Conklin si přenesl obálku ke stolu a odtrhl z ní pečeti lepicí pásku. Ta bude později znovu použita a opět označena. V Paříži existuje jeden člověk, odhodlaný muž, který prošel důstojnickým sborem vojenské rozvědky. Ve svých pětaticetiletých letech dosáhl hodnosti podplukovníka. S ním se dalo počítat. Rozuměl státním zájmům. Kdysi, asi před dvanácti lety, zabil jednoho levičáckého kameramana ve vesnici blízko Hu.

O tři minuty později už měl toho muže na telefonu. Hovor nebyl registrován, a samozřejmě ani nahráván. Bývalý důstojník teď obdržel jisté jméno a hrubý nástin zrady, včetně tajné cesty do Spojených států, při které dotyčný zběh ze speciálního úkolu eliminoval své řídící velitele.

"Dvojité agent?" zeptal se muž v Paříži. "Moskva?"

"Ne, Sověti v tom nejsou," odpověděl Conklin s vědomím, že by ti dva by spolu mohli mluvit v případě, kdyby Delta požádal o ochranu.

"Byl to dlouhodobý supertajný agent, který měl být pastí na Carlose."

"Toho atentámíka?"

"Správně."

"To mi tedy povídejte, že nepatří Moskvě, ale mě nepřesvědčíte. Carlos byl přece vycvičený v Novgorodu a podle mě funguje stále jako nastrčený zabiják z KGB."

"Možná. Detaily nejsou nezbytné pro obeznámení se s případem. Mělo by stačit, když vám povím, že jsme přesvědčeni, že našeho muže koupili. Vydělal na tom několik milionů a teď chce čistý pas."

"Sejmul své řídící velitele tak, aby to ukazovalo na Carlose. To by pro něj znamenalo jenom jeden další atentát."

"Tak to tedy je. Chceme ho uklidnit, aby si myslel, že už je z toho venku. Nejlepší by bylo, kdyby se přiznal, ať už by řekl cokoliv. Proto se tam k vám také chystám osobně. To všechno je ale až druhořadé. V první řadě ho chceme odstranit. Příliš mnoho lidí v příliš mnoha postaveních se zkompromitovalo, jen aby ho dostalo tam, kde je dnes. Můžete nám pomoci? Byla by za to samozřejmě odměna."

"S potěšením. Ale tu odměnu si nechte. Já prostě nenávidím takové parchanty, jako je on. Jsou schopni shodit třeba celou síť."

"Musí to být ale naprosto dokonalé - patří totiž mezi nejlepší. Doporučoval bych vám nějakou pojistku, alespoň jednoho člověka."

"Znám jednoho chlapa v Saint-Gervais, ten vydá za pět. Dá se najmout."

"Tak to udělejte. Najměte ho. Tady jsou podrobnosti. Nastrčenou figurou v Paříži je jeden člověk z ambasády. Nic neví, ale je s Bournem ve spojení a může pro něj žádat ochranu."

"Sehrají to s ním," ujistil ho bývalý zpravodajský důstojník. "Pokračujte."

"Prozatím toho o moc víc není. Objednávám si letadlo z Andrews. V Paříži budu někdy mezi jedenáctou a dvanáctou v noci vašeho času. Chci se pak asi tak za hodinu s Bournem setkat, abych byl zpátky tady ve Washingtonu zítra ráno. Je to dost našlapané, ale jinak to nejde."

"Bude to podle vašich představ."

"Tím nastrčeným člověkem je první tajemník velvyslanectví. Jmenuje se..."

Conklin pokračoval v předávání dalších podrobností. Pak si oba muži dohodli alespoň základní šifry pro své první setkání v Paříži. Domluvili si kódová slova, která člověku ze CIA naznačí, zda v době společného setkání existují, nebo neexistují nějaké problémy. Conklin zavěsil. Všechno poběží tak, jak Delta předpokládá. Dědici Treadstonu budou postupovat přesně podle všech pravidel, jež byla značně specifická v případech zhroutených strategií i strategií. Účinkující se musí zcela rozplynout, přerušit spojení s agenturou a zbavit se jakýchkoliv oficiálních souvislostí s ní. Neúspěšné strategie i jejich autoři představovali pro Washington jen potíže. A společnost Treadstone, sedmdesátá první, počínajíc již svým podvodným zrodem, využívala, zneužívala a manipulovala s každíčkou trochu větší jednotkou společenství rozvědky Spojených států a dokonce i nejednou cizí vládou. Těch pár lidí, co přežilo, se teď nikdo nebude chtít dotknout ani hodně dlouhým klackem.

Delta to všechno ví, a protože Treadstone zničil on sám, ocení příslušnou ostražitost. Bude ji navíc i očekávat, a kdyby se s ní nesetkal, byl by vyplašený. Při konfrontaci pak bude zajisté reagovat s falešnou zuřivostí a neupřímnou sklíčeností nad násilím, ke kterému na sedmdesáté první ulici došlo. Alexandr Conklin ho vyposlechně s plným soustředěním, aby byl schopen zaznamenat sebemenší útržek pravdy, či dokonce jen náznaky jakéhosi rozumného vysvětlení. Přesto si byl téměř jistý, že nic z toho neuslyší. Nepravidelné skleněné střepy přece nemohly přeletět Atlantik, aby se pak skryly pod těžkými závěsy domu z hnědého kamene na Manhattanu. Otisky prstů na nich představovaly dokonalejší důkaz přítomnosti člověka na místě činu, než třeba jeho fotografie. Taková stopa se nedá zpochybnit.

Conklin byl ochoten dát Deltě dvě minuty na to, aby mu pověděl vše, co mu jeho pohotovou mysl napadne. Bude mu naslouchat, ale pak zmáčkne spoušť.

32

"Proč to dělají?" zeptal se Jason. Seděl vedle Marie v přeplněné kavárně. Už volal popáté a od prvního kontaktu s velvyslanectvím uplynulo pět hodin. "Chtějí, abych nepřestával utíkat. Nutí mě k tomu, a já nevím proč."

"Nutíš se k tomu sám," polemizovala Marie. "Mohl jsi přece volat z pokoje."

"Ne, to nemohl. Z nějakého důvodu chtějí, abych si to uvědomoval. Pokaždé, když ten prevít na ambasádě zvedne telefon, zeptá se mě, odkud volám, jestli prý jsem na 'bezpečném území'. Ztraceně pitomá fráze, 'bezpečné území'. Říká ale ještě i něco jiného. Pokaždé mi prikazuje, že další hovor musí odjinud, aby mě nikdo zvenčí nebo i zevnitř nemohl podle telefonu vystopovat. Nechtějí mě sice ve vězení, ale přejí si mě mít na provázku. Chtějí mě, a současně se mě bojí. To nedává smysl!"

"Není možné, že si tohle všechno jenom namlouváš? Nikdo z nich přece nic podobného neřekl."

"To ani nemusel. Je to spíše v tom, co neříkají. Proč mi neřeknou, abych rovnou přišel na ambasádu? Proč mi to nenařídí? Tam se mě nikdo cizí nemůže dotknout, je to přece území Spojených států. Přesto to neudělali."

"Ulice jsou pod kontrolou, o tom tě přece informovali."

"Vidíš, já jim to slepě věřil až skoro doteď. Před půl minutou mě ale něco napadlo. Kdo? Kdo kontroluje ty ulice?"

"Evidentně Carlos. Jeho lidi."

"To víš ty, to vím já - nebo si to přinejmenším můžeme myslet -, ale oni to přece nevědí. Třeba nevím, kdo ksakru jsem a odkud pocházím, ale vím přece, co se se mnou dělo v posledních čtyřiašestech hodinách. To oni nevědí."

"Můžou to ale tušit, ne? Třeba si všimli podivných mužů v autech nebo příliš nápadně a dlouho postávajících lidí na chodníku."

"Na něco takového je Carlos příliš chytrý. A navíc existuje spousta způsobů, jak umožnit určitému autu, aby bleskově projelo branou velvyslanectví. Námořní pěchota na všech ambasádách je na takové věci trénovaná."

"Věřím ti."

"Oni ale nic takového neudělali - dokonce to ani nenavrhli. Místo toho se mnou hrají o čas, nutí mě hrát podle jejich partesu. Sakra, proč?"

"Sám jsi to řekl, Jasone. Celých šest měsíců o tobě neslyšeli. Jsou jenom velice opatrní."

"Proč ale takto? Jakmile mě dostanou na půdu ambasády, můžou si se mnou dělat, co chtějí. Můžou mě mít pod kontrolou. Můžou pro mě vystrojit hostinu, nebo mě zavřít do sklepa. Místo toho se zdá, jako by se mě nechtěli ani dotknout, ale přitom mě ani nechtějí ztratit."

"Čekají na toho člověka, který přiletí z Washingtonu."

"Kde bych na něj mohl počkat lépe než na velvyslanectví?" Bourne odsunul židli. "Něco tu smrdí. Vypadněme odsud."

Alexandru Conklinovi, dědici Treadstonu, trvalo přesně šest hodin a dvanáct minut, než přeletěl Atlantik. Na cestu zpátky použije první ranní letadlo z Paříže a ve Washingtonu bude v 7.30 washingtonského času. Takže do Langley dorazí v devět. Jestli se ho mezitím někdo bude snažit dovolat nebo se vyptávat, kde strávil noc, jeden ochotný major z Pentagonu ho bude krýt. A první tajemník amerického velvyslanectví v Paříži bude informován, že jestli se někdy jenom zmíní jediným slovem o rozhovoru s mužem z Langlay, bude suspendován na místo nejposlednějšího ataše a převelen třeba do Tierra del Fuego. Tímby si dotyčný mohl být jist.

Conklin přešel k řadě telefonních automatů a zavolal ambasádu. Z prvního tajemníka doslova sálala ochota ke spolupráci.

"Všechno jde podle plánu, Conkline," ujistil ho muž z velvyslanectví. Vynecháním slovíčka „pane“ v oslovení jasně signalizoval svůj pocit rovnosti. Důstojník agentury byl nyní v Paříži a domácí půda je domácí půda. "Bourne je trochu nervózní. Během posledního rozhovoru se opakovaně vyptával, proč jsme ho nepozvali k nám."

"Skutečně?" Conklin pocítil nejprve překvapení, ale pak to pochopil. Delta předstíral reakce muže, který o událostech na sedmdesáté první ulici nic neví. Kdyby ho vyzvali, aby přišel na ambasádu, jistě by utekl. Moc dobře tomu rozuměl. Žádné oficiální spojení není přece možné. Treadstone je v klatbě, představuje ztracenou strategii a nepřijemnou komplikaci. "Zdůraznil jste mu znovu, že ulice je pod dohledem?"

"Přirozeně. On se mě ale pak zeptal, kdo tam dohlíží. Chápete to?"

"Chápu. Co jste mu odpověděl?"

"Že to ví stejně dobře jako já a že když uvážím všechny okolnosti, zdá se mi nevhodné o takových věcech diskutovat po telefonu."

"Velmi dobře."

"Myslel jsem si to."

"Co na to řekl? Spokojil se s tím?"

"Takovým divným způsobem. Řekl jenom „Chápu“. To bylo všechno."

"Nezměnil názor a nevyžádal si ochranu?"

"Ne, stále ji odmítá. I když jsem na něj naléhal." První tajemník se krátce odmlčel. "Nechce, aby ho někdo sledoval, že?" otázal se spiklenecky.

"To tedy nechce. Kdy očekáváte jeho další telefonát?"

"Asi za patnáct minut."

"Povězte mu, že důstojník z Treadstonu už přijel." Conklin vytáhl z kapsy mapu. Byla složená takovým způsobem, že nahoře byla příslušná oblast s trasou vyznačenou modrým inkoustem. "Řekněte mu, že schůzka je stanovena už na půl druhé v noci. Na silnici mezi Chevreuse a Rambouillet, jedenáct kilometrů jižně od Versailles u Cimetiere de Noblesse."

"O půl druhé, silnice mezi Chevreuse a Rambouillet... u hřbitova. Bude vědět, jak se tam dostat?"

"Už tam kdysi byl. Jestli se tam vydá taxíkem, instruujte ho, aby učinil obvyklá preventivní opatření a pak taxík poslal pryč."

"Nebude mu to divné? Myslím řidiči. Je to dost neobvyklá noční hodina."

"Povídal jsem, abyste „mu to řekl“. Jistě si totiž taxíka nevezme."

"Jistě," souhlasil rychle první tajemník a snaživě se pokusil vylepšit dojem nabídkou další služby. "Jelikož jsem ještě nezařadil vašemu muži tady v Paříži, mám mu dát vědět, že jste přijel?"

"O to se postarám sám. Máte ještě jeho číslo?"

"Ano, jistě."

"Tak ho spalte," nařídil mu Conklin. "Udělejte to dřív, než ono spálí vás. Zavolám vám za dvacet minut."

V dolním patře metra rachotil vlak podzemní dráhy, až vibrace rozechvívaly celé nástupiště. Bourne zavěsil sluchátko veřejného automatu a chvíli na něj zůstal upřeně zírat. Kdesi v dalekých zákoutích mysli se mu pootevřely další dveře, i když světlo v nich bylo stále ještě příliš vzdálené a slabé, aby viděl, co se ukrývá uvnitř. Přesto se objevily určité představy. Na silnici do Rambouillet... pod obloukem kovového mřížoví... mírně stoupající svah s bílým mramorem všude kolem. Kříže - veliké a ještě větší, mauzolea... a všude sochy. Le Cimetiere de Noblesse. Hřbitov, který však fungoval i jinak než jako pouhé místo odpočinku pro mrtvé. Představoval mrtvou schránku. A ještě něco navíc. Bylo to místo, kde mezi pohřby a ukládáním umělecky zdobených rakví probíhaly i důvěrné rozhovory. Dva smutečně odění muži se obvykle uprostřed davu lidí v tmavém oblečení pohybují společně s truchlícími, až se v jejich středu setkají a vymění si slova, která si potřebují říct.

Jason si v duchu představoval nějaký obličej, ale jeho rysy stále ještě nebyly dost jasné. Tvář měl jakoby rozostřenou a zřetelné byly vidět jen oči. Ten neostrý obličej s očima však měl jméno. David... Abbott. Mnich. Muž, jehož znal, i neznal. Stvořitel Medusy a Kaina.

Jason několikrát zamrkal a potřásl hlavou, jako by si z ní chtěl vyhnat tu mlhu. Pohlédl na Marii. Stála pět metrů nalevo, opírala se o stěnu a měla si prohlížet osoby na nástupišti, zda někdo z nich nevěnuje Bourneovi nadměrnou pozornost. Marie však dělala úplně něco jiného - pozorovala totiž Jasona. Ve tváři měl zasmušilý výraz soustředění. Kývl na ni a ujistil ji, že je všechno v pořádku. Začaly se mu opět zjevovat představy. Na tom hřbitově už přece byl, jakýmsi zvláštním způsobem si tím byl jistý. Vykročil směrem k Marii. Ta se obrátila, připojila se k němu a společně, bok po boku, zamířili k východu.

"Už je tady," oznámil Bourne. "Treadstone přijel. Setkám se s ním poblíž Rambouillet. Na hřbitově."

"To zní trochu morbidně. Proč zrovna na hřbitově?"

"Má mě to uklidnit."

"Proboha a jak?"

"Už jsem na tom místě už byl. Setkal jsem se tam s nějakými lidmi... s jakýmsi mužem. Tím, že si to místo vybrali ke schůzce - k neobvyklé schůzce - mi Treadstone sděluje, že je skutečně ten pravý člověk."

Stoupali po schodech vzhůru na ulici. Uchopila ho pod paži. "Chci jít s tebou."

"Lituji, ale to nejde."

"Nemůžeš mě přece z toho vynechat!"

"Musím, protože netuším, s čím se tam setkám. A jestli to nebude to, co očekávám, pak chci mít někoho za sebou v záloze."

"Drahoušku, to nedává smysl! Jde po mně policie. Když mě dostanou, pak mě pošlou nejbližším letadlem zpátky do Curychu. Sám jsi to říkal. K čemu bych ti mohla být v Curychu dobrá?"

"Ty ne, ale Villiers ano. Věří nám, věří tobě. Jestli do svítání nebudu zpátky, nebo ti nezavolám, můžeš se s ním spojit. Ten dokáže ztropit dostatečný povyk a Bůh ví, že je toho schopen. On je ta záloha, kterou máme, jediná naše rezerva. Přesněji řečeno, je jí spíše Villiersova žena - jeho prostřednictvím."

Marie na toto logické vysvětlení souhlasně přikývla. "Máš pravdu, je na to připraven. Jak se dostaneš do Rambouillet?"

"Máme přece auto, nepamatuješ? Vezmu tě teď do hotelu a pak půjdu do garáže."

V komplexu garáží na Montmartru vstoupil do výtahu a stiskl knoflík do čtvrtého patra. Myšlenkami byl stále ještě u hřbitova kdesi mezi Chevreuse a Rambouillet, na cestě, po které kdysi jel, i když teď neměl nejmenší rušení, kdy ani proč to bylo.

Také proto tam chtěl jet autem už teď a nečekat až na hodinu schůzky. Jestli představy, jež se mu zjevovaly v mysli, nejsou příliš zdeformované, tak je ten hřbitov obrovský. Kde na těch několika hektarech hrobů a soch se má setkat se svým partnerem? Dostane se tam kolem jedné. To mu zbude půlhodina na to, aby si prošel cestičky hřbitova a porozhlédl se po dvou reflektorech, které měly být pro něj znamením. Další se mu třeba vybaví až potom.

Dveře výtahu se otevřely se skřípáním. Toto patro parkoviště bylo ze tří čtvrtin zaplněno automobily, jinak ale bylo opuštěné. Jason se pokoušel upamatovat, kde renaulta zaparkoval. Bylo to v nějakém vzdáleném koutě, tím si byl jistý, ale bylo to napravo, nebo nalevo? Zkusmo se vydal doleva. Když sem před několika dny s autem zajížděl, měl dveře do výtahu po levé ruce. Ale jak se mu události minulých dnů náhle logicky srovnaly v hlavě, zarazil se. Výtah měl po své levé ruce, ale když do garáže vjel, nikoliv po zaparkování. To byl výtah uhlopříčně vpravo. Obrátil se tedy a rychle se vydal správným směrem, myšlenky stále soustředil na silnici mezi Chevreuse a Rambouillet.

Jestli byla příčinou náhlá změna směru chůze, nebo se jednalo o nezkušenost sledovatele, Bourne nevěděl a ani po tom nepátral. Byl si však jistý, že tento okamžik mu zachránil život. V té chvíli totiž dvě uličky napravo od něj zmizela pod úrovní kapoty hlava jakéhosi muže. Ten člověk ho evidentně sledoval. Zkušený stopař by se v této chvíli naopak napřímil, jako by právě sebral ze země svazek klíčů, nebo by začal kontrolovat stěrače a pak by se vydal směrem k východu. Jedinou věc, kterou by určitě neudělal, bylo přesně to, co provedl tento chlapík. Nechal se nachytat, že se chce skrýt.

Jason pokračoval v chůzi, myšlenky soustředil na nový vývoj situace. Kdo je ten muž? Jak ho našel? A pak mu náhle byly obě odpovědi tak jasné, že si připadal skoro hloupě. Recepční v Auberge du Coin.

Carlos byl pečlivý - takový byl vždycky - a prozkoumal každíčký detail svého neúspěchu. Jednou z těch drobností byl i recepční, který měl službu právě onu příslušnou noc. Takový muž se jistě stal předmětem zájmu a následného vyptávání, což nebylo nic obtížného. Hrozba nožem nebo pistolí mohla být zajisté více než dostatečnou pobídkou ke spolupráci. Z roztřesených rtů recepčního pak jistě proudila jedna informace za druhou. Díky tomu se pak Carlosovi lidé rozptýlili po celém městě a v jednotlivých okresech pátrali po černém renaultu. Pátrání bylo jistě velice náročné, ale dalo se zvládnout. K úspěchu konečně přispěl i sám řidič, když dokonce ani nevyměnil poznávací značku. Kolik nekonečných hodin je asi tato garáž sledována? Kolik mužů tu hlídá? Kolik tady a kolik venku? Jak brzy sem dorazí další posily? Přijede sám Carlos?

Všechny tyto otázky byly až druhořadé. Nejprve se musí dostat ven. Asi by se mu to bez auta podařilo, avšak následná závislost na dosud neznámém plánu by ho mohla ochromit. Dopravní prostředek potřeboval a potřeboval ho hned. Žádný taxík by nějakého neznámého muže ke hřbitovu na předměstí Rambouillet v jednu hodinu v noci nevezl. Pokusit se ukrást auto na ulici? Na to mu zase nezbyvá dost času.

Bourne se zastavil, z kapsy vytáhl cigarety a zápalky. Škrtl sirkou, objal plamínek dlaněmi a sklonil k němu hlavu.

Koutkem oka zahlédl stín - hranatá, podsaditá postava muže se znovu skryla za bližším autem.

Jason se bleskově skrčil, stočil se doleva a skočil do uličky mezi dvěma automobily. Pád těla na zem ztlumil dlaněmi, takže celý manévř proběhl v naprosté tichosti. Plížil se kolem zadních kol auta napravo, paže i nohy pracovaly rychle a tiše. Postupoval úzkou uličkou mezi zaparkovanými vozy jako pavouk na pavučině. Nyní se ocitl za svým pronásledovatelem. Spustil se na kolena a po centimetrech posunoval obličej po hladkém kovu karoserie, až mohl nahlédnout do prostoru před předními reflektory. Silného muže nyní viděl zcela jasně. Stál totiž vzpřímeně. Byl zjevně zmaten, jelikož se znovu tápavě začal blížit renaultu, opět v předklonu, očima se pokoušel prohlédnout předním sklem auta. To, co uviděl, ho vyděsilo ještě více. Nikdo tam totiž nebyl. Zalapal po dechu a hlasitě se nadechl, aby se nachystal k úprku. Nechal se oklamat. Došlo mu to a nehodlal zůstat na místě a vyčkávat důsledků svého omylu. To Bourneovi napovědělo ještě cosi dalšího. Tento muž byl jistě plně informován a varován před nebezpečným řidičem renaulta. Proto nyní vystartoval tryskem k výjezdové rampě.

Teď. Jason vyskočil, vyrazil přes uličku a rozběhl se mezi auty do druhé uličky, kde muže dostihl. Vrhł se mu na záda a povalil ho na betonovou podlahu. Zápasnickým chvatem sevřel jeho silný krk a velikou hlavou mu tiskl o beton. Prsty levé ruky vrazil vši silou do očních důlků.

"Máš přesně pět vteřin na to, abys mi prozradil, kdo čeká venku," pronesl francouzsky. Připoměl si škleb jiného Francouze ve výtahu v Curychu. Tam venku na Bahnhofstrasse také čekali muži, kteří se ho chystali zabít. "Odpověz! Okamžitě!"

"Muž, jeden člověk, to je všechno."

Bourne znovu stiskl krk a prsty zaryl hlouběji. "Kde?"

"V autě," vydechl neznámý muž. "Parkuje naproti přes ulici. Bože, vždyť mě udusíte! Oslepnu!"

"Ještě ne. To poznáš, až to udělám, pokud to udělám. Jaké je to auto?"

"Cizí. Nevím. Myslí, že italské. Nebo americké. Já nevím. Prosím! Moje oči!"

"Jakou má barvu?"

"Tmavou. Zelenou, modrou, hodně tmavou. Ach, můj Bože!"

"Ty patříš ke Carlosovim mužům, vid'?"

"Ke komu?"

Jason znovu stiskl a zatlačil. "Slyšel jsi mě - patříš ke Carlosovi!"

"Žádného Carlose neznám. Máme jenom někomu zavolat. Mám jeho telefon. Nic jiného dělat nemáme."

"Už jste mu telefonovali?" Muž neodpovídal, Bourne proto zaryl prsty hlouběji. "Odpověz!"

"Ano. Musel jsem to udělat."

"Kdy?"

"Před chvilkou. Ve druhém poschodí je telefonní automat. Ježíši Kriste, já nevidím!"

"Ale jo, vidíš. Vstaň!" Jason uvolnil tlak a pomohl mu vstát. "Padej rychle k autu. Rychle!" Bourne strkal muže před sebou, zpátky mezi stojícími vozy směrem k renaultu. Muž se otočil a bezmocně začal protestovat. "Slyšel jsi mě. Pospěš si!" okřikl ho Bourne.

"Já si vydělávám jen pár franků."

"Tak teď za ty prachy budeš řídit." Bourne ho znovu postrčil blíž k autu.

Za několik málo chvil už kodrcalo malé černé auto po výjezdové rampě směrem k zasklené budce. Tam seděl jeden zřízenec u pokladny. Jason seděl na zadním sedadle, hlavě zbraně tiskl zezadu do pohmožděného krku řidiče. Bourne vystrčil z okénka bankovku a parkovací lístek. Zřízenec si oboje vzal.

"Jed'!" poručil Bourne. "Dělej přesně to, co jsem ti přikázal!"

Muž sešlápl pedál plynu a renault vyrazil z průjezdu. Pak se řidič za skřípění pneumatik obrátil do protisměru a prudce zarazil těsně před tmavě zeleným chevroletem. Kdesi vzadu se otevřela dvířka auta a následoval zvuk kroků utíkajícího muže.

"Julesi? Co se stalo? To tys řídil?" V otevřeném okénku se objevily obrysy jiné postavy.

Bourne zdvihl svůj automat a namířil ho muži do obličeje. "Ustupte dva kroky," rozkázal francouzsky. "Víc ne, jenom dva. Zůstaňte stát." Pak zaklepal zbraní na hlavu muže zvaného Jules. "Vystupuj. Pomalu."

"Měli jsme vás jenom sledovat," protestoval Jules, když vylézal z auta. "Sledovat vás a hlásit, kam jedete."

"Teď uděláte ještě něco lepšího," oznámil jim Bourne, když vystoupil z renaultu s mapou v ruce. "Budete mě vozit.

Nějakou chvíli. Nastupte si, oba!"

Osm kilometrů za Paříží, na silnici do Chevreuse, dostali oba muži rozkaz vystoupit. Nacházeli se na temné, bledě osvětlené silnici třetí třídy. Posledních pět kilometrů nešli kolem jediného obchodu, budovy nebo pouličního automatu.

"Jaké je to číslo, které jste měli volat?" otázal se Jason. "A nelžete. Nebo to bude pro vás ještě horší."

Jules odpověděl. Bourne přikývl a vsoukal se za volant chevroletu.

Starý muž v rozedraném kabátě s nohama přitáženými k bradě seděl v boxu vedle telefonu. Malá restaurace byla zavřená a on tu mohl být pouze díky laskavosti svého přítele ze starých lepších časů. Nepřestával hledět na přístroj na stěně. Čekal, kdy zazvoní. Byla to jen otázka času. Až se tak stane, on také kamsi zavolá a pak se už natrvalo vrátí ty lepší časy. Stane se jediným mužem v Paříži, který bude mít spojení na Carlose. To se bude šeptat mezi ostatními stařečky ve městě a on se znovu dočká úcty.

Z aparátu náhle vytrysklo vysoké, ostré zazvonění, které se odráželo od prázdných stěn opuštěné restaurace. Žebrák se vyhrabal z boxu a nedočkavě, s bušením v prsou, pospíchal k telefonu. Byl to signál. Dostihli Kaina! Dny trpělivého čekání byly předeherou k nádhernému životu, který ho teď nemine. Zvedl sluchátko.

"Ano?"

"Tady Jules!" ozval se udýchaný hlas.

Obličej starého muže zpopelavěl a srdce se mu rozbušilo tak hlasitě, že tu strašnou zprávu sotva slyšel. Přece však slyšel dost.

Náhle se stal mrtvým mužem.

Ke chvění po celém těle se nyní připojily i bělostně žhavé exploze. Náhle se mu nedostávalo vzduchu, odněkud ze žaludku mu do hlavy stoupaly vlny oslnivého světla doprovázené ohlušujícím rachotem chrlené lávy.

Žebrák klesl na podlahu, sluchátko na napjaté šňůře stále svíral v ruce. Vzhledl k tomu hroznému přístroji, který mu přinesl strašlivou zprávu. Co má dělat? Co, proboha, bude dělat?

Bourne procházel pěšinkami mezi hroby a usilovně se snažil uvolnit mysl, jak ho to před celou věčností učil Washburn v Port Noir. Jestli se někdy měl stát houbou, je to právě teď a tady. Ten muž z Treadstonu ho musí pochopit. Ze všech sil se snažil, aby tomu, co si nepamatoval, dal vůbec nějaký smysl, aby objevil význam svých představ, které ho čas od času bez varování napadají. Žádnou dohodu neporušil, ať už to bylo cokoli. Nezradil, ani neutekl.... Stal se z něho prostě jen obyčejný mrzák, to je vše.

Nejdříve musí toho muže z Treadstonu najít. Kde asi v tom ohraničeném prostoru ticha může být? Kde ho očekává?

Jason se ke hřbitovu dostal dost brzy před jednou hodinou, protože se ukázalo, že je chevrolet mnohem rychlejší než stará renaultka. Projel bránou, ujel ještě několik set metrů po cestě uvnitř hřbitova. Pak zabočil na kraj a zastavil tak, aby auto zůstalo pokud možno z dohledu. Vydal se pěšky zpátky k bráně. Začalo pršet. Byl to studený březnový, ale tichý déšť, který okolní ticho příliš nenarušoval.

Minul shluk několika hrobů v místě obehnaném nízkým železným zábradlím. V jeho středu se do výše dvou a půl metru tyčil alabastrový kříž. Na chvíli se před ním zastavil. Nebyl tu už někdy dříve? Neotevírají se mu kdesi v dáli nějaké

další dveře do zapomenutého světa? Nebo se jenom zoufale snaží vybavit si nějaké vzpomínky? Pak mu to došlo. Nebyl to ani tento zvláštní shluk hrobů, ani vysoký alabastrový kříž, ani nízké kovové zábradlí. Byl to ten déšť. Náhlý déšť. Davy truchlících v černém oblečení shromážděných kolem hrobu. Zvuk rozevíraných deštníků. A dva muži, přibližující se k sobě, dotek deštníků s krátkým zamumláním omluvy a následnou výměnou hnědých obálek, jež okamžitě zmizí v kapsách, aniž by si toho kdokoliv z okolních lidí povšiml.

Bylo tu však ještě něco dalšího. Nějaká stále košatější představa vyvolaná jinou představou, která se mu právě před chvílí zjevila. Déšť stékající po bílém mramoru. Nikoliv chladný, lehký déšť, nýbrž liják narážející do zdi s blýskavým bílým povrchem... a na sloupy... celé řady sloupů, tvořící miniaturní kopii starodávné pokladnice.

Na druhé straně pahorku. Blízko vjezdu. Bílé mauzoleum, poněkud zmenšená obdoba Parthenonu. Tuto stavbu minul před necelými pěti minutami, a i když na ni pohlédl, nevšiml si jí. Tam kdysi začal ten náhlý déšť, tam se dotkly ony dva deštníky a byly vyměněny obálky. Kradmo pohlédl na světélkující ciferník hodinek. Bylo čtrnáct minut po jedné.

Rozběhl se po cestě zpátky. Stále má ještě čas. Čas na to, aby zahlédl reflektory auta nebo škrtnutí zápalky...

Náhle se objevil paprsek světla z baterky. Vycházel odněkud z úpatí kopce, pohyboval se nahoru a dolů a občas záměrně směřem k bráně, jako by kdosi očekával, že se tam někdo objeví. Bourne pocítil téměř neovladatelné nutkání rozběhnout se mezi řadami hrobů a soch a z plna hrdla vykřiknout. Tady jsem! To jsem já! Pochopil jsem váš vzkaz.

Vrátil jsem se! Mám toho tolik, co vám chci říct... a je toho tolik, co musíte říct vy mně!

Ale nevykřikl. Nerozběhl se. Především musel prokázat, že se dokáže ovládat, protože všechno kolem, co ho sužovalo, jakékoliv ovládání postrádalo. Musel dokázat, že jeho vědomí je naprosto jasné - že je v rámci své omezené paměti duševně zdravý. Chladným deštěm se tedy vydal z kopce dolů. Jenom si přál, aby mu jeho vzrušení nedovolilo zapomenout na světlo baterky.

Baterka. Na jejím světle o nějakých dvě stě metrů níž bylo cosi zvláštního. Pohybovalo se krátkými svislými pohyby, s jakýmsi důrazem... jako by muž se svítilnou s někým důrazně hovořil.

Bylo tomu tak. Jason se přikřčil a upřeně se zadíval skrz clonu deště. Jeho oči upoutal ostrý, prudký odraz světla, kdykoliv paprsek náhodně dopadl na jistý předmět. Plížil se teď kupředu, tělo přitisknuté k zemi. Během několika vteřin se přiblížil o třicet metrů. Oči měl stále upřeny k paprsku světla a jeho podivnému odrazu. Teď již viděl jasněji; zastavil se tedy a opatrně se soustředil. Vpředu stáli dva muži, jeden držel v ruce baterku, druhý zbraň s krátkou hlavní, silný kus oceli, který Bourne moc dobře znal. Na vzdálenost deseti metrů mohl tento kanón vystřelit dospělého člověka do výše dvou metrů. V rukou důstojníka washingtonského archivu to byla velice zvláštní zbraň.

Světelný paprsek střelil k boku bílého mauzolea. Postava se zbraní se nato rychle stáhla a skryla za jedním sloupem, necelých sedm metrů od muže s baterkou.

Jason nepotřeboval moc dlouho přemýšlet, aby mu bylo jasné, co teď musí udělat. Jestli existuje nějaké vysvětlení ohledně té smrtící zbraně, pak tedy dobrá, ale na sebe tu zbraň použít nenechá. Z polohy vleže odhadoval vzdálenost a prohlížel si různá místa svatostánku, která by mu mohla posloužit k úkrytu i k ochraně. Pak vyrazil. Sešel si z oblíčeje kapky deště a dotykem se přesvědčil, že za pasem má stále svou pistoli. I když si byl jistý, že ji nebude moci použít. Plazil se po čtyřech od náhrobku k náhrobku, od sochy k soše. Směřoval nejprve doprava, pak postupně vlevo, až opsal téměř dokonalý půlkruh. Nyní se nacházel pět metrů od mauzolea. Muž se smrtící zbraní se skrýval za sloupem vlevo pod mramorovou římsou. Ta ho kryla před deštěm. Rukama si pohrával se zbraní, skoro jako by šlo o nějaký sexuální objekt. Otevřel komoru a neodolal, aby nepohlédl dovnitř. S necudným gestem přešel dlaní po zasunutých nábojnicích.

Teď. Bourne opatrně opustil úkryt za náhrobním kamenem, rukama i nohama se odrážel po mokré trávě, až se ocitl necelé dva metry od střelce. Vyskočil jako tichý, smrtící panter. Hodil před sebe hrst hlíny, jednou rukou hmatl po hlavní a druhou po mužově hlavě. Podařilo se mu uchopit obě. Zbraň třímal v levé ruce, vlasy držel pravou. Hlavou muže trhl prudce dozadu, krk se napjal a ztuhl. Udeřil mu hlavou o bílý mramor takovou silou, že z toho člověka hlasitě vyrazil dech. O poměrně silném otřesu mozku svědčila i skutečnost, že muž okamžitě zvláchněl. Jason ho přitiskl ke stěně a pak nechal bezvládné tělo sklouznout k zemi. Bleskově muže prohledal. Z koženého pouzdra všítkého do saka mu vytáhl automat 357 Magnum, od pasu jako břitva ostrý nůž a z pouzdra nad kotníkem ještě malý revolver ráže 22. Nic z toho rozhodně nesvědčilo o nějakém vládním úředníkovi - ten muž byl najatým zabijákem, pochodujícím válečným arzenálem.

Zlámej mu prsty. Bourneovi se ta slova náhle vybavila. Pronesl je muž v brýlích se zlatými obroučkami ve velkém automobilu uhánějícím po Steppdeckstrasse. Takové násilí mělo samozřejmě svůj důvod. Jason tedy popadl mužovu pravačkou a silou mu ohnul prsty dozadu, až uslyšel prasknutí. Poté, co mu pevně zakryl ústa loktem vraženým mezi zuby, provedl totéž i s jeho levou rukou. Šelest padajícího deště nenarušil jediný zvuk. Výsledkem byl docela uspokojujivý stav. Ani jedna ruka nemohla být použita pro zbraň, ani jako zbraň. Bojové vybavení neznámého muže navíc leželo bezpečně z dosahu kdesi ve tmě.

Jason se vztyčil a pomalu se sunul kolem sloupu. Důstojník z Treadstonu nyní svítil do země přímo před sebou. Byl to takový stacionární signál. Paprsek, k němuž měl přiletět ztracený pták. Možná že to znamená i něco jiného - to ukáže příští minuty. Muž se obrátil směrem k bráně a udělal váhavý krok, jako by něco uslyšel. Bourne si poprvé všiml hole a toho, že muž kulhá. Důstojník z archivu Treadstonu, sedmdesáté první je mrzák... stejně jako on.

Jason přeběhl zpět k prvnímu náhrobku a vykoul zpoza jeho mramorového okraje. Muž z Treadstonu stále upíral svou pozornost k bráně. Bourne pohledem zkontroloval hodinky. Ukazovaly 1:27. Ještě zbýval čas. Odpoutal se od hrobu. Držel se při zemi, až se vzdálil natolik, že ho již nebylo vidět. Pak se vztyčil a rozběhl zpět ve svých stopách velkým obloukem k vrcholu pahorku. Tam se na okamžik zastavil, počkal, až se mu dech i tep přiblíží k normě, pak sáhl do kapsy pro krabičku zápalek. Rukou ji zakryl před deštěm, odtrhl jednu zápalku a škrtl.

"Treadstone?" pronesl dost hlasitě, aby to bylo dole slyšet.

"Delto!"

Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina. Proč ten muž z Treadstonu užil jméno Delty namísto Kaina? Delta přece do Treadstonu nepatřil, ten zmizel spolu s Medusou. Jason vyrazil z kopce. Obličej mu bičoval studený déšť. Rukou instinktivně sáhl pod plášť k pasu, kde nahnatal svůj automat.

Doběhl na louku před bílým mauzoleem. Muž z Treadstonu se mu kulhavě vydal naproti. Pak se zastavil a zvedl svítilnu, v jejímž světle Bourne přivřel oči a odvrátil hlavu.

"To byla dlouhá doba," pronesl invalidní důstojník. "Jmenuji se Conklin, jestli jste to už zapomněl."

"Díky. Opravdu jsem to zapomněl. Jako jednu z mnoha dalších věcí."

"Jednu z mnoha dalších věcí?"

"Které jsem zapomněl."

"Přesto jste si zapamatoval tohle místo. Počítal jsem s tím. Četl jsem Abbottovy záznamy a tam bylo uvedeno, kde jste se naposledy setkali a kde došlo k poslednímu předání. Bylo to během státního pohřbu jakéhosi ministra, či koho, nemám pravdu?"

"Já nevím. Právě o tom si musíme nejdřív promluvit. Neslyšeli jste o mně celých šest měsíců. Existuje pro to vysvětlení."

"Skutečně? Poslouchám."

"Nejjednodušší způsob, jak to vysvětlit, je fakt, že jsem byl zraněn, postřelen a následkem toho zranění nastalo závažné... vyšnutí z rovnováhy. Počítám, že lepší slovo by bylo dezorientace."

"To zní dobře. Co to má znamenat?"

"Utrpěl jsem ztrátu paměti. Úplnou. Strávil jsem několik měsíců na jednom ostrůvku ve Středozemním moři - jižně od Marseilles -vůbec jsem nevěděl, kdo jsem a odkud jsem přišel. Byl tam jeden doktor, nějaký Angličan jménem Washburn, který si vede záznamy. Ten může dosvědčit pravdivost všeho, co říkám."

"O tom nepochybuji," odpověděl Conklin s pokývnutím. "A vsadím se, že těch záznamů je opravdu hodně. Kristepane, přece jste mu pořádně zaplatil!"

"Co tím chcete říct?"

"My také máme své záznamy. Jeden bankovní úředník v Curychu se domníval, že ho Treadstone testuje, a provedl transfer půldruhého milionu švýcarských franků do Marseilles k vyzvednutí na doručitele. Díky, že jste nám dal jeho jméno."

"To je právě to, co musíte pochopit. Já jsem to nevěděl. Ten člověk mi zachránil život. Dal mě dohromady. Když mě k němu přinesli, byl jsem sotva víc, než ubohá mrtvola."

"Takže jste se rozhodl, že nějaký ten milion dolarů je docela pěkně kulatá sumička, že? Laskavost z rozpočtu firmy Treadstone."

"Už jsem vám řekl, nic jsem nevěděl. Treadstone pro mě neexistoval a v mnoha ohledech tomu tak je ještě pořád."

"Já zapomněl. Ztratil jste přece paměť. Jak bylo to slovo? Dezorientace?"

"Ano, ale není ještě úplně přesné. Správně se ten stav jmenuje amnezie."

"Zůstaňme u dezorientace. Zdá se, že jste se přesto všechno dokázal orientovat - přímo do Curychu, přímo do banky Gemeinschaft."

"V boku jsem měl pod kůží chirurgicky implantovaný negativ."

"To jste jistě měl, na tom jste přece trval. Málokdo z nás tehdy věděl proč. Představovalo to ale nejlepší pojištění, jaké si je možno přát."

"Nevím, o čem mluvíte. Cožpak mi nerozumíte?"

"Ale jistě. Našel jste negativ s čísly a hned jste z toho usoudil, že se jmenujete Jason Bourne."

"Takhle to nebylo. Všechny ty nové věci jsem se dozvídal den po dni, kousek po kousku. Tím jménem Bourne mě oslovil jeden recepční v hotelu. Jméno Jason jsem neznal do doby, než jsem přišel do banky."

"Jak jste věděl, co přesně máte dělat?" přerušil ho Conklin. "Vůbec jste nezaváhal. Jednoduše dovnitř, hladce ven, a čtyři miliony jsou fuč."

"Washburn mi poradil, co mám dělat."

"A pak se najednou objeví nějaká žena, která je čirou náhodou přebornicí přes finance, a ta vám poradí, jak z banky vytáhnout zbytek. Předtím ještě stačí sejmout Černaka v Löwenstrasse a další tři chlapy, které sice neznáme, ale kteří zaručeně znali vás. A tady v Paříži další vybití banky. To je další váš společník? Podařilo se vám mistrovsky zakrýt stopy. I tu nejmenší stopu. Až zůstala poslední věc, kterou bylo potřeba udělat, a vy - vy hajzle - jste ji udělal."

"Můžete mě trochu poslouchat? Ti muži se mě pokusili zabít. Jdou po mně už od Marseilles. Mimo tyhle věci na mou duši nevím, o čem mluvíte. Občas se mi něco vybavuje. Obličej, ulice, budovy, někdy jenom představy, o kterých nevím, kam patří, ale vím, že něco znamenají, jenom nevím co. Pak jsou tady jména - ale bez obličejů. Čert vás vem - já mám přece amnezii! To je pravda!"

"Není náhodou jedno z těch jmen Carlos, že ne?"

"Ano, je a vy to víte. To je právě ono. Vy o tom všem víte mnohem více než já. Můžu vám tady vyjmenovat tisíc faktů ohledně Carlose, ale ve skutečnosti nevím, proč je znám. Jeden muž, který je teď na cestě zpátky do Asie, mi řekl, že jsem měl s Treadstonem nějakou úmluvu. Ten muž pracoval pro Carlose. Říkal, že Carlos o tom ví. Že se mě Carlos chystá dostat a že vy prý jste vyhlásili, že jsem zradil. Ten člověk této strategii nerozuměl a já mu to nebyl schopný vysvětlit. Vy si myslíte, že jsem zradil, protože jste o mně půl roku neslyšeli. Ale já jsem se s vámi nemohl spojit, protože jsem nevěděl, kdo jste. Pořád ještě nevím, kdo jste!"

"Nebo, kdo je třeba Mnich!"

"Ano, ano... Mnich. Jmenuje se Abbott."

"Správně. A co Jachtař? Pamatujete si přece Jachtaře, nebo ne? A jeho ženu?"

"Jména, ta jména znám, ale ne tváře."

"Co takový Elliot Stevens?"

"Nic mi to neříká."

"Nebo... Gordon Webb?" Conklin to jméno jenom zašeptal.

"Cože?" Bourne náhle ucítil v prsou náraz, po němž následovala bodavá, pálivá bolest, která mu vystřelovala až do spánků a do očí.

Oči měl jako v ohni. Oheň! Výbuchy v temnotě, prudký vítr a bolest... Almanach Deltě! Vyklidit pozice, vyklidit pozice! Splňte rozkaz! Vyklidit pozice! "Gordon..." Jason slyšel svůj hlas, ale jaksi vzdálený, jakoby ztracený ve větru. Zavřel oči. Tolik ho pálily. Snažil se pročistit si mlhavý závoj. Když oči znovu otevřel, bez velkého překvapení zjistil, že mu Conklin míří revolverem na hlavu.

"Nevím, jak jste to dokázal, ale udělal jste to. Jedinou věc, která zbývala udělat, jste udělal. Dostal jste se nějak do New Yorku a všechny je tam postřílel. Zmasakroval jste je, vy hajzle. Bože, jak bych si přál vás dotáhnout zpátky do Ameriky a vidět, jak vás přivazují k elektrickému křeslu. Bohužel to nejde, takže udělám tu druhou nejlepší věc. Sejmu vás sám."

"Nebyl jsem v New Yorku už spoustu měsíců. Předtím si to nepamatuji - ale za posledního půl roku určitě ne."

"Lháři! Proč jste to neudělal pořádně? Proč jste si nenaplánoval ten váš zatracený husarský kousek tak, abyste mohl jít na pohřeb? Mnichův funus se konal jenom před několika dny. Potkal byste se tam se spoustou starých přátel. Stejně jako na pohřbu svého bratra! Bože všemohoucí! Mohl jste přece doprovodit jeho ženu do kostela! Možná, že jste mohl mít i smuteční projev na jeho počest, to by bylo něco! Mohl jste hezky promluvit o bratrovi, kterého jste sám zabil."

"Bratr?... Přestaňte! Proboha živého, přestaňte!"

"Proč? Kain přece žije! My ho stvořili a on ožil!"

"Já nejsem žádný Kain. Ten nikdy přece neexistoval! Já nikdy nebyl!"

"Takže to víte! Lháři! Parchante!"

"Dejte ten revolver pryč. Říkám vám, dejte ho pryč!"

"Ani náhodou. Přisahal jsem sám sobě, že vám dám dvě minuty, protože jsem chtěl slyšet, s čím přijdete. Tak, teď jsem to slyšel a ono to smrdí. Kdo vám dal právo? My všichni něco ztrácíme, patří to k naší práci, a když se vám to nelíbí, tak z toho vypadněte! Když někomu schází přizpůsobivost, vytratí se. To jsem si o vás myslel a byl jsem ochotný vám v tom i pomoci, přesvědčit ostatní, aby vás nechali se vytratit! Ale vy ne, vy se vrátíte zpátky a obrátíte zbraň proti nám."

"Ne! To není pravda!"

"Povězte to laboratorním technikům, kteří mají osm skleněných úlomků, na nichž zůstaly otisky dvou prstů. Třetího a druhého prstu pravé ruky. Byl jste tam a zmasakroval jste pět lidí. Vy - jeden z nich - jste na ně vytáhl zbraň a odpravil je. Dokonalý plán. Otřesná strategie. Různé nábojnice, množství střel, infiltrace. Treadstone je zničený a vy z něho svobodně vykráčíte."

"Ne, mýlíte se! To byl Carlos. Já ne, ale Carlos. Jestli se to, o čem mluvíte, stalo na sedmdesáté první ulici, tak to byl on! On o tom totiž ví. Oni o tom vědí. Vědí o rezidenci na sedmdesáté první. Číslo 139. Vědí o tom!"

Conklin přikývl, s očima zaměřenými v deštěm tlumeném světle plným nenávisti. "Jak dokonale," pronesl zvolna.

"Primární autor celé strategie ji vyhodí do vzduchu tím, že se dohodne s jejím cílem. Kolik jste vedle těch čtyř milionů ještě dostal? Zaručil vám Carlos nedotknutelnost před svou vlastní bandou zabijáků? Vy dva jste dohromady pěkný párek."

"To je přece šílené!"

"A dokonale přesné," dokončil muž z Treadstonu. "Před půl osmou minulý pátek večer znalo tu adresu jenom devět živých lidí. Tři z nich jsou mrtví, my jsme další z nich. Jestli Carlos zjistil tu adresu, pak mu ji mohla prozradit jediná osoba. A to jste vy!"

"Jak bych mohl! Já ji neznal. Pořád ji neznám!"

"Právě jste ji řekl." Conklinova levá ruka sevřela rukojeť hole, aby stál při střelbě pevněji.

"Nedělejte to!" vykřikl Bourne, i když věděl, že jeho prosby jsou zbytečné. Výkřik ještě nedozněl, když se prudce otočil doleva a pravou nohou vykopl proti ruce držící zbraň. Če-sah! zaznělo v jeho hlavě neznámé slovo jako tichý výkřik. Conklin se zapotácel dozadu, nazdařbůh vystřelil do vzduchu a klopýtl o hůl. Jason se otočil, přikrčil a levou nohou jako kladivem vyrazil proti zbrani. Ta starému muži vylétla z ruky a zmizela ve tmě.

Conklin se na zemi překulil, oči upřel ke vzdáleným sloupům mauzolea. Očekával výstřel, který měl svou silou útočníka nadzvednout ze země. Nic! Muž z Treadstonu se znovu překulil, nyní doprava. Rysy v jeho obličejí vypovídaly o šoku. Oči divoce upíral na... Byl tam přece ještě někdo!

Bourne se přikrčil a vrhl se uhlopříčně dozadu ve chvíli, kdy se rychle po sobě ozvaly čtyři výstřely. Tři kvílejší projektily zmizely kamsi do neznáma. Převracel se znovu a znovu a přitom od pasu vytahoval automat. Clonou deště viděl postavu muže, vlastně jen siluetu, čnící nad náhrobky. Dvakrát vystřelil a muž se složil k zemi.

Tři metry dál sebou na vlhké trávě mlel Conklin. Rukama horečně šátral kolem sebe a hledal zbraň. Bourne vyskočil na nohy a rozběhl se k němu. Poklekl vedle muže z Treadstonu, jednou rukou ho chytil za mokré vlasy a druhou přitiskl hlaveň automatu k jeho lebce. Od vzdálených sloupů mauzolea se ozývalo táhlé děsivé ječení. Hrůzostrašně narůstalo, až náhle ztichlo.

"To je ten váš najatý zabiják s flintou," pronesl Jason a škulbl Conklinovou hlavou na stranu. "Treadstone tedy zaměstnává divné lidi. Kdo byl ten další člověk? Z které škarpy jste ho vytáhl?"

"Byl to rozhodně lepší chlap, než jste vy," odpověděl Conklin nervózním hlasem. Jak mu na obličej dopadalo světlo

baterky, která ležela na zemi asi dva metry stranou, blýskal se mu na tváři déšť. "Všichni jsou lepší. Ztratili zrovna tolik, kolik vy, ale nikdy nezradili. Stále s nimi můžeme počítat!"

"Bez ohledu na to, co vám říkám, vy mi prostě neuvěříte. Vy mi totiž nechcete věřit!"

"Protože vím, co jste zač - a co jste udělal. Právě jste celou tu zatracenou záležitost potvrdil. Můžete mě zabít, ale stejně vás dostanou. Patříte mezi ty nejhorší. Myslíte si o sobě, že jste něco zvláštního. Vždycky jste si to myslel. Viděl jsem vás po Phnompenhu - každý tam někoho ztratil, to pro vás ale nic neznamenalo. Postižený jste byl jenom vy, jen vy! A potom v Meduse! Pro Deltu neplatila žádná pravidla. To zvíře chtělo jenom zabít. A to je přesně ten typ, který jednou zradí. No, já také něco ztratil, ale nikdy jsem nezradil. Jenom pokračujte! Zabijte mě! Pak si zase můžete jít za Carlosem. Ale až se nevrátím, naši lidé se to dozvědí. Půjdu po vás a nevzdají to, dokud vás nedostanou. No tak! Střílejte!"

Conklin teď již křičel, ale Bourne ho sotva slyšel. Místo toho se mu stále vracela ta dvě slova a pocit bolesti ve spáncích. Phnompenh! Phnompenh. Smrt v oblacích, z oblak. Smrt mladých a velice mladých. Vřiskající ptáci a ječící stroje a mrtvolný zápach džungle... a řeky. Opět nevidí, opět je celý v ohni.

Muž z Treadstonu pod ním se mu vysmekl. Zmrzačená postava se v panice plazila, poskakovala, rukama šátrala po mokré trávě. Jason několikrát zamrkal, snažil se znovu soustředit. Pak si uvědomil, že musí sebrat svůj automat, zamířit a začít střílet. Conklin totiž našel revolver a právě ho zvedal. Bourne ale nějak nedokázal spoušť zmáčknout.

Uskočil doprava, několikrát se překulil po zemi a po čtyřech se vydal k mramorovým sloupům mauzolea. Conklinovy výstřely neměly pořádný směr, zmrzačený muž se nebyl schopen udržet na nohách a pořádně zamířit. Pak střelba ustala. Jason se zvedl, obličej stále tiskl k hladkému povrchu vlhkého kamene. Vyhlédl ze své skrýše, automat měl připravený ke střelbě. Musí toho muže zabít, protože jinak ten chlap zabije jeho, zabije i Marii a obě mrtvolky prostě spojí s Carlosem.

Conklin pateticky poskakoval směrem k bráně, neustále se otáčel, zbraň napřaženou před sebe. Mířil k autu zaparkovanému před hřbitovem. Bourne zacítil a na mušce se mu objevila zmrzačená postava. Pouhý zlomek vteřiny - a bude po všem. Jeho nepřítel z Treadstonu bude mrtev a tím se otevře konečně nová naděje. Ve Washingtonu přece musí existovat nějaký rozumný člověk.

Nedokázal to, nestiskl spoušť. Nechal zbraň klesnout a zůstal bezmocně stát u mramorových sloupů do té doby, než se Conklin vsoukal do auta.

Auto. Musí se dostat zpátky do Paříže. Je tu přece nějaký způsob. Pořád tu ještě je nějaké řešení. V Paříži je totiž ona.

Když zaklepal na dveře, hlavou se mu honily divoké myšlenky, v duchu analyzoval různá fakta, nasával je a zase pouštěl z hlavy stejně rychle, jako se v ní objevovaly. Mozek pracoval intenzivně na nové strategii. Marie poznala jeho klepání a otevřela.

"Dobrý Bože, podívej se na sebe! Co se stalo?"

"Na to není čas," odpověděl krátce a pospíchal k telefonu na opačné straně místnosti. "Byla to past. Jsou přesvědčeni, že jsem zradil a prodal je Carlosovi."

"Cože?"

"Prý jsem minulý týden, minulý pátek, letěl do New Yorku. Tam jsem měl zabít pět lidí... a mezi nimi i svého bratra." Jason krátce stiskl oči. "Byl mezi nimi bratr - je tam mezi nimi. Nevím, nejsem teď schopný o tom vůbec přemýšlet."

"Vždyť jsi Paříž vůbec neopustil! Můžeš to dokázat!"

"Jak? Osm deset hodin, víc jsem nemusel pořebovat. A těch osm nebo deset hodin, na které nemám alibi, jim stačí. Kdo se za mě postaví?"

"Já. Byl jsi přece se mnou."

"Myslí si, že jsi součástí toho spolčení." Bourne uchopil sluchátko a začal vytáčet číslo. "Krádež, zrada, Port Noir, všechny ty zatracené věci. Dokonce mi přisoudili i tebe. Carlos to zařídil až do posledního detailu, až k tomu mému otisku prstů. Ježíši Kriste! Ten to tedy zorganizoval!"

"Co děláš? Komu voláš?"

"Naši záloze, vzpomínáš? Jediná záloha, kterou máme. Volám Villiersovi. Vlastně jeho ženě. Ona je ta pravá. Zajmeme ji, zlomíme, a když budeme muset, tak ji třeba natáhnem na skřípec. Nebude to ale zapotřebí, protože ona to vzdá. Ví, že nemůže vyhrát... Krucinál, proč to nezvedá?"

"Zkus jeho soukromý telefon do kanceláře. Jsou tři hodiny ráno. Pravděpodobně je..."

"Už to mám! Generále? Jste to vy?" Jason se musel ujistit, protože hlas na lince mluvil podivuhodně tiše. I když určitě nebyl rozespalý.

"Ano, jsem to já, můj mladý příteli. Omlouvám se za to zpoždění. Byl jsem nahoře u své ženy."

"Právě o ní chci s vámi mluvit, proto volám. Musíme sebou hodit. Teď hned. Uvědomte francouzskou špiónážní službu, Interpol, americkou ambasádu, ale povězte všem, aby se do toho nepleťli, dokud se s vaší ženou nesetkám a nepromluví si s ní. Musíme si pohovořit."

"Myslím, že to nepůjde, pane Bourne... Ano, znám vaše jméno, příteli můj. Nicméně, pokud jde o rozhovor s mou ženou, obávám se, že to nebude možné. Víte, já ji zabil."

proplétaly spirálové vzory. "Proč?" zašeptal do telefonu. "Já myslel, že si rozumíme."

"Snažil jsem se vám rozumět, příteli," odpověděl Villiers hlasem, v němž nebyl ani hněv, ani lítost. "Boží vědí, že jsem se snažil, ale nemohl jsem si pomoci. Pořád jsem se na ni díval... a viděl jsem syna, kterého ona neporodila a kterého zavraždilo to zvíře - její rádce. Ta moje děvka byla vlastně i děvkou někoho jiného... děvkou toho zvířete. Jinak to nemohlo být, a jak jsem se dozvěděl, ani nebylo. Myslím, že viděla zuřivost v mých očích, a buhví, že tam byla." Generál se na chvíli odmlčel, jak ho ta vzpomínka bolestivě zasáhla. "Viděla tam nejen zuřivost, ale i pravdu. Poznala, že o všem vím. Že vím, kým je a čím byla během celých těch dlouhých let našeho společného života. Nakonec jsem jí dal šanci. Tu, o níž jsem vám pověděl, že jí poskytnu."

"Aby vás zabila?"

"Ano. Nebylo to nic těžkého. Mezi našimi postelemi je noční stolek. V jeho zásuvce mám revolver. Ležela na svém lůžku jako nějaká Goyova Maja, nádherná ve své nestoudnosti, a mě, stravovaného všemi těmi hrůznými představami, prostě a úplně bezostyšně vypudila ze své hlavy svými soukromými myšlenkami. Otevřel jsem zásuvku, abych si vzal krabičku zápalek, a šel jsem zpět ke svému křeslu a dýmce. Zásuvku jsem nechal pootevřenou, takže pažba revolveru byla vidět. Bylo to asi tím mým mlčením a skutečností, že jsem z ní nespustil oči. To ji přimělo, aby mě vůbec vzala na vědomí a aby se na mě pak dokonce i soustředila. Napětí mezi námi vzrostlo do té míry, že bylo třeba říci už jen velice málo, aby se spustila lavina. Buď mi Bůh milostivý, ale já to řekl. Slyšel jsem sám sebe, jak říkám: 'Proč jsi to udělala?' Pak už jsem ze sebe vysypal kompletní obvinění. Nazval jsem ji kurvou, děvkou, co mi zabila syna."

Krátkou chvíli na mě jenom zírala, ale pak uhnula očima, aby pohlédla na pootevřenou zásuvku a zbraň... a na telefon. Uhlíky v mé dýmce žhnuly... Shodila nohy z postele a oběma rukama sáhla do zásuvky a vytáhla zbraň. Já ji nezarazil, potřeboval jsem slyšet ta slova z jejích úst. Uslyšet od ní svou vlastní obžalobu, stejně jako její obvinění. Co jsem se dozvěděl, to si vezmu s sebou do hrobu, protože tak bude mně i mému synovi zachována čest. Nevystavíme se pohrdání těch, kteří darovali Francii méně než my. To nikdy."

"Generále..." Bourne vrtěl hlavou nevěřícně hlavou. Věděl, že potřebuje minimálně několik vteřin, než bude opět schopen klidně uvažovat. "Generále, co se stalo? Ona vám řekla mé jméno? Jak? Musíte mi to říct. Prosím vás."

"Rád. Řekla o vás, že jste malý bezvýznamný pistolník, který se pokoušel vklouznout do bot obra. Že jste jenom zloděj z Curychu, člověk, kterého se jeho vlastní lidé zřekli."

"Pověděla vám, kdo jsou ti lidé?"

"Jestli to řekla, tak jsem to neslyšel. V tu chvíli jsem byl slepý a hluchý a neschopný ovládnout svůj hněv. Nemusíte se ale z mé strany čehokoliv obávat. Tahle kapitola i celý můj život se uzavrou jediným telefonem."

"Ne!" vykřikl zoufale Jason. "Nedělejte to! Teď ne!"

"Musím."

"Prosím vás. Nespokojte se jenom s tou Carlosovou děvkou. Dostaňte přímo Carlose! Chyťte ho do pasti!"

"Vystavovat své jméno pohrdání za to, že jsem s tou děvkou spával? Že jsem se nechal manipulovat courou toho zvířete?"

"Nechte toho - a co váš syn? Co těch pět kusů dynamitu na rue du Bac?"

"Nechte ho odpočívat v pokoji. Mě také nechte v klidu. Je po všem."

"Není po všem! Poslouchejte mě! Věnujte mi jedinou minutu, o víc vás nežádám." Představy v Jasonově mysli mu nyní divoce pádily před očima, narážely do sebe a vytlačovaly se navzájem. Ty představy však teď něco znamenaly. Měly jakýsi význam. Ucítil dotek Mariny ruky, potom pevný stisk paže. Tělo se náhle jakoby ukotvilo v realitě tohoto světa."

"Slyšel někdo výstřely?"

"K žádné střelbě nedošlo. V dnešní době se moc nerozumí smyslu coup de grâce. Dávám přednost jeho původnímu významu - k ukončení utrpení zraněného kamaráda nebo úctyhodného nepřítele. Pro děvky se ale nehodí."

"Co tím chcete říct? Říkal jste, že jste ji zabil."

"Uškrtil jsem ji a přitom, když dech naposledy opouštěl její tělo, jsem ji přinutil, aby se mi dívala do očí."

"Přece na vás mířila vaší zbraní..."

"Ta není člověku k ničemu, když mu oči propalují žhavé uhlíky z dýmky. Na tom teď nezáleží; měla šanci nade mnou zvítězit."

"Jestli se v této chvíli zastavíte a vzdáte, tak skutečně zvítězila! Copak to nechápete? Carlos vede! Ona vás zlomila! A vás nenapadalo nic jiného, než ji uškrtil. Mluvíte o posměchu a opovržení. Přesně toho se vám teď dostává vrchovatě. Nezůstalo už nic jiného!"

"Proč na tom tak trváte, monsieur Bourne?" zeptal se Villiers unaveným hlasem. "Neočekávám od vás žádnou dobročinnost, nečekám ji od nikoho. Prostě mě jenom nechte být. Jsem smířený s tím, co je. Nic víc se vám už stejně nepodaří dokázat."

"Podaří, když mě budete poslouchat! Dostaňte Carlose, chyťte ho do pasti! Kolikrát vám to ještě mám říkat? To je osoba, kterou chcete. S ním se máte vyrovnat! On je také tím člověkem, kterého potřebuji. Bez něho je ze mě mrtvola. Z nás jsou mrtvoly. Proboha živého, poslouchejte mě!"

"Rád bych vám pomohl, ale nemohu. Nebo jestli to chcete slyšet, ani nemám zájem."

"Můžete a máte zájem." Před očima se Jasonovi ještě více zaostřily jisté představy. Náhle věděl, kde je a kam kráčí. Úmysl i cíl se náhle spojily. "Obráťte tu past. Odejďte od ní, ničeho se nedotýkejte a všechny své věci nechte na místě."

"Já vám nerozumím. Jak si to představujete?"

"Vy jste svou ženu nezabil. Byl jsem to já!"

"Jasone!" vykřikla Marie a křečovitě ho chytila za ruku.

"Vím, co dělám," ujistil ji Bourne. "Vůbec poprvé teď vím, co dělám. Je to zvláštní, ale teď mi připadá, že jsem to věděl"

už od začátku."

Parc Monceau byl klidný, ulice před ním opuštěná, jen z několika zápraží svítilo pár světel do studeného mrholení. Všechna okna v průčelí upravených a zámožných domů byla temná s jedinou výjimkou rezidence André Francois Villierse, legendy ze Saint-Cyru a Normandie, člena francouzského Národního shromáždění... vraha své manželky. Z oken nad vchodem a nalevo od něj se linulo tlumené světlo. Byla to okna ložnice, kde pán domu zabil paní domu, kde starý voják, štvaný vzpomínkami, uškrtil atentátníkovu dčvku.

Villiers nevyslovil hlasitě souhlas s ničím, co mu Bourne navrhoval. Byl příliš ochromen, než aby mohl reagovat. Avšak Jason mu dokázal vlastní plán vnutit, protože své pokyny opakoval tak dlouho a s takovým důrazem, až ta slova pronikla telefonem do mozku adresáta. Dostaňte Carlose! Nespokojte se jen se zabijákovou dčvkou!

Dostaňte toho člověka, který vám zabil syna! Muže, který do auta na rue du Bac nastražil pět balíčků dynamitu a zabil posledního následovníka Villiersova rodu. To je člověk, kterého přece chcete dostat! Dostaňte ho!

Dostaň Carlose. Chyť ho do pasti. Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina. Bylo mu to teď naprosto jasné. Jiná cesta nezbývá. Na samém konci je vlastně začátek, který se mu nyní konečně zjevil. Aby přežil, musí dostat toho atentátníka - jestli selže, je z něho mrtvola. Stejně tak by skončil život i Marie St. Jacquesové. Zničili by ji, uvěznil i možná i zabili. To vše jenom proto, že mu věřila a že ho milovala. Měla na sobě Kainovo znamení a nesnáším, jež působila již svou existencí, bylo možno zabránit její likvidaci. Stala se jakousi nádobkou s nitroglycerinem balancující na visuté hrazdě uprostřed neznámého skladiště výbušnin. Nabízelo se řešení. Použít záchranou síť. Odstranit ji. Kulka do hlavy by veškerou výbušninu dokonale neutralizovala. Je jí třeba zabránit v jakémkoliv kontaktu.

Bylo toho tolik, čemu Villiers musel porozumět, a zbývalo tak málo času. Celé vysvětlování bylo navíc limitováno jak Jasonovou neexistující pamětí na jedné straně, tak i současným stavem mysli starého vojáka na straně druhé. Bylo třeba nalézt optimální vyváženost a upravit dávkování pravdy podle časových možností i podle toho, do jaké míry bude generál schopen okamžitě spolupracovat. Tomu Jason dokonale rozuměl. Žádal od muže, který si nadevše vážil své cti, aby světu lhal. Aby toho byl Villiers schopen, musel být účel takového jednání doslova monumentálně čestný. Dostaň Carlose!

Do generálova domu se dalo vejít ještě i dalším vchodem v přízemí, za vraty vpravo od hlavního schodiště, kudy byly dováženy zásoby do kuchyně. Villiers souhlasil s tím, že nechá vrata i domovní dveře odemknuty. Bourne se ani nenamáhal generálovi sdělit, že je mu to jedno, protože by se do jeho domu stejně dostal. Šlo pouze o to, s jak velkou škodou ten jeho plán počítá. Předně tu však bylo riziko, že Villiersův dům bude pod dohledem. Carlos měl řadu dobrých důvodů, aby takové sledování nařídil, i řadu stejně dobrých důvodů, aby to neudělal. Po zvážení všech aspektů se atentátník mohl rozhodnout držet se co nejdále od domu Angélique Villiersové, aby některý z jeho mužů nebyl náhodou chycen. V takovém případě by se totiž mohla pozornost obrátit k němu a odhalit jeho spojení s Parc Monceau. Avšak je třeba uvážit, že mrtvá Angélique byla jeho sestřenicí a milenkou... jedinou osobou na světě, na níž mu záleželo. Jak pravil Philippe d'Anjou.

D'Anjou! Samozřejmě, že tam bude nějaký pozorovatel - nebo i dva, či deset! Jestli se d'Anjou dostal z Francie, tak mohl Carlos očekávat to nejhorší. Bývalého vojáka z kolonií lze nyní zlomit a každé jeho slovo může být využito k odhalení Kaina. Kde? Kde ti Carlosovi muži asi jsou? Jazona napadlo, jaký by to byl paradox. Kdyby právě tuto noc nebyl v okolí Parc Monceau nikdo z Carlosových lidí, byl by celý jeho plán odsouzen k nezdaru.

Ukázalo se, že plán je použitelný, jelikož tu byli. Hlídkovali ve stejném autě, jaké před pouhými dvanácti hodinami s takovým spěchem projíždělo branou Louvru. Seděli v něm dokonce stejní dva muži - zabijáci. Sloužili jako záloha jiných zabijáků. Auto teď stálo asi patnáct metrů od Villiersovy rezidence na levé straně ulice, odkud vrahové měli dokonalý výhled na dům. Jsou však ti dva chlapi zaboření do sedadel a ostražitýma očima pozorující okolí jedinými strážci? To Bourne nevěděl. Auta lemovala obě strany tiché ulice. Jason se krčil ve stínu rohového domu, napříč přes ulici od čekajícího auta. Věděl, co je třeba udělat, ale nebyl si jistý jak. Potřeboval nějak odpoutat jejich pozornost, způsobit dostatečný rozruch, který by Carlosovy muže nalákal a odehnal případné ostatní pistolníky v ulici nebo na střeších či za temnými okny.

Oheň. Nečekávaný oheň. Někde mimo Villiersův dům, ale přitom dost blízko, aby dokázal otřást celou tou tichou, opuštěnou, stromy lemovanou ulicí. Rozruch... sirény; výbušniny... exploze. To by se dalo zařídit. Byla to pouze otázka vybavení.

Bourne se opatrně kradl zpět, za roh do vedlejší ulice. Rozběhl se k nejbližšímu domovnímu výklenku. Tam se zastavil, svlékl sako a plášť. Pak si sundal košili a od límce až k pasu z ní vytrhl pruh látky. Sako i kabát si opět oblékl, ohnul kloupy a kabát si zapnul. Košili držel v ruce. Vyhlédl ze svého úkrytu do deště a pohledem přešel anonymní ulici.

Potřeboval benzin, ale tady je v Paříži, kde většina nádrží bývá zamčená. Většina, ale jistě ne všechny. Někde mezi auty podél obrubníku musí nějaké nezajištěné víčko být.

Pak náhle uviděl přesně to, co potřeboval. Stálo to přímo před ním na chodníku, řetězem připoutané k železnému zábradlí. Malý motocykl, o něco větší než skútr, menší než bicykl, s benzinovou nádrží tvaru kovové bubliny mezi řídítky a sedlem. Víčko bylo zajištěno řetízku, ale téměř jistě nebylo zamčené. Osm litrů benzínu je něco jiného než čtyřicet litrů v nádrži automobilu. Riziko krádeže je nutné poměřovat možnou mírou zisku a cena dvou galonů se sotva může rovnat nebezpečí pětisetfrankové pokuty.

Jason se přiblížil k mopedu. Rozhlédl se na všechny strany. Nikoho neviděl a jediným zvukem v tiché ulici bylo šumění deště. Položil ruku na benzinový uzávěr a pootočil jím - pohnul se docela volně. Navíc byl nalévací otvor našťestí poměrně široký a hladina benzínu téměř dosahovala k okraji. Jason víčko znovu přiklopil, ale zatím ještě nebyl připraven košili namočit. Potřeboval totiž ještě něco.

Nalezl to hned na dalším rohu, těsně vedle kanálu. Byla to částečně uvolněná dlažební kostka, vylomená ze svého

místa léta trvajícím nárazy neopatrných řidičů najíždějících na obrubník. Několika kopnutími do spáry vedle drsné zdi ji uvolnil docela. Zdvihl ji spolu s několika malými úlomky a vydal se zpět k motorce. Drobné kousky kamene strčil do kapsy, kostku nesl v ruce. Potěškával ji a s její vahou porovnával sílu vlastní paže. Půjde to, vše plně vyhovovalo. O tři minuty později pomalu vytáhl benzinem nasáklou košili z nádrže. Výpary se mísily s deštěm, na prstech mu zůstávaly zbytky oleje. Pak látkou obalil dlažební kostku a převázal ji rukávy košile. Pevně zatáhl. Střela byla připravena k odpálení. Byl hotov.

Kradmo se připlížil zpět na roh Villiersovy ulice. Oba muži v autě stále seděli zabořeni hluboko do předních sedadel. Pozornost soustředili na Villiersův dům. Za jejich vozem stála tři další auta, malý mercedes, tmavohnědá limuzína a bentley. Přimo přes ulici byla za bentleym budova z bílého kamene. Její okna byla zasazena do černě natřených rámtů. Z chodby uvnitř prosvítalo světlo, jež se odráželo v křídlových arkýřových oknech po obou stranách schodiště. Levé okno vedlo nejspíš do jídelny, protože v zrcadle rokokového přiborníku osvětleném další lampou bylo jasně vidět židle a dlouhý stůl. Okna této jídelny s překrásným výhledem do malebné, bohaté pařížské ulice budou vyhovovat. Bourne sáhl do kapsy a vytáhl kámen. Ten byl sice nejméně čtyřikrát menší než benzinem nasáklý projektil, ale bude muset stačit. Pomalu se posunul kolem nároží, pak se rozmáchl a hodil kámen co nejvýš a nejdál za parkující auto. Ozvala se rána, jež se rozlehla celou ulicí. Následovalo několik dalších klepnutí, to jak kámen poskakoval po kapotě, až se od ní naposledy odrazil a spadl na zem. Oba muži v autě nadskočili. Ten vedle řidiče otevřel dvířka a vyrazil pravou nohou na chodník s revolverem v ruce. Řidič stočil okénko a pak rozsvítil reflektory. Paprsky se jen oslnivě odrážely od chromu a laku auta před nimi. Byla to pitomost, která pouze demonstrovala strach hlídky v Parc Monceau. Ted' Jason přeběhl ulici. Neustále pozorně sledoval oba muže, kteří si rukama clonili oči a mezi prsty se snažili prohlédnout okolní záři.

Jason doběhl k zadnímu kufru bentleye, dlažební kostku držel v podpaždí, v levé ruce krabičku sirek a v pravé několik zápalek. Sklonil se k zemi, škrtl, položil kámen na zem a pak ho nadzvedl za rukávy košile. Poté přiblížil hořící zápalku k nasáknuté látce. Ta okamžitě prudce vzplála.

Jason se rychle zvedl, rozhoupal kámen zabalený v košili, vrhl se po chodníku vpřed a vši silou vyslal svůj projektil směrem do klenutých oken. Když kámen zasáhl cíl, již uháněl za roh budovy.

Do ticha deštivé ulice se ozvalo tříštění skla. Bourne pospíchal nalevo přes úzkou uličku a pak zpět k bloku Villiersova domu. Tam se znovu skryl do stínu. Mezitím se již oheň začal rozšiřovat. Rozdmýcháván větrem vanoucím rozbitým oknem přeskočil na závěsy. Během třiceti vteřin se z místnosti stala hořící pec. Velikost ohně ještě umocňoval jeho odraz v zrcadle. Ozvaly se výkřiky a nejprve v nejbližším, ale pak i ve vzdálenějším okolí se začala rozsvěcovat okna. Za necelou minutu se chaos uspokojivě rozšířil. Dveře hořícího domu se rozletěly a objevily se v nich postavy lidí - starší muž v noční košili a žena v negligé, s jednou trepkou na noze. Oba jevíli známky nejvyšší paniky.

Začaly se otevírat i další dveře a objevovali se další lidé. Ještě celí rozespali se připojovali k všeobecnému zmatku.

Někteří se rozběhli k domu, odkud nyní již šlehal plameny - u jejich souseda se něco děje! Jason přeběhl křížovatku. V tu chvíli byl jen další postavou v houstnoucím davu. Zastavil se na místě, odkud jen před několika okamžiky vyrazil. Zůstal stát na rohu budovy a snažil se rozpoznat, kde se nacházejí Carlosovi muži.

Nemýlil se. Ti dva žoldáci v autě nebyli jedinými hlídači v Parc Monceau. Vedle auta dávali nyní hlavy dohromady čtyři muži. Rychle a tiše se radili. Ne, bylo jich pět. K autu totiž právě po chodníku rychle přicházel další.

Náhle se rozječely sirény. Přibližovaly se a ozývaly stále hlasitěji. Pět mužů znejistělo. Musí se rychle rozhodnout, protože všichni zůstat nemohou. Možná musí brát v úvahu i své trestní záznamy z minulosti.

Konečně došli k jakési shodě. Zůstane jen jeden muž - byl to ten poslední přichozí. Ten přikývl a rychle se vydal přes ulici k Villiersovu domu. Ostatní se nasoukali do auta a ve chvíli, kdy do ulice vjížděl hasičský vůz, vyrazili od obrubníku a bleskově se protáhli vedle rudého monstra, které přijíždělo v protisměru.

Na místě zůstala poslední překážka - pátý muž. Jason oběhl budovu, až ho uviděl stát asi uprostřed mezi nárožím a Villiersovým domem. Šlo ted' především o správné načasování a využití momentu překvapení. Bourne se dal do klusu, na první pohled podobný těm ostatním lidem, kteří se sbíhali k ohni. Hlavu měl lehce pootočenou dozadu, takže běžel tak trochu pozpátku. Dokonale splýval s okolím. Lišil se pouze směrem svého pohybu. Proběhl kolem hlídkujícího muže, ten si ho zatím vůbec nevšiml. To by se však zajisté změnilo v okamžiku, kdyby pokračoval až k vratům Villiersova domu nebo se dokonce snažil je otevřít. Muž na hlídce neustále otáčel hlavu oběma směry. Byl znepokojený, ohromený a možná i trochu vystrašený tím, že zůstal na místě jako jediný strážce. Stál před nízkým zábradlím u brány a zároveň vchodu do dalšího procovského domu v Parc Monceau.

Jason se zarazil. Udělal dva rychlé úkroky směrem ke stojícímu muži. Pak se prudce otočil na levé noze a pravou zasáhl lumpa doprostřed těla. Ten se po hlavě svalil přes nízké zábradlí. Dopadl na úzký betonový chodníček a začal křičet.

Bourne přeskočil zábradlí a pravou pěstí i oběma nohama vyrazil prudce před sebe. Přistál na mužově hrudníku. I když ucítil, jak pod jeho vahou praskají žebra, završil svůj útok ještě ranou do mužova hrdla. Carlosův zabiják celý zhadrovatěl. Bylo prakticky jisté, že se mu vědomí nevrátí ještě dlouho potom, co ho někdo odveze do nemocnice.

Jason ho rychle prohledal. V pouzdru připevněném přes hrudník našel jediný revolver. Bourne ho vytáhl a zastrčil do kapsy kabátu. Hodlal ho předat Villiersovi.

Villiers. Cestu k němu měl konečně volnou.

Vystoupal po schodech do třetího patra. Když byl již zhruba uprostřed schodiště, uviděl pod dveřmi do ložnice pruh světla. Za těmi dveřmi se skrýval muž, který je jeho jedinou nadějí. Jestli někdy ve svém životě - ať už v části, kterou si pamatoval, nebo v době zapomnění - potřeboval opravdu někoho přesvědčit, pak to bylo nyní. Jeho snaha byla nyní naprosto upřímná, nebude z něj mluvit žádný chameleon. Vše, čemu věřil, vycházelo ted' z faktů. Carlos je nucen za ním přijít. To je jisté. Ale bude to past.

Když se konečně dostal do poschodí, vydal se po chodbě vlevo, směrem k ložnici. Na okamžik se zastavil, snažil se ztlumit ozvěny bušení v prsou. Ozývalo se však stále hlasitěji a rychleji. Řekne jen část pravdy, nikoliv celou pravdu. Nechtěl si nic vymýšlet, pouze něco opomenout.

Dohoda... kontrakt... se skupinou lidí - čestných mužů - co šli po Carlosovi. To je vše, co Villiersovi musí prozradit. To je také vše, co bude muset Villiers pochopit. Nehodlá se generálovi světovat, že má co do činění s člověkem postiženým amnezií. Ztráta paměti by se mohla vykládat třeba i jako ztráta cti. Toto by legenda ze Saint-Cyru, Alžírka a Normandie těžko akceptovala. Určitě ne teď, na konci svého života.

Ach, Bože, ta rovnováha je tak vratká! Hranice mezi vírou a nedůvěrou bude žalostně úzká... stejně tenká, jako pro živoucí mrtvolu, která se nejmenuje Jason Bourne.

Otevřel dveře a vstoupil do místnosti, do toho soukromého pekla starého muže. Venku za zataženými závěsy se ozývaly sirény a výkřiky davu. Byl to hluk diváků v neviditelné aréně. Vysmívali se čemusi neznámému, aniž by chápali jeho příčiny.

Jason za sebou zavřel dveře a zůstal bez hnutí stát. Veliká místnost byla potměšilá, jediné světlo vycházelo z osamocené noční lampičky. Bourneovým očím se naskytl pohled, o který ani v nejmenším nestál. Villiers přesunul křeslo s vysokým opěradlem, a tak nyní seděl u nohou postele a zíral na mrtvou ženu nataženou na pokrývce. Bronzová hlava Angélique Villiersové spočívala na polštáři, oči doširoka vytřeštěné z očních důlků. Krk měla oteklý a na hrdle byly patrný purpurové skvrny a rozsáhlé pohmožděniny. Tělo leželo stále ještě prohnuté a nápadně kontrastovalo se vzpřímenou hlavou. Postavu měla v posledním divokém zápasu zkroucenou, dlouhé nahé nohy napjaté, boky ztočené, roztržené negligé. Z hedvábí čnely obnažené prsy, dokonce i ve smrti plné smyslnosti. Nikdo se nepokusil tu děvku zakrýt. Starý voják seděl jako vyděšené děcko, potrestané za nějaký nepřilíš významný přestupek, zatímco obłudný zločin jako by zůstal jeho trýzniteli skryt. Odtrhl oči od mrtvé ženy a pohlédl na Bournea.

"Co se to venku stalo?" otázal se mdlým hlasem.

"Nějací muži sledovali váš dům. Byli to Carlosovi hoši - bylo jich celkem pět. Založil jsem tedy ve vašem bloku malý požár, nikdo ale nebyl zraněn. Nikdo, s výjimkou jediného člověka, který zůstal na stráži; toho jsem sejmul."

"Jste velmi vynalézavý, monsieur Bourne."

"Jsem dost vynalézavý," souhlasil Jason. "Jenže oni se vrátí. Oheň bude za chvíli uhašen a oni přijdou zas. Možná se objeví ještě dříve, pokud si to Carlos dá všechno dohromady. Myslím, že mu to dojde. Jestli ano, pak sem někoho pošle. Samozřejmě sem nepřijde on sám, ale někdo z jeho zabijáků sem určitě dorazí. Až vás ten člověk najde... a až najde ji... zabije vás. Carlos ji sice ztratí, ale přesto zvítězí. Vyhraje vlastně dvakrát, protože nejdříve vás jejím prostřednictvím využíval, a nakonec vás zabije. Až budete mrtev, tak odsud klidně odejde. Lidé si budou moci udělat vlastní závěry, ale nevěřím, že budou pro vás příliš lichotivé."

"Jste velice přesný. A jste si absolutně jistý."

"Vím, o čem mluvím. To, co se právě chystám říct, bych vám skutečně raději zamlčel, ale není čas brát ohledy na vaše city."

"Žádné mi už nezůstaly. Povídejte, co chcete."

"Vaše žena vás ujišťovala, že je Francouzka, vidíte?"

"Ano. Pochází z jihu Francie. Její rodina žila v Loures Barouse, to je blízko španělských hranic. Do Paříže se dostala před několika lety. Žila tu se svou tetou. O co jde?"

"Setkal jste se někdy s její rodinou?"

"Ne."

"Nebyli ani na vaší svatbě?"

"Když jsme to všechno uvážili, rozhodli jsme se, že to tak bude lepší. Mohl by jim vadit náš velký věkový rozdíl."

"Co ta její teta tady v Paříži?"

"Ta zemřela, ještě než jsem se s Angélique seznámil. Kam tím míříte?"

"Vaše manželka nebyla Francouzka. Pochybuji, že kdy měla nějakou tetu v Paříži, a její rodina rozhodně nepocházela z Loures Barouse, i když se španělskými hranicemi cosi společného měla. To totiž leccos ospravedlňovalo a vysvětlovalo."

"Co tím chcete říct?"

"Byla z Venezuely. Carlosova sestřenice a od svých čtrnácti let i jeho milenka. Pracovali spolu jako tým po celou řadu let. Dozvěděl jsem se, že byla jedinou osobou na světě, o kterou Carlos stál."

"Byla to děvka."

"Byla nástrojem atentárníka. Rád bych věděl, kolik cílů pro něj navrhla. Kolik čestných mužů kvůli ní zemřelo."

"Nemůžu ji zabít ještě jednou."

"Můžete ji ale využít. Využít její smrti."

"Máte na mysli to šílenství, o kterém jste se zmiňoval?"

"Jediným šílenstvím by bylo, kdybyste takhle zahodil svůj život. Carlos by vyhrál na celé čáře. Dál by užíval svých zbraní... a balíčků dynamitu... a vy byste se stal pouhým číslem v jeho statistice. Další obětí vraždy v předlouhé řadě významných nebožtíků. Tohle by bylo bláznovství."

"Zatímco vy jste ten rozumný člověk? Chcete se přihlásit k vině za vraždu, kterou jste nespáchal? Ke smrti nějaké dívky? Necháte se pronásledovat pro něco, co jste neudělal?"

"To je jenom část mého plánu. I když součást nezbytná."

"Nepovídejte mi nic o šílenství, mladý muži. Prosim vás, odejděte. To, co jste mi pověděl, mi dodává odvahu, abych se postavil tváří v tvář všemohoucímu Bohu. Jestli se někdy dala něčí smrt ospravedlnit, pak je to ta skutečnost, že jsem ji zabil vlastní rukou. Jsem připraven pohlédnout Bohu do očí a odpřisáhnout to."

"Odepisujete se," upozornil ho Jason. Poprvé si povšiml, že generálovi deformuje kapsu saka nějaká zbraň.

"Před soud se postavit nehodlám, jestli myslíte tohle."

"No, to je tedy perfektní, generále! Ani sám Carlos by na nic lepšího nepřišel. Dokonce nebude muset ze své strany vyvinout ani žádnou námahu nebo plýtvat vlastním střelivem. Ale ti, na kterých záleží, budou bezesporu vědět, že to byl jeho čin, že to způsobil on."

"Ti, na nichž záleží, se nic nedozví. Srdce... těžká nemoc... O jazyky vrahů a zlodějů nedbám."

"A co když já řeknu pravdu? Povím, proč jste ji doopravdy zabil?"

"Kdo by vám naslouchal? I kdybyste náhodou ještě žil, abyste mohl mluvit. Nejsem žádný blázen, monsieur Bourne. Vy utíkáte před větším průšvihem, než je Carlos. Vás honí víc lidí, ne jenom jeden. Vždyť jste mi to sám potvrdil.

Nechtěl jste mi ani prozradit své jméno... prý kvůli mé bezpečnosti. Říkal jste, že až tohle všechno skončí, nebudu já stát o to, aby mě s vámi lidé viděli. To nejsou slova člověka, který by se těšil přílišné důvěře."

"Přesto jste mi ale uvěřil."

"Vysvětlil jsem vám proč," opáčil Villiers, uhnul pohledem a zadíval se na svou mrtvou manželku. "Věřil jsem vašim očím."

"Byla v nich pravda?"

"Ano, byla."

"Tak se na mě podívejte znovu. Ta pravda je tam stále. Tehdy na té silnici do Nanterre jste mi pověděl, že mě budete poslouchat, protože jsem vám věnoval život. Pokouším se to udělat znovu. Můžete odsud volně odejít a stát dál za všemi těmi věcmi, které jsou pro vás důležité a které byly důležité i pro vašeho syna. Stále ještě můžete zvítězit!... Nemylte se, že mně nemluví žádná šlechtnost. To, že zůstanete naživu a uděláte, oč vás prosím, pro mě představuje jediný způsob, jak přežít, jedinou možnost, jak zůstat na svobodě."

Starý voják vzhlédl. "Proč?"

"Řekl jsem vám, že chci Carlose, protože mi kdosi něco vzal -něco pro můj život strašně důležitého, totiž můj zdravý rozum - a on je za to zodpovědný. To je pravda - alespoň já věřím, že tomu tak je-, ale není to celá pravda. Jsou do toho zapleteni i další lidi, někteří čestní, jiní méně, a já s nimi uzavřel dohodu, že dostanu Carlose, že ho chytnu do pasti. Oni chtějí totéž, co vy. Stalo se však něco, co nedokážu vysvětlit, ani se o to nepokouším, a ti lidé si myslí, že jsem je zradil. Jsou přesvědčeni, že jsem se spojil s Carlosem, ukradl jim několik milionů a zabil některé z těch, kteří mě s nimi spojili. Mají všude své lidi a ti dostali rozkaz mě zabit. Měl jste pravdu, skutečně utíkám před větším průšvihem, než je Carlos. Pronásledují mě lidé, které neznám. Důvodem jsou ale výmysly. Já ty věci, ze kterých mě obviňují, neudělal, ale nikdo mi nechce naslouchat. Žádný pakt s Carlosem jsem neuzavřel - vy to přece víte."

"Věřím vám. Nic mi nebrání, abych ve váš prospěch například někomu nezatelefonoval. Dlužím vám to."

"Jak to chcete provést? Co jim chcete říct? Muž, kterého znám jako Jasona Bournea, se s Carlosem nespojil. Vím to, protože mi odhalil Carlosovu milenkou, která byla mou manželkou, ženu, kterou jsem usmrtil, aby nezneuctila mé jméno. Právě se chystám zavolat Sářeté a k tomu zločinu se přiznat, i když jim samozřejmě nepovím důvod, proč jsem ji zabil. Nebo proč se chystám zabít sám sebe.'... Je to tak správně, generále? Tohle jim chcete říct?"

Starý muž, jemuž teprve nyní došla základní rozporuplnost celé situace, hleděl na Bournea beze slova. Konečně ze sebe vypravil: "Pak vám tedy nemohu pomoci."

"Dobře. Prima. Carlos tedy vyhraje na celé čáře. Vaše žena vyhraje. Vy prohrajete. Stejně tak prohraje i váš syn. No tak - zavolejte tedy policii, strčte si ten zatracený revolver do huby a ustřelte si tu svou zatracenou hlavu! Tak dělejte! To přece chcete! Ulevte si, lehněte si na zem a zemřete! K ničemu jinému se už stejně nehodíte. Jste starý dědek schopný jediné sebelitosti. Bůh sám ví, že na Carlose nestačíte. Nestačíte na chlapa, který do auta na rue du Bac nastražil pět kusů dynamitu a zabil vám syna."

Villiersovi se roztřásl ruce a po chvíli se chvění rozšířilo až k hlavě. "Nedělejte to. Říkám vám, nedělejte to."

"To říkáte vy mně? Chcete tím naznačit, že mi to přikazujete? Dědek, který je čirou náhodou velká šarže, vydává rozkazy? No tak, na to zapomeňte! Od lidí, jako jste vy, rozkazy nepřijímám! Jste obyčejný podvodník! Jste ještě horší než všichni ti, proti kterým bojujete. Ti aspoň mají žaludek, aby udělali to, o čem mluví! Toho vy nejste schopný. Jediné, co dokážete, je uhýbat. Znáte jenom řeči a kličkování a samoúčelné ořepané kecý. Lehněte si na zem a umřete si, starouši! Ale žádné rozkazy mi dávat nebudete!"

Villiers uvolnil sevřené ruce a vyskočil z křesla. Nyní se mu chvělo již celé zmučené tělo. "Již jsem vám to řekl. Dost!"

"Nezajímá mě, co mi tu povídáte. Měl jsem pravdu, už když jsem vás poprvé potkal. Patříte Carlosovi. Byl jste jeho lokajem už za živa a budete jeho lokajem i ve své smrti."

Starý voják se bolestně ušklíbl. V patetickém, hrozivém, nicméně upřímném gestu vytáhl zbraň. "Za svůj život jsem zabil spoustu mužů. V mém povolání to bylo nevyhnutelné, i když často nepřijemné. Vás zabit nechci, ale udělám to, jestli budete znevažovat mé přání. Nechte mě být. Opusťte tento dům."

"To je skvělé. Vás snad ovládá přímo Carlosův mozek. Copak to nechápete? Jakmile mě zabijete, tak on vyhrál!" Jason postoupil o krok kupředu. Od chvíle, kdy vstoupil do místnosti, to byl jeho první pohyb. Zahlédl, jak se Villiersovy oči rozšířily, zbraň v jeho ruce znejistěla a na stěně se objevil její roztržený stín. Teď však již zbývalo jen nepatrně přitlačit na spoušť, zbraň spustí a kulka najde svůj cíl. I přes nenormálnost stávající situace svírala ta ruka zbraň celou věčností, a až přijde ten pravý okamžik, bude bezpochyby dostatečně pevná. Jestli ovšem ten okamžik nastane. To je riziko, které Bourne musí podstoupit. Bez Villierse nemá nic a bylo třeba, aby to ten starý muž pochopil. Jason náhle vykřikl: "Jen do toho! Střílejte! Zabijte mě! Poslechněte ten Carlosův rozkaz! Jste přece voják a dostal jste rozkazy. Tak je splňte!" Chvění Villiersovy ruky zesílilo. Kotníky prstů zbělely, jak postupně revolver zvedal, až mířil přímo na Bourneovu hlavu. A pak Jason uslyšel šepot vycházející z hrdla starého muže. "Jste voják... vzpamatujte se... vzpamatujte se..."

"Cože?"

"Jsem voják. Kdosi mi to v poslední době připomněl, někdo vám drahý." Villiers mluvil potichu. "Zahanbila starého bojovníka tím, že mu připomněla, kým je... kým byl. Říká se, že jste velikán. Věřím tomu." Měla tolik zdvořilosti, že mi pověděla i toto. Někdo jí o mně řekl, že jsem hvězda, a ona tomu uvěřila. Mýlila se - všemohoucí Bože, jak jen se mýlila - ale já se o to pokusím." André Villiers sklonil zbraň. V jeho rezignaci byla určitá důstojnost. Důstojnost vojáka.

Hvězdy. "Co mám udělat?"

Jason začal znovu dýchat. "Přimějte Carlose, aby po mně šel. Ale ne tady, ne v Paříži. Dokonce ani ne ve Francii."

"Kde tedy?"

Jason neochvějně pokračoval. "Můžete mě dostat ze země? Měl bych vás upozornit, že po mně jdou. Mé jméno i popis jsou teď na každé pasové kontrole a na každém hraničním přechodu v celé Evropě."

"Neprávem?"

"Neprávem."

"Věřím vám. Existují jisté možnosti. Vojenský rada - Conseiller Militaire - má určité možnosti a použije jich, když ho o to požádám."

"I s mou falešnou totožností? I bez příslušného vysvětlení?"

"Moje slovo postačí. Má svou váhu."

"Další věc. Ten váš pobočník, o němž jste se zmínil. Věříte mu - opravdu mu věříte?"

"Na život i na smrt. Mezi všemi lidmi jenom jemu skutečně věřím."

"Věříte mu i na život někoho jiného? Život někoho, o kom jste správně odhadl, že je mi drahý?"

"Samozřejmě. Proč? Chystáte se cestovat sám?"

"Musím. Ona by mě nikdy nepustila."

"Něco jí ale budete muset říct."

"Řeknu. Že budu v ilegality - tady v Paříži nebo v Bruselu nebo Amsterdamu. Ve městech, kde operuje Carlos. Ona ale musí odjet, protože na Montmartru našli naše auto. Carlosovi muži nyní prohledávají každou ulici, každý byt, každý hotel. Když teď se mnou spolupracujete, může ji váš pobočník odvézt někam na venkov - tam bude v bezpečí. Tohle jí povím."

"Musím se vás ještě na něco zeptat. Co se stane, když se nevrátíte?"

Bourne se pokusil zbavit svůj hlas omluvného tónu. "V letadle budu mít dost času. Popíšu všechno, co se stalo, všechno, co si pamatuji. Pošlu vám to a vy se rozhodnete. Zároveň s ní. Nazvala vás hvězdou. Rozhodněte se správně. Ochraňte ji."

"Jste voják... vzpamatujte se! Máte mé slovo. Nic se jí nestane."

"To je všechno, oč vás žádám."

Villiers odhodil revolver na postel. Přistál mezi pokroucenými holými nohama mrtvé ženy. Starý voják si náhle odkašlal. Jak se začal vracet do své pózy, zaznělo to opovržlivě. "Pokud jde o konkrétní věci, můj mladý vlku," pronesl s navracející se autoritou, jež působila sice poněkud nemístně, ale dostatečně jasně. "Jakou máte strategii?"

"Začněme s tím, že se nacházíte ve stavu kolapsu, jelikož jste utrpěl šok. Stal se z vás automat pohybuující se v pusté temnotě a plnící instrukce, jimž sice nerozumíte, ale řídit se jimi musíte."

"Což není od pravdy zase tak moc daleko, nemyslíte?" přerušil ho Villiers. "Tak tomu alespoň bylo do té doby, než mě jeden mladý muž s pravdomluvnými očima přinutil, abych mu naslouchal. Jak jsem se ale do tohoto pochopitelného stavu dostal? A proč?"

"Jediné, co víte - co si pamatujete - je fakt, že někdy během toho ohně vnikl do vašeho domu jakýsi člověk a udeřil vás do hlavy. Když jste se probíral, našel jste svou ženu mrtvou, uškrcenou. Vedle jejího těla ležel vzkaz. Právě tento vzkaz vás dohnal k šílenství."

"Co to bude za vzkaz?" zeptal se opatrně voják.

"Bude to pravda," odvětil Jason. "Pravda, kterou nikdy nikomu nezjevíte. Bude to o tom, čím byla Angélique pro Carlose a čím byl on pro ni. Zabiják, který ten vzkaz napsal, tu také zanechal telefonní číslo, kde si prý můžete ověřit pravdivost všeho, co jste si přečetl. Jakmile se dostatečně přesvědčíte, můžete ten vzkaz zničit a nahlásit vraždu své manželky. Ale za to, že vám ten muž vyjevil pravdu - že zabil děvku, která měla tak velký podíl na smrti vašeho syna -, si prý přeje, abyste předal jeden písemný vzkaz."

"Carlosovi?"

"Ne. On za sebe pošle prostředníka."

"Díky Bohu. Nejsem si jistý, že bych to dokázal, kdybych věděl, že je to on."

"Ten vzkaz se ale k němu dostane."

"Co v něm bude?"

"Napišu vám to. Můžete to předat spojce, kterou pošle. Vzkaz musí být naprosto přesný. V tom, co bude říkat, i v tom, co neřekne." Bourne pohlédl na mrtvou ženu a na její oteklý krk. "Máte tu nějaký alkohol?"

"Na pití?"

"Ne. K masáži. Postačí nějaký parfém."

"Určitě najdete nějaký v lékárnice v koupelně."

"Mohl byste mi ho přinést? A taky ručník, prosím."

"Co chcete dělat?"

"Přiložit prsty přesně tam, kde ležely vaše ruce. Jenom pro každý případ. I když si nemyslím, že by vám někdo nevěřil. Než to udělám, zavolejte někomu, kdo mě dostane z Francie. Důležité je správné načasování. Až zavoláte Carlosovu spojku, musím už být na odjezdu. A musí to být i dost dlouho předtím, než zatelefonujete na policii. Jinak by stačili obsadit všechna letiště."

"Myslím, že to můžu zdržet tak do svítání. Starý muž v šoku, jak jste sám povídal. O moc déle to možné nebude. Kam chcete odjet?"

"Do New Yorku. Můžete to zařídit? Mám pas na jméno George Washburn. Je to kvalitní padělek."

"To mi značně usnadňuje práci. Budete mít diplomatický status. Předem schválený na obou stranách Atlantiku."

"Jako Angličan? Ten pas je britský."

"Budete vystupovat jako pomocná síla z NATO. Využijeme známosti vojenského rady - jste součástí anglo-amerického vojenského vyjednávacího týmu. Máme zájem na vašem rychlém odletu do Spojených států, kam si jedete pro další instrukce. Není to nic neobvyklého a přitom to představuje dostatečně dobrý důvod, abychom vás mohli brisně dostat přes pasové kontroly."

"Výborně. Spojení jsem si už zjistil. V sedm ráno odlétá letadlo Air France na Kennedyho letiště v New Yorku."

"Budete v něm sedět." Starý muž se odmlčel, ještě však neskončil. Přistoupil o krok blíže k Jasonovi. "Proč chcete do New Yorku? Proč jste si tak jistý, že vás tam bude Carlos následovat?"

"To jsou dvě otázky, na které jsou různé odpovědi," pronesl Bourne. "Musím ho dostat tam, kde mě označil za vraha čtyř mužů a jedné ženy, kterou jsem ani neznal... jeden z těch mužů mi ale byl velice blízký. Myslím, že byl dokonce kousek mne."

"Teď vám nerozumím."

"Sám si tím nejsem příliš jistý. Teď na to ale není čas. Všechno to bude v písemné zprávě, kterou pro vás napíšu v letadle. Musím prokázat, že o tom Carlos věděl. Že znal tu budovu v New Yorku, kde se všechno odehrálo. Ti lidé to musí pochopit. On o tom věděl. Důvěřujte mi."

"Věřím vám. Odpovězte mi tedy na druhou otázku. Proč si myslíte, že po vás Carlos půjde?"

Jason se opět podíval na mrtvou ženu na posteli. "Je to možná jenom nějaký instinkt. Zabil jsem mu přece jedinou milovanou osobu na zemi, o kterou stál. Kdyby totéž udělal on mně, tak bych po něm šel třeba až na kraj světa."

"On se ale může zachovat praktičtěji. Myslím, že právě to byl váš argument v mém případě."

"Je tu ještě něco dalšího," odpověděl Jason a odtrhl zrak od Angélique Villiersové. "Nemá co ztratit, ale může všechno získat. Nikdo neví, jak ve skutečnosti vypadá, ale on mě od vidění zná. Přesto si ale nemůže být jistý mým duševním stavem. Sice se mu podařilo odříznout mě od mých vlastních lidí, izolovat mě a udělat ze mne cosi, čím jsem nikdy nebyl. Možná, že byl jenom příliš úspěšný, nebo jsem možná opravdu blázen, šílenec. Bůh ví, že zabít ji bylo šílené. Mé hrozby jsou evidentně iracionální. Jak moc iracionální jsem ale ve skutečnosti? Jsem iracionální, šílený a zmatený člověk. Takového lze odstranit."

"Jsou vaše hrozby skutečně iracionální? A jsou oni schopni vás odstranit?"

"Tím si nejsem jistý. Vím pouze, že nemám na výběr." Skutečně nemá na výběr. Teď na konci to je prakticky stejné, jako na začátku. Dostaň Carlose. Chyt ho do pastí. Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina. Muž i mýtus o něm se konečně spojily, stejně jako splynuly představy se skutečností. Jiná cesta neexistuje.

Uplynulo deset minut od chvíle, kdy telefonoval Marii, aby jí zalhal. V jejím hlase zaslechl tiché smíření, které pro něj znamenalo, že potřebuje čas, aby si to rozmyslela. Nevěřila mu, ale věřila v něho a navíc ani ona neměla příliš na výběr. Nemohl zmírnit její bolest, protože neměl čas. Nemá čas. Vše je v pohybu. Villiers v přízemí telefonoval na nouzové číslo francouzského vojenského rady a pokoušel se pro muže s falešným pasem zařídit odlet z Paříže pod diplomatickým krytím. Za necelé tři hodiny od této chvíle bude už tento muž nad Atlantikem a bude se blížit výročí vlastní popravky. To je ten klíč, v tom spočívá ona past. Současně to také je jeho poslední iracionální čin. Bylo třeba předstírat šílenství.

Bourne nyní stál u stolu, na který odložil pero a pečlivě pročítal slova, jež právě napsal na dopisní papír mrtvé ženy. Byla to slova, která měl ten starý, zmatený, zlomený muž zopakovat do telefonu nějakému neznámému prostředníkovi, který si pak od něj má ten papír vyžádat, aby ho předal Iljiči Ramírezu Sanchezovi.

Zabil jsem tvou čubku a pro tebe se vrátím. V džungli je jednásedmdesát cestiček, i v džungli tak husté jako Tam Quan. Přesto je tam jedna pěšina, kterou jsi přehlédl, trezor ve sklepe, o kterém jsi nevěděl - stejně jako jsi onoho dne, když jsem byl před jedenácti lety popraven, nevěděl nic o mně. Kdosi jiný to věděl a tys ho zabil. Na tom ale nezáleží. V tom trezoru jsou dokumenty. Ty mě osvobodí. Copak sis myslel, že se stanu Kainem, aniž bych si zajistil dokonalou ochranu? Washington si nedovolí dotknout se mě! Určitě bude správné, že si Kain v den Bourneovy smrti vyzvedne dokumenty, které mu zaručí dlouhý život. Odsoudil jsi Kaina. Nyní odsuzuji já tebe. Vrátím se a pak se připojíš k té své děvce.

Delta

Jason odložil papír na stůl a přešel k mrtvé ženě. Alkohol zatím vyprchal a oteklý krk mrtvolky byl připraven. Předklonil se, roztáhl prsty a přiložil je přesně tam kde se krku předtím dotýkaly ruce generála.

Bylo to šílenství.

březnové ráno, noční déšť vystřídala mlha. Několik stařen se vracelo domů z celo-noční úklidové směny kdesi v centru města a nyní unaveně procházely velikými bronzovými dveřmi chrámu. Přidržovaly se zábradlí a v rukou třímaly modlitební knížky. Po projevu zbožnosti bude následovat sladký spánek. Po něm se znovu budou věnovat otrockému přežívání denních hodin. Spolu se stařenami tudy kráčeli i ošuntělé oblečení muži - většinou rovněž dosti staří, někteří však až dojemně mladí -, přidržovali si klopky kabátů a hledali teplo uvnitř kostela. V kapsách většiny z nich se skrývaly lahve, nabízející vzácné zapomenutí a šanci přežít další den.

Jeden starý muž se nicméně téměř hypnotizovanému pohybu davu vymykal. Stařec spěchal. Ve vrásčitém, pobledlém obličejí měl vepsáno váhání, možná i strach. Nic z toho se však neobráželo ve spěchu, s jakým vyběhl po schodech, prošel dveřmi a vydal se nalevo podél řady blikajících svící do vzdálené uličky kostela. Rozhodně to nebyla hodina obvyklá pro to, aby si nějaký hříšník právě teď hodlal ulevit zpovědí. Starý žebrák přesto zamířil přímo k první zpovědnici, rozhrnul závěsy a vklouzl dovnitř.

"Pozdrav Pánbůh..."

"Přinesl jsi to?" ozval se naléhavý šepot. Silueta kněze za záclonou se chvěla hněvem.

"Ano. Strčil mi to do ruky, jako by byl ještě omámený. S pláčem mě pak poslal pryč. Kainův vzkaz spálil a prohlásil, že všechno popře, jestliže se z toho dostane na veřejnost jediné slovo." Starý muž prostrčil několik stránek dopisního papíru pod okrajem závěsu.

"Použil jejího dopisního papíru..." Atentátníkův šepot se zlomil. Silueta ruky se přiblížila k siluetě hlavy a za závěsem se ozval tlumený výkřik mučivé bolesti.

"Apeluji na tebe, Carlosi," žadonil žebrák. "Posel není vinen za zprávu, kterou přináší. Mohl jsem odmítnout vzkaz vyslechnout, odmítnout ti zprávu přinést."

"Jak? Proč?..."

"Lavierová. Sledoval ji do Parc Monceau a odtud šel za oběma ženami do kostela. Zahlédl jsem ho v Neuilly-sur-Seine, když jsem tam stál na stráž. Řekl jsem ti přece o tom."

"Já vím. Ale proč? Mohl jí přece využít sto a jedním jiným způsobem! Proti mně! Proč udělal tohle?"

"Vysvětluje to ve svém vzkazu. Zbláznil se. Zatlačili ho moc daleko, Carlosi. To se stává, už jsem to zažil. Muž funguje jako dvojitý agent a najednou ho zbaví velení. Teď už nemá nikoho, kdo by mu potvrdil původní zadání. Obě strany chtějí jen jeho mrtvolu. Třeba došlo k takovému přepětí, že už nyní ani sám neví, kdo vlastně je."

"On to ví..." V šepotu zněla tichá zuřivost. "Tím, že se podepsal jako Delta, mi dává najevo, že to ví. Oba víme, odkud to pochází, odkud pochází on sám."

Žebrák se odmlčel. "Jestli je to pravda, tak je pro tebe stále nebezpečný. Má pravdu. Washington se ho ani nedotkne. Možná, že nebudou ochotni se k němu přihlásit, ale své muže, které na něho nasadili, určitě odvolají. Je dokonce možné, že výměnou za své mlčení je přiměje i k nějaké laskavosti."

"V souvislosti s těmi dokumenty, o kterých se zmiňuje?" zeptal se atentátník.

"Ano. Za starých časů - v Berlíně, Praze, Vídni - se tomu říkalo 'definitivní splátka'. Bourne použil slova 'definitivní ochrana', to je něco podobného. Existují zřejmě dokumenty o dohodě mezi infiltrátorem a jeho původním řídicím důstojníkem. Měly posloužit v případě, že by prvotní plán a strategie selhaly a agent byl zabit nebo mu nezbyla žádná možnost konat. To je něco, co ses v Novgorodě nemohl naučit. Sověti tento způsob organizace neznají. Přesto ale všichni jejich přeběhlíci právě na tom vždycky trvají."

"Takže v těch dokumentech musí být nějaké důkazy proti němu?"

"Nějaké určitě. Obvykle o tom, kdo je manipulován. Vždy je třeba vyhnout se případným potížím, protože takové problémy ohrožují kariéru. To ti ale nemusím povídat. Sám jsi tuto techniku využíval naprosto brilantně."

"Jednasedmdesát cestiček v džungli..." pronesl Carlos nahlas, jak znovu pročetl papír před sebou. Jeho šepot byl nyní ledově klidný. "Džungle tak hustá, jako Tam Quan..." Tentokrát poprava proběhne přesně podle plánu. Jason Bourne z tohoto Tam Quanu živý nevyjde. Ať má jakékoliv jméno, Kain bude mrtev a Delta zemře za to, co udělal. Angélique - máš moje slovo." Zaklínání utichlo a atentátníkovy myšlenky se rozběhly k praktickým podrobnostem. "Měl Villiers ponětí, kdy Bourne z jeho domu mohl odejít?"

"To nevěděl. Jak jsem říkal, byl sotva při vědomí. Nacházel se skoro ve stejném šoku, jako když telefonoval."

"Na tom nezáleží. První lety do Spojených států začaly odlétat před hodinou. Ten chlap určitě bude v jednom z nich. Já budu v New Yorku s ním. Tentokrát ho ale neminu. Můj nůž, ostrý jako břitva, si na něj počká. Odříznu mu ten jeho zatracený obličej. Američani dostanou Kaina bez tváře! Pak tomu Bourneovi nebo Deltě můžou dát jméno, jaké budou chtít."

Na stole Alexandra Conklina zazvonil modře pruhovaný telefon. Jeho zvonek zněl tiše, jeho zdrženlivý zvuk byl však děsivě ostrý. Modře pruhovaný telefon představoval Conklinovo přímé spojení s místností centrálního počítače a databanky. V kanceláři však nebyl nikdo, kdo by telefon zvedl.

Důstojník CIA se náhle s kulháním zjevil ve dveřích. Ještě si nestačil zvyknout na hůl, kterou dostal minulou noc od oddělení G-2, Vrchního velitelství spojeneckých sil v Evropě SHAPE v Bruselu, kde nastoupil na vojenské letadlo do Andrews Field v Marylandu. Hněvivě hůl odhodil a přikulhal k telefonu. Oči měl z nedostatku spánku krhavé, krátce a namáhavě dýchal. Muž zodpovědný za rozpuštění Treadstonu se cítil úplně vyčerpaný. Již stačil absolvovat spoustu kódovaných telefonátů s různými odděleními tajných operací - ve Washingtonu i v zámoří -, při nichž se snažil odčinit ono šílenství posledních čtyřia dvaceti hodin. Do všech míst v Evropě rozšířil i ty nejmenší detaily informací, které se mu podařilo sesbírat v centrálních záznamech. Dále již stačil uvést do pohotovosti agenty v klíčových bodech osy Paříž-Londýn-Amsterdam. Bourne byl naživu a byl nebezpečný. Pokusil se zabít svého velícího důstojníka z Washingtonu. Nyní se může nacházet kdekoli, kam by se mohl z Paříže dostat v průběhu deseti hodin. Bylo třeba

sledovat všechna letiště i nádraží. Bylo nezbytné uvést do činnosti celou tajnou síť spolupracovníků. Najděte ho! Zabijte ho!

"Ano?" Conklin se opřel o stůl a zvedl telefon.

"Tady počítačové středisko 12," ozval se zdatný mužský hlas. "Možná, že něco máme. Alespoň to není v záznamech ministersva zahraničí."

"Co to je, proboha živého?"

"Jméno, které jste nám před několika hodinami předal. Washburn."

"Co je s ním?"

"Nějaký George P. Washburn byl dnes ráno přednostně schválený pro let Air France z Paříže do Washingtonu. I když Washburn je celkem běžné jméno. Může to být třeba nějaký obchodník s dobrými konexemi. Ale vzhledem k tomu, že ten chlápek byl na seznamu speciálně označený a protože má diplomatický status NATO, prověřili jsme si ho na ministerstvu. Nikdy o něm neslyšeli. Na probíhajících rozhovorech NATO s Francií se neúčastní žádný Washburn z žádného zúčastněného státu."

"Tak jak mohl být ksakru předem schválený? Kdo mu udělil diplomatický status?"

"Prověřili jsme to přes Paříž, nebylo to jednoduché. Zdá se, že to zařídil Conseiller Militaire - vojenský rada. Jsou to takoví tichošlápci."

"Conseiller? Jak oni můžou schvalovat naše lidi?"

"To nemusí být naši lidé nebo jejich lidé, může to být kdokoliv. Obyčejná laskavost ze strany hostitelské země a navíc jde o francouzské letadlo. Je to jeden z možných způsobů, jak získat místo v přeplněném letadle. Shodou okolností ten Washburnův pas dokonce není ani americký. Je totiž britský."

Existuje jeden lékař? Někáký Angličan jménem Washburn... To je on! Je to Delta a francouzský Conseiller s ním spolupracuje. Proč ale New York? Co na něho v New Yorku čeká? A kdo tak vysoce postavený v Paříži to všechno Deltě zařídil? Co jim asi napovídal? Ježíši Kriste! Kolik jim toho řekl?

"Kdy ten let přistane?" otázal se Conklin.

"Dnes ráno v deset třicet. O něco víc než za hodinu."

"V pořádku," pronesl muž, kterého výbuch v Meduse připravil o nohu. S bolestí vklouzl do křesla za stolem. "Právě jste mi předal zprávu a já teď chci, abyste ji celou z magnetofonového pásku vymazal. Vymažte ji. Všechno, co jste mi pověděl. Je to jasné?"

"Jasně, pane. Vymazávám, pane."

Conklin zavěsil. New York. New York? Žádný Washington, ale New York! V New Yorku ale už nic není. A Delta to ví. Jestli jde po někom z Treadstonu - jestli jde po něm -, letěl by přímo na Dullesovo letiště. Proč tedy New York?

A proč Delta záměrně užil Washburnovo jméno? To je totéž, jako by svou strategii telegrafoval předem. Musel vědět, že dříve nebo později se na to jméno přijde... Později... Poté, co se dostane do Ameriky! Delta sděluje někomu, kdo z Treadstonu ještě zbyl, že hodlá vystupovat z pozice síly. Že se nachází v postavení, kdy může prozradit samotnou operaci Treadstone, ale buhvíco ještě dalšího. Třeba celou síť, kterou jako Kain používal, monitorovací stanoviště, falešné konzuláty, které sloužily jako elektronické špiónážní stanice, a dokonce i to zatracené strašidlo Medusu. Jeho konexe uvnitř Conseiller jsou pro Treadstone dostatečným důkazem, jak vysoko je schopen se dostat. Dává tak najevo, že když je schopen proniknout do exkluzivní skupiny strategiů, nemůže ho nic zastavit. Zatraceně, zastavit ho, před čím! O co mu šlo? Shrábl přece všechny ty miliony a mohl se tedy ztratit!

Conklin zavrtěl hlavou. Bývaly časy, kdy by byl Deltu klidně nechal zmizet. Také mu to před dvanácti hodinami na pařížském hřbitově přiznal. Člověk vydrží určitou zátěž jenom do určité doby a nikdo to nevěděl lépe než Alexandr Conklin, kdysi jeden z nejlepších zpravodajských důstojníků v terénu. Jenom do určité míry - tohle licoměrné klišé o přežívání časem zvětřalo a zhořklo. Záleží na tom, jaký byl člověk předtím a co se z něho těmi lety deformování stalo. Jenom do určité... Ale Delta se neztratil! Vrátil se s dokonale šílenými prohlášeními, bláznivými požadavky... nesmyslnou taktikou, jaká by žádného alespoň trochu zkušeného zpravodajce ani ve snu nenapadla. Protože bez ohledu na to, jak explozivní informace zná, a nehledě ani na to, jak vysoko se mu podařilo proniknout, žádný duševně normální člověk by se nevracel do minového pole, obklopeného pouze nepřáteli. A ani všechno vydírání na světě by ho zpátky nepřivedlo. ...

Žádný normální člověk. Žádný zdravý člověk. Conklin se v křesle pomalu naklonil kupředu.

Já nejsem žádný Kain. Ten nikdy přece neexistoval. Já nikdy nebyl! Nebyl jsem v New Yorku... Byl to Carlos. Já ne, ale Carlos! Jestli se to, co říkáte, stalo na sedmdesáté první ulici, pak to byl on. On to ví!

Delta však přece byl v tom domě z hnědého kamene na sedmdesáté první ulici! Našli tam jeho otisky - třetího a druhého prstu pravé ruky. A nyní se vysvětluje i způsob dopravy - Air France, krytí Conseillerem... Další skutečnost: Carlos to vědět nemohl.

Některé věci se mi vybavují... obličej, ulice, budovy.

Někdy jenom představy, o kterých nevím, kam patří... Vím tisíce faktů o Carlosovi, ale nevím proč!

Conklin zavřel oči. Existovala jedna fráze, jednoduché heslo. Pocházelo z počátečního období Treadstonu. Co to bylo? Původně se používalo v Meduse... Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina. To bylo ono. Kain místo Carlose.

Delta-Bourne se stal Kainem, který představoval vějičku pro Carlose.

Conklin oči opět otevřel. Jason Bourne měl nahradit Iljiče Ramireze Sanchese. V tom spočívala celá strategie Treadstonu, sedmdesátá první. To byl základní kámen celé léčky, to byla návnada, jež měla Carlose vylákat na světlo. Bourne. Jason Bourne. Naprosto neznámý muž se jménem pohřbeným již deset let. Trosky lidského těla zanechané kdesi v džungli. On ale existoval a také tato skutečnost byla součástí strategie.

Conklin otevřel desky na svém stole, až mezi nimi našel pořadač, který hledal. Nebyl opatřen žádným jménem, jenom

iniciálami a dvěma číslicemi a černým písmenem X na znamení, že to je jediná složka s údaji o počátku Treadstonu.  
T-71 X. Zrození Treadstonu, sedmdesátá první.  
Rozevřel desky téměř s obavou, že opravdu něco uvidí.  
Datum poprav. Sektor Tam Quan. 25. březen...  
Conklinovy oči přeskočily na stolní kalendář.  
24. března.  
"Ach, Bože," zašeptal a sáhl po telefonu.

Doktor Morris Panov prošel dvojími dveřmi psychiatrického oddělení ve třetím patře nemocnice „Bethesda“ Naval Annex a přistoupil k sesterskému pultu. Usmál se na ošetřovatelku ve stejnokroji, která se probírala kartotéčnými lístky pod přísným dohledem staniční sestry, jež stála těsně vedle ní. Mladá žákyně zjevně někam špatně založila chorobopis nějakého pacienta a její nadřizená to rozhodně nehodlala přejít bez povšimnutí.

"Nenechte se mýlit přísností naší Annie," prohodil Panov s úsměvem k nervóznímu děvčeti. "Pod těma chladnýma, nelidskýma očima se skrývá srdce z čisté žuly. Ta vaše pacientka z pátého patra nám před dvěma týdny utekla a my všichni se báli to Annie říct."

Mladá ošetřovatelka se zachichotala, sestra ale popudlivě zavrtěla hlavou. Na stolku pod pultem zazvonil telefon.

"Můžete to laskavě vzít, má milá?" obrátila se sestra na dívku. Ta přikývla a přistoupila ke stolku. Sestra se pak otočila k Panovovi. "Doktore Mo, jak jim mám něco nacpat do těch jejich kebulí, když jste vy nablízku?"

"Nejlépe láskyplně, Annie. Láskyplně. Ale nesmíte přitom zapomenout na svůj bič."

"Vy jste nenapravitelný. Řekněte mi, jak je na tom ten pacient z 5-A? Víím, že jste si o něj dělal starosti."

"Pořád se ještě o něho bojím."

"Slyšela jsem, že jste tu byl celou noc."

"V televizi dávali ve tři ráno film, který jsem chtěl vidět."

"Nedělejte to, Mo," pronesla staniční sestra mateřsky. "Jste ještě příliš mladý, než abyste tady skončil."

"A možná moc starý, než abych se tomu ubránil, Annie. Stejně vám ale děkuju."

Náhle Panov se staniční sestrou zaregistrovali, že ho někdo volá. Žákyně s doširoka rozevřenýma očima právě hovořila do mikrofónu.

"Doktor Panov, prosím. Telefon pro..."

"Já jsem doktor Panov," přerušil ji psychiatr pološeptem. "Nechceme, aby o tom někdo věděl. Tady Annie Donovanová je vlastně moje polská matka. Kdo to je?"

Ošetřovatelka pohlédla na lékařovu jmenovku na bílém plášti, překvapeně zamrkala a odpověděla. "Je to nějaký pan Alexander Conklin, pane."

"Opravdu?" Panov vypadal trochu vyděšeně. Alex Conklin byl jeho pacientem posledních pět let až do doby, než se oba dohodli, že se již adaptoval do té míry, že lepší to už nikdy nemůže být, což ovšem nebylo nic moc. Takových lidí existovalo mnoho a moc se toho pro ně udělat nedalo. Ať však chtěl Conklin nyní cokoliv, muselo to být dost důležité, protože volal přímo do Bethesedy, a ne do ordinace. "Kde si můžu vzít ten hovor, Annie?"

"Pokoj číslo jedna," odvětila sestra a ukázala na druhý konec chodby. "Je tam prázdné. Nechám tam ten hovor přepojit."

Panov kráčel daným směrem a přitom si uvědomoval, jak se mu po těle šíří jakýsi nepříjemný pocit.

"Potřebuju několik velice rychlých odpovědí, Mo," ozval se ze sluchátka nervózní Conklinův hlas.

"Na rychlé odpovědi nejsem moc dobrý, Alexi. Co kdybyste přišel odpoledne ke mně do ordinace a probrali bychom to ústně?"

"Nejedná se o mě. Jde o někoho jiného. Možná."

"Konec hry, prosím. Myslím, že tohle už máme za sebou."

"To není hra. Jde o supernaléhavou událost a já potřebuju pomoc."

"Supernaléhavou? To si zavolejte někoho z vašich lidí. Já jsem se přece nikdy na tuhle úroveň prověření nedostal."

"Nemohu. Tak moc je to tajné."

"Pak vám nezbyvá, než to pošeptat pánubohu."

"Mo, prosím vás! Potřebuju si jenom ověřit nějaké možnosti, zbytek si už dám dohromady sám. A nemám ani pět vteřin nazbyt. Možná, že se někde venku prohání člověk, který se chystá odpravit každý příznak z minulosti, nebo každého, koho za něj považuje. Už zabil dost důležitých lidí, ale nejsem si jistý, jestli si je toho doopravdy vědom. Pomozte mi, pomozte jemu!"

"Jestli to dokážu. Spusťte."

"Nějaký muž se po velice dlouhou dobu nachází ve značně vypjatém a vysoce stresujícím stavu a celou tu dobu se skrývá. Jeho krytí je ale pouhá vějička - velice nápadná a veskrze negativní. K udržení lákavosti této návnady musí být vyvíjen neustálý tlak. Účelem celé této operace je upoutat pozornost a nalákat cíl, v podstatě velice podobný té vějičce, předstíráním, že tento provokatér pro něj představuje skutečnou hrozbu, a tím ho vyhnat na světlo... Stačíte mě zatím sledovat?"

"Zatím ano," odpověděl Panov. "Říkáte, že na toho člověka, který představuje návnadu, byl vyvíjen trvalý tlak, aby jeho profil zůstával stále velice nápadný a negativní. V jakém prostředí žil celou tu dobu?"

"Tak brutálním, jak si jen dokážete představit."

"Jak dlouho?"

"Tři roky."

"Dobrý Bože," vydechl psychiatr. "Bez přestávky?"

"Nepřetržitě. Čtyřicet hodin denně, tři sta šedesát pět dní v roce. Tři roky. Celou tu dobu žil jako někdo úplně jiný."

"Sakra, kdy se vy blázní poučíte? Dokonce i trestanci v těch nejhorších věznicích dokáží zůstat sami sebou a dokáží mluvit s ostatními, kteří jsou také sami sebou..." Panov se zarazil, jak mu došel význam vlastních i Conklinových slov. "To jste chtěl slyšet, že?"

"Nejsem si jistý," odpověděl zpravodajský důstojník. "Je to celé nějak nejasné, zmatené, místy dokonce rozporuplné. Chtěl jsem se zeptat na tohle. Mohl by takový člověk za takovýchto okolností začít... pochybovat, že je návnadou, přijmout příslušné vlastnosti, vstříbat do sebe celý ten falešný kádrový materiál a začít věřit, že je takový skutečně?"

"Odpověď na tuhle otázku je tak zřejmá, že se až divím, že ji vůbec pokládáte. Samozřejmě by se to mohlo stát. Je to dokonce pravděpodobné. Může za to nesnesitelně dlouho trvající předstírání, které fakticky nelze vydržet, pokud se předstírání pro toho člověka nestane všední životní realitou. Je jako herec, který stále vystupuje na jevišti v nějaké nikdy nekončící hře. Den po dni, noc za nocí." Doktor se opět odmlčel, aby pak pokračoval o něco opatrněji. "Na to jste se ale vlastně neptal, že?"

"Ne," přiznal Conklin. "Půjdu ještě o kousek dál. Až za tu návnadu. Musím, je to totiž jediný způsob, který dává nějaký smysl."

"Počkejte chvíli," přerušil ho ostře Panov. "Tady byste se měl raději zastavit, protože já vám nehodlám potvrzovat takhle naslepo žádnou diagnózu. A už určitě ne pro to, k čemu směřujete. Ani náhodou, Charlie. Tím bych vám dal do ruky klacek, za který bych nemohl nést zodpovědnost - ať už za konzultantský poplatek, nebo zdarma."

"Ani náhodou... Charlie. Proč jste to řekl, Mo?"

"Co tím myslíte, proč jsem to řekl? Je to přece běžná fráze. Slyším to každou chvíli. Od děcek v džínách na rohu ulice, od šlapek v mých oblíbených hospodách."

"Jak víte, kam směřuju?" opáčil muž ze CIA.

"Už jsem pár takových knížek četl a vy vlastně nic neskrýváte. Chystáte se popisovat klasický případ paranoidní schizofrenie s rozštěpem osobnosti. To už není jenom váš muž, který se vtěluje do role návnady, ale i sám provokatér transferující svou totožnost do osoby, po níž jde. Do svého zamýšleného vzoru. A já tedy opakuji. Ani náhodou, Charlie. Bez velice podrobného vyšetření nehodlám nic podobného potvrdit. To by vám dávalo práva, která vám nenáleží. Mohly by v tom být minimálně tři důvody pro popravu. Ani náhodou!"

"Já vás nežádám, abyste cokoliv potvrzoval! Chci prostě jenom vědět, jestli je to možné. Proboha živého, Mo, tam venku se pohybuje smrtelně nebezpečný a ozbrojený muž. Zabíjí lidi, o nichž tvrdí, že je nezná, ale se kterými tři roky pracoval. Popírá, že v určitou dobu byl na určitém místě, i když jeho otisky prstů svědčí o opaku. Prohlašuje, že se mu zjevují nějaké vidiny - obličej, které nedokáže zařadit, jména, která slyšel, ale neví od koho. Prohlašuje o sobě, že nikdy nebyl návnadou. Nikdy to údajně nebyl on! Ale ve skutečnosti to byl on! Je to on! Je tohle možné? To chci vědět! Mohl ho stres a ta dlouhá doba a každodenní tlak takhle zlomit? Rozštěpit ho do tří osobností?"

Panov na chvíli zadržel dech. "Je to možné," pronesl měkkým hlasem. "Jestli ta vaše fakta sedí, pak je to možné. Víc k tomu nemůžu říct, protože ve hře je tu příliš mnoho možností."

"Děkuju vám." Ted' se odmlčel Conklin. "Ještě poslední dotaz. Řekněme, že existovalo nějaké datum - den a měsíc -, které v tom falešném kádrovém materiálu - v materiálu toho provokatéra - hrálo důležitou roli."

"Budete muset být trochu konkrétnější."

"Dobře. Bylo to datum, kdy byl popraven muž, jehož totožnost byla použita pro naši návnadu."

"Takže to datum zjevně nebylo součástí oficiálního životopisu, ale ten provokatér ho znal. Rozumím vám dobře?"

"Ano, věděl o něm. Řekněme dokonce, že u toho byl. Může si to pamatovat?"

"Ne jako provokatér."

"Ale jako jeden z těch dalších dvou?"

"Za předpokladu, že si toho byl vědom i jeho cíl, nebo že mu to prostřednictvím svého převtělení sdělil, pak ano."

"Existuje rovněž místo, kde byla celá ta strategie počata a kde byla vytvořena návnada. Kdyby se náš muž ocitl poblíž tohoto místa, a to přibližně v době onoho výročí, nepřitahovalo by ho to? Nevybavilo by se mu to v mysli a nebyl by k tomu třeba nějak váben?"

"Kdyby to bylo v určitém spojení s původním místem úmrtí, pak ano. Protože ten provokatér se tam vlastně narodil."

Ano, je to možné. Záleželo by na tom, kterou z těch tří osobností právě v tu chvíli byl."

"Co kdyby byl právě cílem?"

"Znal by to místo?"

"Ano, protože to muselo znát jeho jiné já."

"Pak by ho to zajisté přitahovalo. Bylo by to podvědomé nutkání."

"Proč?"

"Aby toho provokatéra zabil. Zabil by ve svém okolí každého, ale jeho hlavním cílem by byl ten provokatér. On sám."

Alexander Conklin položil telefon. Cítil cukavou bolest ve své neexistující noze. Myšlenky měl teď tak popletené, že musel zavřít oči, aby se vůbec dokázal znovu zorientovat. V Paříži se mýlil... na tom hřbitově na okraji Paříže. Chtěl toho muže zabít z naprosto falešných důvodů, protože ty správné důvody přesahovaly jeho schopnost chápání. Jednal se šilencem. S někým, jehož utrpení se za celých dvacet let výcviku nepodařilo objasnit, ale bylo přitom docela pochopitelné, jestliže se vzaly v potaz všechny jeho problémy a ztráty, ty nekonečné vlny násilí... vždy však ústily do bezvýchodnosti. Nikdo nic pořádně nevěděl. Nic nedávalo smysl. Někdy Carlos byl třeba dnes zabit, jen aby na jeho místo nastoupil zase další. Proč jsme to udělali... Davide?"

Davide. Konečně vyslovuji tvé jméno. Kdysi jsme byli přátelé, Davide. ... Delto. Znal jsem tvou ženu i děti. Několikrát

jsme spolu popíjeli a večereli spolu v těch dalekých místech v Asii. Býval jsi ten nejlepší důstojník zahraniční služby v celém Orientu a všichni to o tobě věděli. Měl ses stát klíčovou postavou naší nové strategie, která byla tehdy již na spadnutí. Ale pak se to stalo. Z nebes nad Mekongem přišla smrt. A tys přeběhl, Davide. Všichni jsme utrpěli nějaké ztráty, ale jen jeden z nás se stal Deltou. V Meduse. Tak dobře jsem tě neznal - po těch několika společných večerech se ze dvou lidí nemohou stát blízcí kamarádi. Ale jen málokdo z nás se proměnil ve zvíře. Tys to udělal, Delto. A teď! musíš zemřít. Nikdo si tě už nemůže dovolit nechat naživu. Nikdo z nás.

"Nechte nás o samotě, prosím," pronesl generál Villiers ke svému pobočníkovi, když se s Marií St. Jacquesovou usadil u stolku v kavárně na Montmartru. Pobočník přikývl a odkráčel ke stolu asi tři metry stranou. Vzdálil se sice, ale stále zůstal na stráž. Vyčerpaný starý voják pohlédl na Marii. "Proč jste trvala na tom, že se sejdem tady? Chtěl vás dostat z Paříže. Já mu na to dal své slovo."

"Z Paříže, daleko od místa dění," poznamenala Marie, kterou pohled na generálovu k smrti vyčerpanou tvář dojímala.

"Omlouvám se, nechci být pro vás další přítěží. Slyšela jsem tu zprávu v rádiu."

"Šílenství," poznamenal Villiers a zvedl sklenku brandy, kterou mu pobočník objednal. "Strávil jsem tři hodiny na policii, neustále jsem lhal a usvědčoval jiné muže ze zločinu, který jsem spáchal já."

"Váš popis byl dokonalý, neskutečně precizní. Podle něho jej musí poznat každý."

"Sám mi ho nadiktoval. Seděl před zrcadlem a velice zvláště si prohlížel svůj obličej. Řekl mi, že je to jediný možný způsob. Carlose lze přesvědčit jedine tak, že s tím půjdu na policii a vyvolám po něm pátrání. Samozřejmě měl pravdu."

"Měl pravdu," souhlasně přitakala Marie, "ale není v Paříži, Bruselu, ani v Amsterdamu."

"Prosím?"

"Chci, abyste mi řekl, kam odjel."

"Řekl vám to přece sám."

"Lhal mi"

"Jak si můžete být tak jistá?"

"Protože poznám, kdy mi říká pravdu. Víte, oba jsme si zvykli na to, jak co zní."

"Oba jste...? Obávám se, že vám teď nerozumím."

"Ani bych to nečekala. Vám to určitě neřekl. Když mi v telefonu lhal, mluvil tak váhavě, protože si byl jistý, že vím, že mi lže. Tehdy jsem to nechápala. Nemohla jsem se v tom vyznat do té doby, než jsem uslyšela zprávu v rozhlase. Potom i zprávu od vás a tak dále. Ten jeho popis byl tak detailní... tak dokonalý, dokonce i včetně jizvy na levém spánku. Pak jsem to pochopila. Nehodlal zůstat v Paříži, ani v okruhu nejméně osmi set kilometrů. Chystal se odjet velmi daleko - kde ten popis nebude tak moc důležitý, kam ale bude možné Carlose zavést a předat ho lidem, s nimiž Jason uzavřel smlouvu. Mám pravdu?"

Villiers postavil skleničku na stůl. "Dal jsem mu své slovo. Mám vás dopravit do bezpečí někam na venkov. Tomu, co říkáte, nerozumím."

"Tak se tedy pokusím mluvit jasněji," zareagovala Marie a naklonila se kupředu. "V rádiu byla ještě další zpráva, kterou jste zřejmě neslyšel, protože jste byl na policii nebo v izolaci. Na hřbitově blízko Rambouillet dnes ráno našli nějaké dva zastřelené muže. Jeden byl znám jako zabiják ze Saint-Gervais. Toho druhého identifikovali jako bývalého důstojníka americké špiónáže, který žil v Paříži. Byla to vysoce kontroverzní osoba. Kdysi ve Vietnamu zabil nějakého novináře a tehdy mu dali na vybranou: Buď odejde ze zpravodajské agentury, nebo půjde před vojenský soud."

"Chcete říct, že ty dva incidenty mají nějakou souvislost?" otázal se starý muž.

"Jason dostal od americké ambasády instrukce. Minulou noc měl na ten hřbitov jet. Měl se tam setkat s nějakým člověkem, který měl přiletět z Washingtonu."

"Z Washingtonu?"

"Ano. Měl tam kdysi uzavřenou dohodu s malou skupinou lidí od americké zpravodajské služby. Včera v noci se ho pokusili zabít, neboť se domnívali, že je to nezbytné udělat."

"Dobrý Bože, proč?"

"Protože mu už nemohou věřit. Nevědí, co dělal, ani kde tak hrozně dlouhou dobu byl, a on není schopen jim to vysvětlit." Marie se zarazila a krátce přivřela oči. "On neví, kým je. Stejně tak neví, kdo jsou oni. A ten muž z Washingtonu si minulou noc někoho najal, aby Jasona zabil. Nebyl ochotný ho pořádně vyslechnout, protože všichni jsou přesvědčeni, že je Jason zrádce, že jim ukradl několik milionů a zabil lidi, o kterých on nikdy v životě neslyšel. Skutečně je ani neznal. Stejně tak jim ale nemůže nabídnout pořádnou a jasnou odpověď na jejich otázky. Je to člověk, který má místo paměti jen samé útržky, z nichž ho skoro každý z něčeho usvědčuje. Má téměř dokonalou amnezii." Villiersův vrásčitý obličej ztuhl v údivu a v očích se mu zračila bolavá vzpomínka. "Z úplně nesprávných důvodů..." Tak mi to řekl. 'Mají všude své lidi... a ti dostali rozkaz mě zabít. Pronásledují mě lidi, které neznám a o nichž nevím, ani jak vypadají. Z úplně nesprávných důvodů...'"

"Z úplně nesprávných důvodů," zdůraznila Marie ta slova. Natáhla ruku přes stolek a dotkla se starcovy paže. "A opravdu mají všude své lidi, kteří mají rozkaz na potkání ho zabít. Budou na něj čekat všude, ať půjde kamkoliv."

"Jak se dozvědí, kam odjel?"

"Sám jim to řekne. To je součást jeho strategie. A až to udělá, tak ho zabijí. Skočil přímo do své vlastní pasti."

Villiers zůstal několik vteřin zticha. Cítil, jak ho zaplavuje pocit viny. Konečně se šeptem ozval. "Všemohoucí Bože, co jsem to udělal?"

"Udělal jste to, co jste považoval za správné. Nemůžete dávat vinu sobě. Ale ani jemu."

"Slíbil mi, že napíše všechno, co se mu stalo, vše, co si pamatuje... Jak bolestivá pro něj ta zpověď musí být! Nemůžu na ten jeho dopis jenom bezmocně čekat, madmoiselle. Nemůžeme tu na něj čekat. Musím vědět vše, co mi můžete

povědět. Ted' hned."

"Co mám dělat?"

"Běžte na americkou ambasádu. Přímo za velvyslancem. Ted' hned. Všechno mu řekněte."

Marie St. Jacquesová pomalu stáhla ruku a zabořila se do opěradla. Její tmavě rudé vlasy se rozprostřely po čalounění. Oči plné slz upírala do dálky. "Řekl mi, že život pro něj začal na malém ostrůvku Ile de Port Noir ve Středozemním moři..."

Ministr zahraničí hněvivě vkráčel do kanceláře ředitele konzulárních operací, což byla sekce zabývající se tajnými aktivitami. Přešel až ke stolu překvapeného ředitele. Ten se při pohledu na tohoto mocného muže nejistě zvedl, v obličeji směs šoku a úžasu.

"Pane ministře?... Neobdržel jsem z vaší kanceláře žádnou zprávu, pane. Byl bych za vámi okamžitě přišel."

Ministr hodil na ředitelův stůl žlutý blok. Na jeho první straně se skvěl sloupec šesti jmen rozmáchnutých fixem.

BOURNE

DELTA

MEDUSA

KAIN

CARLOS

TREADSTONE

"Co to znamená?" otázal se ministr zahraničí. "Co to ksakru je?"

Ředitel konzulárních operací se naklonil přes stůl. "To nevím, pane. Jsou to nějaká jména, samozřejmě. Na první pohled obsahují část abecedního kódu - Delta jako D - a nějaký odkaz na Medusu. To je stále ještě tajná záležitost, i když jsem o ní už slyšel. A předpokládám, že jméno 'Carlos' označuje toho mezinárodního teroristu. Rádi bychom se o něm dozvěděli poněkud více. Ale ta jména 'Bourne', 'Kain' a 'Treadstone' jsem ještě nikdy neslyšel."

"Tak pojd'te se mnou nahoru do kanceláře, poslechněte si záznam telefonního hovoru, který jsem právě měl s Paříží, a v tu ránu se všechno dozvíte!" vybuchl ministr. "Na tom magnetofonovém pásku jsou velice zvláštní informace, včetně zpráv o vraždách v Ottawě a Paříži i nějakého ohromně podivného ujednání našeho ministerského předsedy s jakýmsi člověkem ze CIA v Montaigne. Uvádějí se tam dokonce i jasné lži, které jsou podsouvány oficiálním představitelům cizích mocností, našim zpravodajským agenturám a různým evropským novinám - přičemž ministerstvo zahraničí o tom dokonce ani neví! Nějakým obludným podvodným trikem se falešné informace šíří do více zemí, než si vůbec dokážu představit. Můžeme se strhat, samozřejmě velice diskrétně, kvůli jakési kanadské občance - vládní ekonomce z Ottawy, kterou stíhají pro vraždu v Curychu. Dokonce nás přinutí poskytnout téhle ženě na útěku azyl a přestoupit zákon. Jestli totiž mluví pravdu, tak budeme mít zadek v kalupu. Chci vědět, co se ksakru doopravdy děje! Zrušte všechny své plánované akce - a myslím opravdu všechny. Protože tím teď strávíte celý zbytek dne, a když to bude potřeba tak třeba i celou noc, dokud se vám tohle nepodaří objasnit. Někde nám tu obchází jakýsi chlap, který sice neví, kdo je, ale který má v hlavě víc přísně tajných informací než - deset špiónážních počítačů dohromady!"

Bylo již po půlnoci, když se vyčerpanému řediteli konzulárních operací podařilo ten problém rozlousknout, ale málem selhal. První tajemník ambasády v Paříži pod hrozbou okamžitého vyhazovu z diplomatických služeb mu prozradil jméno Alexandra Conklina. Ten však nebyl k nalezení. Vrátil se sice toho rána vojenským letadlem z Bruselu do Washingtonu, ale z Langley se odepsal ve 13.22 hodin a nikomu nezanechal telefonní číslo, na němž by ho bylo možné zastihnout. Byl naprosto nedosažitelný, dokonce i v eventuálním naléhavém případě. A podle toho, co se ředitel o Conklinovi dozvěděl, to bylo hodně zvláštní chování. Tento muž ze CIA je totiž eso. Má na starosti řízení různých individuálních akcí v případech, kdy se jedná o zběhnutí či vlastizradu. Existuje příliš mnoho lidí na příliš mnoha místech celé zeměkoule, kteří od něj v kteroukoliv chvíli mohou vyžadovat různá schválení, či naopak zamítnutí případné akce. Bylo tedy neobvyklé, že takto vědomě na dobu dvanácti hodin přerušil veškeré možné spojení. Stejně neobvyklá byla i skutečnost, že záznamy jeho telefonních hovorů za poslední dva dny byly kompletně vymazány. CIA přitom ohledně těchto záznamů dodržuje velice přísná pravidla. Novým příkazem současného režimu je požadavek přesně zjištělné odpovědnosti. Jednu skutečnost se ředitel konzulárních operací nicméně dozvěděl: Conklin má cosi společného s Medusou.

Nato začal ředitel za použití hrozby různých nepříjemných protiopatření ze strany ministerstva zahraničí vymáhat možnost, aby si prostřednictvím uzavřeného spojení mohl prohlédnout záznamy Conklinových hovorů za posledních pět týdnů. Agentura mu po určitém váhání vyhověla, takže ředitel nyní již dvě hodiny sedí před obrazovkou, na které se záznamy promítají. S techniky v Langley se domluvil na opakování celé smyčky tak dlouho, dokud je nezaráží. Záznamy obsahovaly osmdesát šest logicky vysvětlitelných a pochopitelných telefonátů, objevilo se v nich jméno Treadstone, avšak žádná odpověď. Pak se ředitel odvrátil od faktů k hypotézám. Z armádních kruhů v seznamu figuroval jeden muž, o němž zpočátku neuvažoval, jelikož byl znám svou antipatií k CIA. Conklin mu však asi před týdnem telefonoval dvakrát v odstupech přibližně dvanácti minut. Ředitel se tedy nakontaktoval na své informátory v Pentagonu a konečně padl na to, po čem pátral: objevil Medusu.

Účastníkem tajné operace Medusa, která stále podléhá utajení, byl mimo jiné i brigádní generál Arthur Crawford, v současnosti velící důstojník databanky vojenské rozvědky, dřívější velitel v Saigonu.

Ředitel zdvihl sluchátko telefonu v konferenční místnosti. S okolním světem byl propojen přímo, a ne přes ústřednu. Vytočil domácí generálovo číslo ve Fairfaxu. Na čtvrté zazvonění se generál ozval. Muž z ministerstva zahraničí se

představil a požádal generála, aby mu kvůli ověření zavolal zpět na ministerstvo.

"Proč bych měl něco takového dělat?"

"Týká se to záležitosti, která spadá pod operaci Treadstone."

"Zavolám vám zpátky."

Telefon se ozval za osmnáct vteřin a během dalších dvou minut ředitel seznámil volajícího s hrubými obrysy informací, jež mělo ministerstvo k dispozici.

"Není v tom nic, o čem bychom nevěděli," poznamenal brigádní generál. "Od začátku se v tom angažoval kontrolní výbor a do týdne od svého založení podal Oválné pracovně předběžné výsledky šetření. Náš cíl odůvodňoval použité prostředky, o tom vás mohu ujistit."

"Rád bych tomu věřil," odpověděl muž z ministerstva. "Má to něco společného s tou záležitostí v New Yorku před týdnem? S tou věcí Elliota Stevense, majora Webba a Davida Abbotta? Při které došlo, řekněme, k poměrně značné změně okolností?"

"Vy o té změně víte?"

"Jsem vedoucí konzulárních operací, generále."

"Ano, můžete to tedy vědět... Stevens nebyl ženatý a zbývající to pochopili. Raději jsme celou záležitost prezentovali jako loupežnou vraždu. Má odpověď je tedy kladná."

"Aha... Ten váš muž Bourne přiletěl včera ráno do New Yorku."

"Já vím. Víme to - tedy Conklin a já. My představujeme dědice."

"Byl jste s Conklinem ve styku?"

"Naposledy jsem s ním hovořil kolem jedné hodiny dnes odpoledne. Hovor se nezaznamenával, upřímně řečeno, on na tom trval."

"Z Langley se odepsal a nezanechal žádné číslo, na kterém by ho bylo možné zastihnout."

"O tom vím také. Ani se o to nepokoušejte. Se vši úctou vyřídíte tajemníkovi, aby do toho nestrkal nos. Vy také ne. Vůbec se do toho nepleťte."

"My už do toho ale zapletení jsme, generále. Diplomatically v tom lítáme kvůli jedné Kanaďance."

"Proboha proč?"

"Byli jsme k tomu donuceni. Ona nás k tomu přinutila."

"Tak ji držte v izolaci. Musíte! Vyřešit to máme my, my za to budeme taky zodpovědní."

"To byste měl trochu blíže vysvětlit."

"Jedná se o jednoho šilence. Jde o složitý případ schizofrenie. On je svým způsobem krácející popravčí četa. Na jeden záťah je schopný odpravit i pěknou řádku nevinných lidí. Stačí k tomu jediná exploze v jeho hlavě. Třeba ani on sám neví proč."

"Jak to víte?"

"Protože už takhle zabíjel. Ten masakr v New Yorku - to byl on. Zabil Stevense, Mnicha, Webba - především Webba - a ještě dva další lidi, o nichž jste nikdy neslyšel. Teď už tomu celému rozumíme. Víme sice, že za to není zodpovědný, ale to nic na celé skutečnosti nemění. Nechte nám ho. Nechte ho Conklinovi."

"Bournea?"

"Ano, Máme důkazy. Jeho otisky potvrdilo FBI. Byl to on."

"Chcete říct, že váš muž by na místě činu zanechal otisky prstů?"

"Stalo se to."

"To by přece neudělal," pronesl nakonec muž z ministerstva.

"Cože?"

"Povězte mi, jak jste přišli na toho šilence? Na tu diagnózu těžké schizofrenie, nebo co to k čertu má být?"

"Conklin hovořil s psychiatrem - jedním z nejlepších, který je uznávanou kapacitou na různé psychické stresy a zhroucení. Alex mu popsal anamnézu - a byl to pořádně brutální příběh. Ten doktor nám pak naše podezření, vlastně Conklinovo podezření, potvrdil."

"Potvrdil?" zeptal se ředitel ohromeně.

"Ano."

"Na základě toho, co mu Conklin řekl? Toho, co si myslí, že ví?"

"Žádné jiné vysvětlení není možné. Nechte nám ho. On je náš problém."

"Jste blázen, generále. Měl byste se držet své databanky, nebo ještě raději zůstat třeba u trochu primitivnějšího dělostřelectva."

"To беру osobně."

"Berte to osobně, jak je libo. Jestli jste opravdu udělal to, co si myslím, třeba vám nezbude nic jiného, než mít na sebe zlost."

"To vysvětlíte," vyzval ho Crawford drsně.

"Nejednáte s žádným bláznem, ani s případem šílenství, ani s nějakou zatraceně složitou schizofrenií, o které bezpochyby víte asi zrovna tak málo jako já. Máte co činit s případem amnezie, s člověkem, který se celé měsíce snaží zjistit, kdo je a odkud se sem dostal. A podle záznamů telefonátů, které máme tady k dispozici, jsme přesvědčeni, že se vám to, tedy Conklinovi, pokusil několikrát sdělit. Conklin ho ale neposlouchal. Neposlouchal ho nikdo z vás. Vy jste toho muže vyslali na tři roky trvající tajnou operaci - tři roky! -, aby vypudil na světlo Carlose. Když se ale vaše strategie sesypala, začali jste se bát toho nejhoršího."

"Amnezie?... Ne, mýlíte se! Mluvil jsem s Conklinem, ten mu naslouchal. Vy tomu nerozumíte. Oba jsme znali..."

"Nechci slyšet žádná jména!" skočil mu do řeči ředitel konzulárních operací.

Generál se odmlčel. "Oba jsme znali... Bournea... před několika lety. Myslím, že víte odkud, sám jste to jméno vyslovil. Byl to ten nejpodivnější chlap, jakého jsem kdy potkal. K paranooidnímu jednání měl stejně blízko, jako kdokoliv jiný z té jednotky. Podstoupil úkoly a rizika, která by nikdo jiný nezvládl. Přesto za to nikdy nic nechtěl. Tak hluboce nenáviděl."

"To má být důvod, proč ho o deset let později považujete za kandidáta na psychiatrické oddělení?"

"O sedm let později," opravil ho Crawford. "Pokusil jsem se zabránit výběru jeho osoby pro Treadstone. Ale Mnich mě ujistil, že on je ten nejlepší. S tím jsem nemohl nesouhlasit, alespoň pokud šlo o jeho zkušenosti a schopnosti. Přesto jsem ale veřejně protestoval. Podle psychologického vyšetření to byla hraniční osobnost - víme proč. Nakonec se ukázalo, že jsem měl pravdu. Za tím si stojím."

"Vy si nemáte za čím stát, generále. Vy totiž co nejdříve dopadnete na tu svoji železnou prdel. Protože Mnich měl pravdu. Ten váš člověk je opravdu nejlepší, ať už má, nebo nemá paměť. On totiž přivádí Carlose a chystá se vám ho dodat až k domovním dveřím. Tedy, přivede vám ho, pokud ovšem Bournea mezitím nezabijete." Crawfordův krátký ostrý nádech bylo přesně to, co ředitel s obavami očekával. Přesto pokračoval. "Vy nejste schopný spojit se s Conklinem, že ne?" otázel se.

Ne"

"Conklin přešel do ilegality, že? Připravil si vlastní program, pro který převedl potřebné peníze přes třetí nebo čtvrté prostředníky, takže jejich zdroj se nedá vystopovat a jakákoliv spojitost s Agenturou nebo Treadstonem je vyloučená. A právě teď mají muži, které Conklin ani nezná, v ruce Bourneovu fotografii. Pověďte mi něco o krácejících popravčích četách. Ta vaše je právě v akci, jenomže ji nevidíte a ani nevíte, kde se odehrává. Je ale připravená - půl tuctu pušek hotových k výstřelu v okamžiku, kdy se odsouzenec poprvé objeví. Takovýhle máte scénář, nemám pravdu?"

"Asi nečekáte, že bych vám na tohle odpověděl," opáčil Crawford.

"Nemusíte. Tohle je oddělení konzulárních operací, a proto už podobné zkušenosti mám. V jednom ale máte pravdu. Tohle opravdu je váš problém, mě je právě na vaší polovině hřiště. My se vámi nenecháme ovlivňovat. Tak bude znít mé doporučení prvnímu tajemníkovi. Ministerstvo zahraničí si nemůže dovolit vědět, kdo jste zač. Považujte tenhle hovor za nezaznamenaný."

"Rozumím."

"Lituji," pronesl ředitel upřímně, když v generálově hlase uslyšel tón beznaděje. "Občas nám něco vybuchne do obličeje."

"Máte pravdu. To jsme se naučili v Meduse. Co budete dělat s tou dívkou?"

"Ještě ani nevíme, co budeme dělat s vámi."

"To je jednoduché. Budeme se chovat jako Eisenhower tehdy na tom summitu: „Jaké letadlo U-2?“ Budeme pokračovat, žádné předčasné závěry. Prostě nic. Můžeme to děvče z té šlamastyky v Curychu dostat."

"Řekneme jí to. Mohlo by to trochu pomoci. Budeme se muset omlouvat na všech stranách. Pokusíme se s ní opravdu slušně vyrovnat."

"Jste si tím jistý?" skočil mu do řeči Crawford.

"Ohledně toho vyrovnání?"

"Ne. Ohledně amnezie. Jste o tom přesvědčen?"

"Poslouchal jsem ten pásek s nahrávkami minimálně dvacetkrát, slyšel jsem jeho hlas. Ještě nikdy jsem si nebyl jistější. Mimochodem, ta žena k nám dorazila před pár hodinami. Teď se nachází v bezpečí, je pod ochranou v hotelu Pierre.

Ráno, jakmile dojdeme k rozhodnutí, jak dál postupovat, ji hodláme převést do Washingtonu."

"Počkejte moment!" Generál zvýšil hlas. "Zítra ne! Ona je tady...? Můžete mi k ní zjednat přístup?"

"Nesazte se pro sebe kopat ještě hlubší hrob, generále. Čím méně jmen zná, tím lépe. Když Bourne volal na velvyslanectví, byla s ním. Ví tedy o prvním tajemníkovi a pravděpodobně i o Conklinovi. On může padnout sám, vy se od toho držte dál."

"Právě jste mě vyzval, abych se také zúčastnil."

"Takhle ale ne. Jste slušný člověk, stejně jako já. Oba jsme profesionálové."

"Vy mi nerozumíte! Máme jeho fotografie, to je pravda, ale ty se mohou ukázat jako naprosto neúčinné. Jsou už tři roky staré a Bourne se hodně změnil, drasticky se změnil. Proto se na scéně objevil Conklin - i když nevím, kde přesně teď je. On je jediný, kdo ho viděl, i když to bylo v noci a za deště. Ta žena může představovat naši poslední šanci. Byla s ním - několik týdnů s ním žila. Ona ho přece zná. Je možné, že ho pozná dřív než kdokoliv jiný."

"Tomu nerozumím."

"Řeknu vám to tedy naplno. Mezi mnoho, skutečně mnoho Bourneových schopností patří také jeho talent měnit vzhled. Dokáže splynout s davem, ztratit se v polích nebo mezi pár stromy tak, že ho neuvídíte. Jestliže všechno, co jste mi pověděl, je pravda, tak si to sice nemusí pamatovat, ale v minulosti jsme pro něj v Meduse používali takové označení. Jeho muži mu říkali... chameleon."

"To je váš Kain, generále."

"To byl náš Delta. Nikdo nebyl jako on. A proto nám ta dívka může pomoci. Právě teď. Nechte mě s ní promluvit."

"Když vás k ní pustíme, veřejně uznáme, že existujete. Nemyslím, že bychom to měli udělat."

"Proboha živého, právě jste připustil, že jsme slušní lidé! Nejsme? Můžeme mu přece zachránit život! Možná. Jestli ona bude se mnou, až ho najdeme, tak ho můžeme odtamtud dostat!"

"Odtamtud? Chcete mi naznačit, že víte přesně, kde bude?"

"Ano."

"Jak to víte?"

"Protože nikam jinam nemůže jít."

"A co časový faktor?" otázal se nevěřicně ředitel konzulárních operací. "Víte snad také, kdy tam bude?"  
 "Ano. Dnes. Dnes je totiž datum jeho vlastní popravky."

35

Z tranzistorového rádia vyřvávala rocková hudba tak hlasitě, že se celý vnitřek taxíku otřásal. Dlouhovlasý řidič v rytmu hudby poťukával rukou o volant a trhal přitom bradou. Taxík se posunoval směrem na východ po široké East River Drive. Nervy byly napjaté k prasknutí, jak motory aut túrovaly naprázdno a vozy se pohybovaly kupředu v malých přiskocích, aby za okamžik opět zůstaly stát s nárazníkem přitisknutým na auto vpředu. Bylo 8.45 dopoledne, obvyklá ranní dopravní špička v New Yorku, která si označení 'dopravní' vlastně ani nezasluhovala.

Bourne se na zadním sedadle auta vklíněl do kouta a skryt pod okrajem klobouku a za tmavými brýlemi hleděl bezmyšlenkovitě okénkem na ulici lemovanou stromy. V těchto místech určitě někdy byl - ta vzpomínka byla nesmazatelná. Kráčival tu po chodníku, hleděl na štíty domů a jejich vchody, výkladní skříně i fasády porostlé břečťanem, které jako by ani nepatřily do tohoto města, přitom však dokonale ladily s touto ulicí. Již někdy v minulosti se určité podíval nahoru a povšiml si střešních zahrad, které poněkud připomínaly půvabnou zahradu vzdálenou několik bloků odsud ve směru k parku, jež se prostírala za elegantními francouzskými okny na konci velké... značně členěné... místnosti. Ten pokoj se nacházel ve vysoké úzké budově z hnědého pískovce, v jehož průčelí se až do výše třetího patra nad chodníkem zvedal široký pruh do olova zasklených oken. Okna byla z tlustého skla, v něm se lámaly paprsky a vydávaly záblesky purpurového a modrého světla. Bylo to starobylé sklo, okrasné... a neprůstřelné. K rezidenci z hnědého kamene se přicházelo po masivních schodech. Schodiště bylo staré a poněkud neobvyklé, povrch každého stupně byl zbrzděn podélnými černými vyvýšeninami, jako ochrana chodců vůči protivenstvím přírody. Boty scházející po takových schodech tedy ani na sněhu nebo ledu neklouzaly. Další jejich vlastností však byla skutečnost, že jakékoliv stoupnutí na ně automaticky spouštělo elektronické zařízení někde uvnitř. Jason znal ten dům a věděl, že se k němu právě blíží. Přijížděli na příslušné místo a ozvěna v jeho prsou se ozývala stále hlasitěji.

Každou chvíli se mu ta budova zjevila před očima. Když se nyní držel za zápěstí, uvědomoval si, proč mu před časem jiný dům v Parc Mon-ceau připadal povědomý. Ta pařížská čtvrť velice připomínala tento nedlouhý úsek Upper East Šidě. Nebýt ojedinělých, nepříliš udržovaných nezastřešených odpočívadel před domovními dveřmi či občasné vybledlé fasády, mohlo by se skoro jednat o totožné bloky domů.

V duchu zabloudil k André Villiersovi. Všechno, co si pamatoval od doby, kdy se mu vrátila paměť, sepsal na stránky poznámkového bloku, který se mu podařilo koupit ve spěchu na letišti Charlese de Gaulla. Zaznamenal vše od okamžiku, kdy kulkami proděravělý muž poprvé otevřel oči ve vlhké, omšelé místnosti na Ile de Port Noir, až po děsivá odhalení v Marseilles, Curychu a Paříži - zvláště v Paříži, kde mu na ramena padl strašidelný plášť atentátníka a kde se ukázalo, jak je mu vlastní vysoce rafinované umění zabijáka. Šlo vlastně o zpověď, i když to, co napsal, nevysvětlovalo zdaleka všechno. Byla to však pravda, alespoň jak on ji znal, která ho mohla očistit spíše až po smrti, než nyní za života. V rukách André Villierse najde dobré uplatnění a ohledně Marie St. Jacquesové bude nepochybně učiněno správné rozhodnutí. To vědomí mu propůjčovalo svobodu a volnost. Nyní ji potřeboval. Stránky vložil do zalepené obálky a z Kennedyho letiště je odeslal na adresu v Parc Monceau. Až ten dopis dorazí do Paříže, bude buď naživu, nebo mrtev. Buď on zabije Carlose, nebo Carlos zabije jeho. Někde na této ulici - tak podobné jinému bulváru tisíce mil vzdálenému - po něm půjde ten muž s širokými rameny plynule se vlnícími nad úzkým pasem. To bylo také to jediné, čím si mohl být absolutně jistý. Někde na této ulici...

Tady to je! Ranní slunce se odráželo od černě emailovaných dveří a kování z blýskavé mosazi, pronikalo tlustými tabulkami skla zasazenými v olovu. V průčelí tvořily široký, purpurově modře se lesknoucí sloup a zdůrazňovaly spíše svůj ozdobný tpyt než neprůstřelnost i proti vysokorychlostním střelám velkého kalibru. Byl na místě, a z nějakých neznámých důvodů se mu do očí začaly drát slzy a pro jakousi překážku v hrdle náhle nemohl polknout. Měl neuvěřitelný pocit, že se vrátil na místo, které bylo velice blízkou součástí jeho těla i toho, co mu zbylo z paměti. Nebyl to domov. V pohledu na tu elegantní rezidenci na East Side prázdný klid ani útěchu nenacházel. Pociťoval však cosi jiného - mocný dojem návratu. Ocítl se zpět na samotném počátku, na začátku odjezdu a stvoření, černé noci i probouzejícího se svítání. Cosi se s ním teď dělo. Uchopil se pevněji za zápěstí v zoufalém pokusu ovládnout téměř nekontrolovatelné nutkání vyskočit z taxíku a vydat se kvapně přes ulici směrem k monstrózní, tiché budově z hrubého kamene a rmačmodrého skla. Toužil vyběhnout po schodech a zabušit pěsti na těžké černé dveře.

Pusťte mě dovnitř! Jsem tady! Musíte mě pustit! Copak mi nerozumíte?

JSEM UVNITŘ!

Před očima mu vyvstaly představy a do uší ho udeřily skřípavé zvuky. Ocítl se v temné místnosti - v oné místnosti, nehybně zíral na jakousi obrazovku a v rychlém, oslepujícím sledu se mu zjevovaly i další představy...

Kým vlastně je? Spěchej. Jdeš příliš pozdě! Jsi mrtvý muž. Kde je ta ulice? Co pro tebe znamená? Koho jsi tam potkal? Co? Správně. Snaž se být co nejstručnější - říkej toho co nejméně. Tady je seznam: osm jmen. Která z nich jsou kontaktní jména? Rychle! Tady je další. Metody vražd. Které z nich jsou tvoje...? Ne, ne, ne! To mohl spáchat Delta, ne Kain! Ty nejsi Delta, ty nejsi ty! Ty jsi Kain. Jsi člověk jménem Bourne, Jason Bourne! Už jsi zase na začátku. Zkus to znovu. Soustřeď se! Potlač všechny ostatní představy. Smaž svou minulost. Už pro tebe neexistuje. Jsi pouze to, čím jsi tady, čím ses tady stal!

Ach, Bože. To přece řekla Marie.

Možná, že víš jenom to, co ti někdo řekl... Co ti opakoval znovu a znovu. Až už nic jiného nebylo... Věci, které ses dozvěděl... ale nemůžeš je znovu prožít... protože nejsou součástí tvé osoby.

Po obličejí mu stékaly krůpěje potu, pálily ho v očích. Prsty si křečovitě svíral zápěstí, jak se pokoušel zaplašit bolest a z mozku zahnat záblesky světla. Napsal Carlosovi, že se vrací zpátky pro nějaké dokumenty, které jsou jeho...

"definitivní ochranou". Tehdy mu ta fráze nepřipadala nijak významná, málem ji vyškrtl, ve snaze uvést pádnější důvod, proč se vrací do New Yorku. Instinkt mu ale napověděl, aby ten výraz ponechal. Byla to součást jeho minulosti..., i když nevěděl jaké. Teprve nyní tomu porozuměl. V tomto domě je uschována jeho totožnost. Jeho totožnost. Ať už za ním Carlos přijde, nebo ne, musí ji najít. Musí!

Náhle jako by opět zešílel! Divoce potřásl hlavou kupředu a dozadu ve snaze potlačit neodolatelné nutkání umlčet všechny ty výkřiky kolem sebe - kvílení, jež bylo jeho kvílením, jeho hlasem. Zapomeň na Carlose. Zapomeň na celou past. Dostaň se do domu! Tam to bylo, tam to všechno začalo!

Přestaň!

Ironie jeho stávající situace byla až strašidelná. V tomto domě pro něj přece neexistuje žádná definitivní ochrana, pouze definitivní vysvětlení. Ale bez Carlose to postrádalo význam. Ti, kteří ho pronásledovali, to věděli a bylo jim to lhostejné. Přáli si totiž jeho smrt. Teď ale byl tak blízko... Musí to zjistit. Tam to je, tam to bylo.

Bourne vzhlédl. Ve zpětném zrcátku ho pozoroval dlouhovýslý taxikář. "Migréna," pronesl odměřeně Jason. "Objedte blok. Pak se vraťte znovu sem. Přijel jsem na schůzku příliš brzy. Řeknu vám, kdy mě máte vysadit."

"Je to za vaše peníze, šéfe."

Dům z hnědého kamene se nyní ocitl vzadu. V pouličním provozu se objevila krátká mezera, během níž se jim podařilo dům minout. Bourne se na sedadle otočil a zadním okénkem si ho prohlížel. Záchvat ustupoval, zrakové i sluchové známky osobního rozrušení ztrácely na intenzitě a zůstávala pouze bolest. Věděl, že brzy povolí i ta. Prožil několik mimořádných minut. V těch okamžicích se mu dřívější priority poněkud pokrřivily, místo neovladatelného nutkání se objevilo znovu chladné uvažování. Přesto však ono neznámé vábení bylo jednu chvíli natolik silné, že se málem přestal ovládat. Nesmí dovolit, aby se to opakovalo. Teď je nejdůležitější ta nastražená past. Musí ten dům vidět znovu, musí si ho znovu pečlivě prohlédnout. Měl na přípravu celý den. Celý ten čas měl na to, aby si dopodrobna rozmyslel svou strategii i taktiku na dnešní noc. Nyní však potřeboval ještě jeden chladnokrevný odhad situace. Detailní plány budou následovat později. Do práce se dá ten chameleon po něm.

O šestnáct minut později bylo jasné, že ať se chystal prohlédnout si cokoli, nebylo to k ničemu. Všechno bylo náhle jinak, vše se změnilo. Fronta aut se nyní pohybovala ještě pomaleji. Ke stávajícím překážkám provozu přibyla další.

Před domem z hnědého kamene parkoval stěhovací vůz. Kolem něho stáli muži v kombinézách, pokuřovali, popijeli kávu a oddalovali tak okamžik, kdy se pustí do práce. Těžké černé dveře domu byly dokořán a ve foyer stál muž v zelené bundě s emblémem stěhovací firmy nad levou náprsní kapsou. V ruce držel poznámkový blok. Treadstone se chystal k vyklizení! Za několik hodin bude celá budova vyvržena a zbude z ní pouhá skořápka. To přece není možné! Ať toho nechají!

Jason se předklonil kupředu, v ruce držel peníze. Bolest hlavy v tu chvíli zmizela. Všechno teď bylo v pohybu. Musí se nějak spojit s Conklinem ve Washingtonu. Ne někdy později, až budou všechny šachové figurky na svém místě, ale hned teď! Conklin jim musí nařídít, aby přestali! Celá jeho strategie je založená na noční tmě... jako vždy. Proud světla z kapesni svítilny vyráží z první slepé uličky, pak další, poté dopadá na tmavou zeď a potemnělá okna. Celý sled akcí je řádně sladěný, rychlý, s neustálou změnou místa. Ke kamenné budově lze zabíjaka přilákat pouze v noci. V noci. Mělo se to všechno udát v noci! Teď ne! Vystoupil z auta.

"Hej, šéfe!" zakřičel na něj taxikář otevřeným okénkem.

Jason se k němu sklonil. "Co je?"

"Jenom jsem vám chtěl poděkovat za..."

Tlumené plivnutí. Těsně nad jeho ramenem! Následovalo nehlučné zakašlání, po něm záupnění. Bourne nechápavě hleděl na řidiče, na proud krve, který náhle začal vytékat z místa nad jeho levým uchem. Ten muž byl mrtev. Zabila ho kulka, jež byla určená jeho zákazníkovi a která přiletěla z nějakého okna v ulici.

Jason se složil k zemi, pak se vrhl doleva a několikrát se překulil směrem k obrubníku. V rychlém sledu za sebou se ozvala další dvě plivnutí. První kulka se zavrtala do karoserie taxíku, druhá narazila do asfaltu. Bylo to neuvěřitelné!

Ocitl se přímo na mušce, dříve než celý hon vůbec začal! Musí tu být Carlos. Musel už zaujmout pozici. On, nebo někdo z jeho lidí zaujal jakési vyvýšené stanoviště s dobrým výhledem, možná v nějakém okně nebo na střeše, odkud mají celou ulici jako na dlaní. Přesto však představa, že by mohl nalézt smrt kvůli náhodnému výstřelu nějakého zabíjaka odkudsi z okna nebo střechy, byla šílená. Za okamžik se přece musí dostavit policie, která zablokuje ulici a jakoukoliv past, třeba i tuto opačnou, překazí. A Carlos přece není blázen! Takhle to nejde. Bourne však na další spekulace nemá čas. Předně musí nějak vyklouznout z pasti, do níž se dostal... z opačné pastí. Musí se nějak dostat k telefonu. Carlos je tady! Nedaleko vchodu do Treadstonu! To on sám ho sem přivedl. Skutečně se mu podařilo přivést ho sem! V tom spočíval také důkaz jeho nevin!

Bleskově se zvedl a začal rychle utíkat, přitom se proplétal mezi skupinami okolních chodců. Když dorazil na roh, zahrnul doprava, kde necelých deset metrů před sebou zahlédl telefonní budku. Tady je telefon, ale současně i možný terč, budku tedy využít nemůže.

Na druhé straně ulice zahlédl lahůdkářství s malou hranatou cedulkou nad vchodem: TELEPHONE. Seběhl z chodníku a začal kličkovat mezi auty přes vozovku. Každé vozidlo mohlo nyní snadno dokončit práci, kterou si Carlos vyhradil pro sebe. Také tato ironie byla poněkud strašidelná.

"CIA je organizace v podstatě už jen shromažďující informace, pane," oznámil mu blahosklonný hlas na druhém konci linky. "Onen druh činnosti, který vy popisujete, tvoří tu nejméně běžnou součást naší práce, přestože právě ona je

nesmyslně nafukována v různých filmech a nedostatečně informovanými spisovateli."

"Zatraceně, poslouchajte mě!" přerušil ho Jason. V přeplněném obchodu těsně objímal sluchátko oběma dlaněmi.

"Jenom mi řekněte, kde je Conklin. Jde o naléhavou záležitost!"

"Kancelář vám již na tuto otázku odpověděla, pane. Pan Conklin odešel včera odpoledne a je očekáván až koncem týdne. Když tvrdíte, že pana Conklina znáte, tak jistě víte i o jeho zranění, jež ve službě utrpěl. Z tohoto důvodu též často odjíždí na fyzioterapii..."

"Můžete toho nechat? Potkali jsme se v Paříži - na jednom předměstí Paříže - předevířem v noci. Přiletěl tam z Washingtonu, aby se se mnou setkal."

"Pokud jde o tuto záležitost," přerušil ho hlas z Langley, "zatímco vás přepojovali do mé kanceláře, zkontrolovali jsme si toto vaše tvrzení. Neexistuje jediný záznam, že by se již déle než rok pan Conklin ze země vzdálil."

"Pak tedy jde o tajnou záležitost! On tam byl! Vy zřejmě čekáte na nějakou šifru, ale já žádnou neznám. Ale někdo, kdo s Conklinem spolupracuje, bude znát tato slova: Medusa, Delta, Kain... Tread-stone! Někdo je musí znát!"

"Nikdo je nezná. Ale to už vám bylo řečeno."

"Někým, kdo o tom nemá ponětí. Jsou však takoví lidé, kteří o tom vědí. Věřte mi!"

"Lituji, ale skutečně!"

"Nezavěšujte!" Existovala ještě jedna cesta. Sice příliš nestál o její užití, ale nic jiného mu nezbývalo. "Před pěti nebo šesti minutami jsem vystoupil na sedmdesáté první ulici z taxi. Kdosi mě upozoroval a pokusil se mě zlikvidovat."

"Zlikvidovat... vás?"

"Ano. Když mě oslovil řidič taxi, předklonil jsem se, abych ho lépe slyšel. Ten pohyb mi zachránil život, zato taxikář je mrtvý. Dostal kulku do hlavy. To je všechno pravda a já vím, že si to můžete snadno ověřit. Tuhle dobrou bude na místě přinejmenším půl tuctu policejních aut. Provéřte si to. Radím vám upřímně."

Ve Washingtonu se rozhostilo krátké mlčení. "Jelikož jste se sháněl po panu Conklinovi - nebo jste alespoň užil jeho jméno -, tak vás poslechnu a prověřím si to. Kde váš můžu zastihnout?"

"Zůstanu na místě. Volám na mezinárodní kreditní kartu. Byla vydána ve Francii na jméno Chamford."

"Chamford? Říkal jste..."

"Prosím vás."

"Zavolám zpátky."

Čekání mu připadalo nesnesitelné. Navíc je zhoršovala přítomnost nějakého nevlídného Araba. Neustále na něho významně zíral, jednou rukou si pohrával s mincemi a v druhé ruce držel rohlík. Drobečky se mu zachytily na jeho dlouhé, neudržované bradce. Muž z Langley se ozval asi za minutu, avšak dříve smířlivý tón hlasu byl nyní plný hněvu.

"Myslím, že tuto konverzaci ukončíme, pane Bourne, nebo Chamforde, nebo jak si říkáte. Spojili jsme se s policií v New Yorku a podle ní k žádné takové události, jak jste mi ji vylíčil, na sedmdesáté první ulici nedošlo. Ale v jedné věci jste měl pravdu. My opravdu máme možnosti ověřování. Chci vás upozornit, že na takovéto telefonní hovory existuje paragraf, podle něhož byste mohl být velice přísně potrestán. Dobrý den, pane."

Ozvalo se klapnutí a linka ztichla. Bourne nevěřícně zíral na číselník. Muži ve Washingtonu po něm pátrají celé měsíce a chtějí ho zabít kvůli jeho odmlčení, které nedokážou vysvětlit. Teď, když se jim prakticky sám vydává, když jim nabízí splnění úkolu vyplývajícího z tří roky staré smlouvy, je odmítnut. Navíc mu nehodlají naslouchat! Ale ten muž mu naslouchal. A dokonce mu i zavolal zpátky, aby popřel, že před několika málo minutami došlo k zabití. To není možné... je to šílené. Ale stalo se to.

Jason zavěsil sluchátko a přemohl náhlé nutkání bleskově vyrazit z lahůdkářství. Namísto toho se chladnokrevně vydal ke dveřím. Cestou se s omluvami vyhýbal lidem ve frontě před prodejním pultem, oči neustále upíral na skleněné průčelí obchodu, za nímž si pak pozorně prohlížel každého chodce. Jakmile vyšel ze dveří, svlékl si plášť, přehodil si ho přes ruku a nasadil sluneční brýle s masivními obroučkami ze želvoviny. Všechny tyto změny nebyly nijak významné, ale tam, kam právě mířil, se nezdrží tak dlouho, aby jeho maskování mohlo být snadno prohlédnuto. Spěšně se vydal přes křižovatku směrem na sedmdesátou první ulici.

Na opačné straně ulice se připojil k hloučku lidí čekajících na zelenou. Otočil hlavu doleva a bradu přitiskl na prsa. Ulicí se zvolna posunovala doprava, ale taxík již zmizel. Byl odstraněn ze scény s chirurgickou precizností jako nějaký nemocný, ošklivý orgán, který je třeba vyjmout z těla, aby mohly být znovu obnoveny základní životní funkce. Celá režie svědčila o profesionální dokonalosti mistra atentátů, který přesně ví, kdy a jak použít skalpel.

Bourne se rychle obrátil a kráčel směrem na jih, vydal se tedy na opačnou stranu. Musí najít nějaký obchod. Musí změnit svou kůži. Chameleon se již nemohl dočkat.

Když si Marie St. Jacquesová v apartmá hotelu Pierre sedala proti brigádnímu generáloví Irwinu Arthuru Crawfordovi, překypovala hněvem. "Vy mě neposloucháte!" obvinila ho. "Nikdo z vás mě nechce vyslechnout. Máte alespoň nějakou představu, co jste mu udělali?"

"Víme to velice dobře," zněla důstojníková odpověď. Jakousi omluvu bylo snad možno nalézt v obsahu, rozhodně však nikoliv v tónu jeho hlasu. "Mohu vám pouze zopakovat, co jsem již řekl. My teď už dost dobře nevíme, čemu vlastně máme naslouchat. Rozdíl mezi skutečností a tím, jak vše navenek vypadá, jsou nepochopitelné pro nás a nejspíš i pro něho. Když to nechápe on, proč bychom měli my?"

"Vyřešit rozpory mezi zdáním a skutečností, jak to vy nazýváte, se už pokouší sedm měsíců! A to jediné, co dokážete, je poslat za ním své lidi, aby ho zabili! On se vám to přece pokoušel vysvětlit. Co jste to za lidi?"

"Jsme nedokonalí, slečno St. Jacquesová. Nedokonalí, ale myslím, že docela slušní. Proto jsem tady. Odpočítávání už začalo a já jsem tu, abych ho zachránil, je-li to možné. Abychom ho my všichni zachránili."

"Bože, dělá se mi z vás špatně!" Marie se zarazila, zavrtěla hlavou a pak tichým hlasem pokračovala. "Udělám, cokoliv mi řeknete, to přece víte. Nemůžete se spojit s tím Conklinem?"

"Určitě můžu. Můžu se postavit na schody toho domu a zůstat tam tak dlouho, až nebude mít jinou možnost, než se ke mně přiblíží. O něj se ale nezajímáme."

"Vy chcete Carlose?"

"Možná i další."

"Co tím chcete říct?"

"Vysvětlím vám to cestou. Naším hlavním zájmem - vlastně naším jediným zájmem - je dosáhnout Deltu."

"Jasona?"

"Ano. Muže, kterého znáte pod jménem Jason Bourne."

"A který je od samého začátku jedním z vás," dodala Marie. "Nejsou tu žádné hříchy, které by bylo třeba smazávat, žádné úplatky nebo odpustky, o kterých by bylo třeba vyjednávat?"

"Žádné. Všechno se včas dozvíte, teď ale není ta pravá chvíle. Zařídil jsem, abyste mohla sedět v neoznačeném vládním autě, které bude parkovat přes ulici proti tomu domu. Budete mít k dispozici dalekohled. Znáte ho lépe než kdokoli z nás. Třeba ho zpozorujete. Modlím se k Bohu, aby se vám to podařilo."

Marie rychle přešla k šatníku a vytáhla odsud svůj plášť. "Jednou v noci mi řekl, že je jako chameleon..."

"On si to pamatoval?" přerušil ji Crawford.

"Co si měl pamatovat?"

"Ale nic. Měl prostě takový talent, uměl vklouznout do obtížné situace a zase z ní vyklouznout, aniž by ho kdokoli spatřil. To asi měl na mysli."

"Počkejte chvíli." Marie přistoupila k důstojníkovi, pohled zabodla do jeho očí. "Říkáte, že musíme Jasona nějak dosáhnout. Existuje ale lepší způsob. Nechme ho, aby se k nám přiblížil sám. Aby se přiblížil ke mně. Postavte mě na schody toho domu. Uvidí mě tam a spojí se se mnou!"

"Abychom každému v okolí poskytli místo jednoho hned dva terče?"

"Vy sám přece toho muže nepoznáte, generále. Já jsem říkala, že se spojí se mnou. Myslím, že by někoho poslal, třeba by zaplatil nějaké ženě nebo muži na ulici, aby mi předal zprávu. Já ho znám. Udělá to. To je nejjistější způsob."

"To nemohu dovolit."

"Proč ne? Zatím jste všechno udělal naprosto hloupě! Naslepo! Udělejte už konečně něco inteligentním způsobem!"

"Nemůžu. Váš postup by dokonce mohl vyřešit i jeden problém, o kterém nic nevíte, ale přesto to nemůžu dovolit."

"Řekněte mi důvod."

"Jestli má Delta pravdu, tak Carlos určitě má na ulici někoho, kdo po něm jde. Riziko je příliš vysoké. Carlos vás podle fotografie zná. Zabil by vás."

"Jsem ochotná tohle riziko na sebe vzít."

"Já ne. Rád bych věřil, že teď mluvím i jménem vlády."

"Mezi námi, tomu zase nevěřím já."

"Nechte to na jiných. Můžeme jít, prosím?"

"Odbor veřejných služeb," zanotoval bez zájmu spojovatel.

"Pana Petrocelliho, prosím," pronesl Alexander Conklin napjatým hlasem. Prsty si přitom stíral pot z čela, když stál u okna s telefonem v ruce. "Rychle, prosím!"

"Každý jenom spěchá..." Slova náhle zmlkla a nahradila je vyzvánění přepojené linky.

"Tady Petrocelli. Oddělení reklamace účtů."

"Co to ti vaši lidé dělají?" vybuchl muž ze CIA záměrně šokujícím způsobem.

Nastala krátká pauza. "Právě teď poslouchají nějakého troubu, který klade hloupé otázky."

"Dobře, tak tedy poslouchejte dál. Jmenuju se Conklin, jsem ze CIA a mám nejvyšší - čtyřnulové - prověření. Snad rozumíte, co to znamená?"

"Už deset let nerozumím ničemu, co vaši lidé povídají."

"Tomu byste radši měl rozumět. Trvalo mi, sakra, skoro celou hodinu, než jsem zastihl dispečera jedné stěhovací firmy tady v New Yorku. Ten mi řekl, že má vámi podepsanou objednávku na vyklizení veškerého nábytku z jednoho domu na sedmdesáté první ulici - z čísla 139, abych byl přesný."

"Jo, na to si pamatuju. Co má být?"

"Kdo vám dal ten příkaz? To je totiž naše území. Minulý týden jsme odtamtud vystěhovali nějaké vybavení, ale o nic dalšího v tomto smyslu jsme nežádali."

"Počkejte moment," zarazil ho úředník. "Sám jsem tu objednávku viděl. Chci říct, že jsem si ji přečetl, než jsem ji podepsal. Vy, hoši, jste samá legrace. Ten příkaz přišel přímo z Langley jako naléhavá záležitost."

"Od koho z Langley?"

"Moment, hned vám to povím. Mám tady kopii, je tady někde na stole." V telefonu se ozývalo šustění papírů. Náhle přestalo a Petrocelli se znovu ozval. "Tady to je, Conkline. Obraťte se s tím svým štěkáním na své vlastní lidi ze správného oddělení."

"Ti nevědí, co dělají. Zrušte tu objednávku. Zavolejte té stěhovací firmě a řekněte jim, aby odtamtud vypadli! Hned!"

"Nedělejte si ze mě srandu, vy špióne."

"Cože?"

"Dodejte mi na stůl do tří hodin odpoledne naléhavý písemný požadavek a pak se to snad - ale jenom snad - zítra vyřídí. Pak všechno vrátíme zase zpátky."

"Vrátíte všechno zpátky?"

"Správně. Vy nám nařídíte, abychom to vystěhovali, a my to vystěhujeme. Nařídíte nám, abychom to vrátili, tak to vrátíme. Máme své metody a postupy, stejně jako vy."

"Vybavení - všechno - bylo vypůjčené! To nebyla, to není, žádná operace naší agentury."

"Tak proč mi voláte? Co s tím máte společného?"

"Nemám čas na vysvětlování. Prostě ty lidi odtamtud musíte odvolat. Zavolejte New York a stáhněte je! To jsou rozkazy na úrovni čtyř nul."

"Je mi to jedno, i kdyby těch nul bylo padesát. Klidně si ze mě můžete dělat srandu. Podívejte, Conkline, oba víme, že můžete dostat, co chcete, když já dostanu, co potřebuju. Udělejte to tak, jak se to má dělat. Postupujte podle zákona."

"Nemůžu do toho zatahovat Agenturu!"

"Stejně tak do toho ale nezatáhnete ani mě."

"Ti lidi odtamtud prostě musí vypadnout! Říkám vám..." Conklin se náhle odmlčel. Upřeně civěl na dům z hnědého kamene na opačné straně ulice, a všechny myšlenky jako by se mu v tu chvíli zastavily. Po betonových schodech právě kráčel vysoký muž v černém kabátě. Před otevřenými dveřmi se otočil a zůstal bez hnutí stát. Byl to Crawford. Co to dělá? Co dělá tedy? Ztratil snad rozum? Vždyť je z něho ideální, nehybný terč. A navíc může překazit nastraženou past!

"Conkline? Conkline..." Ze sluchátka se stále ještě ozýval hlas, když muž ze CIA zavěsil.

Conklin se obrátil k podsaditému muži u druhého, asi dva metry vzdáleného okna. Ve své obrovské ruce držel ten muž pušku, na jejíž hlavní bylo připevněno teleskopické hledí. Alex ostřelovačovo jméno neznal, ani ho znát nechtěl, protože zaplatil dost, aby nebyl něčím podobným obtěžován.

"Vidíte tam dole toho muže v černém kabátě? Stojí tam před dveřmi."

"Vidím. Není to ale ten, kterého hledáme. Tenhle je moc starý."

"Jděte za ním a povězte mu, že na druhé straně ulice na něj čeká jeden mrzák a chce s ním mluvit."

Bourne vyšel z obchodu s levným oblečením na Třetí avenue a zastavil se na okamžik před špinavým sklem výlohy, aby ocenil svůj celkový dojem. Mělo by to stačit, všechno totiž dokonale ladilo. Na hlavě měl černou pletenou čepici, která mu sahala až hluboko do čela. Pomačkaná, záplatovaná vojenská bunda byla o několik čísel větší, pod ní měl červenou kostkovanou flanelovou košili. Vytahané kalhoty v barvě khaki a těžké pracovní boty s tlustou gumovou podrážkou a mohutnou oblou špičkou vhodně doplňovaly celkový dojem. Jediné, co ještě zbývalo, byla vhodná chůze, která by s takovým oblečením ladila. Musela to být chůze silného, nepříliš bystrého muže, jehož tělo již začalo vykazovat následky celoživotní fyzické námahy a jehož mysl se již plně smířila s nezbytností každodenní dřiny, na jejíž konci je odměna v podobě šesti plechovek piva.

Tento typ chůze zvládne, užíval ho totiž již dříve. Někde. Ale dříve, než zase začne probírat své představy, musí někomu zatelefonovat. Před sebou, skoro uprostřed bloku, uviděl telefonní budku. Na řetězu pod železnou polici visel potrhaný telefonní seznam. Vydal se tedy k budce, nohy automaticky jakoby ztuhlé, plnou vahou dopadající na chodník, povislá ramena a prsty na nikách lehce od sebe roztažené a zahnuté, jakoby deformované dlouhými lety těžké námahy. Unavený a trochu tupý výraz se mu v obličeji objevil za chvíli, teď to ještě není třeba.

"Belkinsovo Stěhování a uskládňování," oznámil hlas odkudsi z Bronxu.

"Jmenuju se Johnson," promluvil Jason netrpělivě, ale stále ještě mírně. "Mám takový problém a doufám, že mi budete schopni pomoci."

"Pokusíme se, pane. O co jde?"

"Právě jsem se vydal na návštěvu do domu svého přítele na sedmdesáté první ulici - přítele, který před nedávném zemřel. Velice lituji, že to musím říct, ale šel jsem si tam vzít něco, co jsem mu kdysi půjčil. Když jsem se dostal na místo, zjistil jsem, že před vchodem do domu parkuje váš nákladák. Je mi to velice nepříjemné, ale vaši lidi pravděpodobně z domu odstranili něco, co patří mně. Mohl bych si o tom s někým promluvit?"

"To budete nejspíš potřebovat dispečera, pane!"

"Můžete mi říct jeho jméno, prosím?"

"Cože?"

"Jak se jmenuje."

"Jistě. Murray. Murray Schumach. Spojím vás s ním."

Ozvalo se dvojí cvaknutí, potom následovalo dlouhé hučení.

"Schumach."

"Pan Schumach?"

"Správně."

Bourne zopakoval svou rozpačitou historku. "Samozřejmě mohu od svého advokáta docela snadno získat příslušný přípis, ale ta zapůjčená věc nemá téměř žádnou cenu..."

"Co je to?"

"Rybářský prut. Ani ne moc drahý, ale s takovým staromódním navijákem, který se každých pět minut nezamotává."

"Jo, vím, co máte na mysli. Já občas rybařím na Sheepshead Bay. Ty navijáky už nedělají jako dřív. Řek' bych, že to bude tou slitinou."

"To s vámi úplně souhlasím, pane Schumachu. Vím přesně, do které skříně ten prut ukládal."

"Ale čert to vem - nějaký rybářský prut. Zajděte si tam a najděte chlápka, co se jmenuje Dugan - ten to tam má na starost. Řekněte mu, že jsem vám pověděl, že si můžete ten prut vzít, ale že se musíte podepsat. Kdyby remcal, tak mu vyřídíte, aby mi zavolal. Bude muset jít ven, telefon v domě je už odpojený."

"Pan Dugan. Velice vám děkuji, pane Schumachu."

"Kristepane, dneska je tam pěkný blázinec!"

"Cože, prosím?"

"Ale nic. Volal nám už nějaký blázen, abysme odtamtad vypadli. Přitom jde o řádnou zakázku se zaručenou platbou. Chápete to?"

Carlos. Tomuhle Jason rozuměl.

"To se dá pochopit jen velice těžko, pane Schumachu."

"Dobrý lov," ukončil rozhovor muž od Belkinsů.

Bourne se vydal západním směrem po sedmdesáté ulici k Lexingtonské avenue. Tři bloky jižněji našel místo, které hledal: výprodej vojenských a námořních zásob.

O osm minut později již vycházel z obchodu, bohatší o čtyři hnědé vatované deky a šest širokých plátěných popruhů s kovovými přezkami. V kapsách vojenské bundy měl schované dvě obyčejné silniční pochodně. Ležely tam v obchodě na polici a vypadaly jako něco naprosto neškodného. Dokázaly nicméně spustit celý řetěz jakýchsi představ, které se sice přímo nedotýkaly vzpomínek, avšak odvíjely se kamsi zpět, až do chvíle, kdy se spojily s nějakým významem a účelem. A také se zuřivostí. Hodil si tedy ranec s nákupem přes rameno a ztěžka se vydal směrem k sedmdesáté první ulici. Chameleon zase jednou zamířil do džungle, stejně husté a neprobádané jako Tam Quan.

Když došel na roh ulice lemované stromy, bylo přesně 10.48. Vracel se na svůj prvopočátek - na začátek své cesty.

Strach, který pociťoval, nepramenil z obav před fyzickým násilím. Na to byl připraven, každá šlachy byla napjatá, každíček sval v pohotovosti. Kolena a nohy, ruce i lokty byly jeho zbraněmi. Oči kontrolovaly okolí a pátraly po první známce poplachu, aby byl těmto zbraním vyslán signál. Měl stále větší strach. Právě se totiž chystal vstoupit na místo svého zrození a byl plný obav, co tam asi nalezne - a na co si vzpomene.

Přestaň! Nejdůležitější je past. Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina!

Provoz na ulici výrazně zeslábl, ranní špička pomalu utichala a ulice se začínala zklidňovat do stavu dopolední nehybnosti. Chodci se nyní pohybovali procházkovým krokem, beze spěchu. Auta líně mýjela stojící stěhovací vůz a místo dřívějšího hněvivého troubení se nyní jen čas od času na tvářích řidičů objevila krátká grimasa podráždění.

Jason počkal na zelenou a přešel na druhou stranu. Vysoká, štíhlá budova z hnědého hrubého pískovce a modrého tlustého skla stála nyní asi padesát metrů před ním. Za zády dobře oblečené dvojice chodců se nyní k tomuto domu blížila postava již unaveného a rozhodně nikoliv příliš bystrého dělníka. Deky a popruhy měl připevněny na zádech. Jason dorazil k betonovému schodišti právě v okamžiku, kdy dva svalnatí stěhováci, jeden běloch a druhý černoch, vynášeli ze dveří zabalenou harfu. Bourne se zastavil a hrubým hlasem vykřikl. "Hej! Kdepak je Dugan?"

"Kde si sakra myslíš, že asi může být?" odpověděl běloch a ohlédl se. "Sedí si tam v posraném křesle."

"Ten nezvedne nic těžšího než blběj poznámkovej blok, brácho," dodal černoch. "Voň je pan vedoucí, že jo, Joey?"

"Je to vobyčejnej hajzl, tak je to. Co mu chceš?"

"Posílá mě Schumach," odpověděl Jason. "Chtěl sem poslat eště někoho na pomoc a myslel si, že budete potřebovat tyhle věci. Tak mi poručil, abych to sem přines."

"Nebezpečnej Murray!" zasmál se černoch. "Ty seš novejš? Eště sem tě neviděl. Tos přišel z pracáku?"

"Jo."

"Vodnes ty sračky vedoucímu," zabručel Joey a vydal se dolů po schodech. "Může si je sám distribuovat, co říkáš Pete? Distribuovat -jak se ti to líbí?"

"To miluju, Joey. Seš chodící slovník."

Bourne vystoupal podél dělníků nahoru ke dveřím a vstoupil do budovy. Na pravé straně zahlédl schodiště vinoucí se do patra a před sebou uviděl dlouhou úzkou chodbu, do které asi po deseti metrech ústily další dveře. Po těch schodech nahoru i dolů prošel alespoň tisíckrát a chodbou ještě častěji. Teď byl tedy zpátky. Cítil, jak mu celým tělem projel mocný záchvěv hrůzy. Po chvilkovém zaváhání se vydal tmavou chodbou kupředu. Na konci chodby viděl, jak francouzským oknem pronikají dovnitř šípky slunečního světla. Přibližoval se místnosti, v níž se zrodil Kain. Přímě k té místnosti. Pevně sevřel popruhy na ramenou a pokusil se přemoci chvění.

Marie se na zadním sedadle opancéřované státní limuzíny předklonila a k očím přiložila silný dalekohled. Něco se dělo. Nebyla si jistá, co to je, ale mohla si to docela dobře domýšlet. Před několika okamžiky prošel kolem schodů budovy z hnědého pískovce jakýsi nevelký, ale dosti rozložitý muž. Když se přiblížil ke generálovi, zpomalil a něco k němu prohodil. Pak ten člověk pokračoval dále směrem k nároží a za několik vteřin ho následoval Crawford.

Conklin byl na světě.

Byl to ovšem jenom malý pokrok. Jestli ovšem všechno, co generál prohlásil, byla pravda. Stále tu jsou ještě najatí střelci, svému zaměstnavateli zcela neznámí, a naopak. Najatí, aby zastřelili nějakého muže..., a to z úplně nesprávných důvodů! Ach, Bože, jak je všechny nenávidí! Hloupí, pitomí chlapi. Zahrávají si s životy jiných, ačkoliv vědí tak málo, i když jsou přesvědčeni, že toho vědí hodně.

Oni ji neposlechli! Nikdy ji neposlušali, dokud nebylo příliš pozdě, a potom stejně jen se značnou shovívavostí a intenzivním připomínáním toho, co by se mohlo stát - kdyby se všechno dělo tak, jak se to zdálo. A ono tomu tak opravdu bylo. Ze zaslepenosti vychází zkáza, z tvrdohlavosti a rozpaků pocházejí lži. Mocní by se neměli přivádět do rozpaků - svědčí o tom spousta důkazů, třeba takový napalm.

Marie zaostřila dalekohled. Někáký muž od Belkinsů se právě blížil ke schodišti. Přes rameno měl deky a popruhy, kráčel za párem starších lidí. Zjevně místní obyvatelé na procházce. Muž v bundě a černé pletené čepici se zastavil a dal se do řeči se dvěma dalšími stěhováky. Ti právě ze dveří vynášeli jakýsi trojúhelníkovitý předmět.

Co to má znamenat? Je v tom cosi... cosi zvláštního. Do obličeje tomu muži neviděla, před jejím pohledem byl skryt, ale

něco ji zarazilo na jeho krku, sklonu hlavy... co to má znamenat? Ten muž se nyní vydal po schodech vzhůru, neotesaný chlap, unavený ještě před začátkem dne... Na první pohled nějaký tupec. Marie sklonila dalekohled. Uvědomila si, že je příliš rozrušená, nadmíru ochotná vidět i věci, které neexistují. Ach, Bože, má lásko, můj Jasone. Kde jenom jsi? Vrať se mi. Dovol mi, abych tě našla. Nenechávej mě těm zaslepenčům, těm nepřemýšlejícím chlapům. Nedovol jim, aby mi tě vzali. Kde je Crawford? Slíbil přece, že ji bude o každíčké své akci informovat. Cítila se celá otupělá. Nedůvěřovala mu, nikomu z nich nevěřila. Hlavně jejich inteligenci. V jejich případě to slovo mělo totiž zatraceně malé začáteční písmeno. Ale i tak, přece jí slíbil... Kde jenom je? Oslovila tedy řidiče. "Mohli byste stáhnout okénko, prosím vás? Je tu k nedýchání." "Je mi líto, slečno, ale nejde to," odpověděl voják v civilu. "Můžu vám ale zapnout klimatizaci." Okna i dveře se ovládaly pomocí knoflíků, na něž dosáhl pouze řidič. Nacházela se tak vlastně ve skleněné a kovové hrobce, zaparkované v ulici plné stromů a zalité sluncem.

"Nevěřím z toho ani jedinému slovu!" pronesl rozhodně Conklin. S hněvivým kulháním se vydal přes místnost k oknu. Tam se opřel o parapet a zadíval se ven. Levou ruku měl přitisknutou k obličeji a zuby si hryzal kotník ukazováku. "Ani jednomu pitomému slovu nevěřím!"

"Nežádám vás, abyste tomu věřil, Alexi," oponoval Crawford. "Řešení je daleko prostší. Je nasnadě a je skutečně velice jednoduché."

"Vy jste neslyšel tu magnetofonovou nahrávku. Neslyšel jste Villierse!"

"Slyšel jsem ale tu ženu. Ta je také jediná, kterou jsem mohl slyšet. Pověděla mi, že jsme dostatečně pozorně nenaslouchali... Že jste nenaslouchal."

"Pak tedy lže!" Conklin se nemotorně na místě otočil. "Ježíšikriste, samozřejmě, že lže! Proč by neměla? Je to přece jeho ženská. Udělá cokoliv, jen aby ho dostala z pasti."

"Mýlíte se a vy to víte. Už jenom skutečnost, že je tady, vás usvědčuje z omylu. Usvědčuje z omylu i mě, když jsem na chvíli uvěřil vašim slovům."

Conklin těžce dýchal a pravá ruka, v níž držel hůl, se mu chvěla. "Možná... možná jsme, možná..." Větu nedokončil a místo toho znovu bezmocně pohlédl na Crawforda.

"Měli bychom trvat na našem způsobu řešení?" otázal se důstojník tichým hlasem. "Jste unavený, Alexi. Nespal jste už několik nocí. Jste vyčerpaný. Myslím, že jsem vás teď raději ani neslyšel."

"Ne." Muž ze CIA zavrtěl hlavou a zavřel oči. Ve tváři se mu zračilo znechucení. "Ne, neslyšel jste to a já jsem to také neřekl. Teď si jenom přeju, abych věděl, kde sakra začít."

"Já to vím," pronesl Crawford. Přešel ke dveřím a otevřel je. "Pojďte dál, prosím."

Do místnosti vešel podsaditý muž. Jeho oči okamžitě střelily po pušce opřené o stěnu. Pak pátravě pohlédl na oba muže. "O co jde?"

"Cvičení bylo odvoláno," oznámil mu Crawford. "Doufám, že vám to už došlo."

"Jaké cvičení? Já byl přece najat, abych ho ochránil." Pistolník se otočil na Alexe. "Chcete říct, že už ochranu nepotřebujete, pane?"

"Rozumíte nám dokonale," připojil se Conklin. "Všechny rozkazy jsou odvolané, stejně jako všechny dohody."

"Jaké dohody? O žádných nevím. Dostal jsem naprosto jasný úkol, a to chránit vás, pane."

"Dobře, v pořádku," ujistil ho Crawford. "Teď ale musíme vědět, kdo další ho má ještě chránit."

"Kdo další, kde, pane?"

"Mimo tuto místnost, mimo tento byt. V dalších místnostech, na ulici, možná v autech. Musíme to vědět."

Podsaditý muž přešel k opřené pušce a vzal ji do ruky. "Obávám se, že mi pánové nerozuměli. Já byl najat individuálně. Jestli je v tom ještě někdo další, tak o tom nic nevím."

"Vy je znáte!" vykřikl Conklin. "Kdo to je? Kde jsou?"

"Nemám ponětí..., pane." Uctivý střelec držel pušku v pravé ruce, hlaveň sklonil k zemi. Nyní ji lehce pozdvihl. Byl to sotva znatelný pohyb. "Jestliže nadále nevyžadujete mé služby, tak mohu odejít."

"Můžete se s nimi nějak spojit?" skočil mu do řeči brigádní generál. "Štědře vám zaplatíme."

"Již jsem dostal štědře zaplacen, pane. Bylo by špatné, kdybych přijal peníze za něco, co nemůžu udělat. Takže je zbytečné v tomto hovoru pokračovat."

"Tam venku je v sázce lidský život!" vykřikl Conklin.

"Stejně jako můj tady," opáčil pistolník na cestě ke dveřím, hlaveň jeho pušky nyní mířila výše. "Sbohem, pánové." A vyšel z místnosti.

"Ježíši!" zahřměl Alex. Obrátil se k oknu a jeho hůl zarachotila o radiátor. "Co budeme dělat?"

"Začneme tím, že se zbavíme té stěhovací firmy. Nevím, jakou roli měla hrát v tom vašem plánu, teď ale představuje jenom komplikaci."

"To nejde. Už jsem se o to pokoušel. Jakmile jsme odtamtud odstěhovali nějaké vybavení, převzal celou agendu kontrolní výbor. Zjistili, že jsme zavřeli krám, a nařídili tedy, abychom se odsud pakovali."

"Sice obezřetně, ale co nejrychleji," dodal Crawford a souhlasně přikývl. "Pod vším tím vybavením byl Mnichův podpis. Tím prohlášením Agenturu zbavil zodpovědnosti. Je to uvedeno v jeho záznamech."

"To by bylo v pořádku, kdybychom měli čtyřicet hodin času. My ale ani nevíme, jestli nám vůbec zbývá aspoň čtyřicet minut."

"To prohlášení ale pořád potřebujeme. Určitě bude následovat vyšetřování Senátem. Doufám jenom, že neveřejné... Uzavřete ulici."

"Cože?"

"Slyšel jste mě - uzavřete ulici! Zavolejte policii a nařídte jim, aby všechno zapečetili!"

"To mám udělat prostřednictvím Agentury? Tady jde přece o místní záležitost."

"Tak to udělám já. Přes Pentagon. Když to bude potřeba, tak přes generální štáb. Pořád jenom přešlapujeme na místě a vymlouváme se. Přitom máme všechno přímo před očima! Vyklidte ulici, uzavřete ji, přivezte sem auto s ampliíonem. Posadte ji do auta a dejte jí do ruky mikrofon! Nechte ji, ať povídá cokoliv, ať třeba křičí a řve. Měla pravdu. On k ní přijde!"

"Uvědomujete si, co říkáte?" zeptal se ho opatrně Conklin. "Bude následovat vyšetřování. Noviny, televize, rozhlas. Všechno se dostane na veřejnost. Úplně všechno."

"Jsem si toho vědom," odvětil brigádní generál. "Jsem si ale taky vědom toho, co udělá ta žena, když to nevyjde. Možná, že to udělá, tak jako tak, ale radši bych se přece jen pokusil zachránit člověka, kterého jsem neměl moc rád a s nímž jsem nesouhlasil. Kdysi jsem si ho ale vážil a myslím, že teď si ho vážím ještě víc."

"A co ten druhý chlap? Jestli je tam venku opravdu Carlos, tak mu tím elegantně otevíráte dveře k útěku. Vy mu ten útek přímo nabízíte."

"Carlose jsme však my nevytvořili. Stvořili jsme Kaina a zneužili jsme ho. Vzali jsme mu celou jeho mysl a paměť. Něco mu dlužíme. Běžte dolů a vyzvedněte tu ženu. Já jdu telefonovat."

Bourne vstoupil do rozlehlé knihovny. Širokými, elegantními francouzskými okny sem dopadaly paprsky slunce. Za skleněnými tabulkami byly vidět vysoké zdi zahrady... Ocitl se mezi předměty, které v něm vyvolávaly bolestné vzpomínky. Znal je, i když si současně nic nepamatoval. Představovaly jakési útržky jeho snů -přesto však hmotné, hmatatelné a použitelné. Tedy ani v nejmenším pomíjivé. Dlouhý stůl se zásuvkami, kde se nalávala whisky, kožená křesla, v nichž sedávali a povídali si lidé, police, na nichž spočívaly knihy a jiné předměty. Skryté předměty, jež se objevovaly po stisknutí příslušných tlačítek. Místnost, kde se zrodil mýtus, který se pak prohnal jihovýchodní Asií a explodoval v Evropě.

Na stropě si povšiml dlouhého válcovitého předmětu. Náhle ho obestřela temnota, po níž se mu na obrazovce jeho duše začaly objevovat záblesky světla, představy a hlasy. Útočily na jeho uši.

Kým je? Rychle. Jdeš příliš pozdě! Jsi mrtvý muž! Kde je ta ulice? Co pro tebe znamená? S kým ses tam setkal?...

Metody zabíjení. Které z nich jsou ty tvoje? Ne!... Ty nejsi Delta, ty nejsi ty!... Jsi pouze tím, čím jsi tady, čím ses tady stal!

"Hej! Kdo kčertu jste?" Tu otázku na něho zavolal velký muž s rudým obličejem. Seděl v křesle u dveří s poznámkovým blokem na kolenou. Jason právě prošel těsně kolem něho.

"Vy ste Dugan?" zeptal se ho Bourne.

"Jo."

"Posílá mě Schumach. Povídal, že potřebujete ještě jednoho chlapa."

"Na co? Už jich mám pět a tohle místo má tak zatraceně úzký chodby, že se tam sotva protáhnou. Už teďka si lezou po zádech."

"Já nic nevím. Jediný, co vím, že mě sem Schumach poslal. Řek mi, abych vám přines tohle." Bourne nechal deky i popruhy dopadnout na podlahu.

"Murray posílá nový krámy? Vypadaj jak nový."

"Já nevím..."

"Ale já vím, já vím! Poslal tě Schumach. Měl bych se ho zeptat!"

"To nemůžete. Povídal mi, abych vám vyřídil, že vodjízdí do Sheepsheadu. Vráti se po poledni."

"No to je skvělý! On si jede zarybařit a mě nechá s těmahle sračkama... Ty ses novej? Další smrad z pracáku?"

"Jo."

"Ten Murray je ale skvělej. Jediný, co potřebuju, je nějaký další smrad. Nejdřív dva fikaní vožralové a teď k tomu ještě čtyři smradi."

"Chcete, abych začal tady? Můžu začít zrovna tady."

"Ne, ty troubo! Smradi začínaj nahoře, copak's vo tom neslyšel? Je to totiž dál, capisce!"

"Jo, capisce." Jason se sehnul pro deky a popruhy.

"Nech ty krámy tady - nebudeš je potřebovat. Padej nahoru, až do posledního patra a začni s jednotlivěma dřevěnejma kusama. Tak těžkejma, jak uneseš, a nechod' na mě s žádnějma blbejma kecama vo vodborech."

Bourne obešel podestu v přízemí a vydal se po úzkém schodišti do prvního poschodí, jako by ho přitahovala nějaká magnetická síla, která přesahovala schopnost jeho chápání. Přitahovala ho místnost v horním patře toho hnědého kamenného domu. Představovala pro něj současně jak útěchu samoty, tak i pocit marnosti z osamění. Na odpočívadle v prvním patře byla tma, žádné světlo, žádný sluneční paprsek, který by sem pronikal nějakým oknem. Došel tedy až na poslední schod a zůstal na chvíli v tichosti stát. Který to byl pokoj? Měl před sebou troje dveře, dvojce na levé straně chodby, jedny napravo. Pomalu zamířil ke druhým dveřím nalevo. Jejich obrys byl ve tmě sotva patrný. Tady to bylo. Sem se mu temnotami vracely myšlenky... Vzpomínky, které ho pronásledovaly a působily mu bolest. Sluneční svit a pronikavá vůně řeky a džungle... Hluk stroje na obloze, řítícího se z nebes k zemi. Ach, Bože, jak to bolí!

Uchopil do ruky knoflík u dveří, otočil a dveře otevřel. Za nimi byla tma, i když ne úplná. Na vzdálenější stěně bylo okénko, přes které byla částečně zatažena černá roleta. Pod ní pronikal tenký pruh světla, tak tenký, že v místě, kde se záclona dotýkala parapetu, téměř mizel. Vykročil tím směrem, za úzkým paprskem slunce.

Náhle se ozval jakýsi drápavý zvuk! Zaškrabání ve tmě. Vyděšeně a prudce se obrátil s pocitem, že si s ním znovu zahrává jeho zmatená mysl. Tentokrát to ale žádný trik nebyl. Od hladké oceli se odrazilo světlo a vzduchem šlehl

diamantový záblesk.

Tmu před jeho obličejem rozřízl nůž.

"S chutí bych si vás přála vidět umírat za to, co jste udělal," pronesla nenávistně Marie s pohledem upřeným na Conklina. "A to vědomí se mi hnusí."

"Na tohle vám nemám co odpovědět," opáčil muž ze CIA, který kulhavě přecházel místností směrem ke generálovi.

"Mohli jste také dojít k jiným rozhodnutím - on i vy."

"Že by? A kdepak asi tak mohl začít? U toho muže v Marseilles, který se ho snažil zabít? V ulici Sarrasin? Nebo když po něm šli v Curychu? Když po něm stříleli v Paříži? A při tom všem stále nevěděl proč. Co tedy měl dělat?"

"Vystoupit ze stínu! Odhalit se, sakra!"

"To udělal. A když to udělal, snažili jste se ho zabít."

"Vy jste tam byla! Byla jste s ním přece. A vám paměť slouží."

"Za předpokladu, že bych věděla za kým jít, naslouchal byste mi?"

Conklin před jejím pohledem neuhnul a dál na ni zíral. "To nevím," přiznal, odtrhl od ní zrak a otočil se ke Crawfordovi.

"Co se děje?"

"Během deseti minut mě bude Washington volat zpátky."

"Ale co se děje!"

"Nejsem si jistý, zda to opravdu chcete slyšet. Jde o federální zasahování do stavu vynucování státního a obecního práva. Nejprve je třeba k tomu získat povolení."

"Ježíšikriste!"

"Podívejte!" Muž od armády se náhle sklonil k oknu. "Ten stěhovák odjíždí."

"Někomu se to podařilo prosadit," vydechl Conklin.

"Komu?"

"Hned to zjistím." Muž ze CIA odkulhal k telefonu. Na stole se válely útržky papíru, na nichž byla spěšně napsána různá telefonní čísla. Alex si vybral jedno z nich a vytočil je. "Dejte mi Schumacha... prosím... to je Schumach? Tady Conklin, CIA. Od koho jste dostal ten příkaz?"

Hlas dispečera v telefonu bylo slyšet přes půl místnosti. "Jaký příkaz? Dejte mi pokoj! Plníme tu zakázku a taky že ji sakra dokončíme! Upřímně řečeno, myslím si, že jste úžasnej..."

Conklin praštil telefonem. "Kriste Ježíši..., Kriste Ježíši!" Ruka se sluchátkem se mu chvěla. Vytočil další číslo z jiného papírku. "Dejte mi Petrocelliho, oddělení reklamací," poručil. "Petrocelli? Tady je znovu Conklin."

"Zmizel jste mi. Co se děje?"

"Teď nemám čas. Na rovinu. Ta spěšná zakázka kontrolního výboru. Kdo ji podepsal?"

"Co tím myslíte, kdo ji podepsal? Nejvyšší hlavoun, jako obvykle. McGivern."

Conklin zbledl. "Toho jsem se obával," zašeptal, když pokládal telefon. Obrátil se ke Crawfordovi, a když promluvil, hlava se mu chvěla. "Ten příkaz podepsal člověk, který před dvěma týdny odešel do penze."

"Carlos..."

"Ach, Bože!" vykřikla Marie. "Ten muž, který tam přinesl deky a popruhy! To, jak držel hlavu, jak měl ohnutý krk.

Nakláněl ho doprava. To byl on! Když ho bolí hlava, vždycky ji naklání doprava. Byl to Jason! A šel dovnitř!"

Alexander Conklin se otočil k oknu a zahleděl se na černě nalakované dveře na druhé straně ulice. Teď byly zavřené.

Ta hlava! Kůže... tmavé oči v nejasném paprsku světla. Carlos!

Bourne škulhl hlavou zpět. Ostří nože mu rozřízlo kůži pod bradou. Na ruku s nožem vyšplíchl proud jeho krve. Jason okamžitě pravou nohou vyrazil kupředu a kopl neviditelného útočníka do kolena. Pak se bleskově otočil a levým chodidlem zasáhl protivníka do rozkroku. Carlos se rovněž na místě obrátil a z temnoty se znovu vynořil nůž. Mířil kupředu a cílil přímo na Bourneův žaludek. Jason uskočil, zkrčil zápěstí a vši silou jimi mávl směrem k zemi. Podařilo se mu zachytit paži, na jejímž konci trčel nůž. Stiskl prsty, trhl rukama k sobě a vši silou tlačil předloktí dolů, pryč od svého zakrváceného krku. Břit nože se škrábnutím přejel po látce jeho bundy. Bourne nyní pevně svíral zápěstí útočníka oběma rukama. Strhl je směrem dolů, zkroutil je a současně vši silou vrazil ramenem do protivníkova těla. Jak Carlos ztratil rovnováhu a zapotácel se, znovu jím silně trhl, takže mu málem vykloubil rameno.

Jason zaslechl pád nože na zem. Vrhł se ve směru toho zvuku a současně sáhl k pasu pro pistoli. Ruka se mu však zamotala do látky oblečení. Na podlaze se sice okamžitě bleskově překulil, přesto však nebyl dostatečně rychlý.

Ocelová špička těžké boty ho zasáhla do spánku takovou silou, že se mu otřásl celé tělo. Převaloval se znovu a znovu, stále rychleji, až narazil na stěnu. Tam se poněkud nejistě vztyčil na kolena a zrakem se snažil proniknout téměř dokonale tmu. V tenkém paprsku světla, které dopadalo oknem, se objevila cizí ruka. Vrhł se po ní, prsty jako drápy, paže jako beranidlo. Uchopil tu cizí, trhl jí k sobě a zlomil násilníkovi zápěstí. Místností se rozlehl jakot.

Jekot, ale navíc i suché, smrtící zakašlání zbraně. Na levé straně hrudníku Bourne ucítil ledové říznutí. Kulka se mu zaryla někam poblíž lopatky. Vagonii se přikrčil a znovu vystartoval proti ozbrojenému pistolníkovi, aby ho přitiskl k nábytku s ostrými hranami. Carlos sebou smýkl stranou a bez míření vypálil dvě další rány. Jason se vrhl doleva, konečně se mu podařilo vytáhnout pistoli. Zamířil směrem, odkud se z temnoty ozývaly zvuky. Když zmáčkl spoušť, zarachotila sice ohlušující, ale jinak neškodná rána. Okamžik nato uslyšel, jak se s bouchnutím zavírají dveře. Zabíjác vyklouzl do chodby.

Bourne zoufale lapal po dechu a plazil se ke dveřím. Instinkt mu napověděl, aby zůstal stranou. Pěstí rozbil dřevěnou výplň ve spodní části dveří. Co následovalo, byla nepředstavitelná, hrozivá noční můra. Po krátké dávce ze samopalu se dveře rozpadly na třísky. Ty se rozletěly po celé místnosti. Jakmile střelba utichla, Jason zvedl zbraň a vystřelil

dveřmi šikmo ven. Nová dávka výstřelů z automatu. Bourne se odkulil ke stěně. Když místnost ztichla, vypálil opět. Nyní byli oba muži od sebe vzdáleni jen pár centimetrů. Oba měli jedinou touhu - zabít jeden druhého. Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina. Dostaň Carlose. Chyť Carlose do pasti. Zabij Carlose!

Pak náhle už nebyli od sebe pár centimetrů. Jason uslyšel dusot nohou, pak zvuk lámaného zábradlí a kroky nějaké postavy na schodech. Carlos utíká dolů, jako když zvíře hledá skrýš. Je zraněn. Bourne si otřel krev z obličeje i z krku a pohnul se k tomu, co zůstalo ze dveří. Obtížně je otevřel a vypotácel se do úzké chodbičky. Pistolí mířil před sebe. Bolestivě doklopýtal k hornímu odpočívadlu. Náhle odkudsi zespodu uslyšel výkřiky.

"Co to k čertu děláte, člověče? Pete! Pete!"

Hlas přerušily dva kovové údery.

"Joey! Joey!"

Opět se ozvala jedna exploze a kdesi dole se svalila na zem něčí těla.

"Ježíšmarjá..."

Další dvě rány, následované hrdebním smrtelným výkřikem. Zemřel třetí muž.

Co to ten člověk povídal? Dva fikaní ožralové a teď k tomu ještě čtyři smradi. To stěhování byla Carlosova práce!

Zabiják si s sebou přivedl dva zabijáky - to byli ti první tři smradi z pracáku. Tři muži se zbraněmi a on je tu sám s jedinou pistolí. Zahnán do rohu v posledním patře domu z hnědého pískovce. Ale Carlos je stále ještě uvnitř. Uvnitř.

Kdyby se Jasonovi podařilo dostat se ven, pak by byl v úzkých Carlos! Kdyby se dostal ven. Ven!

V přední části chodby bylo okno kryté černým závěsem. Jason se vydal tím směrem. Klopýtal, přidržoval si krk a tiskl si rameno, aby alespoň trochu utlumil tu bolest v hrudi. Když strhl závěs z tyče, objevilo se malé okno se silnými barevnými skly, jimiž dovnitř pronikaly purpurové a modré paprsky. Okno se rozbít nedalo. Rám byl pevně přišroubován do zdi a jednotlivé tabulky byly nerozbitné. Pak Jason pohlédl ven a zrak mu dopadl na sedmdesátou první ulici. Stěhovací vůz byl pryč! Někdo s ním odjel... někdo z Carlosových lidí! To znamená, že v domě jsou už jenom dva. Dva muži, ne tři. A Bourne je teď nad nimi, nahore. To bylo výhodnější postavení.

S bolestivým úšklebkem, zčásti v předklonu, se Bourne plížil k prvním dveřím po levé straně. Otevřel je a vešel. Podle zařízení šlo o běžnou ložnici: nějaké lampy, těžký nábytek, obrázky na zdi. Popadl nejbližší lampu, vytrhl šňůru ze zdi a přenesl ji k zábradlí.

Zvedl ji nad hlavu a hodil ze schodů. Ozvalo se tříštění skla a rachot kovu. Ustoupil několik kroků dozadu. Další salva výstřelů; kulky trhaly strop a ryly si cestičku v omítce. Jason vykřikl, zvolání nechal přejít v úpění a konečně v dlouhé sténání. Pak se odmlčel. Opatrně se posunul až k samému kraji zábradlí. Tam v tichosti zůstal stát. Čekal.

Pak se to stalo. Uslyšel pomalé a opatrné kroky. Zabiják byl teď na podestě v prvním patře. Kroky se začaly váhavě přibližovat, zněly poněkud hlasitěji a na stěně schodiště se objevil nejasný stín. Ted'. Bourne vyskočil ze svého úkrytu a na postavu na schodech bleskově vypálil čtyři rány. Kulky přetly mužův límec řadou děr po kulkách, z nichž vytryskla krev. Zabiják se zakymácel, vykřikl bolestí a s krkem prohnutým dozadu se zřítíl na schody. Zůstal ležet na posledních třech stupních, tiše, bez hnutí, obličejem vzhůru. V rukou stále třímал ně mou automatickou zbraň.

Ted'. Jason se rozběhl po schodišti dolů. Přidržoval se zábradlí, aby udržel rovnováhu. Nemohl si teď dovolit ztrácet čas, taky by už příště žádný mít nemusel. Jestli se může dostat do prvního patra, tak je to právě teď, když je zabiják mrtvý. Už ve chvíli, kdy přeskakoval přes ležící tělo, věděl Jason, že to byl pouhý najatý vrah. Ne Carlos. Byl to vysoký člověk s velice bílou a nordickými rysy. V žádném případě nebyl ani trochu podobný jižanskému typu.

Jason seběhl do prvního patra a okamžitě se přitiskl ke stěně. Zastavil se a naslouchal. V dále bylo slyšet ostré zaskřípění, krátké zaškrábání odněkud zespodu. Věděl, co teď musí udělat. Vrah byl v přízemí. Ten zvuk nebyl záměrný. Nebyl ani dost hlasitý, netrval dost dlouho, aby znamenal nějakou past. Carlos je raněn - rozbité koleno nebo zlomené zápěstí ho dezorientovalo natolik, že zřejmě na chvíli ztratil rovnováhu, podobně jako Bourne před chvílí, a zavadil tam dole o nábytek nebo se otřel zbraní o stěnu. To bylo vše, co Jason potřeboval vědět.

V podřepu se vydal zpět ke schodišti, k mrtvému tělu, které leželo rozplácené na schodech. Na moment se musel zastavit - krvácením ztrácel sílu. Pokusil se pořádně stisknout kůži na krku a stlačit ránu na hrudníku - jen aby zmínil krvácení.

Bylo to však marné. Aby zůstal naživu, musí se dostat z budovy ven. Pryč z těchto míst, kde se zrodil Kain. Jason Bourne... Na spojení těch slov i představ nyní neviděl nic smšného. Po chvilce se opět trochu vzpamatoval. Natáhl ruku a zmocnil se nebožtíkova automatu. Ted' je připraven.

Umírá, ale je připraven. Dostaň Carlose. Chyť Carlose do pasti... Zabij Carlose! Nedostane se ven, to je jasné. Čas pracuje proti němu. Než se cokoliv stane, vyteče z něho všechna krev. Konec je začátkem: Kain je místo Carlose a Delta místo Kaina. Zůstává jen poslední mučivá otázka: Kdo byl Delta? Tolik na tom ale nezáleží. Už to má za sebou. Brzo se dostaví tma naplněná nikoliv násilím, ale mírem... smířením i s tou poslední nezodpovězenou otázkou.

A okamžikem jeho smrti bude Marie volná. Jeho láska bude svobodná. Postarají se o to slušní lidé, především ten slušný muž z Paříže, jehož syn zahynul na rue du Bac a jehož život zničila atentátníkova děvka. Za několik minut, pomyslel si Jason a ještě si tiše zkontroloval zásobník. Splní svůj slib, který dal tomu muži, a splní i dohodu, kterou uzavřel s jistými neznámými lidmi. Oběma činy tak prokáže svou nevinu. Jason Bourne již jednou tohoto dne zemřel. Ted' zemře znovu, ale Carlose vezme s sebou. Je připraven.

Pomalů si lehl na zem a doplížil se na okraj schodiště. Pod sebou cítil krev. Sladká, příjemná vůně se dotýkala jeho chřípí a připomínala mu jeho reálný stav. Času mu skutečně nezbývalo. Když se doplížil k nejvyššímu schodu, skrčil nohy úplně pod sebe a rukou zapátral v kapse po jedné z pochodní, které si koupil v obchodě na Lexington Avenue. Nyní už věděl, proč pocíťoval nutkání je koupit. Byl opět zpátky v Tam Quanu, na který si nepamatoval a který byl vlastně úplně zapomenut, s výjimkou zářivě oslňujících záblesků světla. Ty mu teď pomohou ozářit džungli.

Z horní části pochodně odmotal voskovanou zápalnou šňůru, přiložil ji k ústům a ukousl ji. Tím zkrátil její délku na dva centimetry. Pak sáhl do druhé kapsy a vytáhl plastický zapalovač. Levou rukou ho držel i se šňůrou. Pak si zapřel

opěrku samopalů do pravého ramene. Kovový okraj zbraně chytil do záhybů látky prokrvácené bundy. Natáhl nohy a pak se jako had začal sunout po posledních schodech - hlavu dole, nohy nahoře, zády přitisknutý ke stěně. Za chvíli se dostal do poloviny schodiště. Všude kolem panovalo ticho a tma. Všechna světla byla zhasnutá... Světla? Světla? Kde jsou sluneční paprsky, které ještě před chvílí viděl v chodbě? Dopadaly přece francouzskými okny ve vzdálené stěně místnosti - této místnosti - za schodištěm. Ted' však byla všude pouze tma. Dveře byly zavřené. Jediné další dveře v chodbě byly rovněž zabouchnuté. Napovídal o nich pouze tenký proužek světla nad prahem. Carlos mu dává na vybranou. Za kterými dveřmi se skrývá? Nebo má ten atentátník jinou, lepší strategii? Neschovává se snad někde v tmavém koutu úzké chodby?

Bourne ucítil bodavou bolest v lopatce a pak mu z rány začala proudem téct krev. V okamžiku mu promočila flanelovou košili pod bundou. Bylo to jen další varování, že času má opravdu málo.

Opřel se o stěnu. Zbraň měl přitisknutou k tenkému sloupku zábradlí. Namířil dolů do temnoty chodby. Ted'! Stiskl spoušť. Staccato výstřelů rozdrtilo sloupek, zábradlí se zhroutilo k zemi a kulky začaly rvát stěny i dveře pod ním. Pak tlak na spoušť uvolnil. Ruka sklouzla k rozžhavené hlavni. Pravačkou uchopil zapalovač a levou rukou pochodeň. Škrtl zapalovačem a plamen se rozzářil. Přiložil ho ke zkrácené zápalné šňůře. Pak ruku stáhl zpět ke zbrani a znovu stiskl kohoutek. Kulky smetly vše, co tam dole pod ním ještě zůstalo. Kdesi se k zemi zřítíl skleněný lustr a temnotou se ozývalo zpěvavé kvílení odražených projektilů.

A pak se rozzářilo - světlo! Oslepující zář zapálené pochodně spalující džungli, ozařující stromy i zdi, skryté cestičky i mahagonové chodby. Všude bylo cítit pach smrti a džungle. A uprostřed toho všeho se ted' nacházel Bourne.

Almanach Deltě. Almanach Deltě. Vyklid'te pozice. Vyklid'te pozice!

Nikdy. Ted' ne. Ne ted', když je u konce. Kain je místo Carlose a Delta je místo Kaina. Chyť Carlose do pasti! Zabij Carlose!

Bourne se napřímil a zády se opřel o stěnu. V levé ruce držel pochodeň a v pravé oheň plivající zbraň. Sjel dolů na koberec, který mu připadal jako podrost v džungli a kopnutím otevřel dveře před sebou. Ze stolů i poliček létaly do vzduchu kulkami roztráštěné obrázky ve stříbrných rámečcích i lovecké trofeje. Nebo se snad vznášejí do korun stromů? Jason přestal střílet. V elegantní tiché místnosti nikdo nebyl. Na této pěšině v džungli nikdo nebyl. Otočil se tedy na místě a vrávoravým krokem se vydal zpět na chodbu. Na stěnách se objevovaly stopy po dalších jeho salvách. Nikdo.

Dveře na konci úzké tmavé chodby. Za nimi je místnost, kde se zrodil Kain. Kde také Kain zemře, ale ne sám. Pokračoval ve střelbě. Hořící pochodeň si pod samopalem přesunul do pravé ruky a sáhl do kapsy pro další. Vytáhl ji, odmotal zápalnou šňůru, zuby ji zkrátil, tentokrát jen několik milimetrů od spojení s rosolovitou zápalnou hmotou. Pak ke šňůře přiblížil první pochodeň. Záblesk světla byl tak silný, že ho až zabolet v očích. Poněkud neobratně držel ted' obě světlice v levé ruce a s přimhouřenýma očima, s nohama i rukama bojujícíma o udržení rovnováhy, se blížil k těm dveřím.

Nebyly úplně zavřené, protože kolem zárubní byl patrný proužek světla. Atentátník mu nápadně vychází vstříc. Když se ale Jason na dveře podíval, uvědomil si, že ví něco, o čem Carlos nemá ponětí. To vědomí bylo součástí jeho minulosti, součástí onoho pokoje, kde se zrodil Kain. Pravou rukou sáhl ke dveřím, se zbraní zaklíněnou mezi předloktím a bokem a uchopil kliku.

Ted'. Strčil do dveří, pootevřel je o nějakých patnáct centimetrů a hodil dovnitř obě pochodně. Místností se rozlehly výstřely ze Stenova automatu, jejichž ozvěna otřásala celým domem. Zvuky splývaly v jakýsi trvalý akustický doprovod střelby do oloveného štítu s ocelovým pláštěm, který tvořil výplně dveří.

Konečně střelba ustala, asi byl vyprázdněn poslední zásobník. Ted'. Bourne opět sklouzl rukou ke kohoutku zbraně, ramenem vrazil do dveří a vrhl se dovnitř. Ústím hlavně před sebou opsal oblouk, složil se k zemi a nohama vyrazil opačným směrem. Proti němu se jako odpověď ozvala divoká salva výstřelů. Jason zacítil na zdroj hluku. Hněvivé dunění se valilo z temného kouta pokoje. V tom okamžiku si Bourne uvědomil, že závěsy na francouzských oknech jsou zataženy. Dokonale bránily přístupu slunce. Proč je tu tedy tolik světla. .. tak intenzivního světla, že ho přes prskavou zář pochodní oslepuje? Světlo bylo tak ostré, že mu v hlavě vyvolávalo výbuchy bolesti, které jako úder hromu bušily do spánků.

Promítací plátno! Ve velkém výklenku bylo od stropu staženo velké promítací plátno. Dole bylo pevně připevněno k podlaze. Rozprostíralo před ním širokou plochu stříbřitě blýskavého, jakoby doběla rozžhaveného štíru mrtvolně ledových výstřelů. Jason sebou smýkl za masivní stůl. Tady se skryl za měděným kováním barové skříně. Pak se zase narovnal a rezolutně zmáčkl spoušť k další salvě. Vyprázdnil svůj poslední zásobník. Uchopil automat za pažbu a mrštil jím přes celou místnost proti postavě v bílém overalu s bílým hedvábným šátkem, který se neznámému právě poněkud sesmákl z obličeje.

Obličej! Ten přece znal! Už ho v minulosti viděl! Kde... kde? Bylo to v Marseilles? Ano... ne! V Curychu? V Paříži?

Ano, ne! Pak ho náhle napadlo, že přece v okamžiku toho náhlého, chvějícího se a oslepujícího světla tu tvář na opačné straně místnosti znal nejen on, ale i mnoho dalších. Ale odkud? Odkud? I odpověď na tuto otázku současně znal, i neznal. Ale to přece ví! Jenom si nemůže vzpomenout na jméno!

Sklouzl k zemi a obloukem se vrátil zpět ke stolu za prázdný měděný bar. Ozvaly se výstřely, dva... tři. Druhá kulka mu rozervalo levé předloktí. Od pasu vytáhl pistolí. Zbývaly tři poslední náboje. Jedna z těch střel musí najít svůj cíl - Carlose. Byl tu dluh z Paříže, který bylo třeba splatit, smlouva, kterou musí ještě splnit, a láska, jež bude daleko bezpečnější, až bude atentátník mrtev. Vytáhl z kapsy zapalovač, škrtl jím a podržel ho pod barovou utěrkou, která visela na háčku. Látka vzplála. Jason jí mrštil doprava a současně se pohnul nalevo. Carlos vypálil na hořící utěrku. Ve stejném okamžiku se však Bourne pootočil na kolenou, namířil a dvakrát stiskl spoušť.

Postava před ním se zapotácela, ale neupadla. Ten člověk se jenom přikřčil jako bílý panter a s rukama napřaženýma

před sebe vyrazil kupředu. Co to dělá? Náhle Jason pochopil. Atentátník chytil okraj velkého stříbrného promítacího plátna, vytrhl ho z kovového rámu na stropě a vši silou ho stáhl dolů.

Plátno plavně klesalo na Bournea, zakrylo mu výhled a zastířelo i všechny jeho myšlenky. Když na něj to třpytivé stříbro padalo, Jason vykřikl. Ta látka pro něj na okamžik představovala větší hrůzu než Carlos či jakákoliv jiná živá bytost. Naháněla mu hrůzu, přiváděla ho k zuřivosti, doslova mu tříštila mozek na malé kousíčky. Před očima mu uháněly představy a v uších zněly hněvivé hlasy. Zamířil na ten hrozivý rubáš a vystřelil. Rukou se divoce ohnal proti hrubému stříbrnému plátnu, hněvivě ho začal od sebe odstrkávat a pak mu to došlo. Právě vypálil poslední střelu, poslední. Stejně jako ta legenda jménem Kain, i Carlos podle zvuku a podle vzhledu poznal každou zbraň. Pochopitelně také počítal výstřely.

Nyní se nad ním atentátník vznášel jako přízrak v celé své velikosti. Automatická pistole v jeho ruce mířila na Jasonovu hlavu. "Tohle je tvá poprava, Delto. Datum souhlasí na den. Za všechno, co jsi udělal."

Bourne nahrbil záda a v zoufalosti se začal kutálet doprava. Alespoň zemře v pohybu! Třpytící se místností se rozlehly výstřely a horké jehly projely po jeho krku, bodavě se zaryly do nohou a postupovaly směrem k pasu. Kutálej se, kutálej!

Náhle střelba zmlkla. V dálce se ozývaly pravidelné údery, jako rozbíjení dřeva a železa. Zvuky byly stále hlasitější a naléhavější. Vyrcholily ohlušujícím rachotem přicházejícím z temné chodby. Po něm následovaly výkřiky lidí a dusot běžících nohou. Za tím vším se odkudsi z neviditelného zevního světa ozývalo naléhavé kvílení sirén.

"Tady! On je tady!" ječel Carlos.

Bylo to šílené. Atentátník navádí útočníky přímo na sebe! Důvodem může být jediné šílenství. Vůbec nic už teď nedávalo žádný smysl.

Dveře se s rachotem rozletěly a v nich se objevil vysoký muž v černém plášti. Měl ještě někoho s sebou, ale koho, to Jason neviděl. Oči mu začala halit mlha, kontury i zvuky se začaly ztrácet a stírat. Stále se kutálel. Někam pryč... daleko. Přesto zahlédl ještě jeden pohyb, který si ani v nejmenším nepřál. Pevná ramena, plavně se pohybující nad štíhlým pasem vyplula z místnosti a zmizela ve zšeřelé chodbě. Carlos. Jeho výkřiky mu otevřely cestu z pasti! On tu past obrátil! V nastalém zmatku do ní chytil stopaře. Vždyť uniká!

"Carlos..." Bourne věděl, že ho nikdo neslyší, protože z jeho krvácejícího hrdla vycházel pouze šepot. Pokusil se o to znovu. Tentokrát se snažil vysoukat slova až někde ze žaludku. "To je on. To je... Carlos!"

Nastal zmatek. Ozývaly se různé zmatené rozkazy, které se ztrácely ve všeobecném zděšení. A pak se náhle v ohnisku dění objevila jakási postava. Směrem k Jasonovi kulhal nějaký muž. Byl to ten invalida, který se ho na hřbitově u Paříže pokoušel zabít. To je konec! Jason sebou prudce trhnul a začal se plazit k prskající, oslňující pochodni. Chopil se jí a napřáhl před sebe jako zbraň. Mířil jí na zabijáka s hůlkou.

"Tak pojď. Pojď! Pojď blíž, ty parchante! S tímhle ti vypálím oči! Myslíš, že mě zabiješ, ale to se ti nepodaří! Já zabiju tebe. Vypálím ti oči!"

"Vy mě nechápete," pronesl kulhající zabiják roztřeseným hlasem. "To jsem já, Delto. Conklin. Mýlil jsem se."

Pochodeň mu už začínala připalovat kůži na ruce i oči.... To je šílenství. Všude kolem se rozléhají exploze, oslepující, ohlušující, přerušované vřiskotem, drásajícím uši. Přicházejí z džungle a každou další detonací se zesilují.

Džungle! Tam Quan! Vše bylo prostoupeno vlhkým horkým pachem, ale oni to přece jen dokázali! Základna byla nakonec jejich!

Náhle se ozval další výbuch někde nalevo a pak to uviděl. Vysoko nad zemí, mezi dvěma stromy, visela klec ze špičatých bambusových tyčí. Postava v ní se pohybovala. Ten člověk žil! Dostaň se k němu, dosáhni na neho! Zprava se ozýval křik. S hlasitým dýcháním a kašláním k němu mezi oblaky kouře hustým podrostem kulhal světlovlasý muž. Po seskoku pádákem si zlomil nohu. Parchant jeden! Kus darebáka, který s nimi trénoval, společně s nimi studoval mapy, letěl s nimi na sever... a celou tu dobu na ně ličil past! Zrádce. Měl k dispozici rádio, kterým neustále informoval nepřítele, kam se má v neproniknutelné džungli Tam Quana vrhnout.

Je to Bourne! Jason Bourne. Zrádce a odpadlík!

Dostaň ho! Nedovol, aby se dostal k ostatním! Zabij ho! Zabij Jasona Bournea! To je tvůj nepřítel. Pal!

Neupadl však na zem! Hlava, kterou mu ustřelili, zůstala na svém místě. A teď se k němu dokonce blíží! Co se to děje? Šílenství. Tam Quan.

"Pojďte s námi," pronesla kulhající postava, jež vystoupila z džungle do té hrůzy, která zůstala z kdysi elegantního pokoje. Tady toho pokoje. "Nejsme vaši nepřátelé. Pojďte s námi."

"Nedotýkejte se mě!" Bourne se namáhavě znovu natáhl směrem k zborcenému plátnu. To bylo jeho útočiště, jeho smrtelný rubáš, pokrývka, kterou se přikrývají novorozenci, i polstrování jeho rakve. "Jste nepřátelé! Všechny vás sejmú! Je mi to všechno jedno, nezáleží mi na ničem! Copak to nechápete? Já jsem přece Delta! Kain je místo Charlieho a Delta je místo Kaina. Co víc ode mě chcete? Existoval jsem a přitom jsem zároveň neexistoval. Jsem, a současně nejsem! Parchanti, parchanti! No tak! Pojďte blíž!"

Ozval se nějaký další hlas, hlubší, střízlivější, méně naléhavý. "Běžte pro ni. Přiveďte ji sem."

Kdesi v dálce dosáhly sirény vrcholu kvílení, pak se odmlčely. Zalila ho vlna temnoty, vynesla ho vzhůru k noční obloze a pak jím opět mrštila dolů na zem a srazila ho do hlubiny divokých vod. Jason se začal zvolna nořit do věčnosti nehmotných... vzpomínek. Noční oblohu vyplnila obrovitá exploze a nad temnými vodami stoupal vzhůru ohnivý diadém. Pak zaslechl ta slova. Přicházela z oblak a naplňovala zemi.

"Jasone, lásko moje. Má jediná lásko. Chyť mě za ruku. Drž se. Drž se pevně, Jasone. Pevně, drahoušku můj."

Spolu s temnotou, jež ho konečně pohltila, přišel i kýžený mír.

## EPILOG

Brigádní generál Crawford odložil vedle sebe na gauč pořadač se spisy. "Tohle nepotřebuji," pronesl k Marii St. Jacquesové. Ta seděla proti němu v křesle s rovným opěradlem. "Procházel jsem si to znovu a znovu, když jsem se snažil objevit to, co jsme přehlédli."

"Odvážil jste se někdy, kam by se nikdo odvážit neměl," prohlásil třetí člověk v hotelovém apartmá. Byl to doktor Morris Panov, psychiatr. Stál u okna, jímž proudilo ranní slunce, avšak mužův nevýrazný obličej ponechávalo ve stínu.

"Umožnil jsem vám, abyste se tam odvážil, a té výčitky se do smrti nezbavím."

"Už to jsou skoro dva týdny," konstatovala netrpělivě Marie. "Ráda bych se dozvěděla podrobnosti. Myslím, že na ně mám právo."

"To máte. S tím utajením to byl nesmysl."

"Byl to opravdu nesmysl," souhlasil Panov.

"Byla to však taky určitá ochrana," dodal Crawford. "S tím částečně souhlasím. Bude to ale ještě hodně dlouho pokračovat."

"Ochrana?" Marie se zamračila.

"K tomu se dostaneme," ujistil ji generál s pohledem na Panova. "V každém případě je to životně důležité. Chci věřit, že s tím všichni souhlasíme."

"Prosím! Jason - kdo je to vlastně?"

"Jmenuje se David Webb. Až do doby před pěti lety, kdy odešel ze státních služeb, byl kariérním diplomatem, specialistou na Dálný východ."

"Odešel ze státních služeb?"

"Po vzájemné dohodě rezignoval na své místo. Jeho předchozí aktivity v Meduse vylučovaly další kariéru na ministerstvu zahraničí. Jméno 'Delta' se stalo velmi nechvalně známým a příliš mnoho lidí vědělo, že se pod ním skrývá Webb. Takoví lidé nejsou při jednáních u diplomatických stolů příliš vítáni. Ani já nejsem přesvědčen, že by měli být. Samotná jejich přítomnost může velice snadno vyvolat jítření fyzických ran."

"Byl opravdu tím vším, co se o něm říká? Myslím v Meduse."

"Ano, i já jsem tam byl. Skutečně byl vším, co se o něm povídá."

"Tomu se dá těžko uvěřit," poznamenala Marie.

"Ztratil něco, co mu bylo velice drahé, a nedokázal se s tím vyrovnat. Dokázal jediné kolem sebe mlátit."

"Co to ztratil?"

"Svou rodinu. Jeho žena byla Thajka. Měli spolu dvě děti, chlapce a děvče. Tehdy působil v Phnomphenu. Bydleli v domě na předměstí blízko řeky Mekong. Jednoho nedělního odpoledne, když jeho manželka byla s dětmi na jejich soukromém přístavišti, se na obloze objevilo jakési zbloudilé letadlo. Zakroužilo nad řekou, do jejich oblasti svrhlo dvě bomby a celé okolí pokropilo střelbou. Když se Webb konečně dostal domů, přístaviště bylo zcela zničené a rozstřílená těla jeho blízkých plavala ve vodě."

"Ach, Bože," zašepkala Marie. "Či bylo to letadlo?"

"To se nikdy nezjistilo. Hanoj popírala, že by šlo o jejich stroj, a stejně tak se k němu nehlásil ani Saigon. Uvědomte si, Kambodža byla tehdy neutrální. Nikdo se tedy nechtěl přihlásit k zodpovědnosti. Webb měl pocit, že se musí pomstít. Zamířil proto do Saigonu a vstoupil do Medusy. Do jejich velice brutálních operací přinesl svou vysokou inteligenci. Stal se Deltou."

"Tehdy se setkal s d'Anjouem?"

"Ano, o něco později. To už byl Delta notoricky znám. Severovietnamská zpravodajská služba vypsala na jeho hlavu zvláštní odměnu a není žádné tajemství, že dokonce i mezi našimi lidmi bylo tehdy mnoho takových, kteří si na ty peníze brousili zuby. Pak Hanoj zjistila, že Webbův mladší bratr je armádním důstojníkem v Saigonu, a protože měli Deltu dokonale prostudovaného, věděli, že si jsou s bratrem velice blízcí. Rozhodli se proto nastražit mu past. Neměli co ztratit. Unesli tedy poručíka Gordona Webba a odvezli ho na sever. Pak poslali jednoho informátora Viet Kongu, aby prozradil, že zajatec je držen v sektoru Tam Quanu. Delta se do té návnady zakousl. Spolu s informátorem - ve skutečnosti dvojitém agentem - vytvořil z členů Medusy tým lidí, kteří oblast Tam Quanu znali, a jedné noci, kdy nemělo vůbec žádné letadlo vzlétnout, odletěli na sever. K té jednotce patřil také d'Anjou. Stejně jako jeden další muž, o němž Webb nic nevěděl. Byl to běloch, kterého tam dopravili z Hanoje. Byl to expert v komunikační oblasti. Dokázal třeba naslepo sestavit z elektronických součástek vysokofrekvenční rádiový přístroj. Přesně to také udělal, a tím prozradil polohu jednotky. Webbovi se podařilo z pasti vyklouznout a vydal se najít svého bratra. Současně odhalil jak toho dvojitého agenta, tak i toho bělocha. Vietnamec utekl do džungle, bělochovi se uniknout nepodařilo. Delta ho na místě popravil."

"A kdo byl ten běloch?" Mariiny oči se zavrtávaly do Crawfordova obličeje.

"Jason Bourne. Člen Medusy ze Sydney v Austrálii. Původně obchodník se zbraněmi, drogami a otroky, který působil po celé jihovýchodní Asii, člověk velice násilné povahy s kriminální minulostí. Byl však vysoce výkonný - za předpokladu, že i cena byla dostatečně velká. Bylo v zájmu Medusy, aby zamlžila okolnosti jeho smrti. Stal se pouze dalším 'ztraceným v akci' ze speciální jednotky. Po několika letech, když se začal formovat Treadstone, si Webb sám zvolil Bourneovo jméno. Dokonale se totiž hodilo, vzhledem k tomu, že se dala snadno vystopovat jeho minulost a zároveň i prokázat jeho autentičnost. Přejal tedy jméno svého zrádce, člověka, kterého sám v Tam Quanu zabil."

"Kde byl v době, když byl povolán do Treadstonu?" zeptala se Marie. "Co tehdy dělal?"

"Učil na jakési malé střední škole v New Hampshiru. Vedl tam osamělý život, podle některých až sebezničujícím stylem." Crawford vzal do ruky spisy. "Tady jsou všechna základní fakta, slečno St. Jacquesová. Zbytek vám může vysvětlit doktor Panov, který mi však již dal jasně najevo, že moje další přítomnost zde je nežádoucí. Ještě je tu ale jedna maličkost, kterou byste měla dobře pochopit. Tou drobností je přímý rozkaz z Bílého domu."

"To je ta ochrana?" pronesla Marie. Její otázka spíše zněla jako konstatování.

"Ano. Kamkoliv půjde, nehledě na totožnost, jakou na sebe vezme, i bez ohledu na úspěšnost svého krytí, bude čtyřadvacet hodin denně pod ochranným dohledem. Tak dlouho, dokud to bude nutné - i když k tomu třeba nikdy nedojde."

"Tohle vysvětlíte, prosím."

"Je jediným živým tvorem, který na vlastní oči viděl Carlose. Zná jeho totožnost, ale tato skutečnost je zatím uzamčena hluboko v jeho vzpomínkách, protože je součástí minulosti, kterou si nepamatuje. Z toho, co nám řekl, jsme pochopili, že Carlos je pro mnohé lidi známou osobou - členem jakési vlády nebo představitelem médií, mezinárodního bankovníctví či jiné podobné společnosti. Tato skutečnost také souhlasí s obecně převládající teorií. Vtip je v tom, že jednoho dne si Webb jeho totožnost uvědomí. Víme, že jste měla několik sezení s doktorem Panovem. Věřím, že ten moje slova potvrdí."

Marie se obrátila k psychiatrovi. "Je to pravda, Mo?"

"Je to možné," odpověděl Panov.

Crawford odešel a Marie nalila sobě i lékaři kávu. Panov přešel ke gauči, kde před chvílí seděl generál.

"Stále ještě je to místo teplé," usmál se. "Crawford se pořádně zpotil, i na tom svém pověstném zadku. Taky k tomu měl pádný důvod - všichni k tomu mají důvod."

"Co se teď bude dít?"

"Nic. Vůbec nic až do té doby, než jim dám svolení, že můžou pokračovat. A k tomu nemusí dojít ještě celé měsíce nebo třeba i roky, co já vím. Rozhodně to nebude dřív, než bude připravený."

"Připravený, na co?"

"Na otázky. A na prohlížení fotografií - spousty fotografií. V současnosti se sestavuje portrét zločince podle těch několika údajů, které jim dal. Nechci, abyste mi špatně rozuměla. Jednoho dne však bude muset začít. On sám to dokonce bude chtít. Všichni si to budeme přát. Carlos musí být dopaden a já je nehodlám nutit, aby v tom nic nepodnikali. Moc lidí toho už příliš obětovalo, vždyť on sám už toho tolik obětoval. Teď je ale jeho osoba na prvním místě. Nejdůležitější je jeho hlava."

"Na to právě myslím. Co se s ním stane?"

Panov odložil šálek s kávou. "Ještě si nejsem jistý. Příliš si totiž vážím lidského rozumu, než abych vás začal krmit nějakými pseudopsychologickými kecy. S tím se totiž člověk v poslední době setkává velice často a nebývá to vždy jen od odborníků. Účastnil jsem se několika konferencí na toto téma - a mluvil jsem s řadou jiných cvokařů i neurochirurgů. Je pravda, že bychom se dneska mohli s nožem v ruce dostat až k centru jeho psychické poruchy, mohli bychom potlačit nejrůznější úzkosti a zklidnit ho. Možná bychom ho dokonce i dokázali přivést zpátky k sobě, k tomu, co býval. To ale není ten klid, který by si přál... a navíc je v tom jedno velice závažné riziko. Mohli bychom totiž vymazat víc, než chceme, a vzít mu i to, co sám objevil a co bude nadále sám objevovat. Postupně, opatrně, někdy v budoucnu."

"V budoucnu?"

"Věřím tomu, že ano. Už si vytvořil jakýsi model. Existuje přece určitý vývoj, bolest z poznávání i vzrušení z objevování. Říká vám to něco?"

Marie se zadívala do Panovových tmavých a unavených očí a uviděla v nich světlo. "Nám všem to něco říká," odpověděla.

"Správně. On je svým způsobem fungujícím mikrokosmem nás všech. Chci tím říct, že my všichni se přece stále snažíme poznat sami sebe, nebo ne?"

Marie přešla k oknu chaty na pobřeží. Před sebou viděla zvlněné písečné duny s plotem okolo. A strážce. Každých dvacet metrů stál ozbrojený muž. Uviděla ho. Na pláži o několik set metrů dál házel mušlemi žabky a pozoroval, jak se odrážejí od vln, jež se pak jemně skládají u břehu. Ty týdny byly pro něj prospěšné. Tělo má pořádně zjizvené, ale drží pohromadě a začíná být opět pevné. Stále ještě trpí nočními můrami a během dne se každou chvílí dostávají záchvaty mučivé sklíčenosti. To všechno však je jakýmsi zvláštním způsobem stále méně děsivé. Začíná se s tím vypořádávat, začíná se dokonce znovu smát. Panov měl pravdu. Dějí se v něm různé pozitivní věci - představy se vyjasňují, objevuje význam i v tom, kde ještě nedávno žádný význam neviděl.

Zrovna teď se zase něco stalo! Ach, Bože, co to jenom je! Vrhł se do vody a začal kolem sebe s křikem mlátit. Pak náhle vyskočil a přes vrcholky vln poskakoval ke břehu. V dálce, u plotu z ostnatého drátu se otočil jeden voják, zastrčil si zbraň do podpaždí a od pasu vytáhl vysílačku.

Zmáčená postava se rozběhla přes vlhký písek směrem k domu. Tělo se naklánělo, vrávoralo, nohy divoce zarývaly do měkkého povrchu, až se za ním zvedaly celé gejzíry vody a písku. Co se děje?

Marie ztuhla. To je ta chvíle, o níž věděla, že jednou musí přijít. V duchu byla připravená na zvuk výstřelu.

Divoce vrazil do dveří. Hrud' se mu dmula, jak lapal po dechu. Zůstal stát a zíral na ni očima, jasnějšíma než kdy v minulosti. Pak tiše promluvil, tak tiše, že mu stěží rozuměla. Ale slyšela ho.

"Jmenuju se David..."

Pomalu se k němu přiblížila.

"Ahoj, Davide," pozdravila ho.

